

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

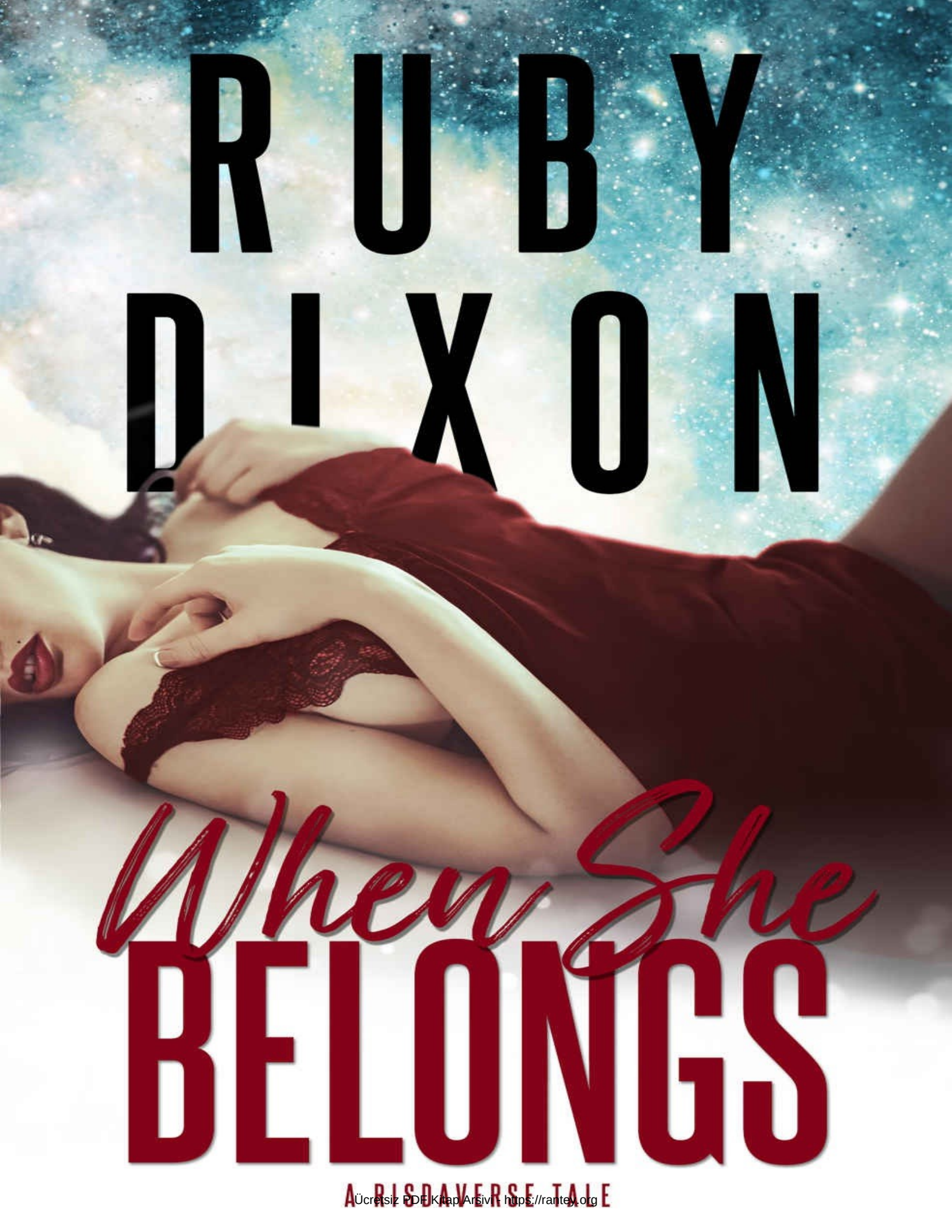
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A woman with dark hair is lying on her side, wearing a red dress and a red lace garter. She is looking towards the camera with a slight smile. The background is a vibrant, starry night sky with a blue and white nebula. The title 'RUBY DIXON' is written in large, bold, black capital letters across the top half of the image.

RUBY DIXON

When She **BELONGS**

A R1SDAVERSE TALE

Ücretsiz PDF Kırıp Arşiv : <https://rantev.org>

O AIT OLDUĞUNDA

BİR RİSDAVERSE MASALI

RUBY DIXON

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve arşivleme dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanımı dışında, yazarın yazılı izni olmadan erişim sistemleri. Kapak Tasarımı:

Kati Wilde

Kapak Fotoğrafı:

[DepositPhotos.com](https://depositphotos.com) Düzenlemeler:

Aquila Düzenleme

Hatalar: Hepsi benim!

✿ [Vellum ile oluşturuldu](#)

İÇİNDEKİLER

Ait Olduğu Zaman
Okuyucular için Tetikleyici/İçerik
Uyarıları Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34

[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53](#)
[Bölüm 54](#)
[Bölüm 55](#)
[Bölüm 56](#)
[Bölüm 57](#)
[Bölüm 58](#)
[Bölüm 59](#)
[Bölüm 60](#)
[Bölüm 61](#)
[Bölüm 62](#)
[Bölüm 63](#)
[Bölüm 64](#)
[Bölüm 65](#)
[Bölüm 66](#)
[Bölüm 67](#)
[Bölüm 68](#)
[Bölüm 69](#)
[Bölüm 70](#)
[Bölüm 71](#)
[Bölüm 72](#)
[Bölüm 73](#)
[Bölüm 74](#)
[Bölüm 75](#)

[Bölüm 76](#)

[Bölüm 77](#)

[Bölüm 78](#)

[Bölüm 79](#)

[Bölüm 80](#)

[Bölüm 81](#)

[Bölüm 82](#)

[Bölüm 83](#)

[Bölüm 84](#)

[Bölüm 85](#)

[Bölüm 86](#)

[Bölüm 87](#)

[Sonsöz](#)

[Yazarın Notu](#)

[Daha Fazla Okumak İster misiniz?](#)

Ait Olduğu Zaman

O galaksideki en büyük pislik.

Uzayın uzak ucunda sıkışıp kalmakla yaşayabilirim. Asteroit kuşağındaki terk edilmiş bir istasyonda haftalar geçirmek zorunda kalmaya katlanabilirim. Elbette oraya ait değilim ama yanımda kitabım ve sekiz bacaklı saldırı kedim var. Bana bir şey olmaz.

Ben iyi değilim.

Uzaylı ev sahibim Jerrok tam bir pislik. Asık suratlı ve nahoş biri. Yıllardır yıkanmadı. Yarı cyborg - ve tüm bu parçalar parçalara ayrılıyor gibi görünüyor. Bu uzak istasyonun sorumlusu o, yani etkileşime girmek zorundayız. Bu ikimiz için de kesinlikle sefil bir durum.

...ta ki tüm öfkesinin ve kabadayılığının düşünceli ve anlayışlı olduğu gerçeğini örttüğünü fark edene kadar. O da koruyucu, kötü adamlar yaklaştığında beni güvende tutuyor. Yaralandığımda, yaralarımınla şefkatle ilgilenen o oluyor.

Jerrok da tıpkı benim gibi son derece yalnız.

Zaman geçtikçe merak etmeye başlıyorum... belki de ait olduğum yer bir yer değil... bir insandır.

Okuyucular için Tetikleyici/İçerik Uyarıları

Merhaba!

Okuyucuları müdahaleci düşünceyi tetikleyebilecek içerik konusunda uyarma konusunda daha iyi olmaya çalışıyorum, böylece okumak isterseniz daha iyi hazırlanabilirsiniz. Bununla birlikte, bu kitap aşağıdaki durumları içermektedir:

— Kadın kahraman eski bir köle. Ekranda cinsel saldırı yok ama birden fazla sahnede geçmişine atıfta bulunuyor ve bu onun sekse yaklaşımını etkiliyor.

— Kahraman bir savaş gazisidir ve TSSB'den muzdariptir. Geçmişine yapılan atıflar arasında savaş zamanı esaret ve işkenceden bahsedilmektedir.

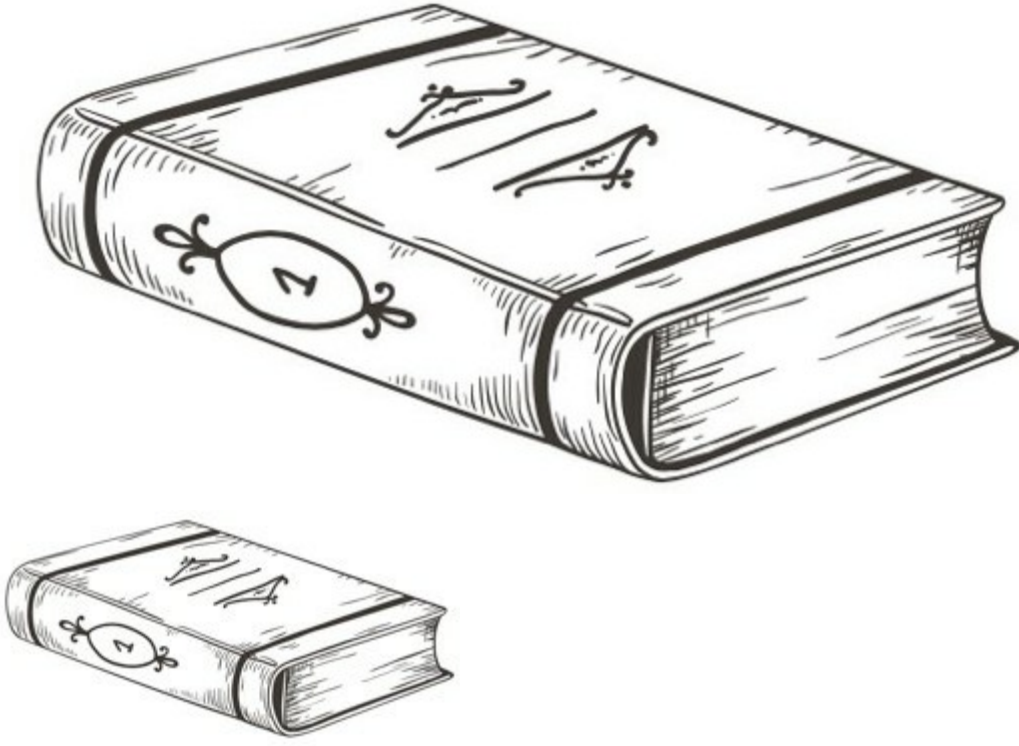
— Hikayenin doruk noktasına doğru şiddet içeren ve karakterlerin saldırıya uğradığı birkaç aksiyon sahnesi var.

Bununla birlikte, her şey bu şekilde sıralandığında kulağa ÇOK ÇOK ÇOK karanlık geliyor, ancak söz veriyorum gerçekten karanlık bir hikaye değil. Her iki karakter de hayatta kalmayı başaran güçlü karakterler ve yaşadıkları travmayla beklediğiniz şekilde başa çıkıyorlar, ancak genel olarak hikaye, umarım, zorluklarla dolu bir dünyada başarılı olan insanlarla ilgili bir hikayedir. Bu hikayenin size uygun olup olmadığından emin değilseniz, örneği deneyin veya diğer okuyucuların ne düşündüğünü görmek için yorumları okuyun.

Teşekkür

ederim! <3

Ruby

SOPHIE

Uzaylı teknolojisiyle karşılaşana kadar kendimi hiç yavaş öğrenen biri olarak görmemiştim. *Küçük Kız Kardeş'in* köprüsündeki sandalyemin önünde duran düğmeler ve dokunmatik yüzeyler denizine bakıp derslerimi hatırlamaya çalışıyorum.

"Geminin yanına yanaşabilir misiniz?" Mathiras gergin bir sesle sorar. Blaster'ını kaptığı gibi, *Kız Kardeş'in* şu anda korsan mürettebatının binmeye ve ele geçirmeye çalıştığı gemiyle bağlantı kuracağı koridorun aşağısındaki kapağa yönelir.

"Denemek" vurgusu.

Kaspar yerinden fırlar, tüm hevesiyle kardeşine istilada yardım etmeye hazırdır, ama durur, bekler. Yön bulma görevinde sıkışıp kaldı, bu da blasterları ateşleyerek koşamayacağı anlamına geliyor. Bana bakıyor, bekliyor. Eğer bir zamanlar kız kardeşleri Zoey'nin yaptığı gibi navigasyon işlerini halledebilirim, o da kardeşine katılabilir. İkimiz de Adiron'un Mathiras'ın peşinden gitmesini izliyoruz ve sonra köprüde sadece ben ve Kaspar kalıyoruz.

"Tabii, sorun değil," diye yalan söyledim. "Çocuk oyuncacı." Sonsuz düğmelere bakıyorum, hangi sıranın diğer geminin gövdesine batacak ve bizi ona doğru çekecek anti-yerçekimi kancalarını ürettiğini hatırlamaya çalışıyorum. Mesakkah dilini bilseydim yardımı olurdu ama hepsi bana yabancı. Deneysel olarak yanıp sönen kırmızı bir düğmeye dokunuyorum ve hiçbir şey olmuyor. Lanet olsun. Tamam, bu değil. Başka bir şey arıyorum, belki mandallı bir tür sembolü olan bir şey?

Bana sabırla kaç kez kontrolleri tekrar tekrar gösterdiklerini düşünmek beni daha da kötü hissettiriyor. Bilgi not defterimi çıkarıp aldığım notlara göz gezdiriyorum ama o kadar çok not var ki bu notun nerede gömülü olduğundan emin olamıyorum ve bu da stresimi daha da artırıyor.

"Sophie?" Mathiras iletişim kanalından sesleniyor. Sesi gergin. "Düşman gemisinin yanına yanaşıyor muyuz, yanaşmıyor muyuz?"

Zihnim karardı. Cevap vermek için telsize nasıl gireceğimi bile hatırlamıyorum. Bir sızlanmaya karşı koyuyorum ve önümdeki panolara sertçe bakıyorum, hepsi yanıyor ve aynı derecede önemli görünüyorlar. Belki ilham gelir ve aniden hatırlarım.

Kaspar nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor ve paneli kendine doğru çekerek benim istasyonuma dalıyor. Yolundan çekilmek için koltuğumda olabildiğince alçalıyorum ve o da belli belirsiz tanıdık gelen tuşlara dokunuyor. Doğru. Sıra bu. Alçak bir vınlama sesi ve ardından *Küçük Kız Kardeş*'in öfkeli bir sarsıntısıyla yanında seyrettiğimiz daha büyük gemiye kilitleniyoruz. Büyük mavi uzaylı bir düğmeyi çevirip telsizle konuşurken bana bakmıyor bile. "Bağlandık. Biniş için size doğru geliyoruz."

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, kendimi tamamen dışlanmış hissediyorum.

"Anlayacaksın," diyor, omzumu dalgınca okşayarak. Koltuğuna geri dönüyor, blasterlerini kemerine sokuyor ve sonra kardeşlerine katılmak için koridordan aşağı iniyor.

Sonra köprüde yalnız kaldım. Etrafımdaki tüm yabancı kontrollere bakıyorum, keşke bunu daha hızlı alabilseydim. Keşke kendimi bu kadar başarısız hissetmeseydim. Keşke kendimi buraya, *Küçük Kız Kardeş*'e ait hissetseydim. Va Sithai kardeşler nazik olmaktan başka bir şey yapmadılar ama sanırım bu kadar yavaş öğrenmemden dolayı hayal kırıklığına uğradılar. Bana söylenene göre Zoey her şeyi çabucak öğrenmiş. Zoey kontrolleri sanki onlar için doğmuş gibi aldı. Zoey keskin, zeki ve hınzır bir espri anlayışına sahip.

Ve ben Zoey değilim. Bu adamlarla on yıllık (ya da daha fazla) bir ilişkim yok. Birkaç aydır buradayım ve bana sabırla yol gösterdiler ya da göstermeye çalıştılar. Burada üzerime düşeni yapmadığım her gün, bunu daha fazla hissediyorum. Benden bıacakları günü bekliyorum. Etrafta dolaşan, yemeklerini yiyen ve katkıda bulunmayan bir insan parazitinden bıktıkları günü. Ne kadar iyi olurlarsa olsunlar, her zaman benden kurtulacakları endişesi var.

Evren bana son altı yılda çok şey öğretti, ama her şeyden çok, insanların uzaylı toplumlarına ait olmadığını öğretti.

Evlerimizden tekme ve çılgınlarla sürüklenmemiz önemli değil. Burada olmak istemememiz de önemli değil. Buraya bir kez geldikten sonra geri dönüş yok, sıcak ve misafirperver hissettiren bir yer de yok. *Küçük Kız Kardeş*'te tayfa olmayı öğrenebilirim her şeyin farklı olacağını umuyordum. Elimden geleni yapabilseydim, bir maaş kazanabilseydim, diğerlerinin çabalarına katkıda bulunabilseydim...

Ama yapamayacağım giderek daha açık hale geliyor. Ve eğer yapamazsam, ne yapacağımı bilmiyorum.

Yap.

Kim'in aylar önce bana çiftliğinde kalmam ve kiracısı olmam için yaptığı teklifi düşünüyorum.

Nazik bir teklifi.

teklif etti ama kocası Praksiyendi ve son sahibim de Praksiyendi. Kedilerden hiç şu anda nefret ettiğim kadar nefret etmemiştim ve aklımı kaçırmadan onun ya da eşinin etrafında olabileceğimden emin değilim. En azından va Sithai kardeşler mesakkah. Mavi ve boynuzlular ve daha çok Şirin ile şeytan karışımı bir şeye benziyorlar... ama praxiiian değiller, bu yüzden onların etrafında olmak beni tetiklemiyor.

Ayrıca cinsel olarak da bana karşı çok ilgisizler. Bir bakıma, bu hem iyi hem de kötü. Mürettebat için bacaklarımı açıyor olsaydım, en azından geçimimi sağladığımı hissederdim. Ama beni kesin olarak "küçük kız kardeş" ya da en azından "sinir bozucu kuzen" konumuna soktular. Bu

şekilde ilgilenmediklerini açıkça belirttiler ki bu çok hoştu. Bazen keşke farklı olsaydı diyorum çünkü bu daha kolay olurdu ama istediğim buydu.

Geçimimi sırtıma yük olmayacak bir şekilde sağlamak istedim. Sadece normal bir çalışan olarak berbat olmayı beklemiyordum.

Gemi ileri geri sallanırken dizlerime sarılarak panik duygularımla savaşıyorum.

yasadışı olması gereken anti-yerçekimi kelepçelerinden kurtulmaya çalışıyor. Mürettebatla birlikte olduğundan beri bunu altı ya da yedi kez yaptılar, her seferinde *Küçük Kız Kardeş* uzayda sallanırken ve uzaktaki patlamaların sesleri yükselirken daha az korkutucu değildi. Kulağa kabus gibi geliyor ama mürettebat bu işi halletmiş. Olayların yatışmasını beklerken dakikalar geçiyor.

"Bir kaçağımız var," diye sesleniyor Adiron telsizden. "Gözünü dört aç, Soph!"

Tamam, belki de bu işi halletmemişlerdir. Cephaneliğe yöneliyorum ve parmak izlerime göre ayarlanmış küçük patlayıcıyı alıp çalıştırıyorum. Elimde mırıldanıyor ve onu sıkıca tutuyorum, sonra bizi diğer gemiye devasa bir göbek bağı gibi bağlayan yavaşma tüneline doğru sürünüyorum.

Birisi geliyor.

Hareketi, yeşil deriyi ve ooli'nin belirgin, kurbağamsı gözlerini görüyorum. Bu diğerlerinden daha iri, hantal ve zırh yerine geçebilecek ağır görünümlü bir giysi giyiyor. Elinde bir blaster var ve tünelde hızlı adımlarla ilerleyerek bana doğru geliyor.

Sertçe yutkunuyorum, silahımı kaldırıyorum. Bunu yapabilirim. Yapabilirim. Korsanlık hayatında boktan şeyler olduğunu biliyorum. Çaldığımız insanlar kötü adamlar, uyuşturucu kaçakçıları, hırsızlar ve köle tacirleri. Bu canavarı öldürürken kendimi kötü hissetmemeliyim.

Silahımı havaya kaldırıyorum. Tek yapmam gereken ateş etmek.

Elim titriyor, terliyor ve parmağım tetiğe gidiyor.

Uzaylı daha hızlı hareket ediyor. Şimdi beni görüyor ve hızı artıyor. Ben bir insanım ve onun gözünde çaresiz bir çöpüm. Eğitimli bir seks oyuncuğundan biraz daha fazlasıyım. Elimde silah olmasına rağmen benden korkmuyor ve ben de onun yanıldığını kanıtlamak için yanıp tutuşuyorum. Tek bir atış ve beni ciddiye alacak. Bir atış ve ben de mürettebata değerimi kanıtlayabilirim.

Bir el ateş edersem başka bir hissedebilen varlığı öldürürüm.

Uzaylı - ooli - benimle göz göze geliyor ve kolum dehşet ve korku karışımıyla titriyor. Ben...

Ben bunu yapamam.

Siktir, bunu yapamam.

Ooli bana doğru ilerleyip silahı elimden kaparken boğazımdan bir gıcırtı sesi geliyor. "Görünüşe göre korsanların bir evcil hayvanı var," diye mırıldanıyor ve yüzündeki ifade saf bir kötülüğe dönüşüyor. "Sana yapacaklarımdan hoşlanmayacaklar."

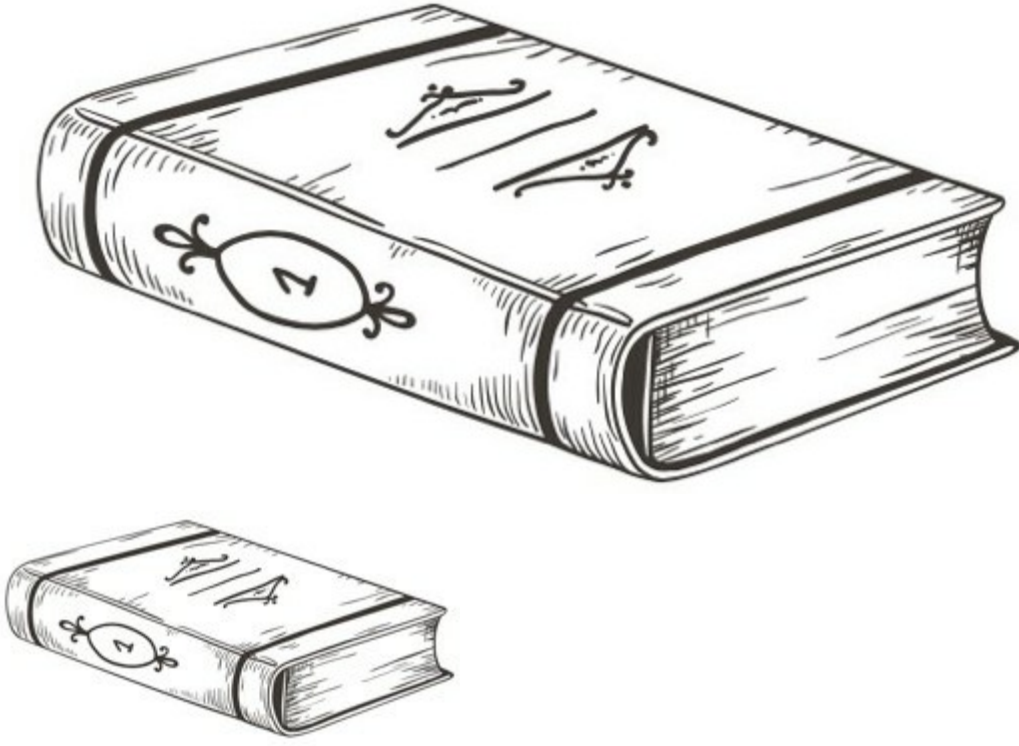
Titriyorum, olduğum yerde donup kaldım. "Benden uzak dur."

Boğazından garip, hırıltılı bir ses çıkarıyor. "Seni öldüreceğim-"

Uzaylının arkasından kaslı, mavi bir kol kurbağa adamın boğazında beliriyor. Hareket edemeden Adiron'un silahını oolinin kafasına dayayıp ateşlemesini izliyorum. Geminin duvarlarına yeşil bir sıvı sıçırıyor ve pişmiş et kokusu geliyor ve kusmak istiyorum.

"Bu yaşam tarzı için biçilmiş kaftan olmadığını düşünmeye başlıyorum ufaklık," diye takılıyor Adiron, geniş yüzünde vahşi bir sırıtışla.

Haklı olduğunu düşünmeye başlıyorum.

SOPHIE

Küçük Kız Kardeş'in duvarlarını ovalıyor, bilgisayar panellerindeki kan ve ooli yapışkanını temizliyorum. Diğer tarafta her şey sessiz. Saatler sonra hâlâ diğer gemiye yanaşmış durumdayız ama çatışma bitmiş. Diğer mürettebatın -köleler ve hapishane randevusundan dönen caniler- hepsi bertaraf edildi. Diğer gemideki insanların arkadaşlarım tarafından öldürüldüğünü bilmek beni rahatsız etmeli ama bazı şeylerden şaşırtıcı derecede bıktım.

Evrenin bu ucunda hiç iyi adam yok. Herkes kendi derdinde, va Sithai kardeşler bile.

Bu yüzden geminin duvarlarını temizliyorum, yeşil yapışkanın daha önce nerede olduğunu düşünmemeye çalışıyorum ve telsizden kardeşlerin konuşmalarını dinliyorum. Görünüşe göre bu grubu, uyuşturucu bıraktıkları Haven adlı bir yerden dönerken yakaladık. Bulunacak bir kargo yok, sadece bir sürü izsiz kredi var ve kardeşler düşman gemisinden pahalı parçaları sökerken bile bu konuda şakalaşıyorlar. Bu rutin gibi geliyor. Geçmiş deneyimlerimden biliyorum, kurtarma veya yeniden satış için diğer gemiden alabildiklerini alacaklar ve sonra diğer gemi batırılacak, terk edilecek ve bilgisayarı devre dışı bırakılacak ve derin uzayda kaybolacak. Sorun çözülmüş olacak.

Bu normal. Fırçalarken kendime tüm bunların normal olduğunu söylüyorum. Tamamen boğulduğumu unutmaya çalışıyorum.

Ooli'nin yüzündeki korkunç, korkunç ifadeyi unutmaya çalışıyorum. Korkunç sözlerini. "Seni öldüreceğim." Bana karşı nazik olmayacağını biliyorum. Eğer işler tersine dönseydi, muhtemelen kendimi bir korsan gemisini temizlemek yerine bütün bir korsan gemisine hizmet ederken bulurdum. Tekrar köleleştirilir, yemek için uzaylı siki emmeye zorlanırdım. Tekrar. Bu geri dönmek

istediğim bir varoluş değil. Korsanların bir parçası olmak

mürettebat bin kat daha iyi.

Ben sadece... gerçekten ekibin bir parçası olmalıyım.

Elimdeki süngerini sıkıyorum ve duvarlara temiz su ve temizleyici sürüyorum. Koku keskin ve kedi sidiğinden farksız, bu da Adiron'u çok eğlendiriyor. Temizleyicinin kokusuna neden dayanamadığımı anlamıyor ve bu konuda şaka yapmayı seviyor. Aslında, sadece şaka yapmayı seviyor, nokta. O iyi bir adam ve iyi bir arkadaş.

Ama aynı zamanda koca bir ağzı var ve kardeşlerine tetiği nasıl çekemediğimi anlatacağını biliyorum. Kendi hayatımı kurtarmak için harekete geçmek yerine nasıl donup kaldığımı.

Kaspar ve Mathiras da yeterince iyi insanlar ama içimden bir ses beni anlamayacaklarını söylüyor. Benim bir yük olduğumu düşünmeye başlayacaklar. Bunu yaparlarsa bana ne olur bilmiyorum. Ağzımdan nefes alıyorum, derin derin düşünüyorum. Kardeşlerden birini baştan çıkarmamın zamanı geldi mi? Buradaki yerimi garantilemek için bedenimi kullanmanın?

Burası evim gibi hissettirmiyor. Kendimi her yerde olduğu gibi burada da izole edilmiş ve yalnız hissediyorum, ancak yemekler iyi ve kimse beni onlarla yatmaya zorlamıyor, bu da burayı altı uzun, uzun yıldır yaşadığım en iyi yer yapıyor.

Mathiras'ın iletişim bağlantısından, "Bu bir sorun," dediğini duyuyorum ve suratsız düşüncelerimi bölüyorum. "Ne oldu?" Adiron soruyor. "Hâlâ köprüdeyim. Burada açmaya çalıştığım bir kasa var.

."

"Buraya gel ve bir göz at," diyor Mathiras. Ses tonundan sıkıntılı olup olmadığını

Ha

yır. anlayamıyorum ya da topuklarımın üzerine oturup dinliyor ve bekliyorum.

Bir süre sonra Adiron ısıklı çalar. "Bu kesinlikle bir sorun."

"Muhteşem," diyor Kaspar. "Daha önce hiç bu kadar yakından görmemiştim. Bir servete satılıyorlar

Üç Nebula İstasyonu."

Bir şey hırlıyor, vahşi bir kedi gibi ses çıkarıyor ve ben donup kalıyorum. "Kaspar, Kef'i ondan uzak tut."

"Onu bırakamayız. Bir servet

değerinde." "Bununla ne yapacağız?"

"Besleyecek miyiz?"

"Çok komik."

Kardeşlerin sesleri birbirine karışıyor, tiz telsizden ve birbirlerinin üzerinden konuşmalarından dolayı hepsi birbirine benziyor.

Bir şey yine uluyor, sesi tehlikeli ve bir itiş kakış var. "Sophie'yi çağıralım mı?" diye soruyor kardeşlerden biri. Mathiras, sanırım.

"Tek seçeneğimiz bu olabilir."

Ellerimi kazağıma sildim, endişeliydim. Ne için tek seçenek? Neden bahsettiklerini bilmiyorum ve bu beni geriyor. Telsizden araya girip sorabilirim ama buradaki yerimi henüz hak etmediğimi hissediyorum ve yapmak isteyeceğim son şey araya girerek onları kızdırmak olur. Bu yüzden oturup bekliyorum, neler olup bittiğini merak ediyorum.

Elbette, Adiron bir süre sonra yanaşma tüneline koşarak geçiyor ve silahıyla bana el sallıyor. "Sana ihtiyacımız var. Gel hadi."

Bana

İhtiyaçları mı

var? Bana mı?

Bu bir ilk. Aynı zamanda içimi mutlulukla dolduruyor. Ne kadar zamandır birinin bunu söylemesini bekliyordum? Benim önemli olmamı?

"Neler oluyor?" Ayağa kalkıp onu takip ederken soruyorum. Düşman gemisine geçerken biraz gerginim ama va Sithai kardeşler *Küçük Kız Kardeş*'ten bir süreliğine ayrılmayı sorun etmiyorlarsa, sanırım ben de edebilirim.

"Çok para edecek bir şey bulduk," diyor Adiron, takip ettiğimden emin olmak için omzunun üzerinden bakarak. Diğer gemiye geçiyor ve tahrip olmuş makinelerin üzerinden geçerek dar bir koridora doğru ilerliyor. Ceset görmekten korktuğum için enkaza çok fazla bakmamaya çalışıyorum. Bakışlarımı Adiron'un geniş sırtına odaklayarak yolu göstermesine izin veriyorum. Bunlar kötü adamlardı, kendime hatırlatıyorum. Beni öldürebilirlerdi.

Bir zamanlar birine ait olan bir yumrunun üzerinden geçmeyi kolaylaştırmıyor ve sertçe yutkunuyorum.

Bu iş için gerçekten uygun değilim ama başka ne seçeneğim var? Bu olmazsa bana ne kalır?

İleride bir yerden öfkeli, korkunç bir hırıltı duyuyorum. Vahşi bir hayvana benziyor, çok büyük bir hayvana ve buldukları şeyin tam olarak "pahalı" bir şey olmasından endişeleniyorum. Bu da beni meraklandırıyor... Bana neden ihtiyaçları var? "Um, Adiron?"

"Kafeste. Merak etmeyin."

Şimdi gerçekten endişeliyim. Bu da ne böyle? Düşman gemisinin büyük, neredeyse boş kargo bölümüne doğru ilerlerken vücudum korkudan ter içinde kalıyor. Büyük bölmenin en ucunda Kaspar ve Mathiras durmuş, elleri silahlarında, sessizce konuşuyorlar. Devasa bir kare kutuya benzeyen bir şeyin önündeler ve biz yaklaştıkça her şey sallanıyor, tıkırdıyor ve yaratık öfkesini tekrar kükrüyor.

Biz yaklaşırken kardeşler başlarını kaldırıyor ve Mathiras'ın yüzünde bir rahatlama ifadesi beliriyor. "Güzel. Geldiniz demek.

Yaklaş, Sophie."

Ağzım kuruyor ve aniden Adiron'un arkasına saklanmak istiyorum. Benim için buldukları kullanım bu mu? Beni bir canavarla mı besliyorlar? "Neler oluyor?"

"Onu korkutuyorsun," diyor Adiron, omzuma rahatlatıcı bir el koyuyor ve beni öne doğru çekiyor. "Göster ona artık."

Mathiras başını sallar. "Söz veriyorum, tehlikede değilsin Sophie." Titreyen, öfkeli kutuyu işaret ediyor. "Bir gökkuşağı carinoux bulduk."

Kaspar boğazını temizler. "Pek 'bulunmuş' sayılmaz. Daha çok 'edinilmiş' gibi."

Kardeşi ona sinirli bir bakış fırlatır. "Onu da yanımızda götüreceğiz. Doğru çevrelerde bir servete satılırlar."

Kafese bakıyorum, yanları karartılmış ve kalkanla kapatılmış, böylece içini göremiyorum. Her şey sanki parçalanacakmış gibi sallanıyor ve midem dehşetle sıkışıyor. Bu şeyi *Küçük Kız Kardeş*'e mi götürüyoruz? Gemi makul bir büyüklükte olsa da, salonları ve odaları sıkışık ve bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Telaşımı belli etmemeye çalışarak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Bunun benimle ne ilgisi var?"

"Carinoux'nun ne olduğunu biliyor musun?" Ben başımı sallayınca Kaspar kafese doğru ilerliyor, kafesin canlanmasına, takırdamasına ve çırpınmasına aldırmadan. Kilit mekanizmasına bir kod giriyor ve kalkanlar geri kayarak içerideki kafesli yaratığı ortaya çıkarıyor.

Son derece güzel ve insan beynimin işlemekte zorlandığı bir şekilde tamamen ve tamamen yabancı. Onu daha önce gördüğüm yaratıklarla eşleştirmeye çalışıyorum; vücudunda kertenkele benzeri bir kıvraklık ve uzun, kıvrak bir kuyruk var. Başı ve gövdesi daha çok devasa bir aslana benziyor ama ağzı ve burun delikleri düz, ağzı tırtıklı dişlerle dolu. Bu şeyin sekiz bacağı var, ileri geri adım atarken hepsi aynı anda hareket ediyor, hırıltıyor ve Kaspar'a dik dik bakıyor.

Ona neden "gökkuşağı" carinoux dendiğini de anlıyorum. Bu kedinin kürkü yerine, geminin zayıf ışığında bile parıldayan pullu görünümlü bir postu var. Sayısız renk, derisinin üzerinde dans ediyor.

yaşayan opal, ve ben dehşete kapılısam bile büyülendim.

"Yaklaşabilirsin," diyor Kaspar, bir parmağını parmaklıkların arasından sokup oynatarak. Dişli çene ona saldırmadan önce zar zor çekmeyi başarıyor.

"Neden?" Ağzımdan kaçtı. Neden yaklaşmak isteyeyim ki? Ben deli değilim.

"Carinoux'lar Slatra sisteminden gelen bir koruyucu-kin türüdür," diyor Mathiras, kedi benzeri şeyin kafesinde bir ileri bir geri gidişini izlerken. "Erkeklerden nefret ederler ama dişilere karşı son derece korumacıdırlar. Zengin aileler karılarını ve kızlarını korumaları için onları almayı severler. Eğer bunu satabilsek, milyonlarca krediden bahsediyoruz. Tabii sen de çeyrek alacaksın."

Tüm o kredileri düşününce ağzım kuruyor. Kendi param. Bağımsız olmaya yetecek kadar... teorik olarak. Evrenin bu ucunda bir insan için güvenli hiçbir yer yok.

Ama para yardımcı olur ve ben o parayı istiyorum.

Adiron çenesini kaşıyor. "Ve eğer Slatra sisteminden yeni geldilerse, navigasyon haritalarını bulabilirsek birkaç tane daha almamızın bir yolu olabilir."

Kaspar boğazından coşkulu bir ses çıkarır. "Ben de seni aptal sanıyordum, küçük kardeşim."

Adiron ona aptalca sırtıyor.

Bunlardan daha fazla... ama daha fazla para. Tereddütle bir adım öne çıktım.

"Dişi olduğun için sana ihtiyacımız var Sophie," diyor Mathiras. "Bunu yeterince sakinleştirebilir misin, böylece onu *Küçük Kız Kardeş*'e götürebiliriz?"

Oh Tanrım. Dudaklarımı yaladım. "Bana zarar vermeyeceğinden emin misin?"

Kaspar, yarı vahşi bakışlarını kafese dikmiş, sanki içeri dalıp o lanet canavarla güreşmek istiyormuş gibi, "Öyle olsaydı, tarihte bunu yapan ilk carinoux olurdu," diyor.

Bu pek de rahatlatıcı değil. Yaratık Kaspar'a öfkeyle hırlamaya başladığında bir adım daha atıyorum. Sertçe yutkunuyorum ve bir adım daha atıyorum. "İşte şimdi," diye fısıldıyorum. "Sakinleşelim, olur mu?"

Carinoux'nun küçük, sivri kulakları titriyor ve geniş kafası bana doğru sallanıyor. Bana bakıyor, iri, kara gözleri kırpışıyor, kocaman dişleri parlıyor.

"Güzel kedicik," diye teklif ettim. "Sen de bir çeşit kediciksin, değil mi?"

O şey başını eğiyor, sonra kalçalarının üzerine çöküyor, kuyruğu heyecanlı bir köpeğinki gibi sallanıyor. Kedi yavrusu gibi miyavlıyor, sonra karnının üzerine yuvarlanıp kıpırdanıyor.

Mathiras bir nefes verir. "Peki, bu cevaplar-"

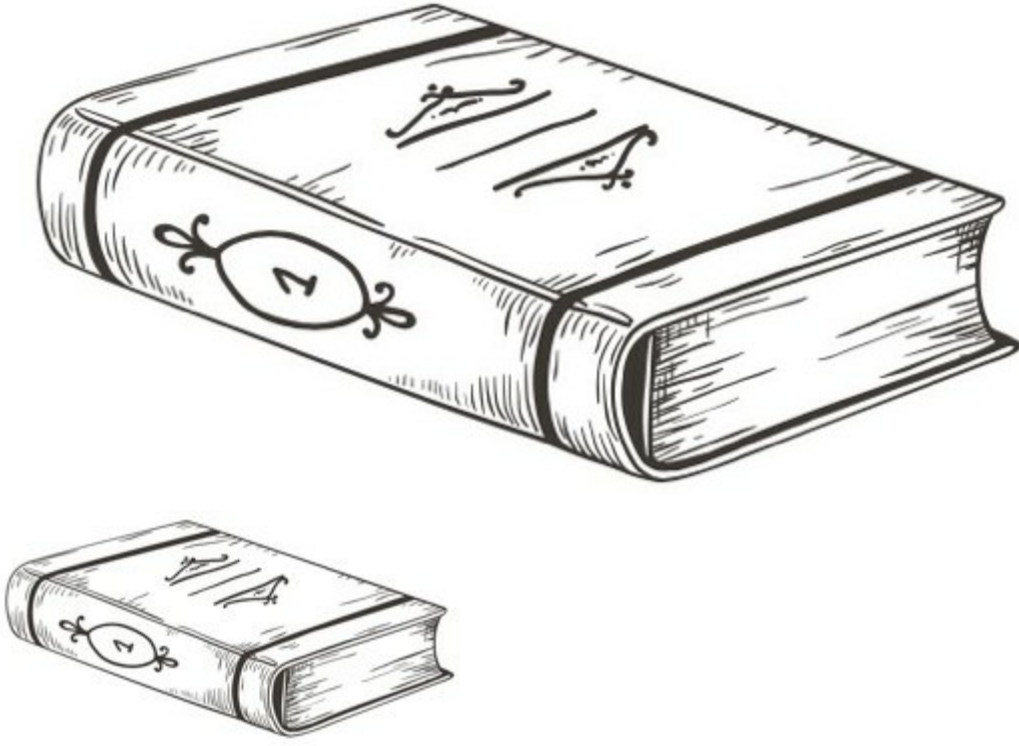
Carinoux onun sesini duyunca aniden hırlar, ayağa fırlar ve kendini parmaklıklara atar. Hepimiz sırıyıyoruz ve Kaspar ile Mathiras birkaç metre geriye doğru tökezliyor. Adiron kıkırdayarak, "O tamamen senin, Sophie," diyor.

"Şanslıyım." İleriye doğru cesur bir adım daha atıyorum ve sekiz pençesinin her birinin ucunda jilet gibi keskin görünen kocaman, iğrenç pençeler olduğunu fark etmeden edemiyorum, çünkü elbette. Yine de öne doğru bir adım attığımda öfkesi kayboluyor ve sanki sevilme için yalvarıyormuş gibi başını parmaklıklara sürtmeye başlıyor. Kafesin kenarına yaklaşıyorum ve sessizce elimi uzatıyorum, yeterince yakın.

Carinoux hemen parmaklarımı yalıyor ve tekrar miyavlıyor.

Va Sithai kardeşlere bakıyorum, yüzlerinde memnun bir ifadeyle beni izliyorlar. Bunun için bana ihtiyaçları var, merak duygusuyla fark ediyorum.

İlk defa gerekli biriyim. Bu güzel bir duygu.

SOPHIE

Carinoux'ya "Sleipnir" adını verdim. Mitolojik ata pek benzemiyor ama sekiz bacağı bu ismi aklıma getiriyor ve aklımda kalıyor.

Onu kayışla bağlayıp *Küçük Kardeş*'e geri götürdüğümde carinoux şaşırtıcı derecede rahat. Aslında sevecen ve kedi yavrusu gibi, başını elime sürtüyor ve tam olarak mırıltı sayılamayacak bir ses çıkarıyor. Bulduğu her fırsatta bana sokuluyor ve bana hayranlık dolu, sıvı gözlerle bakıyor. Tatlı, zeki ve komutları çok iyi takip ediyor ve onu gemiye ve kamarama götürmekte hiç zorlanmıyorum. Sleipnir hemen yatağıma atlıyor, her yeri kaplıyor ve sonra sırtüstü yuvarlanıyor, sanki kokumun içinde yuvarlanıyormuş gibi. Kenara oturup başını okşuyorum, pullu görünümlü bir postun nasıl bu kadar esnek ve pürüzsüz hissettirebildiğine ve bu kadar ölümcül bir şeyin bana karşı nasıl bu kadar sevecen olabildiğine hayret ediyorum.

Sleipnir hâlâ erkeklerden hoşlanmıyor. Ne zaman kokularıyla karşılaşsa boğazından hırıltılı sesler çıkarıyor ve sanki beni korumak istiyormuş gibi önüme geçiyor. Kardeşler diğer gemide kalıyor, onu soyuyor ve carinoux'ların evini aramak için kayıtlarını inceliyorlar. Sleipnir'in küçük kulaklarını okşuyorum ve bunun beni neden bu kadar... tuhaf ve rahatsız hissettirdiğini merak ediyorum.

"Belki de sen de benim gibi evinden çalındığın içindir," diye mırıldanıyorum hayvanı severken. "Belki de sen de benim gibi bir üründen başka bir şey olmadığın içindir. Kimse seni evine geri götürmekle ilgilenmiyor, sadece onlara verebileceğin krediyle ilgileniyor."

Sleipnir sadece miyavlıyor ve mutlu bir şekilde elime sürtünüyor.

Telsizler sessizleşti ve birkaç saat daha geçtikçe endişeleniyorum. Bir yerde ne kadar uzun süre

kalırsak, yakalanma ihtimalimiz de o kadar artar. Onlara bir şey mi oldu? Bu yüzden mi

bu kadar uzun süredir yoklar mı? Sonunda beklemeye dayanamıyorum ve ayağa kalkıyorum. Sleipnir benimle gelmeye çalışıyor ama onu yatağa geri götürüyorum ve tekrar yatana kadar şilteyi okşuyorum.

Kamaramdan çıkıyorum ve kardeşlerin peşinden gitmek niyetiyle yanaşma tüneline yöneliyorum ama sürpriz bir şekilde gitmişler. Kapak tekrar kapatılmıştı ve artık düşman gemisiyle bağlantımız yoktu. Bu vahiy beni incitti -kimse bana söyleme zahmetine girmedi- ve köprüye yöneldim. Tabii ki kardeşler oradaydı, hepsi aynı istasyonun etrafında toplanmıştı. Kirli, yağ ve kan içindeydiler ve yorgun görünüyorlardı.

Hayır, Mathiras yorgun görünüyor. Kaspar sevinçli görünüyor. Adiron... Adiron gibi görünüyor.

"Görünüşe göre diğer gemiyle işiniz bitti? Haber verdiğiniz için teşekkürler." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup onlara doğru yürürken sesimde bir sertlik var. "Sanırım sadece bir kedi bakıcısına ya da hizmetçiye ihtiyacınız olduğunda önemliyim."

En azından benim gelişime suçlu suçlu bakma nezaketini gösterdiler. "Üzgünüm Sophie," diyor Adiron.

"Bu arada carinoux iyi. Yatağında yatıyor ve kum kabı için ne yapacağımıza dair hiçbir fikrim yok, bilginize." Sadece bakışıp başka bir şey söylemediklerinde endişeden tüylerim diken diken oluyor. "Ne oldu?"

Mathiras sadece yüzünü ovuşturur. "Sadece öğrendiklerimizle nasıl ilerleyeceğimizi anlamaya çalışıyoruz."

"Yani..."

Adiron sandalyesinde dönüyor, geniş yüzü coşkuyla aydınlanıyor. "Slatra sisteminin bir haritasını bulduk ama bir gezegen göstermiyor. Tamamen başka bir şey."

Sleipnir'e daha çok benzeyen bir şey bulma hayalleri buraya kadarmış. "Ne gibi?" "Yüzen Yıldız gibi."

Ne? Bir şeyden bahsettiklerini anlamam bir anımı aldı. "Bu bir gemi mi? Yoksa bir istasyon mu?"

Kaspar konuşuyor. "Üç yıl önce, kötü şöhretli bir Slatra karteli olan Voo Rees'e büyük miktarda servet taşıdığı söyleniyordu." Yüzümde herhangi bir tanıma ifadesi belirmeyince Kaspar devam ediyor. "Parayı aldıkları borçların çoğunu geri ödemek için kullanacaklardı ama gemi hiç gelmedi. Bazıları kaçırıldığını, bazıları da rastgele bir güneş patlamasına yakalandığını söylüyor. O zamandan beri kimse haber alamadı."

Mathiras ekliyor: "Ama eğer onu bulan biz olursak, hayal bile edemeyeceğimiz kadar zengin olabiliriz."

"Çok şey hayal edebiliyorum," diyor Adiron sırtarak.

"Yani bu geminin peşinden mi gidiyoruz? *Buoyant Star*?" Ben soruyorum.

"Slatra sistemi yasaklı bir sistemdir," diye devam ediyor Mathiras. "Threshian Savaşları'nda devredildi ve mesakkah'ın orada uçuşu yasaklandı."

"Yani gitmiyor muyuz?"

"Tüm yıldız haritalarımız ve çizelgelerimiz gizli ya da eksikti," diyor Kaspar, parmaklarını navigasyon ekranında gezdirip yıldız çizelgesi üstüne yıldız çizelgesi çıkararak. "Şimdiye kadar. Şimdi, o gemiyi bulmak için bir şansımız olabilir."

"Ama bu tehlikeli," diye devam ediyor Mathiras ve bana bakıyor. "Biz korsanız, değil mi? Her şey tehlikeli değil mi?"

"Bu farklı türden bir tehlike." Mathiras kardeşlerine bir bakış attı. "Zoey'i asla riske atmayacağımız ve seni de riske atmamamız gereken bir tehlike."

Yani... bekle. İçimi ürpertici bir korku kaplıyor. "O zaman ne yapmam gerekiyor?" Koridorun

aşğısını işaret ediyorum. "Peki ya yeni en iyi arkadaşım ne olacak?"

"Carinoux gemide kalamaz. Bu hem onun hem de bizim için çok tehlikeli. İhtiyacımız olan son şey

Aşırı büyümüş pahalı bir evcil hayvan *Rahibe*'nin kablolarını kemiriyor." "Geri koyalım mı?" Kaspar soruyor.

Nefesim kesildi. "Onu terk edemezsin! Az önce diğer mürettebatı öldürdün! Gemilerini batırıyorsun!"

"Evet, ama bu iş bizi biz yapan iş olabilir," diye devam ediyor Kaspar, parmağını yıldız haritalarına saplayarak. "Bu işe girmeliyiz!"

"Sophie her şeyi kontrol altına aldı," diye araya giriyor Adiron. "Ve doğru alıcılar için hâlâ çok para eder. Bunu kaçırmak aptallık olur."

Mathiras bir elini kaldırır. "Hiçbir şeyi es geçmiyoruz. Sophie'yi güvende tutmanın ve bir satış organize edene kadar carinoux'yu bir yere yüklemenin bir yolu var."

"Nasıl?" Kaspar sabırsızlıkla sorar.

En büyük kardeş sadece sırtıyor. "Bize kimin iyilik borcu olduğunu hatırlıyor musun?"

Kaspar'ın gözleri büyür. Adiron kıkırdar. "Un'Rok mu? Bir insan ve bir carinoux ile ortaya çıkarsak altına sıçar."

Mathiras yüzünde inatçı bir ifadeyle, "Bize bir iyilik borcu var," diye hatırlatıyor onlara. "Biz Slatra sistemini kontrol ederken onları güvende tuttuğu sürece altına sıçması umurumda değil."

Sanki ben sayılmıyormuşum gibi etrafımda konuşuyorlar. Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum, bundan nefret ediyorum ve neredeyse onlarla aynı fikirde olmaktan nefret ediyorum. Ben sayılmıyorum. Daha önce düşmanı bile öldüremedim. Ama... kendi kaderim üzerinde söz sahibi olmam gerekmez mi?

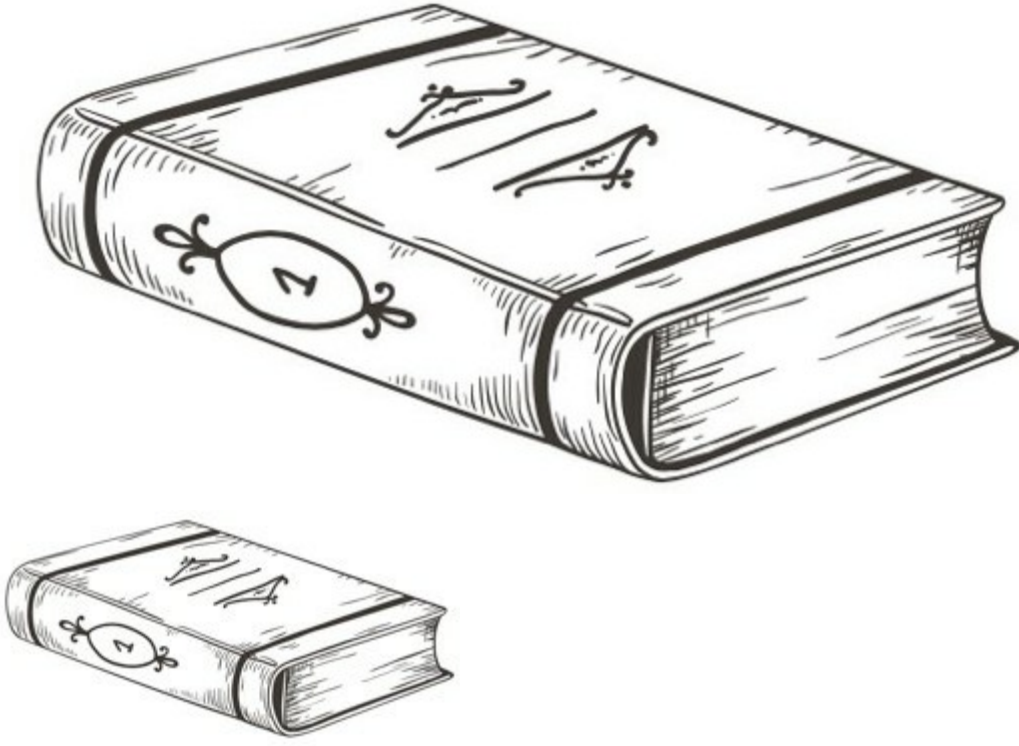
Kardeşlerin ekibine katıldıktan sonra her şeyin farklı olacağını düşünmüştüm ama kendimi her zamanki gibi bir eşya gibi hissediyorum. Ben ve zavallı Sleipnir. "Bu Un'Rok denen adam... başka bir korsan mı?"

Adiron homurdanıyor. "Diliyor."

"O bir hurdacı ve tamirci," diye açıklıyor Mathiras. "Terk edilmiş bir karakolda tek başına yaşıyor. Mükemmel bir yer. Biz dönene kadar orada güvende olursun."

Kaspar hızla, "Karar verildi o zaman," diyor ve Adiron başını sallıyor.

Sanırım öyle. Kardeşler macera aramaya gitti ve ben de yabancı birinin evinde kedi bakıcılığı yapacağım. Ne şanslıyım.

Küçük Kız Kardeş'in Vogli asteroid kuşağına yaklaşması için geçen üç gün içinde Sleipnir tüm yatak takımlarımı, en sevdiğim sandalyemi, odamdaki üç kontrol panelini çiğniyor ve neredeyse kapıda bir delik açıyordu.

Görünüşe göre carinoux sıkılmış bir çiğneyici ve metal veya en güçlü plas bile şansa sahip değil. Bu sadece va Sithai kardeşlerin Sleipnir'i bir sonraki macera için gemiden çıkarmak istedikleri gerçeğini pekiştiriyor ve büyük carinoux nereye giderse ben de oraya giderim. Yine de bu konuda mutlu değilim. Sleipnir artık diğerlerine saldırmaya çalışmıyor; diğer erkeklere karşı tepkilerimi izliyor ve ona göre ayarlıyor. Sleipnir akıllı ve son derece sevecen. Kendime fazla bağlanmamam gerektiğini söylüyorum çünkü o satılacak. O sadece para kazanmak için başka bir "şey".

Bunun içimi çok fazla kemirmesine izin vermemeye çalışıyorum.

Adiron, Kaspar ve Mathiras bu kayıp gemiyle ilgili planlara dalmışlardır. Tüm günlerini alınacak yıldız yollarını, yakıtı tartışarak ve yıldız haritalarının her santimini inceleyerek geçiriyorlar. Yardım etmeme izin verilmeyeceğinden, neredeyse tek başımayım. Yemeğimi hazırlıyorum, Sleipnir'in arkasını topluyorum ve *Outlander*'ın gemideki eski kopyasını üst üste yedinci kez yeniden okuyorum. Hâlâ gemide olmama rağmen kendimi yalnız hissediyorum ve bu berbat bir durum.

Vogli kuşağı her ekranda belirdiğinde, Kaspar ve Adiron kontrolleri ele alarak bizi devasa asteroitlerden oluşan yüzen mayın tarlasından geçiriyorlar. Geminin pencerelerinden dışarıya hayretle bakıyorum, yanımdan geçen kayaların sayısına ve büyüklüğüne hayret ediyorum. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Aynı zamanda stadyum büyüklüğündeki krater kaplı asteroitler

Kızkardeş'e yeterince yaklaştıkça biraz da korkutucu oluyor.

beni terletmek için.

Birlikte pencereden dışarı bakarken Mathiras, "Saklanmak için harika bir yer," diye itiraf ediyor. "Sadece tehlikeyi en çok seven uçan çocuklar buraya gelir. Bu sistemin yakınında hiçbir istasyon yok, büyük yıldız şeritleri de yok. Galaksinin bu ucunda her şey sessiz." Elini omzuma koydu. "Burada güvende olacaksın."

Arkamdan alçak bir uyarı hırıltısı geliyor.

Mathiras hemen geri çekiliyor ve elini çekiyor. Sleipnir aramıza giriyor, korsana doğru bakarken kuyruğunu öfkeyle sallıyor.

"Ne kadar süre burada olmayacaksınız?" Sleipnir'in koca kafasına sakinleştirici bir el koyarak soruyorum. Yüzümden gülümsemeyi eksik etmiyorum çünkü ben mutlu görünürsem carinoux da sakinleşiyor. Yeterince eminim, büyük yaratık kalçalarının üzerine oturuyor, öne doğru eğiliyor ve hemen pencerenin altındaki kontrol panelini parçalamaya başlıyor. "Emin değilim. Bir hafta mı? Üç hafta mı? Birkaç ay mı? Bu sadece, onu bulmanın ne kadar kolay olduğuna bağlı. enkaz." Kedinin dişleri metali gıcırdatırken Sleipnir'i işaret ediyor. "Sen..."

"Hadi oğlum," diyorum carinoux'ya ve çenesini panelden kaldırıyorum. "Gidip çiğneyebileceğin güzel bir atılmış boru bulalım." Mathiras'ın sözlerine üzülmemeye çalışıyorum ama... aylar mı? Aylarca bir yabancıyla bir asteroitte mi yaşayacağım? Adamı tanımıyorum. Ne tür bir uzaylı olduğunu (bunu sormak kabalık olur), iyi biri olup olmadığını ya da uyuyabileceğim bir yer olup olmadığını bilmiyorum.

Enkötüsü, bu adam geleceğimi bile bilmiyor. Mutlu olmayabilir. Dönüp Mathiras'a bakıyorum. "Bu Un'Rok denen adam senin arkadaşın, değil mi?" Mathiras'ın gülümsemesi alaycı. "Arkadaşı olduğundan emin değilim." Bu harika değil mi?

Kısa bir süre sonra, Sleipnir kamaramda kol büyüklüğünde metal bir anahtarı kemirirken Adiron telsizden seslendi. "Hedef görüş alanında. Jerrok'a bizim olduğumuzu bildiren şifreli bir mesaj gönderiyorum."

Topladığım çantayı yere bırakıyorum ve önümüzdeki birkaç haftayı geçireceğim yeri görmek için merakla ve korkuyla köprüye doğru koşuyorum. Pencereden dışarıya bakıyorum. Yeni evim bir asteroitin üzerinde. Paslı ve yıpranmış görünümlü metal binalar denizi beni şaşırtmıyor ama şaşırdığım şey bu şeyin büyüklüğü. Un'Rok'un üssünün bulunduğu asteroit birkaç şehir bloğundan daha büyük ve binalar kümesi sanki hepsini kaplıyormuş gibi görünüyor. Yıkılmış bir kule, bir tür kirli görünümlü biyo-kubbe ve asteroidin gri, kayalık yüzeyinde, tüm kardeşlerinin arasında yüzen, birbirine yakın bir sürü bina var. Ölü bir gemi yüzerek geçiyor, içi boşaltılmış bir gövdeden başka bir şey değil ve sonra uzakta yüzen başka ölü gemiler görüyorum. Aslında, yaklaştıkça, asteroidin uzak ucunun her boyuttan geminin yok olmuş enkazlarıyla kaplı olduğunu görüyorum. Ürkütücü.

"Burada mı yaşıyor?" Şaşıarak sordum. "Görünüşe göre..."

"Yaşanmaz mı?" Mathiras yorum yapıyor. "Mesele de bu zaten. Burası Threshian Savaşları'ndan kalma terk edilmiş eski bir üs. Jerrok burayı kendine mal etti ve kimse onu rahatsız

etmesin diye üssün bir köşesini yaşamak için tamir etti. Bildiğim kadarıyla, ara sıra gemisini boşaltmak isteyen hurdacılar dışında buraya kimse uğramıyor."

Harika. Hem münzevi hem de hurdacı. Bu kulağa gittikçe daha iyi geliyor. Eminim benim de ona katılmama çok sevinecektir. "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

"Tam olarak değil ama seni yanımızda getirmekten daha güvenli." Öyle diyor.

Küçük Kız Kardeş iniş bölümüne yerleşiyor. Burası asteroidin geri kalanından daha az hurda yüklü görünüyor ama yine de kendimi güvende hissetmem için duvarlar boyunca çok fazla gevşek kablo ve soyulmuş metal levha var. Böyle bir yerin uzay boşluğunu nasıl dışarıda tutması gerektiğini bilmiyorum - kendini zar zor bir arada tutabiliyor gibi görünüyor.

Hava kilidi *Rahibe'nin* arkasında kendini kapatırken, Adiron koltuğundan sıçrar. Kaspar bir düğmeye dokunarak rampayı uzatır ve ardından blaster kemerini takar. "Ne olur ne olmaz."

Mathiras gözlerini deviriyor. Benim endişeli bakışlarım karşısında başını sallıyor. "O bir arkadaş."

"Evrenin kıyısında tek başına yaşayan bir arkadaş," diyor Kaspar silahının şarjörünü kontrol ederken küçümseyerek. "Herkesin aklını erişteye çevirebilir."

Adiron rampadan aşağı inerken ve yalnız bir figür topallayarak ilerlerken boğazım kuruyor.

Lütfen beni burada bırakma, dönüp Mathiras'a yalvarmak istiyorum. *Lütfen beni yanına al*. Ama buraya ait olmadığımı açıkça belirttiler ve yalvarmanın hiçbir işe yaramadığını uzun zaman önce öğrendim. Sadece saygınlığını yok eder. Bu yüzden yalvarmayacağım.

Diğer her şeyde olduğu gibi bunu da kabulleneceğim ve hayatta kalmaya devam edeceğim.

Adiron ona doğru yönelirken adam "Ne istiyorsun?" diye sesleniyor. Sesi bariz bir şekilde düşmanca geliyor ve vücut dili sinirlendiğini haykırıyor. Yaklaştıkça yüz hatlarını seçmekte zorlanıyorum. Yüzünün üst yarısı bir tür elektronik maskeyle kaplı, dairesel göz mercekleri bize odaklanırken dönüyor ve kırmızı renkte yanıp sönüyor. Kafası yağ bulaşmış koyu renk bir kumaşla kaplanmış ve bir çift ezik, donuk metal boynuz malzemedan dışarı çıkıyor. Buna ve Adiron'un onunla hemen hemen aynı boyda görünmesine bakarak onun mesakkah olduğunu söyleyebilirim. Yine de yüzünün açıkta kalan alt yarısı grimsi siyah ve giydiği kıyafetler koyu renkli, kirli ve vücudunun her santimini kat kat örtüyor. Yaşlı mı genç mi olduğunu söylemek imkânsız.

Yine de yüzündeki çatık kaşları saklamak mümkün değil.

Adiron kaşlarının çatılmasına aldırmaz ve kollarını adama acımasız bir ayı sarılmasıyla sarar.

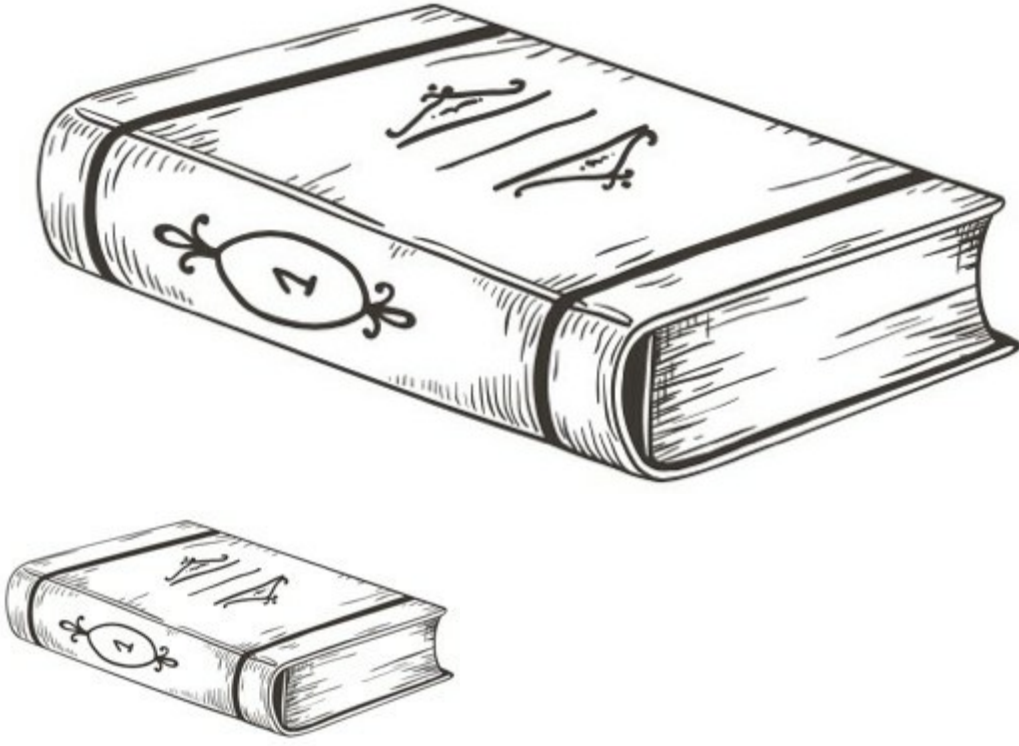
"Jerrok!"

Bizi gördüğüne
sevinmedin mi?"

"Hayır."

"Bir iyiliğe ihtiyacımız var," diye ekliyor Mathiras, rampadan aşağı atlayarak.

"Yine mi hayır," diyor Jerrok adındaki yabancı. "Bana satacak bir hurdan yoksa defol git buradan."

Birkaç haftadır kimse enkaz getirmeye gelmedi. Haftalar süren mutlak sessizlik, haftalar boyunca kendiminkinden başka tek bir ses bile duymadım. Hangarda gemilerin olmadığı, kimsenin havamı solumadığı, bu eski terk edilmiş asteroitte benden başka kimsenin olmadığı haftalar.

Çok mutluydum.

Şimdi, elbette, tüm bu mutluluk mahvoldu. Adiron ve Sithai bana sanki hediyelerle gelmiş gibi sırtıyor, sanki ruh halimi bir şekilde düzeltecekmiş gibi bana sarılmaya hazır. Sinirlenerek onu itiyorum ve etrafıma bakınıp bana doğru sürükledikleri çöpleri arıyorum. Bu yüzden buraya gelmişlerdi, değil mi? "Hurdalarınız nerede? Atın ve gidin."

"Size söylemiştim," diyor en yaşlı va Sithai kardeş - sert yapılı (ve muhtemelen kışında bir sopa olan). "Bir iyiliğe ihtiyacımız var."

"Ben de hayır dedim. Bana hurdalarını göster, lanet olası bir anlaşma yapalım ve sen de benim geri dönüşümlü havamı çalmayı bırak." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, sinirlendim. "Önceden haber verme nezaketini bile göstermedin mi?"

"Sanki cevap verecekmişsin gibi," diye alay ediyor Adiron ve sonra kollarını ayı gibi sarılarak bana sarılıyor. Bu, arızalı sibernetik kolumun aşılı olduğu kemiğe karşı ağrmasına neden oluyor ve çenemi sıkıyorum. Omzuma kızgın bir acı gönderdiğinin farkında değil, bu yüzden onu dirsekleyerek uzaklaştırıyorum. Uzun zaman önce arkadaştık. Threshian Savaşları'nda birlikte hizmet ettik. Adiron bir şekilde bunun bizi ömür boyu dost yaptığını düşünüyor. Ben farklı düşünüyorum.

Benim dostum yok. Arkadaşım yok.

Yalnızlığımı seviyorum. Öyle olmasını tercih ederim.

En güvenlisi. En kolayı.

Va Sithai ne kadar rahatsız edici olursa olsun, kardeşler iyi hurda getirme eğilimindeler... ve kendilerini sıkıntıya sokacak kadar sık ortaya çıkmıyorlar.

Bu yüzden Adiron'un sımsıkı kavrayışından sıyrıldım ve onu öldürmemeye karar verdim. "Neden buradasın? Bir 'iyilik' için yolun dışında sayılıyım, bu da hoşuma gitmeyeceği anlamına geliyor." Onlara kibar bir gülümseme veriyorum. "Yani cevabım hayır. Her neyse, hayır."

"Sormadık bile," diyor Kaspar, rampadan aşağı inerken bana kaşlarını çatarak.

Üç kardeş de yanaşma bölümüne girdiğinde ellerimi havaya kaldırarak iç geçiriyorum. "Lütfen. Rahatınıza bakın. Burada, ıssız bir asteroitte parti vermeyi ne kadar sevdiğimi biliyorsunuz." Alaycılığın sesimden akmasına izin verdim.

"Çok kalmayacağız," diyor Mathiras, o sert kalçalı haliyle paytak paytak ilerleyerek. Kesinlikle kışında bir sopa var.

"Güzel." Daha fazla huzur ve sessizlik bekliyordum. Bir sonraki düzenli müşterim önümüzdeki haftaya kadar bir hurda yükü getirmeyecekti. "İşini söyle ki cevabımı tekrarlayabileyim -hayır- ve seni buradan çıkarabileyim."

Adiron bana sırttı. "Bok gibi görünüyorsun, dostum. Bu paçavralar da neyin nesi?" Kolumu tutuyor ve tamamen yıpranmış plas-film bir delik açtığında eğlenerek homurdanıyor.

"Sistemin bu ucunda çok fazla alışveriş yoksa kusura bakmayın," diye karşılık veriyorum. "Buraya modamı eleştirmeye mi geldiniz, yoksa bir şeye mi ihtiyacınız vardı?"

"Ben de seni özledim dostum," diyor Adiron, suratsız tavrımı görmezden gelerek. "Kolun nasıl?" "Acıyor. Her zamanki gibi."

"Ya bacağın?"

"Acıyor."

"Her zamanki gibi." Adiron bana sırtlıyor. Aramız hep böyle; onu tersliyorum ve ondan ne kadar rahatsız olduğumu belli ediyorum, o da kaşlarını çatarak görmezden geliyor ve sanki iki transistör çipi gibi birbirimize lehimlenmişiz gibi davranıyor.

Buna sadece birlikte hizmet ettiğimiz için tahammül ediyorum. Hoşuma gittiğinden değil.

Mathiras derin bir nefes alır. "Çok tehlikeli bir kurtarma operasyonuna çıkmak üzereyiz." "Ve?" En azından benim dilimi konuşuyorlar.

"Ve biz de *Yüzen Yıldız*'ın peşindeyiz." Buna homurdandım. "İyi şanslar."

"Bir haritamız var," diyor Kaspar, gözleri büyüğü bir hayatı olan birinin çılgın coşkusuyla parlıyor. Daha önce hiç blaster'ı elinden fırlamamış ya da bir uzvu kopmamış ve bu da belli oluyor. Eğer olsaydı, tehlikeyle yüz yüze gelmeye bu kadar hevesli görünmezdi.

Bu kardeşler. Üçü de aptal.

"Demek haritanız var. Senin için alkışlamamı ister misin?"

"Elimizde bir harita var ama bu harita bizi Slatra sisteminin tehlikeli bir ucuna götürüyor. Ve biz giderken bizim için göz kulak olmanı istediğimiz bazı yüklerimiz var."

Çenemi ovuyorum. Gözlüklerim eski üssün ölçümleriyle uğulduyor, bana tüm farklı yaşam alanlarının sıcaklıklarını ve oksijen seviyelerini bildiriyor. Bu rutin bir yayın -beyaz gürültü- ama hoşuma gidiyor. Rutini severim. Savaşta görev yaptıktan sonra rutin, sessizlik ve yalnızlık istiyorum... Adiron'un aksine. "Şunu açıklığa kavuşturalım. Sen hazine avına çıkarken benim asteroit kuşağımdan sırf kargo bırakmak için mi geçtin?" Eski bir alışkanlıkla gözlerimi kısıyorum ve bu siberetik gözümdeki büyütme modülünü harekete geçiriyor. Sinir bozucu ama Mathiras'ın tünüğünü çok yakından görmemi sağladıktan sonra hızla normale dönüyor. "Bu kargo ne kadar yasadışı? Ve

benim payım ne kadar?"

Adiron gülüyor ve sırtını sıvazlıyor. "Evet diyeceğini biliyordum."

"Hayır dedim. Sadece merak ediyorum." Benim gibi yalnız bir piç bile merak eder. "Silahlar mı? Kimyasallar? Askeri teçhizat?" Tedirgin göründüklerinde, aklıma yeni bir düşünce geliyor - tatsız bir düşünce. "Boktan mı?"

Sessizdirler.

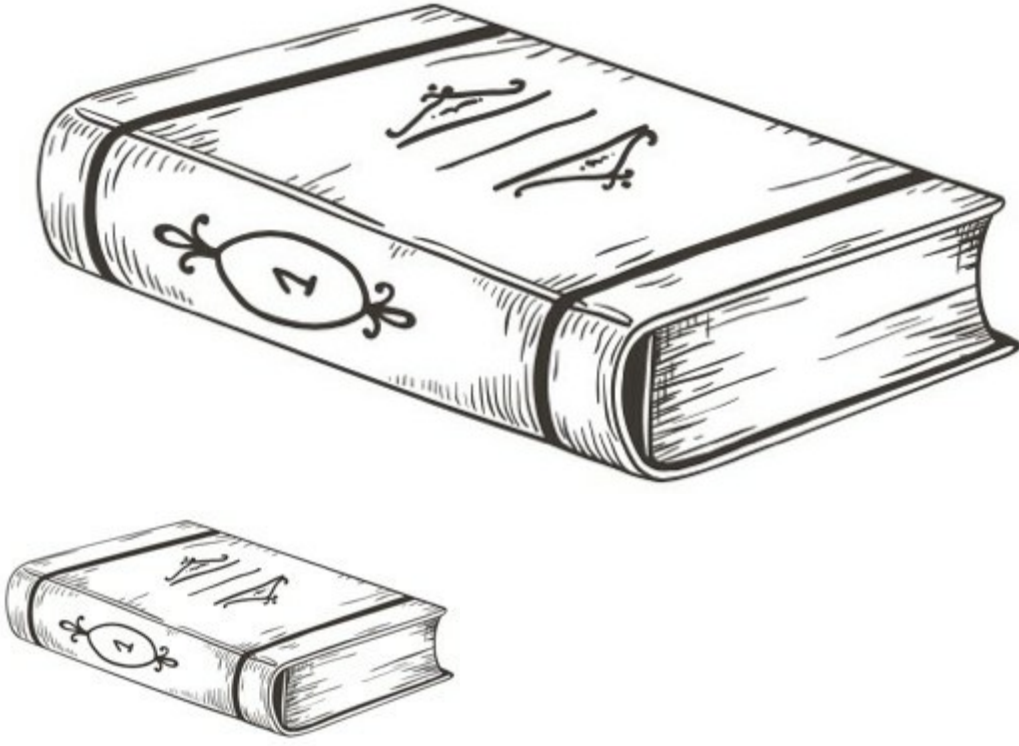
Kef ben. "Sıcıyor, değil mi? Bu yüzden onu yanına alamazsın. O canlı." Yüzünü buruşturan Adiron'a suçlayıcı bir bakış fırlatıyorum. "Siz gidin kendinize bakın, sahip olduğunuz hiçbir hayvanı izlemeyeceğim."

"O bir evcil hayvan değil," diyor Mathiras ve eğer bir şey varsa, kışındaki sopa daha da büyüyor. "O bir arkadaş. Ve ona iyi bakmanı istiyoruz."

"O mu?" Neredeyse kelimeyi tükürecektim. "Ben."

Ses küçük, dil alışılmadık, ama çevirmenim yine de onu algılıyor. Rampaya, orada duran yaratığa bakıyorum, hafif ve belirsiz. Bu bir dişi, tamam. Daha önce hiç görmediğim bir uzaylı türü, ama kesinlikle hakkında hikayeler duyduğum bir insan. İleri doğru birkaç adım atıyor ve ben onun ne kadar kırılğan olduğuna şaşıyorum. Bacakları ince ve solgun, gözleri iri ve hüznü, saçları koyu renk ve omuzlarını süpüren yumuşak dallar halinde yüzünün etrafına dökülüyor. Va Sithai kardeşlerin yanına giderken zarıfçe hareket ediyor ve onların yanında küçük, kaybolmuş ve tamamen yalnız görünüyor.

Tabii ki öyle. İnsanlar güzel göründükleri ve çiftleşmek için daha iyi oldukları için kapılırlar. Tabii ki kalbimin tellerine dokunuyor. Bana doğru gönderdiği utangaç gülümsemeyi görmezden geliyorum, kalbimi onun narin yüzüne karşı sertleştiriyorum. Başımı sallıyorum. "Hayır. İnsan yok."

SOPHIE

Durum her geçen dakika daha da kötüye gidiyor.

İndiğimizde ne beklediğimden emin değilim. Bir yanım arkadaşlarının, yani münzevinin, altın kalpli, yaşlı, bilge bir Yoda tipi olmasını ummuştum. Takılabilir, hikayeler paylaşabilir ve önümüzdeki birkaç haftayı (veya ayı) kolayca atlatabilirdik. Bu kadarı da fazla.

Bu adamla burada kalmak istemiyorum.

Yüzünün üst yarısını kaplayan gözlüklere rağmen bana küçümseyen bir bakış atıyor. "İnsanlar beladır. Burada bir tane bile istemiyorum."

Adiron tekrar sırtına vuruyor, bu hareket adamı daha da sinirlendiriyor. "Bu seferki sorun değil, güven bana."

"Seks oyuncaklarını senin için saklamakla ilgilenmiyorum," diyor hurdacı kesin bir dille.

Hakaret karşısında nefesim kesildi, gerçi bunu beklemeliydim. Pek çok yabancıнын gözünde, olabileceğim tek şey bu. Hurdacı bana bir göz attı, sonra tekrar başka tarafa baktı.

"Ağızından çıkana dikkat et," diyor Kaspar.

"Yoksa ne olur? Arkanı dönüp gidecek misin?" Hurdacı ellerini bize doğru salladı ve uzaklaştı. "Gidin."

Adiron bana doğru umutsuz bir bakış fırlatıyor. "Haydi Jerrok," diyor, paçavraya bulanmış erkeğin peşinden koşarken ses tonu yalvarır gibi. "Sophie sorun olmaz. Ve bana bir iyilik borçlusun-"

"Kef off," diyor Jerrok huysuzca.

Gitmelerini izliyorum, midem sıkıntıyla çalkalanıyor. Huysuz, pis görünümlü pislik bana bu kadar karşıysa, yanımda büyük bir saldırı kedisini olduğunu öğrenince ne yapacak? Çok pahalı bir

tane.

uygunsuz yerlere sıçmayı seven bir köpek var mı? Çünkü carinoux yeterince titizdir ama *Küçük Kız Kardeş*'in bile onu idare edecek kadar büyük bir kum kabı yoktur. "Seninle gelemiz miyim?" Mathiras'a soruyorum. "Yoluna çıkmayacağıma söz veriyorum."

Mathiras bana, "Eğer başarısız olursak, carinoux'nun getireceği paraya ihtiyacımız olacak," diyor. "Kendine gelecektir. Biz ortaya çıktığımızda hep böyle olur."

"Ve başarısız olmayacağız," diye ekliyor Kaspar, Adiron ve Jerrok'un ardından.

Sertçe yutkunuyorum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup etrafıma bakıyorum. Buranın her santimi tozla, kırık metal parçalarla ya da her ikisiyle kaplı. Bölmedeki ışıklar sanki sönmek üzereymiş gibi titriyor ve o kadar karanlık ki ışıkların çoğunun ZATEN sönmüş olduğundan ve zifiri karanlıktan şanssız bir mola uzakta olduğumuzdan şüpheleniyorum. Uzak boşlukta.

Bir pislikle.

Evet, gerçekten burada kalmak istemiyorum. Yatağında uyuklayan Sleipnir'i düşünüyorum ve hissettiğim endişeyle savaşıyorum. Carinoux'ları da terk etmek istemiyorum ve çok zorlarsam onlarla gitmeme izin vereceklerinden ama Sleipnir'in geride kalmak zorunda kalacağından endişeleniyorum.

Ve bu mümkün olmayacak çünkü erkeklerden nefret ediyor.

Kahretsin. Belki de bu hurdacıyla -bu Jerrok'la- kendim konuşmayı denemeliyim ve yolundan çekileceğime dair onu ikna edebilir miyim diye bakmalıyım. Ben ve Sleipnir. Adiron'un gittiği yolu takip ediyorum ve buranın davetkâr olmayan havasını fark ediyorum. Duvarlar sırf metal, bazıları farklı tonlarda, sanki birbirine eklenmiş gibi. Burada da ışıklar titriyor ve bana biraz korku filmlerindeki perili, yıkık dökük uzay istasyonlarını hatırlatıyor. Önümüzdeki birkaç ayı geçirmek istediğim yer kesinlikle burası değil.

Kapılar ve koridorlar bir labirent gibi görünüyor ama uzaktan sesler duyuyorum ve sesleri takip ediyorum. "O iyi biri," diye itiraz ettiğini duyuyorum Adiron'un. "Soph kimseye sorun çıkaracak bir tip değil. Seveceksin

onu." Bir duraklama oldu. "Yapmasan bile, o kadar uzun sürmeyecek."

"Buraya taşındım çünkü sessizlik istedim, va Sithai," diyor hurdacı sert bir sesle. "Sıkılmış oyuncaklarla uğraşmak için değil. Senin için önemli olmayabilir ama benim için tam bir baş belası."

"Buna değmesini sağlayacağımızı biliyorsun. Ve eğer gerçekten de Yüzen Yıldız'ı bulursak elde edeceğin kazancı bir düşün." Adiron'un sesi sinsi. "Bu para seni onlarca yıl lüks içinde yaşatmaya yeter."

"Evet. Lüks. Belli ki en önemli önceliklerimden biri," diye alaycı bir şekilde karşılık veriyor Jerrok ve ben de onun etrafını işaret ettiğini hayal ediyorum.

"Tamam o zaman. Yeni sibernetik uzuvlar almanız yeterli olacaktır. Arıza yapmayanlardan."

Jerrok'un isteksiz bir homurtu çıkardığını duymak için tam zamanında köşeden bakıyorum.

Geldiğimde ikisi de bana baktı.

"Merhaba." Jerrok'un bana doğru gönderdiği nahoş bakışları görmezden gelerek birkaç adım öne çıkıyorum. "Kendimi tanıtayım dedim."

"Neden? İnsan amcılığıyla ilgileniyor gibi mi görünüyor? Bacaklarını açman beni öyle ya da böyle ikna etmeyecek."

Kaba tavrı karşısında şoke olarak geri çekiliyorum. "Tanrım, sadece merhaba demeye geldim. Böyle bir pislik olmak zorunda mısın?"

"İyi davranmak sana nasıl yarıyor, insan?" diye alay ediyor.

"Çocuklar." Adiron ikimize de bakıyor. "Sadece kısa bir süreliğine, tamam mı? İstasyonun ayrı uçlarında takılabilir ve asla birbirinizle karşılaşmazsınız. Bunun baş belası ve rahatsız edici

olduğunu biliyorum." Beni Jerrok'un kaşlarını çatmasından korumak istercesine önüme geçti. "Ama Sophie'ye ve kargomuza güvende ihtiyacımız var. Kimse için fahişelik yapmıyor. O bir köle değil. O bizim kız kardeşimiz gibi."

Jerrok homurdanıyor, bir İngiliz anahtarı alıp duvara dönüyor. Paslı görünen cıvataları sıkıyor ve ben

Bize bakmak zorunda kalmasın diye olduğundan şüpheleniyorum. "Kız kardeşin nerede? Hani şu gemiden hiç inmeyen?"

"Bir arkadaşıyla çiftleşti. *Jabberwock*'un Sentorr'u. Onu tanıyorsun."

"Artık ona *Jabberwock* mu diyorlar?" Adiron başını sallayınca Jerrok devam eder. "O iyi bir çocuktur."

"Onun insan olduğunu biliyorsun, değil mi? Bu yüzden yüzünü göstermeyi hiç sevmezdi."

Jerrok dönüp Adiron'a bakıyor, gözlükler sanki büyük uzay korsanının yüzüne odaklanmaya çalışıyormuş gibi dönüyor. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Ben değilim." Adiron omzuma kocaman bir el koydu. "Sophie de benim için bir kız kardeş gibidir. Bu yüzden onu buraya getirmek istedim. Eğer onu başka birine bırakırsak, tekrar zincire vururlar. Sen ve ben özgürlüğün ne kadar önemli olduğunu biliyoruz."

Jerrok önce ona, sonra bana ters ters bakıyor ve duvarlardaki cıvataları sıkmaya devam ediyor. "Bütün hurdaları ben alıyorum," diye homurdanıyor. "Hepsini."

"Hepsi," diye onaylıyor Adiron.

"Ve istasyonun kendi tarafında kalıyor. Birbirimizle karşılaşmak zorunda kalmayız."

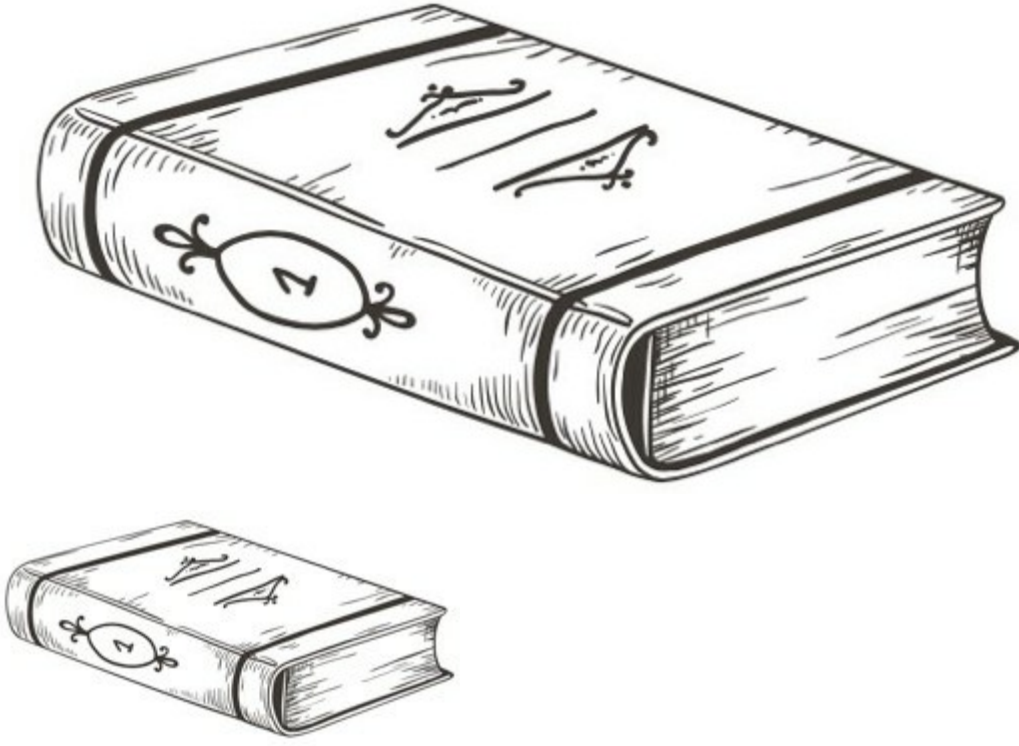
"Bu sorun olmaz," diyorum sertçe. Bu pislik suratı ne kadar az görürsem o kadar iyi. Şimdiden ondan nefret etmeye başladım bile. Bacaklarımı açıyorum, gerçekten.

"Peki." Tek hece tamamen isteksiz. "İşini bitir ve çabuk ol." "Harika. Teşekkür ederim dostum," diye haykırıyor Adiron.

Jerrok ona el salladı ve duvarı onarmaya geri döndü. Bu kadar mı? "Ama ne hakkında-"

Adiron eliyle ağzımı kapatıyor ve başını sallıyor.

Uh oh. İçimden bir ses Sleipnir'in varlığının büyük bir sürpriz olacağını ve bunun sonuçlarıyla uğraşan kişinin ben olacağımı söylüyor.

JERROK

Ben "hurda laboratuvarımda" çalışmaya devam ederken, kardeşler de insan hayvanlarını, birinin gecelemesine izin verecek kadar şanssız olduğum zamanlar için "misafir" odası olarak ayarladığım tek odaya yerleştiriyorlar. Güçlendirdiğim ve güvenliğini sağladığım yerleşkenin uzak ucundalar, bu yüzden birbirimizle çok fazla karşılaşmayacağız. Lanet olası evimin yarısından kaçmak can sıkıcı olacak ama daha kötülerini de yaşadım.

Buoyant Star'ın enkazının ilgimi çektiğini itiraf etmeliyim. Eğer onu bulup bana getirebilirlerse... uzun bir süre için ilginç bir oyalanma olacak. Son zamanlarda bu benim için kredilerden çok daha değerli oldu. Bana yetecek kadar var. Ama eğlence? Hiçliğin ortasında tek başına bir asteroitte yaşarken bu çok eksik olabilir.

Şikayet edecek değilim. Bu hayatı ben seçtim ve hiç pişman değilim.

İşime gömülüp eski bir gemi işlemcisinin kablolarını dikkatlice ayırıyorum. Bu özel model artık kullanılmıyor, ancak parçaların kendileri doğru alıcı için birkaç kredi değerinde. Bu yüzden parçaları dikkatlice söküyorum, metallerine göre ayırıyorum ve yapıyorum. Parçalanmış botlarıma yerleştirilebilecek ve onları tekrar çalıştırabilecek birkaç transistör çipi var. Çalışan bir bot piyasada bozulmuş bir bottan çok daha fazla kazandırıyor ve ben de botlarla uğraşmayı seviyorum. Bir cımbızla bir çipi dikkatlice çıkarıyor, inceliyor ve daha sonra test etmek üzere güvenli bir bölmeye yerleştiriyorum.

Çalışma masamın üzerine bir gölge düşüyor. Görmezden geliyorum.

Arkamda biri boğazını temizliyor, dikkatimi çekmeye çalışıyor.

"Işığımın altındasın," diyorum sinirli bir şekilde, gözlüklerimin farını aynı anda açabilsem de

Kolayca. İşin prensibi bu.

"Gitmek üzereyiz," diyor Adiron, yana kayarak. Gölge kayboluyor ve cımbızımı tekrar görebiliyorum. "Herhangi bir isteğiniz var mı?"

"Dişinizi de yanınızda götürür müsünüz?"

Gülüyor. "Genel olarak demek istedim. Bir şeye ihtiyacın var mı? Silah? Yiyecek? Kişilik revizyonu?"

Cımbızımı bırakıp ona bakıyorum. Ağzımı buruk, isteksiz bir gülümseme kaplıyor. Biraz... kısa boylu olabiliyorum ve Adiron benim için gerçekten bir dost oldu. "Tek başıma yaşıyorsam bir kişiliğe ihtiyacım yok."

Adiron sırtlıyor ve ekşiliğimin affedildiğini biliyorum. Onunla uzun bir geçmişimiz var ve çok şey gördük. O benim kim olduğumu biliyor, tıpkı benim de onun nazik ve rahat tavırlarını asla değiştirmeyeceğini bildiğim gibi. Keşke ben de onun gibi olabilsem, evrene geniş ve hevesli bir gülümsemeyle yaklaşabilsem. Bunun yerine, evrenin beni yalnız bırakmasını tercih ederdim.

Bana yaklaştı ve bir çanta uzattı. "Biraz ekstra kredi, Soph için bir şeye ihtiyacın olursa diye."

Parayı alıyorum ve dağınık çalışma masamın üzerine atıyorum. "Dua et de ihtiyacım olmasın. o."

"Oh, biliyorum." Gülümsüyor ve sonra hızla kayboluyor. Adiron için nadir görülen düşünceli bir bakışla

başka bir çanta uzatıyor. "Bu Sophie için... eğer geri dönmezsek. O iyi bir çocuk, ama bazı şeyler gördü. Sadece... birkaç ay içinde geri dönmezsek, incek güvenli bir yer bulmasına yardım edeceğine söz verir misin? Onu tekrar köleleştirecek biriyle değil."

Homurdanıyorum, ikinci çantayı alıp ilkinin yanına atıyorum. "Onun kredilerini kendim için almayacağımı nereden biliyorsun?"

"Çünkü seni tanıyorum."

"Köleleştirildin, ha?" Sormadan edemiyorum. Adiron başını salladı.

"Altı yıl. Praxiians."

Yüzümü buruşturuyorum. En sevdiğim tür değil. Yine de insana sempati duymayı reddediyorum. Büyük bir baş belası olacak. "Geri dönsen iyi olur," diyorum sadece. "Misafir ağırlamaktan nefret ettiğimi biliyorsun."

"Sophie rahatsız etmeyecek. Söz veriyorum. Dediğim gibi, o iyi bir çocuk." Çenesini ovuşturarak tekrar tereddüt ediyor. "Ayrıca, bunu söylemek zorundaymışım gibi hissediyorum ama... ona da dokunma. İnsan olduğunu biliyorum ama bu onun bedeni."

Gerçekten de onun insanını yakalayıp sikimi içine sokacak kadar sert olduğumu mu düşünüyor? Ona ters ters bakıyorum, sinirleniyorum ve bacağıma vuruyorum. Çınlıyor, metalik bir ses ve içi boş. Aynısını koluma ve sonra da yan tarafıma yapıyorum. "Tüm bu saçmalıkları hatırlıyor musun? Threshianların beni kaç parçaya böldüğünü hatırlıyor musun? Sence seks hiç aklıma geliyor mu?"

Sırtlıyor, bir kez daha sersem, rahat bir dost gibi ve onu görmek bana Adiron'un savaşa gitmeden hemen önce aynı ifadeyi takındığı askerlik günlerimizi hatırlatıyor. Gülümsemesinin bana ne kadar acı verdiğine şaşıyorum. Bunu aştığımı sanıyordum.

Sanırım asla olamayacağım.

"Dediğim gibi, söylemek zorundaydım. Sana güvenmeseydim onu burada seninle bırakmazdım." Adiron eliyle yanaşma bölümünü işaret ediyor. "Yola çıkmak üzereyiz. Sophie biliyor. Yola çıkmadan önce teşekkür etmek istedim."

"Duygusal şeylerden nefret ettiğini biliyorsun," diye haysuzca konuşarak çalışma masama geri

dönüyorum. "Sadece devam et.

Gözyaşlarımı sonraya saklayacağım."

Gülüyor, sırtıma öyle sert bir tokat atıyor ki neredeyse cımbızımı düşürüyordum ve siberetik sinapslarımda bir acı dalgası yayılıyor. Dişlerimi sıkıyorum ve bunun keskin şokunu görmezden geliyorum, çünkü bunu kastetmemişti ve

İşe geri dön.

Her şey yeniden sessizleşti. *Küçük Kardeş* fırlatılıyor, hangar bölmesini ve iş istasyonumdaki birkaç parçayı sallıyor. Hurda laboratuvarım iki oda ötede ama asteroitin tamamı bugünlerde biraz daha "çingiraklı". Benim yapabileceğimden daha fazla çalışmaya ihtiyacı var ama ben sadece bir kişiyim. Kulaklarımın dibine çöküp tek bir odadan başka bir şey kalmasa bile idare ederim. Tek bir odada yaşayabilirim. Her nefeste geri dönüştürülmüş oksijenin ekşi tadından başka bir şey olmayan küçük, dar bir oda ve-

Düşüncelerimin dönüşünden nefret ederek iş istasyonumdan uzaklaşıyorum. Siberetik kolumu tokatlıyorum, çünkü devrelerden yukarı doğru bir şok dalgası gönderiyor ve sinir uçlarım boyunca bir acı zonkluyor. İyi oldu. Acı dikkatimi dağıtmama yardımcı oluyor. Hızla uzaklaşıyorum, yoluma çıkan paslı bir hulk'u kenara itiyorum ve dışarı çıkıyorum.

Bir karsinojel çubuğuna ihtiyacım var. Belki iki tane.

Onlardan vazgeçmeye çalışıyorum ama bazı günler, bir erkeğin geri dönüştürülmüş oksijenin tadını alması için nefesinde uzun bir ölüm nefesine ihtiyacı oluyor. Bu yüzden kamarama gidip çok hafif olan karsinojel paketimi çıkarıyorum ve eski istasyonun karşısındaki teraryuma doğru ilerliyorum.

Bir zamanlar, ben askerken, koğuşlarımızda karsinojellerimizi içemezdik. Nefes almak istiyorsak dışarı çıkmak zorundaydık. Sigaralarınızı alıp dışarı çıkmak bir alışkanlıktı ve kapıdan geçtiğiniz anda etraf eski karsinojel çubukları gibi kokardı. Dışarıda her zaman birkaç arkadaşınız olurdu ve saçma sapan konuşup sigara içerek gevşeyebilirdiniz. O günlere dair çok güzel anılarım var ve belki de o eski dostlara duyduğum saygıdan dolayı sigara içmek istediğimde hâlâ "dışarıya" giderim.

Teraryum, istasyonda açık havaya en fazla yaklaşabildiğim yer. Bir zamanlar, burası askeri bir üsken, bu odalar kadınlara aitti. Birileri bahçeyle uğraşmayı seviyor olmalı ve yüksek rütbelileri bir tür seraya ihtiyaç duyduklarına ikna etmiş olmalı, çünkü teraryum istasyondaki en büyük odalardan biri ve baştan aşağı yeşilliklerle kaplı. Çoğunlukla umursamadığım için aşırı büyümesine izin verdim ama bazen bakmak hoşuma gidiyor. Hava dışarıda daha taze

İşte. Temizleyici.

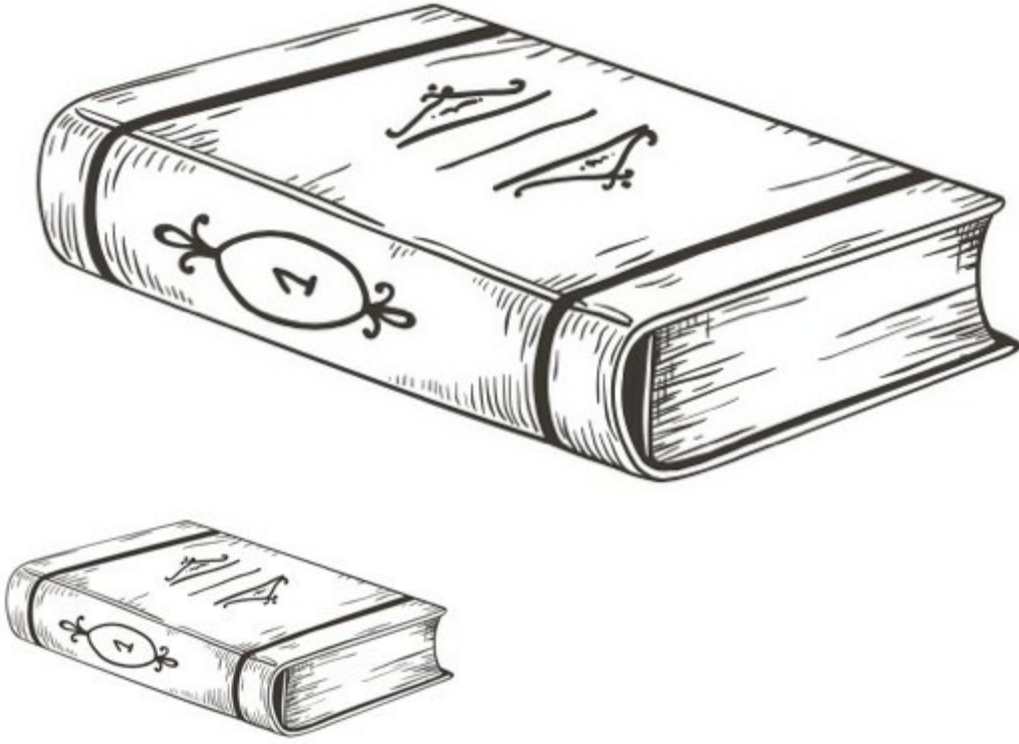
Kanserojelimin ucuna hafifçe vurarak kendi kendine yanan mekanizmayı ateşliyorum ve alev alıyor. Derin bir nefes çekiyorum, berbat dumanı içime çekiyorum ve etrafımdaki yeşilliği boş boş izliyorum. Konuşacak kimse yok elbette. Her şey sessiz. Ama bu rahat, tanıdık bir hareket ve sarsılan sinirlerimi yatıştırıyor.

Bir ziyaretçiden sonra beynimin teklemesinden nefret ediyorum. Çünkü bu bir değişiklik ve ben değişiklikten nefret ederim. Ben rutini severim. Seviyorum.

Bakışlarım ilerideki büyümüş patikada bir şeye takılıyor. Şey gibi görünüyor, tam olarak emin değilim. Merakla karsinojelimden bir nefes daha çekip diğerini cebime sokuyorum ve büyümüş kaldırım taşlarının üzerindeki karanlık yumruya doğru ilerliyorum. Bunu yaparken, bir koku beni çarpıyor.

Ve ne olduğunu anladım.

Keffing cehennemleri. Adiron'un insanı teraryumuma sıçtı mı?

Önümüzdeki sekiz ila on hafta boyunca odamda saklanmaktan başka bir şey istemesem de, bununla ilgili birkaç sorun var.

Yemek dağıtıcısı yok.

Banyo da yok.

Ne tür bir canavar özel odalar yapar ve birine kendine ait bir banyo vermez? Bu düşüncesizlik beni biraz sinirlendirdi, ayrıca çok pahalı bir kediye bakmak için geride bırakılmış olmanın verdiği ihanete uğramışlık hissini de üzerimden atamıyorum. Kertenkele. Her neyse.

Sleipnir sanki onun hakkında kötü şeyler düşündüğümü biliyormuş gibi başını elime vuruyor ve boğazının arkasından ilgi istediğini gösteren o çatlak sesi çıkıyor. İri gövdesini çapraz bacaklarımın üzerine sarkıtırken dalgınca başını okşuyorum ve pürüzsüz, şık derisini kaşıyıp etrafımı düşünüyorum.

İlk başta odamın iyi bir büyüklükte olduğunu düşündüm ve bu konuda biraz mutlu oldum. Yatak birbirine itilmiş iki küçük yataktan oluşuyor ve üzerini örten plas-battaniyeler pek taze görünmüyor ama temizler. Yastık yok -uzaylı yaşamından yıllar sonra bu beni şaşırtmadı- ama bir tane yapabilirim. İyi haber şu ki Sleipnir'in yanıma sokulması için bolca yer var, ki bunu yapmayı çok seviyor ve *Küçük Kız Kardeş'te* yaptığı gibi beni yataktan düşürmüyor. Ama dakikalar geçtikçe merak etmeye başlıyorum.

Neden bu kadar büyük bir yatağım var?

Odamın gerçek bir yatak odası olmadığını da fark etmeden edemiyorum. Özel değil. Koridora açılan büyük, hareket sensörlü bir sürgülü kapı var ama sadece çalışıyor. Ölmek üzere olan bir inilti

gibi

ne zaman çalıştırmaya çalışsam, raylardan küçük dumanlar yükseliyor. Kullanılmak için tasarlanmadığı izlenimine kapılıyorum ve bu yüzden onu kendi haline bırakıyorum. Dağınıklıkla dolu karanlık bir koridora açılan başka bir kapı var. Depo olduğunu tahmin ediyorum. Bu odada da rahat bir oturma yeri yok.

-Masa ya da sandalye yok, sert metal zeminde minder yok, burayı dinlenilecek bir yer haline getirecek hiçbir şey yok.

Bir ev.

Yamalı panelli duvarlarda pastan başka bir şey yok ve her türlü eğlence ünitesi çoktan ölmüş. Kısacası, yatakta oturup duvarlara bakmaktan başka yapacak hiçbir şey yok. Ve işememek. Ya da

Ye.

"Pek misafir sayılmam, değil mi Sleipnir?" Carinoux'nun çenesinin altını kaşıyorum.

Yine de daha kötülerini de yaşadım. Son sahibimi ve bu evde yaşamaya başlamadan önceki yatağımı düşünüyorum.

Küçük kardeş. Sahibim bir praxiiian'dı, misafirlerin ve ailenin aynı yatağa doluştuğuna inanan savaşçı bir kedi türü. Yaşlı sahibim ve karısıyla yatmak zorundaydım ve bir köle olduğum için bu, beni düzenli olarak karısının ve misafirlerinin önünde becerdiği anlamına geliyordu.

Sanırım özel olmayan bir odanın ortasına park edilmiş sessiz bir yataktan şikayet edemem. Tek endişem yatağın büyüklüğü ve mahremiyetin olmaması nedeniyle yine sırtüstü yatıp hizmet edeceğim. İstemiyorum-tanrım, istemiyorum-ama bu asteroitte sadece ben ve o pis, paçavra kaplı uzaylı varsa, ne yapabilirim?

Dövüşeceğimi düşünmek hoşuma gidiyor ama dürüst olmak gerekirse, dövüş uzun zaman önce beni yendi.

Büyük olasılıkla, buna katlanacağım, duygularımı içime atacağım, belki güzelce ağlayacağım ve sonra elimden geldiğince hayatta kalmaya devam edeceğim.

Bu tatsız düşünceler kafamda dolaşırken uzanıyorum ve *Outlander*'ın yırtık pırtık kopyasını bir kez daha okumaya başlıyorum. Sleipnir bana sarılmış, sıcacık ve esnek kedi vücuduyla birkaç bölüm okuduktan sonra uyuyakalıyorum. Uyandığımda kitabım yerdeydi, Sleipnir kayıptı ve şiddetli bir şekilde işemem gerekiyordu.

Kendimi yalnız ve yalıtılmış hissederek etrafıma bakıyorum ve bir tuvalet bulmaya gidiyorum. Uzaylılar bile tuvaleti kullanmak zorunda, yani bir çeşit tuvalet olmalı. Kırık dökük eşyalar ve eski konteynirlerle dolu, yabancı görünümlü koridorlarda hiçbir şeye dokunmaya korkarak dolaşıyorum. Kapılar bile bildiğim herhangi bir banyo kapısına benzemiyor ve yanlış bir şeyi açıp kırık bir hava kilidine yuvarlanmaktan endişe ediyorum. Kollarımı sıkıca kavuşturuyorum ve Sleipnir'i ya da ev sahibimi aramaya karar veriyorum - hangisini önce bulursam.

Alçak bir çınlama sesi geliyor, metal metale çarpıyor ve ben de onu takip ederek hurdalarla dolu koridordan aşağı iniyorum, tavandan sarkan alçak boruları kenara itiyorum. İleride, daha fazla ıvır zıvırla dolu büyük bir oda var, ama aynı zamanda iyi büyüklükte bir masa ve bir ışık da var. Işığın önünde, gözlüklü uzaylı metal bir levhaya çekiçe vurarak inanılmaz bir gürültü çıkarıyor.

Odanın içinde birkaç adım atıyorum ve beceriksizce el sallıyorum.

Bana bakıyor. Dudağı kıvrılıyor ve sonra işine geri dönüp çekiçe vurmaya başlıyor.

CLANG. CLANG.

Tamam. Birkaç adım daha yaklaşıp metalik gürültüyü duyabilmek için bağıriyorum. "Sizinle tuvalet meselesi hakkında konuşabilir miyim?"

Aletlerini tiksiniş gibi bırakıyor ve ellerini kalçalarına koyuyor. "Oh. Şimdi de bunun hakkında

konuşmak mı istiyorsun?"

"Um... evet?" Onun gaddarlığı karşısında biraz irkildim. Neden bu kadar hıyar gibi davranıyor? Bazı insanlar sebepsiz yere insanlardan nefret ediyor, ama durum böyleyse kardeşler beni burada bırakmazdı herhalde?

Erkek uzaylı sadece başını sallar, çekicini alır ve metal levhayı bir kenara koyar.

"Çok sinirlisin. Tek söyleyeceğim bu. Geldiğin yerde sana insan terbiyesi öğretmiyorlar mı?"

Kıllandım. Tamam, görünüşe göre yanılmışım ve bu adam sadece pişmanlık duymayan bir pislik.

"Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim. Neden bana bu kadar kötü davranıyorsun?"

"Ben mi kötüyüm?" Homurdanıyor. "Bu çok zengin."

Tanrım, bu adamın mısır gevreğine kim işedi? "Dinle, pislik-"

"Pislik," diye tersledi.

"Ne?"

"Benim adım Jerrok, 'pislik' değil."

Belli ki burada bir iletişimsizlik var. "Pislik" ona çok daha fazla uyuyor. "Buraya kavga çıkarmaya gelmedim," diyorum sertçe. "Önümüzdeki birkaç hafta boyunca burada yaşayacağım için tesislerin nerede olduğunu bilmem gerekiyor." Kıpırdamayınca bakışlarımı yoğunlaştırıyorum.

"Lanet olası bir köşeye işememi mi tercih edersin?"

Yukarı bakıyor, çenesi sertleşiyor. Belki de bunun kazanacağı bir konuşma olmadığını fark ediyordur. Bana banyoyu göstermesi gerektiğini biliyor, değil mi? Bana doğru tehditkâr bir adım atıyor ve ben de bir tokat ya da itiş kakış bekleyerek geri çekiliyorum.

Ama beni geçip üzerinde belli belirsiz tanıdık işaretler olan bir kapının bulunduğu ikinci bir koridora doğru ilerliyor. Lanet şeyi çarparak açtı ve eliyle işaret etti. "Keffing şeyini kullanmanı bekliyorum."

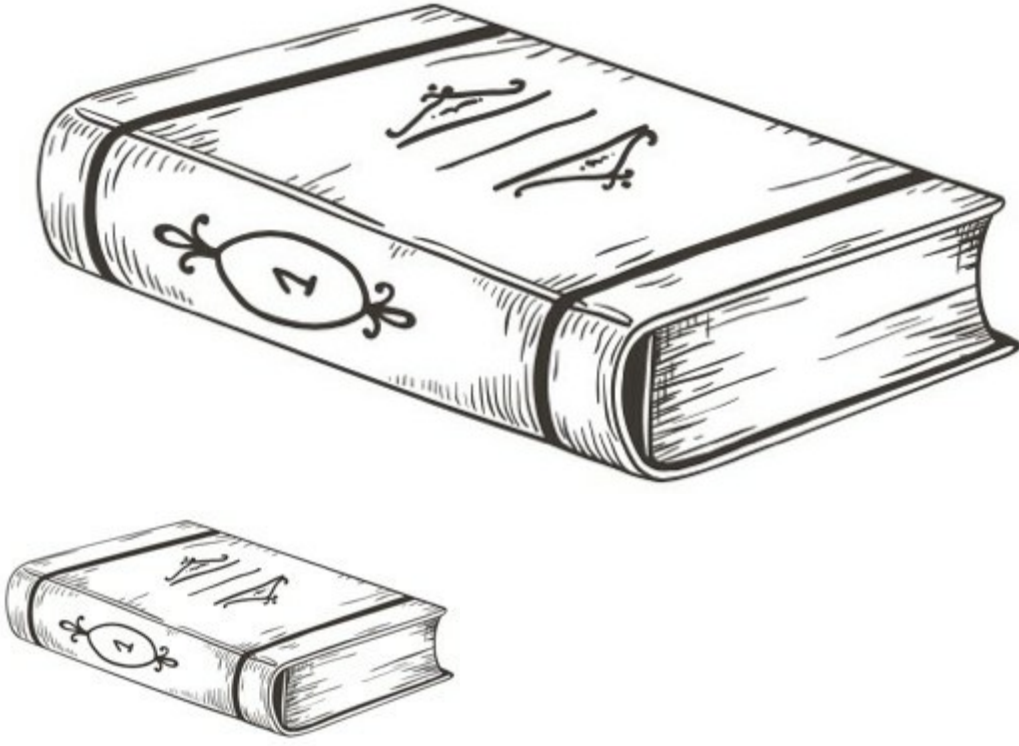
"Yoksa neden tuvaletin nerede olduğunu sorayım ki?"

"Ve yolumdan çekilin," diye ekliyor, içinde ekipmanlarının bulunduğu büyük odayı işaret ederek. "Burada hiçbir şeye dokunmayın. Aslında, odanızın dışındaki hiçbir şeye dokunmayın."

"Tuvaleti bile mi?" Alaycı bir fırlatmaya karşı koyamayarak soruyorum.

"Ne demek istediğimi biliyorsun, insan." Tezgâhına doğru ilerliyor ve bana sırtını dönüyor.

Bugün ilk kez Adiron, Mathiras ve Kaspar'ın geri dönüp beni almaları için çok geç olup olmadığını merak ediyorum.

JERROK

Uzun bir hurdacı soyundan geliyorum. Un'Rok ailesi her zaman istasyon çöprü olmuştur. Bazı insanların dar, metalik koridorlardan ve geri dönüştürülmüş hava kokusundan rahatsız olduğunu biliyorum, ama bu benim için rahatlatıcı. Bunu tercih ederim.

Kesinlikle insanlara tercih ederim.

İstasyonumun mülayim, endüstriyel kokusunu seviyorum. Yağ ve kömür kokularını, eski egzoz kokularını ve hatta eski plas ve hatta eski karsinojellerin sahte kokusunu seviyorum. İstasyonum tanıdık kokuyor. Ya da en azından bugüne kadar öyleydi. Çünkü tuvalete girdiğimde sabun kokuyor. Tezgahlar eski toz ve su lekelerinden arındırılmış ve ayna yeni yıkanmış. Aslında etrafa baktığımda tüm odanın pırıl pırıl parladığını görüyorum. Taze ve temiz kokuyor ve bundan nefret ediyorum çünkü bunu kimin yaptığını biliyorum.

Sanki kafamla dalga geçiyor - yere sıcıyor ve sonra banyoyu o kadar iyi temizliyor ki yerden yemek yiyebiliyorsunuz.

Beni onunla yüzleşmeye zorlamak için bir oyun olduğundan eminim ama bu oyuna gelmeyeceğim.

Yine de kokusu istasyonun her yerinde. Hafif ve kadınsı, neredeyse çiçeksi bir tatlılıkta ve koridorlarda onun izleri var ve nereye dönsem burnuma geliyor gibi görünüyor. Bu beni rahatsız ediyor.

İşte bu yüzden ziyaretçilerden nefret ediyorum. Çünkü odada benimle birlikte olmasalar bile bir şekilde var oluyorlar. Bu çıldırtıcı ve konsantre olma yeteneğimi etkiliyor. Tüm bunları görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum ve edindiğim son sapan sürücülerden birini hurdaya çıkarmaya geri dönüyorum. Yeterince odaklanırsam, yatağa yığılmadan önce çoğunu bitirebilirim.

Umarım kendimi yorarsam rüyalar gelmez. Çoğu

Geceleri olmuyor ama bazen beynim susmak bilmediğinde aklıma geliyorlar. Bu gece o gecelerden biri gibi geliyor, bu yüzden ikinci bir sapan sürücüsü alıp ilkinin yanındaki masaya atıyorum.

Gözlerim açık kalmayana kadar meşgul olacağım.

Duvaya vurulduğunda dirseklerime kadar hassas kablolarla uğraşıyordum. Kapı yönündeydi ve dişlerimi sıkarak baktığımda insan orada duruyordu.

"Ne?" Homurdanıyorum. Bugün iki kez mi? Yapabileceği şeyler yok mu?

Boğazını nazikçe temizliyor ve bir adım öne çıkıyor. "Yiyecek dağıtıcılarını arıyordum ama hiçbir yerde bulamadım. Eğer bana nerede olduklarını söyleyebilirsiniz, yolunuzdan çekileceğim."

Karnım gurulduyor ve bana bugün hiçbir şey yemediğimi hatırlatıyor. "Dağıtıcı yok."

Hareketli küçük kaşları havaya kalktı. "Dağıtıcı yok da ne demek?"

"Çok fazla bakım gerektiriyor," diyorum. "Parçalar çok fazla bozuluyor. Bir protein barı ye." Ellerimi kablolardan kurtarıyorum ve kolumun sızladığını fark ediyorum, bu da vücudumun bugünlük bu kadarla yetindiğinin kesin bir işareti.

İnsan dişi keskin bir sesle, "Eğer olsaydı protein bar yerdim," diyor. "Ama kimse bana yiyecek ya da içecek bir şey bırakmadı. Erzakınız yok mu?"

Ben yiyorum ama çoğunlukla çiğ olarak, doğrudan kaptan yiyorum. Ağır bir iç çekişle yağlı ellerimi bir bez parçasına siliyorum ve masamdan uzaklaşıyorum. Beni böldüğü için ona ters bir bakış attıktan sonra ayağa kalkıyorum ve yavaşça kaldırmaya hiç zahmet etmediğim malzeme kutularına doğru yürüyorum. Kapağını açıp bir torba kuru erişte alıyorum ve ona uzatıyorum.

Yanıma geliyor, yine çiçek gibi kokuyor, yumuşak görünümlü saçları dallar halinde yüzüne dolanıyor. Bir yanımın yüzümü onun yelesine gömüp derin derin nefes almak istemesinden nefret ediyorum. Bundan nefret ediyorum. Bu, bir insana karşı evrendeki herhangi bir erkek kadar aptalca duyarlı olduğum anlamına geliyor.

Kadın -adını unuttum- sıradan çantaya bakıyor ve burnunu kırııştırıyor. Sonra bana baktı. "Bununla ne yapmam gerekiyor?"

"Pişir." Erişteyi sert ve sade yiyorum, çünkü çoğunlukla umurumda değil. "Pişirmek mi?! Neyin üzerinde?" Etrafıma işaretler yapıyor.

Belki de sapkınca davranıyorum ama bundan biraz fazla zevk alıyorum. Kaynak istasyonuma doğru ilerliyorum, fiske vuruyorum ve sonra açık alevi işaret ediyorum. "Al bakalım prenses, madem her şeyi senin için yapmak zorundayım."

Bana yakıcı bir bakış atıyor ve elinde erişte torbasıyla ateşe doğru yürüyor. "Tencere nerede? Mutfak eşyaları?"

Omuz silkiyorum.

Çenesi ileri geri hareket ediyor ve sanki zehir kismaya başlayacakmış gibi görünüyor. "Tekrar ediyorum, kendimi tekrar edeceğim. Bununla ne yapmam gerekiyor? Temel bilgilere bile sahip değilsin."

Odayı işaret ediyorum. "Etrafınız tamamen ıvır zıvırla çevrili. Yaratıcı olun. Doğaçlama yapın. Bir yolunu bulun ya da çenenizi kapatın."

Bir an sonra, kuru erişte torbası gözlüklerime çarpıyor. Küçük parçalardan birkaçını yüzüme doğru itiyor ve cildimi çiziyor.

Sersemlemiş bir halde gözlükleri çıkardım ve şimdi biraz kanayan burnumu ovuşturdum. "Bu ne içindi?"

"Tam bir pislik olduğun için." Çenesini meydan okurcasına kaldırıyor ve kollarını kavuşturuyor. "Berbat bir ev sahibisin. İletişim bağlantısı nerede? Adiron'u arayıp mürettebata gelip beni almalarını söylemek istiyorum. Burada kalamayacağım çok açık."

Burun köprümdeki kanı ovuyorum. "Çalışan bir iletişim bağlantısı yok. Buranın terk edilmiş bir istasyon olması gerekiyordu. Evrenin dört bir yanına sürekli iletişim sinyalleri gönderirsek pek de terk edilmiş görünmeyecektir, değil mi?" Ona kamaramda acil durumlar için özel bir iletişim cihazım olduğunu söylemedim. Bu en ufak bir acil durum bile sayılmaz. Bir öfke nöbeti, evet. Acil durum, hayır.

"Yani burada kapana mı kısıldım?"

Ellerimi iki yana açıyorum, sibernetik elim gıcırıyor. "Bu konuda ben de en az senin kadar heyecanlıyım."

İnsan dişi bana en vahşi kaşlarını çatıyor, yüzüme doğru yürüyor ve bana ters ters bakıyor.

Parmağını kızgın bir şekilde yüzüme yaklaştırıyor. "Sen... sen..."

Yüz ifadesi değişiyor ve sessizleşiyor. "Ben, ben," diye kışkırtıyorum. "Hadi, çıkar ağzındaki baklayı. Ben ne?"

Parmağını indiriyor ve yüzüne parlak bir gülümseme yerleştiriyor. Bu... şaşırtıcı. Buraya geldiğinde yeterince ilginç görünüyordu, iri kara gözleri ve ince, narin yapısıyla. Ama gülümsediğinde yüzü değişiyor, güneş gibi parlıyor ve nefesimi kesiyor. Bu insan... çok güzel.

Sinir bozucu ama güzel. Bu onun etrafında olmayı daha da zorlaştıracak.

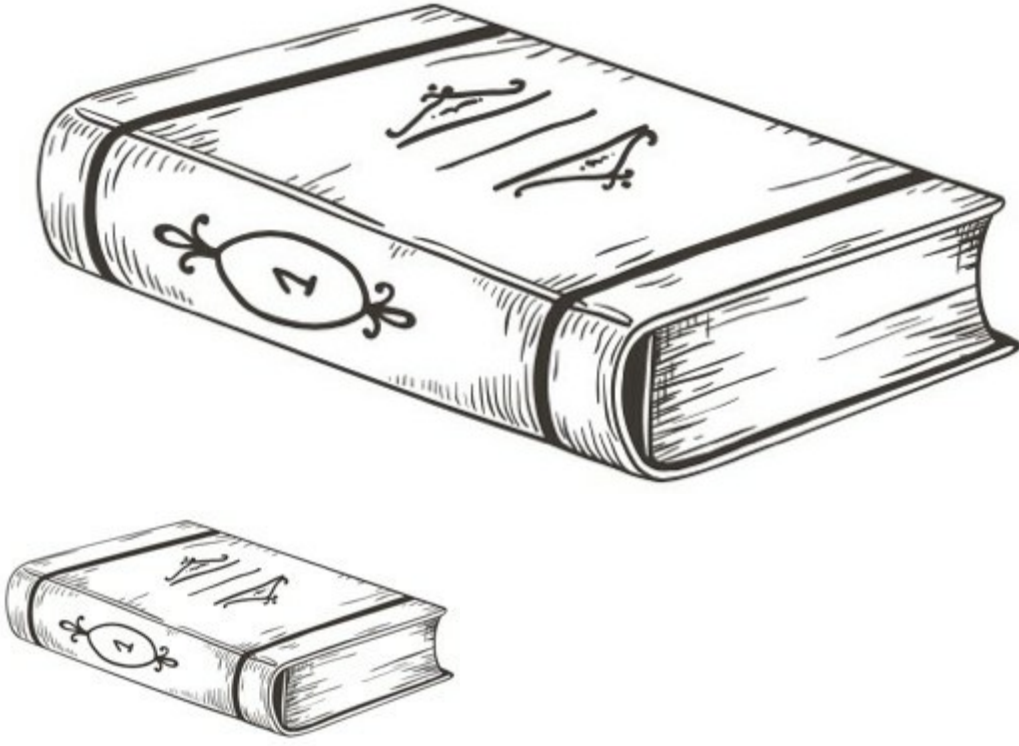
Gülümsemesi yayılıyor ve başını bana doğru eğiyor. "Bana karşı nazik olmalısın." Sesi garip bir şekilde tatlı, tonu öncekinden tamamen farklı.

"Öyle, ha?" Gülümsemesinden etkilenmedim. Büyülenmedim. *Büyülenmedim*. "Nedenmiş o?"

"Çünkü Sleipnir birinden hoşlanıp hoşlanmadığıma göre saldırması gerekip gerekmediğine karar veriyor." Başını eğiyor, bana hala o büyüleyici gülümsemesini veriyor.

Birden kokusunun ve teninin ne kadar yumuşak görüldüğünün aşırı farkına vardım. Diğer kadınlarda gördüğüm her şeyden çok daha belirgin olan bu ilgi çekici göğüslere nasıl sahip olduğunu. Yüz hatları ne kadar küçük ve narin. Bunlara bakmakla o kadar meşgulüm ki sözlerinin aklımda yer etmesi biraz zaman alıyor. "Sleipnir?"

"Tam arkanda duran carinoux," diyor tatlı mı tatlı bir sesle. Bir saniye sonra tehditkâr bir hırıltı duyuyorum.

SOPHIE

Sleipnir'in zamanlaması çok kötü.

Elbette Jerrok the Jerk ile bir tartışmanın ortasında ortaya çıkacak ve hırlamaya başlayacaktı. Omurgası boyunca uzanan pullar aniden sivri uçlara dönüşürken ve kulakları düzleşirken kedinin koruyuculuğu tam olarak ortaya çıkıyor. Dudakları geriye kıvrılıyor ve sivri dişleri bana doğru ilerlerken iki kat daha tehditkâr görünüyor.

Ondan korkmuyorum ama Jerrok'u öldürmesine de izin veremem.

Bu yüzden neredeyse acı verici olsa da gülümsemeye devam ediyorum ve Sleipnir'i va Sithai kardeşlere alıştırmak için kullandığım taktikleri hatırlamaya çalışıyorum. Ses tonumu dostça ve tatlı tutarak birkaç adım öne çıkıyorum. "Carinoux bana karşı çok korumacı," diyerek ürkmüş hurdacıya sesleniyorum. "O yüzden seni yememesi için böyle konuşmak zorundayım."

Jerrok tamamen hareketsiz kalır. Uzun bir süre sonra o da gülümsemeye başlar ve kulağa hoş gelen bir ses çıkarır: "Evime evcil bir hayvan getirdiğini ne zaman söyleyecektin?"

Sleipnir ilerlerken hırlamaya devam ediyor, ben de Jerrok'la aramdaki mesafeyi kapatıyorum ve elimi dostane bir şekilde omzuna koyup göğsünü okşuyorum. Gülümsemeye devam ediyorum ve hatta kulağa oldukça neşeli gelen bir kahkaha atmayı bile başarıyorum. "Ne yani, buraya tek başıma geldiğimi mi düşündün? Onlarla birlikte Slatra sistemine gitmek yerine senin üzerine atılacak kadar sorunlu olduğumu mu düşündün?"

"Biraz tuhaf olduğunu düşünmüştüm," diye kabul ediyor hoş bir sesle, bana hala o çok sahte şekilde gülümsüyor.

Ona bu kadar yakın olmak dikkat dağıtıcı. Pisliğin teki ve kat kat yağ ve ter kokuyor. Ama büyük, hantal gözlükler olmadan yüzünü görebiliyorum. Ve o... normal görünüyor.

Belki yakışıklı bile olabilir.

Ayrıca beklediğimden çok daha genç. Tüm o kir ve giydiği paçavralar onu belirsiz bir yaşta gösteriyor. Saçları örtülü ve boynuzları kararmış, bu yüzden daha yaşlı olduğunu düşünmüştüm ve çenesinin alt yarısı gün boyu her ne halt yapıyorsa onunla çalışmaktan koyu bir isli gri tonuna bulanmış. Ama gözlükler gittiğinde parlak mavi bir ten, gururlu, zırlı bir burun ve kaş ve zeki, keskin bir bakış görebiliyorum.

Çekici gözleri olduğunu söyleyebilirim, çünkü kirpikleri uzun ve kalın, ancak bir gözü tamamen sibernetik, gözbebeği siyah yerine garip bir metalik gri ve bu bakışlarını biraz sarsıcı hale getiriyor.

Tekrar gülümsüyor ve bana doğru eğilirken biraz daha tehditkâr. "Kimse bana bir carinoux olacağını söylemedi."

Göğsünü okşuyorum. "Kimse bana kendi yemeğimi yapmak zorunda kalacağımı söylemedi. Sanırım bu durum hakkında ikimize de yalan söylendi."

Homurdanıyor.

Sleipnir hareketsiz kalır ve tıslar.

Jerrok'un gerilmesini izliyorum. Bana bakıyor, bekliyor. "Hayvanını geri çek."

"Muhtemelen açtır." Ona sırtımdan duramıyorum. "Belki de yenilebilir görünüyorsun." Sürpriz bir şekilde yanaklarının üst kısmı kızardı, geri kalanı kirle gizlendi.

Tanrım, umarım onunla flört ettiğimi düşünmüyordur. Hemen geri çekiliyorum ve Sleipnir geriliyor, sıçramaya hazır. Hasar kontrolü olarak, carinoux'ya öpücük sesleri çıkarıyorum ve dizlerimin üzerine çöküyorum. "Buraya gel, güzel bebeğim. Yeni arkadaşın Jerrok bize akşam yemeği hazırlayacak. Öyle değil mi, Jerrok?" Sesimi şeker gibi tatlı tutuyorum ve carinoux bana doğru yaklaşıyor, dikenli pulları düzleşiyor. Koca kafasını çeneme sürtüyor ve sonra dilinin hırıltılı darbeleriyle yanağımı yalıyor.

"Sanırım hayır diyemem." Jerrok yavaşça açık aleve doğru ilerler ve ateşi biraz yükseltir. Metal bir kutu alıp ateşin üzerine koyuyor ve üstünün kızarmasını izliyor. O sırada metal kaplardan oluşan bir kümeyi karıştırıyor, tencereye benzeyen bir şey buluyor ve onu sert bir gümbürtüyle derme çatma ocağın yüzeyine bırakıyor.

Dönüp bana bakıyor ve hayatımda gördüğüm en sıkı, en işveli gülümsemeyi takınıyor.

Bir kahkaha atmamak için kendimi zor tutuyorum, çünkü durumdan hoşnut olmadığı çok açık. Birden kendimi güçlü hissettim. Durumumu biraz daha kontrol edebiliyorum. Sleipnir yanımdayken, Jerrok bana kaba davranamaz ve tam bir hıyar gibi davranamaz. Biraz nazik olmak zorunda. Bizi beslemek zorunda.

Ve kendini bana zorla kabul ettiremez.

Bu son düşünce günümü aydınlattı. Jerrok gizli bir musluktan tencereye su doldurup kaynatmak için erişte atarken Sleipnir'in kulaklarını okşuyor ve çenesini mutlulukla kaşıyorum. Hareketleri, bunu yapmak zorunda olduğu için çok içerlemiş birinin hareketlerine benziyor ama umurumda değil. O burayı biliyor ama ben bilmiyorum. Eninde sonunda kendi yemeğimi kendim yapabilirim ama biraz yemek yapmak onu öldürmez.

Kaynaklanmış parçalardan yapılmış gibi görünen uzun saplı bir kaşıkla tencereyi karıştırıyor. Mesakkah arasında büyük bir favori olan ekşi, ekstra tuzlu bir yemek olan askri eriştесinin kokusu havayı dolduruyor.

"Sleipnir et yer," diye belirttim. "Dondurularak kurutulmuş et suyunuz var mı? Ya da protein

küpleri? Mecbur kalırsa onu da yer ama tok tutmaz."

Jerrok bana sinirli bir bakış fırlatıyor. "O canavarı beslemeyeceğim-" diye hırlıyor Sleipnir, dudakları tekrar geriye kıvrılıyor.

"Sorun değil," diyorum tatlı bir sesle, carinoux'nun kulaklarını okşayarak.

Uzaylı erkek dudaklarını büzerek bana ters ters bakıyor ve odanın arka tarafındaki konteynırlara gidiyor. Bir sürü gürültü çıkarıyor, sandıkları karıştırıyor ve çöpleri bir kenara itiyor ve sonra okuyamadığım bir yazıyla damgalanmış büyük, metal kenarlı bir kap çıkarıyor. Bana ters ters bakıyor, sonra da bunu telafi etmek için sahte bir gülümseme takınıyor, belli ki koruyucu kedimin gözüne girmeye çalışıyor. "Acil durum malzemelerimi yiyebilir," diyor Jerrok sahte ve sevimli bir sesle. "Gerçi ikinizi de beslemek zorunda kalırsam yiyeceğim tahmin ettiğimden daha hızlı tükenecek."

Tatlı bir şekilde, "Al bakalım," diyorum.

"Bana ne zaman söylemeyi planlıyordun?" diye soruyor, aynı tatlılıkla.

"Muhtemelen senin havanı soluduğum için kafamı ısırmayı bıraktıktan hemen sonra." Sleipnir kalçalarının üzerine yerleşirken onun kalın kaşlarını okşuyorum.

Jerrok'un ağzının sanki eğlenceye karşı koyuyormuş gibi kıvrıldığına yemin edebilirim. "İstasyonda hava çok değerli bir meta."

"Mmm." Etrafta bol miktarda hava olduğunu söylemek istiyorum ama ne bilebilirim ki? Belki de yoktur. "Burada olmamız bir sorun yaratacak mı?"

"Oh, bu zaten bir sorun." O sakarin sesiyle devam ediyor. "Bunu başıma açtığı için Adiron'u öldüresiye döveceğim ama yine de bazı şeylere cevap veriyor."

"Bir şeylere cevap vermek mi?" Merakla yankıladım.

"Önemli değil." Parmaklarını sandığın kenarında gezdiriyor ve bir elinde eldiven olduğunu ama diğerinde olmadığını fark ediyorum. Metalik bir şey gıcırıyor ve inliyor - neredeyse Jerrok'un kendisi olduğuna yemin edebilirim - kapağı açarken ve sonra konteynırdan bir hava pufu çıkıyor. Paketleri karıştırıyor, sonra birini çıkarıp Sleipnir yanımda gerilirken bana uzatıyor. "Al. Bunu yiyebilir."

Sıkıca sarılmış, futbol topuna çok benzeyen parçayı inceliyorum. "Nedir bu?"

"Et stoğu. Bir çeşit but. Bir çiftlik gezegeninde yaşayan bir dostumdan aldım. Bana birkaç kasa gönderdi çünkü 'istasyon çöpu yiyeceklerinden' başka bir şey yemediğimden şikayetçiydi." Gülümsemesi sıklaşıyor, kış gibi oluyor. "O butun dört kişilik bir aileyi bir hafta doyurması gerekiyor ama sanırım o şeyi bir saat kadar doyurur."

Haksız değil. Sleipnir çok yiyor ve geçirdiğimiz uzun günden sonra acıkmış olmalı. Parmaklarımı ambalajın üzerinde gezdiriyorum. "Bunu nasıl açacağız?"

Jerrok derin bir iç çeker. "Her şeyi ben mi yapmak zorundayım?" Sleipnir homurdandığında, ikinci bir iç çekiyor ve sonra tekrar parlak bir şekilde gülümsüyor. Çok sahte hissettiriyor. Odadaki gerilimi neredeyse kesebiliyorum. Sleipnir'in bu kadar alıngan olmasına şaşmamalı.

Ayağa kalkıyorum, hareketlerimi sakinleştiriyorum ve Jerrok'a doğru yürüyorum. "Onu sinirlendiriyorsun," diyorum en büyüleyici sesimle. "Devasa, dişli hayvanı sinirlendirmeyelim, tamam mı? Şimdi bana bunu nasıl açacağımı göster."

Tek kelime itiraz etmeden yapıyor ve koyu renkli, sıkı, nahoş görünümlü bir kuru üzüm kızartması ortaya çıkarıyor. Ben izlerken, musluktan bir kaşık su ekliyor. But hemen genişliyor, sulu bir hal alıyor ve neredeyse masayı kaplayana kadar boyutları artıyor. Sleipnir yaklaşıyor, burun delikleri çalışıyor ve başını masaya koyduğunda onu geri itmek için uzanıyorum.

Jerrok elimi tutarak beni durdurdu.

Dokunuşuyla irkiliyorum, yüzüne bir başka sahte gülümseme yerleştirirken ona bakıyorum. "Bir avcı ile yemeğinin arasına girme," diye mırıldanıyor, sesi yumuşak ve hoş.

Sleipnir bana hiçbir şey yapmayacak. Konuşmak istiyorum, bunu belirtmek için, ama kelimeler

içimde öldü.

Boğaz. Tuhaf hissediyorum. Bir yanım elimi onun elinden kurtarmak istiyor, bir yanım da nazik bir dokunuşun verdiği hisle oyalanmak istiyor. Çok uzun zaman oldu.

Başparmağı parmak eklemlerimin üzerinden hafifçe geçiyor ve sonra beni bırakıp erişteye dönüyor. "Gel ve yemeğini ye, böylece benim alanımdan çıkabilirsin."

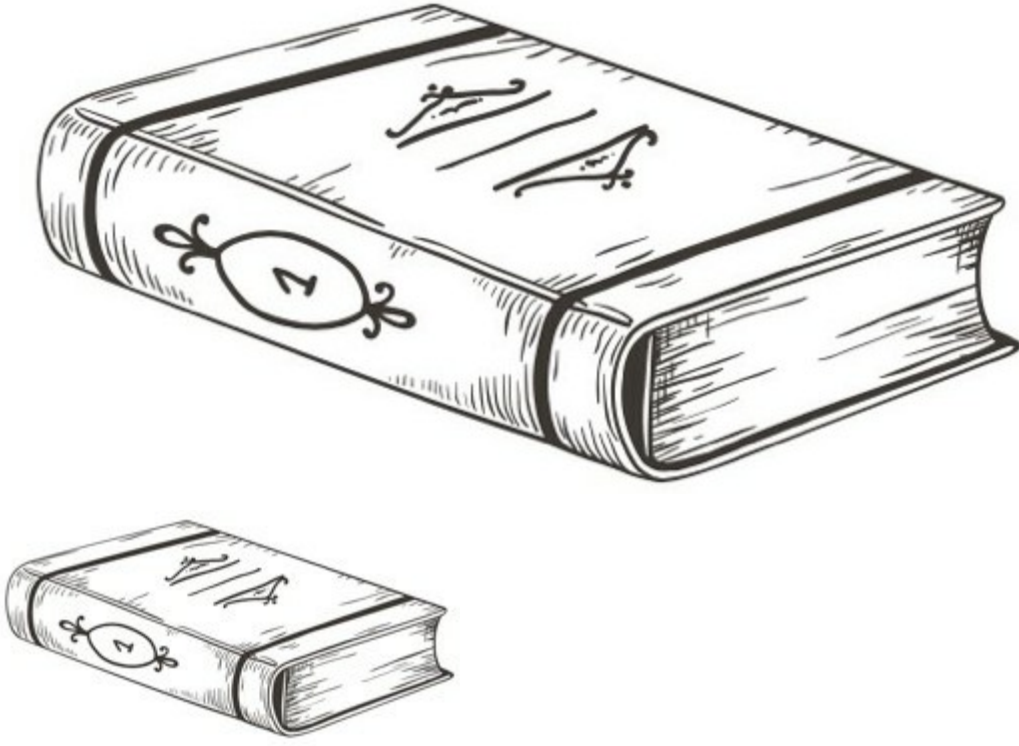
Telaşla geri çekilip Sleipnir'in devasa rostoyu özel bir yerde yemek için odadan çıkarışını izliyorum. Kanlı bir iz bırakıyor ama sanırım onu daha sonra temizleyebilirim. "Kokuyorsun," diyorum dalgınca, elimi ovuşturarak.

"Ne?"

"Berbat kokuyorsun." Jerrok'a baktım. "Bana bir daha dokunma. İğrençsin."

Dünyanın en tuzlu "kibar" gülümsemesiyle, dumanı tüten bir yığın erişteyi bir kâseye doldurup bana uzattı. "Yemeğiniz, prenses."

Bu adamdan gerçekten hoşlanmıyorum.

JERROK

Bu tam bir karmaşa.

Va Sithai kardeşlerin neden küçük, narin insanlarını benimle bırakmakta ısrar ettiklerini merak etmiştim. Geçmişte yemek için oyalandıkları ve içkilerini paylaştıkları halde neden benim yerimden ayrılmakta acele ettiklerini de merak etmiştim. Şimdi her şey mantıklı geliyor. Carinoux hakkında itirafta bulunmak istemediler.

Ve şimdi onlar dönene kadar onunla ve insanla baş başa kaldım.

Bunu ve çenesini kaldırıp beni tersleyen o kavgacı küçük insanı düşünüyorum. Burada kalmasına izin verdiğim için minnettar olmalı. Onu beslediğim için minnettar olmalı. Korsan bağlantılarımdan birini arayıp onu elimden almalarını istemediğim için.

Bunun yerine, öfkesinden korkmadan diliyle bana nasıl saldırdığını düşünmeye devam ediyorum. Çok hızlı bir şekilde nasıl değiştiğini ve ses tonunun nasıl ısırdıktan tatlıya dönüştüğünü düşünüyorum. Bana nasıl yaklaştığını ve elini göğsüme koyduğunu.

Hatırladıkça sikim kalkıyor.

Gözlerim acıyor ve kuruyor; bu gün ikinci kez gözlüklerimi çıkarıp onları ovuyorum. Bunu yaparken cildimdeki yağ lekelerini fark ediyorum ve görünüşüm hakkında ne düşündüğünü merak ediyorum. Muhtemelen beni iğrenç buluyor. Giydiğim kat kat giysilerin altındaki zavallı sibernetik parçalarımı görebilseydi, yüz ifadesi muhtemelen acımaya dönüşürdü.

Acımaktan nefret ederim.

Onu düşünmek bile beni sinirlendiriyor. Sakinliğimi bozdu ve o hayvanla birlikte gidene kadar sakinliğimin geri gelmeyeceğinden şüpheleniyorum. Bir bakıma, sanırım burada olduğu için

memnunum - teraryumuma kocaman, pis kokulu sıçan insan olmadığı için. Carinoux. Bu durumla ilgili tek iyi şey bu,

Cünkü o pahalı yaratık yiyecek stoklarımı tüketecek. Adiron'un dışının yemek ücretini ödemek için daha fazla kredi teklif etmesine şaşmamalı. Beni neye bulaştırdığını biliyordu.

Onu boğmayı hayal ediyorum. Sadece birazcık. Her zaman gülümseyen yüzündeki o aptal sırıtışı yok etmeye yetecek kadar. İkimizin de Threshian Savaşları'nda birlikte görev yapmış olması ve onun çatışmalardan tamamen yara almadan kurtulması, benimse darmadağınık olmam çok komik. Evren bu şekilde adil değil. Adiron siperlerde geçirdiği bir yıldan gülümseyerek çıktı. Bense bir kolum, bir bacağım, iç organlarımın yarısı eksik ve kafam gürültülerle dolu olarak çıktım.

Bir karsinojele ihtiyacım var.

Azalan zulamdan bir tane alıp teraryuma yöneliyorum, dalgın dalgın o lanet carinoux için nasıl fazladan yiyecek bulacağımı düşünüyorum. Düzenli müşterilerimden biri bana oldukça yüksek bir fiyatla malzeme getiriyor, ancak en az bir ay daha gelmeyecek ve bu şey yaklaşık bir hafta içinde her şeyi yiyecek. Yakındaki bir istasyona bırakmam gereken bazı parçalar var, ancak evimi tamamen terk etmekten kaçınabileceğim kadar ödeme yapacak (ve yeterince güvenilir) birini bulabileceğimi umuyordum. Durum giderek daha fazla böyle olmayacak gibi görünmeye başlıyor.

Şaşırtıcı bir şekilde, dalgın adımlarım beni teraryum yerine insanın odasına getirdi. Kapısı açıktı ve ben de dayanamayıp girişe doğru ilerleyip içeri baktım. İnsanın odası temiz ve düzenli, eşyaları sanki hep burada yaşıyormuş gibi yerleştirilmiş. Dışı yatakta, carinoux'nun iri gövdesine doğru kıvrılmış, gözleri kapalı. Yaratık bir tanesini açıp beni izliyor ama kıpırdamıyor.

"Git buradan," diye mırıldanıyor uykulu bir sesle.

Neredeyse dediğini yapacaktım ama sonra buranın benim evim olduğunu hatırladım. Misafir olan o. Bu yüzden kapı aralığında kalıyorum, karsinojelimi tutuyorum ve battaniyenin altında onun formunu düşünüyorum. Başı carinoux'nun yanlarına yaslanmış, huzurlu ve mutlu görünüyor.

Ona imreniyorum.

"Git dedim," diye tekrarlıyor, carinoux'nun pullarını okşarken bile sesi hafif. "Hâlâ orada olduğunu biliyorum. Kokunu alabiliyorum."

Üzerimdeki kat kat paçavralardan birini kaldırıp kokluyorum. Belki biraz olgunlaşmış ama kesinlikle o kadar da kötü değil. Yine de fark eder mi? "Sadece tur atıyorum," diyorum ona savunmacı bir tavırla. "Kendini övme."

Aynı uykulu sesiyle, "Ben bedava vermem," diyor. Bedava mı? Şunu mu demek istiyor-

Geriye doğru sarsılıyorum, böyle bir sonuca varması canımı yakıyor. Va Sithai kardeşler arkalarını döndükleri anda ona kızacağımı mı sanıyor? Ben bile o kadar kaba bir şeytan değilim. "Sormuyordum," diyorum savunmaya geçerek.

"Güzel."

"İyi o zaman," diye karşılık veriyorum.

"Hâlâ kokuyorsun," diye karşılık veriyor, battaniyeyi boynuna doğru çekiştirerek. Sesi artık dikenli ve carinoux geriliyor. Hemen boğazından yumuşak bir gıdak sesi çıkarıyor ve sakinleşene kadar onu okşuyor. "İşte şimdi Sleipnir'i kızdırdın. Git artık. Uyumaya çalışıyorum."

"Ben gidiyorum," diyorum son bir kez, sinirli bir şekilde. Yürüyerek uzaklaşıyorum, bu sefer teraryuma doğru gidiyorum. Bunu yaparken kıyafetlerimi tekrar kokluyorum. Nasıl görüldüğüm umurumda değil. Buraya geldim çünkü Kes Minor İstasyonu'ndan ayrılan erkek olmadığımı biliyordum. İnsanların bana baktıklarında kaybettiğimiz savaşı görmelerinden bıktım. Yalnız yaşarken, bulduğum rastgele giysileri giyiyorum; sağlam kolumu korumak için fazladan bir kol ya da atkı olarak kullanmak üzere boynuma doladığım eski bir kumaş parçası. Nasıl görüldüğümün bir önemi yok. Buraya gelen hiç kimse iyi bir arkadaş olduğum için gelmiyor.

Ama nedense koktuğumu düşünmesi beni rahatsız ediyor.

Kanserojen çubuğumu hızla üflerken tuniğimi tekrar kokluyorum. Söndürür söndürmez lavaboya yöneliyorum. İş gözlüklerimi çıkarıyorum ve aynada yüzüme bakıyorum. Çalışırken yüzümün açıkta kalan kısımlarından burnum ve yanaklarım boyunca bir kir çizgisi var ve yüzümün üst yarısı sanki başka birine aitmiş gibi görünüyor. Uyumsuz gözlerimin görünüşünden ve göz çukurumun etrafındaki yara izinden nefret ediyorum.

İnsan muhtemelen beni iğrenç buluyor.

Lavaboya bakıyorum ve metalin her yerinde kirli lekeler bıraktığımı fark ediyorum. Sanırım yıkansam iyi olacak. Sinirlenerek katmanları soyup bir kenara atıyorum ve aynaya bir daha bakmıyorum. Sibernetik kolumun metalinin etimle birleştiği yeri görmek istemiyorum. Ne kadar anormal görüldüğünü, yerine takılanın ne kadar ucuz olduğunu hatırlatmasını istemiyorum. Vücudumun geri kalanını her ağrıttığında zaten kötü yapıldığını biliyorum. Bu sadece her zaman istasyon çöpü olacağımı ve bunu görmek istemediğimi hatırlatan bir başka şey. Eldivenimi en son çıkarıyorum, çünkü bir zamanlar gerçek elimin olduğu yerde ham parçaları, metal dişlileri ve sahte tendonları görmekten hoşlanmıyorum.

Yine de duş iyi hissettiriyor. Suyu ılık tutuyorum, çünkü çok sıcak tutarsam sahte uzuvlarıma geri bildirim göndereceğini biliyorum ve bu pek de doğru olmayan tepkiyi hissetmek istemiyorum. Kirli saçlarımı ve aynı derecede kirli yüzümü ovalıyorum ve bunu yaparken de insanı düşünüyorum.

Adını bile bilmiyorum. Bana söylediklerinden eminim ama dinlemediğimden de eminim. Muhtemelen kulağa yumuşak gelen bir şeydir, onun gibi tatlı ve nazik bir şey. Daha önce hiç bir insanla birlikte olmadım ama dedikodu değirmeni aracılığıyla her türlü şeyi duydum ve hepsi de iğrençti. İnsanın unutulmaz, narin yüzünü ve hüzünlü gözlerini düşünüyorum... ve büyüleyici ağzını. Pembe ile kahverengi arasında daha önce hiç görmediğim bir tonda ve beni bu kadar etkilememeli.

O ağzı ve onu beslemediğim için beni nasıl azarladığını düşünüyorum. Onun gibi yumuşak birinden gelmesi çok garip olan keskin sözlerini ve sonra evcil hayvanı yaklaşırken sesinin nasıl acı verici bir şekilde tatlıya dönüştüğünü düşünüyorum.

Göğsüme dokunmuştu. Bana yaklaştı ve sesi baldan başka bir şey olmamasına rağmen ateş saçan kara gözleriyle bana baktı.

İnleyerek sikimi tuttum.

Kendimi okşamayalı uzun zaman olmuştu ve iyi olan elimi kullanarak sikimi dikkatlice kavırıyor, piercinglerden kaçınıyor ve şaftımı çalıştırıyorum. Kabaca sıkıyorum ve okşuyorum ve boşalmam uzun sürmüyor, salıverilmemi soluk soluğa söylerken tohumlarım fayansa sıcıyor. Tüm zaman boyunca onun yüzünü düşünüyorum ve o pembe-kahverengi ağzın ve muhtemelen aynı derecede pembe-kahverengi dilin üzerine serpilmiş harcamamla nasıl görüneceğini merak ediyorum

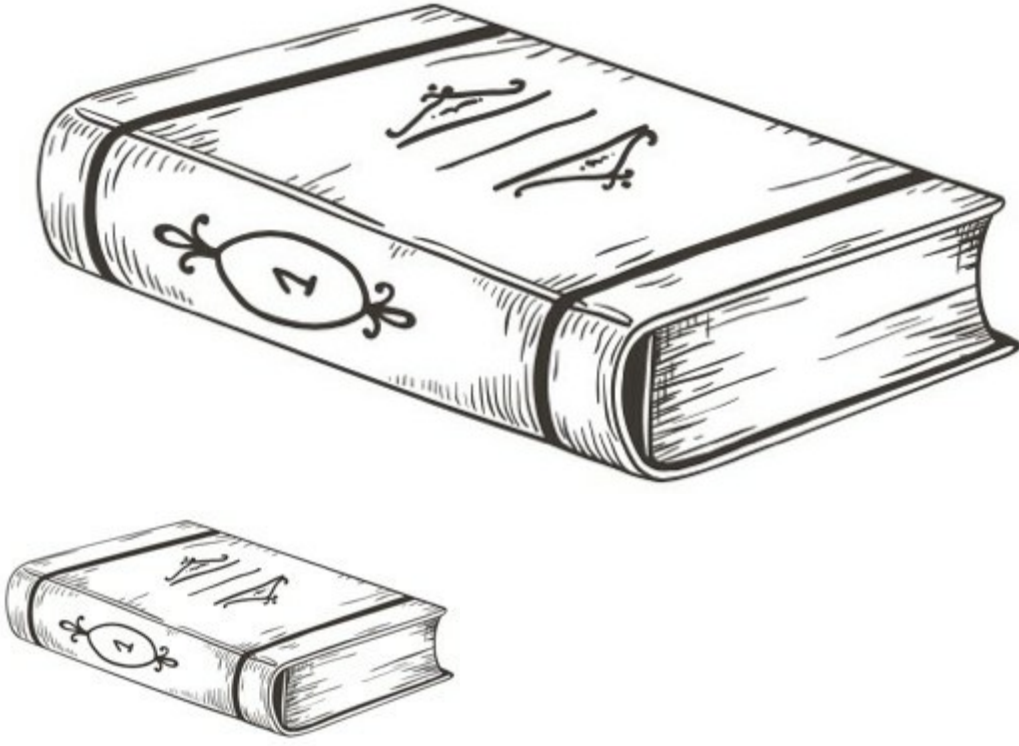
...

Nefesim boğazımdan tıslayarak çıkarken, sikimin başını çalıştırarak bir meni daha fişkırtıyorum ve sonra tükeniyorum.

Şimdi işim bittiğine göre, utanıyorum. Açıkça iğrenç olduğumu düşünen ve benimle hiçbir şey yapmak istemeyen bir insana mastürbasyon yaptım. Onu suçlayamam - kimse kafası savaş saçmalıklarıyla dolu yarı metal bir huysuzu istemez. Hızlı, neredeyse acımasız hareketlerle yıkamayı bitiriyorum ve çıplak bir şekilde kamarama dönüyorum. Kıyafetlerim tekrar giymek için çok kirli, bu yüzden yeni bir şeyler çıkaracağım.

Sonra işime geri döneceğim, çünkü kafam çok saçma sapan şeylerle dolu ve rüyalarımın hoş

olmayacağını biliyorum.

SOPHIE

İnleme sesleriyle uyandım ve yataktan fırladım.

İnce battanileri göğsüme çekerek etrafıma bakıyorum, derim karıncalanıyor. Burası perili bir yer mi? Yani, tabii ki ürkütücü ve terk edilmiş ve bazı ışıklar titriyor ama burası uzayda. Uzayı düşündüğümde, hayaletler aklıma gelmez. Bana göre bu asteroid daha çok terk edilmiş bir istasyon ya da hurdalık gibi.

Ama sonra inilti tekrar yükseliyor, metal duvarlarda yankılanıyor. Sleipnir'e bakıyorum. Carinoux büyük, parlayan gözlerle beni izliyor. Ya o da hayaletlere inanmıyor ya da bunların hepsi benim kafamda. Endişeyle odama bakıyorum ve tekrar uzanmaya başlıyorum.

Bunu yaptığım anda acı dolu bir inilti daha duyuyorum ve Sleipnir'in kulakları seğiriyor.

Tamam, bu artık bir hayalet gibi gelmiyor. Pislik ev sahibim, Pislik Jerrok'a benziyor. Ama neden gecenin bir yarısı iniliyor? Odamın etrafına bakıyorum. Uzayda zaman dilimlerini söylemek zor, ama odadaki aydınlatmayı yirmi dört saatlik bir gün oluşturacak şekilde ayarladım. Bu da ışıkların sabah yedi civarında yavaş yavaş yanmaya başladığı ve gece ondan sonra yavaş yavaş karardığı anlamına geliyor. Buranın hâlâ zifiri karanlık olması bana gece olduğunu söylüyor. Peki ne oluyor?

Ayağa kalkıyorum ve uyku tişörtümün üzerine daha ağır bir tunik geçiriyorum, Adiron'un eskilerinden birinin önünü keserek bornoz görevi görmesini sağlıyorum. Bir dokunuşla ışıkları açıyorum ve aydınlanmadan önce titreyip takılıyorlar, bu da zaten ürkmüş olan ruh halime yardımcı olmuyor. Soğuk koridorda ilerlerken Sleipnir'in peşimde olması beni rahatlatıyor. O paniklemiyor, bu yüzden ben de paniklemiyorum. Bir köşeyi döndüğümde, inilti koridorda tekrar yankılanıyor.

Tanrım, sanki adama işkence ediliyor gibi. Endişeyle, gördüğüm son odaya doğru ilerliyorum.

Jerrok içeri girdi. Çalışma alanı boş, ışıklar hala yanıyor ve bazı ekipmanlar hala enerjiyle uğulduyor. Odada ilerlerken düğmelere bakıyorum ve beni ona doğru yönlendirecek başka bir inilti bekliyorum. Yeterince eminim, yine inliyor, bu sefer daha yüksek sesle ve yemin edebilirim ki kelimeler duyuyorum.

"Hayır... Hayır..."

Bir kâbus o zaman. Sesin geldiği yöne dönüyorum ve daha önce görmediğim bir kapı paneli fark ediyorum. "Hadi Sleipnir," diye fısıldıyorum.

Karanlık ve dağınık olduğunu fark etmemeye çalışarak yeni koridorda parmak uçlarımda ilerliyorum. En uçta, kapısı açık bir oda var (muhtemelen bu istasyondaki diğer her şey gibi kırık) ve karanlıkta, yatakta yatan bir figürü zar zor seçebiliyorum. Jerrok. Odasına girdiğimde, benimkinden çok çok daha küçük olduğunu fark ediyorum... ve istasyonun diğer her santimini kaplamış gibi görünen aralıksız çöplerden arınmış olduğunu. Duvarlara düzgünce dizilmiş birkaç silah dışında, buradaki tek önemli şey yatak gibi görünüyor.

Dar yatağın ortasında mavi bir omuz görüyorum ve tüm vücudu titriyor gibi görünüyor. İleri doğru bir adım attığımda sırt üstü yere yığılıyor ve mekanik kolunu fırlatıp beni neredeyse yere düşürürken bir anlığına görebiliyorum.

Sleipnir hırlamaya başlar.

Bir elimle ağzını kapattım. "Şşşt, oğlum." Gözlerimi Jerrok'tan alamıyorum. Daha önce olduğundan tamamen farklı görünüyor. Paçavra ve pislik katmanları gitmiş. Belden yukarısı çıplak, göğsünün çeşitli yerlerine dövme yapılmış, sanki tüm mesakkaların sahip olduğu yerel kaplamayı vurgular gibi. Teni pürüzsüz bir mavi ve yüzü temiz olduğu için kesinlikle düşündüğümünden çok daha genç. Yakışıklı da. Gözünün etrafındaki yara izi ve uyumsuz tuhaflık şu anda fark edilmiyor ve reklamlarda oynayacak kadar güzel. Tam olarak değil. Yüz hatları çoğu geniş mesakkah yüzüne göre biraz daha ince, ancak güzel elmacık kemikleri ve bir erkeğe kesinlikle yakışmayan muhteşem bir ağzı var. Boynu kalın ve güçlü ve ağır dövme köprücük kemiğine kadar iniyor. Bir omzunda çok fazla yara dokusu oluşmuş ve bu da sibernetik koluna kadar uzanıyor ki bu da pek iyi görünmüyor. Paslı olmamaları gerekiyor, değil mi? Ya da açıkta kabloları olmaması? Ama Jerrok'un kinde ikisi de var. Ve tekrar çırpındığında, mekanik parçaların çalıştığını duyabiliyormuşum gibi bir vınlama sesi çıkarıyor.

Ne garip.

"Hayır..." diye inliyor yine. "Bir...iki...üç..."

Saymak mı? Tuhaf.

"Yedi... sekiz..." diye soluk soluğa konuşuyor ve acı çekiyormuş gibi görünen yüzünden akan teri görebiliyorum.

Adamdan hoşlanmasam da, acı çeken birini görmekten de hoşlanmıyorum. Sallanan kollarına dikkat ederek yatağın yanına çöküyorum ve hafifçe kalçasına dokunuyorum. "Jerrok? Kabus görüyorsun-"

Yuvarlanıyor ve hemen sibernetik koluyla kolumu tutuyor, gözleri parlayarak uyanıyor. Boğazından boğuk bir çığlık kopuyor.

Nefesim kesildi, irkildim.

Sleipnir kükrüyor ve harekete geçiyor. Bir de ne göreyim, carinoux'nun ağzı Jerrok'un metal koluna yapışmış ve sanki onu vücudundan ayırmaya çalışıyormuş gibi başını öfkeyle sallıyor.

Jerrok acı dolu bir homurtuyla beni bırakıyor ve yatağa geri yuvarlanıyor. Sleipnir kasları ve dişleriyle onun üzerine düşüyor.

"Hayır!" Kollarımı Sleipnir'in boynuna dolayarak ağlıyorum. "Yapma, kedicik! Sadece kötü bir

rüya görüyor!" Ben kediye çekmeye çalışırken Jerrok bana vahşi gözlerle bakıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Hatta

Dövüş. Sanki bir hayalet görmüş gibi bana bakıyor, kolu hayvanımın ağzında ve carinoux'nun onu parçalamasına izin veriyor.

"Sleipnir!" Sertçe söylüyorum ve dişlerini Jerrok'un kolundan ayırmak için dişli ağza uzanıyorum. "Hayır! Kötü çocuk!" Carinoux sonunda gitmeme izin veriyor ve bana yaralı bir bakış atarak birkaç adım uzaklaşıyor. Hemen bacaklarımın arkasına geçti, sanki ben korumak istemesem de o beni korumak istiyormuş gibi. "Özür dilerim Jerrok. Kötü bir rüya görüyordun ve seni uyandırabileceğimi düşündüm-"

"Önemli bir şey değil," diyor açıkça.

"İyi misin? Sana zarar verdi mi?"

"Önemli değil dedim." Bana bakışı tartışmaya yer bırakmıyor. "Şimdi bitti mi? Yoksa ben uyurken evcil hayvanından başka bir saldırı mı beklemem gerekiyor? Bir erkeği uyandırmanın en iyi yolu bu."

Doğruluyorum, bunu yaparken bornozumu da kapatıyorum. Neden bana saldırıyor ki? "Beni kâbusunla uyandırdın. Endişelendiğim için özür dilerim."

Yatakta doğruluyor, eli mekanik kolunun üzerinde geziniyor, kabloları dokunuyor ve bunu yaptığında cızırdayan bir paneli kaldırıyor. Kısa bir süre önce güzel olduğunu düşündüğüm ağzında ince bir hoşnutsuzluk çizgisi var.

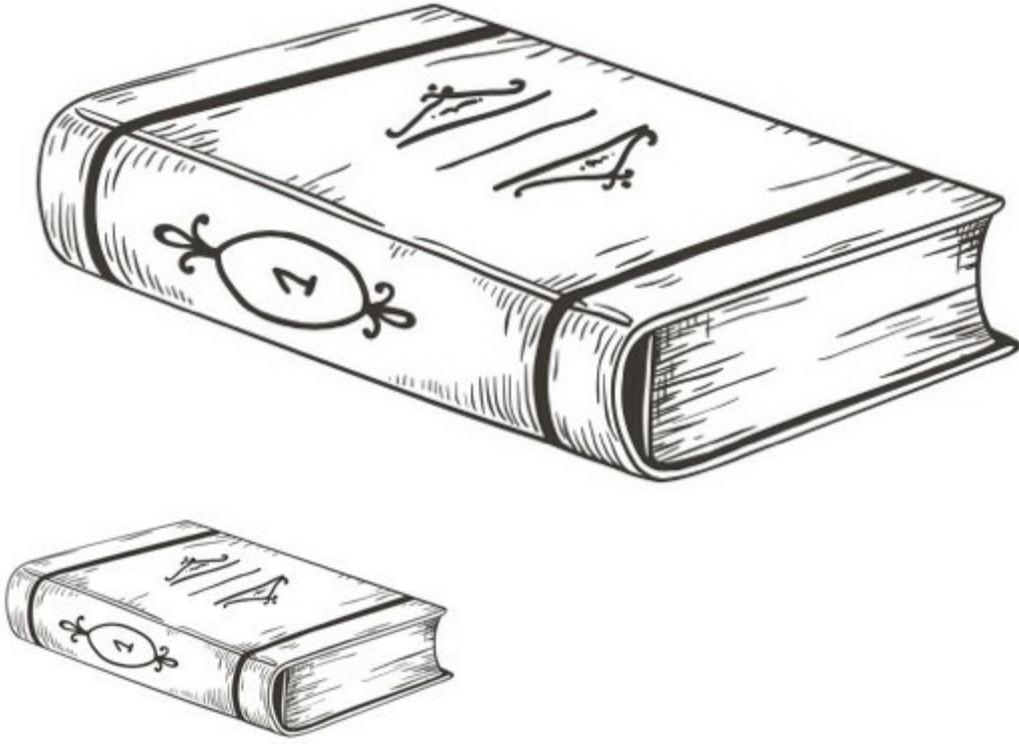
Sleipnir'in onu nasıl ileri geri salladığını ve kolunu koparmaya çalıştığını düşünerek irkildim. Sanırım gerçek bir kol yerine mekanik bir kol olması iyi bir şey, ama... bu hoş olamaz. "İyi misin?"

Jerrok bana ters ters bakıyor. "İyi görünüyor muyum? Hayvanın kolumu koparmaya çalıştı ve şimdi onu düzeltmek zorundayım. Gelecekte benden uzak dur, tamam mı?"

Sanırım iyi bir insan olmaya çalıştığım için başıma gelen bu. Sleipnir konusunda haksız değil ama... bu konuda bu kadar göt olmak zorunda mı? "Sen de siktir git," diyorum ve gitmek için dönüyorum. "Hadi, Sleipnir." Bacağımı sıvazlayıp odadan çıkıyorum ve carinoux da beni takip ediyor.

Yatak odama döndüğümde, koridorun kapısını iterek kapatmaya çalışmak için yaklaşık on beş yirmi dakika harcıyorum. İşe yaramıyor, bu da beni sinirlendiriyor, çünkü kendimi o sik surattan uzak tutmaktan başka bir şey istemiyorum. Vazgeçip yatağa geri dönüyorum ve carinoux sevgi dolu bir şekilde kucaklıyor, okşamak için koca kafasını elime doğru itiyor. Jerrok'un çalışma odasındaki sesini dinleyerek pullarını ovuyorum. Homurdanmasını neredeyse duyabiliyorum ve bu benim ruh halimi de en az onunki kadar kötüleştiriyor.

Umarım *küçük kız kardeşin* çıktığı bu yolculuk uzun sürmez.

SOPHIE

Sonraki birkaç gün odamda takıldım.

Tamam, odamda saklanıyorum. Saklanmak, asılmak değil. Sadece... Jerrok'la aramız o kadar gergin ki onunla yüzleşmek istemiyorum. Beni burada istemediğini biliyorum. Bunu acı verici bir şekilde belli etti. Ve korktuğum için Sleipnir kolunu parçaladı. Sibernetik olsa bile, bunun iyi hissettirdiğini hayal edemiyorum. Carinoux sadece içgüdülerini takip ediyor ve beni tehditlerden koruyor. Buna kızamam. Keşke yıllar önce kurtların önüne ilk atıldığında Sleipnir yanımda olsaydı. Yanımda büyük bir saldırgan kedi kertenkele olması beni güvende hissettiriyor... ev sahibimi kızdırsa bile.

Ve gerçekten, bu boktan istasyonda yapacak hiçbir şey yok, konuşacak kimse yok ve görecekt hiçbir şey yok. İletişim bağlantısı yok, video yok, hiçbir şey yok. Bir bakıma mantıklı. Saklanmaya çalışıyorsan uzaya bir sürü sinyal gönderemezsin. Öte yandan, bu çok uzun ve sıkıcı bir gün geçirmenize neden oluyor. Ben de *Outlander* okudum. Sleipnir'e sarılıyorum ve her sayfanın tadını çıkarırken saatlerce onu okşuyorum, okurken kelimeleri yüksek sesle mırıldanıyorum ki onları gerçekten hissedebileyim. Böylece hikayenin daha uzun sürmesini sağlayabilirim. Odamdan sadece tuvaleti kullanmak ya da bir torba kuru erişte ve biraz su almak için çıkıyorum. Jerrok da beni görmek istemiyor. Her sabah, bir hurda metalin üzerine serilmiş bir parça et buluyorum. Sleipnir yemek için ve mesaj çok açık: Hayvanını benden uzak tut.

Sleipnir yemeği yiyor ve sonra ben kuru erişte atıştırırken saatlerce metali çiğniyor. Gözlerimi iyice kısarsam, neredeyse patates cipsi gibi oluyor. Neredeyse.

Outlander'i ikinci gün bilmem kaçınıcı kez bitiriyorum ve tekrar başlıyorum. Üçüncü gün,

yapacak başka bir şey yokken, gözlerim doluyor ve bir değişiklik yapmam gerekiyor. Sıkıldım. Çok sıkıldım. Yuvarlanıyorum

sırt üstü yatıp bir süre tavana bakarak kendimi eğlendirmenin yollarını hayal etmeye çalışıyorum. Belki... kartlar? Dominos? Domino nasıl oynanır bilmiyorum ama. Uzaylılar el büyüklüğünde fırlatılan sopaların yerleştirilmesiyle oynanan "sopa" adlı bir oyunu seviyorlar ama ben bunu hiç çözemedim. Kahretsin, şu anda bir bulmaca ya da birkaç örgü şişi için adam öldürebilirim. Herhangi bir şey. Herhangi bir şey. Şu anda sırf farklı olsun diye tıp broşürleri okumak isterdim. Son birkaç ayda *Outlander*'ı çok fazla okudum.

Ben küçük seçenekler listemi değerlendirirken Sleipnir ayağa kalkıyor, kedi gibi geriniyor ve sonra odadan dışarı çıkıyor. Hımm. Carinoux'nun gidişini izliyorum ve sonra oturuyorum. Günde birkaç kez ayrılıyor ve itiraf etmeliyim ki onu takip etmedim. Ama şimdi nereye gittiğini merak ediyorum. Tuvalete gittiğinden eminim ama aynı zamanda nerede iş yaptığını da merak ediyorum.

Bir parçam Jerrok'un yatağında olmasını umuyor, çünkü siktir et o adamı.

Sessiz koridorlarda ilerlerken carinoux'nun oldukça gerisinde kalıyorum. Takip ettiğimi fark edip durmasını istemiyorum, bu yüzden adımlarımı yavaş ve sessiz atıyorum. Daha önce hiç girmedığım birkaç koridora yöneliyor. Tüm bu istasyon, kabukları soyulmuş uzay gemileri ve hurdalardan oluşan bir labirent gibi ve sanırım dokunmamam gereken bir şeye dokunmaktan korkuyorum.

Ya da sadece korkuyorum. Uzayda kendimi hep tedirgin hissediyorum. Çok güvensiz. Kendimi güvende hissetmek ve yeniden bir evim olsun istiyorum.

Melankolik düşüncelerimle dikkatim dağılmışken, Sleipnir'in ani dönüşünü ve ardından bir kapı aralığında kayboluşunu neredeyse kaçırıyordum. Ona yetişmek için hızla koşuyorum ve sonra önümdeki manzara karşısında nefesim kesiliyor. Yeni koridor daha kısa, dağınıklıktan arınmış ve yapraklar ve bitki yaşamıyla yemyeşil olan açık bir alana açılıyor.

Bir sera. Ya da bir biyodom. Her neyse, bitki yaşamını barındırmak için inşa edilmiş devasa bir oda, bu çok açık. İçeride dolaşıyorum, tamamen büyülenmiş bir halde. Buranın tavanı istasyonun geri kalanından daha yüksek ve bana lisedeyken süper yüksek tavanlı eski spor salonlarını hatırlatıyor. Yeşillikler tavana kadar uzanıyor, bazı yeşillik sapsarı o kadar büyük ki nefesimi kesiyor. Düzgün sıralar halinde zengin toprakla dolu yataklar var ve buranın bir zamanlar bahçe olduğu ya da bir çeşit organizasyona sahip olduğu açık. Her yatakta dalların tırmanmasına ve uzamasına yardımcı olmak için örgü ağlar var, ancak uzun zaman önce çok ağırlaştılar ve şimdi her şey kalın sarmaşık kümelerinden sarkan meyve ve yaprakların ağırlığıyla sarkıyor. Yataklar tamamen bitkilerle dolup taşmış, kökler sıkıca sıkışmış ve paketlenmiş ve bazen inecek bir yer bulmak için çaresizmiş gibi yatağın kenarından sürünüyor. Buradaki koku taze ve temiz, tıpkı evimdeki bahçe gibi ve gözlerim anılarla doluyor. Annemin bir bahçesi vardı. Sadece basit şeyler yetiştirdiğini iddia ederdi -domates, kabak ve biber- ama onunla ilgilenmeyi çok severdi ve bu benim de onunla paylaştığım bir keyifti. Her öğleden sonra okul bittiğinde vakit geçirir, yeni bir tomurcuk ya da bir gecede aniden kırmızıya dönen bir domates için haykırırdık. Yoğun bir ev özlemi dalgasına kapıldım.

Uzun, çok uzun yıllar boyunca evimi düşünmekle savaştım. Bir daha asla göremeyeceğim şeyler için, beni çoktan unutmuş insanlar için ağlamanın bir faydası yok. Ama bu aşırı büyümüş serayı koklamak hatırlamamı sağlıyor... ve bu beni üzüyor.

"Tanrı aşkına," dediğini duyuyorum kısa bir mesafeden.

Burnumu çekerek gözlerimi siliyorum ve sesin geldiği yönü takip ediyorum. Düşündüğüm kadar yakın değilmiş ve onu bulmak için sarmaşıkların arasında yolumu zorlamam gerekiyor.

Başımı eğerek bir köşeyi dönüyorum ve başka bir giriş ve kapı pervazına yaslanmış Jerrok'u görüyorum. Ağzından mavimsi gri bir puroya benzeyen bir şey sarkıyor, havada hafif bir karanfil

kokusu var. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, Sleipnir bir grup bitkinin yanına çömelip tuvaletini yaparken son derece tiksiniş görünüyor. Jerrok ben yaklaşırken başını kaldırıyor ve carinoux'yu işaret ediyor. "Siz ikinizden kaçamıyorum.

her yerde."

"Buranın yasak bölge olduğunu bilmiyordum," diyorum titrek bir sesle ve tekrar gözlerimi ovuşturuyorum. "Gitmemi ister misin?"

Hemen cevap vermiyor. Onun yerine, ben yanında durmak için hareket ederken uzun bir süre bana bakıyor. Kollarımı göğsümde birleştirip etraftaki bitkilere bakıyorum. Hiç çiçek yok. Hah. Burası birinin işlevsel bahçesi olmalı. Bu mantıklı ama aynı zamanda beni üzüyor. Şu anda kocaman, neşeli bir çiçek görmek isterdim.

Jerrok'un bana baktığını hâlâ hissedebiliyorum, bu yüzden ona tedirgin bir bakış atıyorum. "Ne?"

Ağzı çalışıyor ve puro şeyini ağzından çıkarıp duvara saplıyor. "Sen..." Ağzını ovuşturuyor. "Ağlıyor musun? Seni ben mi ağlattım?"

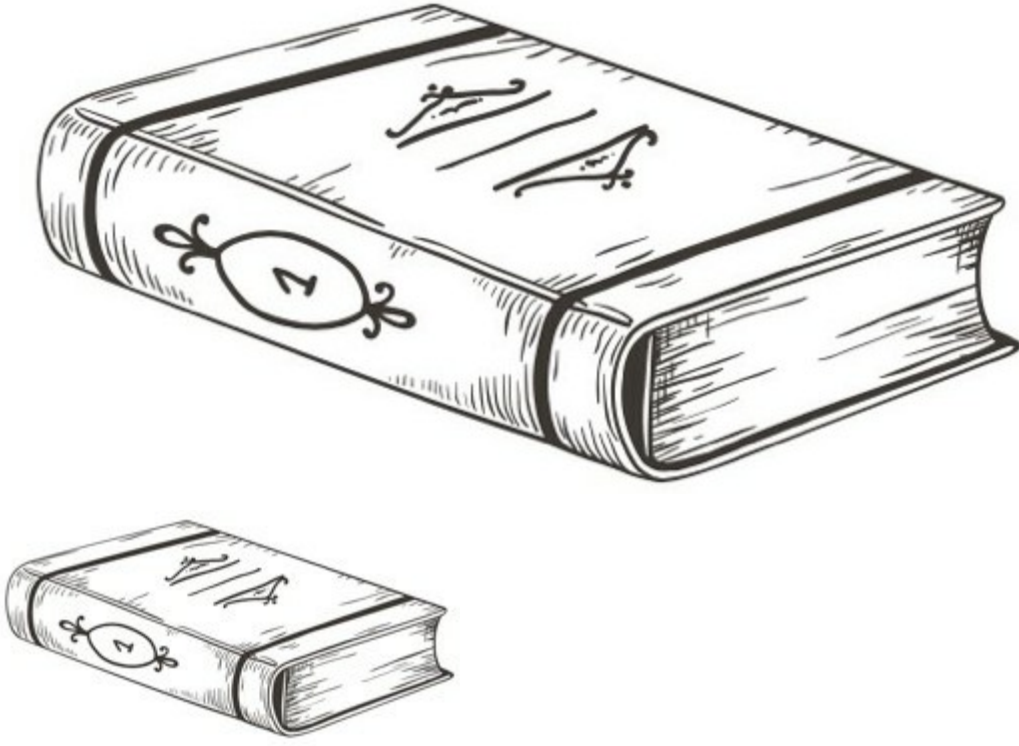
Biraz oflayıp pufluyorum. "Kendini övme."

Omuzlarındaki gerginlik biraz azalıyor ve garip bir şekilde rahatlamış görünüyor. "Sorun ne o zaman?" Sesinde garip bir şekilde yeni gibi görünen nazik bir ton var. "Bana bu görüntünün seni gözyaşlarına boğduğunu söyleme." İşinin üzerindeki yaprakları tırmıklamakla meşgul olan Sleipnir'i işaret ediyor.

Küçük bir hırıltı çıkardım. "Hayır. Ben sadece... bunu görmeyi beklemiyordum." Uzanıp tabak büyüklüğünde bir yaprağa dokunuyorum, mumsu yüzeyini hissediyorum. "Annemin bir bahçesi vardı ve bu beni üzüyordu."

"Ben olmadığım sürece sorun yok."

Ne tuhaf bir laf. Beni üzmesi umurunda mı? Bana karşı bu kadar acımasız olduktan sonra mı? Kaşlarımı kaldırıp ona bakıyorum ama o kasıtlı olarak benden başka bir yere bakıyor.

SOPHIE

Sleipnir bacaklarımın etrafında temkinli adımlarla yürüyor ama saldırmıyor. Jerrok the Jerk'ü yakından izliyor, büyük, kediye benzeyen vücudu her an uzaylının boğazına sarılmaya hazırmış gibi gergin. Bu bana ses tonumu tatlı, yorumlarımı tarafsız tutmam gerektiğini hatırlatıyor. Ne de olsa Sleipnir Jerrok'u öldürürse, ölümüne ağlamayacağım ama kendimi bu kırık dökük istasyondaki ekipmanı nasıl çalıştıracığımı bulamadığım için açlıktan öleceğim bir duruma da sokmak istemiyorum. Yani şimdilik ona ihtiyacım var.

Ayrıca kibar davranıyor, bu da beni şaşırtıyor. Şey...tam olarak kibar değil. Jerrok-polite, yani iğneleyici ama korkunç değil. Ayrıca gözyaşlarıma biraz üzölmüş gibi görünüyor, bu da bana onun altında bir yerde bir kalbi olduğunu söylüyor. Eski praxiiian sahibim ağladığımda bana hırlardı, çünkü yüzüm şişerdi ve bunu itici bulurdu.

Ayrıca çok sıkıldım ve eğer Jerrok beni terslemezse, sohbet etmek güzel olabilir. Parmaklarımı başımın yanındaki kocaman yapraklardan birinin üzerinde gezdiriyorum, yıldızlar arası bir çöplük gibi hissettiren bu yerin ortasında böyle bir yerin var olması beni hâlâ büyölüyor. "Burası neresi?"

"Teraryum," diyor, cebine koymadan önce elindeki yanmayan puro şeyini inceleyerek. "Evet, ama neden bu kadar büyölmüş?" Ona bir bakış atıyorum.

Tartışmasız en güzel özelliğı olan ağız alaycı bir ifadeye bürünüyor. "Çünkü başparmaklarımı değıştirdiklerinde yeşil bir tane istemeyi unuttum."

Onu tersleme dürtüsüne direniyorum çünkü Sleipnir'in kuyruğı çırpınıyor. Yapraklara geri dönüyorum ve bir sonraki dokunduğum yaprak kuzu kulağı gibi bulanık bir yumuşaklık hissi veriyor. Yanağıma götürüp tenime sürtüyorum ve bu hissin tadını çıkarıyorum. "Bu kadar nahoş

olmak zorunda değilsin, pislik." Kulağıma sahte gelse de sesimi tatlı tutuyorum.

Jerrok Sleipnir'e bir bakış atıyor ve kolunu ovuşturuyor. "Öyle değil mi?"

"Eğer arkadaş olursak bu iş çok daha iyi gider, biliyorsun. Sleipnir arkadaşlarımı yemez."

Homurdanıyor ve tekrar kapı pervazına yaslanıyor, hâlâ kolunu ovuşturuyor. Sleipnir'in parçaladığı kol bu ve içimde bir suçluluk duygusu hissediyorum. Bu onu incitiyor mu? Elbette bunu hak ediyor ama herhangi bir canlının acı çekmesi düşüncesinden hoşlanacak kadar zalim ya da katı yürekli değilim. Yaprığı kokluyorum ve biraz limon kokuyor. Gelecekte burada, teraryumda çok zaman geçireceğimi şimdiden söyleyebilirim. Tüm bu bitkiler - belki burayı biraz temizleyebilirim, onları nasıl çiçeklendireceğimi bulabilirim... bir şeyler.

En iyi kitaplar bile tekrar tekrar okunduktan sonra sizi yıpratır ve ben *Outlander* ile aynı durumdayım.

Bir sonraki bitkiye geçiyorum ve küçük dallar ve saplar bana Dünya'daki salatalık bitkilerini hatırlatıyor. Acaba uzayda da bir benzeri var mı?

"Evcil hayvanın her yere sıcıyor," diyor Jerrok kısıp bir sesle. "Ben... sen olduğunu sandım. Onu burada teraryumda buldum ve yerleri kirlettiğini düşündüm."

Dudaklarım seğiriyor ve ona bakmak için dönüyorum. "Ben mi?"

Yüzü biraz kızarmış, omuzları huzursuzmuş gibi kamburlaşmış. Ya da utangaç. "Burada olduğunu bilmiyordum," diye mırıldanıyor. "Ve daha önce insanların etrafında hiç bulunmadım."

"Bu bir özür mü, Jerrok the Jerk?" Hafifçe soruyorum. Çenesi esnedi. "Hayır."

"Sanırım öyle. Özrün kabul edildi." Ve bana ateşli bir bakış attığında gülüyorum. Sleipnir'in etrafımda olması kontrolü bana veriyor ve itiraf etmeliyim ki buna bayılıyorum. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse, onun arkasını ben temizlerim. Teraryumdaki gübreye yardım edebileceğini ve yerlerin de iyi bir şekilde yıkanması gerektiğini düşünüyorum." Ayaklarımın altında güzel fayanslar var ama üzerleri kir ve ölü yapraklarla kaplı.

"Nasıl istersen öyle yap." Jerrok omuz silkiyor. "Sadece... ağlama."

"Bu senden tatsız olmamanı istemek gibi bir şey." Ona doğru ilerlerken ses tonumun havadar ve kaygısız olmasına özen gösteriyorum. Artık temiz olduğu için ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Jerrok şimdi çok farklı görünüyor. Yüzünün yarısını kapatan gözlükleri takmıyor ve ifadelerini anlamak daha kolay. Burnu dar ve biraz uzun ama yine de şimdiye kadar gördüğüm tüm insan burunlarından daha büyük. Gözlerine bakmak sarsıcı -biri normal diğeri çok bariz bir şekilde sibernetik- ama buna alışıyorum. Üzerindeki kat kat kirli paçavralar gitmiş, bugün Kaspar'ın mekanik işlerle uğraşırken giydiği türden eski bir istasyon kazağı giyiyor. Ona tam oturmuyor - kolları biraz dar ve paçaları çok kısa- ama formunun ne kadar güçlü olduğunu vurguluyor. Bir bakıma fiziksel olarak bana Adiron'u hatırlatıyor. Büyük ve heybetli ama çok da korkutucu değil. Yine de bir elinde eldiven var ve sürekli takma koluna dokunuyor. Kalçasının üzerindeki kumaşın bir bacağına diğerinden daha sıkı oturduğunu fark etmeden edemiyorum ve ne kadarının değiştirildiğini merak ediyorum.

Ne olduğunu sormak istiyorum ama bu kabalık olur ve birbirimize karşı nazik davranıyoruz. Henüz bunu bozmayacağım. Yüzünü inceliyorum ve gözlerinin altında koyu halkalar olduğunu fark ediyorum. Acaba her gece kâbus mu görüyor? "Peki bu sayma işi ne?"

Jerrok sertleşir. "Saymak mı?"

İçimden bir ses ne demek istediğimi çok iyi anladığını söylüyor. "Seni kâbustan uyandırdığımda - bu arada bir şey değil." Homurdanıyor, ama zalimce bir şekilde değil, bu yüzden devam ediyorum. "Uykunda sayıyordun. Önemli görünüyordu."

Uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra purosunu tekrar çıkarıyor ve ucuna tırnağını sürüyor. Puro

canlanıyor ve çubuğu dudaklarının arasına koyup gözlerini hiçbir şeye dikmiyor,

göz temasından kaçınıyor. Tam cevap almaktan vazgeçmek üzereydim ki, "Bizi savaş için bir sürü sıkı eğitimden geçirecek zamanları yoktu. Zihinsel güçlendirme dersleri için zaman yoktu. Bu yüzden bize düşman tarafından yakalandığımızda ve bilgi almak için işkence gördüğümüzde saymamızı söylediler. Sadece saymamızı. Kırılmamamıza yardımcı olacağını söylediler." Çenesi esniyor. "Bir avuç yalancı."

Ağzım kurudu. "İşkence mi?"

Bana sert bir bakış attı. "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

Bunu anlıyorum. Biri bana yanaşıp Praxii Minor'da geçirdiğim zamanı sormaya başlasa, ben de bu konuda konuşmak istemezdim. "Bazen geçmişin ölmesine izin vermek en iyisidir. Bunu herkes anlayamaz."

Homurdanıyor, bana bakıyor. "Hiç savaşa gittin mi?"

Başımı sallıyorum. Savaş yok ama cehennemden geçmek hakkında bir şeyler biliyorum. Sleipnir konuşmamıza olan ilgisini kaybederek uzaklaşıyor ve sanırım bu benim de gitmem için bir işaret. Savaş, geçmişim ya da rahatsız edici herhangi bir şey hakkında konuşmak istemiyorum. Bir yabancıyla değil. Hiç kimseyle. "Sanırım gidip kitabımı tekrar okuyacağım. Sohbet için teşekkürler. Güzel bir değişiklik oldu." Ona hafif bir gülümseme verdim ve uzaklaştım.

Ben daha fazla ilerlemeden boğazını temizliyor. "Bu akşam erişte var." Döndüm. "Bu bir emir mi yoksa davet mi?"

Jerrok'un ağzı o kendini beğenmiş, neredeyse kızgın bir şekilde bükülüyor. Sanki alaycı mı yoksa kendine kızgın mı olduğuna karar veremiyor. "İkisi de değil. Sadece bu akşam erişte yapacağımı haber veriyorum. İstersen gel biraz ye. Ya da yeme. Umurumda değil."

"Bence bu bir davete benziyor." Ona gülümsüyorum ve ben gülümsediğimde yüz ifadesi değişiyor.

Bakışları ağızma gidiyor ve ağızındaki puro sallanıyor.

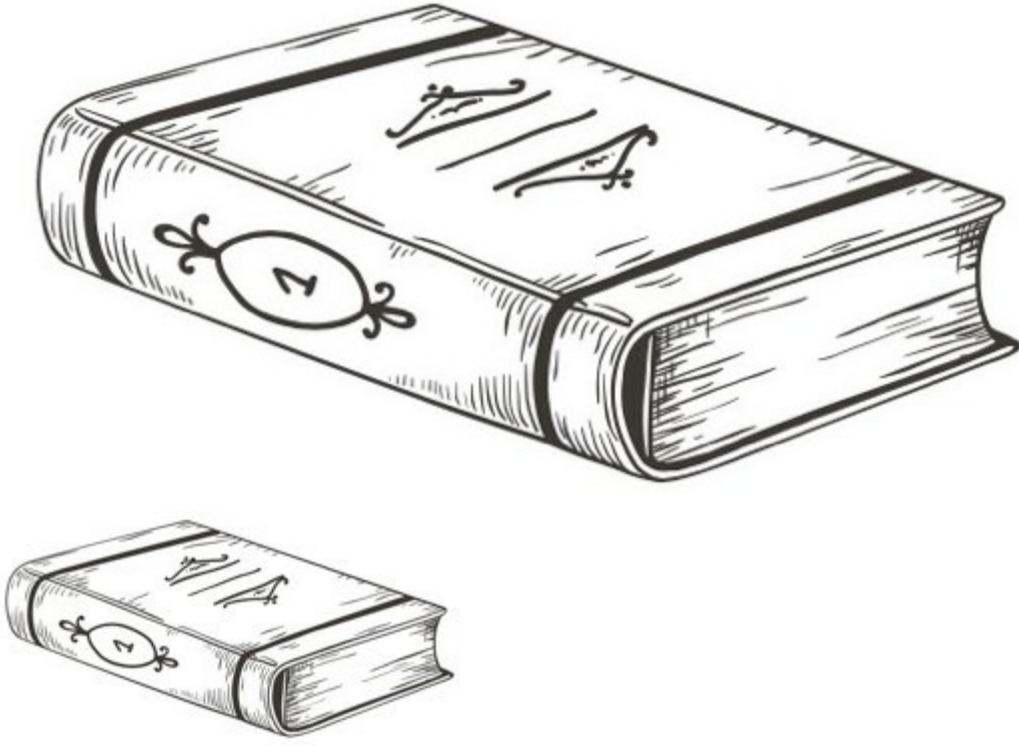
Aynı hızla tekrar başka tarafa bakıyor. "Fazla gururlanma. Arkadaş olmak istemiyorum. Bir oyun planını tartışmalıyız."

İçimden bir ses "arkadaşlar" lafının boş laf olduğunu söylüyor. Tanrı biliyor ya, biz arkadaş değiliz. Neredeyse medeni sayılırız. İsteksizce hazırlanmış bir kase erişte için sonsuz aşkımı ilan edeceğimi mi sanıyor? Lütfen. "Oyun planı mı?"

"Evet. Hayvanın bütün yiyeceklerini yiyor. Onu yemek istemiyorsan erzak almaya gitmemiz gerekecek."

"Sleipnir'i yemeyeceğim!"

"O zaman bu her şeyi çözer, değil mi?"

JERROK

Asteroidimden ayrılıp erzak almaya gitmeden önce tamamlamam gereken sonsuz bir görev listem olmasına rağmen, dişiği düşünmeye devam ediyorum. Hüzünlü gözlerini ve yaprakları yanağına sürtüşünü düşünüyorum. Ellerimizin birbirine değdiği zamanı düşünüyorum. Sıkimi tekrar ona doğru kaldırmayı düşünüyorum.

Bunu çok düşünüyorum.

Kendime onun rahatsız edici bir dikkat dağıtıcı olduğunu söylüyorum. Kendime onun önemli olmadığını söylüyorum, ama terleyip kıyafetlerimin ön tarafına yağ bulaştırdığımda, sırf bana artık farklı baktığı için kendimi yıkanmak için duşa giderken buluyorum. Kendi kendime bundan hoşlanmadığımı söylüyorum, çok tüylü saçlarımı dikkatlice tararken ve kafamı kazıtsam mı diye düşünürken bile. Tuvaletten çıkarken burnuma temizleyici kokusu değişiyor ve bir uğultu duyuyorum. Koridora hızlıca bir göz attığımda, her ikisi de muhtemelen burada yaşadığım sekiz yıl boyunca temizlik maddesi görmemiş olan panelleri sildiğini ve yerleri temizlediğini görüyorum. Bir yanım içeri dalıp her gördüğünü temizlemesi gerektiğini düşünmesine sinirleniyor... ama bir yanım da bu uğultuyu seviyor. Bu yüzden ona durmasını söylemiyorum. Birkaç kirli duvarı temizlemesinden bana ne?

Bilmiyorum. Kalacak değil ya.

Çalışma alanımdaki bir masayı temizliyorum ve iki boş kasayı koltuk olarak kullanmak üzere yerleştiriyorum. Kendime bunun ciddi bir tartışma yapmamız gerekeceği için olduğunu söylüyorum, benimle oturup yemek yemesini istediğim için değil. Yalnız olmayı seviyorum. Onunla dalga geçiyorum.

Büyük bir tencerede erişte yapıyorum ve son erzak alışverişimden birkaç kapsül çay buluyorum. Çay için biraz daha su ısıtıyorum ve onun gelmesini bekliyorum. Yaklaşık on dakika bekledikten sonra ruh halim bozuldu. Dikkatini vermiyor muydu? Yemek kokusunu almıyor mu? Sinirlenerek koridorda ona doğru ilerledim.

sibernetik bacağımın gönderdiği sancıları görmezden geliyorum. Yatağında uyuyor, evcil hayvanına sarılmış. Duvara vurup onu uyandırmak için yumruğumu kaldırıyorum ve carinoux'nun kulakları dikilip bana bakıyor. Bekliyor.

İçimden bir ses onu ürkütürsem kolumu tekrar ağzından çekeceğimi söylüyor.

Hayvana ters ters bakıyorum ve çalışma masama geri dönüyorum. Kef it. Uyandığında gelip yiyebilir. Soğuk olursa benim suçum olmaz.

Eski bir kompozitörü çıkarıp parçalarına ayırarak işe geri dönüyorum. Erişteleri kontrol edip sıcak tutuyorsam, bunun nedeni henüz yemeye hazır olmamamdır... ya da kendime böyle yalan söylüyorum. Kompozitörü bir kenara bırakıp acil durumlar için sakladığım daha pahalı parçalardan biri olan karanlık madde dönüştürücüye başlıyorum. Yakındaki bir istasyonda bir alıcım var ve bunu hemen satabilirim, ancak hızlı bir kredi akışına ihtiyacım olması durumunda her zaman birkaç şeyi geride tutarım. Şimdi olduğu gibi.

Uykulu bir inilti dikkatimi çekiyor. Kadın kapının girişinde duruyor, gözlerini ovuşturuyor. "Çok özür dilerim. Sanırım uyuyakalmışım. Akşam yemeği için buluşmak istemiştiniz, değil mi?"

Homurdanıyorum ve doğruluyorum, uzuvlarım gıcırıyor. "Yemek şimdi hazır," diye yalan söylüyorum. "Gel otur."

Ellerimi silip hazırladığım masayı işaret ediyorum ve o da koltuklardan birine çöküyor. Elimde olmadan küçük ayaklarının çıplak olduğunu, kazağının paçalarından dışarı baktığını fark ediyorum ve küçücük parmaklarıyla tuhaf görünüyorlar. Yine de ilginç. Birden fazla parmağının garip ve iğrenç görünüp görünmediğini görmek için ellerine tekrar bakmayı aklıma not ediyorum. Beyaz, kare dişlerini göstererek tekrar esniyor.

"Evcil hayvanın nerede?" diye sordum.

Gülümsemesi yavaş ve kolay ve beni garip hissettiriyor. "Muhtemelen teraryumu ziyaret ediyordur. Merak etme, ben temizlerim."

"Biliyorum." Ses tonum amaçladığımdan biraz daha sertti ve kaseleri alıp erişteleri dağıtarak bir kaseyi onun önüne koydum. "Ye."

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor ve huysuz evcil hayvanı ortalıkta olmamasına rağmen sesi hâlâ tatlı. Nedense bu beni rahatsız ediyor. İyi davranmasını istemiyorum. Birbirimizi görmeye dayanamazsak ikimiz için de daha kolay olur. O zaman yollarımızı ayırdığımız için rahatlamış oluruz. Bu yüzden, zıplamasına aldırmadan, çay bardağını olması gerekenden biraz daha güçlü bir şekilde yere bırakıyorum. Koltuğuma çöktüm ve ona ters ters baktım. Bu aptal düzen için kendime kızıyorum. Neden birlikte yemek yiyebilmek için bir masa hazırladım ki? Bunun ne önemi var ki? O kalmıyor. Ben böyle seviyorum. Evrende tek başıma daha iyiyim. Kimse arkamı kollamadı, o zaman neden kendimi acıya hazırlayayım?

Yalnız olmak daha iyi.

Yemeğime yumuluyorum, ruh halim bozuluyor. *Çabuk ye*, diyorum kendime, *böylece kalkıp gidebilirsin*. Erişteleri aceleyle ağzıma tıktırıyorum, servis çubuklarımı zar zor kullanıyorum. Parmaklarım daha iyi çalışıyor. Höpürdeterek çiğniyorum ve sonra ona bakıyorum.

Kadının gözleri kocaman, elindeki servis çubukları kâsesinin üzerinde duruyor. Yüzünde hafif bir dehşet ifadesiyle yemeğimi izliyor. Göz kırıyor. İki kere.

"Ne?" Kolumu yüzümde gezdirerek bağıriyorum. Sırılsıklam ve erişte parçalarıyla kaplı bir şekilde çıkıyor. Kendimi aptal gibi hissediyorum. Kuduz bir canavar gibi, daha önce hiç servis çubuğu görmemiş bir aptal gibi yiyorum. Sanki açlıktan ölüyormuşum gibi... ve kasemi itiyorum, artık aç değilim, çünkü savaş kampından kurtulduğumda olduğum o yarı vahşi yaratığa, hayatta kalmanın tek yolu bu olduğu için yerdeki artıkları yiyen pis, kırık dökük yarı insana geri dönmekten

hoşlanmıyorum.

Zihnimdeki eziyetten habersiz, eriştesiyle oynuyor. "Yiyecek malzemeleri hakkında mı konuşmak istiyorsun?"

Belki daha önce yapmışımdır. Şu anda tek istediğim bana tiksintiyle bakmaktan vazgeçmesi. "Evet, evcil hayvanın bir sorun. Onu hava kilidinden dışarı atmak istemiyorsan, malzeme almamız gerekecek."

Çenesi düştü. "Onu hava kilidinden dışarı mı atayım?" "İstenmeyen haşerelerle başka ne yaparsınız?"

"O istenmeyen biri değil!" Gözleri yine dökölmemiş yaşlarla parlıyor, dehşete kapılıyorum.

"Biri onu evinden çaldı. Bu onun suçu değil, sadece hayatta kalmaya çalışıyor." Ağzı titriyor.

"İstasyonda yaşamaya alışkın olmaması kesinlikle onun suçu değil. Onu çalanları suçlayın, onu değil."

Şimdi daha kötü hissediyorum. Onu yaraladım ve bana böyle hissettirmesinden nefret ediyorum.

"Her neyse. O hâlâ bir sorun."

"Neden böyle bir pisliksin?"

"Jerrok," diye bağıriyorum. "Milyonuncu kez söylüyorum, insan, adım Jerrok." "Sophie."

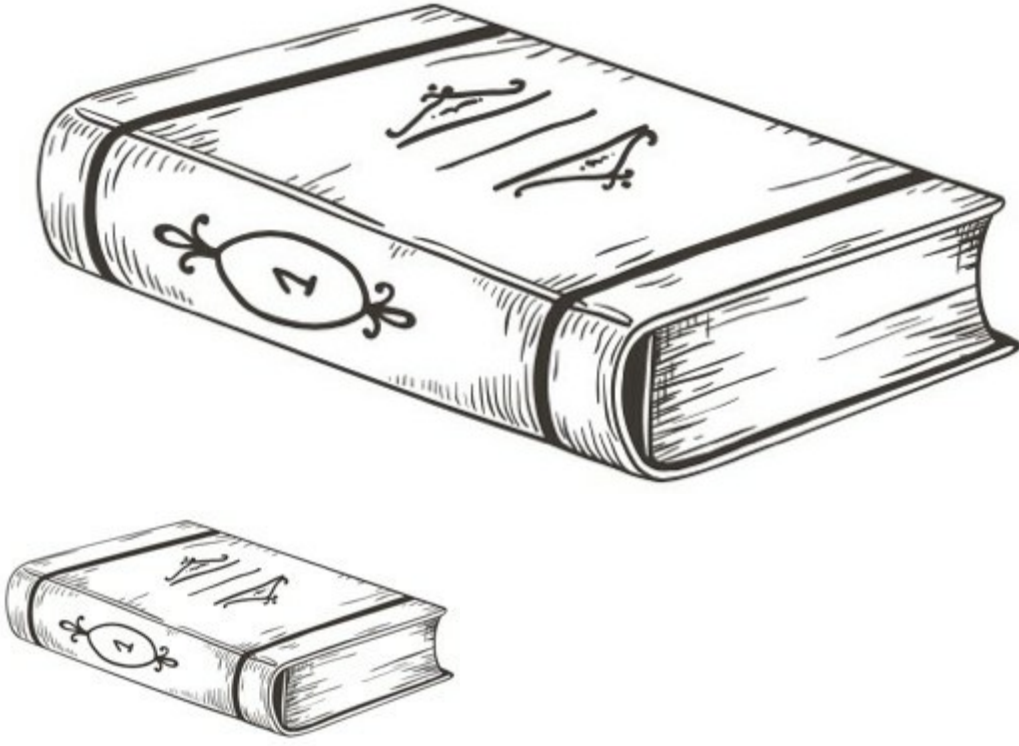
"Ne?"

Elindeki servis çubuklarını bana fırlatıyor, kaplar göğsüme çarpıyor. "Adını yanlış söylediğim için beni azarlayacaksan -ki söylemedim, sana hakaret ediyordum- en azından lanet olası adımı öğrenme nezaketini göster."

Erişte suyunun ıslak sıçramalarıyla kaplanmış yeni üniformamı ovalıyorum. "Bu konuşmayı bitirmek için bir plan yapalım, tamam mı?"

"Güzel!" Kollarını memelerinin altında kavuşturuyor ve ben de memelerinin oldukça büyük ve belirgin olduğunu fark etmekten kendimi alamıyorum. İnsanlar bu yüzden çalınıyor, değil mi? Çünkü üremeden bile büyük memeleri var ve amlarının sıkı ve yumuşak olması gerektiği için-

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, sıkım bu düşünceye tepki veriyor. Kef me. "Şöyle olacak."

JERROK

Küçük insan -Sophie- masada karşımda dimdik oturuyor ve sinirden küplere biniyor. Yine birbirimizin sinirlerini bozmayı başardık ama özür dilemiyorum. Araya giren o. Sorun olan o.

Ben değil.

"Bunu iki şekilde yapabiliriz," diyorum, kolumdan bir parça erişte kopararak. "Bir korsan kruvazörüne bizimle bir yerde buluşması için çağrı gönderebilir ve yiyecek malzemeleri için müstehcen bir miktar ödeyebiliriz ya da bir istasyona gidebiliriz. Ben oyumu istasyondan yana kullanıyorum."

Beni şaşırtarak, soluklaştı. Pembe dili dışarı fırlıyor ve dudaklarını yalıyor. "Sanırım korsanları tercih ederdim." Sesi titriyor. "İyi korsanlar mı? Va Sithai gibi mi?"

Homurdanıyorum. "Sence bunun olasılığı nedir?"

Elleri -çok sayıda parmağı olmasına rağmen küçük ve narin- kazağının yakasına gidiyor ve boğazından sıkıca kavıyor, omuzları büzülüyor. "Ben sadece... İstasyona gidemem." Sophie zorlukla yutkunuyor. "Peki ya *Küçük Kız Kardeş*? Onlardan bir haber var mı?"

Başımı salladım. "Hiçbir şey. Slatra sistemi oldukça büyük bir sistem. Ellerinde bir harita olsa da fark etmez; enkazı bulmaları tahmin edilenden çok daha uzun sürebilir. Başka korsanlarla karşılaşılırsa daha da uzun sürebilir. Yemek yemeyi seviyorsak onları bekleyemeyiz."

Bana bakarken gözleri kocaman. "Burada kalabilir miyim?" "Hayır."

Bir süre daha düşünüyor. "Ben hâlâ korsanlardan yanayım. Silahlarınız var." Elleri giysisinin üzerinde sıkılaşıyor ve son derece gergin ve kırılğan görünüyor. "En iyi nişancı ben değilim ama

deneyebilirim."

"Korsanları buraya davet edersek, her yeri yağmalayıp bizi yiyeceksiz bırakacaklarının farkında mısın?" Bunu bir öneri olarak sundum ama aklımda bu bir seçenek değil. Burada olduğunu zaten bilmeyen kimseyi evime davet etmek istemiyorum. Zaten gelen az sayıdaki ziyaretçiyi de çoğu zaman istemiyorum.

"Evet, ama... Bir istasyona gidemem." Masanın öbür ucundan elime uzanıyor, parmakları elimi sıyrıyor. "Lütfen beni gitmeye zorlama."

Beynim aşırı yüklenmiş gibi hissediyorum. Dokunmak için uzattığı el eldivenli olan, yapay olan, ama yine de o küçük temastan yanıyormuşum gibi hissediyorum. Geri çekilmiyorum. İçimden bir ses ona dokunmaya devam etmek istiyor. Neden bana dokunmak için uzandı? Kötü elime dokunmak için mi? Her zaman kapalı tuttuğum için çok utandığım elime mi? Zihnim hala sahip olduğumu fark etmediğim bir duygu denizinde boğuluyormuş gibi hissetmeme rağmen sesimi makul tutuyorum. "Ben... onlarla büyüdüm... istasyonlarla. Fena değil." "

Sophie hâlâ korkmuş görünüyor. "Ama gidersek... biri beni seninle görürse ne olur? Ben kaçak bir köleyim. Eski efendime geri dönemem. Lütfen Jerrok. Porsiyonlarımı yarıya indireceğim. Günde sadece bir kez yiyeceğim. Bakalım Sleipnir daha az yiyebilecek mi-" "

"Sophie," diye mırıldanıyorum, elimi ters çevirerek onun elini beceriksizce kendi elimle kavrayabiliyorum. Tutsaklardan, tekrar kafese kapatılmaktan korkmak mı? Bu çok ama çok iyi anladığım bir şey. "Hiçbir tehlike altında olmayacaksın. Sana zarar gelmesine izin vermeyeceğim."

Yanağından bir damla yaş süzülüyor ve diğer eliyle gözyaşını siliyor. "Bunu nereden biliyorsun?" Elini tuttuğum yerden çekmediğini fark ediyorum ve içimi yine o tuhaf, sıcak his dolduruyor. Elini bırakmalıyım. Ona dokunmama gerek yok. Kimseye dokunmama gerek yok. Bırakmalıyım. Bırakmalıyım. Bunun yerine, elinin arkasını rahatlatıcı bir şekilde ovmaya çalışırken parmaklarım gıcırıyor. "Bu bir

Kısa bir yolculuk. Malzemeleri alır, gemiyi yükler ve buraya geri döneriz. Bir günden az sürer." "Bensiz gidemez misin?" Yüzünde yalvaran bir ifade var.

Yapabilirim. Aklıma her zamanki bahaneler geliyor. Eşyalarımın yanında ona güvenmiyorum. Beni soymayacağına güvenmiyorum. Biri beni bırakmak için istasyona yaklaşabilir ve onu görmelerini istemiyorum. Bir lig uzunluğunda bir nedenler listesi var, ama asıl neden sadece istememem. Elini bırakıyorum. "Hayır. Birlikte gidiyoruz. Buna karar verildi."

Sarsılarak ayağa kalkıyor, yüzünde perişan bir ifade var. Sıcak eli avuçlarımdan ayrılıyor ve bir kayıp hissine kapılıyorum... sonra da bunu düşündüğüm için kendime kızıyorum. "Eğer bana bir şey olursa, va Sithai kardeşler seni öldürür," diyor titreyen bir sesle.

"Hayır yapmazlar," diye
blöf yapıyorum.
"Senden nefret
ediyorum."

"Umurumda değil." Ayağa kalkıyorum, harekete eşlik eden vites sesinden ve acı dalgasından nefret ediyorum. "Hayvanın burada kalacak. Kalan yiyecek malzemelerini kilitledikten ve ticaret için hurdalarımı topladıktan sonra sabah yola çıkacağız."

Çenesi sıkıştı. "Tam bir pisliksin." Ayağının üzerinde döner ve hışımla uzaklaşır.

"Jerrok," diye sesleniyorum arkasından ve sonra carinoux'sunu beslemek için bir parça et çıkarıyorum. Muhtemelen o hayvanın bu konuşma için etrafta olmaması iyi bir şeydi, yoksa rosto yerine yüzümü yerd. Sophie'nin korkusunu ve nasıl titrediğini düşünüyorum. Kendimi suçlu hissetmekten nefret ediyorum. İşte bu yüzden yalnız olmak daha iyi. Eğer o burada olmasaydı, bu sorunların hiçbirini yaşamayacaktım.

Eğer o burada olmasaydı, buradan geçen ziyaretçilerden daha fazlasını satın alana kadar yiyeceklerim aylarca yetecekti. Kendi kendime kaşlarımı çatarak ayağa kalkıyorum ve bacağımı ovuşturarak iletişim istasyonuma doğru topallıyorum. Yıpranmış birkaç parçanın değiştirilmesi gerekiyor ama şu anda bunun için kredi yok, bu yüzden bir süre daha beklemeleri ve ağırmaları gerekecek. Bir iletişim kanalı açıyorum ve bir ping gönderiyorum,

galaksinin bu ucunda herhangi bir sinyal arıyorum. Dost bir gemi bulup onlardan yiyecek koparabiliriz diye.

Yine de hiçbir şey yok. Bir korsanla buluşmak istesek bile, etrafta kimse yok. Bir istasyon olmalı. Olmak zorunda.

Bunu aşması gerekecek.

Sonraki birkaç saati temizlik yaparak geçirdim. Evcil hayvanı bir ara içeri süzülüyor ve kızartmayı -ve onun için bıraktığım tepsiyi- kapıyor. Sophie tamamen sessiz ve koridorun onun tarafından gelen tek bir ses bile yok. Birkaç madde iletkenini daha parçalıyorum ve artık dayanamadığımda gidip onu kontrol ediyorum.

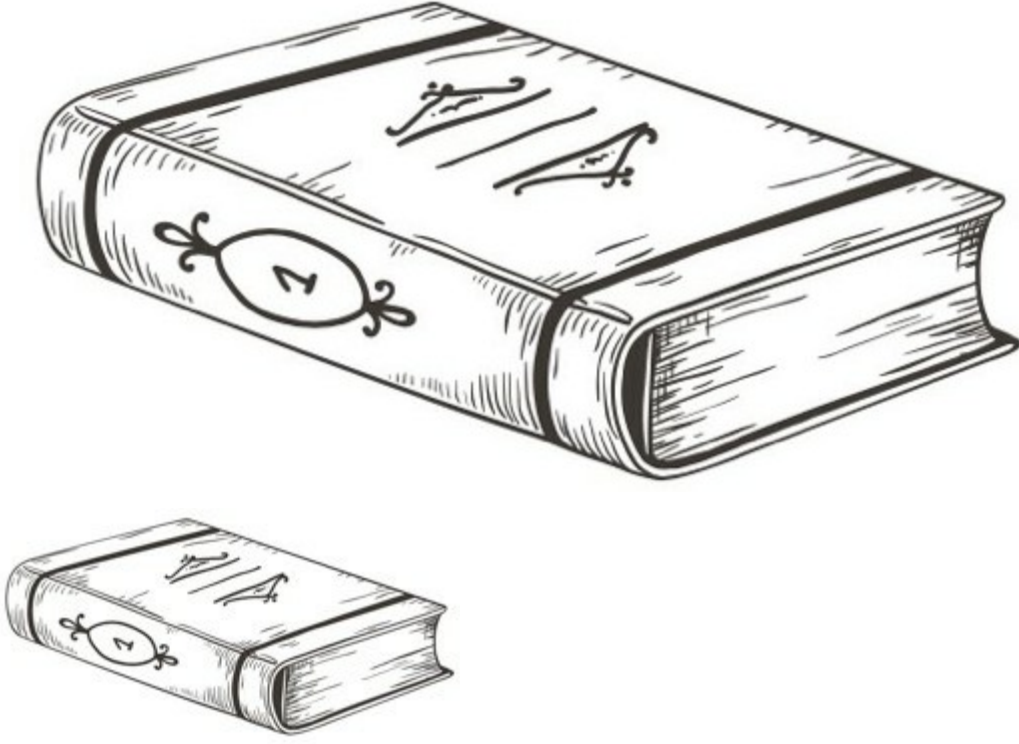
İnsan yatağında kıvrılmış, uyuyor. Yanında getirdiği eski moda kitap hâlâ elinde ve carinoux yerde, metal tepsiden geriye kalanları kemiriyor. Dişlerini metalin üzerinde gezdirirken beni izliyor ama kıpırdamıyor. Sophie uyuyor olsa da omuzlarının titrediğini, yüzünün ıslak, gözlerinin şiş ve kırmızı olduğunu fark ediyorum.

Umurumda değil,

kendime söylüyorum.

Umurumda değil.

Bilmiyorum.

SOPHIE

Kılık değiştirir.

Tabii ki. Cevap basit ama açık. Tabii ki kılık değiştireceğiz. Jerrok istasyona gitmemiz için ısrar ettiğinde bunu düşünmediğime inanamıyorum. Ertesi sabah onunla kavga etmeye, ayaklarımı yere vurup gitmeyeceğimi ilan etmeye hazırlanırken, kollarıma ağır bir cübbe ve bir maske sıkıştırıyor. "Bunu açtığında yüz hatlarını gizleyecek. Yasadışı bir teknoloji ve son derece pahalı, bu yüzden kırmamaya çalış, tamam mı?"

"Yasadışı teknoloji mi?" Merakla soruyorum. Maskeyi yüzüme takıyorum ve plas-film kendini yüz hatlarıma göre şekillendiriyor. Kulağımın yanında küçük bir düğme var ve ona dokunduğumda görüşümün üzerine pembemsi bir film düşüyor, bu her ne "maskeleme" yapıyorsa gerçekten işe yaradığının bir işareti.

"Evet. Burada aldığım her şey iyi değil. şok edici, biliyorum." Ses tonu bu sabah normalde olduğu kadar yakıcı değil. "Bineceğimiz mekiği son bir kez kontrol edeceğim. Evcil hayvanınızın karnının doyduğundan emin olun ve sonra benimle yanaşma bölmesinde buluşun."

Pelerini giyiyorum ve kollarının ellerimi saklayacak kadar uzun olduğunu fark ediyorum. Aynada yüzümü kontrol ediyorum ve bana geri bakan yüz Ooli. Gözümü kırptığımda kurbağamsı bir yüzün bana göz kırptığını görmek şok edici. Kukuletamı yukarıda tuttuğum ve ellerimi sakladığım sürece kılık değiştirmem gerçek gibi görünüyor. Sleipnir için hazırlanan devasa et tepsisini alıp odama götürüyorum. Carinoux yüzüme zar zor bakıyor, kahvaltısıyla çok daha fazla ilgileniyor. Yine de başını onlarca kez öpüyorum, çünkü onu çok sevmeye başladım. Evrenin bu ucunda bana gerçekten göz kulak olan tek şey o. "Sen en iyi çocuksun, değil mi?" Öpüyorum. "Keşke

sen de benimle gelebilirsen."

Sleipnir rostoyu yırtıyor, et ıslak, yırtılır gibi bir ses çıkarıyor ve Jerrok'un ne dediğini hatırlıyorum

Bir avcı ile yiyeceği arasına girmek hakkında. Tamam. Sleipnir'in kulaklarının arkasını son bir kez kaşıdıktan sonra yanaşma bölümüne doğru ilerliyorum. Normalde boştur -tüm çöpleri ve duvarlar boyunca yığılmış gövdeli araçları görmezden gelerseniz- ama hangar kapılarının yanına park etmiş çok küçük bir mekik var. Dünya'daki kompakt bir arabadan daha büyük değil ve bunu görmek biraz endişe verici. "Lütfen bana bunun bizim aracımız olmadığını söyle."

Jerrok mekiğin diğer tarafından düz bir sesle "Bu bizim aracımız değil," diye sesleniyor, kolları bir şeyi sıkarken hareket ediyor.

Ses tonu bana aksini söylüyor. "Yalan mı söylüyorsun?" "Evet."

"Lanet olsun. Senden nefret ediyorum."

Homurdanıyor ve kanadın etrafından dolaşarak son derece ağır bir sandığa benzeyen şeyi alıyor. Homurdanarak kaldırıyor ve mekiğin göbeğine doğru taşırken yedek kolunun gıcırdadığını duyabiliyorum. Yüzüne bakıyorum, çünkü bana verdiğinin neredeyse aynısı olan bir cübbe giyiyor, ama yüz hatları hala mesakkah. Sadece bir yabancıya aitler. Uyumsuz gözleri yerine bana düz, siyah gözlü bir bakışla bakıyor ve burnu normalde olduğundan daha geniş, ağzı küçük ve düz. Sanırım yeterince normal görünüyor ama ben onun normal yüzünü tercih ederim.

"Bil diye söylüyorum, buradan ayrıldığımız andan itibaren ben Lankham os'Riit, Kadeş İstasyonu yakınlarında yaşayan bir hurdacıyım. Sen de konuşmadığı için satın aldığım yeni ooli gelinimsin." Bana bir bakış attı.

Bunun kulağa ne kadar cinsiyetçi geldiğine kızmak istiyorum, ama sadece İngilizce ve azıcık da Praksi dilini konuştuğumu düşünürsek, bu iyi bir karar. Başımı sallıyorum.

"Güzel. Ne kadar az konuşursan, insan olduğunu anlamaları için o kadar az şansımız olur." Sandığı mekiğin kargo bölümüne taşırken homurdanıyor. "Devam edin ve binin."

Dudaklarımı yalayarak gemiyi inceliyorum. "Bana mı öyle geliyor yoksa bu... küçük mü?"

"Ben bir hurdacıyım, Homeworld'den bir ev lordu değil. Small'un yapması gerekecek, prenses."

Sinirden kaşlarımı çatıyorum ve bu şeyi nasıl çalıştıracağımı anlamaya çalışarak kapak plakasına dokunuyorum. Dünya'dan ayrılalı birkaç yıl olmasına rağmen, hiç kimse ekipmanları kullanmama ya da kendi başımın çaresine bakmama izin vermedi. Praksiyalı sahibim bana sadece becermekten hoşlandığı bir köpekmişim gibi davranırdı ve bunu hatırladıkça ürperiyorum. Va Sithai kardeşler bu açıdan bana iyi davrandılar. Bir korsan gemisini uzaydaki başka bir gemiye zorla yanaştırabilirken bu aptal şeyin kapısını açamamam ironik. "Bunu nasıl çalıştıracağımı bilmiyorum."

Jerrok'un kaçınılmaz huysuz tepkisi için kendimi hazırlıyorum ama o sadece yanıma gelip elimi tutuyor, panelin üzerine yerleştiriyor ve yanındaki kolu çekiştiriyor. "İki farklı işlevi aynı anda yapman gerekiyor," diye mırıldanıyor. "Böylece kimse yanlışlıkla kapıyı açamaz."

Bana bu kadar çabuk -ve kolayca- uzanması ve benim buna izin vermem beni biraz tedirgin etti. Bana dokunmaya cüret ettiği için ona kızmalıyım ama şimdi sırası değil. "Tamam."

"Sessiz, hatırladın mı?"

Dilimi ona doğru uzattım.

Ofluyor ama en azından sesi biraz eğlenmiş gibi çıkıyor. Jerrok elimi bırakıyor ve mekiğin kargo bölümüne geri dönüyor. "Bana biraz zaman ver, sana katılacağım. Sadece ticaret mallarımızı güvence altına almam gerekiyor."

Kapılara tutunuyorum ve kendimi mekiğin kokpitine çekiyorum. Tanrım, bu şey ufacık tefecik. İç kısmı bana küçük ve kapsül benzeri küçük bir helikopteri hatırlatıyor. Evde olduğu gibi gerçek bir "oturma yeri" yok, sadece paylaşmamız gereken uzunlamasına bir bank var. Kokpit alanının bu

kadar sıkışık olması beni biraz dehşete düşürdü ama sanırım çoğunluk kargo için olmalı. Elbiselerimi üzerime geçirerek dar bankın arka yarısına oturuyorum ve kontrollere bakıyorum.

Oldukça fazla sayıda var ama bazı sembolleri *Küçük Kız Kardeş*'te geçirdiğim zamandan hatırlıyorum. Bu hızı arttırmak için olanı ve bu da sizi hiper hızda iten sapan sürücüsünü etkinleştirmek için olanı, bir asteroit alanının ortasında buna ihtiyacımız olacağından değil. Jerrok bir an sonra sibernetik parçaların gıcirtısıyla önümdeki bankın üzerine kayarak bana katılıyor. "Nasıl kaçacağımızı mı bulmaya çalışıyorsun?"

"Hayır, bu şeyi nasıl uçuracağımı bilmiyorum."

Belki de sesimde bir özlem vardır. Homurdanıyor, açmak için bir panele dokunuyor. "Eğer yeterince sıkılırsam, sana gösterebilirim."

Hah. "Bu hoşuma gider," diyorum usulca. Kendime nasıl bakacağımı öğrenmek istiyorum. Başkalarına borçlu olmaktan nefret ediyorum.

Kapağı emniyete alıyor, biz içeride mühürlenene kadar kapıyı kilitliyor ve çapraz kilitliyor. Çevre kontrolleri geri dönüştürülmüş havanın hücumuyla devreye giriyor ve kulaklarım pathyor. "Dayan," diyor Jerrok. "Bu biraz sert bir hızlanmaya sahip."

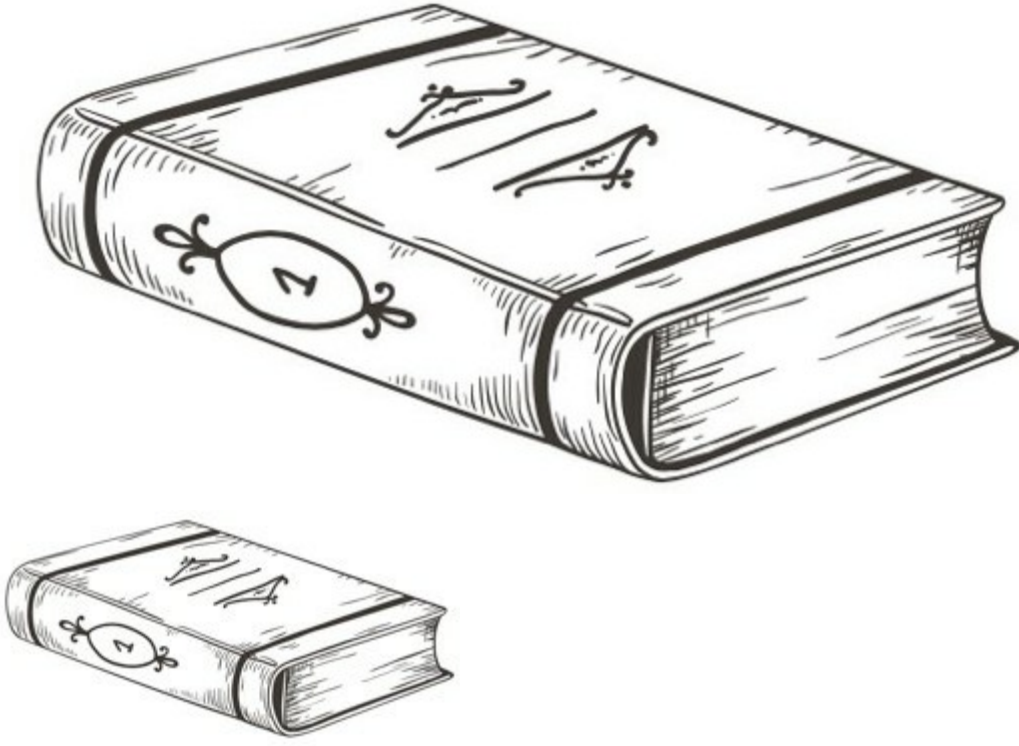
Tutunacak başka bir şey olmadığı için ellerimi beline doluyor ve kendimi destekliyorum. Bir dizi hava kilidi kapısı geri dönerken yüksek sesli bir uyarı bip sesi geliyor ve biz ileri doğru sarsılıyoruz, küçük mekik bir sonraki bölmeye doğru sürünerek ilerliyor. Kapılar arkamızdan kapanırken geriliyorum ve sonra bizi uzaya götürecek kapılar açılırken ikinci bir bip sesi başlıyor. Nefesimi tutuyorum, bu eski püskü mekiğin düzgün bir şekilde kapatılmayacağından ve uzaya çekileceğimizden korkuyorum.

Ama sonra ileri atılıyoruz, başım geriye doğru savruluyor. İleriye doğru savrulurken ellerimi Jerrok'un beline sokuyorum ve çok yakınımda yüzen bir asteroidden kıl payı kurtulurken bir alarm çığlığını ısıırıyorum.

"Sakin ol," diye mırıldanıyor. "Yanımdaki kefi sıkıyorsun. Metal olmayan birkaç parçamdan biri o, biliyorsun."

"Ah. Üzgünüm." Onu bıraktım. "Artık ellerimi kendime saklayacağım." Homurdanıyor. "Sen öyle yap."

Parmaklarımı dizlerimin üzerine koydum ve ne kadar sert hissettirdiğini hatırlayarak onları biraz esnettim.

SOPHIE

Jerrok'un istasyona bu kadar kolay uyum sağlaması biraz rahatsız edici. İnmeden önce, telsizden yanaşma görevlileriyle şakalaşılıyor. Küçük mekiğimizi karşılamaya geldiklerinde, hurda sandığını çıkarıp yetkililerin karıştırmasına izin verirken onlarla kolayca konuşuyor. Mekiğin camlarından bana bakıyorlar ama Jerrok onları elinin tersiyle itiyor.

"Bu benim yeni arkadaşım. Onu birkaç ay önce satın aldım."

"Ooli, ha?" Mesakkah subayı omuzlarını silkerek yüzünü buruşturuyor. "Sanırım senin gibi biri için iyi bir eş bulmak zor."

"Zor olması sorun değil gibi görünüyor," diye yuh alıyor arkadaşısı.

Jerrok hiçbir şey söylemiyor ama sanki şakanın içindeymiş gibi kılık değiştirmiş yüzünde bir gülümseme beliriyor. Ahh. "Mallarım için bir kızak alabilir miyim, alamaz mıyım? Tüm bunları istasyon boyunca taşımamı bekleyemezsiniz."

"Bu uzuvlarla olmaz," diye şaka yapıyor memurlar. "Onları çöpten mi topladın?"

"Eğer yapsaydım, şaşırırdı mıydın?" Jerrok -pardon, Lankham os'Riit- karşılık veriyor. Dehşete kapıldım ama sessiz olmam gerektiği için hiçbir şey söylemedim. Hepsinden nefret ediyorum.

Jerrok'un hurdalarını taşımak için bir kızak kiralamanın fiyatı üzerinde pazarlık yaparlar ve bir günlük yanaşma için liman ücreti de eklenir. Fiyatlar kararlaştırılıp kızak yüklendiğinde Jerrok adamlara birkaç kredi verir, onlar da hemen ceplerine indirirler. Kızak yerden kalkıyor ve Jerrok'un önünde rahat bir bel hizasına yerleşiyor, neredeyse tekerleksiz bir alışveriş arabası gibi. Yüzünde sabırsız bir ifadeyle bana bakıyor. "Hadi ama kadın. Yapacak işlerimiz var."

Onu tekmeleme isteğime karşı koyuyorum, çünkü istasyonun liman görevlileri bizi eğlenen

ifadelerle izliyorlar. Başımı eğip ellerimi kollarımın arasına saklayarak Jerrok'un yanına koşuyorum. Benim yaptığım gibi,

Memurlardan birinin boğazından tiksinti dolu bir ses çıktığını duyuyorum. "Keffing junkers. Aletlerini her şeye sokarlar."

En azından bu iyi bir kılık değiştirme. Herkes beni itici bulursa, güvendeyim demektir. Garip bir şekilde, Jerrok'a olan kırgınlığım her geçen gün artıyor. Önce uzuvlarıyla ilgili saçmalıklar, şimdi de işi mi? Tam bir pislik.

Ve hiçbir şey söylemiyor, bu da beni biraz delirtiyor.

İstasyonun derinliklerine, kalabalık bir koridora doğru ilerliyoruz. Jerrok kızağıyla insanları yoldan itiyor ve ben de ona ayak uydurmak için kendimi neredeyse onun sırtına yapıştırıyorum. Dar tünellerde duvardan duvara insanlar var ve hava tenime nemli ve iğrenç geliyor. Sürekli bir ses mırıltısı var ama arada sırada Jerrok'un uzuvlarının gıcirtısını duyabiliyorum ve her zamankinden daha fazla topalladığını fark etmeden edemiyorum. Sonunda, kabinlerle ve daha da fazla insanla dolu daha geniş bir alana ulaşıyoruz. Havada yemek kokuları var ve bana biraz memleketteki köhne bir çarşuyu hatırlatıyor. Tezgâhlar ve el arabalarından oluşan kalabalığın arasından hatasız bir şekilde ilerliyor ve alışveriş bölgesinin arka tarafındaki büyükçe bir tezgâha yöneliyor.

Jerrok arabayı dükkânın önüne park ediyor. Kabinin tepesinden sarkan, özenle istiflenmiş parça ve metal parçalardan oluşan sandıklara göz atıyor. "Rothort burada mı? Bir teslimat var."

Büyük gözlü, küçük, tüysüz, gri bir yaratık bize doğru bir kuş ısıltısı sesi çıkarıyor ve metal parçalarını birleştirdiği koltuğundan zıplayarak iniyor. Dükkânın arka tarafına doğru koşuyor ve bir an sonra perde aralanıyor ve çok tanıdık gelen devasa, hantal bir figür arka taraftan çıkıyor.

Parmaklarım Jerrok'un kemerini kavlıyor ve bu beni düşmekten ya da çılgılık atarak kaçmaktan alıkoyan tek şey oluyor.

Rothort bir praksiyendir.

Tanıdığım hiçbir Praksiyene benzemiyor tabii ki. Benim tanıdıklarım her türlü ışıltılı mücevheri takar ve cüppelerini çok severdi. Kendilerini dekoratif süslerle kaparlardı ve muhtemelen bir ticaret pazarına gitmeden önce yakalanırlardı. Bu adamın kedi gibi kulaklarının arasındaki mohawk dışında yelesi tamamen kırpılmış. Üzerinde eski püskü bir iş kazağı ve göğsünde daha da eski püskü bir önlük var... ama o hala bir Praksiyalı ve vücudumdaki her sinir koş koş koş koş diye bağıyor.

Paniğimi gizlemek için Jerrok'un arkasına geçmeye çalışıyorum ama o sanki küçük karısıymışım gibi kocaman bir kolunu omuzlarıma doluyor ve beni yanına yatırıyor. Ve, şey... bu garip bir şekilde yardımcı oluyor. Kendimi biraz daha korunmuş hissediyorum ve bu his praxiiian bana bir bakış bile atmadığında da devam ediyor. Jerrok'un getirdikleriyle daha çok ilgileniyor.

"Bu iyi bir yük olsa iyi olur," diye homurdanıyor Praksiyalı. "Geçen sefer bana getirdiğin o lanet gemi cürufunun aksine."

Jerrok, "Getirdiğim şeyi beğenmediyseniz, başka bir yere götürürüm," diye karşılık verir. "Şehirdeki tek oyun sen değilsin, Rothort."

Praksiyalı homurdanır. "Evet, öyle." Ama bana daha çok çöp gibi görünen bir parçayı eline alıp inceliyor. "Bunu satın almak ilgimi çekebilir." Jerrok'a bir bakış fırlatıyor. "Seni bir yıldır falan görmedim. Hangi rüzgar attı seni buraya, Lankham?"

"Çiftleşti," diyor Jerrok ve omzumu sıvazlıyor. "Beklediğimden daha fazla yiyor." "Büyüleyici." Praksiyalı parçayı kızağa geri koyuyor. "Fiyatını söyle."

Konuşma benden hızla uzaklaştığında rahatlıyorum. İki erkek bir süre pazarlık ediyor. Jerrok bir fiyat söylüyor, ardından Rothort da bir fiyatla cevap veriyor. İkisi de diğerinin teklifini beğenmiyor ve bu uzunca bir süre devam ediyor. Durgun ve aşırı nemli hava yüzünden yüzümden ter damlıyor.

istasyon havası. Uzaktan bir şeylerin piştiğinin kokusunu alıyorum ama öğle yemeği vakti çoktan geçmiş olmasına rağmen aç değilim. Midemin çukurunda ekşi bir düğüm var ve sadece bu praxiiian'dan uzaklaşmak istiyorum.

Aslında, sadece herkesten uzaklaşmak istiyorum.

Küçük, gri uzaylı asistan tepside iki fincan çayla çıkageldi ve bana ve Jerrok'a ikram etti. Tam nezaketen birine uzanmak üzereydim ki Jerrok elini kaldırdı ve koca vücudu kaskatı kesildi, eklemleri gıcırdadı. "Arkadaşımı besleyebileceğini söyledim mi?"

Yaratık donup kalıyor ve omuzlarını silkmiş olan efendisine bakıyor. "Sadece bir fincan çay, Lankham. Kuyruğunu kıştırma."

Jerrok gergin bir sesle, "Eşim ben içebilirsin dediğimde içer," diye devam ediyor ve kuyruğu ağır pelerinine çarparak ileri geri sallanmaya başlıyor. "O benim."

"Evren beni aşırı korumacı erkeklerden ve onların eşlerinden korusun." Rothort ellerini havaya kaldırır. "Peki. Bir fiyatta anlaşalım ve seni gözümün önünden çekelim."

Bir süre daha pazarlık ediyorlar ama hava değişti. Artık kolay değil ve bir oyun gibi, hem Rothort hem de "Lankham" gergindi ve derimin alarmla karıncalandığını hissediyorum. Neredeyse çaya uzanıyordum, ya yünlü olmayan ellerimi fark etselerdi? Bu bizi açığa çıkarmak için bir tuzak mıydı? Yoksa sadece nezaket mi? Bilmiyorum ve kendimi aptal gibi hissediyorum. Rothort'un standından boş bir kızak ve dolu ceplerle ayrıldığımızda rahat bir nefes alıyorum. Umarım yakında buradan çıkabiliriz.

Ama Jerrok arabayı hemen başka bir kabine götürdüğünde, bir iniltiyi bastırıyorum. Doğru ya. Yiyecek almak zorundayız. Biri bana sürtündüğünde bir hayal kırıklığı iniltisini bastırıyorum ve Jerrok onlara hırlayıp beni daha yakına çektiğinde itiraz etmiyorum. Yüzümü omzuna gömüyorum ve o yiyecek tüccarıyla ucuz erişte ve dondurulmuş et paletleri için pazarlık ederken beni vücuduyla korumasına izin veriyorum. Buranın pis kokusu -herkesin yakınlığı- beni etkiliyor. Vücudumun panikle karıncalanmaya başladığını hissedebiliyorum, nefesim kesiliyor. Burnumu koltuk altına dayayıp hafif terli kokusunu içime çekiyorum. Nedense hoşuma gidiyor. Onun güçlü kokusunu, vücudun o normal kokusunu, mesakkah'ın hafif baharatlı kokusunu seviyorum. Bu Jerrok olsa da, şu anda tutunabileceğim tek tanıdık şey o.

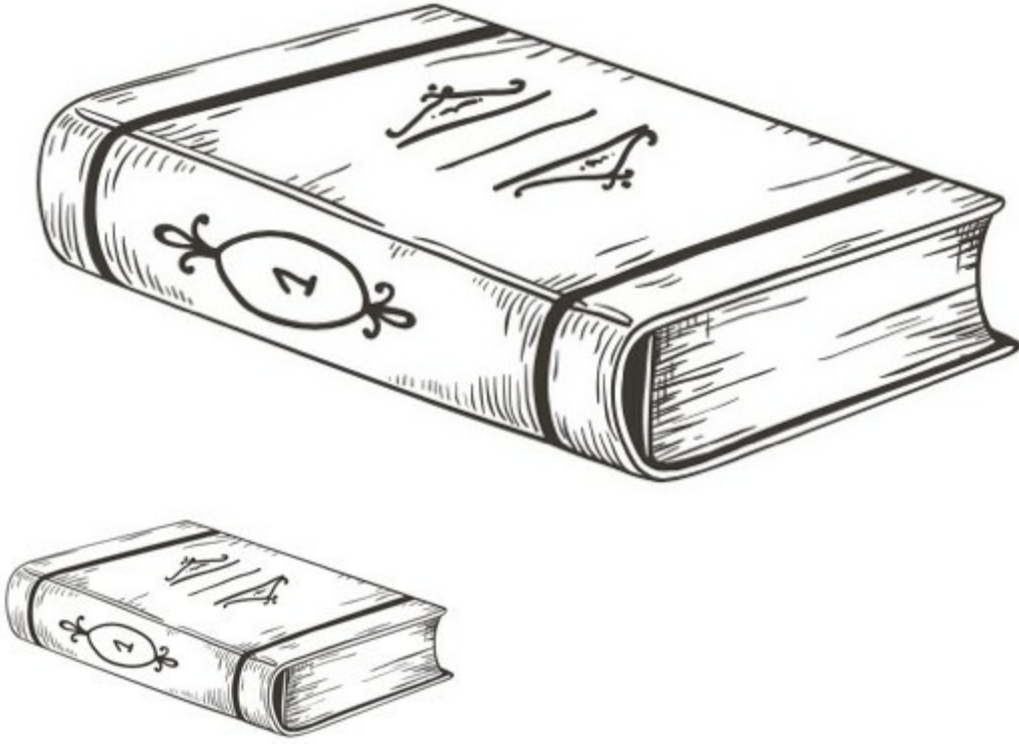
Başını bana doğru eğiyor, eli kapüşonumun arkasında. "İyi misin?"

Olmak zorundayım, değil mi? Ama başımı sallıyorum, hâlâ kemerine tutunuyorum, bırakamıyorum. Eğer bırakırsam panik atak geçirebilirim.

"Kont," diye mırıldanıyor kulağıma.

Saymak mı? Doğru. Sakinleşmek için yaptığı şey bu. Sertçe yutkunuyorum ve nefesimin altında saymaya başlıyorum, beni ondan başka kimsenin duyamayacağı kadar alçak sesle. "Bir. İki. Üç. Dört-"

Tam o sırada tüm istasyon şiddetli bir titreme geçirir, zemin sallanır. Işıklar söner ve herkes çılgın atar.

JERROK

Küçük insan cesur olmak için elinden geleni yapıyor ve onun için üzülüyorum. Başından beri ürkekti ama Rothort ortaya çıktığı an, kırılıp kaçacağını düşündüm. Kef me, bu kötü bir karardı. Sahibinin -kaçtığı kişinin- bir Praksiyalı olduğunu unutmuşum. Ve Rothort kaba görünüyor, ama bir Praksiyalı için iyi bir tip. Bana adil fiyatlar veriyor ve soru sormuyor. Yeni "eşimin" Ooli olması konusunda beni azarlamıyor. Sadece iş yapıyor.

Yine de, sanki derimin altında sürünmek istiyormuş gibi gittikçe daha da yakınlaştıkça kendimi ona karşı daha korumacı buluyorum. Garip bir şekilde, bundan hoşlanıyorum. Korkmasından nefret ediyorum elbette. Evcil hayvanı yanındayken yaptığı gibi bana ateş püskürmesini tercih ederdim. Ama bana yapışan eller... güzel. Biri bana elini uzatmayalı ne kadar oldu? Bundan zevk aldığım için piçin teki olduğuma eminim ama onu yanıma çekebilmem ve onun bana uzanması hoşuma gidiyor. Onu rahatlatabiliyorum.

Buradaki yiyecek satıcısının -ki kendisi sadece diğer gemilerden çaldığı erzakları satıyor- elinde iyi miktarda erişte var, ben de onunla pazarlık etmeye başlıyorum. "Ooli" dostum bana yapışırken onun sırtışlarını görmezden geliyorum. Arkadaşlık için posaları kaptığımı düşünmesine izin veriyorum. Nasıl olsa hepsi Lankham os'Riit'in kılıksız bir uzay çöpu olduğunu düşünüyor. Beni tanımıyorlar. İstasyondan her ayrılışımda sahte bir kılık kullanıyorum. İstediklerini düşünsünler, ben eve döndüğüm an o kişi bir kenara atılır.

Sophie yumuşak bir inleme sesi çıkarıyor ve yüzünü omzuma gömüyor ve tam onu rahatlatmışım ki tüm istasyon sarsılıyor ve ışıklar titriyor. Kalabalıktan bir çığlık yükseldi ve istasyonun her yerinde bir uyarı sesi duyuldu. Bunun ne anlama geldiğini biliyorum ama Sophie

bana bakıyor, gözleri maskeleye cihazından bile dehşete düşmüş.

"Bu bir güneş fırtınası," dedim ona. "Kimse tehlikede değil." Sertçe yutkunuyor ve başını sallıyor.

Ona bunun planlarımızı biraz bozduğunu söylemedim. Fırtına devam ederken asteroid karakoluma geri dönemeyeceğimizi. Küçük mekiğimiz bununla başa çıkamaz. Ama henüz bunu bilmesine gerek yok. İstasyonu işaret ederek satıcıyla fiyat pazarlığına geri dönüyorum. "Bu yiyecek kasalarını üzerime boşaltmak istiyorsan fiyatım şimdi düşmek zorunda. Geceyi geçirmek için bir oda bulmalıyım."

"Bah." Szzt ellerini havaya kaldırır. "Diğer serseriler gibi koridorda uyu."

Daha önce yapardım ama bunu Sophie'ye yapmayacağım. Başımı salladım ve yeni kazandığım kredilerin çoğunu uzattım. "Eşim yanımdayken olmaz."

"O çirkin canavar mı? Seni zavallı aptal. Kredilerini biriktirip kendine bakmaya dayanabileceğin bir şey almalısın." Eldivenli elimi uzattığımda gıcırtyı duydu ve sırtıttı. "Görünüşe göre her yerde ucuza kaçırıyorsun, dostum."

"Öyle görünüyor," diyorum kesin bir dille. "Benim ucuz kıcımdan alacağın tüm krediler bunlar. Takas etmek istiyor musun, istemiyor musun?"

Birkaç tur daha pazarlık yapmam gerekti, ama harap sibernetik parçalarımı görünce savaşı kazanmış gibi oldum. Etrafa saçacak kredim olmadığını biliyor ve sonunda makul bir fiyata yaklaşık altı hafta yetecek kadar et ve erişte alıyorum. Sophie bana tutunurken kızağı yüklüyorum ve fırtınanın başlamasıyla tüm istasyon titriyor. Etrafımızda kimin istasyonda yaşamaya alışık olup olmadığını anlayabiliyorsunuz. Bunu daha önce yaşamış olanlar -benim gibi- uğuldayan rüzgârı ve etrafımızdaki her şeyin nasıl sallandığını görmezden geliyor. Daha önce yaşamamış olanlar ise tamamen dehşete düşmüş görünüyor ve ara sıra çarşıdan yükselen tiz çığlıklar, mahcup bir arkadaş tarafından çabucak susturuluyor.

Gemiye dönüp yiyecek malzemelerini yüklüyoruz ve rıhtım görevlilerine fırtına geçene kadar burada kalmam gerektiğini anlatarak avuçlarını yağlamam gerekiyor. Gemime göz kulak oldukları için bir miktar daha kredi alıyorlar ve sonra Sophie'yi istasyonun koridorlarına geri götürüyorum.

Parmakları yan tarafıma batıyor ve yakınımı eğiliyor. "Neden gitmiyoruz?"

İstasyon yine alçak, metalik bir inilti çıkarıyor ve onu yakınımına çekerek başka bir koridora yönlendiriyorum. "Dışarıda fırtına varken hiçbir yere gidemeyiz. Eninde sonunda bitecek ama şimdilik bir oda tutacağız."

İtiraz etmesini bekliyorum ama sadece başını sallıyor ve bana yaklaşıyor. Kızağı çekiştirmek zorunda kalmadan onu yanıma yatırmak ve bana yapışmış halde yürümek çok kolay ve kendimi aptal bir kral gibi hissediyorum. Bana sarılan dişinin iri, kara gözleri, büyüleyici pembe-kahverengi ağzı ya da güldüğünde hafifçe sallanan memeleri olan muhteşem bir insan olduğunu bilmiyorlar.

Benim için güldüğünden değil. Ama bazen carinoux için güler. Yaratık bu gece bizimle olmayacağı için içimdeki kısır sevinç dalgasına karşı koyuyorum. Sırf ona dokunduğum için kolumu çoktan koparmıştı.

İstasyonun göbeğine, kantinlerin bulunduğu yere doğru ilerliyoruz ve duvarlardan teneke gibi müzik sesleri geliyor, fırtınanın istasyonun gövdesine vuran sesleri tarafından neredeyse boğuluyor. Bu bölge kalabalıklaşıyor ve fırtına yüzünden en ucuz otelin kapısında gece için bir yatak satın almayı bekleyen insanların oluşturduğu kuyruğu fark etmeden edemiyorum. Sophie ve kılık değiştirmiş hali, yarım düzine yabancıyla aynı odayı paylaşamaz, bu yüzden daha pahalı tesislere yöneliyorum. Krediler beni daha çok etkileyecek ama Sophie'yi güvende tutacağıma söz verdim ve tutacağım.

Oda için pazarlık yok. Fırtına kulaklarımızda çınlarken, en yüksek fiyatı ödemek zorundayım ve kasanın arkasındaki kemikli ssethri bana sırtarak anahtar çipini kaydırıyor. Bunu görmezden geliyorum ve asansöre binip katımıza çıkıyorum. Etrafta başka kimse yokken bile Sophie'nin

Sanki bırakmaya korkuyormuş gibi hala bana sıkıca tutunuyor. Ona bir adım geri çekilmesini söylemeliyim.

Yapmalıyım.

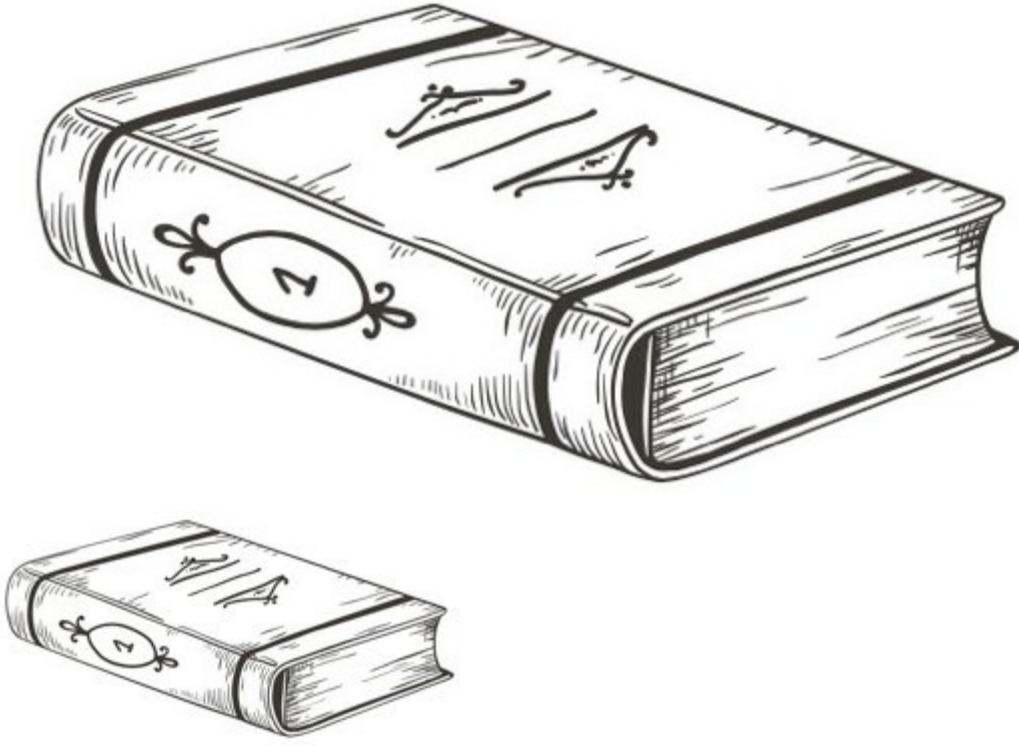
Ben sadece...yapmıyorum. Onun yerine, gerçekten Lankham os'Riit'mişim gibi davranıyorum, yanında da narin, güzel eşi var. Lankham hiç savaş görmedi. Lankham uzuvlarını bir istasyon bakım kazasında kaybetti. Lankham geceleri iyi uyur, eşi göğsüne kıvrılmışken daha iyi uyur. Lankham'ın fazla kredisi olmayabilir ama o mutlu. Asansör bizim kata geldiğinde, Lankham'ın hayatı için içim kıskançlıktan yanıyor, her ne kadar hepsi hayal ürünü olsa da.

Sophie'yi koridorun sonuna kadar götürüp odamızın kapısını açtığımda, yeni bir güneş rüzgârı normal istasyon gürültüsünü bastırıyor. İçeri adım attığımızda ortalık sakinleşiyor. Kapıyı arkasından kapattım. "İstersen pelerinini çıkarabilirsin. Fırtına geçene kadar burada kalacağız ve sonra asteroidime geri döneceğiz."

Sophie kapüşonunu indiriyor ve maskesini çıkarıp yüzünü ovuşturuyor. İnsan yüz hatları ortaya çıktığında, ne kadar çekici olduğunu unutmuş gibiyim. Narin yüzü kızarmış ve teni terden parlıyor, etrafına bakarken saçları başına yapışıyor. Pelerinini duvardaki bir kancaya asıyor ve sonra saçlarını soğutmak için boynundan kaldırıyor ve ortaya çıkan ince boğaz sütunu beni büyülüyor. "Jerrok," diyor alçak sesle. "Sadece bir yatak var."

Odanın ortasındaki kare yatağa bakıyorum. "Tabii ki sadece bir yatak var. Çiftleşmemiz gerekiyordu."

Bana döndü, kara kaşları çatılmıştı. "Sen... bunu planladın mı? Benimle yatağa girebilmek için mi?"

JERROK

Bunu ben mi planladım?

O ciddi mi? Onunla aynı yatağa girebilmek için bizi istasyonda mahsur bırakmayı kasten mi planladım? Son bir süredir benim misafirim olduğunu bilmiyor mu? Eğer onu zorla yatağıma itmek isteseydim, bunu birçok kez yapabilirdim. Onu beslememekle ya da istasyonun onun tarafına giden oksijeni kesmekle tehdit edebilirdim. Evcil hayvanını vurmakla tehdit edebilirdim. O lanet şeyi teraryuma kilitleyip kendimi ona zorlayabilirdim. Durumdan faydalanabileceğim pek çok farklı yol vardı ama asla yapmadım çünkü ben öyle biri değilim. Va Sithai kardeşler öyle bir erkek olduğumu düşünselerdi onu benimle bırakmazlardı.

Suçlaması canımı yaktı. Ona kaşlarımı çatıyorum. "Bunu ben mi planladım? Neden evet, aslında." Titreyen duvarları işaret ediyorum, sesimden alaycılık damlıyor. "Yabancı bir odada yerde uyuyarak bir ton kredi harcayabilmek için bir güneş fırtınası yarattım çünkü sibernetik uzuvlarıma arada bir iyi bir keffing yaptırmayı gerçekten seviyorum."

Sözlerim karşısında irkiliyor, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve sanki ona vurmuşum gibi kamburunu çıkarıyor. Onu aptal yerine koyduğum için kendimi daha iyi hissedeceğime, daha kötü hissediyorum ve bu beni daha da sinirlendiriyor.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Sophie. "Ben sadece... yatağı gördüm ve panikledim." Gözlerini yere dikti. "Son sahibimden kalan kötü anılar."

Özrünü homurdanarak kabul ettim. En azından suçlamasının aptalca olduğunu kabul etmişti. Uzuvlarımin ne kadar ağrıdığını ya da ham sinir uçlarıma ne kadar statik geri bildirim gönderdiklerini düşünmemeye çalışarak odayı geçiyorum. Uzun bir gün oldu ve daha da uzayacak.

Yine de tüm hayatının sönmüş olmasından nefret ediyorum. Onu sözlerimle yok etmek istemedim. Bunu tercih ederim.

O da karşılık veriyor. Yaralandığında ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi bilemiyorum. İçimi çekiyorum ve yatağın ayakucunda katlanmış battaniyelerden birini alıyorum. "Praxiiian, değil mi?" Sessizce başını salladığında, Praksiyalılar hakkında duyduğum her şeyi düşünüyorum. Aile onurlarının her şeye nasıl bağlı olduğunu. Tüm kültürlerinin nasıl savaşa ve soylu evlere dayandığını. Diğer ırkları ne kadar küçümsediklerini... ve diğer şeyleri. "Yani, gerçekten birlikte mi yatıyorlar? Hepsi mi? Misafirlerle bile mi?"

"Hepsi," diyor. "Bu konuda gerçekten konuşmak istemiyorum."

Sanmıyorum. Bütün bir Praksiyalı ailesiyle yatmayı hayal bile edemiyorum. Ve misafirler, sessizce ekliyorum. Buna bir de köle olduğu gerçeğini ekleyince gecelerin onun için nasıl bir kâbus olduğunu tahmin edebiliyorum. "Dediğim gibi, ben yerde uyuyacağım. Yatağı alabilirsin. Ve bu planlanmış bir şey değildi, çünkü öyle olsaydı daha iyi yatak takımları olan bir istasyon seçerdim." Battaniyeyi yere atıyorum ve sert karo zemin üzerinde ne kadar ince olduğunu görünce içten içe yüzümü buruşturuyorum. Sabah kendimi gerçekten bok gibi hissedeceğim.

O zaman endişelenirim. Her zamanki gibi günü gününe.

Sophie o kadar yüksek sesle yutkunuyor ki, odanın içinde duyabiliyorum. "Bu... uzuvların için zor olmayacak mı?" "Uzuvlarım için çok zor," diye itiraf ediyorum. Duvarın yanındaki çürük masadan bir tabure çekiyorum çünkü

Dizim bana acı çığlıkları atıyor. Üzerine istediğimden biraz daha ağır bir şekilde vuruyorum ve omurgama bir şok dalgası gönderdiğinde bir tıslama sesi çıkarıyorum. Biraz bakım yapmam gerekiyor ve benimle aynı odayı paylaşan ürkek bir insanla bu biraz zor olacak. Yine de bu fikre alışması için ona zaman tanımalıyım. "Gömleğimi çıkarmam senin için sorun olur mu?"

"Neden?" Sesi temkinli.

"Çünkü protezlerim sorun çıkarıyor ve sabah düğüm olmak istemiyorsam, işleri gevşetmem ve biraz bakım yaptırمام gerekecek. İzlemek istemeyebilirsiniz. Hoş bir manzara değil." Anlasın diye sesimi sertleştiriyorum. Benden geriye kalanlar güçlü, evet, ama aynı zamanda ezilmiş, yaralı ve nahoş. Tıpkı benim gibi.

"Seni üzerinde tişört olmadan görmüştüm, hatırladın mı? Seni uyandırdığımda."

İçim daralıyor. Hastayım. Baktığını fark etmemiştim. "Ah... Şey... bir uyarı yine de bir uyarıdır." Ona arkamı dönüyorum ve kazağımı üzerimde bırakmayı, sabah vücudum bana ne zorluk çıkarırsa çıkarsın bununla başa çıkmayı düşünüyorum. Sibernetik koluma dokunuyorum ve üzerindeki sentetik deri acıyla titriyor. Devrelerden biri de sıcak hissediyor. Bunu bırakamam yoksa fırtına dindiğinde bizi buradan çıkarabilecek durumda olamam. Dişlerimi sıkarak boynumdaki otomatik bağı çözüyorum ve giysilerimin belimde toplanmasına izin veriyorum. Kendimi aptalca bir şekilde açıkta hissediyorum. *O zaten gördü*, kendime hatırlatıyorum. *Omzunun nasıl görüldüğünü biliyor, çirkin greftler ve yara dokusuyla birlikte. Göğsünün üzerinde kaplama yerine büyük bir oyuk yara izi olduğunu biliyor. Bir omzunun diğerinden daha yüksek olduğunu ve omurganın kuyruğuna kadar düz bir çizgi olmadığını biliyor. Kötü kullanılmış bir oyuncak bebek gibi bir araya getirildiğini biliyor.*

Bundan nefret ediyorum. Bana baktığını hissetmekten nefret ediyorum. Çenemi sıkıyorum ve onu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum, kolumun altındaki panellerden birini açıyorum, böylece erimeden önce o sıcak devre üzerinde bir sistem testi yapabiliyorum. Eğer değiştirmek zorunda kalırsam, bu çok pahalıya mal olacak, elimdekinden daha fazla, bu da bu işi yapmam gerektiği anlamına geliyor.

"Senin... robot uzuvların mı var?" Sophie sessiz bir sesle soruyor. "Seninkileri mi kaybettin?"

Hayır, geri ısırarak istiyorum. Bir böcek gibi parçalara ayrılıp tekrar bir araya getirilmenin

eğlenceli olabileceğini düşündüm. Yine de bu kezzap dolu kelimeleri göğsümde tutuyorum ve kolumun üzerindeki deriye masaj yapmaya çalışıyorum. "Bir bacağımın tamamını kaybettim. Diğerinin ayağı koptu. Bir kolumu. Göğsümün bir kısmını. Gözümü. Kulağımı."

"Bu korkunç. Ne oldu?"

"İyi bir şey değil." Kolumu ovuşturarak öylece bırakıyorum. Tepki olarak kasılıyor ve sahte bir kol olmasına rağmen, geri bildirim içime acı dalgaları gönderiyor ve bir de baş ağrısı. Tıslayarak kolumu ovuyorum.

Kol daha sert. Bileğin altında gevşek bir kablo var ve bunun düzeltilmesi gerekiyor. İhtiyacım olan son şey şu anda tüm elimi kaybetmek. Böyle durumlar için her zaman yanımda taşıdığım küçük bir alet çantasını çıkarıyorum. İyi bir evi ve dolgun bir emekli maaşı olan büyük, gösterişli bir asker olsaydım, en üst düzey yedek uzuvlara sahip olurum. Parçalara sürekli masaj yapmaya gerek yok. Bileğimdeki paneli açıyorum ama açtığım anda tüm kolum yeniden kasılıyor.

Kef me. Bu uzun bir gece olacak.

Sophie arkamdan, "Buradayım," diyor. Sonra odayı geçip yanıma doğru ilerliyor. Ona kefi benden uzak tutmasını söyleyemeden varlığını hissedebiliyorum, yaklaştıkça hava değişiyor. "Eğer sorun olmazsa, sen onunla uğraşırken ben de kolunu ovabilirim."

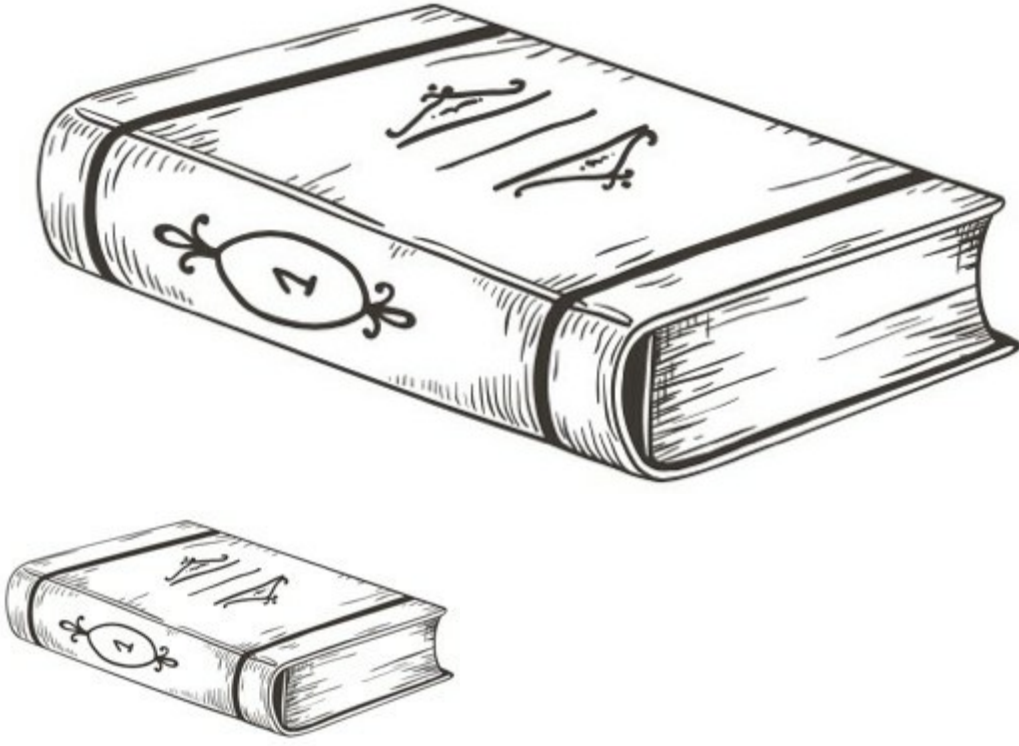
"Yapmak zorunda değilsin."

"Cinsel bir şey değil," diyor aceleyle, parmak uçlarını sanki ürkek bir hayvanmışım gibi omzuma koyarak. "Cinsel anlamda kimseyle ya da hiçbir şeyle ilgilenmiyorum. Ben sadece... acı verici görünüyor ve yardım etmek istiyorum."

Ona hayır demeliyim. Eğer dokunursa, o da benim gibi hissedecek - derinin altında zar zor tutulan kaba devreleri, olması gerekenden daha fazla kayan kabloları. İyi bir sibernetik uzuv normal bir uzuv gibi hissettirmeli, ama benimkiler sadece ucuz çöpler ve bunu her gün hatırlıyorum. Bu beni utandırıyor.

Ama... parmakları omzumda ve bir kadın bana isteyerek dokunmayalı o kadar uzun zaman oldu ki daha fazlası için çaresizim. Onun yumuşak gözlerini düşünüyorum ve sikimi ona doğru nasıl salladığımı düşünüyorum.

Ona hayır demeliyim. Ona yaklaşmasına izin vermek bir hata olur. "Devam et," diyorum hoyratça.

JERROK

Sophie'nin eli kolumdan aşağı kayıyor ve tepki vermemek için kendimi zor tutuyorum. "Sadece masaj mı?" diye soruyor. "Yoksa derin doku masajına mı ihtiyacın var?"

"Her neyse. Sadece ona işlemesi için duyuşal girdi vermem gerekiyor. Bu geri bildirimi yavaşlatır." Bileğime konsantre olmaya çalışıyorum ama o bu kadar yakinken bu çok zor.

Onaylar gibi bir ses çıkarıyor ve sonra kolumda küçük daireler çizmeye başlıyor. "Hoşuna gitmeyen bir şey yaparsam ya da işe yaramıyorsa bana haber ver."

Hoşuma gitmeyecek tek şey durması, ama bunu söylemiyorum. Hiçbir şey söylemiyorum, onu görmezden gelmek için elimden geleni yaparken varlığının ve kolumdaki ellerinin son derece farkındayım. Bunun yerine bileğime odaklanmaya çalışıyorum, kabloları sıkıyorum ve sonra devre kartındaki toz parçalarını üflemek için iğne başlı bir hortum kullanıyorum. İşim çok çabuk bitiyor ve karanlık, muhtaç yanımda Sophie bana dokunmaya devam etsin diye çalışmaya devam ediyormuş gibi yapmak istiyor.

Sanki vücudumun geri kalanı seğiren kolumla birlikteymiş gibi, bacak protezim de hareket etmeye başlıyor. Hayal kırıklığı içinde inliyorum.

"İşte," diyor Sophie ve sesi nazik. Yanımda dizlerinin üzerine çöküyor ve bacağımı dizimin altından okşuyor. "Bunu ben hallederim."

Hiçbir şey söylemiyorum. Sesime güvenmiyorum. Yine de dokunuşu yardımcı oluyor. Geribildirimim cızırtısı sakinleştiriyor ve o bacağımı ovarken ben de kolumdaki devreyi tekrar kontrol ediyorum. Artık sıcak çalışmıyor. Güzel.

"Uzaylı protezleri hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diyor Sophie sessiz bir sesle, elleri baldırımı yoğururken. "Ama bana öyle geliyor ki böyle davranmamaları gerekiyor. Diğerlerinin söylediği bu mu? Ucuz olduklarını mı?"

"En ucuzu."

"Daha iyileri için para biriktiremez misin? Bunların bir süre sonra seni gerçekten rahatsız edeceğini düşünmek zorundayım."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Dev bir carinoux tarafından istasyonunuzdan yenirken para biriktirmek zor." İrkildi, elleri hareketsiz kaldı.

Kendimi bir pislik gibi hissediyorum. "Özür dilerim," diye mırıldandım. "Bunun senin hatan olmadığını biliyorum. Bir yıl boyunca para biriktirsem bile yeterince kazanamam." Gülümsemeye çalışıyorum. "Nedense hurdacılık en kazançlı mesleklerden biri değil."

Sophie küçük bir gülümsemeyi başarıyor, elleri tekrar hareket ediyor. "Büyük bir servet kazanmak için küçük bir servete ihtiyaç duyduğunuz türden bir iş mi?"

"Hemen hemen." Kolumu tekrar ovuyorum, "kasımı" biraz daha çalıştırıyorum. "Ayrıca, savaştan sonra her şey o kadar pahalıydı ki, ordunun ayrıcalıklı davrandığı kişiler dışında herkes için ulaşılmazdı ve onlar da tükendi. Bana ulaştıklarında ellerinde kalan tek şey hurda, ucuz parçalar oldu. Zaten bir önemi yoktu çünkü ölmüş olmam gerekiyordu." Omuz silkiyorum. "Ve ben istasyon çöpü olduğum için kimse umursamadı."

Ağzını büzüyor. "Bu korkunç. Özür dilerim."

Homurdanıyorum. Başka ne diyebilirim ki? Hayat bu. Bektan şeyler olur. Sadece denersin ve yumruklarla yuvarlanırsın.

Ayağıma gidiyor, botumu çıkarıyor ve "derim" seğirdiğinde onu da ovmaya başlıyor. Güzel bir kadının dokunuşlarıyla uzuvlarıma hizmet etmesi garip geliyor... ama iyi hissettiriyor. Genelde protezlerimi sadece en kötüsünü halletmek için üstünkörü ovarım ama Sophie'nin elleri sihir gibi, geri bildirimleri susturuyor. Sanki uzuvlarımda benim onlara verdiğimden daha fazla uyarana ihtiyacı var ve onun nazik elleri bunu sağlıyor.

Eğer bu kadar acı çekmeseydim, aletim muhtemelen çelik gibi sert olurdu, ama neyse ki -ha, neyse ki- uzuvlarımdaki zonklayan ağrı bunun icabına baktı.

Sophie bileğimi ovarken, "Bu istasyondaki herkes biraz kaba," diyor. "Sana gerçekten hoş olmayan şeyler söylediler."

"Öyle mi?"

Bakışları benimkilerle buluşuyor ve yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor. "Hatırlamıyor musun? Rıhtımdaki adamlar uzuvlarını çöpten çıkardığın konusunda şaka yapmışlardı. Karının bir ooli olduğu hakkında da kötü şeyler söylediler."

Oh. Omuz silkiyorum, hala kolumu ovuyorum. Şimdi daha iyi hissediyorum ama bacağıma dokunmaya devam ettiği sürece mücadele ediyordum gibi davranacağım. Bu benim için yanlış ama umurumda değil. Benim için endişeleniyordu. Liman yetkililerinin duygularımı incittiğini mi düşündü? Bu küçük insan fazla nazik. En ufak bir provokasyonda kırık bir şey gibi titremesine şaşmamalı. Muhtemelen gezegeninden alındığından beri kabus gibi bir zaman geçirmiştir. "Belki de yaptılar. Fark etmez."

"Onları durdurmalıydın."

Başımı salladım. "Ne isterlerse söylesinler, çünkü bir önemi yok. Burada Lankham os'Riit olarak çok daha fazla iş yapıyorum, değersiz hurda. Kimse bana iki kere bakmıyor. Bu benim ihtiyaçlarımı karşılıyor."

"Değersiz mi?" Parmakları ayağımı yoğururken bile benim adıma gücenmiş görünüyor. "Uzuvların berbat diye mi?"

"Onlar da tıpkı diğer her şey gibi ne kadar önemli olduğumun bir göstergesi." Konuşma tehlikeli bir noktaya doğru ilerliyor ve içinde bulunduğum acıya rağmen elleri sikimin seğirmesine neden

oluyor, bu yüzden bacağımı tuttuğu yerden çekiyorum. "Ben istasyon pisliğiyim. Fakir bir aileden geliyorum ve bu da Threshian Savaşı'nda ön saflara gönderilmem anlamına geliyordu. Ölmem gerekiyordu ama onun yerine esir düştüm. Sonunda beni savaş kampından almaya zahmet ettiklerinde, ordu o kadar utanç içindeydi ki kimse ne olduğunu umursamadı

herhangi bir askere. Biz, ortadan kaldırmaları gereken bir problemdik. Aileleri ve rütbeleri daha iyi olan bazı çocuklar protezlerden geriye kalanları aldı. Geriye kalanlar da bize kaldı." Kötü bacağımı tokatlıyorum. "Bana bakıyorlar, ucuz parçalar görüyorlar ve önemli olmadığımı biliyorlar. Bunun için kavgaya etmeye değmez."

Ellerini kucağında kavuşturup bana bakarken gözleri büyük ve karanlık. "Görünüşe göre halkın savaşı kaybettiğinde seni terk etmiş."

O bunun yarısını bile bilmiyor. Sırf kimse geride kalanları kurtarmaya zahmet etmediği için, savaş bittikten sonra bile bir yıl boyunca hapiste kaldığımı acı bir şekilde belirtmek istiyorum, ama yapmıyorum. Bilmesi gerekmiyor. Muhtemelen bu onun çok kırılgan insan kalbini kıracaktır. "Evet, artık neden yalnız kalmayı tercih ettiğimi biliyorsun."

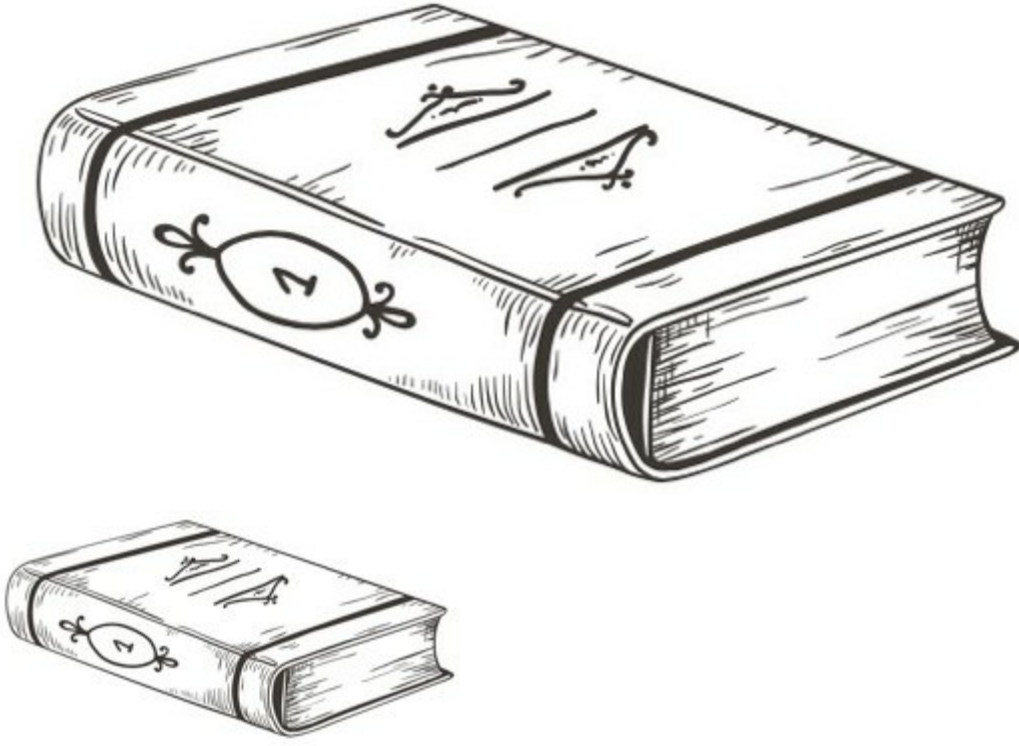
Beni izlerken yüzünde bir acıma ifadesi var ve bu hiç hoşuma gitmiyor. Ayağa kalkıp topallayarak uzaklaşıyorum. "Duş alacağım ve benimki yerine onların sıcak suyunu kullanacağım."

"Tamam," diyor Sophie yumuşak bir sesle. "Bu arada benimle konuştuğun için teşekkürler. Paylaştığın için minnettarım. Bazı şeyleri daha iyi anlamama yardımcı oluyor."

Ona dönüp bakıyorum, ama o hâlâ yerde oturuyor, bacaklarını altında kavuşturmuş, yüzünde nazik bir ifade var. "Masaj için teşekkürler." Kötü omzumu döndürüyorum, acıdan yüzüm buruşuyor ama en azından hareketlerim akıcı. "Yardımcı oldu."

"Elbette. Bir ooli karısının bir işe yaraması gerekir, değil mi?"

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Karım olmak istediğini mi ima ediyor? Telaşla bakışlarımı kaçırıp tuvalete koşuyorum ve kaçma telaşıyla kapıyı arkamdan çarpıyorum.

SOPHIE

N ooli bir eşin iyi bir yanı olmalı, değil mi?

Tanrım, neden böyle aptalca bir şey söyledim ki? Aptal kulaklarıma bile flört ediyormuşum gibi geliyor ve yüzümü ellerimin arasına gömerek inliyorum. Bugün beni sarsmış olmalı. Bu yüzden bu kadar aptalca davranıyor olmalıyım. İstasyonda maske takarak ve kimsenin görmemesi için dua ederek dışarı çıkmak biraz korkutucuydu. Bir ooli dişisi kılık değiştirmek için iyi bir seçim gibi görünüyor, yine de herkesin onlara karşı bu kadar acımasız olmasına üzülüyorum. En azından beni güvende tutuyor ama herkesin Jerrok'un yüzüne karşı söylediği korkunç şeyleri duymak hoşuma gitmiyor. Bugün bana iyi davrandı, koruyucu ve anlayışlıydı ve ona karşı olan hoşnutsuzluğum her geçen gün azalıyor. Bana göz kulak oldu. Beni destekledi. Paniğimi anladı.

Görev yerini terk etmekten nefret etmesi pek de şaşırtıcı değil. Herkes sibernetik protezleri yüzünden ona karşı çok acımasız davranıyor, sanki protezleri seçme şansı varmış gibi. Arkasını kollaması gereken herkes onu terk etmiş gibi görünüyor. Hem ordu hem de muhtemelen hayatındaki herkes tarafından kötü muamele görmüş. Bu kadar acı çekmesine şaşmamalı. Yakıcı, ısırtıcı ve sabırsız olmasına şaşmamalı. Ben de geçmişim için öfkelenmek istiyorum ama çok savunmasızım - şu anda sadece va Sithai kardeşler dönene kadar hayatta kalmak için elimden geleni yapıyorum ve onlara geri dönebilirim. Kendimi oraya ait hissettiğimden değil ama seçeneklerim az.

Banyodaki su açılıyor ve sabun kokusu otel odasına yayılıyor. Kaslarının nasıl seğirdiğini, zıpladığını ve onlara karşı ne kadar sinirli olduğunu düşünüyorum. Bugün de bacağını biraz sürükledi ve protezlerinin söylediğinden daha fazla acı verdiğinden şüpheleniyorum. Üzerinde ince bir battaniye olan sert, berbat zemine bakıyorum. Jerrok'u orada uyutamam. Zalimliğin zirvesi gibi

görünüyor

Bu odada kocaman bir yatak varken ve ben sadece bir köşesini kaplayacakken.

Kalın, kabarık battaniyeleri yataktan çıkarıp uzunlamasına katlıyorum ve yatağın tam ortasına bir bariyer olarak yerleştiriyorum. Sararmış, kaba yastıkları da üzerine atarak bizi ayıracak küçük bir kale yapıyorum. Bana zarar vermeye karar verirse bunun bir önemi olmayacak ama... vermeyeceğini biliyorum. Onlarca kez yapabilirdi ama denemedi bile.

Sadece gitmemi ve onu yalnız bırakmamı istiyor.

Buna gülümsüyorum. Sinirlenmek benim gibi bir insan için her şeyden çok ama çok daha güvenli.

Duş devam ediyor ve ben sıkılıyorum. Video ünitesinin yanına gidiyorum, ama bilmediğim bir model ve düğmelerin üzerindeki dili okuyamıyorum, bu yüzden onunla oynamıyorum. Bunun yerine odadaki ışıkları kurcalayıp kısıyorum ve duvardan çıkan katlanabilir dolabı açmak için düğmeye dokunuyorum. İçinde eski, iğrenç bir tunik var (ew) ama dolabın dibinde bir kitap var. Şaşırarak kitabı elime alıyorum ve merakla kapağına dokunuyorum. Çok eski, ciltli bir kitap; kalın bir mukavvadan yapılmış ceketini kırmızı kumaşla kaplanmış, altın kabartmalı harfleri solmuş, neredeyse hiç yok.

Alice'in Harikalar Diyarında Maceraları, Lewis Carroll.

Okunacak yeni bir şey. Büyük bir sevinçle kitabı göğsüme bastırdım ve yatağa doğru ilerleyip kenarına oturdum. Birisi bunu terk etmişti, yani artık benim, değil mi? Otele ait olsa bile, onu gizlice yanımda götüreceğim. Burada kimsenin bir insan kitabına ihtiyacı yok. Onu çalacağım. Heyecandan başım dönüyor, kapağını açıyorum-

Ya da dene. Tüm sayfalar eski, kurumuş bir sıvıyla birbirine yapışmış. Ve bir otel odasında olduğu düşünülürse.

Tiksintiyle ciyakladım ve kitabı elimden fırlattım.

Banyoda bir gürültü kopar ve kapı uçarak açılır. Jerrok kendini dışarı atıyor, yere su damlatırken beline kağıt inceliğinde bir havlu tutuyor. "Ne oldu? Ne oldu?" Uyumsuz bakışları önce beni, sonra kapıyı tarıyor. "Ne oldu?"

Ellerimi sallıyorum, sanki bu bir şekilde görünmez bitleri uzaklaştırabilirmiş gibi. "Bir kitap buldum... ama sayfaları birbirine yapışmış!"

Ben ürperirken ağzı seğiriyor ve yerdeki kitaba bakıyor. "Evet... muhtemelen ona dokunmak istemezsin."

"İğrenç. Sadece iğrenç." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup kendime sarılıyorum.

"Birisi onu bir sebepten dolayı geride bırakmış." Islak saçlarını alnından geriye doğru itiyor ve iç çekiyor. "Bir daha böyle sesler çıkarma. Tehlikede olduğunu sanmıştım."

"Özür dilerim." Ona bakıyorum ve hemen keşke bakmasaydım diyorum. Havlu sudan sırlıslık olmuş, tüm vücudunu kaplıyor. Kalçasında kalın bir dalgalanma var -muhtemelen daha fazla yara dokusu- ama bakışlarım onun yerine çürük kumaşın üzerindeki aletin belirgin, gözden kaçması mümkün olmayan hatlarına çekiliyor. Sikin kalın ve uzun olduğu belli ve her mesakkah erkeğinin sahip olduğu şaftının üzerindeki mahmuz benzeri büyümeyi görüyorum. Ayrıca birden fazla piercing'e benzeyen şeyin dış hatlarını da görüyorum.

Havlusuz nasıl göründüğünü merak etsem de bakışlarımı kaçırıyorum. Mesakkah'ı çıplak pek görmedim. Belki arada bir videoda ya da bir gladyatör oyununda, ama şimdi merak ediyorum... ve etmemeliyim. Jerrok'un sikini kesinlikle merak etmek istemiyorum.

O piercingleri kesinlikle görmek istemiyorum. Hayır.

Homurdanarak bir tür yanıt veriyor ve bir kez daha tuvalete gitmek için geri dönüyor. "Ben giyineyim, sen de duş alabilirsin. Hâlâ bol miktarda sıcak su var. Buradaki istasyon sirkulatörleri

asteroittekilerden daha iyi."

"Tamam." Kapıyı kapatmadan önce, "Yatakta uyuyabilirsin, biliyorsun," diye bağırdım.

Jerrok dönüp bana bakıyor, mekanik gözleri önce bana sonra da yatağa bakarken hafifçe vınıyor. Yanaklarım kızarıyor çünkü yan durduğunda ıslak havlunun üzerinden sikinin dış hatlarını gerçekten görebiliyorum. Kalçalarının arasından dünyanın en büyük muzı gibi sarkıyor.

Çivili muz, diye fısıldıyor beynim. Ve daha sertleşmedi bile.

Ama seksle ilgilenmiyorum. İlgilenmiyorum. Cinsel organı ne kadar meraklı olursa olsun, hiçbir uzaylı tarafından dokunulmak istemiyorum. Bugün bana ne kadar iyi davranmış olursa olsun. Beynim bana karşı hareket ediyor, biliyorum. Bana Jerrok'un güvenlik anlamına geldiğini düşündürüyor ve muhtemelen güvenliğimi sağlamanın bir yolu olarak kendimi cinsel yollarla ona bağlamaya çalışıyorum. Hepsi bu kadar.

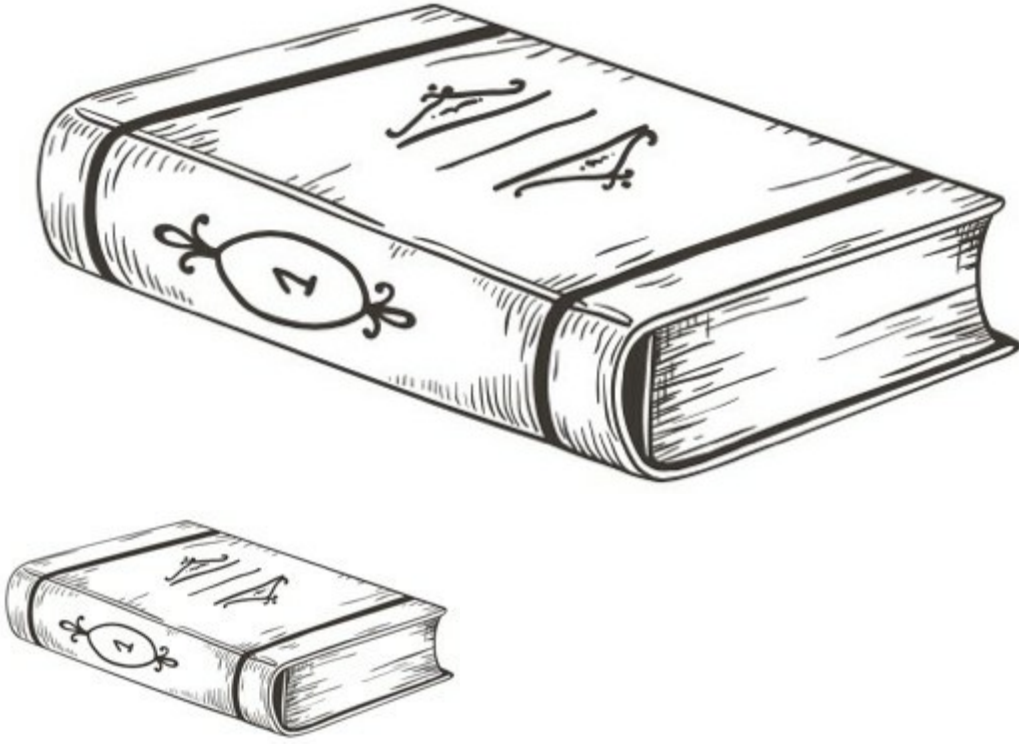
Kaşlarını çatarak bana bakıyor, eli hâlâ belindeki işe yaramaz havluyu tutuyor. "Yataktan vaz mı geçiyorsun? Yerde mi uyumak istiyorsun?"

"Hayır, yatak ikimiz için de yeterince büyük." Ortadaki yastık kalesini işaret ediyorum. "Bu seks için bir davet değil elbette. Sadece uyumak için."

"Tabii ki," diyor, sesi düz. "Çünkü ellerimi senden uzak tutamıyorum."

Ve şimdi yine sinirli. Kızgınlıkla başa çıkabilirim, karar verdim. "Bunu sadece ortaya atıyorum çünkü bir insanın sertleşen her sik için bedava bir oyun olduğunu düşünen yeterince uzaylıyla tanıştım, tamam mı? Benden bu kadar rahatsız oluyorsan yerde uyu. Ama yatağın o yarısı boş kalacak, tamam mı?"

Tekrar homurdanıyor ve tuvalete geri dönüp kayboluyor ve ben neden zahmet ettiğimi merak ediyorum.

JERROK

Yatak yumuşak ve rahat olmasına rağmen uyuyamıyorum. Yastık kalesinin karşısında Sophie dönüp duruyor, hâlâ duştan kalma sabun kokuyor. Ben de sabun gibi kokuyorum ve vücudum şimdi bir şekilde aynı koktuğumuz için Sophie'nin benim olduğunu düşünüyor.

Ya da belki de bu sadece benim hüsnükuruntumdur. Çünkü bugün tam bir baş belası olsa da yine de hoşuma gitti. Sophie'nin arkadaşlığı hâlâ hoşuma gidiyordu. İstasyona giden uzun uçak yolculuğunda konuşacak birinin olması. İstasyonda yürürken bana sarılması. Kendimi normal hissetmemi sağlıyordu... ve o kadar da yalnız hissetmiyordum. Yine de bu alışmayı göze alabileceğim bir his değil.

Sophie yine yatakta huzursuz bir şekilde kıpırdanıyor ve düşüncelerim orada yatan ona dönüyor. Bu durumu onun gözünden görmeye çalışıyorum. Tüm bunlar onun için zor olmuş. Belli ki o da benim gibi saklanmayı seviyor. Muhtemelen bu yüzden va Sithai kardeşlerle birlikte. Evrenden saklanmak istiyor.

Tabii ki... saklanmak için en iyi yer bir asteroitteki sözde terk edilmiş bir istasyondur...

Hayır, istemez. Bunu asla istemez. Kimse benim etrafımda uzun süre kalmak istemez. Çok tatsızım, kendi yoluma çok bağılım. Çok fazla kırık parçam var ve kimse kafamdaki karmaşayı temizlemekle uğraşmak istemiyor. Bu iyi bir şey. Protez kolumu ovuyorum, ona nasıl bu kadar nazıkçe dokunduğunu düşünüyorum. Ondandır iğrenmemiştii. Sırf parçalarım hurda olduğu için bana gelmiş geçmiş en kötü istasyon çöpüymüşüm gibi bakmadı. İyi bir kalbi var Sophie. Evren onu canlı canlı yemezse, daha uzun süre yanında olmak güzel olurdu.

Sonunda Sophie'nin bir süreliğine yanımda olmasının nasıl bir şey olacağını düşünerek uykuya dalıyorum. Onunla yemek paylaşmak. Uzun zaman önce unutulmuş bir köşeye attığım kitapları bulup çıkarmak ve onun güzel yüzünün coşkuyla aydınlanmasını izlemek...

* * *

Karanlık anılar dönüyor. Soğuk, nemli bir odada ellerim başımın üstünde bağlı bir şekilde beklerken geçen sonsuz saatler. Diğer elim yok, bu yüzden istesem bile kendimi kurtaramıyorum. Her kasım acı içinde çığlık atıyor ve sırtım, bayılana kadar bana defalarca vuran şok kırbaçlarından dolayı ateş gibi hissediyor. İşkencecim içeri giriyor. İsimsiz ve yüz­süz, kimliği belli olmasın diye kafasına bir örtü geçirmiş, ama harmani olduğunu biliyorum. Yaklaşırken çenesinin tıkırdadığını duyabiliyorum, sanki bana işkence etme düşüncesiyle keffing dudaklarını şapırdatıyormuş gibi. "Filonuzun geri kalanı nerede?" diye tıslayan bir sesle soruyor ve bir çift kaba pense çıkarıyor.

Sertçe yutkunuyorum, çünkü bunun nereye gittiğini biliyorum. Bir. İki. Üç.

Ama bu sayma işlemi yaklaşmasını engellemiyor. Başımın üzerinde bağlı olan sağlam elime uzanıyor ve pense yaklaşıyor. "Söyle yoksa işler kötü gidebilir."

Dört...beş... "Jerrok."

Yumuşak bir el nazik bir okşayışla yüzüme dokunuyor. O kadar iyi hissettiriyor ki, inleyerek ona doğru eğiliyorum. Harman işkencecisi en kötüsünü yapamadan duraklıyor ve oda karanlığa gömülüyor.

"Jerrok, uyan. Kabus görüyorsun." Sophie'nin sesi tatlı ve yumuşak, yanağımı okşarken parmakları sıcak. "Burada benimlesin. Panik yapma. Ben buradayım."

Elimdeki acıyla birlikte işkence odası da kayboluyor. Gözlerimi kırıpıştırarak uyandım ve nerede olduğumu fark ettim. İstasyondaki otel odasındayım, yumuşak yataktayım. Sophie'nin elleri yüzümü kavıyor ve yumuşak vücudu yüzüme bastırıyor, yüzü birkaç santim uzağımda.

"Ben buradayım." Başparmaklarıyla yüzümü okşuyor. "O kadar da kötü bir yerde değilsin. Benimlesin."

Derin bir nefes alıyorum, aklıma geldikçe yutkunuyorum. Thresh III'te değilim. İşkence görmüyorum.

O kadar rahatlamıştım ki onu yakalayıp göğsüme bastırdım ve nefes nefese kaldım.

Onu tuttuğumda bir sıkıntı ciyaklaması çıkarıyor ama sonra küçük, soluksuz bir kahkaha atıyor. "Benimle döndüğüne sevindim. Kulağa... kötü geliyordu."

"Öyleydi," diye idare ediyorum, sesim kalın.

"Sorun yok." Elleriyle kolumu okşuyor ve başını göğsüme yaslayıp beni okşamaya devam ediyor. Sesi zengin ve ipeksi, o kadar hoş ki içinde yuvarlanmak istiyorum. Beni sakinleştirmek için kasıtlı olarak tatlı davrandığını biliyorum ama bunu belirtmeyecek kadar çok hoşuma gidiyor. Durmasını istemiyorum. "Geri döndüğün ve yüzüne bir yumruk yemeden seni uyandırmayı başardığım için mutluyum."

Bu yüzden bana dokunuyor. Beni sakinleştiriyor. Onu kullandığım için kendimi kötü hissediyorum, muhtemelen bundan nefret ettiğini biliyorum ama onu bırakamıyorum. Bir yanım bırakırsam işkenceci kerpeteniyle geri dönecek ve o anı tekrar yaşamak zorunda kalacağım gibi hissediyor. "Sana zarar vermeyeceğim."

"Bunu bilerek yaptığını söylemiyordum." Sophie göğsümü okşamaya devam ediyor. "Rüya gördüğünde kendinde değilsin."

O haklı. Ben haklı değilim. Bu yüzden uyumayı pek sevmiyorum. Rüyalar hep gelir.

Yorgunluktan bayılana kadar çalışmayı tercih ederim.

Elleri küçük daireler çizerek kolumun üzerinde geziniyor ve düşünceli bir yaratık gibi kolumun sahte bağlarına ve kaslarına masaj yaptığını fark ediyorum. "Uyuyamadığın için üzgünüm," diye devam ediyor. "Uyumayı hep dört gözle bekledim. Bulunduğum yerden uzaklaşmanın bir yoluydu bu benim için, anlıyor musun?"

Son sahibim çok fazla uyuduğumdan şikayet ederdi. Partilerde ya da beni göstermek istediğinde hep uyuyakalıyormuşum. Ondan kaçmak için gidebileceğim tek yerin burası olduğunun farkında değildi." Parmakları kolumdan aşağı kayıyor. "Bu rahatlığa sahip olmadığın için üzgünüm."

Uyku tünüğünü sıkıca kavıyorum, yarı korkuyla benden tekrar uzaklaşacak. Gitmesine izin vermek istemiyorum.

Hiç.

Bu düşünce aptalcaydı ve hemen aklımdan uzaklaştırdım. O kadar da muhtaç değilim. Kefaret rüyalarım hakkında sızlanırken sarılacağım bir dişi olmadan da gayet iyi idare edebilirim. "Geçmiş düşünme. O iş bitti. Asla geri dönmek zorunda değilsin."

Sophie hiçbir şey söylemiyor. Yine de ayağa kalkmıyor. Kolumu okşamaya devam ediyor, başını göğsüme yaslıyor ve sessiz anlar geçip giderken, acaba onu teselli eden biri oldu mu? Onu çiğneyip tükürdükten sonra evren tarafından tamamen terk edildi mi? İçimden bir ses evet, öyle olduğunu söylüyor. O da benim kadar kırılmış, sadece farklı şekillerde.

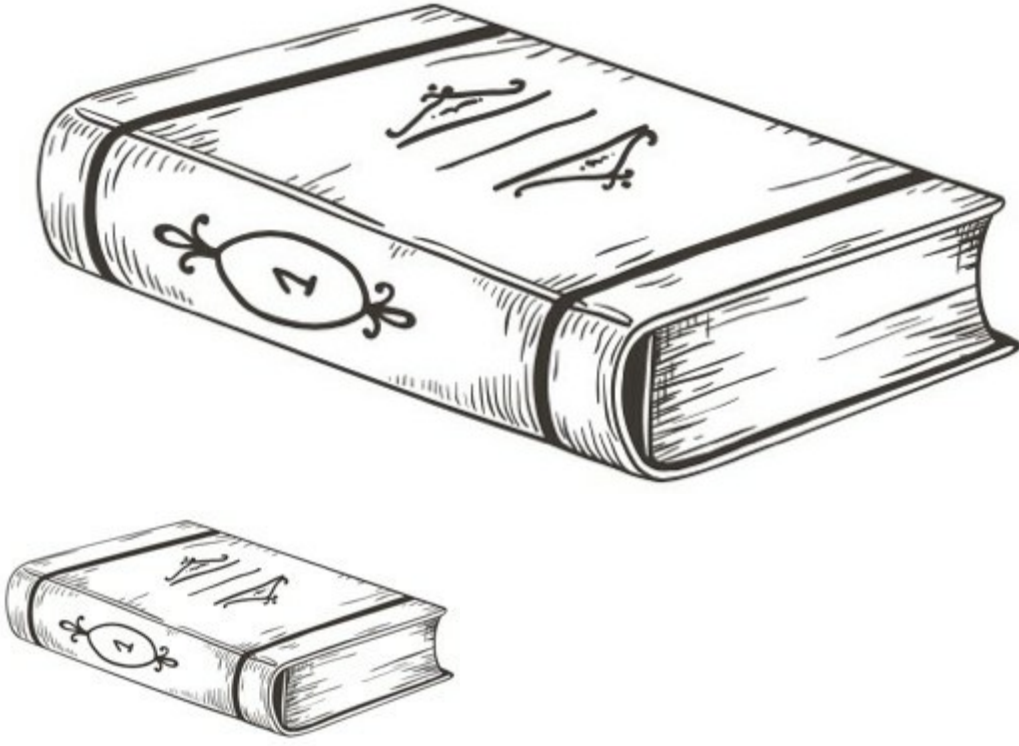
Tereddütle, saçlarını okşamak için elimi kaldırıyorum. Ona bir daha köle tacirlerinin dokunmasına izin vermeyeceğimi söylemek istiyorum. Ona asteroidimde benimle birlikte her zaman özgür olacağını söylemek istiyorum. Burası en iyi yer değil, göz alıcı da değil. Ve ben de iyi bir arkadaş değilim. Ama orada her zaman özgür olacak ve kimse ona zarar vermeyecek. İsteddiği kadar benimle kalabilir, va Sithai asla geri dönmese bile. Her yere sıçan ve çok fazla yiyen o keffing canavarını tutsa bile. İşe yaraması için daha fazla hurda satarım.

Saçlarına dokunuyorum ve daha önce hiç hissetmediğim kadar yumuşak. İpek gibi. Tabii ki yumuşak. Sophie yaratıkların en yumuşağı, en güzelidir. Bu yüzden korku içinde yaşıyor. Onu olduğu gibi gören herkesin -çekici bir insan- onu çalmaya çalışacağını biliyor. Bir servet değerinde kredisi var ve onu güvende tutmam için bana emanet edildi.

Burada benim hiç olmadığım kadar savunmasız. Lankham olarak bile yalnız kaldım. Yine de bugün çok cesurdu. Ona söylemek için ağzımı açtım-

Otel odasının kapısı sallanıyor.

Sophie irkildi, gözleri korkuyla irileşmişti, tam o sırada kilidin geçersiz kılındığını duydum.

JERROK

Parçalarım protestoyla inlerken yataktan sıçırıyorum. Taktığım silah paneline dokunduğumda kolum gıcırıyor ve bileğimin hemen üzerinden bir bıçak fırlıyor. Sophie'nin koluna dokunuyorum ve kapıdaki ikinci kilit bip sesi çıkarıp ardından sessizleşirken onun titrediğini hissedebiliyorum.

"Arkama geç," dedim ona. "Seni koruyacağım."

Sophie bunu hemen yapıyor, küçülürken ellerini sırtıma koyuyor. Zihinsel olarak protezlerimde yaptığım değişiklikleri gözden geçiriyorum. Bacağımda bir şok bıçağı var ama çıkarması daha uzun sürecek. Sibernetik kolumu kalkan olarak kullanabilirim, çünkü oradaki acı gerçek değil hayali olacaktır.

Sophie'yi koruyabilirim. Bıçaklarla aram iyidir. Muhtemelen otelle anlaşıp konukları soyan ve kazandığını resepsiyonda anahtarları dağıtan kişiyle paylaşan bir sokak hırsızıdır.

Karanlık, kapüşonlu bir figür odamıza giriyor. Kaskatı kesildim, kılıcımı kuşanıp saldırmaya hazırlandım. Sophie arkamda tamamen sessiz, ama titrediğini hissedebiliyorum.

"Bir şeyi mi böldüm?" diye tanıdık bir kadın sesi geliyor. "Lütfen, lütfen böldüğümü söyle."

Kadın ışık paneline dokunduğunda ve otel odası yapay olarak parlak bir ışıkla dolduğunda bile rahatlıyorum. "Burada ne işin var senin?"

Bethiah kapüşonunu indiriyor ve bana fazla güneşli bir gülümseme yayıyor. "Lankham'ın üç galaksinin en çirkin karısıyla burada olduğunu duydum, bu yüzden gelip kendim görmeliydim. Lütfen bana bir Ooli'yle yatmadığını söyle. Kötü bir zevkin var kuzen, ama kesinlikle o kadar kötü değil."

İç çekiyorum.

"Bethiah?" Sophie arkamdan bakıyor, elleri kolumda. "Burada ne yapıyorsun?"

Kuzenimin gözleri büyüdü. "Oh, bakın! En sevdiğim küçük insanlardan biri! Şimdi gerçekten bölmek istiyorum." Bethiah yatağı işaret ediyor. "Hadi git. İşinizin başına dönün. Ben burada yokmuşum gibi davran... tabii benim de katılmamı istemiyorsan. Macerayı ne kadar sevdiğimi bilirsin."

"Hayır," diyorum kararlılıkla. Yataktan battaniyelerden birini alıp, kafası son derece karışık görünen Sophie'nin etrafına sarıyorum. Bana doğru baktığında başımı sallıyorum. "Kuzenimin kötü bir espri anlayışı var."

"İnanılmaz," diye düzeltiyor Bethiah, sanki otel odasıymış gibi yatağa uzanarak. "İnanılmaz bir mizah anlayışı. Ve kimse bana burada bir dişi insanla birlikte olduğunu söylemedi." Bana şehvet dolu bir bakış atıyor. "Gittikçe daha cesur oluyorsun Jerrok. Bunu sevdim."

"Kapa çeneni-"

"Paylaşabiliriz, tıpkı geçmişte olduğu gibi."

Sophie dehşet içinde benden uzaklaştı.

"Ew!"

Ellerimi kalçalarımaya koyup sinir bozucu ödül avcısı kuzenime baktım. "Geçmişte paylaşmadık ve bunu sen de biliyorsun."

Bethiah yatağın üzerinde bir parmak izi bırakır. "Tamam, belki de sadece bir fanteziydi. Ama eğer sen de istersen denemeye hazırım."

Sophie'nin iğrenmiş bakışları karşısında sinirli bir ses çıkardım. "Bunu sadece seni şok etmek için söylüyor. Yaptığı şey bu." Kuzenime öfkeli bir bakış fırlatıyorum. "Seni hazırlıksız yakalıyor çünkü insanlar sarsıldığında onları daha kolay manipüle edebiliyor."

Bethiah yatağın üzerinde küçük desenler çizerek, "Ayrıca eğlenceli," diye katılıyor. Bana doğru güneşli bir gülümseme gönderiyor. "Bok gibi görünüyorsun kuzen."

Diğer battaniyeyi alıp vücuduma sarıyorum, yara izlerimin ve protezlerimin sergilendiğinin farkındayım. "Bu ziyaretin bir anlamı var mı?"

Bethiah suratını asarak oturur. "Yani, evet? Güneş fırtınası beni mahsur bıraktı, ben de içmeye gittim. Liman subaylarının dudakları gevşek ve Lankham ile iğrenç derecede çirkin yeni arkadaşı hakkında konuşmadan duramıyorlardı, ben de gelip sikini gerçekten bir ooli ağzına sokup sokmadığını ya da daha çok bir sürtünme durumu olup olmadığını kendim göreyim dedim."

Elimi havaya kaldırdım. "Konuşmayı kes. Lütfen."

Bethiah dramatik bir şekilde iç geçiriyor ve yatağa uzanıyor. "Bunu çok sık duyuyorum."

Kuzenime şaşkınlık ve üzüntü karışımı bir ifadeyle bakan Sophie'ye dönüyorum. İnsanın saçları yüzünün etrafında karmakarışık, bir yumak bulutu ve ellerim ona -ve ona- tekrar dokunmak için kaşınıyor. Nedense bunun gerçekleşeceğini sanmıyorum.

"O senin kuzenin mi?" Sophie kaşlarını çatarak soruyor.

"Maalesef." Bethiah'ya bir bakış atıyorum. Annelerimiz kardeş olmasına rağmen birbirimize hiç benzemiyoruz. Kuzenim uzun boylu ve ince yapılı, saçları ustaca süslenmiş düzinelerce örgü halinde, mükemmel bir şekilde bakımlı parlak bir çift boynuzun arasında. Kıyafetleri taze ve temiz ve Bethiah'yı tanıyorsam, silahları son teknoloji.

Ben, ben sadece bir karmaşayım. Paslanmış boynuzlar, paslanmış parçalar, yıpranmış giysiler. Sophie'nin bu kadar inançsız olmasına şaşmamalı. Battaniyeleri göğsümün etrafında daha sıkı tutuyorum. "Bizi istasyonuma geri götürmeden önce biraz uyumak istiyorum, bu yüzden ziyareti sabaha saklayabilir miyiz?" Tersliyorum.

Bethiah doğrulup, "Öfke kontrolü," diyor. Sophie'ye fısıldar gibi yapıyor. "O biraz huysuz biri."

"Biliyorum," diyor

Sophie. İkisine de
kaşlarımı çatıyorum.

"Oh, hey, madem buradasın, ödülüm için bana yardım etmek ister misin?" Bethiah kirpiklerini
kırpiştırarak soruyor

ayağa kalkıyor. "Kolay bir iş. Cep harçlığından başka bir şey ödemiyor ama yine de bir kontrol edeyim dedim."

Elimi çeneme götürüyorum, yorgunum. Kuzenim -her zamanki gibi- saf enerjiden yapılmış gibi hızlı hızlı konuşuyor. Yorgunum ve bir karsinojel istiyorum. Hem de çok. Daha da ötesi, her şeyden uzakta, evde olmak istiyorum. "Bizi bir ödül için yardım istemek için mi uyandırdın?"

"Ben de uyumadığımı umuyordum. Yeni eşin falan." Bethiah bana sert bir bakış attı. "Yani, buradaki küçük Softie'yi tanıdığından haberim yoktu-"

"Sophie-" diye araya giriyor insan.

"-ama iyi seçim. " Bethiah, Sophie'ye aldırmadan bana sırtıyor. "Güzel yanları var."

Sophie öfke dolu bir ses çıkarıyor. "Yiyecek alabilmek için çiftleşmiş gibi davranıyoruz. Kılık değiştiriyorum."

"Bu benim aklıma gelenlerden çok daha az heyecan verici." Bethiah bileğindeki iletişim cihazına dokunur. "Dosyayı açayım. Bu da bir insan. Hepiniz birbirinizi tanıyorsunuz, değil mi? Belki bunu tanıyordursunuz."

Sophie'ye baktım, ruh halim bozulmuştu. Bethiah'ya rol yaptığımızı söylediğinde sesindeki tiksintiyi duymuştum. Elbette benim gibi biriyle asla birlikte olmak istemezdi. Sadece kendimi o ana fazla kaptırmıştım. Onun dokunuşuyla dikkatim dağıldı. Bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğim. Kuzenime ve Sophie'ye kaşlarımı çatarak bakıyor, Bethiah'nın ödülle ilgili konuşmasını bitirip gitmesini bekliyorum.

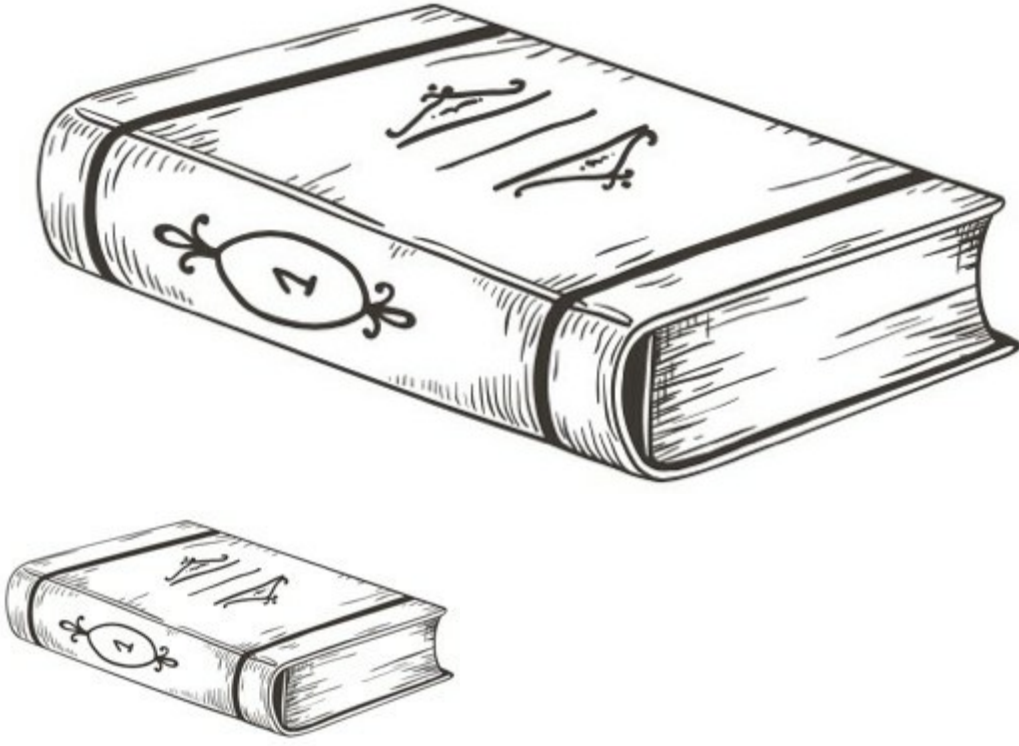
Sophie bana bakarak, "Bütün insanlar birbirini tanımıyor," diye mırıldandı.

Onu görmezden geliyorum. "Sadece şunu çabuk yap. Bir saatlik uykuyla pilotluk yapamam ve burada gerekenden daha fazla kalmak istemiyorum."

"Kaçan evcil hayvanını arayan bir Praksiyalı," diyor Bethiah telsizine bilgi girerek. "Ne yazık ki video taraması yok. Bana genç ve güzel olduğu ve adının Grothtauk olduğu söylendi."

Çevirmenim bir yanıt verdi. Grothtauk, Praksi dilinde "Uykucu" anlamına geliyor.

Daha önce söylediklerini hatırlayarak Sophie'ye bakıyorum. Beti benzi atmış, ağzı bir karış açık kalmıştı. Ama başını sallamayı başarıyor. "Onu tanımıyorum."

SOPHIE

Ödül avcısı konuşmayı kesmiyor. Güneş fırtınasından ve bardaki fiyatlardan bahsedip duruyor ve ben başımı ellerimin arasına alıp çılgılık atmak istiyorum. Ve çılgılık atmak. Çılgılık atmak. Başıma ödül kondu. Tabii ki var. Sahibim değerli oyuncağının kaybolmasına izin verip beni geri almaya çalışmazdı. Böyle bir şey olacağını tahmin ediyordum ama bunun da çoğu "kayıp evcil hayvan" ilanı gibi halk tarafından görmezden gelinerek sonuçlanacağını umuyordum. Kimsenin beni bulmaya çalışacağını düşünmemiştim.

Beni geri al, gerçekten.

Saklanma dürtüsü çok baskındır ama gidecek hiçbir yer yoktur.

"Hayat böyle işte," diyor Bethiah, sanki buraya aitmiş gibi yatağa yayılmış bir halde. "Peki siz ikiniz ev dediğiniz o çukura ne zaman dönüyorsunuz Jerrok?"

"Fırtına biter bitmez." Kollarını göğsünde kavuşturuyor ve onunla ilk tanıştığım andaki kadar asık suratlı ve huysuz görünüyor. "Zaten geceyi burada geçirmek istediğimden değil. Sadece havaya yakalandık."

"Yine de bu şansla sonuçlandı! Kısa bir aile buluşması."

"Çok şanslı," diyor Jerrok alaycı bir şekilde.

Bethiah onun kötü ruh halinden etkilenmemiş gibi görünüyor, bana bakarken bunu görmezden geliyor. "Şu iri yarı va Sithai kardeşler nasıl? Sana söylediğim gibi hepsini test sürüşüne çıkardın mı?"

"Hayır," diye boğuluyorum. Onlardan birine dokunma düşüncesi beni tiksindiriyor. Bana iyi davrandılar. İyiliklerinin karşılığını bedenimle ödemek istemiyorum. Tekrar normal olmak

istiyorum. Biriyle yatağa girmeden önce onu yeniden istemek istiyorum. "İlgilenmiyorum."

"Praxiians seni kürklü tipte bir adam için acıktırdı, hmm?"

"Hayır! Kimseyi istemiyorum! Hem de hiç!" Kaçma dürtüsü beni tekrar vuruyor ve Jerrok'a bakıyorum. O da heyecanlı görünmüyor, omuzları gergin ve ağzı sinirli bir şekilde düz. Bana mı yoksa ziyaretçimize mi kızgın, yoksa her zamanki huysuz halini mi takınıyor, emin değilim. Sadece kaşlarını çatıyor, vücudu kaskatı. Onu uyandırdığımda ne kadar iyi olduğunu, saçlarımı okşarken yüzünün ne kadar yumuşak olduğunu hatırlıyorum. O adam gitti ve yaşlı, huysuz Jerrok geri döndü.

Belki de kuzeninin benim için koyduğu ödülü geri almasına izin vermeyi düşünüyordur. Benim olduğum açık olmalı, değil mi? Bethiah henüz anlamadı ama bu anlamayacağı anlamına gelmez. Praksiyalılardan kaçan kaç tane kaçak insan olabilir ki?

Kaçma dürtüsü beni ele geçiriyor ve Bethiah tekrar gevezelik etmeye başlayınca dönüp tuvalete yöneliyorum ve kapıyı arkamdan kilitliyorum. Burada Dünya'daki gibi oturaklı bir tuvalet yok, bu yüzden onun yerine yere oturup başımı ellerimin arasına gömüyorum ve paniğimin geçmesini bekliyorum. Bethiah'nın konuşmasını duyuyorum, sesinde şaşkınlık var ve sonra Jerrok ona karşılık veriyor. Ne dediklerini anlayamıyorum, anlamak da istemiyorum. Sadece tüm bunların bitmesini istiyorum.

Sleipnir'i özlüyorum. O yanımda olmadan kendimi güvende hissetmiyorum. Bethiah'yı yerdi ve ben de eski efendime geri sürüklenmekten endişe etmezdim. Carinoux'uma karşı yoğun bir özlemle doluyum. O sadece birkaç gündür benim ama ruh halimi bu kadar etkilediğini fark etmemiştim.

Şu anda kendimi yalnız hissediyorum.

Sonunda oda sessizleşiyor, tartışma sesleri sona eriyor. Bethiah'nın içeri girip beni dışarı sürüklemesini bekliyorum, tüm vücudum gergin, kalbim küt küt atıyor.

Kapı çalındı. "İçeri girebilir miyim?"

Bu Jerrok. Nedense bunu şaşırtıcı buluyorum. O zaman beni kuzenine mi teslim ediyor? "Git başımdan."

Bunu görmezden geliyor ve ben geçersiz kılma bip sesini duymadan önce kapının kolunu test ediyor. Elinde anahtar kartıyla tuvalete girerken çenemi sıkıp ters ters bakıyorum. Kartı en yakındaki tezgâhın üzerine bırakıyor ve battaniye omuzlarından kalkıyor. Üzerinde uyurken olduğu gibi pantolonundan başka bir şey yok. "Bethiah gitti. Eminim birkaç gün içinde sırf baş belası olmak için karakoluma gelecektir ama şimdilik yine içmeye gitti."

"Harika." Gitmesini dileyerek bacaklarımı göğsüme yaklaşıyorum.

Beni şaşırtarak küçük lavaboya giriyor ve kendini yere bırakıyor, gıcırdayan parçaları ve acı veren eklem çatırtılarıyla yanıma oturuyor. Yine de şikayet etmiyor, sadece sırtını yanımdaki duvara yaslıyor ve o garip, yoğun tarzıyla beni izliyor.

"Sen olduğunu biliyor," diyor Jerrok ve sesi hiç duymadığım kadar yumuşak.

Kaskatı kesiliyorum, içimdeki korku alevleniyor. "Yani beni almak için geri mi geliyor?"

"Hayır. Sen güvendesin," diyor. "İstese bile ona izin vermezdim. Sadece ziyaret etmek için gelmedi. Bu onun seni uyarma şekliydi. Kuzenimin her zaman bir planı vardır, bunu mümkün olan en sinir bozucu şekilde yapsa bile." Bir bacağını kaldırıp dirseğini üzerine koyuyor. "Senin ödülünün üzerine oturacak."

"Üzerine oturmak mı? Bu ne demek oluyor?"

Bana doğru bir bakış attı. "Birisi lonca aracılığıyla bir ödül gönderdiğinde, bu ödül bir avcı tarafından talep edilebilir. Bu noktada ödül onlara verilir, böylece başka kimse ödül üzerinde çalışıp ödülü başkasının altından çalamaz. Ödül avcıları, doğru olmadığını düşündükleri veya arkadaşlarını hedef alan belirli ödülleri oyalamak için bir yönteme sahiptir. Lonca sisteminde talep ederler, sonra zaman aşımına uğrayana ve orijinal talebin yeniden gönderilmesi gerekene veya tamamen

kapatılana kadar üzerinde oturlar. Bethiah sırf başka kimse dokunamasın diye birkaç ödölün üzerinde oturuyor." Omzuyla beni dürtüyor. "Benim üzerimde de bir tane var."

Ona bakıyorum, bu itiraf karşısında endişemin bir kısmı azalıyor. "Öyle mi?"

Jerrok başını sallıyor. "Bana cömertçe ödünç verdikleri bu parçalar için orduya geri ödeme yapmam gerekiyordu." Ağzı alaycı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Kredileri hak etmediklerini düşündüm, bu yüzden tek bir kuruş bile geri ödemedim. Başıma ödül koydular ve kuzenim altı yıldır o ödülün üzerinde oturuyor."

"Ama bu farklı. Siz kuzensiniz. Beni korumak için bir nedeni yok."

Şaşkınlıkla yanaklarının kızardığını görüyorum. "Ona benimle olduğunu söyledim. Romantik olduğumuzu düşünürse, rahatsız olmaz. Sanırım bir eş bulmamı istiyor. Çok yalnız olduğumu söylüyor." Bakışlarını kaçırıyor. "Eğer tekrar ortaya çıkarsa, bu konuda endişelenmeni istemiyorum. Kuzenim sinir bozucu ve konuşkan biri ve kendini odadaki herkesten daha akıllı sanıyor ama onurlu bir yanı da var. Seni satmayacaktır."

Ona romantik olduğumuzu mu söyledi? Ben ve Jerrok? "Benimle romantik olduğun konusunda yalan söylemek senin için acı verici olmalı."

Tekrar kızarıyor, savaştan yaralı kurtulmuş biri yerine genç bir çocuk gibi görünüyor. Jerrok boğazını temizliyor ve benden başka her yere bakıyor. "Bu sadece bir yalan. Hiçbir şey ifade etmiyor. Eğer susmasını sağlayacaksa ona bir ssithri ile yattığımı söyleyebilirim."

Bunu nasıl karşılayacağımdan emin değilim. Sözleri aşağılayıcı ama yüzü kızarıyor ve garip davranıyor. Çok garip. "Buradan ne zaman ayrılıyoruz?" Yumuşakça soruyorum. "Geri dönmek istiyorum... Sleipnir'e." Neredeyse eve gitmek diyorum ama bir evim yok.

"Fırtına birkaç saat içinde diner," diyor Jerrok. "Rıhtımları kontrol ettim ve sabaha kadar gitmeye hazır olmalıyız. Biraz uyumaya çalışın."

Haklısın. Sanki başıma ödül konduğunu bile bile uyuyabilecekmişim gibi. "Artık yorgun olduğumu sanmıyorum. Bir süre burada oturacağım."

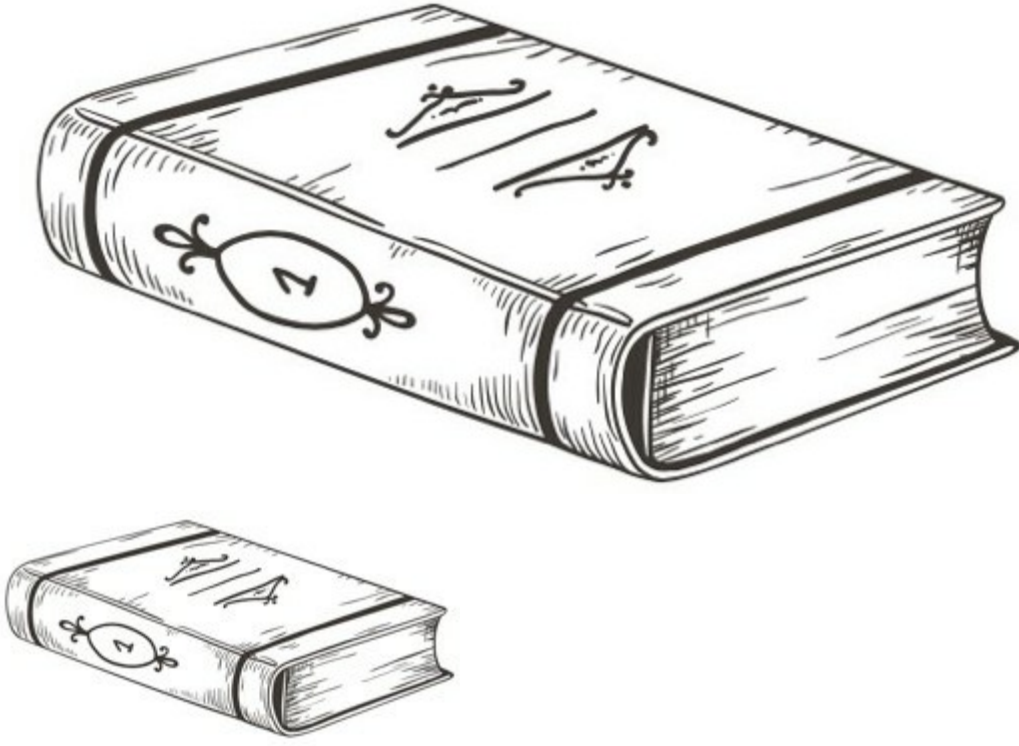
"Ben seninle kalacağım." Ağırlığını kaydırıyor ve her şey gıcırıyor.

Burada benimle kalmanın onun için ne kadar zor olduğunu merak ediyorum. Rahat olamaz. "Ben kalkarsam, sen de kalkacak mısın?"

"Hayır, gecenin bir yarısı sebepsiz yere bir tuvalette pis bir zeminde oturmaya bayılıyorum. Yapmayı en sevdiğim şey bu." Her kelimesinden alaycılık damlıyor. "Belki şanslıysam, eski bir sidik lekesinin içinde oturuyordum."

Gözlerimi deviriyorum. Pislik Jerrok tüm gücüyle geri döndü. Ayağa kalktım ve ona elimi uzattım. "Peki. En azından gidip yatağa oturalım, tamam mı?"

Elimi görmezden gelmesini bekliyordum ama beni şaşırtarak elimi tuttu.

JERROK

Sophie'nin istasyona döndüğü için duyduğu rahatlama hissediliyor. Mekiği yanaşma bölmesine indirdiğimde heyecandan neredeyse şarkı söylüyordu ve Sleipnir'i karşılamak için içeri koştuğunda, küçük mutluluk çığlıklarını kapılardan duyabiliyordum. İlk erişte sandığını ana çalışma alanına taşıdığımda, Sophie'yi koridorda, büyük carinoux ona sarılmış halde yerde yatarken buluyorum. Sophie onun başını kaşıyor ve ona sarılıyor, o şey yüzünü onun her yerine sürterken sevgi sözcükleri mırıldanıyor.

Lanet bir hayvanı hiç bu kadar kıskanmamıştım.

"Görüyorum ki açlıktan ölmemiş," diye homurdanıyorum yanlarından geçerken.

Sadece gülüyor ve carinoux ile biraz daha oynuyor. "O çok iyi bir çocuk. Seni çok özledim!" Kıyafetlerinin tozunu alarak ayağa kalktı ve bana döndü. "Kusura bakma. Malzemeleri kaldırmaya yardım edeyim."

"Ben hallederim. Anınızı bölmeme izin vermeyin."

Sophie yine de bana yardım ediyor, daha küçük yiyecek kasalarını alıp çalışma alanımın köşesine, bunun için belirlediğim alana taşıyor. Son kutuyu yere koyuyor ve ben canavarını beslemek için kurutulmuş et parçalarından birini çıkarırken etrafına bakıyor. "Neyi fark ettiğimi biliyor musun? Bu istasyon sizin kullandığınız alandan çok daha büyük. Tonlarca oda var ama sen sadece bu iki salonu ve teraryumu kullanıyorsun. Nasıl oluyor bu?"

Omuz silkiyorum. "Daha fazlasına ihtiyacım olmadığı için mi?"

"Sanırım bu mantıklı. Ama her oda darmadağınık." Kutuları işaret ediyor. "Başka bir odayı temizleyebilir ve yiyecek malzemelerinizi buraya koymak yerine oraya koyabilirsiniz."

"Senin fikrini sormadım," diyorum ekşiyerek.

"Hayır, ama yine de anlıyorsun." Koruyucu hayvanıyla yeniden bir araya geldiğine göre biraz da olsa öfkesi geri dönmüştür. Büyük et diliminin bulunduğu tepsiyi alıp uzaklaşıyor, carinoux uzun gövdesini sanki onu şiddetle özlemiş gibi bacaklarına doluyor. Garip bir şekilde, yaratığa karşı daha az kızgın hissediyorum. Onun yanındayken kendini güvende hissediyor ve carinoux ona tapıyor. Güvende hissetmeyi hak ediyor.

Çalışma alanım her zamanki gibi, sanki hiç ayrılmamışım gibi görünüyor. Hiç ara vermemiş gibi işime dönebiliyorum. Sıyırmak ve hurdaya ayırmak için en yakın motor parçasını kapıyorum ve işe koyuluyorum. Normalde umurumda olmaz. Ellerimi meşgul edecek ve zihnimi meşgul edecek bir şey. Karmaşık talaş ve tahrik kristallerinin çıkarılması üzerinde saatlerce çalışabilirim, çünkü sabır gerektiriyor ve bu bende bolca bulunan bir şey.

Bugün ise elimdeki işe odaklanmak yerine Sophie'nin ne yaptığını merak edip duruyorum. Malzemeleri kaldırdıktan sonra odasına çekildi. Saatler geçiyor ve nedense gün durma noktasına geliyor. Bundan nefret ediyorum. Umursamaktan nefret ediyorum. Uzunlarım yaptığı masajı düşünüp durmaktan nefret ediyorum ve onun da bunu düşünüp düşünmediğini merak ediyorum.

Karnım guruldadığında, yemek için kocaman bir parti erişte yapıyorum. Sophie yemek sormak için ortaya çıkmadı, bu yüzden dışarı çıkıp benimle vakit geçirmek isterse diye fazladan yapıyorum. İsteceğinden değil. Ama her ihtimale karşı. Erişteleri bir süre bekletiyorum ve insandan hâlâ bir iz olmayınca, aptallık ettiğim için kendimi azarlayıp yemeğe başlıyorum. Neden şimdi benimle vakit geçirsin ki? Bir anlamı yok. Arkadaşlığımdan hoşlanmıyor ve neden hoşlansın ki? Ona karşı zalimim. Bunu düşündüğüm için bile kendimden nefret ediyorum. Ben yalnız iyiyim.

Hatta tek başına daha iyi.

Öyle bile olsa, kimse yemezse erişteler bozulacak. İşe dönerken birkaç kez yemek tenceresine bakıyorum ama Sophie hâlâ uğramıyor, selam bile vermiyor. Ruh halim her geçen dakika daha da kötüleşiyor.

Benden saklanmak istiyorsa, sorun değil. Ona yemeğin hazır olduğunu ve son kez artık bıraktığımı söyleyeceğim. İleride kendi kendine beslenebilir. Sinirli bir şekilde seğiren kolumu ovuşturarak koridorda onun kamarasına doğru ilerliyorum.

Yine de odası boş. Yatak özenle yapılmış, yerler pırıl pırıl ve kitap yatağın köşesinde, yüzü aşağıya dönük ve açık, sanki tekrar okuyormuş gibi. İstasyondaki otel odasında kitapla ilgili yaşadığı hayal kırıklığını düşünüyorum. Okumayı çok seviyor olmalı.

Carinoux'dan da bir iz yok, bu yüzden oda oda dolaşıp kapıları açıyorum ve sorun çıkaran ikiliyi arıyorum. Sophie'yi kalabalık odalarda depolanmış parçaları karıştırırken bulacak mıyım? Yoksa Bethiah ortaya çıktığında yaptığı gibi yine saklanıyor mu?

Bu... aklıma gelmedi ve adımlarım hızlandı. Korktuğu düşüncesi hoşuma gitmiyor. Ya bütün gün kayboldu diye homurdandıysam ve o da korkudan titreyip saklandıysa? İçim daralıyor. Adımlarım hızlanıyor ve protezlerim ağır olsa da, Sophie'nin sıkıntı içinde olduğuna dair işaretler arayarak diğer koridorda koşturuyorum. Daha önce o kadar mutluydu ki, evcil hayvanına kavuştuğu için o kadar heyecanlıydı ki, ona ve evcil hayvanıma kızmıştım.

Kimse beni gördüğüne bu kadar sevinmemiştii.

Teraryuma doğru koşuyorum... ve ıslak zeminde kayıyorum. Sophie orada elleri ve dizleri üzerinde teraryumun fayans zeminini yıkıyor. Tüm yapraklar yollardan kazınmış ve düzgün bir yığın haline getirilmiş ve aşırı büyümüş sarmaşıkların bazıları kesilmiş ya da kafeslere dikilmiş. Yeni yıkanmış ve hala ıslak olan fayanslar parıltıyor ve her şey temiz kokuyor. Bir tarafta, carinoux bitki yataklarından birini kazarak yepyeni bir karmaşa yaratıyor.

Sophie ben odaya girdiğimde doğruldu, gözleri panikle açıldı. "Jerrok!"

Kıçımın üstüne düşüp kendimi aptal durumuna düşürmeden önce kafeslerden birine tutunuyorum. Kendimi toparlarken kuyruğum sallanıyor. "Ne yapıyorsun sen?"

Şaşkınlıkla bana göz kırpmıyor ve ıslak bezi su dolu metal bir kovaya atıyor. "Sleipnir'in arkasını temizliyorum. Sana yapacağımı söylemiştim." Karo zemini işaret ediyor. "Ve bunlar o kadar güzel ki kirli kalmalarına izin vermek utanç verici geldi. Aslında tüm bu istasyonun iyi bir temizliğe ihtiyacı var.

."

"Burası benim istasyonum," diyorum, kelimeler istediğimden daha huysuz. "Eğer pis olmasını istersem, o zaman olur."

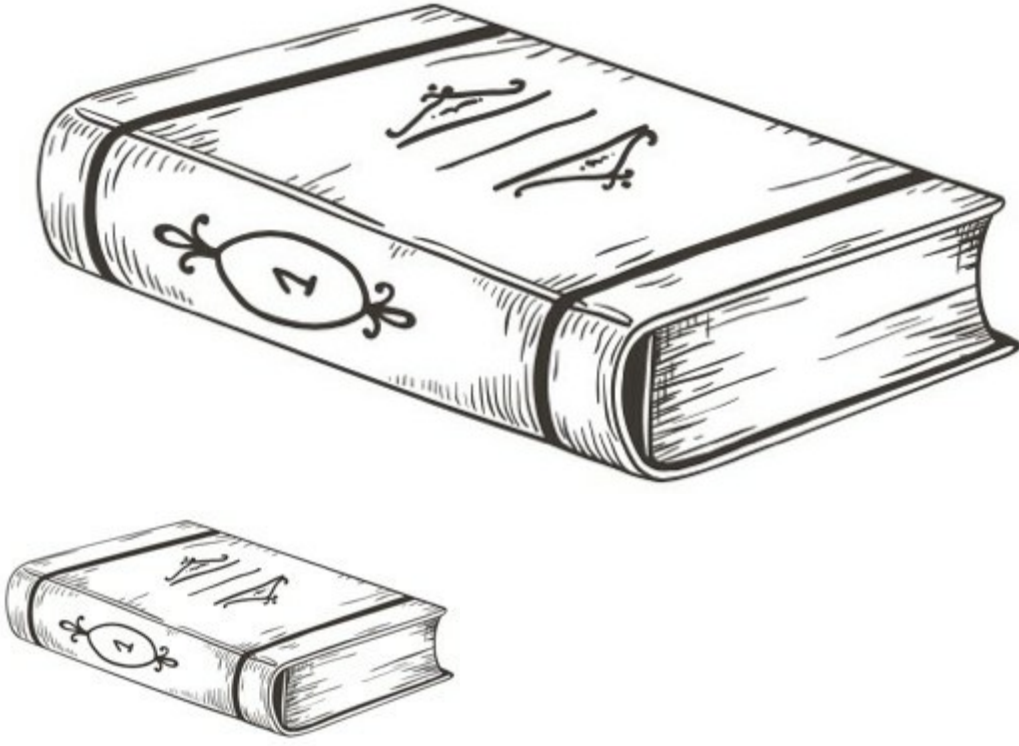
Bana bir kaşını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"Yani tamamen sıkılmış olsam bile temizlik yapamaz mıyım?" Teraryumu işaret ediyor. "Sleipnir biz yokken ortalığı dağıtmış olsa bile mi? Çünkü geçen gün buna çok kızmıştın. Peki hangisi? Arkasını temizlememi istiyor musun, istemiyor musun?"

Çenemi sıkıp bir cevap bulmaya çalışıyorum. Korktuğundan endişeleniyordum ama o sanki... sanki... sanki burası onun sorumluluğundaymış gibi davranıyordu.

"Erişteler hazır," diye tersliyorum onu ve topuklarımın üzerinde dönüp hışımınla teraryumdan çıkıyorum.

JERROK

Eğer hayvanlar insanlara kötü kötü bakabilseydi, carinoux şu anda bana bakıyor olurdu. Sophie, çalışma alanıma kurduğum küçük masada sessizce eriştesini yiyor ve yaratık onun yanında gezinerek bana bakıyor. Ona karşı ses tonumu hoş tutmam gerektiğini ve ona uzanmamam gerektiğini, aksi takdirde kolumu tekrar çiğneyeceğini hatırlatıyorum. Meşgul olmak için bir bozucu kalkan bileşeni ve bir çift küçük pense çıkarıyorum, yeniden satılabilecek pahalı, narin mücevher şeklindeki ısı iletkenlerini çıkarmaya çalışıyorum. Çalışırken ona bakıyorum, yüzünde sakin bir ifadeyle yemesini izliyorum.

Sophie birkaç dakikalık sessizlikten sonra, "Seni üzdüysem özür dilerim," dedi. "İstasyonda temizlik yapmamı istemiyorsan, temizlik yapmam. Sadece... Yaşamak için güzel bir yerim olmasını seviyorum. Her şeyin eski güzelliğine kavuştuğunu görmek hoşuma gidiyor. Teraryum güzel ama biraz temizlik yaparsam daha da güzelleşeceğini düşündüm." Bana çekingen bir yarım gülümseme sunuyor. "Haddimi aştıysam özür dilerim."

Şimdi benden özür diliyor ve sanki her şeyi berbat etmişim gibi hisseden benim. Elimdeki penseye kaşlarımı çatarak bakıyorum, çünkü onu istediğim kadar iyi kavrayamıyorum. Parmaklarım bu aptal parça üzerinde çalışmak için çok büyük ve beceriksiz. Pense ile birlikte onu da masanın üzerine fırlatıyorum. "Yardımcı olmak istiyorsan, şu parlak parçaları benim için çıkar."

Yarısı yenmiş yemeğini bir kenara itiyor ve parçayı hevesle alıyor, bunu yaparken bana utangaç bir gülümseme veriyor. "Elbette."

Birkaç dakika çalışmasını izliyorum, küçük parmakları hızlı ve çevik, ekstra yönlendirmeye ihtiyaç duymadan küçük parçaları benim yapabileceğimden daha hızlı kaldırabiliyor. Bu insan çok

zeki. Kollarımı kavuşturup projeyle uğraşmasını izliyorum, ona kızmamaya çalışıyorum ama bu her geçen saniye daha da zorlaşıyor. Memnun etmeye o kadar hevesli ki. "Neden bu işle uğraştığını anlamıyorum.

"İstasyonu temizliyorum," diyorum ona. "Burayı sevmiyorsun bile."

Pembe dili dişlerinin arasından dışarı çıkıyor ve sonra tekrar ağzının içinde kayboluyor. İletken çipi masanın üzerine koyuyor ve bana bakıyor. "Aslında burayı seviyorum."

Kaşlarımı çattım. "Sen... biliyor musun?"

Başını sallıyor, işine konsantre oluyor. "Biraz köhne bir yer ama rahat ve her şeyden uzak. Saklısın. Kimse seni rahatsız etmiyor. Bunu gerçekten seviyorum." Sesi hüzünlü bir hal alıyor. "Burası güvende hissettiriyor."

Cevabı beni şaşırttı. Hurda müşterilerimin çoğu ne kadar uzakta olduğumdan, ne kadar bağlantısız olduğumdan, ne kadar misafirperver olmadığımdan yakınıyor. Bu yerin cazibesinin bir parçasının da bu olduğunu fark etmiyorlar. "Ben de aynı sebeplerden dolayı seviyorum," diye itiraf ediyorum. "Yalnız kalmayı seviyorum."

"Peki istasyonun geri kalanında ne var?" diye soruyor. "Hepsi harap mı yoksa kullanılabilir odalar var mı?"

Omuz silkiyorum. Bu konuda hiç düşünmedim. İhtiyaçlarım için yeterli alanım var ve bunun ötesine geçmeyi düşünmedim. "Bazı salonların ve odaların uğraşmaya değmeyecek kadar tamire ihtiyacı var ama sanırım daha fazla yaşanabilir alan var. Odaların çoğu sadece çöplerle dolu. Geride bırakılan eşyalar ya da hiçbir değeri olmayan ve koyacak yeri olmayan eski hurdalar."

Sophie bana bakıyor ve gözlerimiz tekrar buluşuyor. Onun ne kadar yakın olduğunun farkında olmak beni rahatsız ediyor... ama aynı zamanda hoşuma da gidiyor. "O zaman bu şeyleri neden saklıyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?"

Elindeki penseyle etrafımıza işaret ediyor. "Hepsini uzaya fırlat."

Ağzımın alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissedebiliyorum. "Ve ben mekiği kullanırken hepsini vuracak mısın?"

Pembe-kahverengi ağzı açık kalıyor. "Ah." Yanakları kızarıyor ve sonra kıkırdıyor, sesi utanç verici. "Ben tam bir aptalım."

"Değilsin. Sen sadece benim gibi uzayda büyümedin. Tüm çöpler -çöp ya da başka türlü- bir yere gitmeli. Çöp taşıyıcıları var ama buraya gelemeler çünkü burası gizli bir yer. Artı, asteroitler." Omuz silkiyorum. "Bir yükü en yakın çöp gemisine götürüp aldırabilirim... Sadece yapmadım. İhtiyacım da olmadı." Bana bakmadan penseyle oynuyor, ben de devam ediyorum. "Aptalca bir soru değildi Sophie."

Gülümsemesi utangaç. "Çöp taşıyıcıları, ha?"

Başımı salladım. "Ana nakliye yolları üzerinde rotaları var, evet." Neden çöplerden bahsediyoruz ki? Ama nedense bu keyifli bir sohbet. Belki de onunla olduğu içindir. Sophie'yle olan her şey daha iyi hissettiriyor.

Kef me. Neden böyle düşünüyorum ki?

"Çöpün orada olmasının bir nedeni varsa, sanırım başka bir şeyi temizlemeye çalışmayacağım. Sadece... düzenli bir yer beni mutlu ediyor, anlıyor musun?" Omuz silkiyor, o kadar akıcı ve narin bir hareket ki daha sonra hasta bir erkek gibi mastürbasyon yapabilmek için ezberliyorum.

"Temizleyebilirsin. Benim için sakıncası yok." Sleipnir başını kaldırdı ve ben de sesimi yumuşatmaya çalıştım. Sanırım düşündüğümünden daha sert çıktı. "Yarın sabah sana etrafı gezdiririm. Neleri karıştırmak güvenli, neleri değil."

"Gerçekten sakıncası yok mu?"

Gerçekten bilmiyorum, söylemek istiyorum. Kapımın önüne bırakılmasından nefret ederken nasıl bu kadar çabuk onun varlığını arzular hale geldim? "Sorun değil."

Yüz ifadesi aydınlanıyor. "Bu bana kitabımı üst üste milyarncı kez okumaktan başka yapacak bir şey verir."

"O kadar çok, ha?"

Sophie kıkırdar. "Belki sadece on sekiz. Ama bu noktada bütün bölümleri ezberledim ve bu biraz yorucu olmaya başladı. Meşgul olmayı seviyorum." Dudağını ısıtıyor, bembeyaz dişleri o büyüleyici ağzında parlıyor. "Sence... sence benim için geri gelecekler mi?"

Ağızına bakmaktan kendimi alamıyorum. Dudağının en dolgun kısmını ısırdığı yer hafifçe ıslak. İnsanlar hakkında duyduğum tüm o iğrenç şeyleri düşünüyorum, hijyen için plas-film bariyerleri olmadan ağızlarını nasıl birbirlerine sürmeyi sevdiklerini. Nasıl seks bağımlısı olduklarını, önlerine koyduğunuz her şeyi nasıl yaladıklarını. Bunların hepsi kesinlikle doğru değil, ama Sophie'nin ağzı bana bir gün ağızını bana sürüp sürmeyeceğini merak ettiriyor...

"Jerrok?"

Geriye doğru sarsıldım, acelem yüzünden neredeyse taburemi deviriyordum. "Ne?"

Sleipnir hırlıyor ve Sophie elini onun başına koyuyor. "Va Sithai kardeşler mi? Benim için geri döneceklerini mi düşünüyorsun?" Yüz ifadesi biraz melankolikleşiyor. "İşlerin planında çok önemli olmadığımı biliyorum ama korsan olmalarına rağmen biraz güvenilir olduklarını ummak istiyorum." Yine dudağını ısıtıyor. "Verdikleri sözleri tutuyorlar mı? Sanırım ben de bunu soruyorum."

Ağızının içine bakarken transa geçmekten duyduğum utancı gizlemek için homurdanıyorum. "Sanırım o canavar için geri gelecekler." Evcil hayvanını işaret ediyorum.

"Oh. Sanırım haklısın." Nedense cevabım onu mutlu etmedi. Aksine, her zamankinden daha üzgün görünüyor. "Sanırım o herkes için değerli."

Hüznü içimi parçalıyor. Kendimi sorumlu hissediyorum, sanki gülümsemesinin solmasının sebebi benmişim gibi. Bundan hoşlanmıyorum, tıpkı Sophie'nin korkmasından hoşlanmadığım gibi. O her zaman gülümsemeli ve mutlu olmalı, parlak kakhahalarla dolu olmalı. Sophie'nin kakhahası çok neşeli bir şey.

Bunu düzeltme ihtiyacı içimi parçalıyor. Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var. Her türlü dikkat dağıtıcıya. "Mekiği uçurmayı öğrenmek ister miydin?"

Sophie zevkle soluk soluğa kalıyor, yüz ifadesi saf zevkten oluşuyor ve ben bu soluğu doğrudan kasıklarımda *hissediyorum*. "Oh, Jerrok," diye nefes alıyor. "Bana öğretecek misin? Gerçekten mi?"

"Yerleri temizlerken beni uyaracağına söz verdiğin sürece." Umduğum gibi kendinden emin ve alaycı olmak yerine garip ve yapmacık geliyor.

Kıkırdıyor. "Sadece çok sıkılıyorum. Annem Dünya'dayken temizlikçiydi. Huzursuz olduğunda, etrafı temizlerdi. Sanırım ben de bu alışkanlığı kaptım."

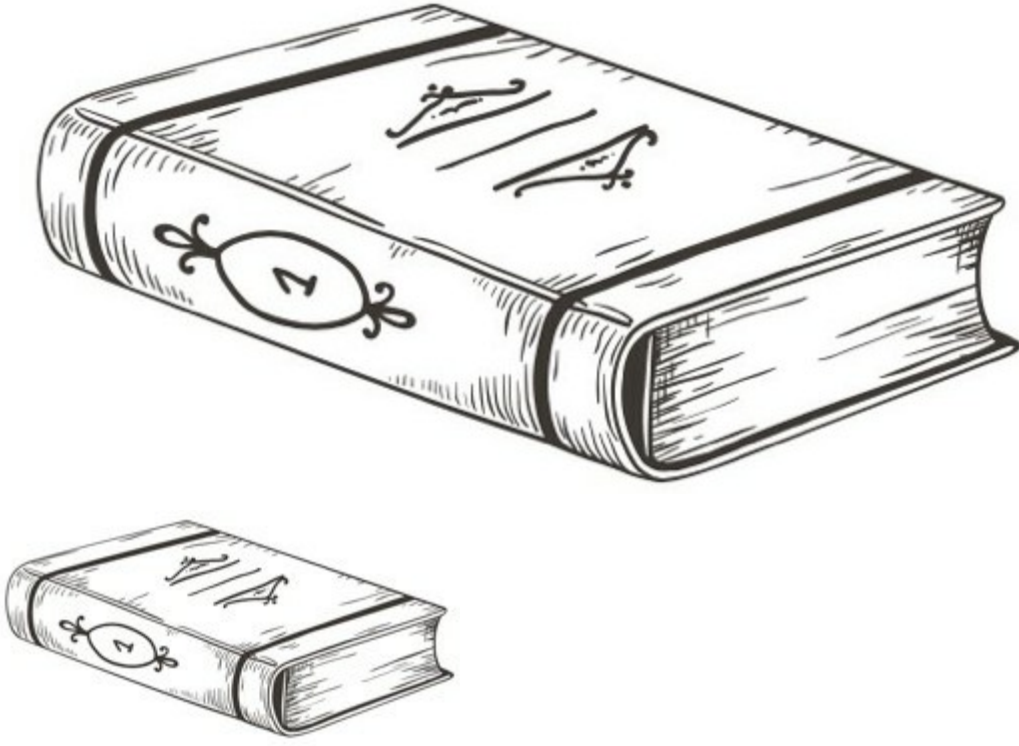
"Eğer o kadar sıkıldıysan, daha büyük enkazları kaldırmama yardım edebilirsin," derken buluyorum kendimi. "Tam olarak ulaşamadığım tüm parçaları çıkarabilirsin." Bu onunla vakit geçirmek için bir bahane, ama bu noktada ben de elimden geleni yapabilirim. Kendime fantezilerim için yeterince yem bulmalıyım ki Sophie, Adiron ve kardeşleriyle ayrıldıktan sonra bile yıllarca zihnimi meşgul edecek anılarım olsun. Bu gece yatağa uzandığımda, dün geceyi ve onun yumuşak saçlarını okşarken bana nasıl kıvrıldığını düşüneceğimi biliyorum...

Ta ki sinir bozucu kuzenim Bethiah ortaya çıkarak her şeyi mahvedene kadar.

Sophie bana şimdiye kadar gördüğüm en geniş, en mutlu gülümsemeyi veriyor. "Sana yardım etmeyi çok isterim."

O gülümsemeyi gördüğümde tüm vücudum seğiriyor. Sanki onun mutluluğu vücudumdaki her şeyin, devrelerin bile tepki vermesini sağlıyor.

Nasıl reddedebilirim? Onu nasıl reddedebilirim... herhangi bir şeyi?

SOPHIE

Bir hafta geçti. Sonra iki. Ve her şey... güzel.

Va Sithai kardeşlerden haber yok ve beni istasyona bırakmalarının sebebinin bir süreliğine gitmeyi planlamaları olduğunu anlamaya başlıyorum. Ne de olsa sadece birkaç gün olsaydı Sleipnir'in çiğnemesine katlanırlardı, değil mi? Bu yüzden en az birkaç ay, belki de daha uzun bir süre yok olacaklarını düşünmek mantıklı. Kafamda bu gerçek varken, *Küçük Kardeş*'ten gelen radyo sessizliği beni endişelendirmiyor. Eninde sonunda beni yakalamak için dönüp dolaşacaklar.

Şimdilik Jerrok'un istasyonunun tadını çıkarabilirim.

Artık yapacak işlerim olduğu için gerçekten çok keyifli. Sabah kalkıp en eski, en pasaklı kazağımı giyiyorum ve sonra Jerrok ile kahvaltı ediyorum. Depo odalarından birinden enkazı çıkarıyoruz ve sökmek için çalışmaya başlıyoruz, tüm parçaları parçalayıp hurda arıyoruz. Pek çok gemi ve hassas ekipman nadir bulunan elementlerden yapılmış - ısı iletkenleri için elmas, sürücüler için iridyum ve karanlık madde. Pahalı kablolar. Bunların hepsi bozuk bir makineden çıkarılıp yeniden satılabilir ve Jerrok da geçimini bu şekilde sağlıyor. Elleri küçük noktalara sığmıyor, bu yüzden kıvrıla kıvrıla içeri girip en seçkin parçaları çıkarıyorum ve çıkardığım şeylerden memnun bir şekilde homurdandığında kendimi hurdaya çıkaran bir dinamo gibi hissediyorum.

Bir şeyleri parçalara ayırmak eğlencelidir. Bazen Jerrok yeniden kullanmak için belirli bir devre parçasını saklıyor, ancak çoğunlukla, her şey yıkımla ilgili... ve sohbetle. Sessizlik içinde çalışacağımızı sanıyordum ama Jerrok gün boyu benimle konuşuyor ve bunu duymak hoşuma gidiyor. Bana bir istasyonda büyüdüğüne, diğer "hurda fareleri" ile çılgınca koşturduğuna ve gün boyunca topladıkları parçaları akşam yemekleri için sattığına dair hikayeler anlatıyor. Bana

büyüdüğü istasyondan, Haal Ui İstasyonu'ndan ve istasyonun ne kadar geniş olduğundan bahsediyor.

oldu. Annesinin nasıl orada doğduğunu ve hiç ayrılmadığını. O ve kuzeni Bethiah'nın çoğu gün kendi başlarının çaresine bakmak zorunda bırakıldıklarını, çünkü kimsenin çocuklarının üzerine titremeye vakti olmadığını. İşçiler için gecekonduyla dolu koca bir kanat olduğunu, asteroit madencilerinin nasıl pis ve gürültülü bir şekilde kantinde içki içmeye geldiklerini ve yeterince sarhoş olduklarında o ve arkadaşlarının onları nasıl soyduklarını. Kulağa sefil geliyor ve Jerrok fakirden daha fakir büyümüş gibi. Daha iyi uzuvlara sahip olmak için hiç şansı olmamasına şaşmamalı. İnsanlarının onu savaşta geride bırakıp bırakmadıklarını umursamamalarına şaşmamalı.

Savaş hakkında hiç konuşmaz. Ben de hiç sormam. Geçmişin bazı kısımlarını kabullenip geçiştirmek daha iyidir. Bunun nasıl olduğunu çok iyi biliyorum. Ben de unutmak istiyorum.

Bu yüzden konuşma sırası bana geldiğinde Dünya'dan bahsediyorum. Masaya yemek koyabilmek için üç işte çalışan annemden ve uzun yol kamyonu şoförlüğü yapan ve eve sadece ara sıra, genellikle annemle kavga edip tekrar gidecek kadar uzun süre gelen babamdan bahsederim. Üniversiteye gitmekten ve okulu bırakmaktan, sonra çeşitli işler denemekten, hepsinde de farklı derecelerde başarılı olmaktan bahsediyorum. Gitmeden önce. Ve işler çok hassaslaştığında, hikayelerden bahsediyorum. TV dizilerinden bahsediyorum ve Jerrok'a *Outlander'ın* artık ezberlediğim her hikayesini anlatıyorum.

Arkadaş olmuşuz gibi hissediyorum ve bu hoşuma gidiyor. Kendimi her gün gülerken ve gülümserken buluyorum. Sleipnir de istasyonu seviyor. Meraklı bir tür ve her zaman burnunu sokup çiğneyebileceği yeni bir şeyler var. Jerrok belirli bir eşyayı tüm değerli eşyalarından arındırıp Sleipnir'e vermeyi alışkanlık haline getirmeye başladı, Sleipnir de onu çiğnemek için bir köşeye taşıyor.

Karnım guruldamaya başladığında duruyoruz ve akşam yemeğinde erişte yiyoruz. İzleyecek video yok, dinleyecek müzik yok, hiçbir şey yok, bu yüzden yemekten sonra biraz daha çalışıyoruz ya da biraz teraryuma ve bahçeye çıkıyorum. Jerrok genellikle beni takip ediyor, o korkunç kanserojenlerden birini içiyor ya da kısık sesle hiçbir şey hakkında konuşmuyor.

Bu güzel bir şey. Her zaman yapacak, görecektir, ortaya çıkaracak daha çok şey vardır. Bitkilerin sürekli bakıma ihtiyacı var ve Sleipnir harika bir kucaklayıcı. Carinoux'ya fazla bağlanmamak için elimden geleni yapıyorum ama bu çok zor - o çok sevgi dolu ve özenli ve çiğnemesi için yeni bir şey verildiğinde yüzündeki sevinç ifadesi kalbimi ısıtıyor. Benim olamayacağını biliyorum ama bazen öyleymiş gibi davranmak güzel.

Yine de bir sabah uyandım ve yataktan fırladım, Sleipnir'in geniş başını öptüm ve Jerrok'un kamarasına gitmeden önce botlarımı giydim. Çalışma alanının bitişiğindeki bir odayı kazıyorduk ve temizledikçe odanın güzel paneller ve hoş bir mozaik zeminle dolu olduğunu fark ediyorum. Oda temizlendikten sonra, içini temizleyeceğim ve Jerrok'la burayı bir çeşit dinlenme odası yapmak için konuşacağım. Asteroitin etrafında yüzen kırık dökük mekiklerden birinden birkaç koltuk alıp kendimize rahat bir yuva yapabiliriz. Belki yapraklı bitkilerden bazılarını saksılara nakledip biraz yeşillik ekleyebilirim. Bu bize birlikte takılabileceğimiz bir yer sağlar. Belki bir masa kurup oyun bile oynayabiliriz. Jerrok birkaç kez sopa oyunlarında oldukça iyi olduğunu söylemişti, ben de pek fazla kart oyunu bilmiyorum ama belki bir yolunu buluruz.

Jerrok'un çalışma odasına girdiğim anda o günkü planlarımın gerçekleşmeyeceğini anlıyorum. Gözlerinin altında koyu halkalar var, saçları dağınık ve dağınık, yüzüne doğru sarkıyor. Özellikle zor bir ekipmanın üzerine eğilmiş, kabloları sıyrıyor ve ben içeri girdiğimde başını kaldırıp bana bakmıyor bile.

"Kedinin sürüklediği bir şeye benziyorsun," diye takılıyorum, sesim şakacı. "Her şey yolunda mı?" Bana cevap vermiyor. Sadece omuzlarını silkiyor ve çalışmaya devam

ediyor.

Bu beni biraz endişelendiriyor, çünkü dost canlısı, açık Jerrok'u asık suratlı, huysuz bir pisliğe tercih ederim. Yine de onun ruh halini öğrenmeye başlıyorum. Genellikle çekilmez ve bazen de düpedüz edepsizdir.

Acı çekiyor ya da yorgun. Son zamanlarda kâbus görmüyor ama aynı zamanda hiç uyumamış gibi de görünüyor. "Bugün kahvaltı hazırlamamı ister misin?"

"Aç değilim."

"Oh." Bir paket kuru erişte aldım ve omuz silktim. Çalışırken onları seçebilirim. "Peki bugün menüde ne var? O büyük sarı mekiği çekip parçalara mı ayıracağız? Yoksa sonunda bana uçmayı mı öğreteceksin?" Bana uçmayı öğretmesi aramızda nazik bir şakalaşma. Çeşitli nedenlerden dolayı henüz fırsatımız olmadı ve ben de bu konuda onunla dalga geçmeyi seviyorum.

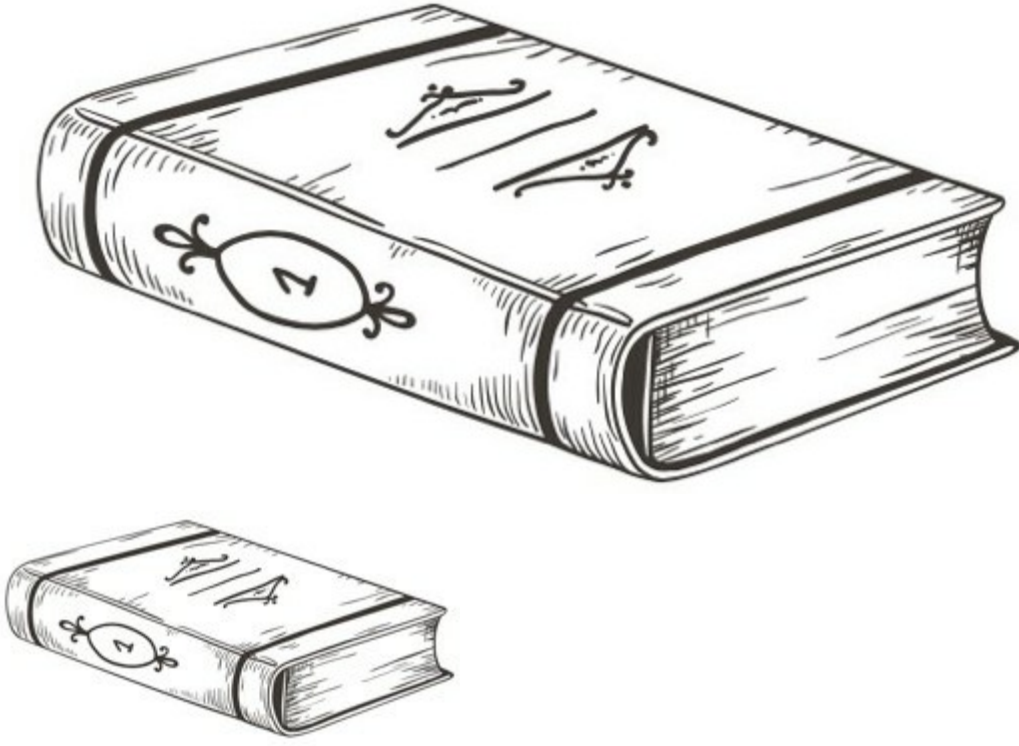
Ama o sadece duraksıyor ve omuzları biraz çöküyor. "Bugün pek iyi bir ruh halinde değilim Sophie. Muhtemelen beni yalnız bırakmalısın."

Buraya kadar gelip de bana hırlamaması arkadaşlığımızın bir göstergesi. Bunun yerine, sessizce onu rahatsız etmememi söylüyor. Garip bir şekilde, bu hala duygularımı incitıyor. "Oh. Tamam, elbette. Sanırım gidip teraryumda çalışacağım." Kuru erişte torbasını tutarak tereddüt ediyorum. "Yardım edebileceğim bir şey var mı? Masaj ister misin?"

Çenesi sıkıştı. "Hayır. Sadece biraz boşluğa ihtiyacım var."

Bundan ürktüm. Uzay. İstasyonun bu ucunda yaşarken birbirimize gerçekten veremeyeceğimiz tek şey bu. "Anladım." Erişte torbasını kolumun altına sıkıştırıyorum ve Sleipnir beni takip etsin diye bacağımı sıvazlıyorum.

Jerrok yer istiyorsa, ona veririm. Ne de olsa onun bölgesine giriyorum. Sophie'nin ne istediği kimin umurunda, değil mi?

JERROK

Elimdeki tanıdık penseye bakıyorum ve önümdeki kondansatör yerine onu aptal kolumu koparmak için mi kullansam diye düşünüyorum. Sophie'nin duygularını incittim. Odadan çıkarken omuzları kaskatı ve gururlu bir şekilde yürümesinden ve ne kadar sessiz olduğundan belli oluyor. Mutlu bir Sophie, konuşkan bir Sophie'dir. Son birkaç haftadır birbirimize alışmaya başladıkça yavaş yavaş açılıyor, her geçen gün daha fazla konuşuyor. Hava durumu hakkında konuşuyor. İstasyon hakkında konuşuyor. Gizlediği kısımdan bahsediyor, ne için olduğunu bilmek istiyor. Sanki artık baraj patlamış, ciddi gözlü kadın yerini gün ışığı ve aydınlık bir kadına bırakmış gibi ve bu onun için daha çok acı çekmeme neden oluyor.

Bu da sorunun bir parçası.

Onun etrafında olmak, kokusunu solumak, gülümsemesini görmek... benim gibi yalnızlığa alışkın biri için zor.

Beni bir şeyler istemeye
itiyor. Sahip
olamayacağım şeyleri.

Dün gece esnedi ve boynunu ovuşturdu, yatağa gitmeden önce bana uykulu bir gülümseme verdi. Tenine dokunma şekli aklımda kaldı ve hemen tuvalete gidip duşu açtım ve mastürbasyon yaptım. Aletimi sert ve hızlı bir şekilde ovarak görüntüyü kafamdan atmaya çalıştım ama yatağa gittiğimde aklımdan çıkmadı.

O gece otel odasında Sophie'nin yüzüme dokunduğunu hayal ettim. Yumuşak, cinsel şeyler fısıldarken bile ellerinin göğsümün üzerinde kaydığını hayal ettim. Elleri önümden aşağı kaydı,

sikimi buldu... ve sonra durdu.

Çünkü sikim orada değildi. Onun yerine, sadece daha fazla hurda metal vardı. Daha fazla protez. Ve rüya - Sophie'nin yüzünde öyle bir iğrenme ifadesi vardı ki ter içinde uyandım. O zamandan beri ruh halim kötü ve hiçbir iş üzerime çöken korkuyu hafifletmiyor. Bu yüzden bugün onun yanında olamıyorum. En çok istediğim şeyle en çok korktuğum şeyin birleşimi olan o rüyayı aklımdan çıkaramıyorum. Sophie uzaylı erkekleri iğrenç bulduğunu açıkça belirtmemiş miydi? Geçmiş göz önüne alındığında, bu doğal görünüyor. Yani onu hayal etmem, sefaletle davetiye çıkarmak olur.

Bu yüzden kendi başıma çalışıyorum. Ya da deniyorum ama saatler acınacak derecede yavaş geçiyor. Konsantre olamıyorum ve çalışma alanım sessiz. Çok sessiz. Sophie'nin hiçbir şey hakkında düşünmeden konuşmasını özleyorum. Onun arkadaşlığını özleyorum ve özlediğim için de kızgınım. Gözlüklerimi gözlerimin üzerine indiriyorum ve elimdeki işe odaklanabilmek için büyüteçleri açıyorum. İstasyonun geri bildirimini gözlükler aracılığıyla kafamın içinde dolaşmaya başlıyor, yaşam destek sistemleri ve çevre testleri hakkında bilgi veriyor. Bu sessiz, huzurlu bir geri bildirim ve kafamın Sophie'ye değil, önümdeki hurdaya odaklanmasına yardımcı oluyor.

Sophie sadece ziyarete geldi. Bağlanmanın anlamı yok. En iyisi yalnızım, kendime hatırlatıyorum. Her zaman yalnız.

İstasyon geri bildirimini alarm verdiğinde bir transistörden bir akı çipi çıkarıyorum. *Su basıncı düşüyor. T sektöründe olası bir sızıntı.*

T teraryum. Orada bir sızıntı olması şaşırtıcı değil, çünkü bitkileri sulamak ve büyümelerini sağlamak için tasarlanmış eski borular ve fiskeyilerden oluşan bir ağ var. Tüm istasyon eski, bu yüzden arada bir gidip aşınmış bir iki boruyu onarmam gerekiyor. Önemli bir şey değil. Ama Sophie teraryumda, bu da onu görmek zorunda kalacağım anlamına geliyor ve ruh halim hala gece gibi karanlık... ve bu onun hatası bile değil.

Yine de sızıntı yapan bir boruyu görmezden gelemem, özellikle de sensör alarmlarını çalıştıracak kadar büyük bir sızıntıyı. Bu yüzden hoşnutsuz bir iç çekişle taburemi itiyorum ve çalışma masamdan ayrılıp teraryuma doğru ilerliyorum. Bir elimi saçlarımda gezdirip yüzümden uzaklaştırmaya çalışmaktan nefret ediyorum. Kıyafetlerimi düzeltiyorum. Bir kadın için hazırlanmıyorum. Hazırlanmıyorum.

Koridorda ilerleyip teraryuma giriyorum. Kapıdan içeri adımımı atar atmaz hava nemli ve yoğun bir hal alıyor ve bir yerlerden su püskürdüğünü duyabiliyorum. Kesinlikle bir sızıntı var. Sleipnir girişin yakınında adım atıyor, postu parlak ve ıslak. İçeri girdiğimde bacağıma sürtünüyor, sanki Sophie'yi bulmam için beni cesaretlendiriyor.

"Ben gidiyorum," diye homurdanıyorum carinoux'ya. "Beni yere düşürme."

Sophie teraryumun ön tarafındaki yataklarla sıkı bir şekilde ilgileniyor ve temiz görünüyorlar. Büyük kubbenin arka tarafındaki birkaç bölgede yapraklar hâlâ sık ve aşırı büyümüş durumda ve tabii ki sızıntı bunlardan birinde olabilir. İnsanı göremiyorum, bu yüzden kalın sarmaşıkların arasından geçip bir borudan tıslayan su sesine doğru ilerliyorum.

"Ow!" Neredeyse bir ağaç gövdesi büyüklüğünde sürünen bir sarmaşığın üzerinden geçerken duyuyorum. "Orospu çocuğu!" "Sophie?" Sesleniyorum.

Dişi "Buraya," diye cevap veriyor ve sonra insan dilinde tekrar küfrediyor.

Sonunda büyümüş bitkilerin arasından yolumu bulduğumda, yüzüme bir sıcak su püskürmesi çarpıyor ve homurdanıyorum. Neden hep sıcak su boruları bozuluyor? Elimle yüzümü siper ederek hızla etrafı kolaçan ediyorum. Patlayan boru, odanın çevresi boyunca uzanan duvarın içine yerleştirilmiş fiskeyilerden biri. Suyu kestikten sonra tamir etmek yeterince kolay olacaktır. Sophie yakınlarda, kalın bir bitkinin arkasında yarı gizli bir şekilde duruyor, kırık boruya ve onu kapatmak için kontrol paneline yaklaşmaya çalışırken önündeki devasa bir yaprak ona kalkan oluyor. Isınan

su her yere püskürüyor, havada buharlaşıyor.

"Geri çekilin." Saçlarımı ve giysilerimi ıslatan sıcak spreyi görmezden gelerek panele doğru ilerliyorum.

Sophie tekrar boruya yöneldiğinde, geri çekilmesini işaret ediyorum. "Oradan kapatamazsın. Boru dokunulamayacak kadar sıcak olacak."

"Evet, o kısmı anladım," diye yorumluyor kuru bir şekilde. "Peki ne yapacağız?"

"Teraryumun bu kısmına giden suyu kapatın ve kırık bölgeyi değiştirin," diyorum ve beni sıcak su patlamasından korumak için gömleğimi çıkarıyorum. Siberetik kolumun etrafına sarıyorum, çünkü en azından su toplamayacak ve suyun en kötüsünü engellemek için bir kalkan olarak kullanıyorum, çünkü tabii ki ihtiyacım olan panel doğrudan kırığın yanında. Kolum her türlü endişe verici geri bildirimi gönderiyor, devrelerim ben geçersiz kılmayı yazarken çıldırıyor. Sıcak su sesi nihayet kesiliyor ve ıslak gömleğimi tiksintiyle yere fırlatıyorum. Geri bildirim içimde çatırdıyor, dişlerimi gıcırdatmama neden oluyor ve bunun uzuvlarımın bana sonsuz acı verdiği o keffing günlerinden biri olacağını söyleyebilirim.

Sophie'ye bakıyorum. Tamamen sırlıklam olmuş, siyah saçları boynuzsuz kafasına yapışmış ve onu normalden daha küçük gösteriyor. Kazağını çıkarmış ve ıslak bir yığın halinde fayans zeminde yatıyor. Kolları ve bacakları çamur içinde, yüzü de çamura bulanmış, sanki evcil hayvanının yaptığı gibi toprakta yuvarlanmış gibi. Yüzünde suçluluk duygusu olabilecek hoşnutsuz bir ifade var.

"Neye dokundun?" Ona doğru havladım.

"Hiçbir şey!" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmaya başlıyor ve sonra durup çamurlu ellerinin yanlarına düşmesine izin veriyor. İç çamaşırlarının -soluk bir atletin yumuşak kabuğu ve kalçalarını örtmek için garip bir kısa pantolon- tamamen sırlıklam olduğunu ve hayal ettiğim her şeyi özetleyerek vücuduna yapıştığını fark etmekten kendimi alamıyorum. Uyluklarının arasında koyu bir leke var ve meme uçları üstünün ıslak kumaşına karşı koyu ve sert. Göğüsleri ıslak kumaşta muhteşem bir şekilde belirginleşiyor ve onu bu şekilde görmek -ıslak, çamurlu ve yine de inanılmaz derecede erotik- aklıma kazınacak.

"Nasıl kırıldı?" Bakışlarımı onun göğüs uçlarından -dik ve büyüleyici bir şekilde sıkı- çekiyorum ve kırık boruya odaklanmaya çalışıyorum. O benim değil ki ona bakayım. Teninin hissini ya da bacaklarının arasındaki o karanlık üçgenin ne olduğunu merak edemem.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyor Sophie ve sesi yorgun geliyor. Ona baktığımda bir elinin tersiyle alnını ovuşturuyor ve ardında bir çamur lekesi bırakıyor. "Ön taraftaki yatak üzerinde çalışıyordum ki bir şeyin tısladığını duydum ve ona bakmaya geldim. Boruyu kapatmaya çalıştım ama her yere su fışkırtmaya başladı ve..." Ellerini açıyor. "Bum. Clusterfuck."

Clus-ter-fuck. Ne anlama geldiğini bilmiyorum ama kulağa biraz uygun geliyor. "Bunu ben hallederim."

Sadece hayvanınızı alın ve buradan gidin."

"Tamam." Sophie'nin sesi ürkek geliyor ve onu bir şekilde yine korkutmuş olmaktan nefret ediyorum. Tereddüt ediyor ve ben ona baktığımda dudağını ısırtıyor ve ıslak giysi yığınının işaret ediyor. "Sormaktan nefret ediyorum ama şunu bana uzatabilir misin?"

Gözlerimi ona dikiyorum ama protezlerimin çıkardığı gıcırtya aldırmadan eğilip giysiyi alıyorum. Kazağı sırlıklam, malzemesi ağır ve kaba, ona uzatıyorum.

Eliyle değil de kolunun düz kısmıyla almaya çalışınca bileğinden tutup elini ters çeviriyorum. Sophie'nin avuç içi kıpkırmızı olmuş, yumuşak derisinde kabarcıklar oluşmuştu. Diğer bileğini de kavrayıp giysiyi bırakıyorum ve diğer eli de aynı şekilde yanıyor. "Sophie," diye mırıldandım, sesimdeki tüm öfke kaybolmuştu. "Ne yaptın sen?"

"Pekala." İnsan biraz oflayıp pufluyor. "Yardım etmeye çalışıyordum ve boruya dokundum. Bu kadar sıcak olduğunu fark etmemiştim." Kaşlarını çatarak ellerine bakıyor. "Az önce onlara bakana kadar acıyıyorlardı."

"Peki ya Şimdi?"

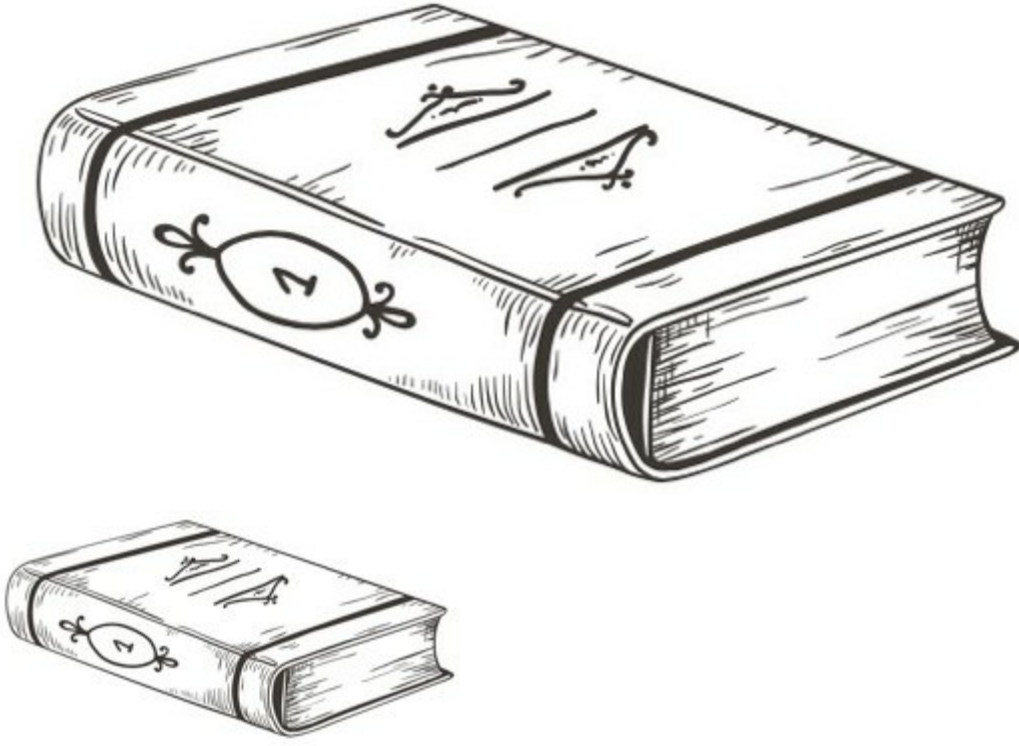
Sertçe yutkunuyor ve yumuŐak ağı biraz dűzleŐiyor. "Sorun yok," diye fısıldıyor. "Sadece

kabarcıklar. Birkaç gün içinde
geçerler." Sadece iyi değil.

Sophie yaralı ve ona bakacak birine ihtiyacı var. Çıplak teninin ne kadar yumuşak ve pürüzsüz olduğunu fark etmemeye çalışarak elimi omzuna koydum. "Benimle gel. Seni iyileştireceğim."

"Bu gerekli değil-"

"Senin fikrini sormadım. Benimle gelmeni söyledim."

SOPHIE

J errok'un sesi bana kızgın geliyor ama beni teraryumdan çıkarıp koridora götürürken dokunuşu son derece nazik. Ayaklarım ıslak ve çamurlu, yeni yıkanmış zeminde bıraktığım pis lekelerden içten içe utanıyorum. Ayakkabılarım olmadan kaygan ve neredeyse dengemi kaybedecekken Jerrok duraklıyor, kolunu dizlerimin altına koyuyor ve sonra beni atölyesine geri taşıyor. Yine de bana bakmıyor ve bunun tamamen ıslak ve neredeyse çıplak olduğum için olduğundan şüpheleniyorum. Daha önce bakışlarının göğüslerimin üzerinde gezindiğini fark ettim ve sonra telaşlandı ve ellerimi öğrenene kadar bana bir daha bakmadı.

Her yere su damlatarak muhtemelen bir tür mesakkah hijyen yasasını ihlal ediyorum ve kendimi berbat hissediyorum. Zavallı Jerrok beni burada istemedi ve şimdi her şeyi daha da kötüleştiriyorum.

"Özür dilerim." Ellerim nabzımla birlikte zonkluyor ve her geçen saniye daha da yanıyor gibi hissediyorum. Yine de bu benim aptalca hatam, yani bu konuda yapılacak bir şey yok. "Kafamı toparlamam için bana biraz zaman ver, sonra yakandan düşeceğim."

Jerrok bana tuhaf bir bakış atıyor ve beni çalışma tezgahının yanına götürüyor. Masayı kaplayan ıvır zıvıra bakıyor ve sonra kuyruğu yüzeye doğru hareket ediyor ve her şeyi bir kenara iterek yere düşürüyor. Uzaylı adam memnun bir homurtuyla beni çok ama çok nazıkçe yüzeyin üzerine bırakıyor. "Burada bekle. Ben havlu getireyim."

Titriyorum, meme uçlarım atletimin ince, ıslak malzemesine karşı elmas gibi sert. Sleipnir içeri giriyor, yerden bir parça kapıyor ve onunla tekrar sıvışıyor ve bunu görmek neredeyse acımın içinden gülümsememe neden oluyor. Jerrok döndüğünde başımı beni terk etmekte olan carinoux'ya

doğru eğiyorum. "Bir bekçi kedisine göre benim için pek endişelenmişe benzemiyor."

"Benimle güvende olduğunu biliyor," diyor Jerrok ve bir havluyu omuzlarıma dolayarak sıcak bir pelerin gibi göğsümün üzerine çekiyor. "Ellerini bana ver."

"Sadece kabarcıklar," diye tekrar itiraz ediyorum ve ondan sert bir bakış kazanıyorum. "Peki, tamam." Ellerimi yavaşça ters çeviriyorum, ellerimin arkasını çıplak dizlerime dayıyorum. Onlara dokunmamak için ellerimi dikkatlice vücudumdan uzak tutuyorum ve önümüzdeki birkaç günü nasıl atlatacağımı düşünmemeye çalışıyorum. Hiçbir şeye dokunamıyorum. Jerrok'a yardım edemiyorum, kitabımı okuyamıyorum... hiçbir şeye. Ugh.

Jerrok ellerime bakıyor, sonra yana çekilip gözlüklerini alıyor ve kulaklarına geçiriyor. Dişliler vızıldayıp dururken yüzü maskeleniyor ve bir süredir ilk kez gözlük taktığını fark ediyorum. Bu bana onu ilk gördüğüm zamanı hatırlatıyor, o kadar kirliydi ki mesakkah bile görünmüyordu, teni koyu mavi yerine kirli bir ara tondtu. Onu izlerken -kabarmış berbat ellerime bakmak zorunda kalmamak için- temiz kalmaya çalıştığını fark ediyorum. Kıyafetleri yeni, daha önce giydiği kirli paçavralar değil ve saçları karışık ama temiz.

Bu benim için mi, merak ediyorum?

"Onları oldukça kötü yakmışsınız," diye belirtiyor.

"Biliyorum. Bana birkaç gün verin, geçecektir... Tabii istasyonda bir reviriniz yoksa?" "Mmm.

Uzun zaman önce parçalar için hurdaya çıkarıldı."

"Tabii ki yaptın."

Gözlükleri vınlayarak bana bakıyor ve ağzında bir gülümseme beliriyor. "Yine de biraz uyuşturucu kremim var. Ve bandajlarım."

"Şu anda kulağa cennet gibi geliyor," diye itiraf ediyorum. Onların ateşli acısı dikkatimi dağıtmaya başlıyor, zonklama her geçen dakika daha da şiddetleniyor.

Jerrok başını sallıyor ve sonra gözlükleri çıkarıyor, bakışları benimkilerle buluşuyor. Ona göz kırpyorum, yüzündeki şefkatli ifade karşısında büyüleniyorum. Sibernetik gözüne ve köşe kapağındaki yara izlerine rağmen yakışıklı olduğunu düşünüyorum. Artık bakışlarını sarsıcı olarak değil, sadece... Jerrok'un bakışları olarak görüyorum. Ve şu anda beni hem koruyucu hem de şefkatli, sert bir ifadeyle izliyor. "Sen bu haldeyken takamam ama."

Vücuduma bakıyorum. Havlunun altından görünen kısımlarım çamur ve kir içinde. "Doğru." Dudağımı çiğneyerek düşünüyorum. "Yine de bu konuda pek bir şey yapabileceğimi sanmıyorum. Bunu daha sonra düşünebilir miyiz?" Şu anda sadece o uyuşturucu kremi istiyorum, hem de fena halde.

"Yıkamanı yardım edeceğim," diyor kararlılıkla. "Temizlendikten sonra ellerini senin için sarabilirim."

"Oh. Um, tamam." Durum hakkında daha da gerginleşecektim ama ellerim çok acıyordu. "Emin misin?" Başını sallayıp beni masadan çektiğinde, ellerimi ön tarafına sürttüğümde oluşan acı dalgasını tıslamamaya çalışıyorum.

"Seni yakaladım," dedi bana.

Jerrok beni banyoya taşıyor ve suyu açıyor. Başımdan geçirip ellerime dokunma riskini almaktansa, sırlıklam giysilerimi bıçakla kesip çıkarıyor ve önünde çıplak titrerken bir kolunu belime dolayarak beni duşa sokuyor. Bir havlu alıp cildimdeki çamuru nazıkçe silerken kıyafetleri sırlıklam oluyor. Su serin ve o beni yıkarken ağrıyan ellerimi spreyin altında tutuyorum. En ufak bir cinsellik içermiyor ve işimiz bittiğinde rahat bir nefes alıyorum ve o da cildimi hızlıca kuruluyor. Sonra bir çocuk gibi beni havluya sarıyor ve masaya geri götürüyor.

Ellerimi uyuşturan kreme batırırken ve sonra temiz beyaz plas-film bandajlarla dikkatlice sararken sessizim. İş bittiğinde, ellerimde bir çift boks eldiveni varmış gibi görüyorum,

ve durumumun gülünçlüğü yüzüme çarptı. "Sanırım bir süre pek yardımcı olamayacağım."

"Kendini incittin," diyor, yüzüne inatçı bir ifade geliyor. "Tek yapman gereken Şu anda odaklandığımız şey daha iyi olmak."

"Kendimi aptal gibi hissediyorum," diye itiraf ediyorum. Göz kapaklarım ağırlaşıyor ve esneme isteğime karşı koyuyorum. "Kendime böyle zarar verdiğime inanamıyorum."

"Bilmiyordun." Beni kucağına aldı ve nazıkçe masadan kaldırıp yatağına yatırdı. "Bu rahat mı?" Başımı sallıyorum, gözlerim kapanıyor. "Neden bu kadar yorgun olduğumu bilmiyorum."

"Kremin içinde uyku ilacı var. Sadece dinlen." Alnımdaki ıslak saçları tarıyor. "Sana göz kulak olacağım."

"Yatağını işgal ediyorum, değil mi?" Battaniyeler onun gibi baharatlı ve sıcak kokuyor ve ben biraz kıpırdanmaya çalışıyorum. "Gelip benimle uyuyabilirsin. Otel odasında yaptığımız gibi paylaşabiliriz."

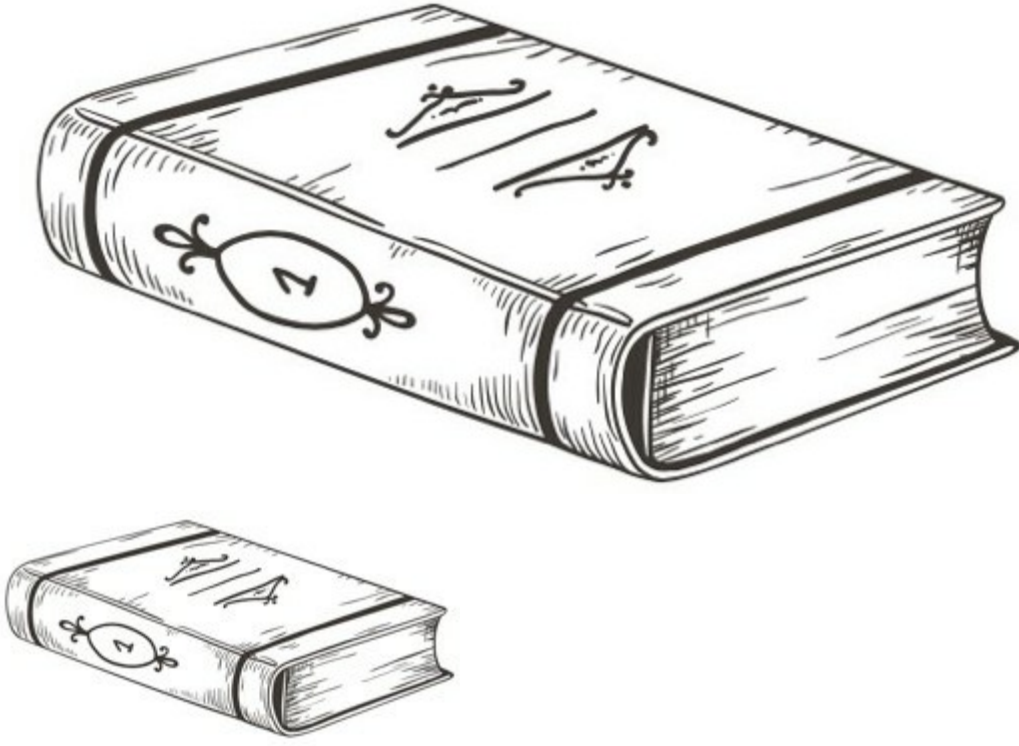
Bir an tereddüt ediyorum ve sonra yere düşen ıslak giysilerin hışırtısını duyuyorum. Jerrok'un ne düşündüğünü görmek için gözlerimi açmadan, kenarına otururken yatak gıcırıyor ve batıyor. Bir an sonra, iri vücudu yan tarafıma bastırıyor ve o kadar sıcak ki inanılmaz. "Sen... emin misin?"

Başımı sallıyorum ve bandajlı ellerimi göğsümde birleştirerek ona sırtımı gösteriyorum. "Teşekkür ederim Jerrok. Bana göz kulak olduğun için."

"Elbette."

Uyanık kalıp onunla konuşmak istiyorum ama uyuşturucu krem çok işe yarıyor. Battaniyelerin içine gömülüyorum, iç çekiyorum ve onun koruyucu bedeninin sıcak baskısıyla kendimden geçiyorum. Yeterince komik ama otelde paylaştığımız kocaman yatak yerine onunla aynı yatağa sıkışmış olmamdan rahatsız bile değilim. Çıplak olması umurumda değil. Burada onun yanında olmak bana doğru geliyor. Sanki benim olmam gereken yer burasıymış gibi, böylece o da benimle ilgilenebilir.

Rüyalar beni almadan önce hatırladığım son şey belimdeki büyük bir el... ve oradaki hissi seviyorum.

JERROK

Kendime engel olamayarak uyuyan kadının etrafında kıvrılıyorum. Yataktan çıkmalıyım. Onu yalnız bırakmalıyım. Benim ona baskı yapmama, onu yatakta sıkıştırmama ihtiyacı yok. Sadece dinlenmeye ihtiyacı var.

Kendime birkaç dakika içinde kalkacağımı söylüyorum.

Ama sonra Sophie iç geçiriyor ve sanki ona sarılmamı istiyormuş gibi sırtını bana yaslıyor ve öyle sıcak bir özlem hissediyorum ki kendime engel olamıyorum. Elimi beline koyuyorum ve uyurken onu sıkıca tutuyorum. Artık kendine zarar vermesine izin yok. Bu beni çok kötü etkiliyor. Boğazından o küçük acı seslerini çıkardığında doğru düşünmekte zorlandım, çıkardığının farkında olduğundan bile emin değilim. Elleri fena halde acıyordu ve ben onunla ilgilenmeye o kadar odaklanmışım ki vücudunun çıplaklığına hiç dikkat etmedim.

Şimdi düşünüyorum da.

Kıcının yumuşak, yuvarlak kıvrımlarını ve kuyruk yerine omurgasının dibinde bulunan küçük gamzelerini düşünüyorum. Güçlü kalçalarını ve pürüzsüz, kusursuz tenini düşünüyorum. Zarif omuzlarını ve sıkı meme uçlarıyla kalkık göğüslerini, onları yıkadığımda nasıl titrediklerini, parmaklarım üzerlerinde gezindiğinde nasıl nefes aldığını düşünüyorum. Sanki altındakini saklıyormuş gibi amını örten koyu bukleleri düşünüyorum. Kalçalarının genişliğini ya da belinin ellerimle kavrayabileceğim kadar küçük olduğunu kesinlikle düşünmemeliyim.

O benim değil, kendime hatırlatıyorum. Uzaylı bir erkek istemiyor. Bu olasılık onun için yok edildi.

Uyurken nemli saçlarının kokusunu içime çekiyorum, tıpkı bir sürünge gibi, ve ona sarılıyorum.

biraz daha kapatıyorum. Sonra kendimi yataktan çıkmaya zorladım. Sikim sertleşmiş ve ağrıyor ama ona dokunmuyorum. Bu yanlış görünüyor. Bunun yerine, bir çift pantolon giyiyorum ve yapmam gereken her şeyi düşünüyorum. Boruyu tamir etmeliyim çünkü teraryumda suyu kapalı bırakmam. Bitkiler ölecek ve Sophie o bitkileri çok seviyor. Sonra, yerdeki ve tuvaletteki çamurlu lekeleri temizlemem ve kirli giysilerini temizlik istasyonuna atmam gerekecek.

Uyandığında acıkmış olacak, o yüzden yemeğe de ihtiyacı olacak.

Aletlerimi sessizce alıp uyuyan insana son bir kez bakıyorum. Çıplak sırtı görünüyor, omurgasının narin çizgisi parmaklarımın ona dokunma isteğiyle seğirmesine neden oluyor. Onu okşamak ve güvende olduğunu bilmesini sağlamak için.

Kef me, kötü durumdayım. Adiron döndüğünde benim karasevdama nasıl da gülecek.

Teraryuma doğru ilerliyorum, bu sırada carinoux'nun yanından geçiyorum. Benim odama doğru ilerliyor -şüphesiz metresine göz kulak olmak için- ve bunu görmek onun yanından ayrıldığım için kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor. Koridorda ilerlerken ona "Sen git onunla ilgilen," diyorum. Her yer çamur içinde olmasına rağmen boruyu tamir etmek kolay, ben de boruyu ve temizliği halledip *Küçük Kardeş*'ten gelen mesajları kontrol ediyorum. Hiçbir şey yok ama korsan tayfası yöneten eski bir dostumdan bir mesaj aldım. Birkaç gün içinde bölgede olacakmış ve benim için bir miktar hurdası varmış.

O buradayken Sophie'yi saklayacağım. Zaten kimse uzun süre kalmıyor, ben de hoş karşılanmadıklarından emin oluyorum.

Odama döndüğümde Sophie hâlâ uyuyordu, carinoux'yu sırtına bastırmış ve yatağına yayılmıştı. Bana çok fazla seçenek bırakmıyor; çalışıp onu uyandıramam, yatağında ona katılamam. Bu yüzden büyük bir parti erişte yapıyorum ve ocakta sessizce kaynamaya başladığında, buralarda bir yerde olduğunu bildiğim kitapları bulmaya çalışıyorum. Sophie'nin yüzündeki gülümsemeyi hayal ediyorum ve bu beni, uzuvlarım ağrımaya başladığında bile araştırmaya devam etmem için motive ediyor.

Onları bulduğumda, kötü kolum zıplıyor, devreler geri bildirimle alevleniyor. Bunun olacağını biliyordum, bu yüzden görmezden geliyorum ve insan eserlerinin bulunduğu küçük sandığı çıkarıyorum. Yarısının ne olduğunu bilmiyorum ama umarım hoşuna gider.

Odama döndüğümde uyanıktı ama hâlâ yatakta yatıyordu. Büyük carinoux gitmişti ve Sophie yalnızdı. Çıplak omuzları örtülene kadar battaniyenin altında biraz daha kıvrılıyor ve bana bakarken kızarıyor. "Çıplağım."

"Kıyafetlerle uyuduğunu fark etmemiştim." Sandığı daha sonra, kendini daha iyi hissettiğinde kullanmak üzere bıraktım.

Acelemiz yok ve çok hevesli görünmek istemiyorum. "Öyle değil mi?"

Omuz silkiyorum, kendimin de tunik giymediğimin farkındayım. Kötü durumdaki kolumu ovuyorum, geribildirimimin en kötü kısmını uzaklaştırıyorum ve sonra üstlerimden birini alıp başımın üzerine geçiriyorum. İkinci bir tane daha çıkarıp onun yanına gidiyorum. "Bunu giyebilirsin. Kolları ellerini rahatsız etmeyecek kadar büyük."

Dudaklarını yalıyor, tereddüt ediyor. "Battaniyeyi yukarıda tutamam." Ellerin yuvarlak eldivenlerini hareket ettiriyor.

"Sanki daha önce göğüs görmedim? Seni daha önce yıkamıştım, hatırladın mı?"

Sophie kısık bir sesle, "Biliyorum," dedi. "Sadece bu konuda kendimi tuhaf hissediyorum. Sanki çıplaklığımı sana dayatıyormuşum gibi."

"Değilsin. Garip hissetme, tamam mı? Kendini daha iyi hissetseydin bana göstermezdin, bu

yüzden endişelenme. Çıplak bir ten gördüğüm için sikimi tutacak değilim. Bana biraz güven."

Yanakları kızarıyor ve dirseklerini kullanarak doğrulmaya çalışıyor. Bu onu büyüleyici bir şekilde titretiyor.

O bunu yaparken göğüslerim titriyor ve bakışlarımı kaçırarak kalkmasına yardım etmek için bir elimi sırtına koyuyorum. "Sanırım insan vücudu sana garip geliyor, ha?"

"İğrenç," diye şaka yapıyorum ama kendi kulaklarıma bile düz geliyor. Tuniği sanki bir çocukmuş gibi başından geçiriyorum ve kollarını dikkatlice içeri çekiyorum. "Aç mısın?"

Yüzünde bir korku ifadesi beliriyor. "Beni beslemek zorunda kalacaksın, değil mi?" "Yüzünü bir kase erişteye sokmak istemiyorsan tabii."

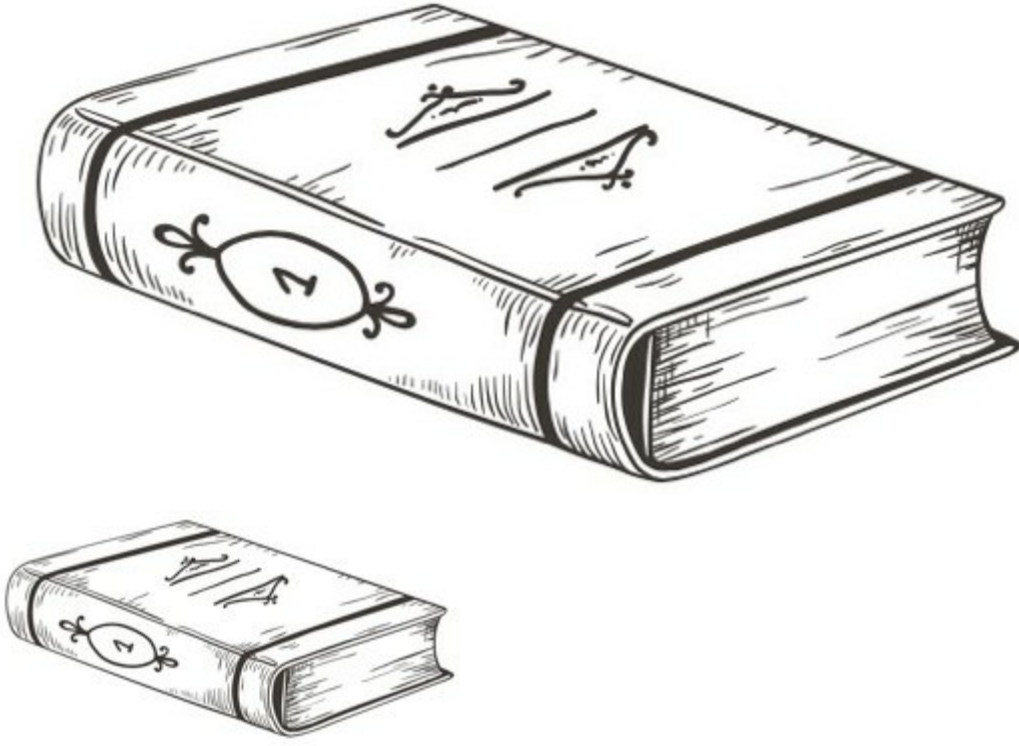
Bir an için bunu düşünmüş gibi görünüyor. "Ben... kuru bir tane yiyebilirim. Ya da tayı çubuğu. Bunlardan var mı sizde?"

"Hayır." Kafeinli şeyleri yanımda bulundurmuyorum çünkü bana orduda her gün karne yediğimiz zamanları hatırlatıyorlar. "Ve erişteler çoktan yapıldı."

"Böyle bir baş belası olduğum için çok üzgünüm Jerrok. Kendimi çok kötü hissediyorum." Başını öne eğdi. "Bunun büyük bir rahatsızlık olduğunu biliyorum."

O kadar çok özür diliyor ki, kendimi lanet olası bir canavar gibi hissetmeme neden oluyor. Bu arada, tek düşünebildiğim önümüzdeki birkaç gün boyunca ona dokunabileceğim. Her fırsatta parmaklarımı teninde gezdireceğim. Onu yatağıma alacağım, böylece ona bakabileceğim. Onu yıkayabileceğim.

Böyle şeyler düşünmek bile beni en kötü erkek yapıyor, değil mi?

SOPHIE

Her şey acıtıyor.

Ellerimdeki donuk, zonklayıcı ağrı sanki diğer uzuvlarıma da yayılmış gibi hissediyorum ve ne yaparsam yapayım onu yok edemiyorum. Beni uykumdan uyandırıyor, iniltili ve huzursuz bırakıyor.

"Şşşt," diye tanıdık, sıcak bir ses geliyor. Bir el omzuma dokunuyor. "İç şunu."

Jerrok. Gözlerimi açıyorum ve ona kederli bir gülümseme veriyorum. "Bugün tam bir baş belasıyım, değil mi?" "En kötüsü," diye onaylıyor ama sözlerinin hiçbir ısırtığı yok. Oturmama yardım ediyor ve bu sefer ben

Belime dolanan bir battaniye. Evrene memelerimi göstermem kimin umurunda? Ellerim umursamayacak kadar çok acıyor. Bir fincanı dudaklarıma doğru eğiyor ve sıvının sıcak olduğunu fark ettiğimde geri çekilmeye çalışıyorum. "Hayır," diye ısrar ediyor. "İç şunu. Tadı ooli teri gibi olacak ama her şeye iyi gelecek."

Yudumluyorum ve yüzümü buruşturuyorum. "Ne oldu?"

"İyileşmene yardımcı olması için biraz hücre uyarıcısı... Tadının ne kadar kötü olduğunu unutman için biraz alkolle karıştırdım." Beni omzuna yasladı. "Çok kötü yaralandığın için üzgünüm." Battaniyeyi beceriksizce üzerime çekerek tüm çıplak yerlerimi örtmeye çalışıyor. "Ellerinin bu kadar kötü olduğunu fark etmemiştim."

"Ben de öyle." Ona yaslanıyorum, çünkü birinin benimle ilgilenmesi rahatlatıcı. Ne kadar acı çektiğimi söyleyebilmek ve bunu söylediğim için ağzıma bir tokat yememek güzel. Birine yaslanmak güzel ve omzumu hafifçe ovaladığında, bunun ne kadar... nazık bir davranış olduğunu düşünüp ağlamak istiyorum. "Teşekkür ederim, Jerrok."

"Ne için?"

"Her şeyi." Hafifçe dönüp ona bakmaya çalışıyorum ama sonunda burnumu sokuyorum.

boğazına karşı. Kokusu bana çarpıyor, bir parça mesakkah, bir parça erkek misk ve biraz da makine yağı. Rahatlatıcı ve derin bir nefes alıyorum ve bir şekilde biraz daha iyi hissediyorum.

Beni itmesini bekliyorum ama bana sarılmaktan memnun görünüyor ve bu çok hoş. Gözlerimi kapatıp ona yaslanıyorum ve onun sıcak, katı varlığı dışında her şeyi görmezden gelmeye çalışıyorum. Tabii ki mesanemin varlığını belli etmesi gerekiyor ve hayal kırıklığımı iç çekerek bastırıyorum çünkü bunun tek başıma üstesinden gelemeyeceğim bir şey olduğunu biliyorum. "İşemem lazım."

Suratını asmıyor ya da benimle alay etmiyor. Sadece kalkmama yardım ediyor ve işimi hallediyor ve bunda aşağılanma olmadığı için son derece minnettarım. Sadece bana yardım ediyor. Protezlerini ve uzuvları iyileşirken ne kadar incinmiş olabileceğini düşünüyorum. Bir zamanlar biri ona yardım etmişti; o da yardımını esirgemeyerek nazik davranıyor.

Jerrok yatağa dönmeme yardım ediyor ve tereddüt ediyor. "Duş almak ister misin? Yemek yemek?"

Sargılı ellerimi battaniyenin üzerine dikkatlice yerleştirerek başımı sallıyorum. "Sleipnir nerede?"

"Seninle ilgilenirken onu teraryuma kapattım. Acı içinde bağırırsan beni parçalamasını istemedim."

Akıllıca. Carinoux beni seviyor ama ellerimi yaralayanın Jerrok olmadığını anlayacağından emin değilim. "Karnının doyduğundan emin olur musun?"

"Hayır, kendine zarar verdiğin için seni cezalandırmak için onu aç bırakmayı düşündüm." Kulağa her şeyden çok alay ediyormuşum gibi geliyor ve battaniyeleri üzerime daha sıkı örttüğünde gülümsemeden edemiyorum. "Ne?" diye soruyor.

"Seni işinden alıkoyuyorum, değil mi?"

Omuz silkiyor. "Hurda için zaman sınırı yok. Ne zaman bitecekse o zaman biter. Nasıl hissediyorsun?" Elini uzatıp alnımdaki bir tutam saç tarıyor ve sonra yasak bir şey yapmış gibi geri çekiliyor.

"Canım yanıyor. Ve yorgunum." Esnemek için kendimi zor tutuyorum. "İlaç yüzünden mi uykum geldi?" "Evet. İyileşirken en iyisi sadece uyumaktır."

"Yatağını işgal ediyorum," diye belirtiyorum bir esnemeyle daha. "Nasıl uyuyacaksın?"

Tereddüt ediyor, bakışları üzerimde geziniyor. "Dün gece senin yanında uyudum. Bir şeye ihtiyacın olursa diye yakınında olabilmek için. Sorun olur mu?"

Başımı sallıyorum, gözlerim kapanıyor. "İyi uyudum," diyorum ona.

"Umarım sen de uyumuşsundur." "Harika uyudum," diyor usulca, ben bir kez daha dalıp giderken.

* * *

Bütün gün uyuyup duruyorum. Ne zaman uyansam Jerrok yanımda oluyor, bana su içiriyor ya da bir fincan erişte yediriyor. Yatmadan önce onun ilaç-alkol karışımından bir doz daha alıyorum ve bu beni hemen bayıltıyor. Bana doğru kıvrılmış uyuyan iri bir beden hayal meyal farkındayım. Önce bir alarm zili çalıyor -yine sahibimle yatağa mı sıkıştım- ama elimi uzattığımda diğer tarafımda hiçbir şey bulamayınca rahatlıyorum. Yatakta sadece bir kişi var. Sadece Jerrok. Dönüyorum, kollarımı

önüme sıkıştırıyorum ve göğsüne sokularak uyumaya devam ediyorum.

Yanağıma bastıran metal bir parçayla uyanıyorum. Koluna takılan protezin bir parçası olduğunu hatırlıyorum ve aslında bu his hoşuma gidiyor çünkü bana bunun bir Praksiyalı değil de Jerrok olduğunu hatırlatıyor. Gözlerimi kapalı tutuyorum, ona doğru kıvrılıyorum. Bu hissin uzun sürmeyeceğini biliyorum ama

ilgilenilmeyi, bakılmayı seviyorum. Buna bu kadar aç olduğumu fark etmemiştim. Bunca zaman bağımsız olmak, kendime nasıl bakacağımı öğrenmek istedim ve bir yabancı bana birazcık nezaket gösterdiği anda dağılıyorum.

Hayır, kendimi düzeltiyorum. Yabancı değil. Sadece Jerrok... arkadaşım.

Arkadaşım çıplak olmamı ve yatakta ona yaslanmamı umursamıyor. Tek önemsedığı benim kendimi güvende hissetmem. Tanrım, keşke her erkek böyle olsa. Sonsuza kadar burada kalmak istediğim için memnun bir iç çekiyorum.

Kulakları yırtan bir çığlık istasyonun koridorlarında yankılanıyor.

Başımı kaldırarak sarsıldım.

"Bu senin evcil hayvanın olmalı," diye mırıldanıyor Jerrok.

"Beni özlüyor," diyorum doğrulup. Ellerimi inceliyorum, sanki bir şekilde kalın bandajların arasından bakıp nasıl göründüklerini görebiliyormuşum gibi. Bugün o kadar zonklamıyorlar, bu da bir gelişme. "Belki de onu dışarı çıkarmalıyız?"

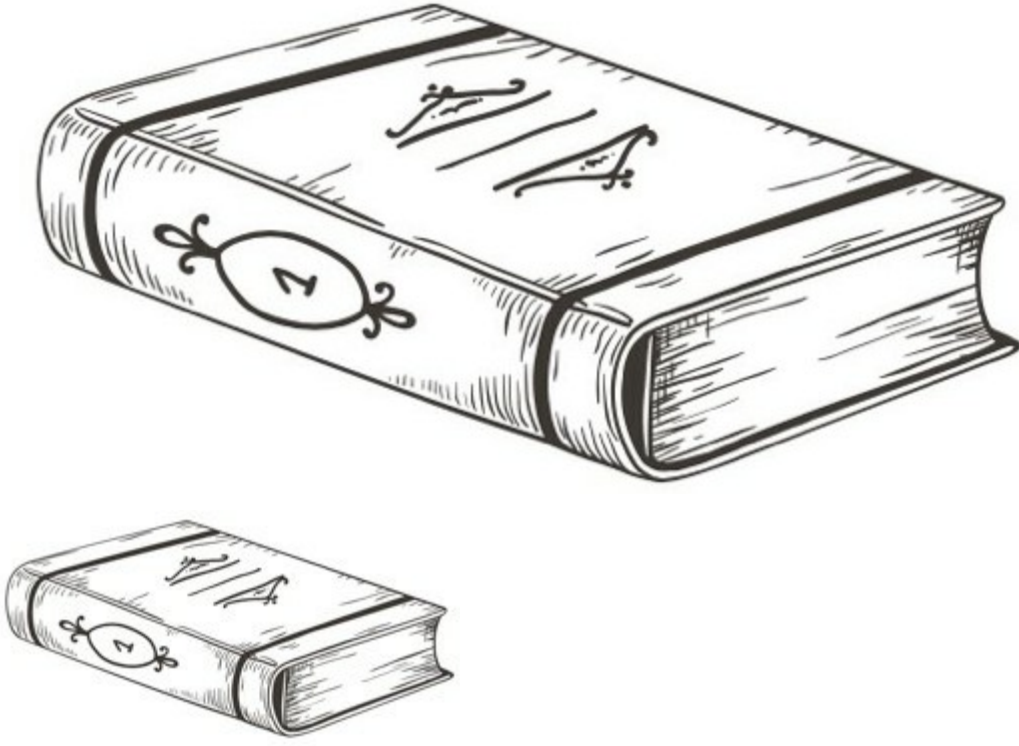
Jerrok tereddüt eder ve sonra başını sallar. "Eğer beni çiğnemeye başlarsa, onu çekip çıkarman gerekecek." Ayağa kalkıyor, battanileri dikkatlice üzerime örtüyor ve koridorda teraryuma doğru ilerliyor. Gidişini izliyorum ve elimde olmadan yatakta pantolonunu -paçasını diyorlar- giydiğini fark ediyorum. Tabii ki giyiyor, benim çıplak olmam onun da çıplak olacağı anlamına gelmiyor. Ayrıca sırtının inanılmaz derecede güçlü olduğunu, kaslarının esnediğini... ve her yerinde yara izleri olduğunu fark ediyorum.

Zavallı Jerrok. Hayat ona pek nazik davranmadı.

Birkaç dakika sonra dönüyor, Sleipnir iki adım önünde. Carinoux yanıma gelirken yüzünde kesinlikle öfkeli bir ifade var, yanımdaki yatağa çöküp başını kucağıma koymadan önce her tarafımı kokluyor. Kulaklarını okşamak istiyorum ama ellerimdeki bandaj-mitler buna izin vermiyor, bu yüzden evcil hayvanıma tatlı şeyler mırıldanıyorum ve onu ne kadar sevdiğimi anlamasını umuyorum.

Jerrok, carinoux'ya ekşi bir bakış atıyor ve her gece derme çatma ocağı kurduğu çalışma masasının sonuna doğru ilerliyor. "Erişte ister misin? Aç mısın?"

Aynen böyle, yine benimle ilgileniyor ve ben bunu kaşıkla yemek istiyorum. Bir kız buna alışabilir. "Açgözlü."

SOPHIE

Jerrok'un dağınık yüzümdeki son erişteyi silmesinin üzerinden çok geçmeden koktuğumu fark ediyorum. Sadece kahvaltımın yarısı üzerimde değil -başkası tarafından çorbayla beslenmek zor- aynı zamanda saçlarım yağlı ve cılız ve eski ter kokuyorum. Jerrok bulaşıkları kaldırırken, gizlice bir kolumu kaldırıp çukurlarımdan birini kokluyorum... ve ürperiyorum. Evet, bu kötü.

"Sence bunları çıkarabilir miyiz?" Jerrok'a kollarımı işaret ederek soruyorum. "Nasıl göründüklerini görüyor musun?" Kaşlarını çatarak bana bakıyor ama yanıma geliyor.

"Acıyorlar mı?"

"Fazla değil."

"Uyuşturucu jelden olabilir. O kadar hızlı iyileşirse şaşırırm. Kötü yanıklardı." Ama yine de yanıma oturup bandajları açıyor, bakışları bana kayıyor. "Yine de bunları değiştirmek iyi olur."

Hiçbir şey söylemiyorum, çünkü ellerimin daha iyi olmasını istiyorum... ve istemiyorum. O duşu istiyorum ve temizlenmek istiyorum... ama aynı zamanda utanmadan bebek gibi davranılmasından da hoşlanıyorum. Jerrok'un bana karşı bu kadar şefkatli, bu kadar özenli olmasını seviyorum. Her türlü şeyi istememe neden oluyor ve beynimi ateşliyor. Bir an için bizi Claire ve

Jamie olarak hayal ediyorum, birbirimizle ilgileniyoruz ve cinsel gerilimin artmasına izin veriyoruz... Ama cinsel gerilim yok. Sadece arkadaşız. Bana zar zor tahammül ediyor. Uzaylılardan nefret ediyorum. Biz

Şu anda can sıkıntısından geçinip gidiyoruz, hepsi bu.

Bandajlar sıyrılıp yaralarım yapışırken küçük bir tıslama duyuyorum. Avuç içlerim kıpkırmızı ve kabarcıklar hâlâ korkunç görünüyor ama Jerrok memnun görünüyor. "İyi gidiyor."

"Öyle mi?" Bana korkunç görünüyor ve hayal kırıklığına uğradım çünkü bu bir gün daha işe yaramaz olmak anlamına geliyor.

Gerçekten bu kadar hayal kırıklığına uğradın mı? Beynim sessizce soruyor. Kucaklanmayı seviyorsun.

Var... ve yok. Son sahibim beni şımarttığını düşünüyordu. Bana elindeki "ödülleri" yedirdi, güzel kıyafetler giydirdi ve ayaklarının dibinde bir yastığın üzerinde oturttu. Ondan o kadar nefret ediyordum ki onu da öldürmek istiyordum çünkü bana hiçbir zaman duyguları olan gerçek bir insanmışım gibi davranmadı. Ben onun için bir şeydim, sikilebilir bir vajinası olan evcil bir maymun.

Maymunların insanların yüzlerini parçalamasına şaşmamalı.

Ama Jerrok ile durum farklı. Benimle ilgilenirken asla aşağılayıcı davranmıyor ve bu dünyadaki tüm farkı yaratıyor. Beni besliyor tabii, ama bu farklı. Her şey farklı.

Jerrok yanıklarına yeni bir uyuşturucu krem sürerken ve onları dikkatle yeni bandajlarla sararken bunun ne kadar farklı olduğunu düşünüyorum. "Üzgün görünüyorsun," diye yorum yapıyor Jerrok.

Omuz silktim. "Temizlenebilmek istedim." "Sana bu konuda yardım edeceğim. Daha önce de ettim."

"Biliyorum... ama sana dayatmaya devam ediyorum." Dudağımı ısırdım. "Muhtemelen yüzümü görmekten bıkmışsındır."

"Sadece birazcık."

Ona bakıyorum, bunu nasıl karşılayacağımdan emin değilim. Şaka mı yapıyor yoksa ciddi mi? Bazen bunu anlamak zor oluyor ve va Sithai kardeşler döndüğünde beni kapı dışarı etmeye fazlasıyla hazır olacağından endişeleniyorum. Bu düşünce beni biraz üzüyor. Burayı seviyorum. Bir dahaki sefere bu bölgeden geçerken tekrar ziyaret etmek isterim. Sadece birkaç gün takılmak ve Jerrok ile biraz boş zaman geçirmek, Sleipnir metal leşleri kemirirken bir şeyleri hurdaya çıkarmak ve gemileri parçalamak.

Ama... Sleipnir benim değil ve Jerrok arkadaştan nefret eder.

İçimi çekiyorum. "Sakıncası olmadığına emin misin?"

"Öyle olsa bile, başka seçeneğin yok ki." Cevabı ketum ve gözlerimin içine bakmıyor, bu da bana umursadığını düşündürüyor, hem de çok. Bu beni daha da kötü hissettiriyor. "Hadi," diyor. "Seni yıkayalım."

"Pekala."

Bana elini uzatıyor ve tutamasam da gülümsüyorum. Onun yerine dirseğimi kavrayışına bastırıyorum ve kendimi yukarı çekmek için onun ağırlığını kullanıyorum. Eklemlerinin gıcırdadığını duyuyorum ama şikâyet etmiyor. Ayağa kalktığımda bile beni bırakmıyor. Bana tutunmaya devam ediyor, sanki elleri kötü kokan bir insan köle değil de koluna girmiş bir prensesmişim gibi beni tuvalete götürüyor. Yine de bana bakmıyor ve insan bedenlerini iğrenç bulup bulmadığını merak ediyorum. Ben mesakkah kadınları gibi düzgün, zarif hatlara sahip değilim. Kalçalarım çok geniş, popom çok sallantılı ve ne yazık ki ortalamanın üzerinde göğüslerim var ki bundan hep yakınmışımdır. Çok büyük olduklarını nazlanarak söylemek sevimli olduğu için değil. Belirgin ve dikkat çekici oldukları ve uzaylı sapıkların dikkatini çektikleri için onlardan nefret ediyorum. Elimde olsa, bir daha kimse bana iki kez bakmasın diye onları keserdim. Bu üzücü - bir zamanlar vücudumu severdim, ama şimdi sadece yalnız kalmak istiyorum.

Jerrok duşun spreyini çalıştırır ve ardından pantolonunu, botlarını ve her şeyini giyerek içeri girer.

Bu manzara beni kıkırdatıyor ve o da şaşkınlıkla bana bakıyor.

Ona katılırken, "Duş için çok fazla kıyafet giymişsin," diyorum.

Yanakları mavinin o koyu tonuyla kızardı. "Sikimi suratına dayamamın kabalık olacağını düşündüm." Sessizleşiyor ve sonra yüzü boynuzlarına kadar kızarıyor gibi görünüyor.

Bunu garip bir şekilde çekici buluyorum. "Siz bir beyefendisiniz," diyorum ve ona doğru bir adım atıyorum.

"Spreyden uzak dur," diye talimat veriyor, ıslak elini omzuma koyup beni döndürüyor.

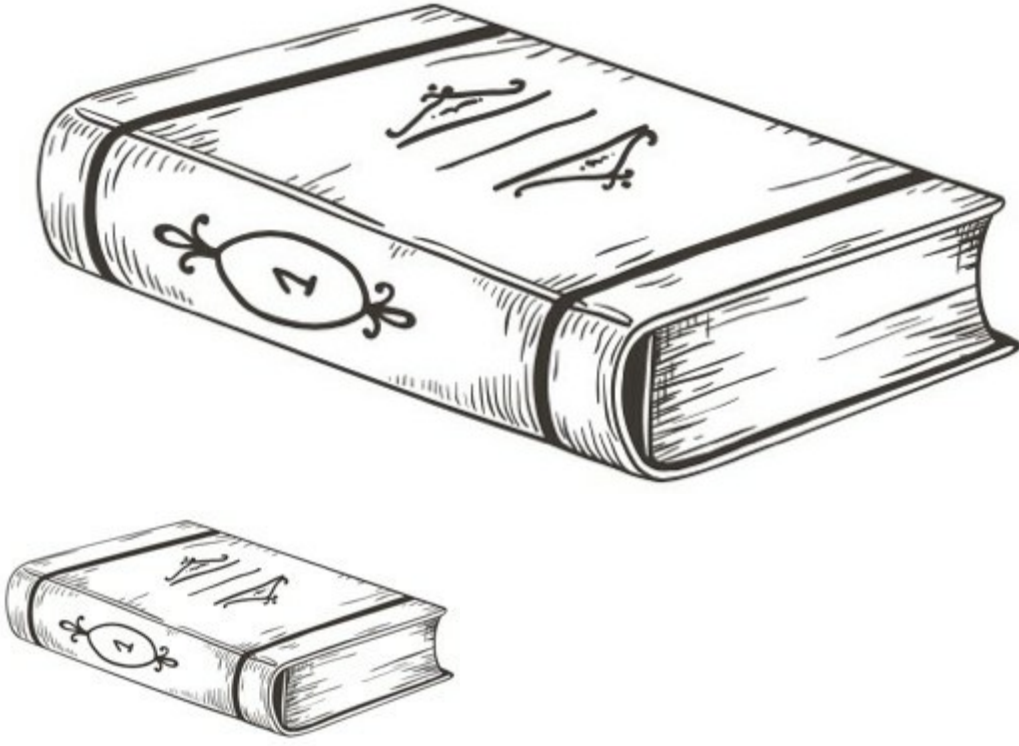
"Bandajlarını kuru tut. Ben seni temizleyip durulayacağım."

"Oh. Tamam." Geçen gün nasıl yaptığımızı hatırlamıyorum. Ödeyemeyecek kadar canım yanıyordu.

Ama belki de böyle oldu? Tek hatırladığım dokunuşunun nazik ve kibar olduğuydu. Gözlerimi kapatıyorum ve sabırla bekliyorum. Onunla duşta çıplak olduğum için daha çok tuhaf hissetmeliydim, ama bu sadece Jerrok. Beni çıplak gördü. Her yerime dokundu. Büyütülecek bir şey değil.

Büyük, sıcak eller omuzlarıma dokunuyor ve ardından büyük bir sünger cildime sıcak su serpiyor. Tanrım, bu iyi hissettiriyor. Bunu ikinci kez yapıyor, vücudumu ıslatıyor ve sonra bir eliyle saçlarımı ensemden kaldırıp ensemi yıkıyor. Neredeyse bir masaj gibi ya da en hassas aşıklar tarafından dokunulmak gibi.

Farkına varmadan önce küçük bir zevk iniltisi duyuyorum ve Jerrok donup kalıyor.

SOPHIE

İşte şimdi yaptım. Gittim ve işleri garipleştirdim.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum Jerrok'a. Elleri hâlâ tenimde ama hareket etmiyor. Sanki çıkardığım utanç verici ses onu olduğu yerde dondurmuş gibi. "Sadece... biri bana dokunmayalı uzun zaman oldu. Bana dokunmadığından değil. Sadece iyi hissettirdi ve - kahretsin, bunu tuhaflaştırıyorum. Beni görmezden gel."

Boğazını temizler. "Sorun değil. Hepimizin başına gelir."

Öyle mi? Olmadığından şüpheleniyorum. Ama bunu söylemesi çok hoş. Sırtımı keselerken sessizce dudağımı ısırıyorum, hareketleri dikkatli. Tamamen sessiz ve her şey... garip geliyor. Yine de ovalanmanın ve yıkanmanın ne kadar güzel bir his olduğunu görmezden gelemiyorum. Elbette düzenli olarak banyo yapıyorum, ama başka birinin sizinle ilgilenmesi çok farklı. Dokunuşu sert ama nazik olmanın mükemmel bir karışımı ve sonsuza kadar devam etmesini istiyorum. Omuzlarımı ve sırtımı bitiriyor, bacaklarımdan ve kalçalarımdan aşağı iniyor ve sonra tekrar yukarı çıkıyor.

"Dön, lütfen."

Yapıyorum ve göğüs uçlarım gergin olduğu için kızardığımı hissedebiliyorum. Tenim farkındalıkla karıncalanıyor ve elimde olmadan onu izliyorum, önüme daha fazla su döküyor, süngere sabun ekliyor ve sonra önümü yıkamaya başlıyor. Sünger göğüslerimin üzerinde hafifçe hareket ederken bir nefes çekiyorum ve içimde bir sızı yükseliyor. Aslında... tahrik olduğuma şaşırdım. Ne zamandır tahrik olmamıştım? Artık kendime dokunmaktan bile pek hoşlanmıyorum. Bununla ilgili çok fazla kötü anı var. Ama bu hoşuma gidiyor. Onun dokunuşunu seviyorum.

Şefkatli ve sevecen ve kalçalarımın arasında nabzımın iyi hissettirecek ve utandırmayacak şekilde atmasına neden oluyor.

Göğüslerimi sabunlarken ona bakamıyorum. Yüzünde iğrenme ya da benimle ilgilenmek zorunda kaldığı için kızgınlık görmek istemiyorum. Uyarılmışlığımın bu saf haliyle var olmaya devam etmesini istiyorum, bu yüzden bakışlarımı kaçırarak göğsüne odaklanıyorum. Su, derisinden aşağıya perçem perçem kayıyor ve ben de onları takip ediyorum... ve bir şey fark ediyorum.

Pantolonu ıslak ve vücuduna yapışmış, her şeyi ortaya çıkarıyor. Aletinin dış hatlarını görüyorum ve en son havluyla olduğu zamandan hatırladığım kadar büyük. Aslında, hayır, daha büyük, çünkü dikleşmiş ve malzemeye karşı zorlanıyor. Ayrıca tepesindeki piercinglerin ana hatlarını ve kafasının ne kadar kalın olduğunu da görebiliyorum. Korkunç çıkıntıları ve mahmuzu görebiliyorum.

Tanrım, pantolonu ıslakken o kadar dayanıksız ki mahmuzunu görebiliyorum.

Kolumu kaldırıp yıkamaya başladığında boğazımdan garip bir ses çıkıyor. Durdu. "Acıyor mu?"

"Hayır. Ben sadece..." Kızarmış ve kafam karışmış hissediyorum. Önce beni yıkamasından tahrik oluyorum, şimdi de aletine bakmaktan kendimi alamıyorum. "Sen, uh... delinmişsin."

Duraklıyor ve sonra beni ovalamaya devam ediyor. "Öyleyim."

Jerrok gibi yalnız ve asık suratlı birinin kimin için piercing yaptıracağını düşünmeye çalışıyorum. Sadece kendisi için piercing taktırdığını hayal edemiyorum, hele de çoğu zaman piercing kadının zevki için yapılırken. Ama... kadın kimdi? Ve şimdi nerede? Ve... bu beni neden rahatsız ediyor? "Bir kız arkadaş için mi?" Kendimi sorarken buldum. "Bir eş için mi?"

Jerrok kolumu dikkatlice yere bırakıyor ve diğer koluma doğru ilerliyor. "Fark eder mi?"

Sıcak bir utanç şimşegi çarpıyor yüzüme. "Hayır, önemli değil." Neden umurumda olsun ki? O sadece evinde kendimi yaraladığım için beni yıkamak zorunda kalan bir arkadaş. Pis işleri yapacak başka kimse yok, bu yüzden ona düşüyor. Yapışkanlaşan ve saçmalayan benim. "Sorduğum için özür dilerim."

Homurdanıyor, tek tepkisi bu oluyor ve beni yıkamaya devam ediyor.

Dudağımı ısııyorum ve yıkamanın geri kalanını görmezden geliyorum - ya da öyle yapmaya çalışıyorum. Size dokunan kişinin sadece varlığınıza tahammül ettiğini bildiğinizde aynı şeyi hissetmiyorsunuz. Zar zor. Daha önce hissettiğim arzu kıvrımı soluyor ve ölüyor ve uyluklarımın arasını nazikçe yıkadığında alevlenmiyor bile.

Piercinglerini sorduğum için tam bir aptalım. Jerrok tahrik oldu tabii, ama o bir erkek. Muhtemelen her an sertleşebilir ve bunu sormamdan hoşlanmadığı çok açık. Aramızdaki ilişkiyi tuhaflaştırdığımdan endişeleniyorum. Arkadaşlığımızı mahvetmek istemiyorum, çünkü bu beni mutlu ediyor. Duştan çıkıp beni havluyla kuruladığında duvara bakıyorum... ve bir plas-film dispenserine. Tanrım, bu doğru. Mesakkah hijyen kurallarına çok önem verir. İşte burada, muhtemelen evrenindeki tüm hijyen kurallarını ihlal ederken benimle ilgilenmek zorunda kalmaktan rahatsız oluyor ve ben de rahatsız edici bir şekilde ereksiyon olmuşken sikini soruyorum. Bana ya da vücuduma zerre kadar ilgi göstermedi ve ben sadece cinsel şeyler okuyorum çünkü dünyam çarpıtıldı ve tek değerimin vücudumda olduğunu düşünüyorum.

Ugh. Gerçekten gelmiş geçmiş en kötü arkadaşım. O sadece iyi davranıyor ve ben de sürünüyorum. "Özür dilerim." "Neden özür diliyorsun?" Ses tonu kaba, beni sertçe kuruluyor ve bu da işleri daha da zorlaştırıyor.

Daha da kötüsü. Artık acı verici bir şekilde nazik davranmıyor. Sanki öyle davranırsa yanlış anlayacağımı biliyor. "Çünkü bana sakatmışım gibi bakmak zorunda kalıyorsun. Yakında iyileşeceğim ve

zorunda kalmayacaksın." Ses tonumu neşeli tutmaya çalışıyorum, her ne kadar tek yapmak istediğim saklanmak ve garip utancımın geçmesini beklemek olsa da. "Ben de bunu bir şekilde telafi edeceğim."

Bana tuhaf bir bakış atıyor ve büyük boy tuniklerinden birini çıkarıp başıma geçiriyor. "Seni biraz yalnız bıraksam iyi olacak mısın?" Jerrok adım adım uzaklaşıyor ve yakındaki bir masanın üzerinde duran metal parçalardan oluşan bir sandığı alıyor.

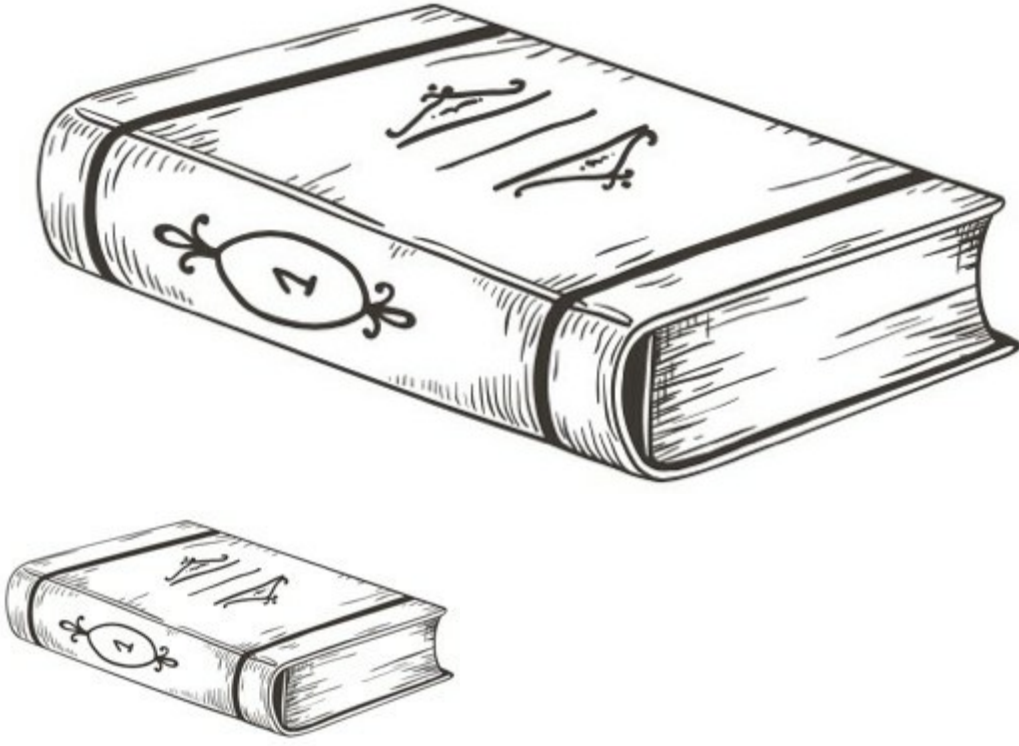
"Tabii ki." Saçlarım hâlâ başımdan aşağıya ve tuniğimin yakasına damlıyor ama şikâyet edemem. Yatağının kenarına oturuyorum ve Sleipnir hemen su damlacıklarını yalamaya başlıyor

yüzüme bir gülümseme getirdi. "Ben Sleipnir'e sarılacağım." "Güzel," diyor

Jerrok ve dışarı çıkıyor.

İçimi çekiyorum ve yüzümü yalarken kolumu dikkatlice carinoux'nun omuzlarına doluyorum.

"İşleri kesinlikle garipleştirdim, evlat."

JERROK

Parçaların olduğu sandığı odadan dışarı taşımak, ondan uzaklaşmak için bir bahane sadece. Bakışları çok bilgili ve ben de sakın kalamayacak kadar telaşlıyım. Aletim ağrıyor, ağrıyor ve hâlâ nemli pantolonumu giydiğimi ve zemine su bulaştırdığımı hayal meyal fark ediyorum. Ama umurumda değil. En yakın odaya gidip sandığı yere atıyorum, sonra elimi sikimin zonklayan çubuğunun üzerinde gezdiriyorum.

Piercingli olduğunu söylemişti. Bir kız arkadaş için mi?

Göğüslerini yıkıyordum, sert uçlarına ve buradaki yumuşaklığına hayran kalmıştım ve başka bir kadın hakkında sorular sordu. Hayatımda biri olup olmadığını öğrenmek istedi... ve ben de bir aptal gibi onu geri çevirdim. Ben bir aptalım. Panikledim ve nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Uzaylılar tarafından kaçırılmış ve istismar edilmiş bir insan dışisine ondan etkilendiğinizi nasıl söylersiniz? Kokusuna, tenine, gülümsemesine ve konuşmasına takıntılı olduğunuzu? O çaresizken çıplak bedenini yıkarken bunu nasıl söylersiniz... ve bunu tehditkâr hale getirmezsiniz?

Ayrıca, onun cevabını zaten biliyorum. Benim gibi biriyle asla ilgilenmez. Mesakkah için bile pek yakışıklı sayılmam. Her yerimde yara izleri var. Gözlerim uyuşmuyor. Uzuvarım çöp gibi. Zengin değilim. Kesinlikle çekici değilim. Sophie bana katlanıyor çünkü başka seçeneği yok ama bu benimle cinsel olarak ilgilendiği anlamına gelmiyor.

Bu yüzden ona yaklaşmamam ve güvenini suiistimal etmemem çok daha önemli. Onu yıkamanın hayatımdaki en büyük zevklerden biri olduğunu bilmemeli. Onu hayal ettiğimi ya da onu düşünerek kendime dokunduğumu bilmemeli. Odaya bakıyorum, son zamanlarda temizlemeye çalıştığımız odalardan biri olduğunu fark ediyorum. Sophie benim "rahat" bir yaşam alanına sahip

olmama takmış durumda, sanki bu çok önemliymiş gibi. Çok iyi bir kalbi var ve ben bu iyiliğe karşılık vermek için ne yapıyorum? Pislik

Her fırsatta onun ağzını ve yumuşak tenini hayal ederek sikimi sıkıyorum. Şimdi bile, onun sabunlu göğüslerini düşünerek pantolonuma uzanıyorum ve uzunluğumu sıkıyorum.

Sen piercingli misin?

Onu sikime bakarken hayal ediyorum ve hayallerimde yüz ifadesi saf bir zevkten ibaret. Büyüleyici, pembe-kahverengi ağzıyla başını öperken bile plas-film aldığı ve sikimi onunla kapladığını...

Evet, gelmem uzun sürmüyor. İki hızlı çekiş ve aklımda Sophie'nin görüntüsüyle işim bitti. İşim bittiğinde, belli belirsiz bir utanç duyuyorum. Gerçek Sophie bana asla böyle dokunmazdı. Gerçek Sophie sadece yalnız kalmak istiyor. Eski bir havlu kullanarak temizlendim ve sonra onu yangın kanalına attım. Kendimi toparlayarak, ana odama geri dönüyorum.

Sophie yatağında tabii ki ama uyumuyor. Yan tarafına kıvrılmış, yüzünde belli belirsiz bir mutsuzluk ifadesiyle boşluğa bakıyor. Carinoux'nun kafası kalçasına yaslanmış, her zaman yanında, ama Sophie... uzak görünüyor. Üzgün.

Muhtemelen ona dokunmaya çalışacağımdan endişeleniyordur. Kırılgan arkadaşlığımızı mahvetmek için. Sertçe yutkunarak, zekice, esprili bir şey söylemek için ağzımı açıyorum... ama hiçbir şey çıkmıyor. Hiçbir şey düşünemiyorum. Tek yapabildiğim boğazımdan hırlamak, kendime kızmak.

Bana bakıyor ve yüzündeki mutsuz ifade hiç azalmıyor. "Her şey yolunda mı?"

Tamam, patlamak istiyorum. Ama... yüz ifadesinin daha da üzgünleştiğini hayal ediyorum ve bu beni ağlatıyor. "Pek sayılmaz," diyorum. Ellerimi çalışma masamın üzerine koyarak birkaç adım ilerliyorum. Sonra... Onları görüyorum. Kitapları. Ve onun gülümsemesini nasıl geri getireceğimi biliyorum. "Gözlerini kapat."

Sophie yatakta doğrulup bacaklarını katlıyor. Bana meraklı bir bakış atıyor ama dediğimi yapıyor, bandajlı ellerini kucağına koyuyor. Carinoux esniyor ve bana uykulu bir bakış atıyor, sonra tekrar uykuya dalıyor, karnının üzerine kayıyor ve yorganın altına giriyor.

Islak ellerimi siliyorum -her yerim hâlâ ıslak ve sadece yarı giyinik durumdayım- ve kitapları alıp yatağa doğru ilerliyorum. Bunu yaparken onu izliyorum, yüzünü bana doğru çevirdiğini ve çıkardığım sesleri dinlediğini fark ediyorum. Gözlerini kapatmasını istediğimde hiç itiraz etmedi. Sadece... bana güvendi. Bu alçakgönüllü bir farkındalık. Umarım her zaman onun güvenine sahip olurum.

Oturduğu yerin önünde yere diz çöküyorum, eklemlerim yüksek sesle gıcırıyor. Kaşları çatılıyor ama gözlerini kapalı tutuyor. "Benimle otur," diye mırıldanıyor, başını eğip yatağı işaret ederek.

"Yapamam. Hâlâ ıslak pantolon giyiyorum." Yanakları kızardı ve ben boğazımı temizledim. Ona o anı hatırlatmam aptallıktı. Kitapları kaldırıyorum. "Senin için bir şeyim var."

Gözlerini açıp bana göz kırıyor ve ben bir kez daha onun ne kadar güzel olduğuna hayran kalıyorum. Bakışları elimdeki nesnelere odaklanıyor ve nefesini içine çekiyor. "Kitaplar mı?"

Başımı salladım.

"Bunlar... İngilizce mi?" Gözlerinde çok fazla umut var.

Kendimi aptal gibi hissediyorum. İngilizce bir insan dilidir. Bunların hangi dilde yazıldığını bilmiyorum. Kitaplardan birini rastgele bir sayfaya açıyorum ve ona doğru tutuyorum. "Okuyabilir misin?"

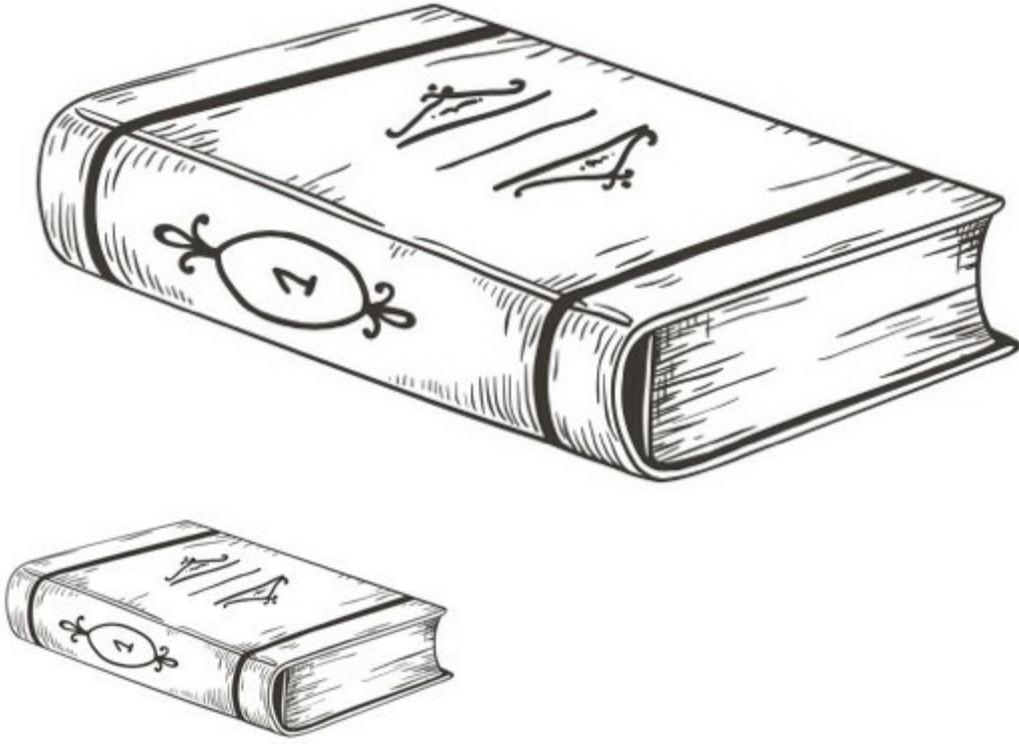
Ondan ciyaklamaya benzer bir ses çıkar. "Yapabilirim!"

"Güzel." Kitabı kapatıyorum ve diğerini uzatıyorum. Başını sallıyor, gözlerinde heyecan parlıyor. İkisini de üst üste koyup ona uzatıyorum ve sonra alamayacağını fark ediyorum. Tabii ki

alamaz. Ben tam bir aptalım. "Sevindim," diye idare ediyorum. "Onları gördüm ve seni düşündüm."
Sophie'nin yüzü o kadar sevinç dolu ki kalbim göğsümde tekliyor. "Oh, Jerrok. Çok teşekkür ederim." Sargılı ellerini yüzüme koyuyor ve uzanıp yanağıma bir öpücük konduruyor. "Sana sarılamadığım için."

Tamamen hareketsizim.

O da öyle yapar ve ne yaptığının farkında olmadığı açıktır. Sophie'nin sevinç ifadesi kayboluyor ve bir saniye sonra gözyaşlarına boğuluyor. "Her şeyi çok daha kötü hale getiriyorum, değil mi?"

SOPHIE

"Neden ağlıyorsun?" Jerrok soruyor ve onun yapmacık, sinirli sesi beni daha da üzüyor. Neden ağlıyorum? Gerçekten bunu sormak zorunda mı? Bunun çok açık olduğunu sanıyordum - işte buradayım, birlikte duş almamızı rahatsız edici hale getirdikten sonra, birkaç kitap karşısında her şeyi unutup yanağından öpüyorum. Onun insan olmadığını, yanaktan sevgi dolu bir öpücük kavramını anlayamayacağını unutup duruyorum.

Yanak. Onun hijyen kurallarını yeniden çiğnediğimi. "Her şeyi mahvediyormuşum gibi hissediyorum." "Mahvetmek mi?" diye yineledi, şaşkınlıkla. "Neyi mahvediyorsun?"

"Senden hoşlanıyorum," diye idare ediyorum. "Arkadaşlığımızı mahvetmek istemiyorum. Yanaktan bir öpücük sadece küçük bir sevgi gösterisidir. Hiçbir anlamı yok." Ona yalvaran bir bakış attım. "Ve sanki orada değillermiş gibi sınırlarını aşıp duruyorum. Özür dilerim."

İfadesini okumak imkansız. Bir süre sonra Jerrok uzun bir iç çekti. "Kızgın değilim Sophie. Sadece ağlama, tamam mı? O kitapları sana verdim çünkü seni üzgün görmekten hoşlanmıyorum."

Eldivenli ellerimi havada sallıyorum. "Üzgünüm çünkü bu her şeyi mahvediyor." "Hiçbir şeyi mahvetmiyor. Sadece rahatsız edici."

"Beni yıkamak zorunda kaldığın için üzgünüm." "Sen de benim için aynısını yapardın."

Başımı salladım, perişan bir halde. "Yapardım." Muhtemelen piercinglerine de takılırdım ama bu konuyu açmıyorum.

Bilmediği şeyler işleri daha fazla mahvetmeyecek.

"Bu yüzden hiçbir şey düşünmeyin," diyor Jerrok. Protezlerinin güçlü gıcirtısıyla ayağa kalkıyor ve yüzünde bir buruşukluk beliriyor. "Biz arkadaşız."

"Emin misin?" Gözyaşları içinde soruyorum. Gözlerimi ve burnumu silmek istiyorum ama mümkün değil. Ve ben

Ondan bunu yapmasını da isteyemiyorum çünkü bu yanlış geliyor. Bu yüzden yüzüm ıslak bir şekilde ona bakıyorum. "Arkadaşın olmayı seviyorum. Bunun değişmesini istemiyorum."

Nazik bir ifadeyle bana bakıyor. "Bu değişmeyecek."

Öyle ama. Jerrok o gece yatağa gelmiyor ve ben birkaç oda ötedeki matkabının sesiyle uykuya dalıyorum, zihnimin gerisinde alçak bir uğultu. Sabah uyandığımda da oradaydı ve günün büyük bölümünde sessizdi, gözleri uykusuz halkalarla çevriliydi.

Yine de ipucunu alabiliyorum. O gece bandajları çıkarıyorum ve kabarcıklarım neredeyse tamamen iyileşmiş, ellerim biraz parlak ve sıkı. Yine de onları kullanabiliyorum ve Sleipnir'i alıp odamdaki yatağıma geri dönüyorum. Jerrok'un kendi alanına ihtiyacı var ve arkadaşı olarak ben de ona bu alanı sağlayacağım.

İstemesem bile.

Ona çok fazla bağımlı olmaya başladığımdan endişeleniyorum. Ona yapıştığımdan. Çünkü yatağımda tek başıma olmaktan hoşlanmıyorum. Sleipnir iyi elbette ama Jerrok'un vücudunun benimkine yaslanmış olması hoşuma gidiyordu. Beni güvende hissettiriyordu. Ve onunla konuşmayı özledim. Onunla çalışmayı özledim. Her şeyin o duştan ve piercinglerini sorup onu fena halde rahatsız ettiğim andan önceki haline dönmesini istiyorum.

Üzerine atılan sinir bozucu insanın da küçük bir aşka tutulduğunu öğrendiğinde kahkahalarla gülmez miydi? Ağzının zalim bir sırıtışla büküldüğünü ve ürperdiğini hayal ediyorum. Evet, hayır. Aramızdaki mesafe iyi bir şey.

Uzaklaşma yeminim sadece birkaç saat sürdü. Edward Bulwer-Lytton'ın *Pompei'nin Son Günleri* adlı eski moda kırmızı kitabını açgözlülükle içime çekerek bir süre okudum. Dili biraz yapmacık ve sayfaları yaşlılıktan sararmış ama bu sadece yavaşça okuyup tadını çıkarabileceğim anlamına geliyor. Diğer kitap ise Walter Lord'un yazdığı *A Night to Remember (Hatırlanacak Bir Gece)* ve belli ki dışarıdaki bir uzaylı insan felaketi pornosuna bayılmış. Her iki kitabın da konusu pek iç açıcı değil ama okuyacak yeni bir şeyler bulduğum için çok heyecanlıyım. Romalıların hayatlarına dalmışım, Sleipnir uyuyor ve yatağı işgal ederken sırtıma bastırıyor, o sırada sesi duyuyorum.

Düşük bir inilti.

Ayağa kalkıyorum ve tuniğimi omuzlarımda düzeltiyorum. Ellerim biraz sıcak ama o kadar da kötü değil. Daha çok zavallı Jerrok için endişeleniyorum çünkü o iniltinin ne anlama geldiğini biliyorum. Sleipnir ayağa kalkıp bacağıma doğru ilerliyor ama ben başını okşayıp yatağı işaret ediyorum. "Uyumaya devam et."

Tabii ki beni görmezden geliyor, çünkü içinde çok fazla kedi var.

"Tamam o zaman," diye iç geçirdim. "Sadece Jerrok yeme, tamam mı? Kötü rüyalarına engel olamıyor." Tuniğimi vücuduma daha sıkı sarıyorum ve koridorda ilerliyorum. Yaklaştıkça nefes nefese sayma ve savrulma sesleri duyuyorum. Kalbim onun için sıkışıyor ve yatağa doğru ilerliyorum. Onu uyandırmak yerine hemen yanına tırmanıyor, bir kolumu gövdesine doluyor ve arkadan kaşıkliyorum.

Jerrok seğiriyor ve nefesini içine çekiyor. Yarı yuvarlanıyor, sonra arkasına sıkıştığımı fark edip duruyor. "Sophie?" diye mırıldanıyor, sesi uykulu. "Ne yapıyorsun?"

"Yatağa geliyorum," diyorum esneyerek. "Başta fark etmemiştim ama benimle daha iyi uyuyorsun, değil mi? Kabuslar gelmiyor." Elimi beline doğru kaydırıyorum ve yüzümü sırtına bastırıyorum. Bacaklarım bükülmüş, onunkilerle aynı hizada ve daha önce hiç büyük kaşık olmamıştım. Muhtemelen Jerrok'un yarısı kadar olduğumu düşünürsek bu biraz komik ama aynı zamanda hoş da. Sanki rahatlatan benmişim gibi. Son birkaç günden sonra bunu kullanabilirdi ve

ben de vermekten hoşlanıyorum. Yüzümü tenine yaslıyorum. Görünüşe göre uyurken tişört giymiyor ve sıcacık. Çok sıcak.

Karşısında uzattığım koluma dokunuyor. "Bu... seni rahatsız edecek mi? Rahatsız mı oldun?"

Belki daha önce de olurdu, ama Jerrok'a olan aşkım fazla mesai yapıyor. Kokusu burnumda,

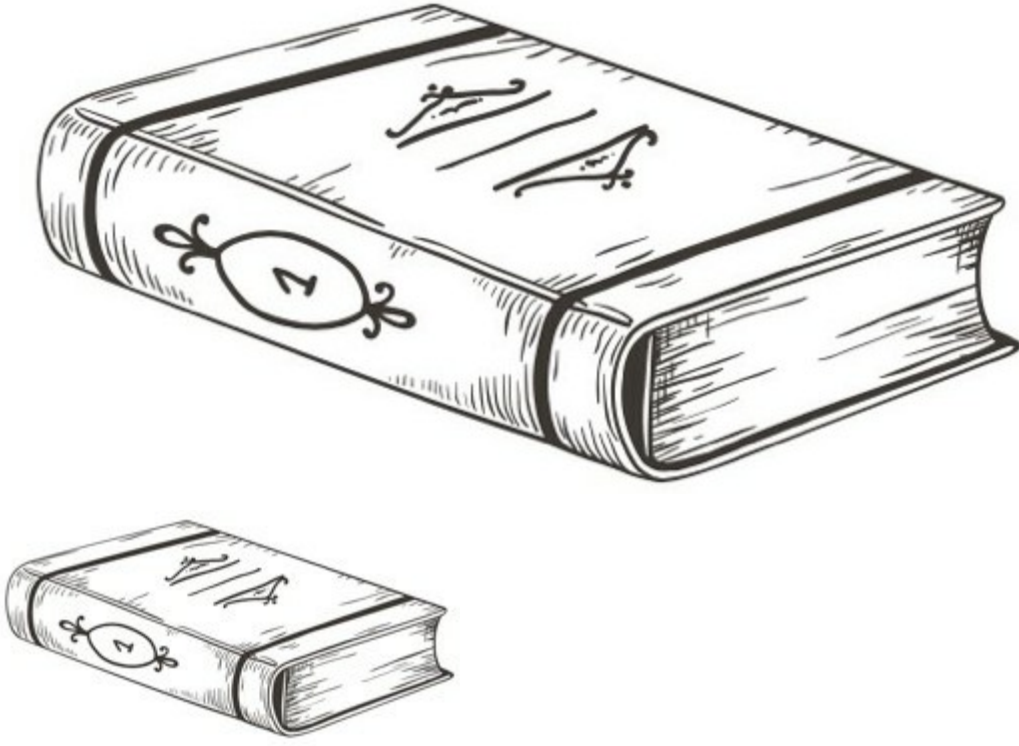
Büyük kaşık olduğum için de yatağın kenarındayım, popom kenardan biraz sarkıyor. Yine de bir çıkışım var. Birden fazla bedenin arasında sıkışıp kalmadım, bu yüzden hayır, bu beni rahatsız etmiyor. Burnumu sırtına sürüyorum ve derisinin hemen altında, kürek kemiği boyunca sert metal parçalar var. Beni dürtüyor ve bastırıyorlar, ama ben de onları seviyorum.

Gözlerim kapalı olsa bile bana bunun Jerrok olduğunu ve güvende olduğunu hatırlatıyorlar. "Rahatsız değilim," diye onu rahatlatıyorum.

"Uyumaya git."

Parmaklarını karnının üzerinde benimkilerle birleştiriyor ve bir an için tekrar itiraz edeceğini düşünüyorum. Yine de itiraz etmiyor; sessizleşiyor ve kısa bir süre sonra nefes alış verişini yeniden düzene giriyor. Sleipnir bir ev kedisi kadar zarif bir şekilde yatağın ayakucuna zıplıyor ve Jerrok'un bacaklarına yerleşiyor. Bu onu uyandırıyor ama sadece birazcık ve tekrar uykuya daldığını hissedebiliyorum.

Gözlerimi kapatırken gülümsüyorum.

JERROK

Saçlarıma ve boynuzlarıma değen ılık nefesle ve Sophie'nin yüzüme bastırıldığı memeleriyle uyanıyorum. Etrafımda kıvrılmıştı -aslında bana yapışmıştı- ve dün gece benimle uyumaya geldiğini hayal meyal hatırlıyordum. Yine kötü rüyalar görmüş olmalıyım, ama onları hatırlamıyorum. Sadece yanımda yatağa girdiğini hatırlıyorum.

Bu beni arzıyla acıtıyor. Bu dişi özel biri. Çok nazık, verici bir kalbi var ve güzel, narin bir pakete sarılmış. Sonunda ona sahip olacak erkek ya da dişiye kıskanıyorum. Gözlerimi kapatıyorum, bu anın içinde mümkün olduğunca uzun süre kalmak istiyorum. Sophie uyanana kadar hareket etmeyeceğim, diye düşünüyorum. Aslında hiç hareket etmek istemiyorum. Sadece Sophie'nin kokusunu içime çekip bir süre zihnimi doldurmasına izin vereceğim. Ağır carinoux'nun bacağıma sarması ve kan dolaşımımı kesmesi umurumda bile değil. Nasıl olsa bir parmağımı kaybedecek değilim.

Sophie hafifçe iç çekerek yer değiştiriyor ve göğüsleri tenime değişiyor. Meme ucu yanağıma sürtünüyor ve anında sikim doluyor ve ağırlaşıyor. Kef me. Çenemi sıkıyorum, bu anı mahvetmemeye kararlıyım. Ondan tahrik olmam onun suçu değil. Benimle yataktayken aklımı dolduran iğrenç şeyleri bilmesine gerek yok. O-

"Jerrok?" diye mırıldanıyor, sesi son derece tatlı ve uyku. Parmakları protez kolumun üzerinde geziniyor. "Devrelerin zıplıyor."

"Aldırma onlara," diye mırıldanıyorum. Tıpkı ağzıma çok yakın olan meme uçlarının alayını görmezden geldiğim gibi.

Onun yerine uzanıp parmaklarını kolumdaki sentetik deriye bastırıyor ve ovuşturuyor. "Bu

yardımcı oluyor mu?"

Hem sakınleşiyor, hem de sakınleşmiyor. Kolum sakınleşiyor ama daha aşağıda olan kısımlarım kesinlikle sakın değil. Onun dokunuşu bunları daha da kötüleştiriyor.

"Seni  pt ğ m için özür dilerim," diye mırıldanıyor, parmak uçları en nazik okşamayla kolumun üzerinde kayarken bile.

şu anda ondan duymak istediğim şey bu değil. Bana dokunduğu için pişman olmasıyla ilgili hiçbir şey duymak istemiyorum... hem de bana dokunurken. O koluma masaj yaparken elim kalçasında ve parmaklarımı hafifçe hareket ettirerek onu okşuyorum. "Bunu neden yaptın?"

Tereddüt ediyor. "Ben istedim."

Ona bakıyorum. Boğazımda bir düğüm bana elimi uzatmamamı, daha fazlasını ummaya cesaret etmememi söylüyor ama kendime engel olamıyorum. "Hoşuma gitti."

Sophie'nin dudakları aralandı. Yüzünde şaşkınlık dolu bir ifadeyle bana bakıyor.

Kalçasını ovuyorum, göz temasını kesmemeye kararlıyım. Sadece bir dokunuşla bile olsa ona takıntılı olduğumu göstermek istiyorum. Ağzını yüzüme bir düzine kez bastırmak isterse, a g zly  bir aptal gibi kabul edeceğimi.

Koluma masaj yapmayı bırakıyor ve yatakta kayıyor. Bir an için her şeyi berbat ettiğimi ve onun yataktan çıkacağını düşünüyorum ama Sophie yüz yüze gelene kadar aşağı kayıyor. Yüz hatlarında düşünceli bir ifadeyle beni izliyor ve sonra eğilip kaplanmış alnımı hafifçe öpüyor.

Yan tarafını okşayarak inliyorum.

"Ben... hijyen kurallarını ihlal etmiyor muyum?" diye soruyor nefes nefese, eli yüzüme gidip yanağımı hafifçe okşarken.

"Umurumda değil," diye idare ediyorum, ona dokunmadan duramıyorum. Kalçasının nazik kıvrımlarını okşuyor, ne kadar yumuşak olduğuna hayret ediyorum. Hareketlerimi hafif ve zararsız tutarak onu tuniğin içinden okşuyorum. Hiçbir şeye elimi s rm yorum. Sadece ona dokunmak istiyorum. Hepsi bu.

Eğilip burnumu öpüyor, dudakları tenimin üzerinde tüy gibi sıyrılıyor. Göz kapakları ağır, kirpikleri ifadesini benden koruyor ama korktuğunu sanmıyorum. Kollarımda titremiyor. Eğilip yanağıma hafif bir öpücük kondurduktan sonra başparmağını elmacık kemiğimin üzerinde gezdirirken rahat görünüyor. "Ağzını  psem ne yapardın?"

Ben olsam ne yapardım? "G l mserdim..."

Sophie kıkırdıyor ve ben kendimi biraz aptal gibi hissediyorum. Buna tepki veremedenden eğiliyor ve dudaklarını dikkatlice dudaklarıma bastırıyor. Bu sadece anlık bir dokunuş ve olduğu kadar çabuk kayboluyor. Yine de içime bir sıcaklık doluyor ve gülümsüyorum.

Ve sonra... gülümsemem kayboldu. Daha önce  p c ğ n hiçbir anlamı olmadığını söylemişti. Bunu büyük bir sevgi, onun da beni benim onu sevdiğim kadar sevdiğinin bir işareti olarak hayal ediyordum... ama ya yanılıyorsam? "Bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii ki."

"Herkesi  per misin?"

Sokulmuş gibi geri çekiliyor ve yüzünde acı ifadesi beliriyor. O anda bir hata yaptığımı fark ettim. Bu küçük jest özeldi, sadece benim içindi ve ben bir şekilde bunu mahvetmiştim.

Sophie sanki yanıyormuş gibi yataktan fırlıyor ve ben ona uzanıyorum. Bileğini tuttum. "Bekle. Öyle demek istemedim."

Bana yaralı bir ifade veriyor. "O zaman ne demek istedin?" Sesi buz gibi soğuk.

Söyleyecek doğru şeyi bulmakta zorlanıyorum. Onun gibi bir kadının benim gibi bir erkeğe nasıl şefkat gösterebildiğini anlamadığımı açıklamak için. Mümkün olan her şekilde kırıldım ve evrenden geri çekildim. Ona sunacak hiçbir şeyim yok. Zalim ve soğuk davrandım... ve o hala beni

öpmek istiyor? Bu hak ettiğimden daha fazlası gibi geliyor ve bu yüzden cevap açıkça özel olmadığım olmalı.

Öpücükler herkes içindir. Yanılıyor olsam bile mantıklı olan tek şey bu. Yüz ifadesine bakılırsa, çok yanılıyorum. "Ben... kırık bir erkeği neden öptüğünü anlamıyorum."

Yüz ifadesi yumuşar. "Jerrok..."

İstasyonun iletişim sistemi alarm veriyor. "Gelen gemi. Gelen gemi. Kanal 3'te selamlama frekansı. Lütfen cevap verin."

Sophie geriye doğru sendeledi, ben de bileğini bıraktım. "Neler oluyor?"

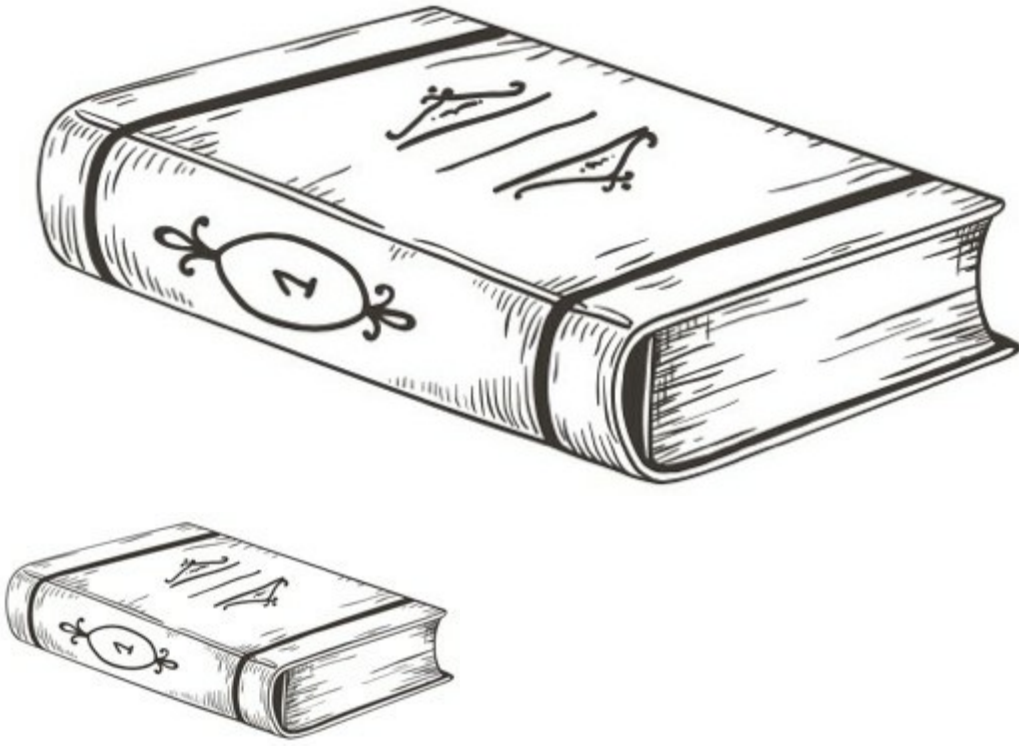
"Ziyaretçiler," diye homurdanıyorum, zamanlamalarına sinirlenerek. "Sen uyurken geleceklerini bildirdiler. Onlara önden gelmelerini söyledim." Onun endişeli bakışları karşısında ekliyorum, "Sadece hurda bırakacaklar. Kimse kalmıyor. Benim odamda saklanabilirsin ve kimse seni rahatsız etmez. Buna söz veriyorum."

Bana şüpheli bir bakış atıyor ama başını sallıyor. "Çabucak gidecekler mi?" "Çok çabuk," diye onu rahatlatıyorum.

Sophie bir an düşündükten sonra eliyle beni işaret ediyor. "O zaman pantolon giysen iyi olur."

Aşağıya bakıyorum ve ilk kez battaniyeden başka bir şey giymediğimi fark ediyorum, battaniye de kalçalarımın etrafında çok aşağılarda toplanmış, vücudumdaki her yara ve eski izi gösteriyor. Ama gülümsemesi sıcak ve arkasını dönmeden önce parmaklarını çenemde hafifçe gezdiriyor.

Görünüşe göre misafirlerimi sert bir horozla karşılayacağım, çünkü şimdi o dokunuşu ya da öpücüğünü düşünmeden edemiyorum.

JERROK

Vuttis gemiye yanaşmak için tatlı bir zaman ayırıyor ve sonra bana ne getirdiğini göstermek için daha da fazla zaman harcıyor. Szzt korsanıyla geçmişte pek çok kez uğraştım ve en sevdiğim kişi olmasa da çoğunlukla zararsız biri. Aslında bir sarhoş.

Ancak bugün yeni bir ekibi var ve görünüşleri hiç hoşuma gitmedi. Üç erkek, iki tane daha szzt ve gözlerinde kaypak bir bakış olan bir ssithri var. Mekiklerini limana yanaştırıyorlar ve muhtemelen en son bulundukları limandan çaldıkları süslü küçük bir hava kızağı da dahil olmak üzere hurdalarını taşıyorlar. İyi bir nakliye, ama aynı zamanda kredi rezervlerimi de temizleyecek. Sorun değil. Daha fazlasını yapabilirim.

"Eski mürettebatın nerede?" İstasyonun yaşam alanlarına açılan bölme kapılarının önünde dururken kollarımı göğsümde kavuşturarak Vuttis'e soruyorum. Sophie ve evcil hayvanı benim kamaramda güvenle saklanıyorlar ama yine de gelip içeride dinlenebileceklerini düşünmelerini istemiyorum.

Vuttis sadece sert omuzlarını silkiyor ve tuniğinin göğsünde, aynı zamanda geminin gövdesinde de bulunan yeni sembolü kaşıyor. "Bir ya da üç yanlış anlaşılma yaşadık ve yollarımızı ayırdık."

Harika. Szzt'in bir şişeyi dudaklarına götürüp geçirmesini izliyorum. Onun arkasında, ssithri istasyonuma ilgiyle bakıyor, duvar panellerine dokunuyor ve diğer iki szzt getirdikleri hurda araçları boşaltırken yapıyı değerlendiriyor. Kötü bir iş çıkarıyorlar, bu da muhtemelen sarhoş oldukları anlamına geliyor. Kızgınlığım artıyor.

Vuttis pazarlık yapmak istediğine karar verdiğinde yükselmeye devam ediyor. "Bu parti için iki yüz bin kredi," diye açıklıyor matarasını havada sallayarak. "İzlenemez krediler tabii ki. Hepsini

hurdaya çıkarırsan on katını kazanırsın."

H o m u r d a n ı y o r u m . "O kadar ödeyeceğimi sanıyorsan aptalın tekisin. Otuz bin. Max.

Takip edilemez."

Szst keskin dişlerini göstererek bana tısladı. "Bana hakaret ediyorsun."

"Hayır, bilmiyorum." Elimle yükü gösteriyorum. "İyi bir yük ama iki yüz bin iyi değil." Bunların hepsi oyunun bir parçası elbette. Bir süre fiyat pazarlığı yapacağız, o bana isimler takacak, ben onun getirdiklerini sözlü olarak yerden yere vuracağım ve ikisinin arasında bir fiyatta anlaşacağız. Elbette, Vuttis bir kırkla karşılık veriyor ve ben fiyatı yüz, sonra doksan, sonra yetmiş beşe indirirken pazarlığa devam ediyoruz. Tamamen sarhoş olduğu için pazarlık yapmak o kadar da zor değil ve oldukça kolay pes ediyor. Ya mal çok sıcak ve yeni çalınmış ya da başka bir şey oluyor.

Ssithri bize doğru yaklaşıp biz fiyat üzerinde çalışırken bizi dinlediğinde ikincisinden şüpheleniyorum. "Burası yalnız bir istasyon olmalı," diye tıslıyor bana, dili titriyor. "Her şeyden çok uzakta."

"Ben de bundan hoşlanıyorum," diyorum ona, sinirlerim tepeme çıksa da ses tonumu rahat tutarak. Vuttis'e elimle işaret ediyorum. "Anlaştık mı, anlaşmadık mı?"

Szst homurdanıyor. "Anlaştık. Öde bana."

Durup gemilerine bakıyorum. Gemide hiç insan eseri olup olmadığını sormak istiyorum. Onlara bir alıcı tanıdığımı söyleyebilir ve ellerinde ne varsa satın alabilirim... çünkü sırf Sophie'nin gözlerinin parladığını görmek istiyorum. Ama yapmam. Zaten yüksek alarmdayım ve bu fazla meraklı aptalların Sophie'nin istasyonda pahalı bir koruma canavarıyla birlikte olduğunu bilmelerini istemiyorum. "Yetmiş olsun o zaman. Beni takip edin."

Hangarın içine inşa ettiğim, ticaret gelirimi ya da çoğunu sakladığım duvar kasasına doğru ilerliyorum. Aslında "pazarlığın" bir parçası olarak onu oldukça yedek tutuyorum. Eğer yetmiş ödemeyi teklif edersem ve kasamda sadece yetmiş beş varsa, benden iyi bir anlaşma aldıklarını düşünürler. Gerçekte, her iyi leş yiyici gibi gemide, havalandırma deliklerinde ve döşemelerin altında sakladığım daha fazla param var. Yürüyüşümü yavaş tutuyorum, kasaya doğru giderken topallamamı abartıyorum ve hem ssithri hem de Vuttis'in arkamdan geldiğini fark etmeden edemiyorum.

Umarım sadece sarhoşlardır.

Kasayı açıp paraları çıkarıyorum ve ssithri yaptığım her şeyi büyük bir ilgiyle izliyor. Kredi torbasını Vuttis'e uzatıyorum, o da elimden kapmadan önce bir yudum daha alıyor.

"Sizinle iş yapmak bir zevkti," diyorum en kuru sesimle. "Şimdi gidebilirsin."

Ssithri tıslayarak gülüyor. "Çok hosssspitable."

"Kimse buraya misafirperverlik için gelmiyor," diye belirtiyorum. "Buraya hurdalarınızı satın aldığım ve soru sormadığım için geliyorsunuz." Gemiye işaret ediyorum. "Ama artık işimiz bitti ve gidebilirsin."

Vuttis yakındaki bir çalışma tezgahından en sevdiğim aletlerden birini alıyor, inceliyor ve sonra cebine atıyor. Ona gözlerimi kısıyorum ama o sadece sırtıyor ve bir kadeh daha içiyor. Arkasında, diğer iki szst gülüyor ve en yakındakini kapıp mekiklerine atıyorlar.

"Siz sarhoşlar ne yapıyorsunuz?" Bu noktada yüksek alarmda olmama rağmen ses tonumu kızgın tutuyorum.

Ssithri bir silah çıkardı ve bana doğrulttu. "Bunu anlamadın mı dostum?"

Bu bir soygundur." Kasayı işaret eder. "Onu tekrar açabilirsin. Parayı bize ver."

Vuttis'e bakıyorum ama o bana bakmıyor. Tipik bir durum. İçimden bir ses son ekibinden "uyumsuz" oldukları için atılmadığını söylüyor. Tiksintiyle homurdanıyorum. "Bir hurdacıyı mı soyuyorsun?"

"Zor zamanlardayız," diyor ssithri. "Ve sanırım sen çok kazanıyorsun, dostum."

Yüzüme doğrultulmuş tabancaya bakıyorum. Daha önce de soyulmuştum. Olur böyle şeyler, özellikle de evrenin sınırında. Kredilerimi saklamamın bir başka nedeni de bu. Muhtemelen onları buradan güvenli bir şekilde çıkaracak kadar dikkatlerini dağıtabilirim... ama bu korsanları tanımıyorum. Kasayı açtığım anda beni vurabilirler.

Ve Sophie'nin güvenliğini düşünmeliyim. Ona zarar gelmesine izin veremem. "Eğer sana içinde ne olduğunu verirsem

buradan çıkacak mısın?" İzinleri değıştireceğim, savunmayı devreye sokacağım ve bir daha asla kapıma gelmemelerini sağlayacağım.

"Küçük istasyonunuzda neler olduğunu gördükten sonra," diye başını sallayarak onaylıyor ssithri. "Belki bize yemeğinizi verirsiniz, hmmm?"

O malzemeler Sophie ve hayvanı için. Ve ben, ama bir öğünü kaçırabilirim. Kırılgan insan misafirimın acı çekmesini istemiyorum. Gözlerimi ona dikip kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, patlayıcının karşısında irkilmek istemiyorum. Ne de olsa o kasa kilitli kaldığı sürece beni öldüremez.

Ssithri silahını kapıya doğru çevirir. "Önce onu, sonra da kasayı aç."

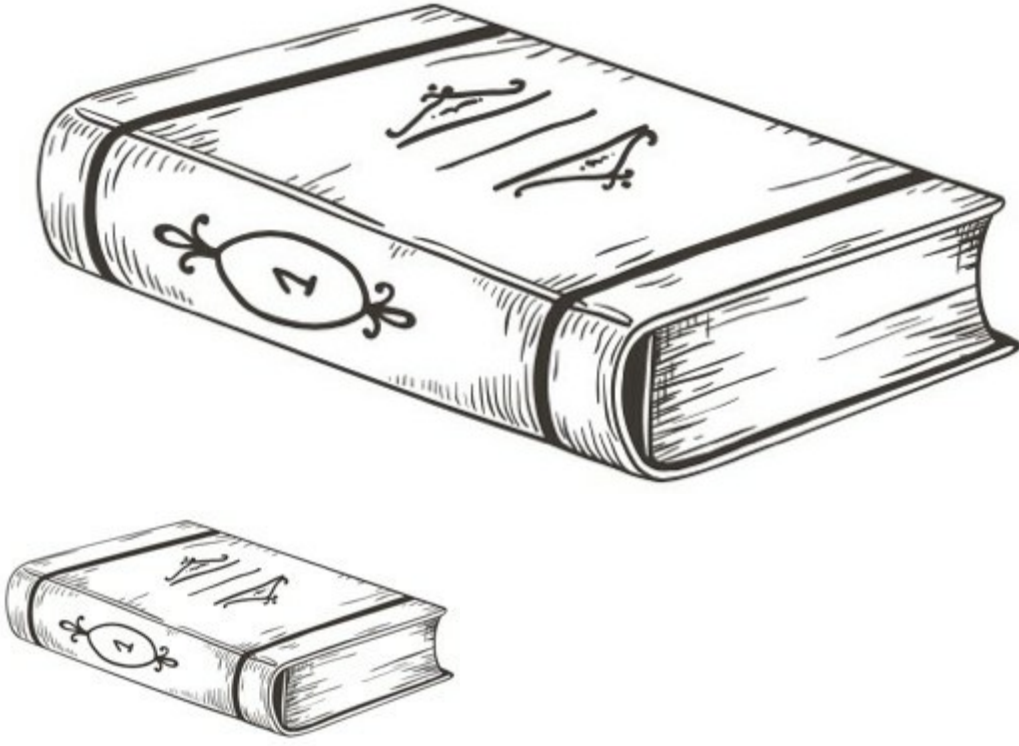
"Hayır."

Vuttis tedirgin görünüyor. "Jerrok, sadece yap şunu. Almaya değer ne varsa aldıktan sonra seni yalnız bırakacağız."

"Hayır," diyorum tekrar. "Özel odama adımını bile atmayacaksın."

Sophie'nin yanına bile yaklaşmayacaksın.

Bir düğmeye basıp onu hayata geçirirken patlayıcı mırıldanıyor. Tekrar alnıma doğrultuyor. "O zaman bir sorunumuz var," diye tıslıyor ssithri.

SOPHIE

Görünüşe göre *Küçük Kardeş*'teki günlerimden bir şeyler öğrenmişim. Jerrok hemen dönmeyince, kamarasındaki hiç kullanmadığı eski iletişim istasyonuna gidiyorum. Tanıdık düğmeler arıyorum ve aradığım şeyi bulduğumda, sıraya dokunarak istasyonun görsellerini açıyorum. Hangar bölümüne gelmeden önce üç farklı oda görüyorum ve sonra gördüğüm şey nefesimi kesiyor.

Jerrok'un suratına silah doğrultmuş yılan görünümlü bir uzaylı var. Ve Jerrok ona kaşlarını çatmış, kollarını kavuşturmuş bakıyor.

Öldürülecek.

Bunun olmasına izin veremem. Jerrok'un duvarındaki silahlardan birini alıyorum; adını bilmediğim ama iyi tanıdığım bir tür blaster. Vızıltısını dinleyerek çalıştırıyorum ve sonra sessizce odama gidip maskemi ve pelerinimi alıyorum. Pelerini atıyorum, maskeyi takıyorum ve kapıya yöneldiğimde Sleipnir kapının hemen dışında volta atıyor, bekliyor. Tedirgin, kuyruğu çılgınca sallanıyor. Bir an için onu odama kapatmayı düşünüyorum ama... o bunu yapmak için doğmuş.

Bir elimi başına koyup onu sakinleştiriyorum. "Arkamda kal," diyorum, uzun kolumu blasterın üzerinden geçirirken bile. "Beni anlıyor musun Sleipnir?"

Carinoux zeki gözlerle bana bakıyor ve bir kez göz kırpmıyor. Umarım bu bir evettir. Öyle olup olmadığından emin olmak için zamanım yok. Sertçe yutkunarak derin bir nefes alıyorum ve hangarın kapısını açıyorum.

Bunu yaptığım anda Jerrok'un rengi soluyor.

Patlayıcı hemen Jerrok'tan bana doğru dönüyor. Yılan uzaylı kafası karışmış bir şekilde bana bakıyor ve sonra tekrar Jerrok'a dönerek tıslayan bir kahkaha atıyor. "Kendine bir ooli arkadaşı mı

buldun? Çaresiz olmalısın. Sen-"

Ateş ediyorum.

Yeterince kolaydı ve ellerim oldukça sağlamdı. Omzundan vurduğum ve silahını düşürdü, ben de tekrar ateş ettim ve bu sefer suratından vurduğum. Patlayıcı kafasında iğrenç bir delik açıyor ve uzaylı yere yığılıyor.

Sleipnir neşeli bir ulumayla yanımdan hızla geçiyor ve başka biri çığlık atıyor.

Jerrok hemen önündeki ikinci adamın yüzünü tutuyor - szzt - ve sert bir bükülme veriyor. Gürültülü bir çatırtı oluyor ve ardından ikinci uzaylı öldürdüğümün üzerine düşüyor. İskelenin uzak tarafında bir çığlık duyuyorum ve elimdeki silahı bir takırtıyla düşürüyorum. "Sleipnir..."

"Ben onu yakalarım." Ama Jerrok önce yanıma gelip beni kontrol etti. Omzuma dokundu. "İyi misin?"

Başımı salladım.

"Burada bekle." Ses tonu sertti ama altında yatan nezaketi duyacak kadar iyi tanıyordum onu -Ve ağır adımlarla korsanların gemisinin yanaştığı ve yük ambarının açık olduğu yere doğru koşuyor. Dizlerimin üzerine çömelip elimdeki silahı kavriyorum. Garip bir şekilde kendimi sakın hissediyorum. Az önce bir adam öldürdüm. Bir yabancıyı. Ama... Jerrok'u tehdit ediyordu ve o silahı yüzüne doğru sallamaya devam etmesine izin veremeyeceğimi biliyordum. Jerrok öldürülürse ikimizin de hayatı tehlikeye girerdi.

Bunu düşünmek bile beni üzüyor. Jerrok'u ölü adamlar gibi yerde yatarken, kafasına bir delik açılmış halde hayal ediyorum ve bunun içimde uyandırdığı endişe patlamasıyla gözlerimi sıkıca kapatıyorum. O güvende. Biz iyiyiz.

Hangarın diğer tarafından öfkeli bir hırıltı geliyor. Jerrok, "Onu geri çağır Sophie," diye bağıyor. "Beni dinlemiyor."

"Sleipnir," diye sesleniyorum, sesimi olabildiğince tatlı çıkararak. "Buraya gel, tatlım."

Yere ıslak bir şey düşüyor ve sonra carinoux bana doğru koşuyor, opalesan ağzı kana bulanmış. Ürperiyorum, pelerinimi çıkarıp yüzünü silmek için kullanıyorum. Kuyruğu bir köpeğinki gibi sallanıyor ve yüzünde sanki iyi bir şey yapmış gibi kendinden memnun bir ifade var. Sanırım öyle. İşini yaptı ve beni güvende tuttu.

"Sen iyi bir çocuksun," diye onu rahatlatıyorum, yüzünü silerken kulaklarının çıkıntılarını ovuyor ve kaşıyorum. "Çok iyi bir çocuksun."

Kendi türünün alçak mırıltısıyla titriyor ve ayaklarımın dibine çöküp kendini tımar etmeye başlıyor. Jerrok tekrar yanıma gelirken kanlı pelerini bir kenara atıp maskemi çıkarıyorum. Ben bir adım öne çıkınca başını sallıyor. "Yapma. Bunu görmene gerek yok."

Dudağımı ısırdım. "Hepsi öldü mü?"

"Çok." Jerrok yüzüme bakıyor, ifadesi ciddi. "Başımız belada mı? Bu adamları öldürdüğümüz için mi?"

Yüzünde bir sırıtma beliriyor. "Bu pislik mi? Hayır, hiç de değil. Biri onları aramaya gelse bile, muhtemelen sadece ödülü toplamak içindir. Hayır, biz iyiyiz." Gemiye doğru başını sallıyor. "Belki de beklediğimizden çok daha fazla hurdaya çıkarmamız gerekecek."

Gülmek için fazla rahatlamış bir şekilde nefesimi tuttum. Aslında gülme modunda olup olmadığımı bile bilmiyorum. Gidecek hiçbir yerim yokken adrenalin içime hücum ediyor ve kendimi huzursuz ve tuhaf hissediyorum. Silahı yere bırakıp ondan uzaklaşıyorum. "Onu duvarından aldım."

"Üzgün değilim. Bana yönelik olmadığı sürece istediğini alabilirsin." Gözlerinde, benim hissettiğim adrenalin dalgasını, aynı garip baş dönmesini onun da hissettiğini gösteren bir parıltı var.

"Sık sık soyulur musunuz?" Ona doğru bir adım atıyorum. "Burada yalnız olduğun için mi?"

Başını sallıyor ve aramızdaki mesafeyi kapatıyor. "Hayır. Çoğunlukla yalnız kalıyorum. Bunlar çaresiz olmalı." Elini uzatıp parmak eklemlerini yanağıma sürtüyor, bir bakış

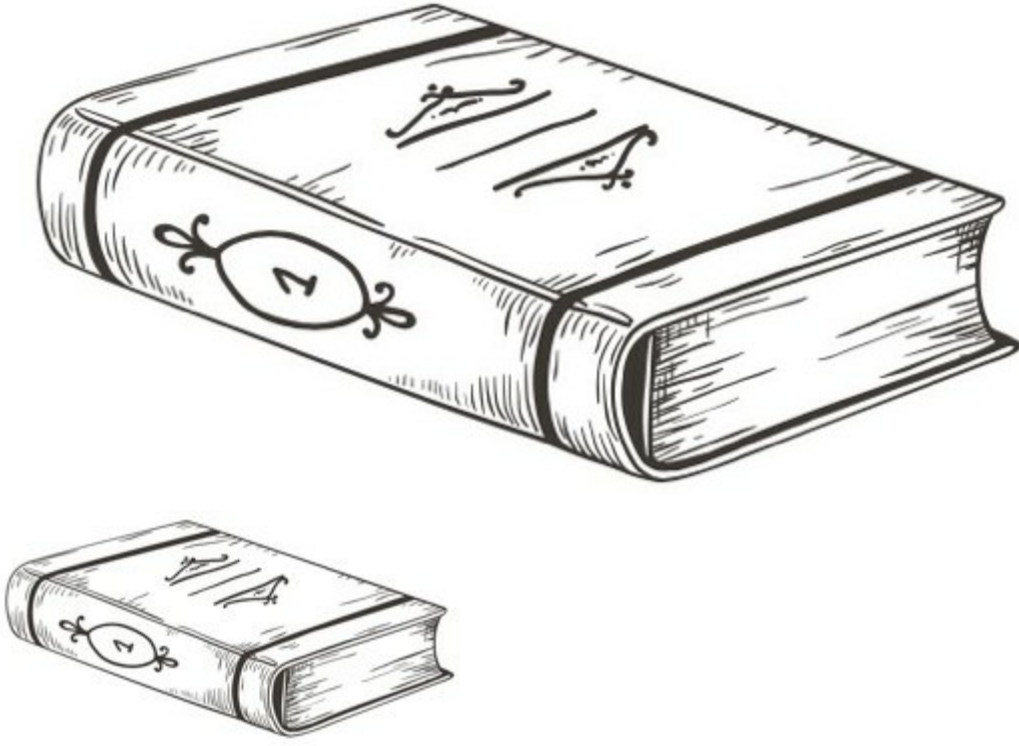
Yüzünde endişeli bir ifade vardı. "İyi olduğuna emin misin?"

Elini tutup yüzüme götürüyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Bu onun protezi değil, diğer eli ve yüzeyinin altında metal ve ara sıra çok büyük bir parça hissetmek yerine, nasırları ve sıcak, süet benzeri bir deri hissediyorum. "Ben iyiyim. Sadece işlem yapmam gerekiyor."

"Harikasın," diye mırıldanıyor ve ben o ana kadar övgüye ihtiyacım olduğunu fark etmiyorum. "Beni kurtardın."

Sesi alçak ve duygu yüklü; söyleyecek bir şey bulamıyorum. Bir yanıt bekliyor gibi görünüyordu, ben de öylece oturup elini tuttum ve sonunda "Arkadaşlar böyle yapar" diye cıvıldadım.

İfadesi donuklaşıp soğuklaştığında ve elini tuttuğum yerden çektiğinde her şeyi berbat ettiğimi anlıyorum. "Arkadaşa ihtiyacım yok."

JERROK

Arkadaşlarım.

Keffing dostları.

Umut etmek için kendime izin verdim ve umut ettiğim için başıma gelen bu oldu: göğsümde bir ağrı ve içimde bir aptallık hissi. Arkadaş. Tabii ki sadece arkadaş olmak istiyor. Benim gibi bir istasyon çöpüne neden iki kere baksın ki? Bütün uzuvlarım yerinde olsa ve savaş kafama vurmamış olsa bile, değersiz ve beş parasızım. Kardeşler onu iyi ve güvende tutacak bir koruyucu bulacaklar ya da onu mürettebat olarak tutacaklar. Bir hurda tüccarından daha iyisini bulabilir ve bu fikri düşünmek bile benim aptallığım.

Arkadaşlar.

Cesetleri yerleştirip hangar bölmesini geri dönüşüm makinesinden aldığım suyla yıkarken bile bu düşünce kafamın içinde sürekli bir alay gibi çınlıyor. Eğer arkadaşsak, neden beni öpüyor? Öpücüklerin hiçbir şey ifade etmediğini söylemişti.

Ben insan değilim. Benim için bir anlam ifade ediyorlar ve benim üzerimde pratik yapmasından hoşlanmıyorum.

Körfez yeterince temizlendiğinde gemiye giriyorum ve levyeyle devreyi söküyorum, cızırtı ve kıvılcım çıkardığında özel bir zevk hissediyorum. Bir şeyleri yok etmek işe yarıyor. Her zaman işe yarar. Bir tarayıcı çıkarıyorum ve geminin kendisini hızlıca kontrol ediyorum. Çalıntı tabii ki. Yine de takip cihazı yok, bu yüzden sabah başlamak için zihinsel bir not alıyorum.

Şimdilik çok yorgunum. Temizlikle ve ardından gemiyi kontrol etmekle geçen uzun bir gün oldu. Sadece biraz kuru erişte yiyip rahatlamak ve yalnız kalmak istiyorum. Umarım Sophie odasındadır,

Çünkü onun hüzünlü gözlerine ya da nazik, tereddütlü parmaklarıyla bana dokunmasına dayanabileceğimden emin değilim. Çünkü biz arkadaşız.

Bu kelime damarlarımdaki zehir gibi, her şeyi kirletiyor.

İstasyona giriyorum ama Sophie'nin odasının önünden geçerken boş olduğunu görüyorum. İçim biraz daha çalkalanıyor. Belki de teraryumda evcil hayvanıyla birlikte. Askri eriştesinin kokusu havayı doldururken bile bu seçenek için umutlarımı koruyorum. Ona hiç söylememiş olsam da en sevdiğim yemektir. Birlikte yediğimiz yemeklerden anlamış olmalı ve bu göğsüme inen bir yumruk gibi. Beni düşüncelerimle baş başa bırakmayacak. Ona olan aptalca aşkımı itiraf etmem için beni zorlayacak ve beni daha da utandıracak.

Koridorda ilerlediğimde onu kamaramda erişteyi karıştırırken görüyorum. Beni görünce başını kaldırıyor, anlamlı gözleri duygu dolu. Üzgün görünüyor. Evet, bu ikimiz için de geçerli. Onunla bir kase DOST eriştesini paylaşmak istemiyorum. Kamarama gitmek yerine doğruca tuvalete gidip duşu açıyorum. Soyunup sıcak spreyin altına giriyorum ve bunun aklımı başımdan alacağını umuyorum. Ya da daha iyisi, Sophie'nin ipucunu anlamasını ve beni rahat bırakmasını umuyorum.

Tuvaletin kapısı çalındı.

Çünkü tabii ki var. "Git buradan," diye seslendim duştan. "Huzur içinde yıkanmaya çalışıyorum."

Sophie kapıyı itip açarken kapı tıkdırıyor ve ben bir iniltiyi bastırıyorum. Sırtımı ona döndüm ve sikimi kapattım. "Ne yapıyorsun sen?"

"Benimle konuşmadığın için içeri geliyorum." Sözleri cesurca ama sesinde titrek bir nota var. "Duş almama yardım ettin, şimdi sana yardım etme sırası bende."

Bunun üzerine kekeledim. "Yardıma ihtiyacım yok."

"Umurumda değil." Sophie'nin kıyafetlerini çıkardığını ve botlarının yere vurduğunu duyuyorum.

Bir an sonra bariyerin etrafından dolaşıp yanıma geldi. "Bana bak, lütfen."

Onunla göz teması kurmak zorunda kalmamak için istasyonun gri metal duvarlarına acımasızca bakıyordum. "Sophie, bırak artık."

"Hayır." Derin bir nefes çekiyor. "Her şeyi berbat ettim. Bunu söylememeliydim. Arkadaş olma konusunda." Ona bir bakış attım. Daha da mı kötüleşiyor yoksa daha mı iyi oluyor karar veremiyorum.

Kollarını göğüslerinin altında kavuşturuyor ve bu onları yukarı iterek beni onları fark etmeye zorluyor. Cildinin her yerinde çakıl taşları var ve üşüdüğünü fark ediyorum. İç çekerek onu omuzlarından tutuyorum ve ılık spreyin altına götürüyorum. "Ne söylemen gerekiyorsa söyle ve sonra çık."

"Ne istediğimi bilmiyorum," diye ağzından geçiriyor. Bana çaresizce bakıyor. "İlk özgür kaldığımda..." Sertçe yutkunuyor ve yüzündeki sert ifadeyle başka tarafa bakıyor.

"Bir şey söylemek zorunda değilsin," diye araya giriyorum nazikçe.

"İstiyorum. İstiyorum." Sophie derin bir nefes alıyor. Bakışlarımla buluşup bana ürkek bir gülümseme sunuyor ve sonra devam ediyor. "Özgür kaldığımda... O kadar öfke ve acı doluydum ki, bir daha kimsenin bana dokunmasını istemedim. Arkadaş istemedim. Kimseyle yakınlaşmak istemedim. Sadece yalnız kalmak istiyordum. Bu yüzden va Sithai kardeşlerle birlikte olmayı seviyordum. Beni beslediler, uyuyacak bir yer verdiler ve sonra günlerine devam ettiler. Onlarla yatağa girmemi istemeyen çok fazla uzaylıyla tanışmadım. Çoğu benim sadece seks için iyi olduğumu düşünüyor."

Homurdanıyorum.

"Ama birkaç haftalık özgürlükten sonra tüm o öfke ve hayal kırıklığı korkuya dönüştü." Yine titriyor ve Sophie'nin duygu dolu olmasından çok atmosferden kaynaklandığını fark ediyorum.

Sanki söyleyeceklerini dikkatle düşünmek zorundaymış gibi ağzı çalışıyor ve bakışlarını kaçırıyor.

"O zamandan beri korkuyorum ve neden korktuğumdan tam olarak emin değilim."

"Geri mi dönüyorsun?" Teklif ediyorum.

"Hayır, öyle bir şey olursa kendimi öldürürüm" diyor bana açıkça.

Şimdi korkan benim. "Hayır, korkmayacaksın-"

"Bana ne yapacağımı söyleme, Jerrok. Ve sözümü kesme." Çenesini kaldırdı ve bana inatçı bir bakış attı.

Gülümsememe engel oluyorum. Bu, duşta yapılabilecek en aptalca konuşma ama konuşmayı kesmesini istemiyorum. İnâtçı olması hoşuma gidiyor. Biraz cesaret göstermesi hoşuma gidiyor. Onun için zor olduğunu biliyorum, bu yüzden ona küçük bir baş selamı veriyorum. "Pekâlâ. Bölmek yok."

Sophie derin bir nefes alıyor ve göğsüme bakıyor. Sonra derin bir nefes veriyor ve bakışlarımla buluşuyor. "Bir süredir her şeyden korkuyorum. Ben böyle biri değilim. En azından ben öyle olduğumu düşünmüyorum. Ama bu bunalımdan, uğruna çok mücadele ettiğim her şeyin tekrar elimden kayıp gideceği korkusundan bir türlü kurtulamıyorum." Hızla gözlerini kırıştırıyor ve sonra yumuşak bir ekleme yapıyor. "Ve... Senden hoşlanıyorum ve bu beni korkutuyor."

"Ben de senden hoşlanıyorum. Benden hoşlandığını söylemek için duşa atlamak zorunda mıydın? Dediğin gibi, biz arkadaşız."

"Hayır." Dudaklarını endişeyle yalıyor. Sonra yarım adım öne çıkıyor ve elini göğsüme koyuyor. "Yani, senden *hoşlanıyorum* Jerrok. Arkadaşlık meselesi aptalcaydı. Bunu sadece söyleyecek başka bir şey bulamadığım için söyledim. Aklım başımdan gitti. Seni sadece bir arkadaş olarak görmüyorum. Adiron bir arkadaş. Mathiras bir arkadaş. Kaspar bir arkadaş. Ama hiçbirisiyle duşa girmedim. Hiçbiriyle yatağa girmedim." Sophie göğsümde küçük bir çizgi çiziyor, göğüs kaslarımın üzerinde ilerleyen bir su damlasını takip ediyor. "Ama... senin yanıdayken kendimi tutamıyorum."

Boğazım kurudu. O... benden "hoşlanıyor" mu? Benden etkileniyor mu? Jerrok un'Rok? Buna inanmak zor. Ve yine de... va Sithai'lerden hiçbirine yataklarında katılmadığını ve birkaç kez bana kıvrılıp uyuduğunu söylüyor.

Onun onlardan biriyle aynı yatağı paylaştığı düşüncesi içimi garip, sahiplenici bir hüsrarla dolduruyor. Onu yakalamak ve ona dokundukları düşüncesiyle hırlamak istiyorum. Sophie'ye yaklaşmayı aklımdan bile geçirirse Adiron'u sarsmak istiyorum. Onun benim olmasını istiyorum. Tüm bedenimi titreten vahşi bir yoğunlukla onun benim olmasını istiyorum.

Ve tüm bu süre boyunca bana bakmak yerine göğsüme dokunuyor ve ona bakıyor. "Bir şey söylemeni gerçekten çok isterdim," diye fısıldıyor.

Söyleyecek bir şeyler düşünmeye çalışıyorum. Hissetmeye başladığım her şeyi ona anlatacak bir şey. Ona benim için ne anlama geldiğini gösterecek bir şey. Kalbime ne kadar çabuk girdiğini. Boğazımı temizliyorum ve "Korkmanı istemiyorum." diyorum.

Bana bakıyor, gözleri çok derin ve renkli. "Seninleyken korkmuyorum."

Göğsümde gurur ve şehvet çiçekleri açıyor. Onu tutup duvara yaslamak ve kalçalarının arasına girip öfkeyle pompalamak istiyorum. İstiyorum-

"Aslında hayır, bu doğru değil," diye devam ediyor

Sophie. Kalbim tekliyor. "Bu... bu değil mi?"

Tekrar dudağını ısıırıyor ve göğsümde küçük bir desen çiziyor, bu da sikimin tepki olarak seğirmesine neden oluyor. "Seni öpmek istiyorum ama seni öpmekten de korkuyorum."

"Neden?" Kısık sesle idare ediyorum. Göğsümdeki nazik dokunuşların, içimde kükreyen açlığın ötesini düşünmekte zorlanıyorum. Keşke elini daha aşağı indirse, şaftımı keşfetse, kesemi okşasa, her yerime dokunsa.

Sophie çekingen bir gülümsemeye, "Çünkü her şeyden korkuyorum," diye itiraf ediyor. "Seni öpmeye bağımlı olursam bunun ne anlama geleceğinden korkuyorum. Senin yatağında uyumayı

seviyorum, seninle yemek yemeyi ve seninle konuşmayı seviyorum. Seninle kavga etmeyi seviyorum. Ve sanırım tüm bunlar beni korkutuyor, çünkü... eğer çok fazla seversem, va Sithai kardeşler beni almaya geldiklerinde her şeyi yeniden kaybedeceğim

yukarı."

Geri dönmelerini düşünmek istemiyorum. Onu burada benimle tutmak istiyorum... her zaman. Ama biliyorum ki bu benim kararım değil, onun kararı ve o da terk edilmiş bir asteroitte sadece benimle kalmak istemiyor. Başka yolu yok. Bu düşünce kalbimi biraz acıtıyor ama şaşırmıyorum. Onu inceliyorum ve kaşlarındaki endişeli olduğunu belli eden o kırıksıklıkla beni izleyişini. Göğsümde duran elim tedirgin bir şekilde seğiriyor ve geçen her saniye Sophie kaçmaya daha da hazır görünüyor.

Bunu itiraf etmesi çok uzun sürdü, farkındayım ve onu rahatlatmak için bir şeyler söylemem gerekiyor. "Durmak istiyor musun? Öpüşmeyi?"

Bir an düşünür ve sonra başını sallar. "Hoşuma gitti. Herhangi bir dokunuştan hoşlanmayalı çok uzun zaman olmuştu. Ama..."

Kelime havada asılı kalıyor. Ama hala korkuyor. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilirim. Her şeyin bir kez daha elinden alınması ihtimaline karşı bir şeyler umut etmekten korkuyor. Bazen Sophie'yi çok iyi anladığımı düşünüyorum çünkü travma bizi aynı kişiye dönüştürdü. Sadece yaralarımızı farklı gösteriyoruz. "Belki de istediğin kadar ağırdan almalıyız?" Ben öneriyorum. "Beni öpmek istiyorsan öpebilirsin. Atlamak istersen anlayışla karşılarım. Ve benim yatağım yerine kendi yatağında uyumak istersen, hiçbir şey açıklamak zorunda değilsin. Sana bu konuda baskı yapmayacağım. İstedığın kadar liderlik edebilirsin."

Elimi uzatıp parmaklarımı tenine değdirmek için içimde büyük bir istek var ama ona en ufak bir şekilde bile baskı yapmak istemiyorum. Sophie'nin kendini güvende hissetmeye ihtiyacı var, bu yüzden önümüzdeki süreyi onun belirlemesine izin vereceğim. Beni tekrar öpmesi günler ya da haftalar sürecekse, öyle olsun. Beni istediği için öpmesini istiyorum, öpmek zorunda hissettiği için değil.

"Yavaş gitmenin sakıncası yok değil mi?" Sophie sorar.

Akıl mı? Öpüşme umuduna karşı hiç öpüşmemek mi? Bu kolay bir seçim. "Hayır, sakıncası yok."

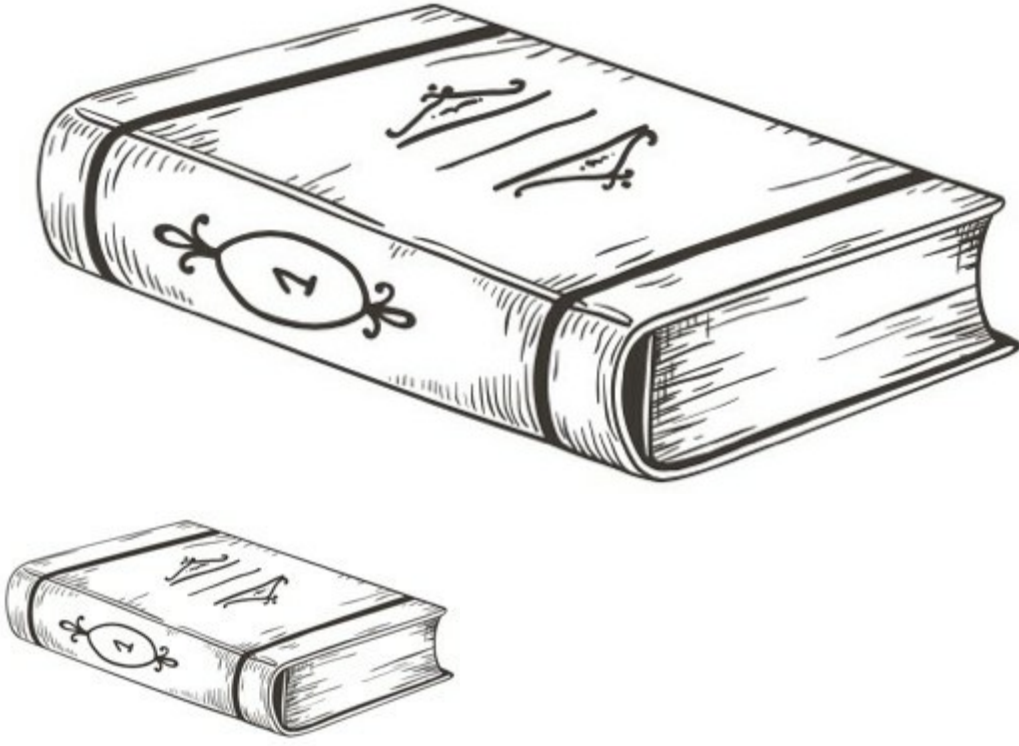
Bana utangaçça gülümsüyor, parmakları yara izlerimden birinin üzerinde geziniyor ve dokunuşu başımı döndürüyor. "Benden hoşlanıp hoşlanmadığını bile sormadım."

"İstiyorum," diye mırıldanıyorum, kontrol için mücadele ediyorum. Kef me, onu çevirmek ve kalçalarını ayırmak için neler vermezdim... hayır. Gözlerimi kapatıyorum. "Bu tür şeylerde de pek iyi değilimdir."

Sophie kıkırdar. "O zaman biz bir çiftiz, değil mi?" "Gerçekten de öyleyiz."

Göğsümü okşuyor ve sonra elini bırakıyor. "Sana yemek yaptım. Dışarı çıkıp yiyecek misin?" Başımı salladığımda bana gülümsüyor ve duştan çıkıp tekrar kıyafetlerini giyiyor. Hayal kırıklığına uğradım... ve uğramadım. Daha fazlası için hazır değil ve bu sorun değil.

Şimdilik, daha fazla öpücük sözü aldım ve bunu kabul edeceğim.

JERROK

Erişteler bu kadar uzun süre kaynadıktan sonra biraz vıcık vıcık oldu ama şikayet etmiyorum. Sophie benim için bir yemek yaptı ve bu şimdiye kadar yediğim en lezzetli şeydi.

Karşımda oturuyor, zarif lokmalar yerken gülümsüyor ve ben duşu düşünüyorum. Benden sonra nasıl içeri girdiğini ve özür dilemek için nasıl ısrar ettiğini. Utangaç itiraflarını düşündüğümde kalbim sıkışıyor ve onunla da konuşmak için daha iyisini yapacağıma yemin ediyorum. Normalde verdiğim tepki kendimi kapatmak, kelimelerle yaralamak, kendim incinmeden saldırmak ama Sophie bunu hak etmiyor. O sadece kafa karıştırıcı duygular karmaşasında yolunu bulmaya çalışıyor.

Bunun nasıl bir şey olduğunu bilirim.

Sleipnir onun bacaklarının yanında adım atıyor, kıvrımlı vücudunu tekrar tekrar onun etrafında kaydırıyor ve ağlamaklı bir ifadeyle yemesini izliyor. Kasemi indirip kolumla yüzümü siliyorum, sonra da carinoux'ya elimle işaret ediyorum. "Aç görünüyor."

"Öyle." Yanakları kızardı. "Onu yemekten sonraya kadar beslemeyi düşündüm, böylece sen ve ben biraz yalnız kalabiliriz." Bana gülümsüyor ve sonra aceleyle ekliyor, "Konuşmak için tabii ki."

"Elbette." Carinoux'nun konuşmamızla ilgili bir sorunu olmadığını söylemiyorum. şu anda konuşuyoruz. Ama aptal da değilim. Yemekten sonrası için bir planı varsa, ne olduğunu görmek istiyorum. Yemeklerimizi bitiriyoruz ve ben yemek yerken fazla gürültü yapmamak için elimden geleni yapıyorum. Arada sırada, biraz fazla yüksek sesle şapırdatıyorum ya da höpürdetiyorum ve o da bana bakıyor, bu da belki de görgü kurallarımın pek iyi olmadığını düşünmeme neden oluyor. Her zaman hızlı yemişimdir, çünkü büyürken hep başka bir istasyon faresinin beni yemek yerken

görüp yemeğimi çalmaya çalışmasından korkmuşumdur. Ben ordudayken, karne çubukları hazırды...
ta ki hazır olmayana kadar. Thresh III'te kuşatma altındayken yiyecek kıtlaştı ve siz

Hayatta kalmak için çiğneyebildiğin her şeyi boğarak yemeyi öğrendim. Şimdi burada istasyonumda tek başımayım, kibarca yemek yemenin bir anlamı kalmadı.

Ama Sophie için denemeye hazırım.

Bulaşıklar küçük temizlik ünitesine yerleştirildikten sonra Sophie carinoux'yu besliyor. Çiğ et parçasını alıp bir köşeye saklanıp gizlice yemeye giderken ikimiz de sessizce onu izliyoruz. O gittiğinde Sophie'ye bakıyorum ve o da kapıyı işaret ediyor. "Gidip diğer odada oturmak ister misin?"

"Sanırım?" Bir yerde oturmak diğeri kadar iyi, değil mi?

Yine de elimi tutuyor ve beni uzaklaştırıyor. Dokunuşundan büyülenmiş bir şekilde peşinden gidiyorum. Uzandı ve hiçbir şey olmamış gibi elimi tuttu. Bunu hiç kimse yapmaz. Sophie bana sanki onunmuşum gibi dokunuyor. Temizlemeye çalıştığı odaya giriyoruz ve duvar boyunca uzanan, benim hiç dikkat etmediğim uzun bir bank var. "Bunu daha yumuşak hale getirmek için sana birkaç yastık yapacağım," diyor bana. "Oturmak için daha davetkâr." Bankın bir ucuna kıvrılıyor ve yanındaki koltuğa vurarak ona katılmamı işaret ediyor.

Evimi iyileştirmenin yollarını düşünmesi hoşuma gidiyor. Sanki kalmak istiyor ve bu düşünce beni büyük bir özlemle dolduruyor. Sophie'nin sonsuza dek yanımda olması mı? Bu bir rüya olurdu. Kendimi garip hissederek yanına oturuyorum ve etrafıma bakıyorum. Hâlâ bir köşeye yığılmış kasalar ve rastgele eşyalar var ama odanın büyük bir kısmı temizlenmiş. Odanın arka tarafındaki boş rafları fark ettim, Sophie'nin kitapları için mükemmel boyuttaydı ve sonra bir konteynırda bulunan diğer insan eşyalarını hatırladım. Kitapları dışarı çıkardıktan sonra çalışma alanımı temiz tutmak için sandığı buraya geri getirmiştin.

Tam bana doğru uzanırken ayağa fırlıyorum.

"Bekle," diye sesleniyor. "Nereye gidiyorsun?"

"Daha insani şeylerim var. Onları sana vermek istedim."

"İnsan şeyleri mi?" İlgilenmiş benziyor. "Ne tür insani şeyler?"

Omuz silkiyorum, sandığı karışıklıktan çekip çıkarıyorum ve doğru sandık olduğundan emin olmak için kapağın altına bakıyorum. Tatmin olduğumda sandığı kollarıma alıyorum ve bankın yanına geri dönüyorum. "Belki bana ne olduklarını söyleyebilirsin."

Sophie öne doğru otururken yüzünde hevesli bir ifade var. Tereddütle yanına oturuyorum, eğer alana ihtiyacı varsa onu sıkıştırmak istemiyorum ama kapağı çıkarmak için eğilmeden önce elini dizime koyuyor ve sadece bu küçük dokunuş bile içimi sevinçle dolduruyor. Kapağı kenara koyuyor ve şaşkın bir ifadeyle ilk şeyi çıkarıyor.

Hayal kırıklığına uğradım. Güzel yüzünde bir sevinç ifadesi görmeyi umuyordum. "İnsan eşyası değil mi?" "Oh, öyle." Kıkırdıyor ve elindeki garip görünümlü gri kareyi çeviriyor. "Bu bir video oyunu

Kartuş. Gerçek bir video oyun sistemi olmadan burada pek işe yaramaz." Bakmam için bana uzatıyor. "Ama görmek eğlenceli."

Ondan alıyorum ama incelemekle ilgilenmiyorum. Sadece ona odaklanıyorum, küçük bir bez kese çıkarıp kıkırdarken yüzündeki ifadeyi izliyorum.

"Ne oldu?" Ben soruyorum.

"Bir çanta!" Gülümsemesi daha da genişliyor. "Hem de çok iğrenç bir tane." Parmaklarını şatafatlı bir çiçek desenine benzeyen şeyin üzerinde gezdiriyor. "Dışarıda bir yerlerde, cüzdanını arayan çok kızgın bir büyükanne var."

"Bu ne için?"

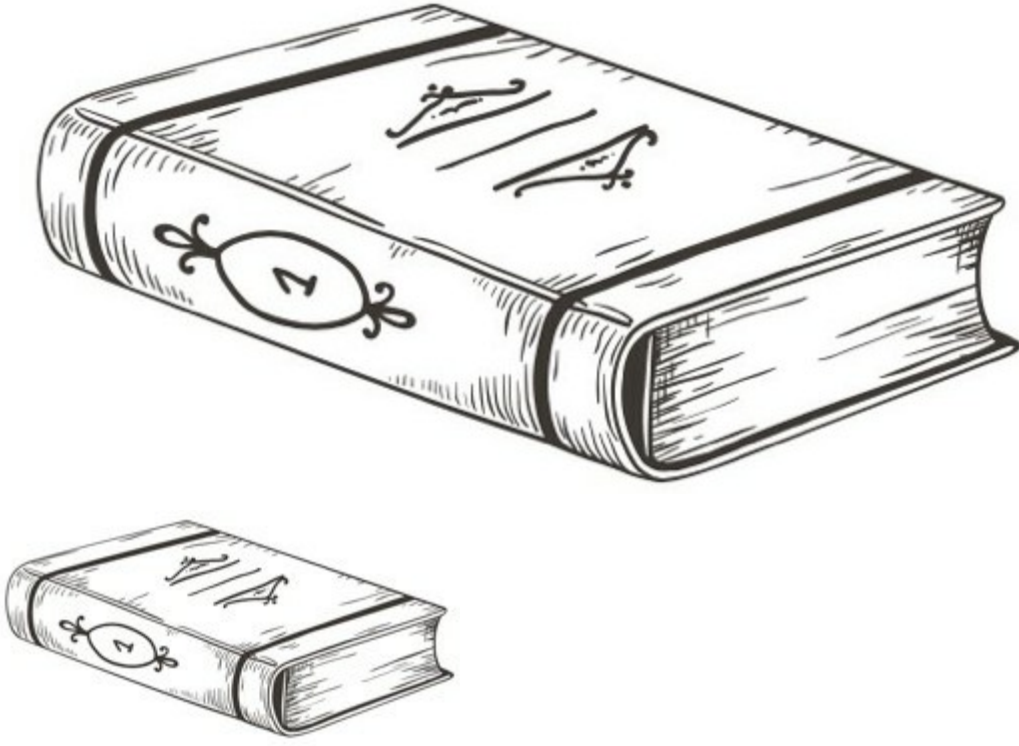
Sophie bana sırtarak bakıyor, bir tür bağlantıyı çözüyor ve şeyi açıyor. "Boş. Anlaşıldı." Omuz silkiyor ve tekrar kapatıyor. "Anahtarlarını, cüzdanını ve makyaj malzemelerini koymak için.

Tahmin et. Böylece eşyalarını her zaman yanında

taşıyabilirsin." "Makyaj mı?"

"Kozmetik. İnsan kadınlar daha çekici görünmek için gözlerine ve dudaklarına pudra sürer ve çizgi çekerler." "Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum."

Sophie'nin gözleri açılıyor ve gülümsemesi bir yıldız kadar parlak oluyor. Öne doğru eğiliyor ve yanağıma bir öpücük daha konduruyor. Dikkatini dağıtmak istemediğim için kıpırdamadan duruyorum. Küçük ağzının tenime yaptığı baskı mükemmeldi. Aynı zamanda çok erken bitti. Bana utangaç bir bakış atıyor ve sandığa dönüp birkaç şey daha karıştırıyor.

JERROK

Ona verdiğim insan eşyalarının çoğu önemsiz görünüyor. "Saatli radyo" denen bir şey ve plak denen başka bir düz disk var. Üzerinde gezindiği birkaç kağıt fotoğraf ve onu heyecanlandıran dergi adını verdiği dayanıksız görünümlü bir kağıt kitap var. "Oyuncak" dediği birkaç plastik şey ve bir tabak var. Bir "çatal" ve hiçbir şeye ait değilmiş gibi görünen bir grup siyah kablo ve bir zamanlar içinde kahve olduğunu söylediği eski bir metal kutu var. İç çekip bana bakmadan önce toprak kokusunu içine çekerek defalarca kokluyor.

"Zavallı uzaylılar. Birileri hazine aldıklarını sandı ama onun yerine bir kutu bahçe satışı hurdası aldılar."

"Bu seni rahatsız mı ediyor?" Hayal kırıklığına uğradım. Gülümsemesinin günlerce devam etmesini istedim.

Sophie doğruldu ve koluma dokundu. "Hiç de değil. Teşekkür ederim, Jerrok. Çok tatlısın. Bu şeyler evde pek önemli değil ama bunları görmek bana birçok anıyı hatırlatıyor. Bu beni mutlu ediyor." Gülümsemesi daha da parlaklaşıyor ve hafifçe bana yaklaşıyor. "Ve sen de beni düşünüp bunları bana gösterdiğin için çok iyisin."

"Gülümsemediğini görmek hoşuma gidiyor," diye idare ediyorum, sesim hırçın.

"Burada kullanabileceğimiz birkaç şey var." Tabağı işaret ediyor ve çantasını uzun bir kayışla omzuna astığını fark ediyorum. Bakışları tekrar üzerimde geziniyor, ağızma gelmeden önce yüzümü tarıyor. "Ve beni her zaman gülümsetiyorsun."

Sikim bunu sertleşmek için bir işaret olarak alıyor ve bir inilti ile savaşıyorum.

Alnıma bakıyor ve sonra bir tutamı fırçalıyor. "Bunu senin için örmemi ister misin? Yüzünden

uzak tutmak için?"

Omuz silkiyorum. "Nasıl istersen."

Dizimi okşuyor ve ayağa fırlıyor. "Burada bekle. Odamda bir tarak ve birkaç kravat var."

Söylediğini yaptım, neredeyse kurumak üzere olan saçlarıma dokundum. Duştan çıkarken bunu hiç düşünmedim. Sadece suyun en kötüsünü almak için sıktım ve kendi haline bıraktım. Normalde nasıl görüldüğümü umursayan kimse olmaz ve sonunda çok can sıkıcı hale geldiğinde, bir eşarp veya bezle arkadan bağlarım. Ama Sophie benimle uğraşmak isterse, uğraşabilir.

İnsan birkaç dakika sonra geri döndüğünde gözleri beklentiyle parlıyordu. "Koltuğuna dön ve senin üzerinde çalışmaya başlayayım."

Sırtımı ona vererek yapıyorum ve onun dizlerinin üzerinde bankın üzerine doğru hareket ettiğini hissediyorum. Parmakları karışık, nemli saçlarımda geziniyor ve boğazından küçük bir ses çıkarıyor. "Saçların çok gür."

Buna ne diyeceğim? "Ben mesakkah'ım."

Kıkırdıyor ve sesi doğrudan kasıklarına gidiyor. "Demek öylesin." Daha yakına eğiliyor, nefesi kulağıma fısıldıyor. "Çok sert çekersem söyle bana."

Tam beni rahatsız edecek bir şey yapamayacağını söyleyip itiraz edecekken tıraşı saçıma sokuyor ve sanki kafa derimi koparıyormuş gibi hissediyorum. "Kef me!"

"Oooo, üzgünüm. Hassas kafalısın, değil mi? Daha yavaş gideceğim." Küçük bir özür dilemek için parmaklarını omzuma sürüyor. Küçük bir kıkırdama kaçıyor. "Seni koca bebek."

"Bebek değil," diyorum ve sesim bir çocuk kadar somurtkan çıkıyor, bu da onun daha da çok kıkırdamasına neden oluyor.

Kahkahası kötü ruh halimi hafifletiyor ve saçımın bir bölümüyle uğraşırken, düğümlere bakarken irkiliyorum. Etrafımda rahat, ruh hali hafif ve havadar ve itiraf etmeliyim ki kafa derime karşı tüm o sarsıntı ve çekiştirmelere değiyor. Bonus - sikim söndü, gerçi tekrar kalkması fazla zaman almayacak.

Sophie saçımın bir bölümünü bitirip diğerine geçtikten sonra, "Ee," diyor. "Savaşa gittiğinde bir sevgilin var mıydı? Bir kız arkadaş? Bir arkadaşın?" Ses tonu rahat. "Bana söylemek zorunda değilsin, sadece merak ediyorum."

"Piercinglerim yüzünden mi?"

Bir an sessiz kalır. "Olabilir mi? Ama çoğunlukla sadece merak ediyorum."

Saçlarımdan bir tutam daha koparıırken irkiliyorum - o lanet tarakla çok acımasız- ve ona ne söyleyeceğimi düşünmeye çalışıyorum. Büyürken, diğer istasyon fareleriyle birlikte çılgınca koştum. Bu, hırsızlık ve kumar oynamak, birkaç kredi koparmak için tuhaf işler yapmak ve temelde mümkün olduğunca eve gitmekten kaçınmak anlamına geliyordu. Bizimle birlikte koşan birkaç kadın vardı ve onlarla bir iki kez hızlıca takıldım. Ordudayken, zaman zaman ziyaret ettiğim bir seks işçisi vardı, ancak hiçbir zaman bağlılığım olmadı. Bu sadece bir kaşıntıyı kaşımak, bir ihtiyacı gidermekti.

Bu, onu düşünerek sikimi kaldırmam dışında on yılı aşkın süredir beslenmemiş bir ihtiyaç.

"Özel biri yok," diye itiraf ediyorum. "Ama seks yaptım, eğer sorduğun buysa."

"Mmm. Evde seni ondan çalarsam çılgılık atacak bir kız arkadaşın yok mu?" Ses tonu flörtöz ve içimi acıtıyor.

Homurdanıyorum. "Hayır."

"Güzel." Sesinde içimi sıcaklıkla dolduran sahiplenici bir nota var. "Yani piercingler..."

Onları gerçekten merak ediyor. "Birçok mesakkah erkeği bunları süs için ya da bir kadının zevkini arttırmak için yaptırıyor. Dövmelerden ya da boynuz başlıklarından daha fazla bir şey ifade etmiyorlar." Omzumun üzerinden ona bakıyorum. O kadar yakınıma eğiliyor ki göğüslerinin bana

değeceğini umuyorum ama hiç değmiyor. "Piercingleri sevmiyor musun? Sanırım onları çıkarabilirim." Her nasılsa.

"Oh, hayır, bunu yapmak zorunda değilsin." Yine kıkırdıyor, sesi tiz ve garip. "I

Sadece... muhtemelen sormamalıydım. Onları umursamıyorum. Sadece geldiğim yerde çok yaygın değil." Duraksıyor. "Gerçekten öyle mi? Zevki artırıyor mu?"

"Hiç şikayet almadım." Aklıma gelmişken, ben de hiç övgü duymadım. Kef me. "Sorularım ısrarcı görünüyorsa özür dilerim."

"Israrcı değiller."

"Sesin huysuz geliyor."

Öyle miyim? "Sadece... bakmaktan pek hoşlanmadığımı fark ettim."

Duraklıyor ve sonra elleri tekrar saçlarına gidiyor. "Yara izlerin yüzünden mi?"

"Hayır, kaşlarım büyük olduğu için" diye tersliyorum. "Evet, yaralarım yüzünden. Ve protezlerim yüzünden. Onları saklayabileceğim gibi değil. Evrene tam olarak kim olduğumu ve her şeyin planında ne kadar önemli olduğumu söylüyorlar."

Sophie boğazından sabırsız bir ses çıkarır. "Öyle değiller. O yara izleri, halkının seni yüzüstü bıraktığını söylüyor. Kurtarmak için neredeyse hayatını kaybettiğin insanlar tarafından sana boktan bir el uzatıldığını söylüyorlar. Senin hayatta kaldığını ve güçlü olduğunu söylüyorlar."

Hiç kimse bana bu kadar güzel bir şey söylememişti. Ne diyeceğimi bilemiyorum. "Sanırım cazibem seni kör etti."

Tarakla kafamın arkasına vuruyor ve sonra kıkırdıyor. "Sen bir pisliksin. Yine de senden hoşlanıyorum."

"Nedenini anlamıyorum," diye idare ediyorum. Aptalca savunmasız hissettiriyor ama bana karşı açık sözlü oldu. En azından ben de onun için aynı şeyi yapabilirim. "Va Sithai kardeşlerden herhangi biri senin için daha iyi bir seçim."

"Belki." Saçlarımı taramaya devam ediyor. Tarak artık rahatça hareket ediyor ve itiraf etmeliyim ki benimle bu şekilde ilgilenmesi oldukça iyi hissettiriyor. "Ama onlara karşı bir şey hissetmiyorum. Hoşlar ama... hepsi bu. Güzeller."

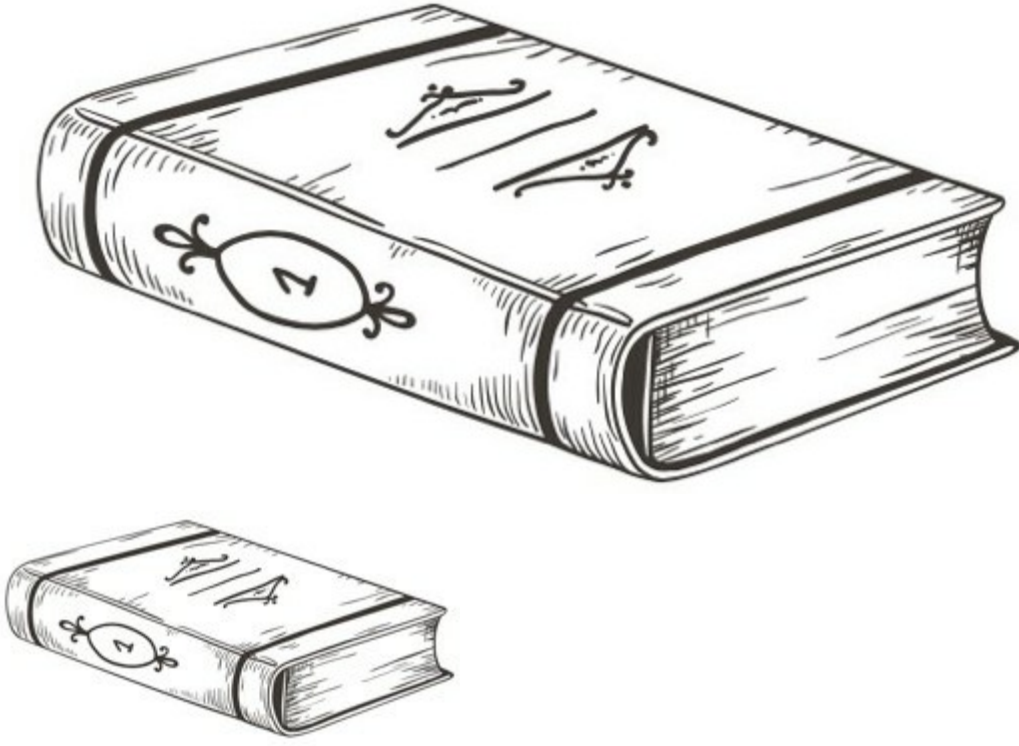
Hımm. "Ben iyi bile değilim."

Duraklıyor. Sophie tarağı yere bırakıyor ve banktan iniyor. Önümde durup öne doğru ilerliyor ve kucağıma oturacağını anlamam bir anımı alıyor. Poposunu kalçalarımdayayıp kollarını boynuma dolayarak yerleşirken kollarımı beceriksizce ona doluyorum.

"Bence çok iyisin," diye fısıldıyor Sophie ve yanağıma hafif bir öpücük daha konduruyor. "Bana karşı inanılmaz nazik ve sabırlı davrandın. Bu bende seni öpme ve sana dokunma isteği uyandırıyor... ama korkuyorum."

Neyden korkuyorsun? Sormak istiyorum ama sormuyorum. Anlıyorum. Bazen hiçbir şeyden korkmazsın.

Bazen çok fazla şey istemekten korkarsınız. Ben de sırtını okşayıp başımı sallıyorum.

SOPHIE

Sanırım tekrar dokunmaya alışıyorum. En azından dokunulmaya alıştığımı umuyorum. Jerrok'un kucağına oturuyorum ve her ne kadar kayıyor ve biraz rahatsız görünüyor olsa da, bunun her şeyden çok rahatlamamı istediğinden şüpheleniyorum. Yüz ifadesi dikkatli ve biz konuşurken parmaklarını hafifçe sırtımın alt kısmına sürüyor. Bir kolumu omuzlarına doluyor ve rahat olmaya çalışıyorum ama bu zor. Zor çünkü dokunuşlar içimde her türlü kötü anıyı canlandırıyor ve sadece Jerrok'un metal parçalarının baskısı ve sentetik derisinin hemen altında gizlenen kabloların hissi bana bunun o olduğunu, düşman olmadığını hatırlatıyor. Bu benim arkadaşım, Jerrok... Bir arkadaştan daha fazlası. Umutsuzca öpmek istediğim ve aynı zamanda öpmekten korktuğum kişi.

Ya dokunuyorsak ve eskisi gibi hissediyorsak? Ya bundan nefret edersem? Onun duygularını çok incitirim ve bu düşünce beni üzüyor. Evren tarafından yeterince incitildi ve ben buna bir yenisini eklemek istemiyorum.

Ama ben de bir sonraki adımı atmaktan korkuyorum. Jerrok yavaş ilerlemeyi kabul etti ama ikimiz de aramızda bir şeyler olduğunu kabul ettiğimize göre, bunun sonsuza dek sürüp gitmesine izin veremeyeceğimizi hissediyorum. Açık bir yarayı açık bırakamazsın. Mühürlemeli ya da dağlamalısın, yoksa enfeksiyon kapar.

Kucağındayım ve eğilip ağzımı onunkine bastırabilirim. Çok kolay. Sadece...bum. Ama bunu yapacak gücü kendimde bulamıyorum. Yapmak istiyorum ama ne zaman derin bir nefes alıp cesaretimi toplamaya çalışsam kötü anılar aklıma geliyor. Kendimi ona uzanırken ve onu öperken hayal ediyorum, sadece öpücük berbat oluyor. Kendimi onu iterken hayal ediyorum, ama o beni dinlemiyor, çünkü hiç kimse bir insanın söyleyeceklerini dinlemez-

Kucağından atlıyorum. "Sleipnir'i kontrol etmeye gidiyorum."

"Pekâlâ." Jerrok'un sesi temkinli. "Ben işime döneyim, sanırım."

Tavuk, kendimi azarlıyorum. *Siktiğimin tavuğu! Ne yaptığına bir bak! Şimdiden her şeyi mahvediyorsun!* Kana susamış hayvanımı aramak için teraryuma doğru ilerlerken zihinsel olarak kendimi hırpalıyorum. Sleipnir yapraklı bitkilerin arasına saklanmış, büyük, kanlı bir et parçasını kemiriyor. Gıdıları kanla kaplanmış ve ben içeri girerken bana ilgisiz bir bakış atıyor.

"Merak etme," diyorum carinoux'ya. "Seninle yemeğinin arasına girmemem gerektiğini çok iyi biliyorum." Aşırı büyümüş asmalarla dolu bir kemerin altındaki banka oturup düşünmeye çalışıyorum. Belki de çok hızlı hareket ediyorum. Belki de Jerrok'la aramızdakileri yavaşlatmam gerekiyordur. Birkaç ay el ele falan tutuşabiliriz, değil mi?

Ama... ya va Sithai kardeşler yakında dönerse? Zamanım tükenirse ve Jerrok'u henüz öpmemişsem -gerçekten öpmemişsem- ne yapacağım? Bir sızlanmayı bastırıyorum. Jerrok kalmamı isteseydi, kalırdım. Aslında burada olduğum sürece istasyonu daha çok seviyorum. Elbette her şeyin temizlenmesi gerekiyor ama aslında temizlik yapmayı seviyorum. Teraryumu ve buranın sessiz ve özel olmasını seviyorum. Jerrok'un çok fazla ziyaretçisi olmaması hoşuma gidiyor. Jerrok'u seviyorum.

Yine de kalmamı istemedi. İstemeyeceğinden şüpheleniyorum. O yalnız biri ve öpücüklerimden ne kadar hoşlansa da gittiğimi görmekten memnun olacaktır. Hiç kimse benimle uzun süre birlikte olmak istemedi. Babam bile ben on yaşma gelmeden kapı dışarı edildi ve beni büyütmesi için annemi bıraktı. Ve annem bana sorunun ben olduğumu defalarca hatırlattı. Eve gelmediğimde çok fazla gözyaşı dökmediğinden şüpheleniyorum. O da insanların onu geride bırakmasına alışkındı.

Bazen va Sithai kardeşlerin beni en yakın limana atmalarının ne kadar süreceğini merak ediyorum. Çok iyi bir korsan değilim. Bu düşünce biraz ürkütücü geliyor ve kalkıp odama koşarak bir kitap alıyorum. Yeni kitaplarımdan biri yerine yine *Outlander'ı* alıyorum ve doğrudan evlilik sahnesine ve ardından gelen zifafa gidiyorum. Kendime insanların bir araya geldiklerinde iyi şeyler olduğunu hatırlatmam gerekiyor. Hayat nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, bazen anı olarak yanınızda taşıyabileceğiniz birkaç tatlı anınız olur. Belki de korkum yerine buna odaklanmalıyım.

Kitabı bırakıp sakın bir nefes almadan önce sahneleri tam üç kez okudum. Şimdi daha iyi bir yerdeyim. Sadece kendimi yeniden merkeze almam gerekiyordu. Uzaktan, Jerrok'un hurdaya çıkardığı bir şeye küftüğünü duyuyorum, metal aletlerin şingirtısı ve sinirli sesi beni rahatlatıyor. Geceliğimi (büyük boy bir tunik) giyiyorum ve odamdan çıkıp onun odasına gitmeden önce bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. Sleipnir beni koridorda karşılıyor, başını bacaklarıma vuruyor, opalesan pulları bir kez daha tertemiz parlıyor. Yine de nefesi biftek gibi kokuyor ve birkaç dakikamı onun başını okşayarak ve ona ne kadar taptığımı söyleyerek geçiriyorum. "Ben de sana bakamam," diye mırıldanıyorum. "Ama seni hala sevebilirim, değil mi?"

O da karşılık olarak elimi yalıyor.

Doğru. Cesur olabilir ve önüme çıkan her mutluluğu yakalayabilirim.

Sleipnir yanımdayken Jerrok'un odasına giriyorum. Gözlüklerini takmış, gözlerini benden saklıyor ama ben gelir gelmez doğruldu. Bana bakarken gözlükler vınlıyor. "Her şey yolunda mı?"

"Evet." Elimini yakama götürürken kızardığımı hissedebiliyorum. "Sorun olmazsa yatağa gelebilirim diye düşündüm."

"Elbette." Tereddüt ediyor ve sonra aletlerini tekrar eline alıyor. "Bu seni rahatsız edecek mi?"

"Hiç de değil." Dilimin ucunda onu bana katılmaya davet etmek var ama kelimeler ağzımdan çıkmıyor. Sadece aptal gibi mırıldanıyorum, kızarıyorum ve sonra yatağa doğru koşup battaniyenin altına giriyorum. Sleipnir yanımdaki yatağa girip bacaklarıma yerleşip bir koruyucu pençesini bacaklarımdan üzerine atarken, "Korkak tavuk" diye kendime bir kez daha kızıyorum. *Tam bir*

tavuksun. İsteseydin sana katılırdı.

Jerrok aletini tekrar eline alır ve bir şasiden bir parça metal çıkarır. Bir çınlama sesi çıkarıyor

keskin kenarlı aleti kayarak devre kartına çarpıyor ve yine nefesinin altında küfrediyor. Konsantre olmadığı çok açık ve iri vücudundaki gerginlik derin bir nefes almama ve konuşmak için sinirlerimi toplamama neden oluyor.

"Neden gelip bana katılmıyorsun?" Diye soruyorum ve bana doğru dönüp baktığında yatağı okşuyorum.

Gülümsüyor ve üzerimde tuttuğum gerginliğin bir kısmı kayboluyor. Gülümsemesine karşılık veriyorum ve o aletlerini bir kenara koyup tuniğini, ardından botlarını ve gözlüklerini çıkarırken yanına kayıyorum. Pantolonunu üzerinde bırakıyor ve bunun benim yararına olduğunu biliyorum. Yine de ondan pantolonunu çıkarmasını isteyecek kadar cesur değilim. Henüz değil. Yatağın kenarına oturduğunda her şey gıcırıyor ve yatağın alt yarısını işgal eden carinoux'ya ihtiyatla bakıyor. "Size katılmama izin verecek mi?"

"Yapacak." Sleipnir'i çağırıyorum ve yatağın diğer tarafına vurarak hareket etmesi gerektiğini işaret ediyorum. Carinoux ikimize de huysuz bir bakış fırlatıyor ama söyleneni yapıyor ve Jerrok bacaklarını yatağa doğru sallayıp yanıma uzanıyor. Sırt üstü yatıyor, ellerini göğsünde kavuşturmuş. Son derece rahatsız görünüyor ve ben uzanıp ellerinden birini kendi ellerime alıyorum.

Parmaklarımız birleşiyor ve başparmağını benimkine sürtüyor. "Işıkları söndürmek ister misin?" "Elbette."

Bir komut veriyor ve ışıklar karararak bizi hoş bir karanlığın içinde bırakıyor. Koridorların duvarlarına yerleştirilmiş küçük ray aydınlatmalarıyla istasyon hiçbir zaman tamamen karanlık olmuyor ama yeterince karanlık. "Yüzümü görmek zorunda kalmamak için mi daha karanlık istiyorsun?" diye soruyor aniden.

"Yüzünü beğendim."

Jerrok yüzünü bana dönerek yan yatıyor ve sonra burun buruna, müstehcen bir şekilde yakınlaşıyoruz. Nefeslerimiz birbirine karışıyor ve tenim korku ile heyecanın karışımıyla karıncalanıyor. "Bunu yapmak zorunda değiliz, biliyorsun."

Ses tonundaki temkinlilik geri geldi. Hiç bu kadar yakın olmamış olsak da sesi mesafeli geliyor. Elini sıkıyorum.

"Her şeyi eski haline döndürebiliriz," diye öneriyor. "Sadece bugün yaptığımız konuşmaları unut. Kendini rahatsız, baskı altında ya da-"

Öne eğildim ve onu öptüm.

Dudaklarına hızlı bir öpücük kondurur ama onu durdurur ve susturur.

Utangaç bir şekilde gülümsüyorum ve dudaklarımın biraz daha uzun süre kalmasına izin vererek ona bir öpücük daha veriyorum. Tadına bakıyorum. Üçte birini dudaklarına hafifçe bastırıyorum ve sonra ona sokuluyorum çünkü onunla nefesimi paylaşmayı seviyorum.

"Ben de seni öpebilir miyim?" diye soruyor kısıp sesle.

İsteği beni ürkütüyor. O korku yine içime işliyor. "Ben... Bilmiyorum." "Sen nasıl rahat edersen ben de öyle mutlu olurum Sophie," diyor sessizce.

"Artık ne istediğimi bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. Ona dokunmak için bir elimi uzatıyorum ve sonra tekrar indiriyorum. "Sadece sen olduğunu bildiğim halde kafam endişeyle dolu. Bana zarar vermeyeceğini biliyorum ama zihnimde beni endişelendiren onca şeyi susturamıyorum." Dudağımı ısıriyorum ve ona bakıyorum. Saçları parlak ve kuru, boynuzlarının kafesinden kayıyor ve dokunmak için can atıyorum. "Endişeli olduğunda ne yaparsın?"

"Birini çıkar."

Dehşete kapılmış bir kıkırdama çıkardım. "Beklediğim cevap bu değildi."

"Yine de doğru." Gözleri kısılıyor ve bir dirseğine dayanarak doğruluyor. "Bu bana bir fikir verdi."

Bu konuşmanın gidişatı konusunda biraz temkinliyim. Temkinli... ve nefessiz. "Birini mi çıkaracaksın?"

Kıkırdıyor. "Hayır. Yani, evet. Burada işimiz biter bitmez," diyerek yatağı işaret ediyor. "Muhtemelen kalkıp duşta mastürbasyon yapacağım çünkü bütün gece seni sikimle bıçaklamak istemiyorum." Jerrok çok yoğun bir bakışla beni izliyor. "Ama ben kendimden bahsetmiyordum. Senden bahsediyordum."

"Ben mi?" diye ciyaklıyorum.

"Evet." Jerrok'un sesi bedenimin tepki vermesini sağlayan boğuk bir notaya bürünüyor. "Bence kendine dokunmalısın. Kendine zevk vermelisin. Zihnindeki endişelerin bir kısmını hafiflet ve bedenini kendine geri ver."

En kötü fikir değil. Aslında, hoşuma bile gitti. En son ne zaman mastürbasyon yapmıştım? O kadar uzun zaman oldu ki hatırlayamıyorum bile. "Şu anda mı?"

"Şimdi tam zamanı."

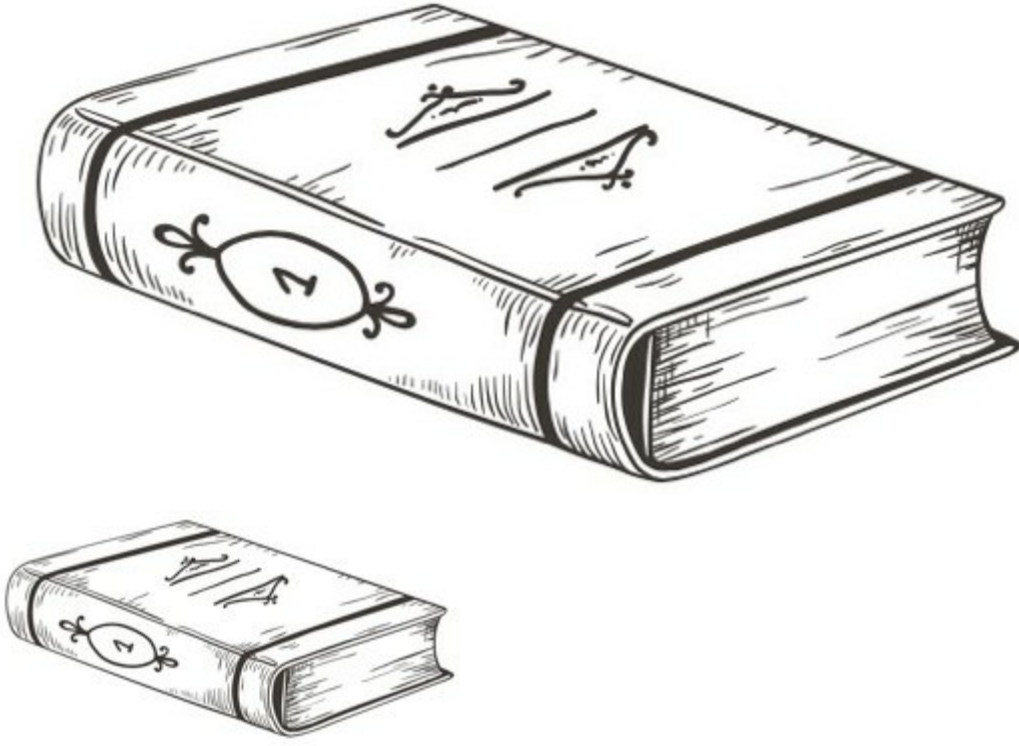
Dudaklarımı yalayıp ona bakıyorum. "Peki ya sen?"

"İzlememi ister misin?" Bakışları kapalı, okumak imkansız. Bu fikir hakkında ne düşündüğünü bana göstermeyecek, çünkü bana baskı yapmak istemiyor.

Nefes alıyorum.

Bu çok fazla... yoksa öyle mi?

Bunu yapmak istemem kötü bir şey mi?

SOPHIE

"Kendime dokunuşumu izlemek ister misin?" Utanarak soruyorum. Bu düşünce vücudumda sıcak bir çarpıntının yanı sıra bir sıkıntı hissi uyandırıyor. Kafam karmakarışık ama o beni öyle niyetli bir ifadeyle izliyor ki. Başını çevirirse ölecekmiş gibi bana bakması beni etkiliyor. Bana öyle baktığında kendimi evrendeki en önemli şey gibi hissediyorum ve bu bağımlılık yapıyor.

Kendime dokunmak istiyorum, en çok da onu memnun edebilmek için. Derin bir nefes daha alıp kokusunu içime çekiyorum. Bunu yapabilirim.

Başını sallıyor, bakışları açlıkla üzerimde geziniyor. "Yapabileceğini kendine göstermelisin. Bence yapabilirsin. Bence cesursun."

Sözleri karşısında nefesim kesildi. Cesurca. "Kalacak mısınız?"

"Tam burada olacağım, izleyeceğim." Gözleri öncekinden daha da ateşli görünüyor.

Bir yanıma ona kalkıp gitmesini söylemek istiyor, çünkü mastürbasyon özel bir şeydir. İnsanların önünde kendine dokunmaya başlamazsın. Bu mahrem bir dokunuş... ama aynı zamanda Jerrok'u burada istiyorum. Bunu ona yapabileceğimi göstermek için yapmak istiyorum, ve belki kendime de göstermek için. Cesur olmak istiyorum ve kendimi en cesur hissettiğim an, şu anda olduğu gibi hem tahrik olmuş hem de gururlu bir bakışla beni izlediği andır.

Onun izlemesini gerçekten çok istiyorum. Bu düşünceyi neden bu kadar çekici bulduğumu bilmiyorum. Geçmişte sahibim tarafından tecavüze uğradığımda, bunu yatakta başkalarının önünde yapmıştı. Ne de olsa Praksiyalılar hep birlikte uyurlar ve seks onlar için insanlar gibi özel değildir. Başkalarının izlemesinden nefret ederdim. Bu, ihlal ve utancın çifte darbesiydi.

Artık özgür olduğuma göre röntgencilik düşüncesinden nefret etmeliyim ama... Jerrok'la aynı şey

değil. Bu

onunla böyle olmayacak. O yanımdayken, sanki bunu birlikte yapıyormuşuz gibi. Sadece ben dokunuyorum. Geceliğimi yukarı kaldırıyorum ve bu sırada bacaklarımı hareket ettiriyorum. Sleipnir homurdanıyor, inliyor, sonra yataktan atlıyor, kuyruğu seğiriyor. Belki de ne yapmak üzere olduğumuzdan şüpheleniyor ve bunu görmek istemiyor. Benim için sorun değil. Yatakta kıvranıyorum, elbisemi kalçalarımın kadar sıyrıyorum. Giydiğim külotlar olabildiğince seksi değil, bu yüzden onları hızla çıkardım ve Jerrok yorum yapamasın diye onları çöpe atın.

Ona bakıyorum ama hiçbir şey söylemiyor. Bir kolunun üzerine dayanmış, o sıcak onay bakışlarıyla beni izliyor. Bana böyle bakmasına bayılıyorum ve bu beni çok iyi bir şekilde ağırlı ve hafif tedirgin hissettiriyor. Sanki bana böyle bakmaya devam ederse derimden çıkacaktım gibi.

Çok yavaşça, bir elimi kalçalarımın arasına kaydırıyorum.

Önce amımı avuçlarım. Kendimi temizledim tabii ki. Bazı şeyleri düzelttim. Ama çok çok uzun zamandır kendimi cinsel olarak ihmal etmişim. Bir parmağımı dikkatlice cinsel organımın üzerinde kaydırıp ıslaklığı test etmek biraz garip geliyor ve kuru olduğuma pek de şaşırmıyorum.

"Nasıl bir his?" Jerrok soruyor.

Gözlerimi açıyorum -kapattığımı bile fark etmemiştim- ve ona bakıyorum. Parmağımı tekrar kıvrımlarımın üzerinde gezdirirken bile ne söyleyeceğimi düşünmeye çalışıyorum. "Emin değilim."

"Sen çok iyi bir kızsın Sophie," diye mırıldanıyor. "Denediğin için bile çok iyi bir kızsın."

Oh lanet olsun. Aynen böyle, ayak parmaklarım kıvrılıyor ve kalçalarımın arasında ısı titreşiyor. Nefes nefese kalıyorum, parmaklarımı kıvrımlarımı ayırmak ve klitorisimi aramak için kullanıyorum. "Öyle miyim?"

"Çok iyi," diye mırıldanıyor. "Şu haline bak. Çok cesursun."

Bir parmağımın ucunu klitorisimin üzerinde gezdiriyorum ve sinirlerim zıplıyor. Bakışları kalçalarımın doğru kayarken ve beni izlerken inliyorum. Klitorisimin etrafında daire çiziyorum, sonra aşağıya iniyorum, ıslaklık arıyorum. "Benimle konuşmaya devam et," diye yalvarıyorum. "Sesini duymak hoşuma gidiyor."

"Öyle mi?" Alçak ve gürültülü bir ses ve okşar gibi.

Kendime tekrar dokunurken bile çılgınca başımı sallıyorum. Orada, sadece bir miktar ıslaklık var ve bunun doğrudan bana iyi kız demesiyle ilgili olduğundan şüpheleniyorum. Bunu bu kadar sevdiğimi fark etmemiştim... ve şimdi tekrar duymak istiyorum.

"Utangaç görünüyorsun," diyor nazikçe ve yüzüme dokunmak için uzanıyor. Geriliyorum ama o sadece alnımdaki bir tutam saç okşuyor. "Benim yanımda utangaç olmana gerek yok. Sahip olduğun her şeyi gördüm ve bence hepsi çok güzel."

"Öyle mi?" Uzaylıların insanları tuhaf bir şekilde çekici bulduğunu biliyorum ama Jerrok'un beni çekici bulduğunu duymak hoşuma gidiyor. Bu onu biraz daha özel kılıyor.

Jerrok başını sallıyor. "Bacakların çok güzel," diyor bana. "Yumuşak, esnek ve güçlü. Ve kalçalarının arasında büyüleyici bir kürk parçası var."

Kürk mü?! Ama nedense ona kürk demesini seksi buluyorum. Nefes nefese kaldım ve klitorisime tekrar dokundum. "Hoşuna gitti mi? Farklı olsa da mı?" Birkaç kez yorum aldım, hem de uzaylılar tarafından ve videolardan biliyorum ki mesakkah muhteşem yeleleri dışında tüsüzdür.

"Bu senin ve seninle ilgili her şeyi seviyorum," diye gürlüyor ve sesindeki zevk vücuduma bir heyecan gönderiyor. "Ve senin güzel, güzel amcığını seviyorum."

Tekrar nefes alıyorum ve bir parmağımı kıvrımlarımdan geçiriyorum, göbeğimdeki ıslaklığa daldırıyorum ve klitorisime geri sürüklüyorum.

"Ne kadar iyi bir kız," diye mırıldanıyor Jerrok yine. "Devam et. Kendini iyi hisset."

Jerrok benimle konuşmaya devam ederken inleyerek klitorisimi daha sert ovuyorum. Sesi alçak ve

ama beni izlerken bakışları tamamen niyetli. O kadar yakınımaya eğiliyor ki sıcaklığını hissedebiliyorum ama bana hiç dokunmuyor. Sanki kendime dokunduğumda onun yanına sıkışmış, korunuyor gibiyim. Yavaş yavaş, amım uyarılmayla kayganlaşıyor ve klitorisimi okşamak için yaptığım hareketler kayganlaşıyor ve kayganlaşıyor. Daha iyi ve daha iyi hissettiriyor ve yakıcı zevk artmaya başladığında, ona doğru eğilip yüzümü ona doğru bastırıyorum.

Jerrok, "Yanımdayım Sophie," diye beni rahatlatıyor. Bana dokunmuyor. Sadece sesiyle ve varlığıyla burada olduğunu sessizce hissettiriyor.

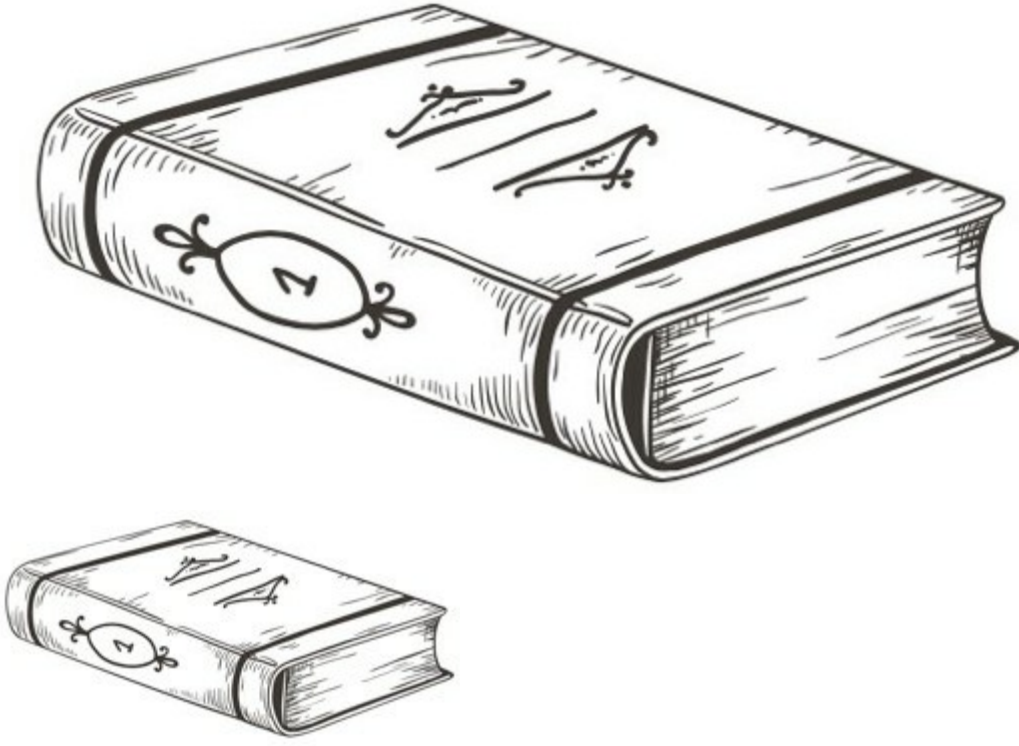
Parmaklarım çalışıyor, klitorisimin etrafında öfkeyle dönüyor. Çok yaklaştım. Çok yaklaştım. Daha da arttığında, sırtımı eğiyorum, bacaklarım seğiriyor.

"Ne kadar iyi bir kız," diye tekrar övüyor.

Nefes nefese onun eline uzanıyorum ve diğer elimle orgazm olmak için kendimi ovalarken onu sıkıca kavriyorum. Parmaklarını sıktıkça içim boşalıyor ve başım dönüp bedenim titrerken mırıldanmaya devam ettiğini duyuyorum. Bu neredeyse çok fazla ama Jerrok beni yakaladı.

Ben hep onunlayım.

Mutluluğun içine yerleşiyorum ve bedenimi sarmasına izin veriyorum.

JERROK

Sophie'nin kendine dokunuşunu izlemek şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şeydi. Boşalırken bana uzanması, kalbimin her türlü duyguyla kabarmasına neden oluyor ve ne kadar kötü bir şekilde kalkıp horozumu sallamak istesem de, bu kadının yanından ayrılmıyorum. Asla.

Derin nefesler çekerek havayı içine çekiyor, boşalırken teni kızarıyor. Parmakları kayganlıkla parıldayan amcığından uzaklaşıyor ve ağzım bu manzara karşısında sulanıyor. Bunun tadına bakmak için neler vermezdim. Diğer eli hâlâ benimkinin içinde ve başparmağımı tenine sürtüyorum, ona daha fazla dokunabilmeyi diliyorum ama hızını onun ayarlaması gerektiğini biliyorum. "Nasıl hissettirdi?"

Sophie yatakta biraz geriniyor, bana bakarken yüzünde uykulu bir ifade var. "Harika."

"Çok güzeldin."

Övgülerim karşısında neredeyse tüyleri diken diken oluyor ve ben de onunla konuşmamdan ne kadar hoşlandığını düşünüyorum. Her zaman biraz şaşırıyor, bu güzel yaratık, sanki sevgiyi hiç hak etmeyen bir tür yaramaz evcil hayvanmış gibi. Ona her şeyi verirdim. Her şeyimi.

Ama onu acele ettiremem. Bu yüzden parmak uçlarımı tekrar alnına sürüyorum ve gülümsüyorum.

"Hadi uyu."

"Peki ya sen?" Hâlâ elimi sıkıca tuttuğunun farkında olduğunu sanmıyorum ya da belki de farkında ve henüz bırakmak istemiyor. Her iki durumda da, bana ihtiyacı olduğunda hiçbir yere gitmeyeceğimi anlaması gerekiyor.

"Sikim hayatta kalacak. Ben de öyle." Tatmin edilmemiş bir acı yeni bir şey değil.

* * *

Ertesi gün, Sophie sürekli kızarır.

Ne zaman ona doğru baksam ya da bir soru sorsam, yanakları pembeleşiyor ve yüzünde cam gibi, dikkati dağılmış bir ifade belirliyor. Dün geceyi düşünüyor olmalı, ama bu konuda hiçbir şey söylemedi. Aramızdaki havada konuşulmadan asılı duruyor. Hangarda korsan gemisinin hurdalarını sökmeye çalışıyoruz. Tamamen soyulduktan sonra, onu yakınlarda yüzen diğer enkazlarla birlikte asteroit alanına taşıyacağım.

Sophie normalde konuşkandır, çeşitli hurda parçaları hakkında sorular sorar veya Dünya'daki hayatı hakkında konuşur. Genellikle okuduğu kitaptan ya da Sleipnir'in son zamanlarda yaptığı ve büyüleyici bulduğu şeylerden bahsetmeyi sever. Gerçekten de her şeyi büyüleyici bulur. Ama bugün sadece sessizce oturuyor ve kızarıyor. Saçları başının üzerinde iki sıkı düğüm halinde toplanmış, boğazının sütununu vurguluyor ve bana kızarıklığın ne kadar aşağıya indiğini gösteriyor.

"İyi misin?" Sonunda sordum, kafam hala onun yatağımdaki görüntüsüyle doluydu, bana tutunurken elleri kalçalarının arasındaydı.

"Gayet iyi." Esneme numarası yapıyor. "Uykum var."

"O zaman erken yatabiliriz." Ona birazcık takılmadan edemiyorum.

Yüzü pembenin daha da parlak bir tonuna dönüşüyor. "O kadar da uykulu değilim." Başını öne eğiyor, bakışları önündeki masanın üzerinde duran motor hurdasına odaklanıyor.

Onu böyle telaşlı görmeye bayılıyorum. Carinoux bacağıma sürtünüyor ve ben de dalgınca onu okşuyorum. Sanki ben Sophie'ye karşı şefkatli olduğumda, o da bana karşı şefkatli oluyor. Onun duygularını iyi ölçüyor ve eğer muhtaçlığı bir gösterge ise, Sophie bugün benim için çok şey hissediyor. Ben de bundan faydalanacağım.

Boğazımı temizliyorum. "Şu levyeyi uzatabilir misin?"

Otomatik olarak uzanıp onu alıyor ve bana uzatıyor. "Aferin kızıma," diye mırıldanıyorum.

Sophie'nin dudakları aralandı. Gözleri odaklanmamış gibi bakıyor ve nefesi kesiliyor ve birden ateşle oynadığımı fark ediyorum. Onu kızdırmak için ona "iyi kız" demek istemiyorum. Başını yastığıma koyduğunda, boşalırken ona böyle seslenmek istiyorum. Onu kendime doğru çekmek ve kendine tekrar dokunmasını söylemek istiyorum, sadece dokunup dokunmayacağını görmek için.

İçimden bir ses bunu yapacağını söylüyor ve bu da tüm bedenimi arzuyla sızlatıyor.

Onu yakınımaya çekip dokunmak gibi aptalca bir şey yapmadan önce levyeyi alıp soyulmuş geminin içinde kayboluyorum. Sophie bu konuda liderliği ele almalı. Onu ne kadar çok istiyor olursam olayım, hiçbir şeye zorlayamam.

* * *

Büyük hoşnutsuzluğuma rağmen, o öğleden sonra iki iletişim daha aldık. Biri kendine *Fırtına diyen* bir gemi, ama adını sorduğumda ses modülatöründen başka bir şey alamayınca, söz verdiği gibi beni kontrol etmeye gelen şaka sever kuzenim olduğundan şüpheleniyorum. Gelen diğer mesaj ise *Jabberwock*'tan, çok aşına olduğum bir başka korsan gemisinden.

Bu ilginç olacak. Son geldiklerinde mürettebat fazla kalmamıştı ve dişileri gemide kalmıştı. Sormamıştım ama gergin ve tedirgindiler. Aralarında birkaç insan olduğunu biliyorum ve Sophie'nin onlarla tanışmak isteyip istemeyeceğini merak ediyorum.

Nadir yaratıklar için, son zamanlarda çok fazla insanla karşılaşıyorum.

Telsizlere cevap verdikten sonra Sophie'ye isteksizce, "Misafirimiz olacak," diyorum.

Ellerini bir bezle silerken gözleri büyüyor ve geriliyor. "Başımız belada mı? Kaçmamız mı gerekiyor?"

"Hayır, öyle bir şey değil," diye onu rahatlatıyorum. "Sorun yok, söz veriyorum. *Jabberwock*'un mürettebatını tanıyorum.

Nav'ları Zoey ve Sithai ile çiftleştirdi."

"Zoey." Beni şaşırtarak dudaklarını büzdü ve hiç de heyecanlı görünmüyordu. "Çocuklar kız kardeşlerini kaçırdıkları için üzülecekler."

"Onunla tanıştın mı?"

"Hayır." Ses tonu hiç de hoş değil. "Onları geri çevirmemi mi istiyorsun? Geri çevireceğim."

Sophie bana göz kırpmıyor ve sonra gülümsüyor. "Benim için yapar mısın?"

"Evet," diyorum huysuzca. "Senin rahat olman benim için birkaç hurda kredisinden çok daha değerli."

Yanıma geliyor, uzun koridoru geçip tam önümde duruyor. O tüy gibi hafif öpücüklerden birini umarak yerimde kalıyorum ve hayal kırıklığına uğramıyorum. Elini omzuma koyarak eğilmem gerektiğini işaret ediyor ve eğildiğimde yanağımı okşuyor. "Çok tatlısın, biliyor musun?"

"Bunu düşünen tek kişi sensin."

Omzunun üzerinden küstah bir bakış fırlatıyor. "Önemli olan tek kişi benim." Öyledir.

O gece yatağa girerken Sophie nefes nefese bana bakıyor. Sleipnir bize katılmak için hamle yapıyor ve ben de taze bir metal boru çıkarıp burnunun dibinde sallıyorum. "Odanın dışında yersen bunu alırsın."

Carinoux kafasını bacağıma vuruyor, neredeyse beni deviriyor, sonra alt yarımın etrafında dolanıyor, küçük zevk sesleri çıkarıyor.

Sophie bana, "Onu şımartacaksın," diyor ama gözleri beklentiyle parlıyor, elleri battaniyenin içinde kıvrılmış.

"Bu başkasının sorunu olacak." Carinoux'yu dışarı çıkarıp diğer tarafa geçtiğinde kapıyı kapatıyorum ve beni gergin ve hafifçe nefessiz kalmış bir insan dişisiyle baş başa bırakıyorum. Sophie'ye bakıyorum, onun açık uyarılmışlığından çok etkilenmiş gibi görünmemeye çalışıyorum.

Bu gecenin getirebilecekleri konusunda heyecanlı ve bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey. Biri bu muhteşem kadına nasıl kötü davranabilir?

yaratık beni aşılıyor. Ona yanlış bakan herkesi öldürme isteği uyandırıyor bende. "Yatmaya hazır mısın?"

Başını sallıyor, yanakları pembe, gözleri parlıyor.

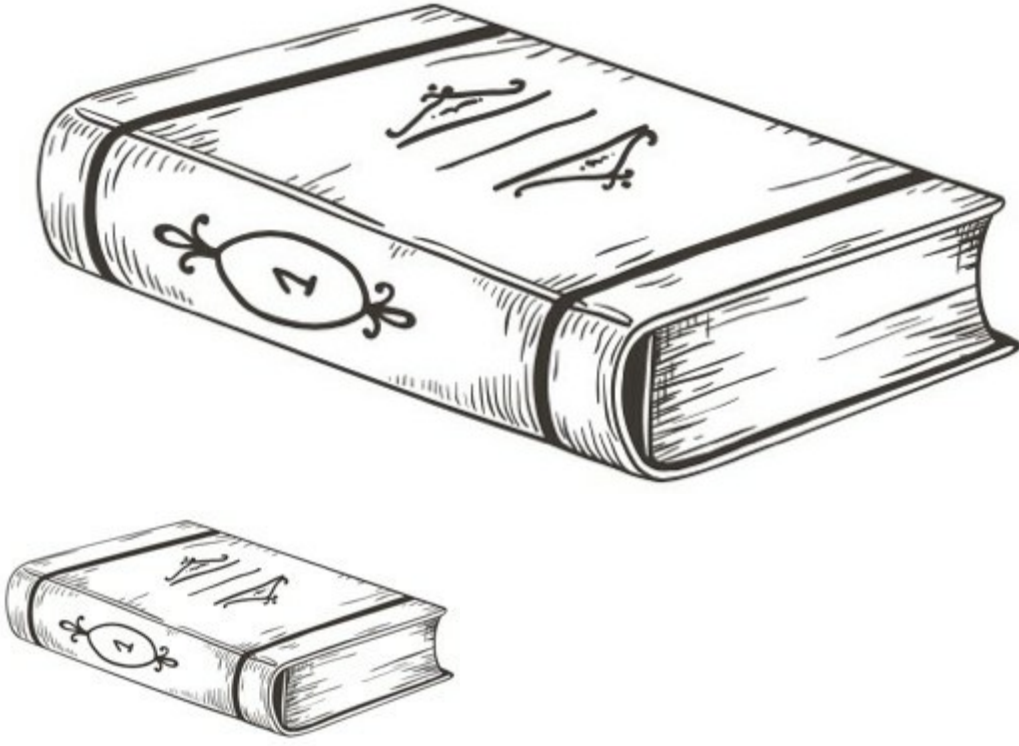
Pantolonumdan başka bir şey giymeden yatağa doğru ilerliyorum. Aletimin sert uzunluğunun üzerinde tamamen çok sıkı hissediyorlar, ama bunu görmezden geliyorum, tıpkı Sophie'nin güzel gözlerindeki parıltı dışında her şeyi görmezden geldiğim gibi. Yatağın kenarına doğru ilerledim, sonra uzanıp yanağını okşadım. "Bu gece yine benim için iyi bir kız olacak mısın?"

Kısık bir inilti duyuyorum ve yüzünü elime çevirip dudaklarını elime bastırıyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye fısıldıyorum. "Benim için kendine dokun. Bana ne kadar iyi olabileceğini göster."

Yapıyor ve bu çok güzel. Hareketleri bu gece daha kendinden emin, amcığı daha parmaklarını oraya koymadan beklentiyle kayganlaşıyor. Bütün gün bu anı düşündüğünden şüpheleniyorum... ve tek düşünen o değil. Uyarılmışlığının parfümü havada ağır, ağzımı sulandırıyor, beni çıldırtıyor ama şansımı zorlamıyorum. Sadece onu cesaretlendirmek için mırıldanıyorum, ona ne kadar mükemmel olduğunu söylüyorum ve boşaldığında, sanki onu sabitlememe ihtiyacı varmış gibi tekrar bana uzanıyor.

Memnuniyetle yaparım. İsteddiği her şeyi yaparım. Tek yapması gereken istemek.

SOPHIE

Bu gece Jerrok'u öpmeye karar verdim. Sıradan bir öpücük değil, tam anlamıyla, dillerin dolaştığı, ağızların yalandığı bir öpücük. Sanırım hazırım.

Umarım.

Yine de bu düşünce içimde korku yerine heyecan uyandırıyor ve beni mutlu ediyor. Aslında Jerrok'la ilgili her şey beni mutlu ediyor. Son dört gündür her gece yatmadan önce Jerrok beni izlerken orgazm oluyorum. İlk başta utangaç olacağımı düşünmüştüm ama dördüncü gün geldiğinde onun kollarında oturuyor, klitorisimi okşuyor ve o bana iyi bir kız olduğumu ve amımın ne kadar güzel olduğunu söylerken ona sarılıyordum. Hafif, geçici bir okşama ya da elimi tutma dışında bana dokunmadı ama varlığı ve onu tahrik ettiğimi bilmesi beni şehvetten çıldırtıyor.

Sanki şimdi şalteri indirdim ve yeniden hayattayım.

Canlıydım ve çok ama çok tahrik olmuştum. Şu anda bile, bu gece onunla yatağa girmeyi, dizlerinin arasına oturup sırtına yaslanmayı ve sadece... kendime dokunmayı düşündükçe külotum ıslanıyor.

Ve öpüşmek. Çok fazla öpüşme.

İstasyondaki yakınlık alarmı çaldığında tüm bu öpüşmeleri hayal etmekle meşguldüm. "Gelen uzay aracı," diyor. Jerrok'a bakıyorum, aletlerini bir kenara bırakıp ayağa kalkıyor. Elini saçlarında gezdiriyor, boynuzlarından kaçıyor ve derin bir iç çekiyor. "Buradaki misafirlerden gerçekten sıkılmaya başladım," diye mırıldanıyor.

İrkildim. "Özür dilerim."

Bana bakıyor ve ne dediğini fark ediyor. "Sen değil," diye düzeltti huysuzca. "Sen sayılmazsın." Silahını kemerindeki kılıfına yerleştiriyor, tuniğini düzeltiyor ve sonra yanıma geliyor. "Ben sana her şeyi açıklayana kadar burada kal. Canavarını da güvenliğin için yanında tut." Jerrok tereddüt ediyor, sonra bir elini enseme koyuyor ve alnıma bir öpücük konduruyor. "Arkadaşlığını seviyorum."

Sonra kapıdan çıkıp gitti ve ben de bu iltifatla parıldamak zorunda kaldım.

Bethiah normalde ona eşlik eden tüm dramla birlikte gemiye fırlıyor. Görebildiğim kadarıyla hurdası bile olmayan çalıntı bir gemiye binmiş, kendini iskeleden aşağı atıyor ve sanki bir tür şehitmiş gibi kendini en yakındaki tezgâhın üzerine atıyor. "Neden her şeyden bu kadar uzakta yaşamak zorundasın Jerrok? Buraya gelmek için kaç tane göktaşından kaçmak zorunda kaldığımı biliyor musun?"

"Hepsi mi?" diye cevaplıyor kuru bir sesle, kuzeninin maskaralıklarını kollarını kavuşturmuş bir şekilde izliyor. "Ve sen buraya gelmek zorunda değildin."

"Öyle değil mi? Senin ve küçük Softie'nin nasıl olduğunu görmek istedim." Bethiah ayağa fırlıyor ve kuzenine gülümsüyor. "Bu arada o nerede?"

"Güvenli. Önce sen olduğundan emin olmalıydım." Jerrok selamlamak için kuzeninin omzuna dokunuyor ve sonra onun geldiği gemiye bakıyor. "Bu şeyi nereden buldun?"

"Bir arkadaşımdan."

"Senin aldığını biliyor mu?"

Bethiah sadece kıkırdıyor. "Fark eder mi? O artık benim." Hangar bölümüne bakar. "Softie? Softie! Dışarı çık ve oyna!"

Şanslıyım ki ismim "yumuşak" anlamına gelen mesakkah kelimesine yakın. Elimde ooli maskem, üzerimde pelerininimle hangara girerken ona alaycı bir bakış atıyorum. "Selam, Bethiah. Görüşmeyeli uzun zaman oldu." Sleipnir yanımdan ayrılmıyor, kuyruğunu sallayarak kadını izliyor.

"Kıymetlim," diye mırıldandı Bethiah. "Gelip sana sarılmak isterdim ama bacağına küçük bir şey yapışmış." Evcil hayvanımı işaret ediyor. "Bu çöplükte hayat sana nasıl davranıyor?"

"Burası çöplük değil," diyorum kaşlarımı çatarak. "Sadece hurdalar yüzünden çok fazla dağınıklık var. Her şeyi temizlemeye çalışıyoruz."

"Biz mi?" Bethiah kuzenine dönmeden önce bana bilmiş bir bakış atıyor. "Çiftleşmeyi mi kaçırdım? Siz ikiniz evlilik mutluluğunu mu paylaşıyorsunuz?"

Jerrok kesin bir dille "Hayır," diyor. Bir tarayıcı alır ve arayüz ekranına bir şeyler yazmaya başlar. "Bu gemiyi buraya getirmeden önce takip cihazı olup olmadığını kontrol ettiniz mi?"

"Bunu benim için yapacağını düşünmüştüm." Ona parlak bir gülümseme sunuyor. "Onun için de yeni bir kimliğe ihtiyacım var.

Ve muhtemelen yeni bir boya işi."

Jerrok derin bir iç çeker ve kuzenine sinirli bir bakış fırlatır. "Yani sadece dostça bir ziyaret, ha?"

"Yeterince arkadaş canlısı." Gülümseyerek bana doğru yürüdü. "Şimdi Sophie, sıkıcı küçük hayatında olup biten her şeyi bana anlat. Tüm detayları duymak istiyorum." Sleipnir'in etrafından

dolanarak kolunu benim koluma doluyor ve beni istasyondaki yaşam alanlarına açılan kapıya doğru çekiyor.

Jerrok'a bakıyorum. "Yardıma ihtiyacın var mı Jerrok?"

"Eğer onu biraz eğlendirebilirsen, bu çok yardımcı olacaktır." Tarayıcısından başını kaldırıp bana sıcak bir bakış attı. "İyi olacağım."

"Mmmmmhmmmm," diye mırıldanıyor Bethiah düşünceli bir şekilde, gözleri kısılmış. Kolumu sıkıyor ve yine o şakacı gülümsemesini takınıyor. "Buraya ne yaptığını göster o zaman?"

Onu istasyonun içine götürüyorum, ancak kendinden emin yürüyüşünden ve her şeye bakışından buraya daha önce de geldiğini anlayabiliyorum. Belki temizlediğim odalar ve derli toplu teraryum dışında hiçbir şeye şaşırması görünmüyor.

Ona bitkileri gösterdiğimde sıkılmış bir ses tonuyla "Çok güzel," diyor. Bakışları bana doğru daralıyor. "Peki, nerede uyuyorsun? Jerrok'la mı?"

Sivri sorusu beni şaşkına çeviriyor. "Tabii ki hayır," diye mırıldandım. "Bana kendi odamı yaptı." "Görebilir miyim?" Bethiah bana tatlı bir gülümseme veriyor. "Sadece merak ediyorum, elbette."

İçimden bir ses bu kadının ağzından çıkan sözlerin ölümcül olduğunu söylüyor ama yine de başımı sallıyorum. "Elbette." Sleipnir'e bakıyorum, ama bir parça hurda bulmuş ve onu sarmaşıkların arasına taşıyor, şüphesiz "avını" özel olarak yemek için. Bethiah için endişeleniyor gibi görünmüyor, bu yüzden biraz rahatlıyorum. Son ziyaretçimizin Jerrok'u soymaya ve öldürmeye çalışması Bethiah'nın suçu değil. Sadece meraklı davranıyor ve söylediği gibi kuzenini ziyaret ediyor. Onu teraryumdan uzaklaştırıp odama doğru yönlendiriyorum. "Bakacak pek bir şey yok."

"Ne, tüm bu zenginliğin ortasında mı?" Bethiah alaycı bir tavırla harap istasyonu işaret ediyor. "Şok edici."

Onun bu alaycı tavrında beni sinirlendiren bir şey var. "Jerrok burayı çalışır halde tutmak için gerçekten çok çalışıyor," diyorum biraz sertçe. Yaptığı sürekli onarımları, soluyacak temiz havamız olsun diye yorulmadan değiştirdiği filtreleri, her sabah üzerinden geçtiği bakım kayıtlarını görmüyor. Burası Jerrok'un çabaları sayesinde bu kadar güvenli ve emniyetli. "Burası her geçen gün daha da güzelleşiyor."

"Üzülme, Softie. Sadece takılıyordum." Onu koridordan kamarama götürürken kolumu okşadı. "Burada kalıyorsun o zaman?"

"Evet. Burası benim odam." Onu bırakıyorum, ellerini arkasında kavuşturmuş, hafif bir ilgiyle odaya bakmasını izliyorum. Bethiah'nın bakışları yatağıma takılıyor ve duraksıyor, sonra yatağıma gidiyor, eğiliyor ve derin, uzun bir koku alıyor.

Bana bilerek bakıyor. "Burada uyumayacaksın." Donup kaldım.

Doğruldu. Bana doğru bir adım attı. "Battaniyelerin senin gibi kokmuyor. Günlerdir onların içinde uyumadın, değil mi?" Sesi yumuşuyor. "Jerrok'un battaniyelerini koklasam, senin gibi kokarlar mı, küçük insan?"

"Bethiah?" Jerrok bilek telsizinden sesleniyor, sesinde kızgınlık var. "Hangar bölümüne gelebilir misin?"

Bakışları bana kilitlenmiş olan Bethiah bileğini dudaklarına götürüyor. "Hemen geliyorum." Tekrar indiriyor ve bana gülümsüyor. "Eee?"

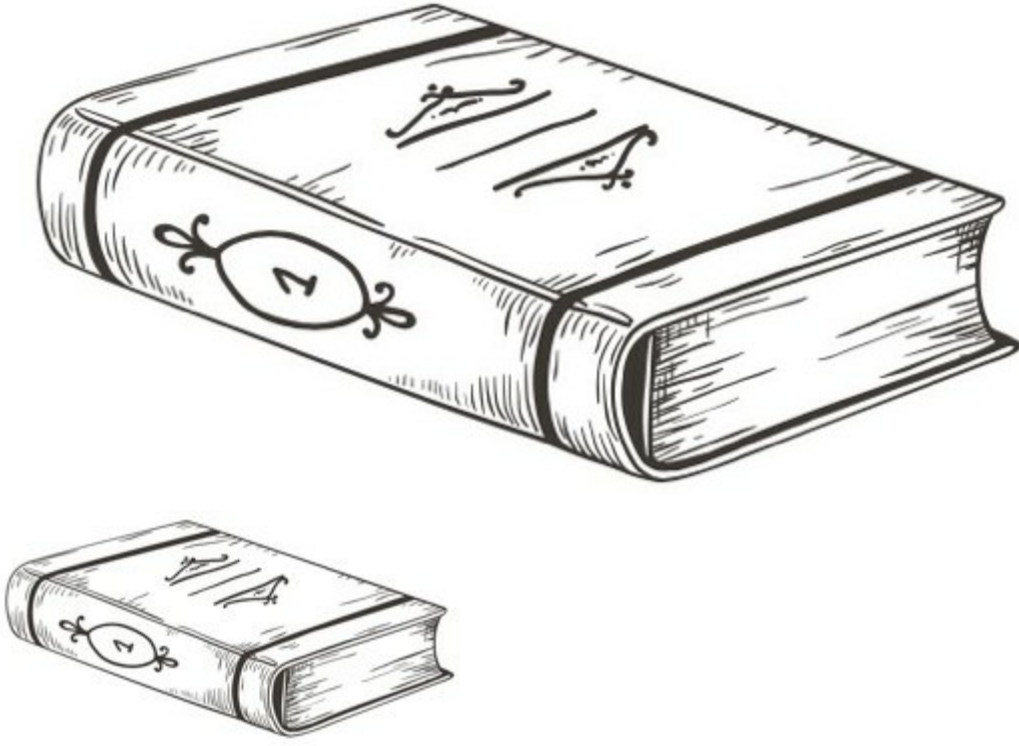
"Bu seni ilgilendirmez." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"İşte burada yanıyorsun." Bethiah'nın sesinde sahte olduğu anlaşılan şurup gibi bir ton var ve öne uzanıp üzerimdeki pelerini düzelttiğinde tenim karıncalanıyor ve Sleipnir'in burada olmasını diliyorum. Ödül avcısının parmakları kumaşın içinde kıvrılıyor ve beni hafifçe öne doğru çekiyor. Öne doğru eğilip yüzünü neredeyse yüzüme yasladığında durum daha da endişe verici hale geliyor. "Jerrok aileden biri. Yalnız olduğunu düşünüyor olabilir ama ben ona göz kulak oluyorum. Ve

geçmişte incindi. Onu incinmiş görmekten hoşlanmıyorum." Ağzı tatlı mı tatlı bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Ve bu yüzden senin hakkında sormak zorundayım

çünkü eğer onu incitirsen? Seni avlar ve küçük parçalara ayırırim."

Sonra burnuma vurup odadan çıkıyor.

JERROK

Kuzenimin çaldığı gemiye dönmesini beklerken Bethiah'nın ambarındaki erkek bana ters ters bakıyor. "Sana cömertçe ödeme yapacağım," diye homurdanıyor erkek. "Sadece beni serbest bırak ve gemimi kontrol altına almama yardım et. gemi bir kez daha."

Bir şey demiyorum. Gerçek şu ki, Bethiah'nın elinde bir tutsak olması ve bunu bana söylememesi beni sinirlendiriyor. Ya Sophie buraya gelseydi? Ya bu erkek onu yakalasaydı ya da korkutsaydı? Bu düşünce beni sinirlendiriyor. Daha da kötüsü, artık yerimi biliyor, yani bu konuda bir şeyler yapılması gerekecek.

Lanet olsun, Bethiah bundan daha iyisini bilir.

"Benim adım Jamef sa Raan," diyor erkek. "Lonca ödül avcısı. Size cömertçe ödeme yapabilirim-" Kendisinin de kaba protezleri olduğunu fark etmeden edemiyorum. Sa Raan güçlü bir soyadı değil.

"Thresh III'te miydin?" Uzuvarlarına başımı sallayarak soruyorum.

"İki," diyor erkek açıkça. "Üç yıllık kuşatmanın sonunda bu hale geldik." Vücudunu, parlak kırmızı sibernetik gözünü işaret ediyor. "Ama bu geçmişte kaldı."

"Öyledir." Ama ben onu orada bırakmaya çalışıyorum ve evren bana onu hatırlatmaya devam ediyor.

Kuzenim nefes nefese gemiye giriyor ve sonra Jamef'e bakıyor. Ona sırtıyor ve sonra duvara yaslanıp bana gülümsüyor. "Peki, bu yaşlı canavarı tamir edebileceğini düşünüyor musun? Kılık değiştirebilir misin? Belki üzerindeki işaretleri silersin?" Bethiah bana keskin bir bakış atıyor.

"Yedek olarak ikincil bir karanlık madde sürücüsü var, eğer ilgilenirsen söküp saklayabilirsin."
Ambardaki erkek -Jamef- alçak sesle kaşlarını çatıyor. "Gemimi soymayacaksın."
"Kimse seninle konuşmuyor," diye mırıldandım ve Bethiah'yı kolundan tutarak kafesten uzaklaştırdım.

Erkek. "Kuzen, bana *neden* başka bir ödül avcısını esir tuttuğunu söylemek ister misin?"

Bana doğru eğildi. "Hayır."

"Başka şekilde ifade edeyim. Bana neden bir tutsağınız olduğunu söylemeniz *gerekıyor*." Bethiah sırtıyor. "Buna flört etmek deniyor."

Bir iniltiyi bastırıyorum. Bethiah her zaman tamamen imkânsız olmuştur ve öyle de kalacaktır.

"Bunun ne olduğunu biliyor mu?"

"Eninde sonunda anlayacaktır. Peki, bu gemiyi gizlememe yardım edebilir misin?" Bir kolunu omuzlarıma atarken sesi hafif ve havadar. "Birkaç gün burada kalmam gerekecek ama eminim sen ve arkadaşın Softie için sorun olmaz-"

"Buraya bizi gözetlemeye geldin, değil mi?"

"Ben mi?" İnanmıyormuş gibi yapıyor ve sonra sırtarak bunu mahvediyor. "Olabilir. Siz ikiniz daha sevişmediniz mi?" "Seni ilgilendirmez." İşte bu yüzden yalnız yaşamayı seviyorum.

Kolunun altından çekiliyorum ve

Küçük geminin köprüsüne doğru. Sahibinin benim protezlerim kadar ucuz parçalara sahip olmasına rağmen oldukça bakımlı görünüyor. Tüm kredisini bu gemiye yatırmış olmalı. İkincil bir karanlık madde sürücüsü pahalı ve navigasyon sistemi de son teknoloji ürünü gibi görünüyor. Bethiah'ın bu gemiyi başkasına satmak yerine çalmasına şaşmamalı. "Tutsağınızla ne yapacaksınız?"

"Şu anda zoru oynuyor ve konuyu değiştirme." Bethiah karşımdaki koltuğa çöktü ve çenesini katlanmış kollarına dayayarak navigasyon panelinin üzerine eğildi. "İnsan klitorisinin nerede olduğunu bilmek ister misin? Size talimat verebilirim. Hatta ikinize yatakta katılabilir ve size ipleri gösterebilirim. Tuhafılaştırmayacağıma söz veriyorum."

Kuzenim bana eşimi nasıl tatmin edeceğimi göstermek için gönüllü mü oluyor? Bu zaten garip. Ama o bunu biliyor ve bu Bethiah'nın maskaralıklarından sadece biri. "Pas, ama teşekkürler."

"Demek klitorisin nerede olduğunu biliyorsun. Hmm. Çok ilginç." Gözleri kısıldı. "Bu beni mutlu ediyor, kuzen."

Eğer "klitoris" Sophie boşalırken dokunduğu o küçük tomurcuksa, evet, nerede olduğunu ve ne işe yaradığını biliyorum. Bethiah'nın övgüsü boynumu ısıtıyor. "Sadece ziyarete geldi, fazla umutlanma."

"Sadece yatağını mı ziyaret ediyorsun?"

"Hayır, demek istediğim va Sithai döndüğünde o da gidiyor."

Gözleri genişledi. "Ah." Sesi fısıltıya dönüşür. "Geri dönmediklerinden emin olmalı mıyım? Onlar arkadaş, ama sen ailedensin Jerrok. Onları senin için dışarı çıkarabilirim."

"Kimseyi öldürme Bethiah," diyorum yorgun bir sesle. İsteyeceğim son şey, sırf Sophie'nin gidecek başka bir yeri olmasın diye dost bildiğim insanları yok etmek. Kalmak istiyorsa, bu onun seçimi olmalı, benim değil, aksi takdirde onu ilk esir alan kişiden farkım kalmaz. "Yoluna çıkan herkesi öldürerek etrafta dolaşamazsın."

"Bir ödül avcısının yaşamak için ne yaptığını biliyor musun?" Alay ediyor. "Ama iyi, küçük Softie ile oynayıyorsunuz, onlar geri dönene kadar birbirinizi beceriyorsunuz... sonra ne olacak? El sallayıp gitmelerine izin mi vereceksiniz?"

Ruh halim her geçen an daha da kötüleşiyor. Gözlerimi önümdeki kumandalara dikeyyorum ama onları göremiyorum. Tek gördüğüm Sophie'nin bana gülümseyen sevimli yüzü. Sophie uyurken göğsüme yaslanmış, carinoux diğer tarafına yayılmış. Sophie gelirken elimi sıkıca tutuyor.

Şiddetli özlem içimi parçalıyor. "Evet. Gitmesine izin vereceğim."

"Aptal." Bethiah kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak sandalyesinde geriye yaslanıyor.

Başını eğerken saç örgüleri şakırdıyor. "İnsanların seni öylece terk etmesine izin veremezsin. Jamef'le yaptığım gibi, onlar senin istediğin gibi düşünene kadar harekete geçmelisin."

Evet, belli ki bu onun işine yarıyor. Bir elimi önümdeki panele koyarak kontrol edebildiğim şeylere odaklanmaya karar verdim - hurdalar. "Karanlık madde ikincil sürücüsünü çıkarabilir ve birkaç yeni parçayı eskileriyle değiştirebilirim. Kötü bir boya işi, biraz sahte kimlik ve bu gemi hemen hemen senin olur. Kulağa hoş geliyor mu?"

Bana gülümsüyor. "Kulağa mükemmel geliyor. Sence ne kadar sürer?"

Sophie'yle tekrar baş başa kalabilmek için kuzenimi kapıdan çıkarmak istesem de, karanlık madde sürüşü cazip geliyor. Çok fazla kredi getirebilir... belki de Sophie'ye Carinoux'yu almasına yetecek kadar. O yaratığı seviyor, yaratık da onu seviyor... ve onu güvende tutuyor. Eğer benim yanımdan ayrılmak zorunda kalırsa, en azından bunu bir koruyucuyla yapmış olur. "Bana birkaç gün ver."

"Özel zamanınızı mı böleceğim?" Bethiah hafifçe sorar.

"Hiç de değil, çünkü mahkûmunuzla birlikte geminizde kalacaksınız." Alay ediyor. "Ama ikimiz de Softie'nin yatağını kullanmadığını biliyoruz."

"Carinoux'lar orayı işgal etmenizden hoşlanmayabilir."

"Hmm, mükemmel bir nokta." Bethiah başını eğerek beni süzdü. "İyiliğin için minnettarım kuzen."

Benden bir şey isterseniz, istemeniz yeterli."

"Aslında..." Tereddüt ediyorum. "Eğer herhangi bir insan eserine rastlarsan, onlar için sana ödeme yaparım."

Ve tohumlar. Çiçek tohumları. Teraryum için."

"Bahçeyle ilgilendiğini fark etmemiştim."

"Ben değilim." Titrediğinde boynum yine ısınıyor. "Sadece... Sana ödeme yapacağım, tamam mı?"

"Ne yapabileceğime bakacağım." Kolumu okşadı ve ayağa kalktı. "Gidip Jamefi biraz daha rahatsız edeceğim."

Yardıma ihtiyacın var mı?"

Başlamaktan ve Sophie'ye kuzenime birkaç gün daha tahammül etmek zorunda kalacağımızı söylemekten başka yapacak bir şey kalmadı. "Ben iyiyim." Gemiden çıkıyorum, otomatik olarak insanımı arıyorum. *Senin değil*, kendime hatırlatıyorum. *Senin misafirin. O kendine ait.* Yine de hayal kurmayı severim.

Sophie benim odamda, yatağında kıvrılmış, elinde kitabı. Bana bakıyor ve yüzünde endişeli bir ifade var. "Jerrok, konuşmamız gerek." Kitabını bıraktı ve doğrulup oturdu. "Bethiah hakkında-"

"Ben gemisini tamir ederken o birkaç gün kalacak," diye araya giriyorum. "Umarım sorun olmaz."

Sophie ayağa kalkıyor ve bana doğru ilerliyor. Dudaklarını yalıyor ve sanki bana dokunmak istiyormuş gibi bir elini göğsüme koyuyor. "O... ben... aynı yatakta uyuduğumuzu biliyor. Yastığımı kokladı."

Hemen kuzenime kızdım. Belli ki Sophie'yi rahatsız etmişti. "O hiçbir şey bilmiyor," diyorum kararlılıkla. "Sana zorbalık yapmasına izin verme-"

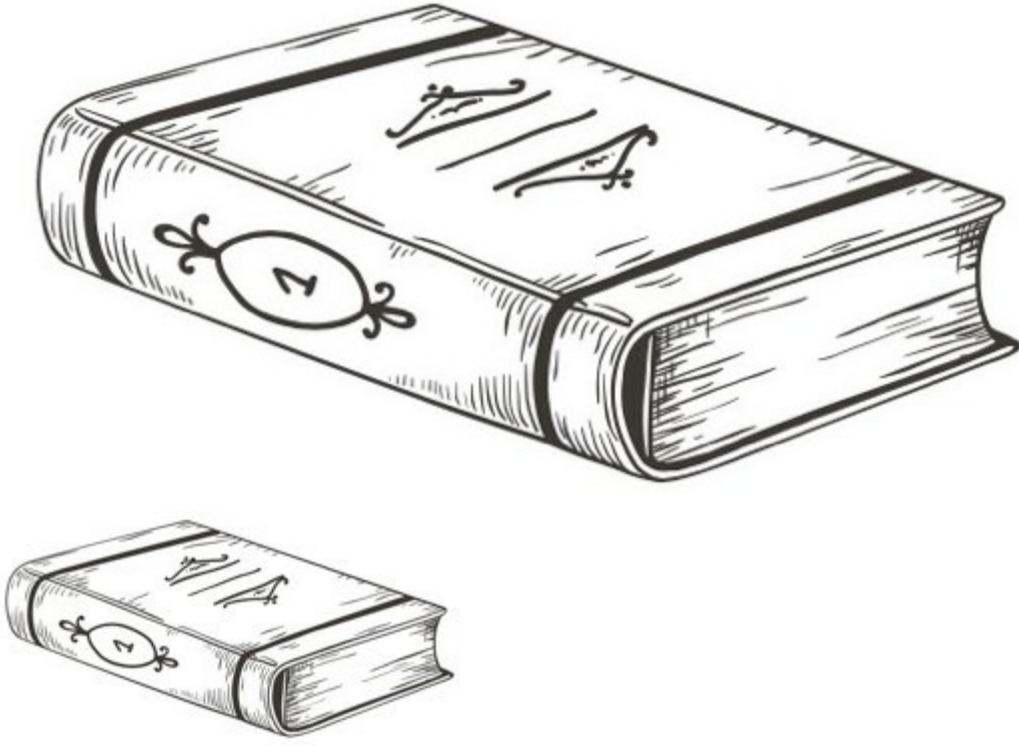
"Sorun değil," diyor Sophie usulca ve tekrar göğsümü okşuyor. "Benim için sorun değil. Bu sadece... bu gece seninle yatacağım anlamına geliyor. Sorun olur mu? Ben kullanmayacağım için o benim yatağında kalabilir."

Bana kocaman, ciddi gözlerle bakıyor ve bunun benim için olduğu gibi onun için de büyük bir adım olduğunu fark ediyorum. Sanki beni kendi bölgesi olarak işaretliyor ve bunun farkına vardığımda biraz daha gururlanıyorum. "Nasıl istersen."

"İstiyorum," diye fısıldıyor Sophie ve bana utangaç bir gülümseme veriyor. Uzanıp enseme hafifçe dokunuyor ve ben de otomatik olarak eğiliyorum. Eğildiğimde dudaklarını tekrar dudaklarıma bastırıyor ve sonra diliyle beni yalıyor. "Bu gece sana gerçekten nasıl öpüşüleceğini"

göstereceğim."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Yani bunca zamandır yanlış mı yapıyormuşuz?" Sadece kıkırdıyor.

SOPHIE

Bethiah'nın etrafta olması biraz can sıkıcı. Jerrok'un kuzeni olduğunu ve ona yakın olduğunu biliyorum, ama adamım, beş dakika boyunca susmuyor. *Küçük Kız Kardeş*'te ve Sithai ile uçalı aylar olduğu için kişiliğinin ne kadar sinir bozucu olabileceğini unutmuşum. Yeterince iyi biri ama aynı zamanda çok fazla. Her şey için bir hikâyesi var ve bu yüzden konuşmayı hiç bırakmıyor. Jerrok "ödünç aldığı" geminin dışını dönüştürmeye çalışırken o da öğleden sonra boyunca konuşuyor. İş kıyafetlerimi giydim ve diğer korsan gemisinden kalan hurda yığını yırttım. Jerrok'la yeterince çalıştığım için neye bakmam gerektiğini çok iyi biliyorum ve çalışmaya başladığımda bana takdir dolu bakışlar atıyor.

Ona yardım etmeyi seviyorum. Bu bana bir takım olduğumuzu hissettiriyor. Sanki bana güvenebilirmiş gibi.

Hangar bölümünün ayrı bir alanında çalıştığım için Bethiah'nın son yaptığı kelle avı ya da hapishane gezegenine sürükleyip paraya çevirdiği mahkûmlarla ilgili hikâyelerini dinlemek zorunda değilim. Zihnimin dolaşmasına izin verebilir ve Jerrok'u düşünebilirim.

Bu geceyi düşünüyorum.

Onu gerçekten öpeceğim. Birini gerçekten dilimle öpmeyeli uzun zaman olmuştu. Eskiden sıra bir uzaylıyı öpmek zorunda kalmıştım - ya da bir uzaylının insan evcil hayvanını - bizim "iğrenç" insan geleneklerimizle eğlenmeleri için. Ama onlar sayılmaz. Onlar özel bir anı paylaşmak, biriyle yakınlaşmak için değildi. Hiç kimse bana Jerrok'un beni öpmek istediğinde baktığı kadar yoğun bir özlem ve hasretle bakmadı.

Sanırım bunu iğrenç bulmayacaktır.

Acaba bana dokunmasına izin verirsem bana iyi bir kız diyecek mi? Bu düşünce her yerimi titretiyor, meme uçlarım sertleşiyor. Böyle bir şey duymaktan hoşlandığımı hiç bilmezdim ama Jerrok'un söylediği bu.

Sanki kendime dokunduğum için yaşayan en cesur, en seksi yaratıkmişim gibi sıcak, boğucu bir övgü. Bu düşünceyle kalçalarımı birbirine bastırıyorum, elini kalçalarımın arasında kaydırırken bana ne kadar iyi bir kız olduğumu söylediğini hayal ediyorum.

Oh lanet olsun. Bu fikir çok hoşuma gitti, hem de çok. Bir sızlanmayı bastırıyorum ve bir kablo kümesini çekip ayırıyorum.

Bethiah sohbeti domine etmeye devam ederken, yemek boyunca bu fikri düşünmeye devam ediyorum. Eriştelerimi sessizce yiyorum, Jerrok'un benimle yatağa girdiğinde ve beni ıslak bulduğunda gözlerindeki bakışı hayal ediyorum - çünkü şu anda ıslak olduğumu biliyorum. Bütün gün dokunmayı düşündüm ve neredeyse ihtiyaçtan zonkluyorum. Jerrok da yemek boyunca çoğunlukla sessiz, konuşmayı kuzeninin yapmasına izin veriyor ve arada bir bana bakıyor. Ne düşündüğünü biliyorum, onun gitmesini bekleyemiyor.

Ben de anlayamıyorum. Buraya ilk geldiğimde, bir insanın nasıl bu kadar uzaktan, bu kadar yalnız yaşayabildiğini anlayamamıştım. Şimdi anlıyorum ve Bethiah'nın gitmesi için sabırsızlanıyorum. Burada sadece ikimizin olmasının verdiği bir rahatlık var, sanki evrenin kıyısında kendi küçük güvenli baloncuğumuzdaymışız gibi.

Sonunda Bethiah esniyor ve masadan uzaklaşarak hikâyesini sonlandırıyor. "Sanırım onu beslemeden önce gidip tutsağıma biraz eziyet etsem iyi olacak."

"Azap mı?" Endişeyle sordum. "Ona işkence mi ediyorsun?" Bethiah'nın işi için bazen çirkin şeyler yaptığını biliyordum ama...

Ödül avcısı sadece sırtıyor. "Şarkı söylemek. Şarkı söylememi çok seviyor." Jerrok homurdanıyor. "Vıraklamaktan bahsediyorsun."

"Sen sus."

Ayağa kalktım. "Gidip yatağıma yeni battaniyeler sereyim." Beklentiden neredeyse titriyor olsam bile kendimi toparlamam için bana biraz zaman kazandıracak. "Sleipnir'i benim için besler misin Jerrok?"

"Üzerinde," diyor.

Koridorda ilerliyorum, duvardaki temizlik ünitesinden yeni battaniyeler çıkarıyorum ve eski odama doğru yöneliyorum. Kapıdan içeri girdiğimde, Bethiah'nın yatağın kenarında rahatça oturduğunu ve bana sırttığını görüyorum. "Battaniyeleri saklayabilirsin, kıymetlim. Ben gemimde uyuyacağım. Çok uzaklara gidersem zavallı Jamef yalnız kalır."

"Tamam o zaman." Battaniyeleri göğsüme sarıyorum. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Çok tatlısın. Zaten burada yaşıyormuşsun gibi davranıyorsun." Ayağa kalktı ve sırtarak bana doğru yürüdü. "Daha önce bazı sert şeyler söylediğimi biliyorum-"

"Beni lime lime etmekle tehdit ettin."

"-Ve ciddiydim." Ellerini omuzlarıma koyuyor ve ısıldıyor. "Yapacağım. Ama sana kuzenime iyi davranmanı da söylemek istiyorum. Huysuz ve kaba davrandığını biliyorum ama o kırılgan bir ruh. Hep öyleydi."

Bu da kaşlarımı çatmama neden oluyor. "O kırılgan değil. O tanıdığım en güçlü insan."

"Mmm. İlginç." Parmağıyla burnumun ucuna dokunuyor. "Onu savunman hoşuma gidiyor."

Neden yapmayayım ki? Birinin onu savunmasını hak ediyor. Kendi başının çaresine bakabileceğini biliyorum ama bu evren ona yeterince pislik yaptı. Tabii ki ona karşı korumacı hissediyorum. Ona karşı hislerim var. "Sadece söylüyorum. Çok şeye katlanmak zorunda kaldı."

"Mmm, demek öyle. Sadece uyarımı yineliyorum." Omzumu okşadı ve sonra uzaklaştı.

Bir an düşündüm ve sonra seslendim. "Hey, Bethiah?" O arkasını döndüğünde, ben önüme bakıyorum. "Her şeyi benden daha iyi biliyorsun. Yeni protezler ne kadar tutuyor? Jerrok için mi?"

Onunki sürekli arızalanmanın eşiğinde." Sabahları yüzünü nasıl buruşturduğunu, devrelerin bazen nasıl seğirdiğini ve zıpladığını, nasıl ağır aksak yürüdüğünü düşünüyorum. Her gün acı içinde yaşıyor ve ben bunu ondan almak istiyorum. Hepsini ortadan kaldırmanın mümkün olmayabileceğini biliyorum, ama kesinlikle yeni

uzuvlar yardımcı olabilir.

"Çok fazla," diyor Bethiah düz bir sesle ve sonra düşünceli bir şekilde başını eğiyor. "Tabii onları Jame'ten zorla almamı istemiyorsan-"

"Hayır, öyle değil." Tanrım, Jame'in protezleri hiç de bir adım ileride değil. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Karaborsada." Elimi sallıyorum. "Etrafa sor bakalım kim satıyor."

Bethiah beni inceliyor. "Ben göz kulak olurum. Gerçi hiçbir şey söylemedi."

"Neden yapsın ki? O gururlu biri." Kaç kez ona yardım etmeyi teklif ettim ama o bariz bir acı içindeyken beni tersledi? Kendini zayıf ya da kontrolsüz hissetmekten hoşlanmıyor... ve bunu anlıyorum.

"Huh." Ödül avcısı ağzını büzüyor. "Sanırım bu beni boktan bir kuzen yapıyor." Gözleri kısıldı.

"Şu evcil hayvanını görebilirsin. Muhtemelen her şeyi ve daha fazlasını öder."

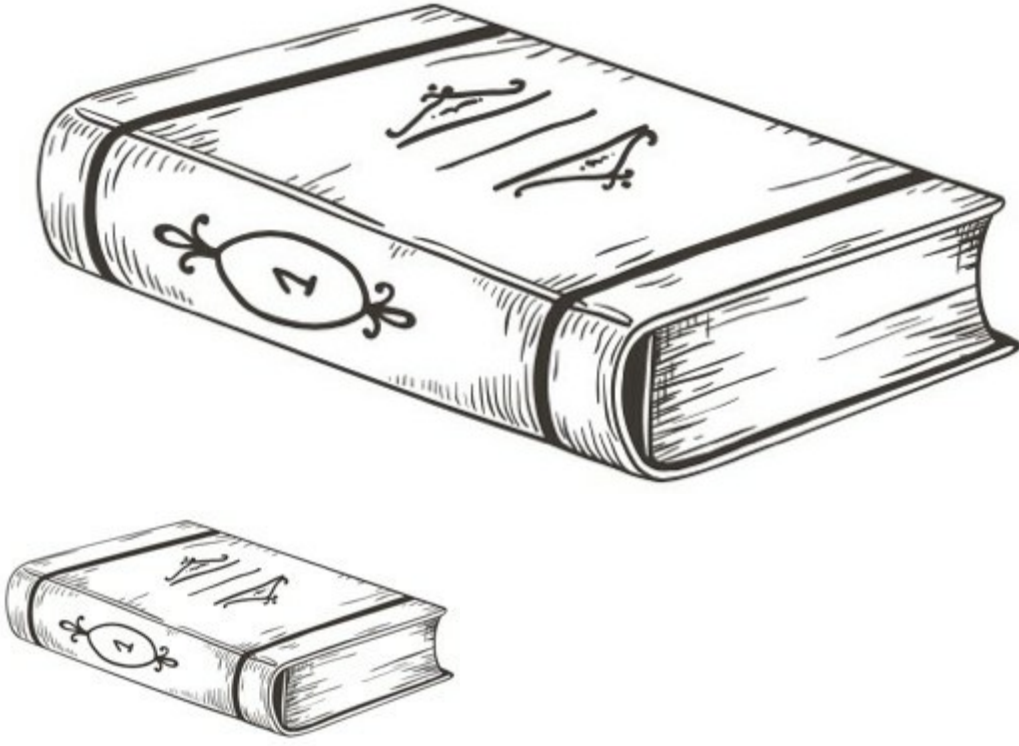
Kalbim sıkışıyor. Sleipnir'in, ona ne kadar tapıyor olursam olayım, mutlak bir servet değerinde olduğu düşüncesi aklımdan geçti. Yine de onu satamam. Sevildiği, sevgi yağmuruna tutulduğu ve olabildiğince özgür olduğu bir yerde yaşamayı hak ediyor. "O benim değil ki satayım," diyorum hafifçe.

Yine de bunu düşünmekten nefret ediyorum. Hainlik gibi geliyor. Bunu yapmazdım - tıpkı Jerrok'un hızlı para kazanmak için dönüp beni satmadığı gibi. Sınırlar var ve ben kendi mutluluğum için başka bir canlının mutluluğunu yok edecek kadar bu sınırları aşmış değilim.

İşin zor kısmı, söz konusu olan Jerrok ve onun mutluluğu için pek çok şey yapabileceğimi hissetmeye başladım. Onun için bir adam öldürdüm, değil mi? Ve bunun hakkında iki kere bile düşünmedim.

Battaniyeleri yatağın ayak ucuna bırakıp Jerrok'un kişisel çalışma alanına doğru ilerlerken Bethiah'ya kibarca gülümsüyorum. Etrafta yok, muhtemelen hâlâ carinoux'ları besliyor. Gece kıyafetlerimi giyip saçlarımı tarıyorum, yatağın kenarına oturup endişeyle onu bekliyorum.

Çünkü öpüşme zamanı.

JERROK

Kamarama döndüğümde Sophie'nin ihtiyacının kokusunu aldığımda inliyorum. Çoğu zaman parfümü hafiftir, sadece ona yakın durduğumda duyularımı sarar. Ancak bu gece, parfümü her yerde gibi görünüyor.

Yatağın kenarına oturmuş, bacak bacak üstüne atmış, baldırını ovuşturuyor ve huzursuz görünüyor. Gözlerinde, kendine dokunmayı düşündüğünü söyleyen o cam gibi, dalgın bakış var. Yüzündeki bu ifadeyi seviyorum. Korkularına rağmen vücudunu bu kadar hevesle geri kazanmasını seviyorum. Bana sarılırken kollarımda parçalanışını izlemeyi seviyorum.

Ve ona dokunmam için beni davet edeceği günü sabırsızlıkla bekliyorum.

Kapıyı kapatırken bakışları bana kilitleniyor, dudakları küçük bir gülümsemeye kıvrılıyor. "Bethiah gemisinde uyuduğunu söyledi."

"Güzel." Neredeyse onunla da gitmesini dileyecektim. Gemiye bir yabancı getirmesi hoşuma gitmiyor ama kuzenim kendi başının çaresine bakabilir. Sophie'yle baş başa kalmak istediğim zamanlarda onun yanımda olması daha çok hoşuma gidiyor. Sanki Bethiah ne düşündüğümü biliyor ve kulağımı çınlatıp bizi ayrı tutmayı kişisel hedefi haline getirmiş gibi. "Ondan uzakta birkaç saat geçirebilirim."

"Hepimiz yapamaz mıyız?" Sophie bacaklarını kaydırıyor ve sonra yatağa geri dönüyor, bu benim de ona katılmam için sessiz bir davet.

Gidip duş almalıyım. Ellerim temiz ama Bethiah'nın *Zevk Noktası* olarak yeniden adlandırdığı gemide çalışırken bugün payıma düşenden daha fazla terlediğime eminim. "Çünkü hiçbir erkek orayı bulamıyor," diye gevrek gevrek gülerek omzuma vurdu. Ama Sophie o kadar baştan çıkarıcı

görünüyor ki kendimi tuvalet yerine yatağa doğru giderken buluyorum.

Parlayan gözlerle bana bakıyor ve beni şaşırtarak elleri kemerime gidiyor.

Zaten ağrımakta olan sikim yeni boyutlara ulaşıyor. Elleri o kadar yakın, kokusu o kadar misk kokulu ve baştan çıkarıcı ki... "Ne yapıyorsun Sophie?" Uzanıyorum ve parmaklarımı yumuşak saçlarında gezdiriyorum. Daha önce yukarıdaydı ama şimdi kara bir bulut gibi omuzlarından aşağı dökülüyor. Çok güzel. O da çok güzel.

Okşamama doğru eğiliyor, gözlerini kapatıyor ve yanağını avucuma bastırıyor. "Bugün seni çok özledim."

Ben sadece kısa bir mesafe uzaktayken mi? İçimden taşmakla tehdit eden tüm duygular göğsümü acıtıyor. "Kuzenim... hevesli."

Sophie yüzünü çevirip elime sokuluyor, dudakları tenime değiyor. "Gecenin geri kalanında onu düşünmek istemiyorum."

Ben de öyle.

"Yatağa gel," diyor bana. Elleri kemerimin tokasına gidiyor ve sonra düğmeye basıyor. Kemer gevşiyor ve kayarak geri çekiliyor. Sophie daha sonra pantolonumun otomatik bağlayıcısına dokunuyor, eli sikimin üzerinde geziniyor.

Donup kaldım.

Sophie de öyle. Bana bakıyor, dudakları aralanmış, hızlı hızlı nefes alıyor. "Sana... bakabilir miyim?"

İnledim. "Daha bakmadın mı?" Güzel amının kıvrımlarını ve kalçalarının kıvrımlarını ezberledim. Günlerimin geri kalanında bu görüntüler aklımdan çıkmayacak, parmaklarımı yumuşaklıklarında hayal edeceğim.

Dudağını ısırarak başını sallıyor. "Kabalık etmek istemedim. Davet edilmediğim sürece bakmak istemedim." Sophie ağzını tekrar avucuma bastırıyor, dokunuşu tüy gibi yumuşak.

"Ben seninim," diye mırıldandım. "Benimle ne istersen yap."

Sophie bana bakıyor, gözleri parlıyor ve çözölmüş pantolonumu çekiştirerek aşağı indiriyor. "Bu gece sadece öpüşeceğiz demiştin kendime. Derin öpücükler. Ama sonra seni düşündüm ve..." Avuç içleri kalçalarımaya yaslanıyor. "Ben de sana dokunmak istiyorum. Sorun olur mu?"

Sanki reddedeceğim bir durum olabilirmiş gibi. "Dokunuşuna bayılacağımı biliyorsun. Ama sadece sen hazırsan."

Yatağın üzerinde kayan Sophie bana bakıyor. "Şu anda kendimi oldukça hazır hissediyorum. Kendime dokunan tek kişi ben olsam bile, bu gece seninle birlikte olma düşüncesi beni çok azdırıyor ve tahrik ediyor." Eğilip pantolonumu kalçalarımaya aşağıya doğru kaydırıyor ve sonra sikimle yüz yüze geliyor. Bakışları ona kilitleniyor, başındaki dört piercinge, sonra tabanındaki iki piercinge, biri üstte, mahmuzumun altında, diğeri altta, kesemin yanında. Nefes nefese bana bakıyor ve sanki bana dokunmak istiyormuş ama tereddüt ediyormuş gibi parmakları havada, tenime yakın bir yerde çırpınıyor.

"Zorunda değilsin," diye mırıldandım. "Sadece bakmak istersen anlarım." Bana bakışları beni metal bir boru gibi sertleştiriyor. Şu anda bile, sadece onun bakışları yüzünden sikimin başını ıslatan spermeler tenimden aşağı süzülüyor.

Sophie geri çekilmek yerine uzandı ve küçük bir parmak ucunu shaftımın alt tarafındaki bir damar boyunca izledi. Bunun verdiği zevkle neredeyse boğulacaktım ve o bana dokunurken kendimi hareketsiz kalmaya zorladım. "Sikin bir insan sikine benzemiyor."

Bu benim zevkimin bir kısmını söndürüyor. Sikime bakıyorum ve her zamanki gibi görünüyor. "Bu kötü mü?"

"Oh, hayır." Yanakları kızardı. "Hayır, sen iyi yönlerden farklısın." Parmağı o damarı okşayarak

aşağı yukarı oynamaya devam ediyor.

"Ne şekilde?" şimdi merak ediyorum... Merak ediyorum ve tamamen tahrik oldum.

"Sen mavisin." Kıkırdıyor ve gırtlaktan gelen ses vücudumun tepki olarak seğirmesine neden oluyor. "Ve bir mahmuzun var, ki bu yeni. Ve sende de bunlar var." Parmak ucunu tacımdaki piercinglerden birinin üzerinde gezdiriyor ve içimde şehvet dalgaları yaratıyor. "İnsan erkeklerinde de var. Sadece o kadar yaygın değil. Daha önce hiç görmemiştim." Bana bakıp gülümsüyor. "Ve şimdi bir noktada onlardan bir sürü görüyorum." Ben bir yanıt veremedim, parmakları sikimin shaftını sıyrıyor. "Bu çıkıntılar var... Burnundaki gibi ama değil." Dudaklarını yalıyor, önce birine sonra diğerine dokunurken büyüleniyor ve kaslarımı bile oynatmamak için kendimi zor tutuyorum. "Eminim iyi hissettiriyorlardır. Çok iyi."

Boğazımdan bir inilti döküldü.

"Ve sen çok büyüksün." Sesi acı verecek kadar yumuşak. "Büyük olduğunu zaten biliyordum ama seni böyle yakından görmek ve sana dokunmak bana ne kadar büyük olduğunu hatırlatıyor."

Uyarılmam azalıyor. Çok büyük olduğumu düşünmesini istemiyorum. Büyüklük korkutucu olabilir ve onun benden korkmasını istemiyorum. "Sana asla zarar vermem."

"Biliyorum." Sophie parlayan gözlerle bana bakıyor. Parmakları tenimi ileri geri okşuyor. "Buran da yumuşacık. Süet gibi hissediyorsun. Her yerini okşamak istiyorum."

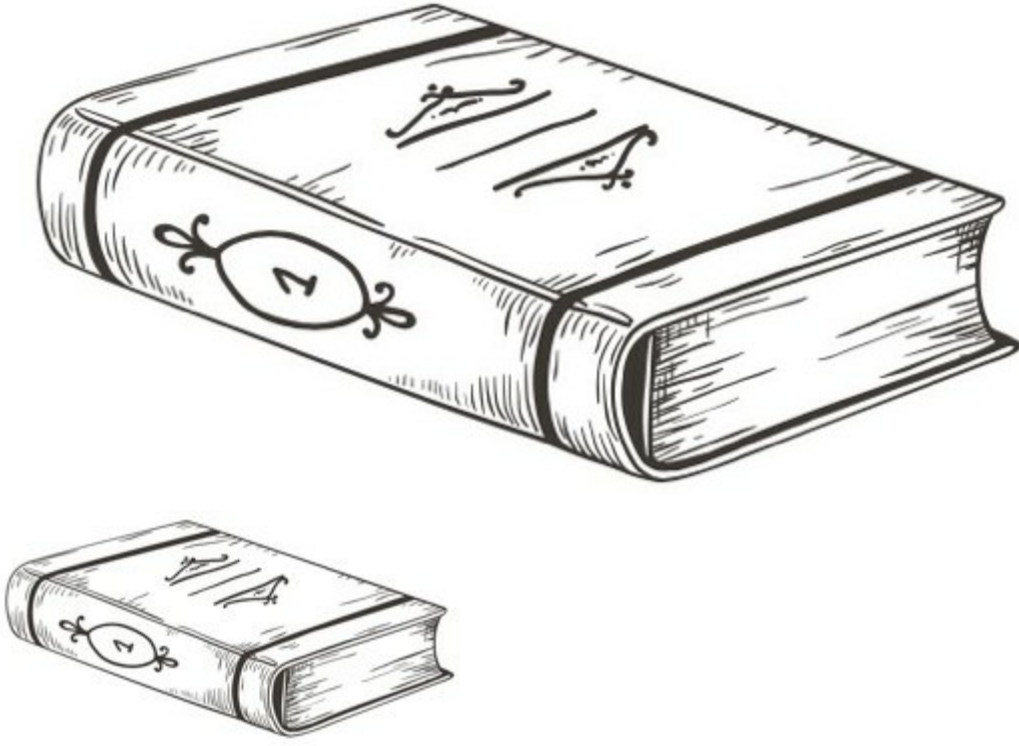
Nefes nefese kalıyorum, ellerim yanlarımda çaresiz yumruklar haline geliyor. "Hoşuna gittiğine sevindim. Seni memnun etmek istiyorum."

O alçak, tatlı sesiyle bana "Öyle," diyor. Ben daha başka bir şey söyleyemeden parmakları sikimin etrafında kıvrılıyor ve eğilip dilinin ucunu sikimin başında gezdiriyor, yüzünde tamamen muzip bir ifade var.

O anda boşalmamak için kendimi zor tutuyorum. Gözlerimi kapatıyorum, tohumlarımdan onun yüzüne sıçradığını hayal ediyorum ve kontrol ihtiyacıyla titriyorum. "Sophie."

"Şşşt," diye fısıldıyor, nefesi sikimin üzerinde sıcak. "Şu anda senin hakkında çok şey öğreniyorum. Bırak devam edeyim."

Sanki ondan durmasını isteyecekmişim gibi? Birçok şey olabilirim ama aptal değilim.

SOPHIE

Dilimi Jerrok'un sikinin başında gezdirip tohumunun tadına bakarken kendimi tamamen güçlü ve kontrol altında hissediyorum. Tadı hangi ıktan olursa olsun hemen hemen aynı, öğrendim ama Jerrok'ta bundan zevk almamı sağlayan bir şey var. Benden bunların hiçbirini yapmamı beklemediği açık -ben de bunu yapmayı beklediğimden emin değilim- ama şimdi ona dokunuyorum ve duramayacak kadar çok eğleniyorum.

Çok etkileyici ve duyarlı. Dokunuşum bir zorunluluk değil de bir hediyeymiş gibi davranıyor. Ellerimi üzerine koyduğumda yüzünde bir şaşkınlık ifadesi oluyor ve ben bu ifadeye bayılıyorum. Onu şaşırtmayı seviyorum. Onu okşamayı seviyorum. Onu memnun etmeyi seviyorum. Öpücükler biraz daha bekleyebilir. Şimdilik bana o kadar iyi davrandı ve o kadar çok yardım etti ki bunu onu memnun etmek için yapmak istiyorum.

Kendime karşı dürüst olursam, bu sadece onun için değil. Benim için de.

Kontrolün bende olduğu, onun zevkinden sorumlu olduğum hissini seviyorum. Şu anda durabileceğimi ve devam etmem için bana baskı yapmayacağını biliyorum. Ağrıyan bir ereksiyonla acı çeker ve tamamen bana odaklanırdı, çünkü Jerrok böyle bir insan. Dışı sert ve huysuz, içi ise tam bir lokum.

Ve marshmallowlar kemirilmeyi hak ediyor, lanet olsun.

Ben de eğildim, dudaklarımı sikinin başına bastırdım ve ağzımı ön spermiyle ıslattım. Daha fazlasını yapmak istememe neden olan ürkek bir nefes emiyor ve dilimi dışarı çıkarıp onu yalıyorum. Ucunu sikinin başının etrafında döndürüyorum, ona zevk verirken bile piercinglerini öğreniyorum. Neden pusula gibi dört tane çivisi olduğundan emin değilim ama bunu büyüleyici ve

seksi buluyorum, tıpkı geri kalanı gibi. Şaftını kavırıyorum ve dudaklarımı sıcak, açık ağızlı küçük öpücüklerle uzunluğuna bastırıyorum. Çeliğın üzerinde kadifemsi bir yumuşaklığı var, sert ve ateşli ama yine de çok ama çok sevebilir. Mesakkah'ın bu kadar hevesli olması utanç verici.

her şey için plas-filme ve- Kahretsin.

Ona baktım, dehşete düşmüştüm. "Aman Tanrım. Plas-film kullanmalı mıyım?"

"Ne?" Sesi boğuk çıkıyor. Jerrok gözlerini açıp bana şaşkın bir bakış attı. "Ne için?"

"Aletin üzerine." Parmaklarımla boynunu biraz sıkıyorum. "Ya mikroplar-" "Kef mikroplar," diye mırıldanıyor, başını sallıyor. "Durma. Sen mükemmelsin..."

Gururla eğilerek başımı eğiyorum ve dilimi sikinin alt tarafında, kesesine doğru yuvalanmış deliğe doğru fiske atıyorum. Ben bunu yaparken o bir homurtu -ya da daha çok "guh"- çıkarıyor. Ona dokunarak, her bir çıkıntıyı hayranlıkla izleyerek, başını okşayarak ve mahmuzunu öğrenerek kendimi denememe izin veriyorum. Düşündüğümünden farklı bir his veriyor, daha çok kulak kıkırdağına benziyor ama biraz daha sert. Dokunduğumda çıldırıyor gibi görünmüyor, bu yüzden klitorise benzemiyor olmalı.

Başı ağzıma rahatça sığmayacak kadar büyük, özellikle de piercing'lerle, bu yüzden yalamaya ve alay etmeye odaklanıyorum, sonra shaftını tutuşumla çalışırken ucunu emiyorum. Ben sikine ilgi gösterirken çok sessiz ve birkaç dakika sonra biraz fazla sessiz olduğunu fark ediyorum. Yaptığım şeyden hoşlandığını bilmek istiyorum. Nefesinin kesildiğini duymak istiyorum.

Bana iyi kızım dediğini duymak istiyorum.

Ona bakıyorum, sikinin ucunu yalıyorum. Yüzü stresten kaskatı kesilmiş, ağzı ince bir çizgi halinde bastırılmış. Elleri yumruk olmuş, kendini çok ama çok sıkı tutuyor.

Zavallı Jerrok'um.

"Neden bana bakmıyorsun?" Yumuşakça soruyorum.

Zorlu bir nefes alıyor ve sonra yavaşça başını eğip beni izliyor. Boynu kordonlu ve gergin, sanki hareket etmemek için tüm iradesini kullanıyormuş gibi. Gözlerimiz buluştuğunda, sanki dondurma yalıyormuşum gibi dilimi tekrar sikinin başında gezdiriyorum. Burun delikleri açılıyor.

"Durmalı mıyım?" diye sordum. Kendimden zevk alıyordum, hem de birden fazla şekilde. Külotum sırlıslıkam ve yatağın kenarında oturup ona zevk verirken bile kıvranıyordum. Devam etmeyi her şeyden çok istiyordum... ama bunun onun için doğru olduğundan da emin olmalıyım. Yine de onun tepkisizliği zevkimi öldürmeye başlıyor. Tek taraflı zevk, hiç zevk değildir.

"Ben sadece..." Yutkunurken boğazı çalışıyor. Gözlerinde öyle yoğun bir açlık var ki nefesimi kesiyor. "Seni korkutmak istemiyorum."

"Beni korkutuyor musun?" Onu tekrar yalıyorum, kasıtlı olarak alay ediyorum ve gözleri ihtiyaçla parlıyor. Bu tepkiyi seviyorum. İçim titrerken kalçalarımı daha sıkı sıkıya tutuyorum. Neden oluyor.

"Çünkü... Sana çok ihtiyacım var." Elleri tekrar esniyor ve bir tanesi gıcırıyor.

Nedense bu küçük ses içimi ona karşı her türlü sevgiyle dolduruyor. İhtiyacıyla beni korkutmaktan korktuğu için mi kendini tutuyor? Bu çok tatlı... ve tamamen anlaşılabilir. Son bir süredir her şeyden çok korkuyordum ve şimdi nihayet yeniden kendim oluyormuşum gibi hissediyordum. Gerçi bunu bilmiyor çünkü ona söylemedim. Bu yüzden temkinli davranıyor ve sıkı sıkıya yumruklarına bakılırsa, geri çekilebilmek için paniklememi bekliyor.

Bu beni onun için daha çok üzüyor. Sadece kim olduğu için değil, aynı zamanda çok düşünceli olduğu için. Elini elime alıyorum, yumruğunu açıyorum ve sonra saçıma yerleştiriyorum. "Bana dokunmanı istiyorum," diyorum ona usulca. "Seni tatmin etmemden ne kadar hoşlandığını bana göstermeni istiyorum, çünkü bu hoşuma gidiyor. Bu benim uyarılmamı da besliyor. Nefes alışımı duymayı seviyorum. Adımı haykırmanı duymayı seviyorum." Eğilip yüzümü bir kedi yavrusu gibi onun sikine sürüyorum ve ona bakıyorum. "Ve eğer durmak istersem ya da korkarsam, sana söyleyeceğim. Söz veriyorum."

"Sana dokunmamı mı istiyorsun?" "Her şeyden çok," diye fısıldıyorum.

Eli saçlarımda sıkılaşıırken tekrar gıcırıyor ve küçük bir inlemeye karşı koyuyorum. Tanrım, evet. Tam olarak istediğim şey bu.

"Bu... kendini köle gibi hissettirmiyor mu?" diye soruyor. "Hissetmeni istemiyorum-"

"Bu farklı," diye söz veriyorum ona. "Bu özgürce veriliyor, alınmıyor. İşte fark bu." Ona bakıyorum ve dilimin en yakın deliğe sürtünmesine izin vererek horozunun başını tekrar yalamaya karşı koyamıyorum. "Bana iyi kız demenden hoşlanmam köle olmak istediğim anlamına gelmiyor."

İnliyor, gözbebekleri şişiyor ve elini tekrar saçıma dolamadan önce kafa derimi ovuyor. "Hoşuna gitti mi?"

Başımı sallayarak inliyorum ve tekrar çılgınca sikini yalıyorum.

"Çok fazla." "Seninle ilgileneceğimi bildiğin için mi?"

Belki de budur. Belki de yatak odasında beni kontrol etmesine biraz olsun izin vermem onun yanında kendimi ne kadar güvende hissettiğimi vurguluyor. Boğazımda istekli bir ses çıkarıyorum ve elimle kesesini çalıştırarak sikinin başını tekrar emiyorum.

Jerrok'un sesi sert ve hırıltılı, yüzümü sikine doğru tutuyor ve karşılık olarak vücuduma yakıcı bir sıcaklık gönderiyor. "Bunu yaptığında çok güzel oluyorsun."

İnliyorum, çılgınca onu ağzıma almaya çalışıyorum. Başını biraz sığdırabiliyorum ama piercingler daha fazla ilerlemeden durmamı sağlıyor. Bunun yerine, başını olabildiğince sıkıca emiyorum ve şaftını bir kez kabaca pompalıyorum.

Düşük bir tıslama çıkarır.

"Seni boşaltmak istiyorum," diyorum ona hevesle. Bana dokunmamış olsa bile, bana verdiği aynı rahatlamayı onun da almasını istiyorum. Hala onun orgazmları gibi hissediyorum, çünkü o bana koçluk yaptı. Bunu da onunla paylaşmak istiyorum. Yüzümü sikine sürterek ona bakıyorum. "Ne seversin?"

Jerrok gözlerini kapatıyor ve eli yanağımı okşuyor. "Her şeyi seviyorum. Kef me, her şey." Bunu söylerken bile siki ağzıma hafifçe bastırıyor ve Jerrok'un ne yaptığının farkında olup olmadığından bile emin değilim. Yine de bu beni sersemletiyor ve ona tekrar yapışıyorum, yalıyorum ve emiyorum, ellerim sanki bir şekilde fiziği görmezden gelebilirmişim ve onu boğazımdan aşağıya kadar saf bir coşkuyla besleyebilirmişim gibi şaftının üzerinde.

Nefesinin kesildiğini duyuyorum ve sonra ağzıma tuz tadı geliyor. Gerginleştiğini hissedebiliyorum, kuyruğu çılgınca arkasında sallanıyor. "Bekle," diye homurdanıyor. "Beni istiyor musun-"

Onu daha derine götürüyorum, çünkü bu sorunun cevabını zaten biliyorum ve sertçe emiyorum.

Jerrok nefesini tutarak ağzıma girdi. Başını dilime değdiriyor, kalçaları sarsılıyor ve sonra boşalıyor, tüm vücudu salıverilmesinin gücüyle inliyor. Eli saçlarıma gidiyor, tohum dilimin üzerine ve ağzımın kenarlarına dökülürken orada sıkılıyor ve onu temizleyebildiğim kadar temizliyorum. Tadının yeni bir dalgasıyla birlikte içinden geçen titremeleri seviyorum ve sonunda ağzımdan kurtulduğunda nefes nefese ve yüzünde sersemlemiş bir ifade var.

Dudaklarımı aralayıp ona bakıyorum. Neredeyse koltuğumda kıvranıyorum, çünkü her şeyi doğru yaptığımı, hepsinden hoşlandığını duymaya ihtiyacım var. Daha önce hiç bu kadar sert boşalmamıştı. Ne zaman sürekli övgüye ihtiyaç duyan birine dönüştüm bilmiyorum, ama küçük bir kahkaha attığında ve bana sıcak bir bakış attığında, bu her şeyden daha iyi hissettiriyor.

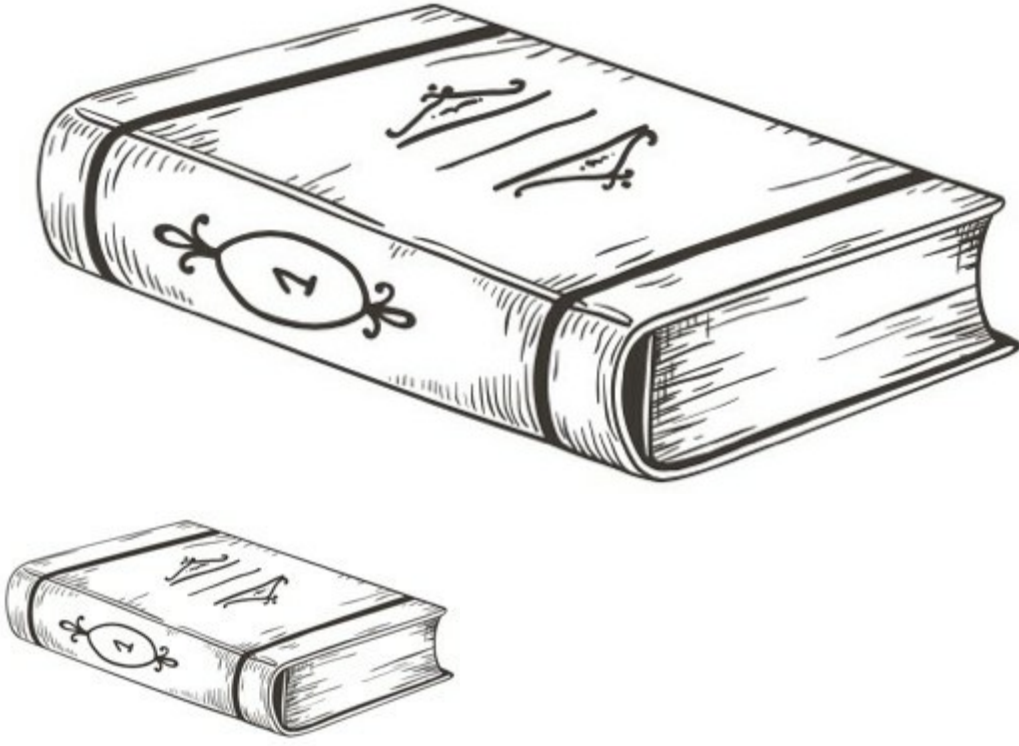
Jerrok yüzümü ellerinin arasına alarak, "Kef me, çok güzelsin," diye fısıldıyor. Sanki hayatında benim gibi bir şey görmemiş gibi merakla bana bakıyor.

Bu tarz bir görünüme tamamen bağımlı hale gelebilirim.

Önümde yere diz çöküyor ve harcadığı çabadan dolayı içimde bir sıkıntı hissediyorum. Nefret

ediyorum

Parayla kolayca düzeltilebilecek bir şeyken uzuvlarının bu kadar kötü olması. Bu hiç adil değil. Ama beni en nazik dokunuşlarla öpüyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor. "Şimdi sana dokunabilir miyim?"

SOPHIE

"Sen... hala bana dokunmak istiyor musun?"

Bu düşünce beni neden bu kadar utandırıyor bilmiyorum. Neden bana dokunmasın ki? Ben ona zevk verdim, neden o da dönüp bana zevk vermesin? Ama birileri benim ihtiyaçlarımı düşünmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki bazen ben bile unutuyorum. Bu hafta bir keşif oldu, cinsel yönümü yeniden ortaya çıkardım... ama yine de her şey tek taraflıydı. Nedense Jerrok'u tatmin edeceğimi, sonra da yatağa girip birlikte uyuyacağımızı sanıyordum.

Daha fazlasını istemesi beni alarma geçirdi.

Jerrok saçlarımı okşayarak başını sallıyor. "Ne kadar tahrik olduğunun kokusunu alabiliyorum Sophie. Sen bana bir hediye verdin; izin ver ben de sana aynısını yapayım."

Tereddüt ediyorum.

"Gerginsin. Bana nedenini söyle."

"Nedenini bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Sanırım farklı olduğu için."

"Bunu konuşalım. Seni inciteceğimi düşünüyor musun?" Sesi nazik ve yumuşak, parmakları saçımı, boynumu, yanağımı okşuyor. Sanki bana dokunmadan duramıyor. "Ya da senden bir şekilde faydalanacağımı?"

Bunu düşündüm. "Hayır..."

"Hoşuna gitmeyen bir şey yapacağımı ve durmamı istediğinde seni görmezden geleceğimi mi düşünüyorsun?" "Hayır."

"Seni hırpalayacağımdan ya da morartacağımdan mı korkuyorsun?" Bir elini uzatıyor ve ikimiz de yüksek sesle gıcırdadığını duyuyoruz. "Bunlar yüzünden mi?"

"Hiç de değil." Büyük bir cesaretle uzanıyorum ve parmaklarımı ağzının üzerinde gezdiriyorum. Dudakları koyulaşmış ve hafifçe şişmişti ve siki ağızımdayken onları ısıtıyor olması gerektiğini fark ettim. Buna bayıldım. Dokunuşumun onu bu kadar iyi hissettirmesine bayılıyorum.

"O zaman bunu benimle konuş," diyor, sesi makul, bakışları rahat. "Korktuğun ben değilsem, kendin mi?"

"Kulağa aptalca geliyor, değil mi?" Fısıldıyorum.

"Hiç de değil." Başparmağını çenemde gezdiriyor, sonra hafifçe kulağıma dokunuyor ve ben de okşamaya doğru eğiliyorum. "Bunu hiç kimseye söylemedim ama protezlerimi ilk aldığımda... İki ya da üç ayımı oturarak geçirdim. Tıbbi bakıcılar beni zorlamadıkça yürümedim. Doğru çalışmayacaklarından ya da benim için çalışmayacaklarından korktum ve umutlanmak istemedim. Değişen bedenimin hissettirdiklerinden hoşlanmıyordum. Hiçbir beklentim olmaması daha kolaydı."

Başımı sallıyorum, büyük eline bir öpücük konduruyorum. "Ben sadece..."

ya hoşuma gitmezse?" "O zaman duracağım. Bu kadar basit."

"Ama... ya dokunuşun beni rahatsız ederse?" Karnımda küçük bir utanç kıvrımı yükseliyor.

"Şu an seni rahatsız ediyor mu?" diye soruyor, parmakları boynumda gezinirken. "Ya da ağzım seninkiyle buluştuğunda?" İnkâr edercesine başımı salladığımda devam ediyor. "O zaman hoşuna giden şeylere odaklanırsınız ve oradan devam ederiz." Bana gülümsüyor. "Her seferinde bir gün, her seferinde bir adım atabiliriz. Eğer bu gece sana dokunmamı istemiyorsan, dokunmayacağım. Ama sormak istedim çünkü benim de sana dokunmayı ne kadar çok istediğimi anlamamı istiyorum."

Öyle olduğunu biliyorum. Bana hırslı bakışlarında, ellerinin sürekli bana dokunuşunda. Kendime dokunduğumda bana iyi kızım demesinde ve her orgazmda benimle konuşmasında. Her adımda yanımda olduğunu bilmemi sağlıyor... Peki bu neden bu kadar büyük ve korkunç hissettiriyor?

Bana dokunacağından, kötü bir yere gideceğimden ve birlikte mutlu olabileceğimize dair tüm umutlarımı mahvedeceğinden korktuğum için böyle davrandığımdan şüpheleniyorum. "Hoşuma gitmezse benden nefret eder misin?" Titreyerek soruyorum.

"Asla. Dediğim gibi, sevdiğin şeyleri bulacağız ve oradan devam edeceğiz. Sen sadece kendine izin verdiğin kadar kırılmışsın Sophie. Sandalyemden kalkmam ve yeni uzuvlarımla yürümem zaman aldı ama başardım. Sadece o ilk adımı atmam gerekiyordu. Senin de öyle."

Garip bir gülümsemeyle idare ediyorum. "Senin yürümeyi yeniden öğrenmen, benim seks hakkında endişelenmemden çok farklı bir şey."

Omuz silkiyor. "İkimizin de geçmişinde kötü şeyler oldu. Karşılaştırmayı umursamıyorum. Sen de aldırmamalısın. Şimdi bana işimizin bittiğini söyle, ben de bu yatağa tırmanıp sen uyuyana kadar sana sarılayım... ya da işimizin bitmediğini söyle, ben de sonunda benim için çok ıslanan o güzel küçük amcığını okşayayım."

Nefesim kesiliyor. Dudaklarım aralandı. Gözlerimi ona dikiyorum, cesur sözleri karşısında tahrik oluyorum. "Daha işimiz bitmedi."

"Aferin kızıma."

İnliyorum, o ayağa kalkarken parmaklarım ona yapışıyor. Vücuduna yapışıyorum, kaba devrelerine ve yara izlerine dokunuyorum, eklemlerinin gıcirtısı kanımda sıcak dalgalar yaratıyor. Bunların hepsi Jerrok'a ait ve o yatağın yanında ayağa kalktığında aniden bir güven patlaması yaşıyorum.

Bunu yapabilirim, çünkü o bana sahip. Bunu benim için iyi hale getirecek, çünkü o da benim zevk almamı istiyor. Mutlu bir iç çekiyorum ve bir elini çeneme koyup başparmağının dudaklarımda tekrar gezinmesine izin verirken ona bakıyorum. "Beni nerede istiyorsun?"

"Yatağa. Sırt üstü yat. Kıyafetlerini giymek mi yoksa çıkarmak mı istersin? Unutma, hepsini gördüm.
Utangaç olmak için bir neden yok."

Sanki ben daha duraksamadan o endişelerimi gideriyor. Haklı; beni baştan aşağı yıkadı, o yüzden hiçbir konuda tereddüt etmemin anlamı yok. Bir süre düşündükten sonra uyku tünüğimi başımdan çekip çıkarıyorum.

Yatağa tırmanıp uzandığımda Jerrok bana onaylayan bir bakış atıyor. Onun sakin tavrına rağmen gerginim, çünkü kafam her türlü gürültüyle dolu. Ya iyi hissetmezsem? Ya paniklersem? Ya-

Kıyafetlerini çıkarıyor, pantolonundan çıkıyor ve yatağın kenarında duruyor, böylece ona bakabiliyorum. Bunun benim için olduğu kadar onun için de zor olduğunu biliyorum, çünkü protezleri konusunda utangaç ama bence o çok güzel. Ben sorun görmüyorum, hayatta kalan birini görüyorum. Bu yüzden elimi uzattım ve elimi tutup yatağın kenarına oturduğunda kendimi daha iyi hissettim. Parmak eklemlerimi öpüyor, ağzını tenime sürüyor. "Sana dokunmamı istemediğin bir yer var mı? Sınır dışı olduğunu düşündüğün bir yer?"

Bunu düşündüm. "Sanırım... Sanırım sürekli sana bakmam gerekiyor. Böylece sen olduğunu bileceğim." Dudaklarımı yalıyorum, içime bir endişe dalgası daha hücum ederken ne kadar kuru olduklarına şaşıyorum. "Arkamı dönmek ya da gözlerimi kapatmanı falan istemiyorum-"

"Tabii ki hayır." Parmak eklemlerime bir öpücük daha konduruyor, sonra bir parmak ucunu dişlerinin arasına alıp hafifçe ısıyor.

O küçük ısırık vücudumda küçük bir heyecan yaratıyor ve kendimi rahatlarırken buluyorum. Jerrok beni ve geçmişimi biliyor. Beni rahatsız edici bir şeye zorlamayacak.

"Yanına uzansam sorun olur mu?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum. O yatağa girdiğinde yatak inliyor, ağır cüssesi dar yatağın büyük kısmını kaplıyor ama ona yaslanmaktan rahatsız olmuyorum. Üzerime abanmak yerine yan yatıp bana bakıyor ve bu hoşuma gidiyor. Bana alan açıyor. Uzanıp parmaklarımı kalın saçlarında gezdiriyorum. Jerrok öne doğru eğiliyor ve burnunu benimkine sürüyor. "Seni tekrar öpebilir miyim?"

Yanıt olarak eğilip dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. "Öpüşmeyi seviyorum," diye itiraf ediyorum. "Ağzın iyi hissettiriyor."

Alt dudağımı aşk ısırığıyla dişlerinin arasına alıyor ve sonra acısını yalayarak yok ediyor. Ona karşı inliyorum, öpücüğe doğru eğilirken parmaklarımı saçlarına doluyorum. Ağzıma sokuluyor, dili benimkine doğru kayıyor ve dilinin üzerindeki çıkıntıların kaygan tınısının benim pürüzsüz dilime karşı hareket ettiğini hissediyorum. Bu his farklı ama Jerrok'a özgü ve ben buna bayılıyorum. Tadı sıcaklık ve rahatlık gibi ve dili tekrar benimkine süründüğünde, vücudum boyunca bir ısı atışı gönderiyor ve nefes alıyorum.

"Bu iyi hissettiriyor mu?" diye soruyor, yumuşak ve zengin bir sesle.

Başımı sallıyorum, başka bir öpücük için eğiliyorum ve Jerrok yine ağzımı yalayıp yutuyor, liderliği ele geçiriyor. Çabuk öğreniyor, çünkü artık öpücükten ben sorumlu değilim; tüm kontrol onda, ağzımı yalıyor ve dilinin hareketleriyle beni sahipleniyor. Daha önce öpüştüğümüzde sadece dilinin ucuna dokunmuştum ve dilinin üzerindeki çıkıntıların benimkine karşı nasıl bir his vereceğini ya da bana onun sikini hatırlatacağını fark etmemiştim. Ağzımın içine hafifçe soktuğunda, kalçalarımın arasında cevap veren nabızı hissediyorum ve tekrar inliyorum.

Jerrok beni öpmeye devam ediyor ve bir süreliğine kendimi etrafımdaki dünyaya kaptırıyorum. Vücudunun üst kısmının benimkine yaptığı sıcak baskıyı, kuyruğunun ucunun baldırıma hafifçe vuruşunu, her öpücük arasında nefes alıp verişini seviyorum. Onun tadında ve dokunuşunda boğuluyorum ve güzel, duyuları uyuşturan bir öpücüğün ne kadar harika olabileceğini unutmuşum.

Eli omzumun üzerinden koluma doğru iniyor ve sonra parmak eklemleri bir göğsümün ucunu sıyrıyor.

Nefesim kesildi. Bu dokunuş beklenmedikti, tıpkı içimde alevlenen uyarılma hissi gibi.

"Kötü mü?" diye soruyor.

"Güzel." Üst dudağını öpüyorum, sessizce daha fazlasını istiyorum. "Çok iyi."

Jerrok zevkten olsa gerek bir şeyler mırıldanıyor ve sonra eli tamamen göğsüme indiğinde bile ağzı yine benimkinin üzerinde. Tümseği nazıkçe okşuyor, sonra dikkatini ucuna odaklıyor, başparmağı derimden sürünmek istememe neden olacak şekilde üzerinde geziniyor. İnliyorum ve ona doğru bastırıyorum, acilen ağzını yalıyorum.

Alt dudağımı ısırırken aynı anda meme ucumu hafifçe çimdikliyor ve ben inliyorum çünkü bu vücudumda yeni bir sıcaklık patlamasına neden oluyor. "Dokunulmaktan hoşlanmayacağını sanıyordun," diye mırıldanıyor burnunu benimkine sürterek. Bana o sıcak, gururlu gözleriyle bakıyor, sanki olabilecek en harika şeymişim gibi. "Ama şu anda ne kadar güzel olduğuna bir bak. Sen mükemmelsin ve bunu bilmelisin."

Parmaklarımı tenine gömüyorum ve daha fazla öpücük için ağzımı kaldırıyorum.

"Sana daha aşağıdan dokunmamı ister misin? Yoksa elimi şimdilik bu güzel göğüslerin üzerinde mi tutmalıyım?" "Beni öpmeye devam edecek misin?"

Kıkırdıyor ve sanki damarlarıma sıvı çikolata akıyor. "Durabileceğimi sanmıyorum."

İnliyorum. Onun da beni öpmekten benim kadar hoşlanmasına bayılıyorum. Ağzını üzerimde sevmesini seviyorum. Bizi ayrı tutmak için plas-film kullanmak istemediğine çok memnunum. Öpüşmelerimizin bu kadar çiğ olmasını, tatlarımızın birbirine karışmasını, dilinin her sürtünmesini kendi dilime karşı hissedebilmeyi seviyorum. Eli karnıma doğru kayarken ve sonra duraklarken içimde bir beklenti ürpertisi dolaşıyor. Birden elini en çok ağrıyan yerim olan kalçalarımın arasında istiyorum.

"Senin kendine dokunduğun gibi ben de sana dokunacağım," diye mırıldanıyor öpücükler arasında. "Seni pek çok kez izledim, nelerden hoşlandığını gördüm. İşleri ağırdan almamız iyi oldu, çünkü o zaman sana nasıl doğru dokunacağımı ve seni nasıl sertleştireceğimi bilebilirim. Bunu istiyor musun?"

Başımı sallayarak küçük bir inilti daha çıkardım. Edepsiz konuşmasına bayılıyorum, bana ne yapacağını söylemesine ama bir şekilde benim de katıldığımdan emin olmak için beni kontrol etmesine bayılıyorum. Bu, elimi tutmasının sözel karşılığı ve buna bayılıyorum.

Bu noktada, gemide olmaktan daha fazlasıyım, bunun için can atıyorum.

Parmakları karnımı okşayıp yavaşça aşağıya doğru inerken boğazımdan ihtiyaç dolu küçük sesler çıkarmayı durduramıyorum. Ona ihtiyacım var, buna çok ihtiyacım var. Sanki geçen hafta beni onun dokunuşuna hazırlamıştı ve tüm korkum gitmişti. Rahatlamak için can atıyorum ve o da bana bunu veriyor. Eli tümseğime gidip oradaki tüyleri okşadığında iç çekiyorum. Sanki rahatlatmanın yakın olduğunu biliyor gibiyim.

"Bacaklarını benim için ayır Sophie," diye mırıldanıyor, sonra bana en hafif öpücüğünü veriyor. Yapıyorum, bunun savunmasızlığı sadece açlığımı artırıyor. Ona güveniyorum, bir parmağını kayganlığımda gezdirirken bakışlarım yakışıklı, tanıdık yüzüne kilitleniyor. Şaşırtıcı bir şekilde nefesini tutan Jerrok oluyor ve amıma dokunduğunda nefesi patlıyor. "Ne kadar ıslak olduğuna bak. Beni ağzınla tatmin etmekten gerçekten hoşlandın mı?"

"İstemeseydim teklif etmezdim." Parmağı ıslaklığımda ileri geri kayarken benim nefesim de biraz kesiliyor. Bacaklarımı onun için daha geniş açıyorum, bakışlarım yüzüne kilitleniyor. "Boşalmanı izlemek hoşuma gitti. Tadına bakmayı sevdim. Sana dokunmak hoşuma gitti." Yüzümü göğsüne bastırmak isteyerek ona biraz daha yaklaşıyorum. "Bunu tekrar yapmak için sabırsızlanıyorum."

İnliyor ve iki parmağını kaygan kıvrımlarımdan geçirip beni okşuyor, sonra klitorisime gidip

oraya odaklanıyor. Hareketleri değiştiriyor, klitorisimin başlığının etrafında küçük dairelere geçiyor ve ben kendime dokundukça gerçekten dikkat ediyor. Yavaş, enfes bir tempoya başladığında yüzümü ona doğru gömerek haykırıyorum. Ne çok sert, ne çok yumuşak, ne çok yavaş, ne de çok hızlı.

Sonra burnuyla beni dürtüyor ve onunla buluşmak için döndüğümde, ağzı yine benimkinin üzerinde, aç

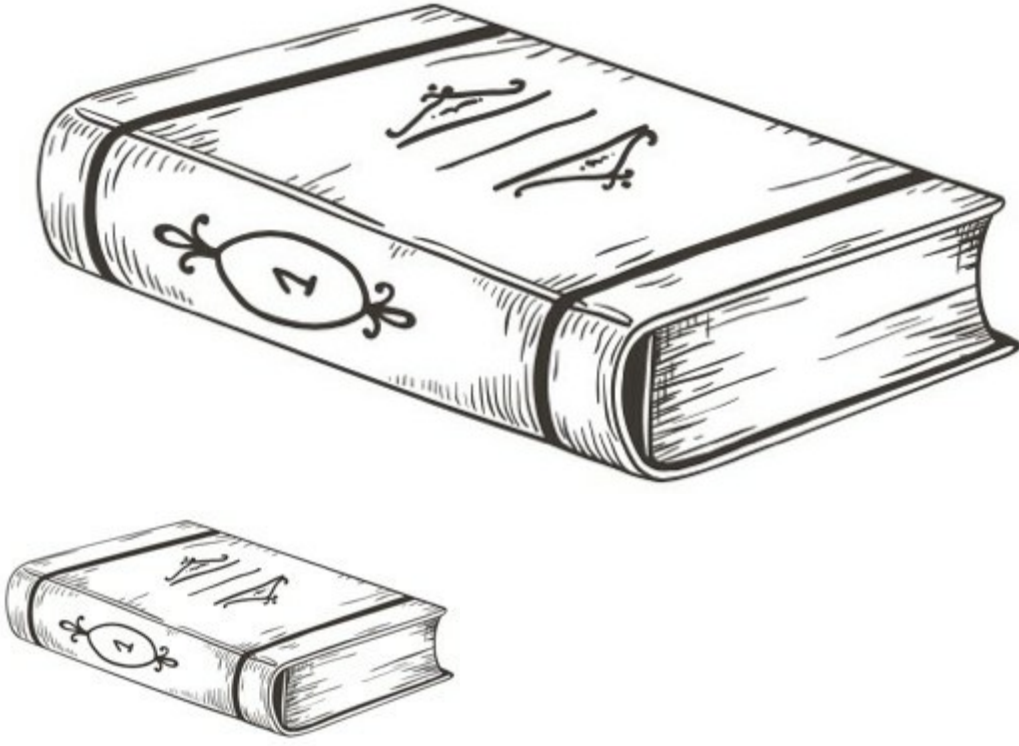
Parmaklarıyla amımı okşuyor ve yalayıp yutuyor. Büyük bir parmağını göbeğimin girişine doğru itiyor ve ne kadar ıslak olduğumu fark edince inliyor. O parmağını içeriye doğru itiyor -o izlerken kendime sadece bir kez yaptığım bir şey- ve sonra başparmağını klitorisime götürüyor ve çalıştırmaya devam ediyor.

Elinin üzerinde kıpırdanıyorum. Parmağı büyük ve istilacı hissettiriyor ve bilincimde bir miktar endişe oluşuyor. Ağzı benimkinin üzerinde kayıyor, sonra öpüşmemize ara veriyoruz ve içime pompalarken elinin gıcırdadığını duyuyorum. Protezinin gıcirtısı rahatlamama yardımcı oluyor, çünkü bana bunun benim Jerrok'um olduğunu, onunla güvende olduğumu hatırlatıyor. Kalçasını, oradaki yara izlerinin oluşturduğu çıkıntıyı kavıyorum ve parmaklarımı protez uyluğa batırıyorum. Burası insan ya da uzaylı eti gibi hissettirmiyor ve şu anda buna ihtiyacım var. "Lütfen," diye inliyorum. "Lütfen, Jerrok."

"Sana sahibim," diye mırıldanıyor öpücükler arasında. "Sen tamamen benimsin Sophie. Bunların hepsi senin için." Parmağı tekrar içime giriyor, vücuduma girerken ıslak sesler çıkarıyor ve başparmağı klitorisimde hiç ama hiç durmuyor. Zevk tekrar beni ele geçiriyor ve kendimi ona sürüyorum, o amımı işlerken ağzını ısııyorum, sanki biriken her şeyle başa çıkmama bir şekilde yardımcı olacakmış gibi alt dudağını emiyorum.

Boşaldığımda, bu beni tamamen şaşırttı. Orgazm içimden fışkıran bir tepkiyle patlıyor ve elini ıslatıyor. Ağzına doğru haykırıyorum ve bana tatlı şeyler mırıldanıyor, bundan ne kadar hoşlandığını ve benimle ne kadar gurur duyduğunu söylüyor ve ben saf rahatlamanın dalgaları arasında süzülürken tam olarak duymaya ihtiyacım olan şey bu.

Jerrok bana "Sen gördüğüm en güzel şeysin," diyor ve gözlerimiz buluştuğunda ne kadar samimi olduğunu anlıyorum.

JERROK

Ertesi sabah uyandığımda Sophie parmaklarını zıplayan devrelerimden birinin üzerinde hafifçe gezdiriyordu. Kolumda seğiriyor ve yerine oturması için masaj yaparken bana küçük bir gülümseme veriyor. "Uyandırdım mı seni?"

"Uyanmanın en iyi yolu bu," diyorum ve ona bir öpücük vermek için eğiliyorum. Bir an donup kalıyor ve her şeyi berbat ettiğimden endişeleniyorum, ama sonra kollarını boynuma doluyor, ağzı benimkine sıcak bir şekilde yapışıyor.

"Nefesim çok kötü değil mi?" diye fısıldıyor dilinin hareketleri arasında.

Sanki ben fark etmişim gibi? Tek bildiğim Sophie'nin ağzının üzerimde olduğu, ellerinin vücudumda dolaştığı ve yıllardır kendimi hiç bu kadar iyi hissetmediğim.

Bir süre yatakta oyalanıyoruz ve Sophie'nin tekrar elime gelmesini sağlıyorum, çünkü bütün gün onun salınımını koklamak istiyorum. Sophie daha sonra ikimizin de duş alması konusunda ısrar ediyor, bu yüzden birlikte duş alıyoruz ve o göğsümü sabunlarken ben de onun için saçlarını yıkıyorum. Sabahları birlikte olmak, gelecek gün hakkında konuşmak çok güzel.

Aslında güzelden de öte. Mükemmel.

Giyindikten sonra, Sophie dün gece yatak odasına girmesine izin verilmediği için somurtuyor gibi görünen carinoux'ya sevgi ve ilgi gösterirken kuru eriştelerden oluşan bir kahvaltı atıştırıyoruz. Sophie her nefes alışında kıcımdan ısırık aldığını hayal ediyorum ve gelecekte koridorda çok uyuyacağından şüpheleniyorum.

Ona güzel bir yatak yapmam gerekecek.

Hangara girdiğimizde Sophie elime dokunarak küçük bir veda ediyor ve arka taraftaki işe

yöneliyor.

Diğer geminin motorunu değerli parçaları için hurdaya çıkarabileceği bir tezgah. Elbette aynı odada olacağız ama konuşacak kadar yakın değiliz ve kuzenim Bethiah'nın gemisinde yapacak çok işim olduğu için biraz hayal kırıklığına uğradım. Sophie'yle vakit geçirmeyi, onun kızarmasını izlemeyi... onu kızartmayı... tercih ederim.

"UGH."

Bu iğrenç ses, gemisinin kargo rampasında takılan kuzenimden geliyor.

Ben yaklaşırken bana tiksiniş bir bakış atıyor ve başını yavaşça sallıyor.

"Mırıldanma mı algılıyorum?" Bethiah dudağı hafifçe kıvrılmış halde soruyor. "Ah, ne kadar aptalsın, değil mi?" "Kapa çeneni." Bu sabah Sophie'nin etrafında kıvrılmış uyumaktan dolayı devrelerimin biraz gergin olduğunu ve muhtemelen daha sonra bedelini ödememek için hareketliliğimi geliştirmek için biraz esneme hareketleri yapmam gerektiğini umursamadan yanından geçip gidiyorum. Tüm bunları görmezden geliyorum, çünkü keyfim çok yerinde. "Peki hangi renge boyuyoruz

bu canavarlık? Güzel, nahoş bir ooli yeşili düşünüyorum."

Ödül avcısı ayağa kalkıyor, yüzünde hâlâ hoşnutsuz bir ifade var. "Konuşmamız gerekiyor mu, Jerrok?"

"Ne hakkında?" Çok belli etmediğimi umarak Sophie'ye bakıyorum. Normal masama yerleşmiş, ben izlerken gözlüklerimi takıyor ve kaynak makinemle çalışmaya başlıyor. Gururla gülümsüyorum. Çok hızlı öğreniyor. Ona fazla bir şey göstermeme gerek kalmadı, ama beni o kadar çok yaparken gördü ki çoktan kaptı. Zekice bir şey. O-

Bethiah omzuma yumruk attı. "Uyan, bok beyinli." Ona kaşlarımı çatarak omzumu ovuyorum. "Sakıncası var mı?"

"Evet," diye tıslıyor, yüzünde öfkeli bir ifade. "Kalbin kırılacak, seni lanet olası moron. Senin için endişeleniyorum."

Bethiah hiçbir şeyden bu kadar etkilenmez. Kuzenim soğukkanlılığını korumayı tercih eder ve şu anda kesinlikle sinirli. "Neden endişeleniyorsun? Sophie'den hoşlanıyorsun."

Bethiah boynumu tutuyor ve sanki istasyondaki mızımız bir gençmişim gibi beni uzaklaştırıyor. "Anlamıyorsun, Jerrok. O bir insan. İnsanlar bizim gibi düşünmez. Kalmazlar. Sadece... daha güçlü bir efendi ararlar. Onlara daha fazla güvenlik sağlayabilecek birini. Sophie çok tatlı ama onu elinde tutamayacağını biliyorsun, değil mi?"

Bir anda keyfim kaçıyor. Bethiah'nın yüzündeki ifadeden ciddi olduğunu anlayabiliyorum ve geçmişte bir insanla yaşadığı bir sorunu ima ettiğini hayal meyal hatırlıyorum. Belli ki Bethiah'nın paylaşmadığı bir şeyler var. "Sophie sana bir şey söyledi mi?"

"Hayır, tabii ki değil. Sana hüzünlü bakışlar atmakla meşgul." Bethiah ben kontrol edemeden beni uzaklaştırıyor. "Sadece... İnsanlarla ilgili tecrübelerim var, tamam mı? Onlara güvenemezsin. Görünüşte çok tatlılar ve canavar gibi davranıyorlar ama onlardan fazla bir şey bekleyemezsin. Sonunda sadece kalbini kırarlar." Sırtımı sıvazlıyor. "Seni uyarmam gerektiğini hissediyorum çünkü sen ailedensin. Sana göz kulak oluyorum."

"Teşekkürler," diyorum düz bir şekilde. Sophie'yi burada tutamayacağımı biliyorum. Döndüklerinde va Sithai kardeşlerle birlikte gideceğini açıkça belirtti ve bir asteroit alanının ortasında hurda yığını bir uzay istasyonu hiçbir kadının hayali değil. Benim kesinlikle olmadığımı biliyorum. Sophie ve ben şu anda sadece birbirimizin tadını çıkarıyoruz. Keşfediyoruz. İkimiz de bunun bir anlamı olmadığını biliyoruz.

Göğsümdeki ağrıyı görmezden geliyorum. "Ooli yeşili, değil mi?"

Bethiah başını arkaya yatırıp çalıntı gemiye sevgiyle bakıyor, boncuklar birbirine çarparken

örgüleri karıncalanıyor. "Bence de öyle. Güzel ve çirkin olsun." Ellerini birbirine sürtüyor. "Jamef bundan nefret edecek."

"Bu arada onu istasyonuma getirdiğin için teşekkürler," diyorum ona alaycı bir şekilde.

kontrol panelini açıp tüm bölmeleri açmaya başlayacağım, böylece dış boyaya başlayabilirim. "Onu öldürüp cesedini bir yere atacaksın, umarım? Çünkü artık nerede olduğumu biliyor."

"Hayır, bilmiyor," diyor Bethiah kolayca. "Ona hiçbir şey söylemedim." Öfkeli bakışlarım karşısında devam ediyor. "Rotanın navigasyon bilgisayarında olduğunu biliyorum, ama seni temin ederim, ona erişemeyecek."

"Çünkü ondan kurtulacaksın," diye tekrar vurguluyorum. "Öyle değil mi?"

Omuz silkiyor. "Peki... bu parayı ne için harcayacaksın? O karanlık madde sürücüsü nereye götürürsen götür sana bir yığın kredi getirecektir."

"Bilmiyorum. Bir şeyler düşüneceğim." Aslında ben zaten biliyorum. "Yeni uzuvlar mı?"

"Bilmiyorum," diye tekrarlıyorum, sesimi kasıtlı olarak sevimsiz tutarak.

"Softie için bir şey alacaksın, değil mi?" diye soruyor yanımdaki duvara yaslanarak. "Yüzünün her yerinde yazıyor. Tam bir enayisin, Jerrok."

"Belki de öyledir." Ona kaşlarımı çatıyorum. "Bütün gün konuşacak mısın, yoksa işime dönebilir miyim?"

Bethiah dramatik bir iç çekişle duvarı itiyor. "Peki. Sanırım gidip Jamefi dinleyeceğim. Bir şeye ihtiyacın olursa bana seslen."

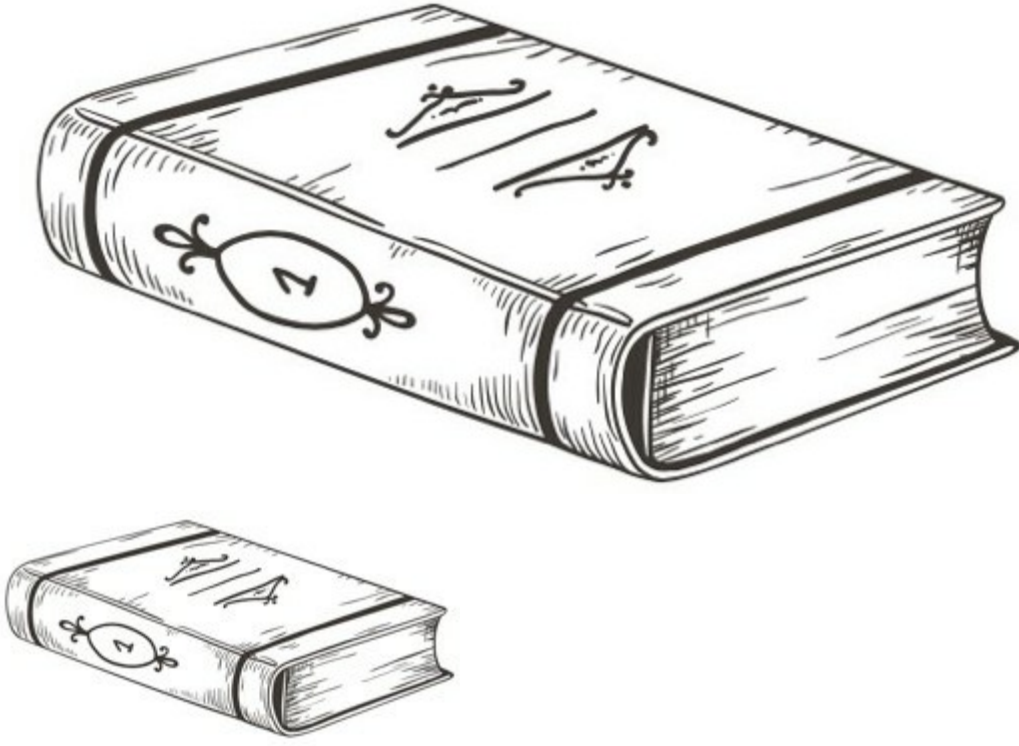
Sadece homurdanarak cevap veriyorum. Geminin derinliklerinde kaybolduğunda seviniyorum, çünkü konuşmamız beni sinirlendirdi. Hayır, sinirlenmekten de öte... kızdırdı.

Sophie hakkında ne düşünürse düşünsün, onu herkesten iyi tanıyorum. Ben tanıyorum. Beni kullanmaya çalışmıyor. Yeni bir efendi bulana kadar kalbimi kırmaya ve ilgimi çekmeye çalışmayacak. Sophie herhangi bir efendi istemiyor. Kendi başına bir yaratık olmak istiyor. Bağımsız olmak istiyor... ve eğer onun için carinoux alırsam, bu onu tek başıma yapabileceğimden daha güvende tutmaya yardımcı olacaktır.

Enayi, Bethiah'nın sesini yine kafamın içinde duyuyorum.

Belki de öyleyimdir. Sophie'yi elimde tutamayabilirim ama bu, onunla geçirdiğim her anın tadını çıkaramayacağım anlamına gelmiyor. Birkaç düğmeyi daha çeviriyorum ve gemideki diğer paneller tıslayarak açılırken, Sophie'ye bakarak tekrar rampadan aşağı iniyorum. Elinde en sevdiğim pense, pembe dili dudaklarının arasında, önündeki işe konsantre olmuş, sıkı bir şekilde çalışıyor.

O kadar çekici ve kararlı görünüyor ki kalbim yine tekliyor. Ben gerçekten bir enayiyim.

JERROK

Bethiah bütün gün küçük yorumlar ve şakalar yapıyor. Çok değil, sadece beni iğnelemeye ve Sophie'nin benim olmadığını hatırlatmaya yetecek kadar. Bunun geçici olduğunu. Kuzenimin deyimiyle "uzun bir süre değil, sadece iyi bir zaman arıyor".

Tüm bunlar mesakkah sahiplenme duygumu alevlendiriyor ve *Zevk Noktası*'na (kasıtlı olarak) kötü bir boya yaptırdığım zaman, kötü bir ruh hali içindeyim ve özellikle... kıskanç hissediyorum. Başka bir erkeğin Sophie'nin gülümsemelerine maruz kalmasını ya da onun parlak kahkahalarını duymasını istemiyorum. Başka bir erkeğin Sophie'nin ona dokunmasıyla uyanmasını istemiyorum. Dün gece sikimin başını yalarken nasıl görüldüğünü düşünüyorum, elim saçlarına dolanıyor ve bu sahiplenme duygusu daha önce hiç yaşamadığım seviyelere yükseliyor.

Bethiah'ya bakmak bile beni sinirlendiriyor. Sophie'nin gidişini düşünmek bile beni deli ediyor. Bununla nasıl mücadele edeceğimi bilmiyorum. Kalmayacağını biliyorum. Onu zorlayamam, zorlamam da. Ama gideceğini ve bu istasyonun dışında bir yerde kendine bir hayat kuracağını bilmek içimi kemiriyor. Konsantre olamıyorum. Sophie en sevdiğim erişteyi yapmış olsa da yemeği kurcalıyorum. Kuzenim yemek boyunca konuşuyor, sohbeti domine ediyor ve benim somurtkanlığımın farkında değilmiş gibi davranıyor. Sophie sessizliğimi fark ediyor -çünkü elbette fark ediyor- ve bana endişeli bakışlar fırlatıyor.

Kuyruğumla yanlışlıkla carinoux'ya vurduğumda Sleipnir bacağımı ısırtıyor. Sert değil, sadece mesajı iletmeye yetecek kadar. Ruh halim herkesi etkiliyor (Bethiah hariç) ve bu bir şekilde işleri daha da kötüleştiriyor. Sophie'yle geçirdiğim kısıtlı zamanda bile işleri berbat ediyorum.

Bethiah geceyi geçirmek üzere gemisine doğru yola çıkıp beni Sophie ve evcil hayvanıyla

yalnız bıraktığında rahatlıyorum. Carinoux'yu şefkatle okşuyor ve aşırı tatlı bir sesle konuşuyor

Bacaklarının etrafında dolanan ve sanki sürekli seslendiği bebekmiş gibi mırıldayan o şeye.

Ve aptalca bir nedenden dolayı, bu şeyi kıskanıyorum, çünkü onun tüm ilgisini ben çekmiyorum. Kef me, ben bir aptalım. Taburemden geriye doğru itiyorum. "Ben duş alacağım."

Sophie bana bakıyor, kaşları çatılıyor. "Her şey... yolunda mı?"

Başımı salladım. "Sadece kötü bir ruh hali." Düşüncesizce yanına gidip başının tepesine bir öpücük konduruyorum çünkü endişesini hissedebiliyorum. "Sorun sen değilsin. Sorun bende."

"Gelip seni yıkamamı ister misin?" diye soruyor yumuşak bir sesle.

Carinoux yine bacağını ısırtıyor, kuyruğu benimkine çarpıyor. Bu, Sophie'yle özel zaman geçirmeden önce onu meşgul edecek bir şeye ihtiyacı olduğunu hatırlatıyor. Bu yüzden başımı sallıyorum ve başının tepesine bir öpücük daha konduruyorum. "Evcil hayvanını besle. Sonra birlikte vakit geçiririz."

Ben uzaklaşırken uzanıp elime dokunuyor ve yemin ederim duşa girdikten sonra bile onun dokunuşunu hissediyorum. Elimi büküp hayal kırıklığı içinde ona bakıyorum. Mesakkah'ın sahipleniciliği hakkında şakalar duymuştum ama bu güne kadar hiç deneyimlememiştim. Bu tamamen ve tamamen çıldırtıcı ve yine de... bir şekilde doğru. Tabii ki Sophie'yi tamamen sahiplenmeliyim. Kim olmaz ki?

Duştan çıktığımda hâlâ bastırılmış duygularla yanıyordum. Kafamın içinde Bethiah'nın bana enayi diyen sesini duyuyorum ama daha çok Sophie'yi ve onun tatlı gülümsemesini, Sophie'yi ve kendine dokunduğunda elime yapışmasını düşünüyorum. Sophie sabahın erken saatlerinde erişte yerken bana gülümsüyor. Sophie çalışırken dilini dışarı çıkarıyor. Kitaplardaki neşesi.

O benim.

Ona nasıl hissettiğimi söylemenin zamanı geldi. Her şeyi ortaya dökmenin. Beni terk etme düşüncesinin beni kesinlikle delirttiğini bilmesini istiyorum.

Kararlılıkla kalçalarımın bir havlu sarıyorum ve kamarama gidiyorum... Sophie'nin düşünceli bir şekilde iletişim paneline baktığını görüyorum. Telsiz açıktı ama düğmelere dehşetle bakıyordu, sanki onları tam olarak anlayamıyormuş gibi.

"Ne yapıyorsun sen?" Ses tonum amaçladığımdan daha sert bir şekilde bağıryorum.

Şaşkınlıkla sıçradı, bana bakmak için döndü, eli göğsündeydi. "Oh, Jerrok. Beni korkuttun." "Ne yapıyorsun?" Tekrar ediyorum. İletişim panelinin yandığını görünce göğsümde donuk bir ağrı oluştu.

yukarı. "Kime ulaşmaya çalışıyorsun?"

Dudağını ısırtıyor, sonra iletişim sistemini işaret ediyor. "Va Sithai'den herhangi bir mesaj olup olmadığını görmek istedim. Onlar için endişeleniyorum. Tek bir iletişim bile göndermediler ve ben sadece..." Derin bir nefes alıyor. "Bazen beni unuttuklarından endişeleniyorum, sanırım."

Kalbim öfkeli bir duygu karışımıyla yanıyor. Onlardan haber almak istediği için kıskanıyorum. Ona güven vermek için tek bir mesaj bile gönderme zahmetine girmedikleri için kızgınım. Ve şimdiden beni geride bırakmak istediği için inciniyorum. Çünkü yaptığı şey bu, değil mi? Onu ne zaman alacaklarını mı kontrol ediyor?

Sözümü sakınmadan panele doğru ilerliyorum ve gelen mesajları kontrol etmek için komutları yazıyorum. "Hiçbir şey yok."

Sophie küçük bir iç geçirdi. "Sanırım bu beklenen bir şey, değil mi?" Oturduğu yerden kalkıyor ve bana küçük bir gülümseme sunuyor. "İyi bir duş aldın mı?"

Duş umurumda değil. Tek umursadığım bu kadının benim olması gerektiği... ve gitmesine izin vermek zorunda kalacağım. Daha sıcak, sahiplenici kelimeler boğazımda düğümleniyor. Ona benim olduğunu, bana ait olduğunu, başka hiç kimsenin onu benim kadar sevemeyeceğini söylemek

istiyorum. Başka hiç kimsenin ona bu kadar iyi bakamayacağını ya da korktuğunda ona sarılamayacağını. Ama bunların hiçbirini söyleyemiyorum, çünkü sahiplenmeye çok yakınlar.

Sophie'ye *benim* olduğunu söylersem, onu sonsuza dek kaybedeceğimden korkuyorum. O bir kez sahiplenildi.

Daha önce.

Bu yüzden hiçbir şey söylemedim. Bir elimi beline koyuyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. Koyu renk gözleriyle bana bakıyor, vücudu benimkine karşı titriyor. "Bu gece sana dokunabilir miyim?" Törpüledim.

Bana küçük bir baş selamı veriyor. "Lütfen."

Onu kucağıma alıp iletişim istasyonunun tezgahının üzerine kaldırıyorum. Yatak çok uzakta ve şu anda ona dokunmam gerekiyor, yoksa aklımı kaçırabilirim. Gözleri şaşkınlıkla açılıyor ve kolları boynuma dolanıyor, yüzünü öpmek için eğerken bile.

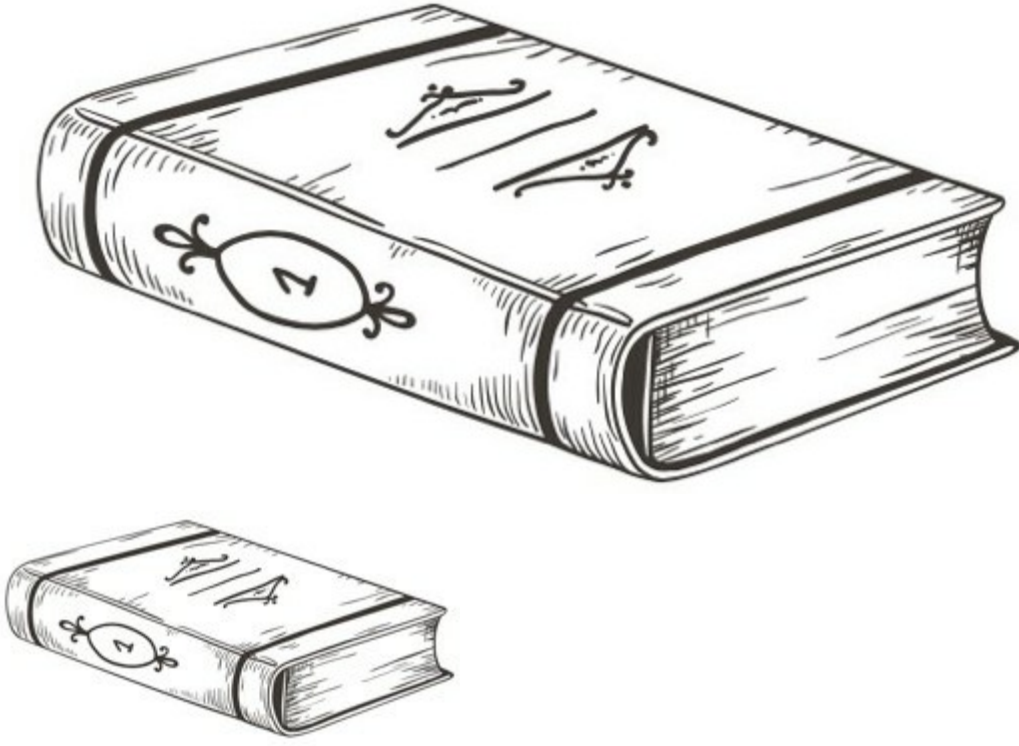
"Sana ihtiyacım var," diyorum ona. Eğilip ayrık dudaklarına hafif bir öpücük konduruyorum. "Sana ihtiyacım var." "Ben buradayım," diye fısıldıyor. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Ama öyle. Sorun da bu zaten. Kısık bir hırıltıyla iş kazağının yakasına yapıştım ve otomatik bağlayıcısına dokunarak kopçayı çözdüm. Önünden aşağı kayıyor, kumaş aralanıyor ve güzel vücudu aç bakışlarıma maruz kalıyor. "Her yerine dokunabilir miyim?"

"Evet."

"Her yerini öpeyim mi?" Elimi yumuşak kalçalarının arasına koyarak ilerliyorum. "Buranı öpeyim mi?" Küçük bir şaşkınlık nefesi veriyor ve sonra başını sallıyor. "Lütfen."

Onun önünde dizlerimin üzerine çökerken öfkeyle *benim* diye düşünüyorum. Hepsi benim ve ona göstereceğim.

SOPHIE

J errok'u okumak bugün biraz zor oldu. Bana karşı hoş ve tatlı, ama ruh hali... kısa gibi görünüyor. Dikkati dağınık. Bunun kuzeniyle ilgili bir şey olduğundan şüpheleniyorum. Onu suçlayamam. Bethiah herkes için sindirilmesi zor bir şey ve benim içine kapanık Jerrok'um için, geldikten yaklaşık bir saat sonra hoş karşılandığını ve şimdi sadece dayanıklılık modunda olduğunu hayal ediyorum.

Anlayabiliyorum. Onun gitmesine ben de çok hazırım.

Ben de yolumdan çekilip hurdacılıkla meşgul oluyorum. Tanıdığım parçalarla uğraşıyorum - bir navigasyon sisteminde düzgün bir yıldız rotasının nasıl çizileceğini bilmiyorum olabilirim ama bir madde motorunu nasıl sökeceğimi ve yeniden satılabilecek pahalı bileşenleri nasıl çıkaracağımı biliyorum. Jerrok'u bunu yaparken izledim ve yaptıklarını kontrol etmek için yanıma gelip başıyla onayladığında kendimi bir ödül kazanmış gibi hissediyorum.

"Galaksideki En İyi Yardımcı" belki.

Yemek boyunca Jerrok'un kötü ruh hali devam ediyor ve bu durum huysuz görünen Sleipnir'e de yansıyor. Carinoux'yu fazladan beslediğimden ve ona daha fazla ilgi gösterdiğimden emin oluyorum çünkü sinirlenmesini ve Bethiah'dan bir ısırık almasını istemiyorum. Onu eski yatağıma yerleştirmeye ve bütün gün üzerinde çalıştığım motorun metal kabuğunu ona vermeye karar veriyorum ve Sleipnir boğazından mutlu küçük mırıldanma sesleri çıkarıyor, ben onu yatak odama taşıırken ayakları beklentiyle yere vuruyor. Yerleştiğinden ve mutlu olduğundan emin olduğumda Jerrok'un odasına dönüyorum... ve *Küçük Kız Kardeş'ten* gelen mesajları kontrol etsem mi diye düşünüyorum.

Son birkaç gündür onları hiç düşünmediğim için üzgünüm. Sanırım gerçekten düşünmeliyim.

Sadece... Jerrok'la birlikte olmayı seviyorum. Aşktan başım dönüyor ve istasyonda olmaktan zevk alıyorum. Burada mutluyum. Memnunum (Bethiah sohbeti domine edene kadar). Bu küçük istasyondaki hayatımı seviyorum.

Burada, istasyonda ve Jerrok'un kollarında güvendeyim. Bunların hiçbirinin değişmesini istemiyorum. Asla.

Jerrok duştan çıkıp beni iletişim ünitesinde bulduğunda pek de heyecanlı görünmüyor. Mesajları kontrol ediyor ve ben nefesimi tutuyorum, ancak bir şey çıkmayınca bırakıyorum. Va Sithai'den mesaj yok. Henüz kimse benim için gelmiyor.

Unutulmaktan bu kadar memnun olacağımı hiç düşünmemiştim.

Ama sonra Jerrok beni tezgâhın üzerine oturtuyor, sırtım iletişim ünitesine dayanıyor ve gözlerindeki bakış şimdiye kadar gördüğüm en yoğun bakış. "Sana ihtiyacım var," diye homurdandı. "Sana ihtiyacım var."

"Ben buradayım. Hiçbir yere gitmiyorum." En azından birkaç gün daha. Nedense bu düşünce karnımda bir mutsuzluk yumağı oluşturuyor. Asla gitmek istemiyorum. Va Sithai'ye ait değilim. Ben buraya aidim.

Sorun şu ki, benden kalmam istenmedi. Belki de Jerrok herkesin gitmesini istediği için asabi davranıyordur... ben de dahil. Bu düşünce ezici bir düşünce. Ciğerlerimdeki nefesin kaçmasına neden oluyor ve sağlam iş kazağımın yakasını açtığı anda dikkatimi zar zor veriyorum.

"Her yerine dokunabilir miyim?" diye soruyor.

Oh. Vücudum hemen ısınıyor ve Jerrok tüm dikkatimi bana veriyor. Yatağa gitmediğimizi fark ediyorum ve içimde büyüleyici bir ürperti yayılıyor. Her yerime dokunacak mısın? "Evet."

"Her yerini öpmek mi? Buranı öpeyim mi?" Eli cesurca bacaklarımın arasına giriyor ve amımı avuçluyor.

Nefesimi tutuyorum. Ağzını üzerime mi koyacak? Beni tatmin mi edecek? Bunu daha önce hiç yapmadım. Hiç kimse sırf nasıl bir şey olduğunu deneyimleyebileyim diye üzerime çıkmadı. "Lütfen."

Tenimi karıncalandıran küçük bir zevk hırıltısı çıkarıyor ve sonra Jerrok kazağımı yırtıyor, omuzlarımdan aşağı itiyor ve kalçalarımın etrafında toplanmasına izin veriyor. Kollarımı kumaştan kurtarmaya çalışıyorum, çıplak olmak için, bana vaat edilen hediye alması için çaresizim. El değmemiş bir gençken, tüm kitaplar ve filmler oral seks hakkında büyük bir anlaşma yapmıştı. Ne kadar akıl almaz olurdu. Sonra uzaylılar tarafından kaçırıldım ve köle olarak satıldım ve artık vücudumun hiçbir parçası benim değildi. Seks katlanılacak bir şey haline geldi, zevk alınacak değil.

Bu arada sırada orgazm olmadığım anlamına gelmiyordu. Bazen kimyasal yollarla ya da yeterince sürtünmeyle kendiliğinden oluyordu. Yine de bunlar daha kötüydü, çünkü bunu istemiyordum. Bu gerçekleştiğinde sanki başka biri bedenim üzerinde zafer kazanıyormuş gibi hissediyordum ve bu bende her zaman bir nefret duygusu yaratıyordu.

Jerrok'la işler farklı ama. Kendimi yeniden sevmeyi öğrenmemi bekledi. Boşalırken bana şefkatle sarıldı ve dün gece bana dokundu ve parmaklarını içime soktu ve bu hiç de yanlış hissettirmedi. Harika hissettirdi.

Yani bunu istiyorum. Bunu kesinlikle istiyorum ve ben de en az onun kadar istekliyim. Bu bir hediye gibi geliyor, gerçi bu kadar aptalca bir şeyi asla yüksek sesle söylemem.

Kalçalarımı tutuyor ve açıkta kalan tenime öpücükler konduruyor, ben de zevkle iç çekiyorum. Jerrok'un ağzını seviyorum, her konuda bu kadar ateşli olmasını seviyorum. Bana karşı her zaman dikkatli olmasını seviyorum - bana her dokunduğunda, her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için elinden geleni yapıyor.

Evren beni ona getirdiği için gerçekten şanslıyım.

Üzerimdeki son giysiyi de çıkarıp külotumu yırtarken parmaklarımı dağınık saçlarında gezdiriyorum. Buna kızmıyorum bile. Onun yerine, ilk geldiğimde nasıl pis olduğunu ve her zaman

kirli kıyafetler giydiğini düşünüyorum, sanki nasıl görüldüğü umurunda değilmiş gibi. Şimdi her gün elini yüzünü yıkıyor ve bunun benim için olduğunu biliyorum. Daha iyi olmaya çalışıyor... benim için. Bunu fark etmek içimi her türlü sıcaklıkla dolduruyor. Saçları hâlâ karmakarışık, sanki ne yapacağını tam olarak bilmiyor gibi. Belki daha sonra onun için tararım. Bu hoşuna giderdi. Onunla ilgilenecek birine ihtiyacı var.

ilgilenecek birine ihtiyacı var-

Sıcak ağzı kalçamın iç kısmına doğru ilerlerken bir nefes çekiyorum.

"Seni tattığımda bana bak Sophie," diye homurdanıyor, derin ve sahiplenici. "Bakıyorum." Bakışlarımı saçlarına değil, yüzüne odaklıyorum. "Ben buradayım."

Dilini bacağımanın iç kısmında gezdirirken boynuzları ve parlak gözleriyle bir şeytana benziyor. "Dilimi üzerinde kullanırken beni izlemeni istiyorum." Tenimi ısıtıyor. "Aminin tadına bakanın ben olduğumu bilmeni istiyorum. Boşalana kadar seni yalıyorum. Dudaklarında adımla duymak istiyorum. Anladın mı?"

Onda beni biraz şok eden sahiplenici bir aciliyet var. Gerçi bu iyi bir şok. Meme uçlarım sıkışıyor ve kalçalarımın arasında sıcaklık titreşiyor. Bir cevaba ihtiyacı varmış gibi görüldüğü için başımı sallıyorum ve beni öne doğru çekiyor, kalçalarımı eğiyor ve beni iletişim istasyonuna ağır bir şekilde yaslanmaya zorluyor. Amım ona sunuluyor, açık vücuduma bakarken bacaklarım genişçe açılıyor.

"Benimkini." Bana bakıyor ve sonra başını eğip tadıma bakıyor.

Dilinin kıvrımlarında gezinmesi karşısında tüm vücudum karıncalanıyor. Ne düşüneceğimden tam olarak emin olamadan nefes alıyorum. Bu kadar yoğun, bu kadar odaklanmış olmasını seviyorum. Şu anki ihtiyacında sert bir sınır var, sanki kontrol altına almak için savaştığı ve kaybettiği bir arzuymuşum gibi. Dilini amımın üzerinde iki kez gezdiriyor, sonra başını kaldırıp etimi inceliyor. "Çok güzel."

Ben daha bir şey söyleyemeden kafasını tekrar eğiyor ve dili klitorisimin üzerine geliyor.

Nefes alıyorum, kıpırdanıyorum, elim başının üstünde. Ağzının ve dilinin orada olması... yoğun. Bunun için başka bir kelime yok. Bir parçam dokunuştan kaçmak istiyor çünkü bu çok fazla ve beni yaladığında nefesim kesiliyor çünkü dilinin sürekli hareketinden kaçış yok. Jerrok bir kolunu kalçama doluyor ve bir bacağına omzuna atıp diğerini tezgâha dayıyor. Tamamen açılmış durumdayım ve dili aşağılara inip göbeğimin girişine doğru bastırırken parmaklarımı kalın saçlarına gömüyorum. "Oh lanet olsun."

"Tadının bu kadar tatlı olduğunu biliyordum," diye inliyor, göbeğimi yalayarak. "Benim için çok sulu." Parmakları beni sıkıyor, dilini göbeğime doğru iterken beni yerimde sabitliyor.

Ağıza karşı, dilinin ince baskısına karşı kıvranıyorum. Bir sikten farklı hissettiriyor, ama en hassas olduğum yer olan girişle alay ediyor ve dilini tekrar içime itip sonra çekerken inliyorum. Hareketsiz kalamıyorum; içimdeki her şey hareket etmek istiyor ve diliyle tekrar içime girdiğinde, onu daha derine çekmek için kalçalarımı sallayarak ona karşı itiyorum.

Ve inanılmaz hissettiriyor. Nefesim kesiliyor, çünkü dilini o kadar derine batırıyor ki, çekerken dil çıkıntılarının sürüklenişini hissedebiliyorum. "Oh, Jerrok..."

Dilini yavaşça göbeğimden klitorisime doğru sürüklüyor ve bunu yaparken klitorisime sürtünüyor. Sonra sıcak, ağzı açık bir öpücük konduruyor ve gözlerini bana diyor. "Bu iyi mi Sophie? Ağzımı üzerinde hissetmek hoşuna gidiyor mu yoksa durmalı mıyım?"

"Hayır," diye inledim. "Durma! Devam et!" Sesim boğazımda düğümleniyor. "Lütfen, lütfen devam et."

Hırlıyor, sesi alçak ve günahkâr ve omurgama bir ürperti gönderiyor. "Güzel."

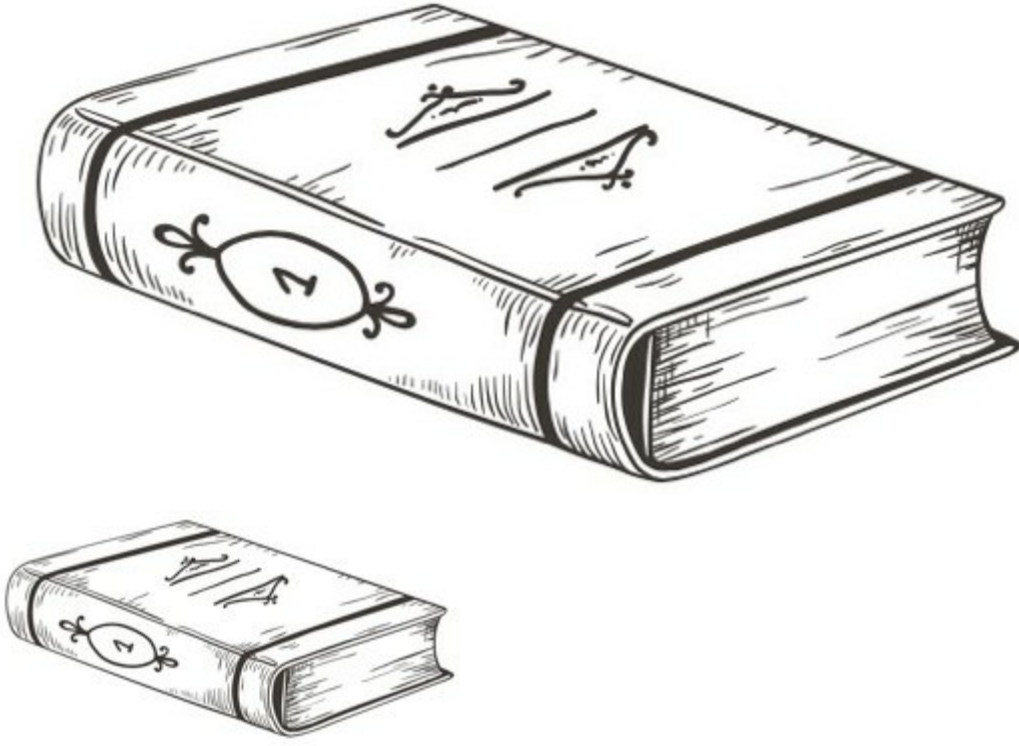
Jerrok bana yavaş ve anlamlı bir yalama daha yapıyor ve klitorisime ulaştığında gözlerimiz buluşuyor. Bu son derece yoğun, içime bir açlık şimşegi gönderiyor ve kalçalarımı eğerken bile inliyorum. Ağzı orada kalıyor ve sonra klitorisimi emiyor, dili mastürbasyon yaparken kendime nasıl dokunduğumu taklit eden yavaş, sabit bir ritimle bastırıyor.

Bağırıyorum, ellerim saçlarında düğümleniyor. Çekiştiriyorum ama umurunda değil gibi görünüyor. Bunun yerine, tutuşu sıkılaşıyor ve kalçalarım ağızına karşı çılgınca çalışırken klitorisimi yalamaya ve emmeye devam ediyor. Beni izlerken kafasına yapışarak muhtaç küçük sesler çıkarıyorum, ağzı yerinde kilitli ve bu hayatımda yaşadığım en erotik, en yoğun an.

Boşaldığımda, ne kadar hızlı ve ne kadar sert orgazm olduğum beni korkutuyor. Tüm vücudum sarsılıyor, kaslarım geriliyor ve sonra Jerrok'un beni yalayarak temizlerken inlemesine neden olan bir ıslaklık patlaması oluyor. Sonunda aşağı iniyorum, titriyorum ve ağzıyla beni çalıştırmaya devam ederken biraz kayboldum, tüm hassas parçalarımı öpüyor ve kemiriyor. Çok hassaslaştığımda seğiriyorum, parmaklarım yüzünde çırpınıyor. "Jerrok."

Dönüyor ve avucumun içine nemli bir öpücük konduruyor.

"Senin." İstedğim bu değildi... ama yine de mükemmeldi.

JERROK

Onu tezgahtan alıp yatağa taşıırken Sophie'nin yüzündeki şaşkın ifadeye bayılıyorum. Tamamen bitkin görünüyor, ama bundan daha fazlası, biraz şaşkın görünüyor, sanki hiç kimsenin onu böyle memnun etmesini hak etmemiş gibi.

Saçma. Yüzümün kalçalarının arasında olmasını seviyordum. Ne kadar ıslak olduğunu, yüzümü salgısıyla nasıl kapladığını seviyordum. Onu her sabah güzel amcığına bir öpücük kondurarak memnuniyetle uyandırırdım.

Göğsüme gömülüyor, yüzünü içeri sokuyor. "Kemiklerim erimiş gibi hissediyorum." Bu düşünceye kıkırdıyorum. "İyiymi o zaman?"

"İnanılmazdı." Sophie küçük bir iç geçirdi ve onu yavaşça yatağa yatırdığımda bana uzandı.

"Peki ya sen?"

Sormak zorunda mı? "Ben de keyif aldım."

Sophie kıkırdıyor, başını sallıyor. "Hayır, peki ya *sen*?" Serbest bırakılma ihtiyacıyla ağrıyan ereksiyonumu işaret ediyor.

Ah.

Omuz silkiyorum. Az önce olanlar benimle ilgili değildi, gerçekten değil. Sophie'ye sahip çıkmak, ona ne kadar güzel ve mükemmel olduğunu göstermek... ve onu tatmakla ilgiliydi. Yüzündeki o tatlı serbest bırakma ifadesini görebildiğim ve dilimde onun tadına bakabildiğim sürece ağrımın umurunda değil. "Bekleyebilir."

"Ama buna gerek yok." Sophie tekrar bana doğru uzanıyor, yüzünde rahatlamanın verdiği o uyuşuk gülümseme. "Gel benimle ol."

Ağzım kuruyor. Elini elime alıp parmaklarıyla oynuyorum. "Emin misin?" Başını sallıyor. "Yatağa gel."

Beni istediğinden emin mi? Sunacak hiçbir şeyi olmayan, kırık dökük eski bir askeri mi? Çünkü Sophie'yi mümkün olan her şekilde sahiplenirsem, gitmesine izin veremeyeceğimi biliyorum. Kalbimi o küçük insan yumruklarıyla kavrayacak ve gittiğinde paramparça edecek. Bunu biliyorum... ama yine de onunla yatağa giriyorum.

Çünkü söz konusu o olduğunda aptalın tekiyim ve umurumda bile değil.

Sophie mutlu bir iç çekerek kollarını bana doluyor, ben de yatağa onun yanına uzanıyorum. Çok güzel, koyu renk saçları yatağın üzerine dökülüyor. Ellerini göğsümde gezdiriyor, ben rahatlarken dudaklarında bir gülümseme beliriyor. Bir dirseğime yaslanıyorum, onu kendime çekiyorum ve küçük bedenini kendime yaslıyorum. Bir hayvan gibi hemen üzerine çıkmayacağım. Ona dokunmak, bunu onun için olabildiğince keyifli bir deneyim haline getirmek istiyorum. Geçmişinin ve ona nazik davranılması gerektiğinin farkındayım.

"Bir dahaki sefere bunu yaptığımızda -eğer bir dahaki sefer olacaksa- yatağı kullanmalısın," diyor Sophie, parmakları kolumda küçük çizgiler çizerken. "Dizlerini incitme düşüncesi hoşuma gitmiyor."

"Neden bir dahaki sefere olmasın ki?"

Omuz silkiyor. "Seni sevmediğin bir şeyi yapmaya zorlamazdım. Bazı erkekler bu tür şeylerden hoşlanmaz."

"Sophie." Yanağına dokunuyorum, yumuşak ağzının kıvrımlarından büyüleniyorum. "Elimde olsa günde iki öğün seni yerdim. Hiçbir şeyin tadı senden daha güzel değil."

Gözleri zevkle parlıyor ve gülümsemesi rahatlamayla daha da genişliyor. "Oh, güzel. Çünkü bu inanılmazdı ve kesinlikle tekrar yapmak istiyorum." Yakamı kavırıyor, yüzünü boğazıma gömüyor ve kıkırdıyor. "Çok hoşuma gitti."

Kalbim acıyor. Bu dişi benim için çok değerli. "O zaman yapacağım, hem de çok. Bu benim için bir zevk olacak, güven bana."

Sophie gülümsüyor ve bana biraz daha yaklaşıyor, burnu benimkine sürtünüyor. Bana doğru göz kamaştırıcı parlak bir gülümseme daha gönderiyor ve sonra beni öpüyor. "Mmm. Tadın bana benziyor."

"Daha önce kendi tadına baktın mı?"

Omuz silkiyor. "Gençken meraktan. Yine de tadı senin gibi değil."

Onun tadını seviyorum. Onun kayganlığının miskli, boğucu tadını seviyorum. "Peki benim tadım neye benziyor?" "Mmmm." Bir an için düşünüyor. "Acı mı?"

Rakamlar. "Bu bana benziyor, evet."

Sophie kıpırdanarak yaklaşıyor ve beni tekrar öpüyor. "Benim için acı değilsin. Sen mükemmelsin."

"Fark ettin mi bilmiyorum ama biraz sevimsiz bir erkek olmakla ünlüyüm," diyorum ona, dudakları en hafif ısırıklarla çenem boyunca ilerlerken bile. Sikim o kadar sert ki pantolonuma akıtıyorum, ama o kadar iyi hissettiriyor ki bu anı her zaman aklıma kazımak istiyorum.

"Herkes karşı tatsız olabilirsin," diye fısıldıyor. "Benim için her zaman mükemmel olduğun sürece."

"Sana karşı asla nahoş davranmam." Omzuna dokunuyorum, çıplak ve çok yakınımdaya duran baştan çıkarıcı göğüslerinden birini okşamadan edemiyorum. "En azından artık seni tanıdığımı göre." Eğilip onu öpüyorum, diller birbirine karışıyor ve meme ucunu parmaklıyorum. Dokunuşuma karşı sertleşiyor ve ağzıma karşı kısık bir inilti çıkarıyor.

Benimkini.

Kelime zihnimde bir kez daha titreşiyor. Onu tohumlarımla doldurmak için sabırsızlanıyorum, vücudunun benimkinin etrafında titremesine neden olacak kadar derine itmek için. Bu düşünce beni

duraksatıyor. "Ben... seni hamile bırakamam, değil mi? Plas-film almamız gerekiyor mu?"
"Hayır." Elime doğru eğildi, ağzı benimkinde açgözlülükle doluydu. "Sen... ben... biz

uyumlu...yardımsız." Öpücükler arasında konuşuyor. "Bu mümkün değil."

Garip bir şekilde hayal kırıklığına uğradım. Bundan şüphelenmişim ama Sophie'yi çocuğumla doldurma fikri hoşuma gitti. Eğer onu hamile bırakırsam... Onu sonsuza kadar tutabilirim. Ama bu da onu tuzağa düşürür ve ben asla böyle bir şey yapmam. Bu sadece çılgınca, sahiplenici bir düşünce, tıpkı Sophie söz konusu olduğunda sahip olduğum pek çok düşünce gibi. "Pekâlâ."

Bu sadece onunla geçirdiğim her anı özel kılmam gerektiği anlamına geliyor. Bu yüzden onu nazikçe öpüyorum, elim yumuşak göğsünde. Meme ucu dokunuşumun altında gergin ve ağzını talep ederken bile onu kızdırıyorum. Sophie'nin doymuş ifadesinin değişmesi, iç çekişlerinin daha acil hale gelmesi uzun sürmedi. Havluyu kalçalarımın altına sokup yere atmak için geri çektiğimde sabırsız bir ses çıkarıyor.

Onun davetkâr bedenine bakıyorum ve ilk kez bir mesakkah dışisine kıyasla ne kadar küçük olduğunu fark ediyorum. Ne kadar narin. Elim göğsünde kocaman görünüyor ve onu inciteceğimden endişeleniyorum. Bu onun için rahatsız edici olacak. Protezlerim ağır ve diğer erkekler kadar esnek değilim. Ya istemeden hassas bir yerine bastırırsam ve ona zarar veririm? Ya devrelerim harekete geçerse? Ya-

"Jerrok," diyor Sophie usulca. Koluma dokunuyor ve şefkatli bir ifadeyle bana bakıyor. "Sorun yok. Bu sadece seks."

"Seninle değil." Başımı sallıyorum. "Seninle her şey farklı. Her şey... daha fazlası."

Bana gülümsüyor ve elimi göğsünden amına doğru götürüyor. "Bu senin için," diye fısıldıyor. "Ne kadar ıslak olduğumu hisset. Tüm bu uyarılma senin için. Beni iyi hissettiriyorsun ve seninle seks yapmak istiyorum. Kısa, dağınık ya da garip olması umurumda değil. Yine de seninle paylaşmak istiyorum."

İnliyorum, kaygan sıcaklığını okşarken onu tekrar öpüyorum. Daha önce kanalını dillediğimde hoşuna gitmişti ve oraya bir parmak ucumu bastırıyorum. Islak ve boyun eğiyor ve parmağımı daha derine ittiğimde ağzıma karşı inliyor. Kef me, ama sıkı hissediyor.

Elleri boynumun arkasında kilitleniyor ve alt dudağımı ısıırıyor. "Daha fazla, Jerrok."

"Yapacağım." Ayrılmış dudaklarını yalıyorum, parmağımı amına sokup çıkarırken onunla alay ediyorum. Vücudu hareketlerle birlikte kaygan sesler çıkarıyor ve her biri çok da sessiz olmayan bir davetle sikimi dikeye kaldırıyor gibi görünüyor. Yüzünü dikkatle izleyerek ikinci bir parmak ekliyorum, hafifçe itiyorum ve vücudu kabul ettiğinde sonunda üçüncüyü ekliyorum.

Sophie inliyor, elimle güzel amcığını okşarken bana yapışıyor. Bu kadın çok güzel bir manzara, her nefes alışımında göğüsleri kabarıyor. "İyi kız," diye mırıldanıyorum ona, üç parmağımı da alırken. "Benim iyi kızım."

Nefes nefese kalıyor ve amının elimin etrafında çırpındığını, sıkıldığını hissedebiliyorum. Kef, bundan çok hoşlanıyor. "Sen benim kızsın, değil mi?" Parmaklarımı vücudundan çekip yalayarak temizlerken ona mırıldanıyorum,

Onun tadına bir kez daha bakmaya dayanamıyordu. "Benim muhteşem, tatlı kadınımsın."

Sophie hevesli bir baş hareketiyle aramıza uzanıyor ve parmak uçlarını sikimin üzerinde gezdiriyor. "Sana ihtiyacım var, Jerrok. Lütfen."

Onu yapabileceğim kadar hazır. Bir endişe dalgasıyla savaşıyor, iri bedenimi dikkatlice onunkinin üzerinde gezdiriyorum. Sophie bacaklarını açarak kalçalarımın etrafına doladı. Onu ezmek için ağırlığımı her iki yanına veriyorum ve sikimi yavaşça amına yerleştiriyorum. Bana cesaret verici bir gülümseme veriyor, yanakları zevkten kızarmış ve o kadar güzel ki kalbim göğsümde kekeleyormuş gibi hissediyorum.

Böyle bir güzelliğe ve böyle cömert bir ruha layık değilim, ama onu mutlu etmeye çalışacağım.

Bu düşüncenin tamamen bilincinde olarak, onu öpmek için eğildim, vücudum öpmek için zorlanıyordu.

Sikim hariç her yerini ona karşı dinlendiriyordum.

Tekrar aramıza uzanıyor, kalçalarını kaldırırken parmakları sikimi sıyrıyor. "Beni kıramazsın, Jerrok. Söz veriyorum."

Ona sıkı bir baş selamı veriyorum ve sikimi göbeğinin girişine yerleştiriyorum. Bir anlığına, piercinglerimin tenine yaslanışını, aletimin başının girişiyle alay edişini görünce donup kaldım. Kef me, ama bu muhteşem. Bir nefes tıslamasıyla, elimi kullanarak sikimi olabildiğince yavaş bir şekilde ona doğru yönlendiriyorum. Amcığının beni içine almak için esnemesini izliyorum, bu manzara karşısında büyüleniyorum.

Sophie inliyor ve ben uzunluğumu ona yedirirken amının seğirdiğini hissediyorum. "Tanrım, iyi hissediyorsun," diyor bana. "Çok büyüksün."

Ona ancak ucundan fazlasını verebildim ve sanki bin parçaya bölünecekmişim gibi hissediyorum. Bir iniltiyi daha bastırarak onu germeye devam ediyorum, biraz daha derine itiyorum ve bunu yaparken şaftımı vücuduna sokuyorum. Çıkardığı sesleri, boğazından gelen iniltileri, ben grip çıktıkça amının ıslak, davetkâr gıcirtısını seviyorum, beni daha fazla alabilmesi için onu çalıştırıyorum. Kendimi hiç şu anki kadar büyük ve güçlü hissetmemiştim.

"Daha fazla," diye nefes alıyor, gözleri saf mutlulukla kapalı. "Daha fazla, daha fazla."

Kontrolümü yok ediyor. Dişlerimi gıcırdatıyorum ve bir sonraki hamleyle daha derine batıyorum, içine pompalarken amının beni sıkıca kavramasına bayılıyorum. Daha derine... daha derine... ve sonra kabzasına kadar batarken mahmuzum kıvrımlarına doğru sürükleniyor. Bir nefes çekiyorum, vücudunun sikimin etrafındaki sıkışıklığından büyüleniyorum. Hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti.

Yine de hareketsiz kalmıyor. Sophie kıpırdanıyor, nefesi kesiliyor. "Çok büyük..." Donup kaldım. "Çekilmeli miyim?"

"Tanrım, hayır." Sanki beni daha derine sokmaya çalışıyormuş gibi kalçalarını sallıyor ve mahmuzum klitorisine süründüğünde irkilmiş bir ses çıkarıyor. "Tanrım, çok iyi hissediyorsun."

Onun tepkisi karşısında içimde şiddetli bir zevk yuvarlanıyor. Şaftım onun sıcaklığından neredeyse tamamen kurtulana kadar yavaşça geri çekiliyorum ve sonra tekrar derinlere batıyorum. Yine o boğuk sesi çıkarıyor, dudakları aralanıyor ama hiçbir kelime çıkmıyor.

"Aferin kızıma," diye törpülüyorum, tüm varlığım yine o sahiplenici açlıkla doluyor. Bir elimi önünde gezdiriyorum, parmaklarım köprücük kemiklerinin ve göğüslerinin üzerinde dolaşıyor. "Sen benim her şeyimi alacak kadar iyi bir kızsın."

"Her şey," diye inliyor ve amcığı etrafımda kasılıyor. Yatakta onu övmemden gerçekten hoşlanıyor. Sanki sadece benim sözlerim onu boşaltabilirmiş gibi vücudunun çılgınca tepki vermesini sağlıyor.

Tekrar içine giriyorum ve bunu yaparken ona ne kadar güzel olduğunu, sikimi ne kadar iyi kavradığını, beni sıkarken güzel amının ne kadar mükemmel olduğunu anlatıyorum. Ona tüm bunları kaldırmakta ne kadar iyi olduğunu, benim için nasıl sert bir şekilde boşalacağını anlatıyorum ve bu sırada heyecanı gözle görülür bir şekilde artıyor. Amcığı sikimin etrafında sertçe kenetlenirken kırık bir hıçkırık kaçıyor ve ben onun istekli vücuduna vururken bile ne kadar mükemmel olduğu hakkında daha nazik sözlerle onu yatıştırıyorum.

Sophie her hareketimi karşılıyor, ben ona doğru sallanırken kalçalarını kaldırıyor. İlk birkaç sefer garipti, ama ondan sonra bir ritim bulduk ve onun üzerine eğildim, daha hızlı ve daha hızlı hareket ederken kollarımı destekledim, sadece çok iyi hissettirdiği için ona vurdum. Elleri çılgınca bana yapışıyor, adım dudaklarında tekrar tekrar boğuluyor. Birleşmemizde dağınık bir mükemmellik var - güzel ya da zarif değil, ama bu bizim ve Sophie ile burada olmak evimdeymişim

gibi hissettiriyor.

Kılıfı etrafımda dalgalandığında nefesini içine çekiyor ve bir sonraki anda tüm vücudu kasılıyor gibi görünüyor. Tırnakları kolumdaki kaplamalı korumaya batıyor, sanki umutsuzca kendini sabitlemeye çalışıyor. Bu sırada etrafımda sıkılaşıyor ve tekrar boşalmakta olduğunu fark ediyorum. Onu iki kez boşalttım, bu seferki ilkinden daha sertti. Onun boşalması benimkini teşvik etti ve birkaç dağınık

Artık kendimi tutamıyorum. Derinlere batıyorum, ona vuruyorum ve sonunda bırakıyorum. Serbest kalışım bir barajın yıkılması gibi içimden taşıyor ve tüm vücudum sanki parçalanıyormuş gibi hissediyor, o kadar sert boşalıyorum ki. Zevkli hisler içinde boğulmamak için mücadele ederken ciğerlerimden hava gitmiş bir şekilde yere yığılıyorum.

Bir süreliğine, hararetli ve hırıltılı nefes alış verişlerimizden başka bir şey duyulmuyor.

"Mmm," diyor Sophie sonunda ve parmakları alnımda geziniyor. Yüzümdeki bir tutam saç fırçalıyor ve kendi uykulu gülümsemesini takınıyor. "Bunu sevdim."

Vücudu benimkinin altında seçiriyor ve onu altımda ezdiğimi fark ederek üzülüyorum. "Özür dilerim.

-fark etmedim-"

"Sorun yok." Sophie kollarını boynuma dolayarak beni tekrar aşağı çekiyor. "Ağırsın ama bu kötü bir ağırlık değil. İyi hissettiriyor."

İsteksizce, ona karşı tekrar gevşiyorum. Onu öpüyorum, sonra ağırlığımı ondan hafifletiyorum çünkü onu ezdiğimi hayal ederek rahatlayamıyorum. Ağırlığımı değiştirdiğim anda kolum tepki olarak zıplamaya başlıyor ve bacaklarımdan biri kilitleniyor. Yüzümü buruşturarak yana dönüyorum ve rahatsız olan uzuvlarıma masaj yapmaya başlıyorum. "Bana bir dakika ver."

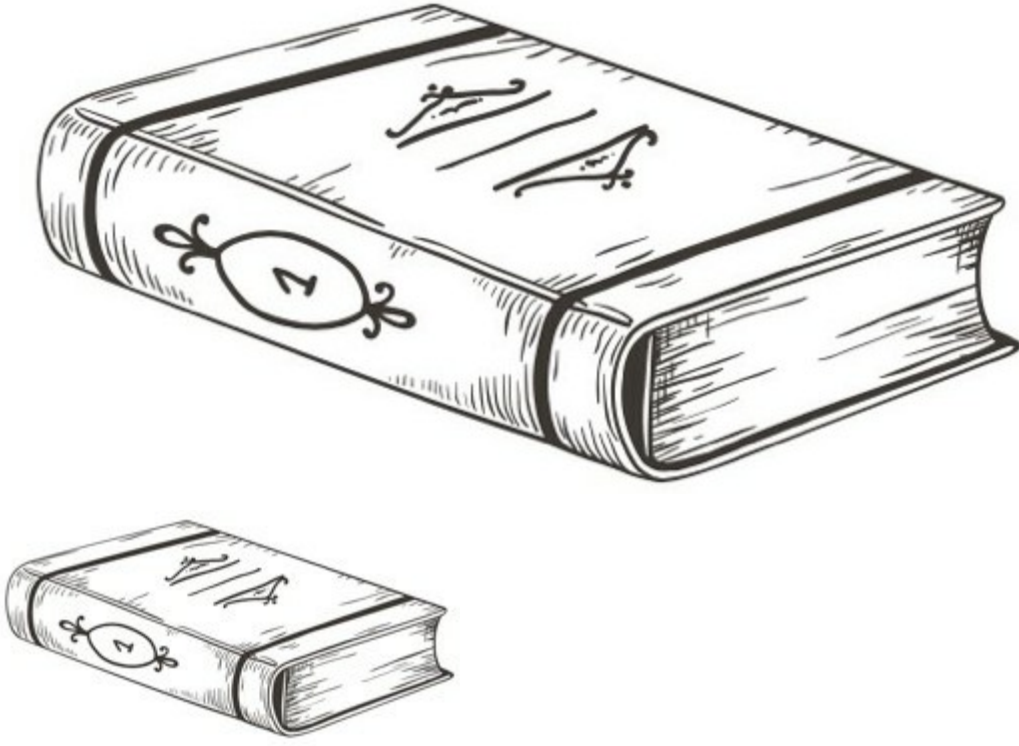
"Yardım edeceğim." Sophie'nin elleri bir an sonra bacaklarımdan üzerinde, parmakları masaj yapar gibi hareket ediyor. "Duş almak yardımcı olur mu? Birlikte bir duş alabiliriz."

"Belki." Biraz utandım. Şu anda onunla ilgileniyor olmalıydım. "Kendini çok fazla zorlayan kırık bir aptala yardım etmeye çalışmak senin sorumluluğun değil-"

Beni bir öpücükle susturuyor, dudaklarını dudaklarıma bastırmak için eğiliyor. "Kibar ol. O salaktan hoşlanıyorum."

Sevdim.

Sözleri karşısında gurur duymakla umutsuzluğa kapılmak arasında kaldım. Beğenmek sadece...beğenmektir. Her anlama gelebilir. Sophie burayı "seviyor" ve beni "seviyor" ama bu kalması için yeterli değil.

SOPHIE

Ertesi sabah her yerim ağrıyordu. Sıcak bir duştan sonra bile vücudumdaki her kas ağrıyor. Bu çok saçma. Uyluk kaslarımı özel bir şey için kullandığımdan değil ama sanki maraton koşmuşum ya da yoğun bir yoga dersi yapmışım... ya da yoğun bir uzaylı yapmışım gibi hissediyorum.

Sabah eriştelerimi çıtırdatırken kendi kendime kıkırdıyorum. Dostum, harika bir ruh halindeyim. Dün gece inanılmaz seks yaptım. Ve bu sabah, oral seksle uyandırıldım. Bir kızı uyandırmak için kahveden daha iyi olduğuna karar verdim ve yine kendi kendime kıkırdadım.

Hepsinden iyisi, Bethiah gidiyor.

Bu konuda özellikle üzgün olduğumu söyleyemem. Kurutulmuş erişteden bir ısırık daha alıyorum, ayaklarımı *Keyif Noktası'nın* "gösterge paneline" dayamış Jerrok'un çalışmasını izliyorum. Bethiah yakınlarda geziniyor, saçları boynuzlarının arasında süslü bir düğümle toplanmış, daha fazla çınlayan gümüş süslemelerle kaplı. Gemisinin yeni logosuyla süslenmiş sarı ve koyu mavi bir süveter giyiyor ve beline bağlı tüm silahlara rağmen hoş görüldüğünü kabul etmeliyim. Yeterince iyi bir kalbi var Bethiah ve Jerrok'un ailesinden olduğunu biliyorum, ama bu iyi kalbin yerini geveze ve işgüzar bir tavır almış. Gitmesi için fazlasıyla hazırım.

Ağrıyan kalçalarım sızlıyor ve koltuğumda kayıyorum. Bethiah bana bakıyor ve sırtıyor. "Zor bir gece miydi?"

Ona cevap vermedim. Jerrok'un bakışlarının ikimiz adına da konuşmasına izin verdim.

"Zor bir kalabalık. İşimin burada bitmesine sevindim." İç geçiriyor ve Jerrok çalışırken sandalyesine yaslanıyor. Gemisi yeniden boyandı ve Jerrok'un *The Pleasure Spot* için sahte uçuş

kayıtları oluşturup bunları içeriden bağlantı kurduğu uzak bir istasyona yüklemesini ilgiyle izledim

ile. Yapabildiği her şeyden çok etkilendim ve Bethiah izlerken taburede oturup sahte kayıtları iletişim ünitesine yüklerken hiç bu kadar seksi görünmemişti.

Ya da belki de kalçalarını nasıl kullandığını ve o mahmuzun -ve piercinglerin- nasıl bir his olduğunu bildiğim için beni tahrik ediyordur.

Evet, Bethiah'ın gitmesini gerçekten sabırsızlıkla bekliyorum.

Jerrok bana bir bakış atarak sandalyesinden kalktı. "Sanırım gitmeye hazırsın kuzen. Yedeğini çıkardığımızdan beri motor sistemlerini hızlıca kontrol etmeme izin ver." Sandalyeme doğru ilerliyor, başımın üstüne bir öpücük konduruyor ve sonra dışarı çıkıyor.

Bu küçük sevgi gösterisi karşısında eriyorum, çünkü onun gösteriş meraklısı biri olmadığını biliyorum. Yine de bu sabah ellerimizi birbirimizden uzak tutamadık. İçimden bir ses Bethiah'nın gemisi rıhtımdan ayrıldığı anda yatak odasına geri döneceğimizi söylüyor. Sabırsızlanıyorum.

Bethiah Jerrok'un boşalttığı koltuğa süzülüyor ve kontrollere dokunmaya başlıyor. Onu boş boş izliyorum, kuru erişte atıştırıyorum ve yalnız kaldığımız anda Jerrok'a ne yapacağımı hayal ediyorum. Sleipnir'e çiğneyecek bir şeyler vermem gerekiyor ve-

"Küçük konuşmamızı hatırlıyor musun,

Softie?" "Hmm?" Gözlerimi kırıştıtırıp

Bethiah'ya bakıyorum.

"Kuzenime zarar verirsen seni lime lime edeceğim hakkında mı?" Bir düğmeyi çeviriyor ve ekranda beliren bir mesajı okuyor, sonra bana bakıyor. "Bu arada hala geçerli. Eğer ona zarar verirsen seni lime lime ederim."

"Kimseye zarar vermeyi planlamıyorum." Neden Jerrok'un ruhunu parçalamaya çalıştığımı düşündüğü konusunda biraz kafam karıştı. "Ondan gerçekten hoşlanıyorum ve o da benden hoşlanıyor. Bunda garip olan ne?"

"Çünkü bu iş yürümeyecek, Softie," diye tıslayarak bana doğru dönüyor Bethiah. Gözlerinde yaralı bir ışık var. "Yatak odasında her şey eğlenceli ve oyun gibi, ama biri bağlılık istediği anda, siz insanlar her zaman geri çekilirsiniz." Başını iki yana sallıyor. "İkimiz de biliyoruz ki senin burada olman ona sorundan başka bir şey getirmeyecek."

Sözleri acı veriyor, çünkü içlerinde gerçek payı var. Ben gerçekten bu istasyona ya da galaksinin başka bir yerine ait değilim. Sorun da bu... Hiçbir yere ait değilim ve kesinlikle kalmam istenmedi. "Jerrok aramızdaki bu şeyin geçici olduğunu biliyor. Sadece eğleniyoruz." Bu sözler kulağıma boş geliyor ve Jerrok'la yalnız kalacağım için duyduğum heyecan dibe vuruyor. Benim burada olmam şimdiye kadar onun için sorundan başka bir şey olmadı. Muhtemelen gittiğimde çok sevinecek.

Çıtırdattığım eriştelerin tadı ağızımda birden kül gibi oldu. Çantayı bir kenara fırlatıp gemiden kaçmak istiyorum.

Bethiah neşeyle, "Ben sadece ikiniz için de gerçekçi beklentiler oluşturmaya çalışıyorum," diyor ve başka bir düğmeyi çeviriyor. "En iyisi bu."

"Biz sadece şakalaşıyoruz. Söz veriyorum. Hiçbir anlamı yok." Belki yeterince sık söylersem inanırım. "Nasıl olsa va Sithai ile gidiyorum." Özellikle de kalmam istenmediği ve Bethiah buraya ait olmadığımı açıkça belirttiği için.

"Onlara selamımı söylemen gerekecek," diye dalgınca cevap veriyor Bethiah, sanki şu anda kalkmaya hazırmış gibi koltuğunu ayarlıyor.

"Yapacağım." İçimdeki kaçma dürtüsüyle yerimden fırlıyorum ve köprüden kaçarken neredeyse Jerrok'a çarpıyordum. Yüzündeki ifade düpedüz ekşi ve bunu sevmemem gerektiği halde seviyorum. Tanrım, bu adam söz konusu olduğunda berbat bir haldeyim. Parlak bir gülümsemeyle

idare ediyorum. "Ben... hurdacılığa geri döneceğim."

Bethiah'nın başka bir şey hakkında gevezelik ettiğini duyamadan gemiden inip hangara geri dönüyorum. Körfeze çıktığımda tekrar nefes alabileceğimi hissediyorum. Geri dönüştürülmüş istasyon havasını birkaç ciğer dolusu içime çekiyorum,

hafif mineral tadını takdir ediyorum. Kazıma istasyonuna yöneliyorum ama Jerrok'un gözlükleri masanın üzerinde duruyor ve onları görmek kalbimi sızlatıyor çünkü onu gözlükleriyle çalışırken görmeye bayılıyorum. Yönümü değiştirip teraryuma doğru gidiyorum.

Bitkiler bu sabah canlı görünüyor, sahte istasyon ışığı gün doğumunu taklit edecek şekilde ayarlanmış. Su damlacıkları yaprakların üzerinde parıldıyor ve hava taze bir sulamayla nemleniyor. Sanırım toprak biraz daha kuruyana kadar ot da ekemiyorum, çünkü çamur kekleşiyor ve çalışmayı zorlaştırıyor. İç çekerek en sevdiğim bankı buluyorum ve üzerine çöküyorum. Ağrıyan kaslarım itiraz ediyor ama bu sefer seksi bir gurur nişanı gibi hissetmiyorum.

Bu sefer, sadece acıttılar.

Yanımda küçük bir öksürük duyuyorum ve Sleipnir'in en sevdiği yerden çıktığını, pullu derisinin bir opal gibi parladığını görmek için ona bakıyorum. Kendisi biraz çamurlu ama gözleri her zamanki gibi güzel ve bilgili, gelip başını dizime koyuyor ve bana içtenlikle bakıyor.

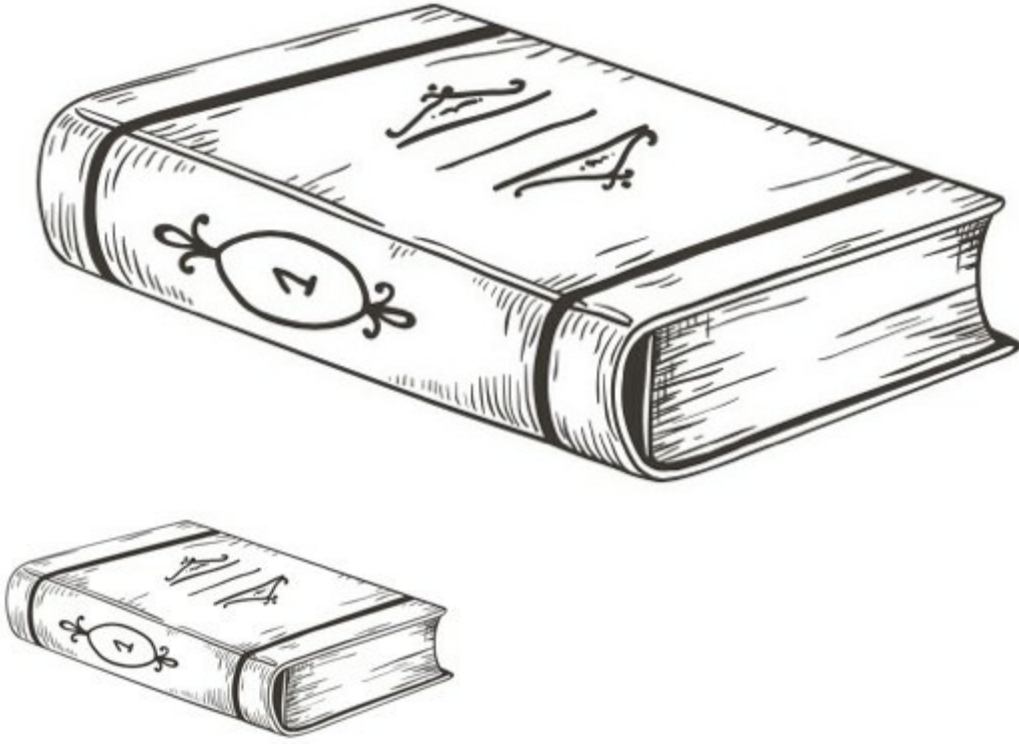
Sanki ne kadar acı çektiğimi biliyor.

"Merhaba bebeğim," diye fısıldıyorum ağzını okşayarak. "Üzgün olduğumu fark ettin mi?"

Yüzünü bacağıma sürüyor, dikkatimi çekmek istediğinde yaptığı o küçük yarım öksürüğü yapıyor.

İç çekerek kulaklarının arkasını kaşıyorum. "Bu senin hatan değil. Sen harikasin, bir kızın isteyebileceği en iyi arkadaş ve evcil hayvansın. Benim hatam. Ben sadece... aptalım." Gözyaşlarıma engel oluyorum, çünkü hiçbir şey için ağlamanın anlamı yok. Jerrok'a aşık olduğumda neye bulaştığımı biliyordum. Onun yalnız biri olduğunu ve değişmeyi düşünmediğini biliyordum.

Bunu biliyordum ama yine de ona aşık oldum. Yani bu benim hatam.

JERROK

Kanım buz gibi.

Bethiah'ya metodik bir şekilde cevap veriyorum, ona dikkat etmesem bile. Yürüyorum ve konuşuyorum ama içimde bir ölü var. Sophie'nin kuzenime söylediği sıradan sözler kafamın içinde tekrar tekrar çınlıyor.

Sadece şaka yapıyoruz, söz veriyorum. Bir anlamı yok. Nasıl olsa va Sithai ile gidiyorum.

Dün gecedan sonra, her şeyin farklı olduğunu düşündüm. Dün gecedan sonra, düşündüm ki... belki... ona biraz daha kalmak isteyip istemediğini sorabilirdim. Sadece benimle olmak için. Ve cevabının iyi bir cevap olmasını umuyordum. Dün gece paylaştıklarımızdan sonra, bu mümkün görünüyordu.

Belli ki ben üç çeşit aptalım. Tabii ki gidecek. Elbette sahip olduklarımız onun için hiçbir şey ifade etmiyor. Kalmayacak çünkü yıllarca kapana kısıldıktan sonra Sophie özgür olmak istiyor. Bunu anlıyorum ve ihtiyacı olan son şey, onu fazlasıyla sahiplenene asık suratlı bir hurdacı. Bu yüzden ondan kalmasını istemeyeceğim. Va Sithai döndüğünde, içim parçalansa bile onu gülümseyerek uğurlayacağım.

Çünkü Sophie mutlu olmayı hak ediyor ve ben de onun kendisini mutlu eden şeyi yapmasını istiyorum.

Pleasure Spot ateşleniyor ve artık çok daha çirkin ve hava koşullarından hafifçe hırpalanmış olan gemi hangar bölümü kapılarına doğru yöneliyor. Kuzenime veda etmek için elimi kaldırıyorum ve hava kilidinden içeri giriyorum. Kapı arkamdan kapanıyor ve Bethiah'nın gemisinin kalkışını izliyorum. Uyuşukluk geçmiyor. Soğuk karnımda kalıyor.

Sophie benim değil.

Bu benim bir mesakkah olarak sahip olduğum her şeye aykırı. Halk olarak, biraz açęözlü olmaktan daha fazlasıyız ve çabuk bağlanıyoruz. Görünüşe göre bu durum, kendi yaşıtlarımla çok fazla zaman geçirmesem bile geçerli.

Çünkü Sophie'yi alıp asteroid istasyonumla olan tüm iletişimi kesmek istiyorum. Kimse onu bulamasın diye mekiğimi alıp onu götürmek istiyorum. Ama... o zaman ben de onun son efendisi kadar kötü olurum.

Bunu kazanamazsın.

Öfkeli acı dalgasına karşı savaşıyor gözlerimi kapatıyorum. Bunun böyle olduğunu biliyordum. Sophie'nin her zaman gideceğini biliyordum. Ona karşı hisler geliştirmiş olmam hiçbir şeyi değiştirmiyor. Bunu aşmam gerekiyor. Birkaç sakın nefes alıp rahatlamaya çalışıyorum. Sophie hâlâ burada. Şimdilik benim.

Birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkarmalıyım. Ona ne kadar mükemmel ve harika olduğunu göstermeliyim. Vücudumdaki her kemikle onu sevmeliyim ve belki, belki ara sıra geri gelir ve ziyaret eder. Ne de olsa va Sithai yılda bir ya da birkaç kez enkazı boşaltmak için uğruyor.

Hiç yoktan iyidir.

Bu düşünceyle Sophie'yi bulmaya gidiyorum.

Benim odamda ya da eski odasında değil, bu yüzden teraryuma doğru gidiyorum. Carinoux ile konuşurken, hayvanın üzerine titrerken takındığı o şerbetli tonda alçak sesini duyuyorum ve bu yüzüme isteksiz bir gülümseme getiriyor. O şeyi gülünç derecede seviyor ve karanlık madde sürüşünün getireceği fonları düşünüyorum. Umarım bu para onu her zaman yanında tutabilmesine yeter. Hiçbir şey değilse, belki va Sithai ile bir tür ödeme planı yapabilirim, onlara düzenli olarak kredi gönderebilirim. Bir yolunu bulacağım.

Ayağımın dibine bir sopa düşüyor ve hemen ardından carinoux karo zeminde bacakları ve dişleriyle bana doğru ilerliyor. İçimi bir telaş kaplıyor ama sadece sopayı ağzına alıyor, bana şakacı bir bakış atıyor ve sonra tekrar sıcıyor. Sophie'nin kahkahası teraryumu dolduruyor. "Sleipnir! Onu bana geri getirmen gerekiyordu, şapşal."

Carinoux'nun sarmaşıkların arasında kayboluşunu eğlenerek izliyorum. "Sanırım onunla birlikte gitti," diye sesleniyorum.

Yumuşak ayak sesleri fayans zeminde yankılanıyor ve sonra Sophie her zamanki gibi güzel bir şekilde karşımda beliriyor. Bethiah'nın gösterişli süveterinin, süslü saçlarının ve bir sürü silahının aksine, o sade. Giydiği süveter donuk kahverengi, kullanılmaktan lekelenmiş ve kıvrak bedeninden sarkıyor. Saçları yine iki sıkı düğüm halinde geriye toplanmış, yüzünden kazınmış, ama bu sadece onun ne kadar güzel, ne kadar narin olduğunu vurguluyor... ve beni gördüğünde gülümsemesinin ne kadar geniş olduğunu.

"Sleipnir'in yakalamaca oynayabildiğini biliyor muydun? Çok sevimli." Bana alaycı bir bakış atıyor ve sarmaşıkları işaret ediyor. "Hâlâ 'bana geri ver' olayı üzerinde çalışıyor ama bu da bir başlangıç." Sophie yüzümü inceliyor ve gülümsemesi kayboluyor. "Bethiah kalmaya mı karar verdi?"

Kederli görünmeliyim. Tek yapmak istediğim Sophie'yi yakalayıp ona sıkıca sarılmakken, yüzümü cevap veren bir gülümsemeye zorluyorum. "Hayır, o gitti. Artık sadece biz varız."

Yüz ifadesi hüzünlüleşiyor, gözleri hüzünleniyor. "Onu özleyecek misin?"

Senin kadar değil, demek istiyorum. Onun yerine omuz silkiyorum ve evcil hayvanının bitkilerin arasında kaybolduğu yere bakıyorum.

Sophie beni şaşırtarak kollarını belime doluyor, beni tutuyor ve yanağını göğsüme yaslıyor. Elleri sırtımda aşağı yukarı geziniyor. Beni rahatlatıyor.

Boğazımdaki sert duygu düğümü inanılmaz derecede büyüyor ve onu kendime sıkıca sarıyorum. Onu asla bırakmak istemiyorum. Asla. Kalması için aklıma gelen her şeyi yapacağım. Ne olursa olsun. Zihnim ona her şeyi teklif etme ihtiyacıyla dolup taşıyor - karinoux, daha fazla kitap, çiçek

tohumları, güzel kıyafetler - ama... Bunu yapamam. İstemiyorsa kalması için ona rüşvet veremem. Bu yüzden onu kendime doğru sıkıca sarıyorum ve bu anın tadını çıkarıyorum.

"*Jabberwock* ne zaman geliyor?" diye soruyor, sesi göğsümde boğuklaşıyor, elleri sırtımda bir aşağı bir yukarı geziniyor.

"En azından birkaç gün için."

"Mmm." Cevabı alçak ve boğucu ve benim horozum uyanıklığa dikiliyor. "Zamanı nasıl geçireceğiz?"

Bir an düşündüm. *Yatakta*, ilan etmek istiyorum, ama belki de kastettiği bu değildir. Başka bir şey mi yapmak istiyor? "Hurdacılık yapabiliriz elbette. Ve eğer istersen, sana mekiği nasıl kullanacağının temellerini gösterebilirim-"

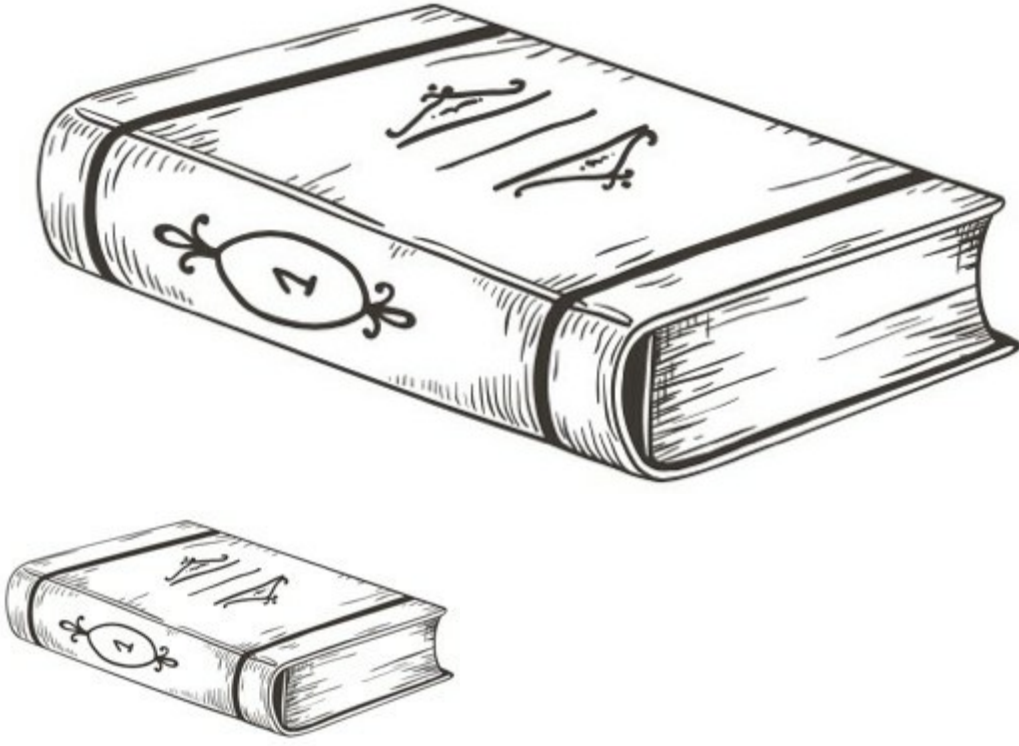
Eli kuyruğuma doğru kayıyor ve bir parmağını kuyruğumun altında alaycı, çırpınan dokunuşlarla gezdiriyor. Sikim sarsılıyor ve kesem geriliyor. Kef me, ama bu iyi hissettiriyor.

"Ya da..." Boğuluyorum. "Başka şeyler de yapabiliriz."

Sophie dudaklarında muzip bir gülümsemeyle bana bakarak, "Bu fikir hoşuma gitti," diye mırıldandı. "Aklında ne var?"

Hiçbir şey söylemeden onu kalçalarından tutup kollarımın arasına aldım. Teraryumu arkamda bırakıp odama ve paylaştığımız yatağa doğru ilerliyorum. Sophie kıkırdıyor, yüzünü bana gömüyor ve boynuma öpücükler kondurmaya başlıyor.

Ona mekiği nasıl kullanacağını göstermek bekleyebilir. Sophie'yle geçirebileceğim her anı özümsemeliyim.

SOPHIE

Jabberwock'un gelmesinden nefret ediyorum. Nefret ediyorum. Bethiah'nın günlerce etrafta dolanmasından sonra, Jerrok'la haftalarca yalnız kalmak istiyorum. Şimdi yatağı paylaşmanın yanı sıra seks de yapıyoruz. Gün içinde yapılması gereken her şeyi yapmak için yeterli zaman yokmuş gibi geliyor. Jerrok istasyonun bakımıyla ilgileniyor ve birimiz diğerine karşı şehvetle dolmadan önce bir süre gönülsüzce didişiyoruz ve sonra sevişirken tüm iş düşünceleri kapıdan dışarı çıkıyor.

Ellerimi üzerinden çekemediğim biriyle birlikte olmanın verdiği sersemliği daha önce hiç yaşamamıştım ve Jerrok'la birlikte olmak inanılmaz. Ona her yaklaştığımda, onu yakalamak ve onu ne kadar çok istediğimi göstermek istiyorum. Birbirimizin yanından geçemiyoruz ya da çılgınca, aç öpüşmelere dönüşmeden bir konuşma başlatamıyoruz. İstasyondaki her masa ve tezgahın üzerinde sevişiyoruz. Duşta sevişiyoruz. Koridorda sevişiyoruz, o içime girerken ben sırtımı duvara dayıyorum. Onun yatağında ve benim yatağında seviştik.

Ona bağımlıyım. Bunu tamamen kabul ediyorum. Uyandığımda ilk aklıma gelen Jerrok oluyor ve uyuduğumda gördüğüm son şey de o oluyor. Çalışırken bile düşüncelerim onunla dolu ve günlük monotonlukta hurdacılık ve erişte yemek aslında çok eğlenceli. Bu rahat bir rutin ve keyifli bir arkadaşlık sayesinde daha da güzelleşiyor. İstedığımız zaman ara verebiliyoruz (ve sık sık veriyoruz) ve genellikle tekrar birbirimizin kollarına dönüyoruz.

Onunla ilgili her şey inanılmaz. Sadece içimdeyken beni tüm doğru noktalara vuran sikiindeki piercingler değil. Sadece mahmuzu da değil, gerçi Tanrı biliyor ya o da kesinlikle harika ve hiç bu kadar sert boşalmamıştım. Ya da her sabah beni uyandırdığında ağzı bacaklarımın arasındayken? Cennet gibi. Ama... tüm bunlardan daha fazlası.

Jerrok ve bana bakışı. Boşaldığımda bana sarılması ve tüm bu süre boyunca benimle konuşması, bana sahip olduğunu hissettirmesi. Birbirimize dönük olduğumuzdan emin olmak için her zaman çok ama çok dikkatli olması, çünkü beni neyin tetiklediğini biliyor. Sevdiğim şeyler bunlar. Kendimi yaşayan en şanslı kadın gibi hissettiren anlar.

Her gün bütün günümü sadece onunla geçirebilirdim, sevişerek, hurdacılık yaparak ve takılarak. Belki de bu yüzden *Jabberwock* geldiğinde çok içerliyorum.

Kapak açılıp insanlar gemiden dışarı dökülürken isyankâr bakışlarımı gizlemeye çalışıyorum. Bu daha büyük bir kruvazör, özel bir gemi için gördüğüm en büyüklerinden biri. Hangara doğru süzülürken Jerrok onu gördüğüne memnun olmuş gibi sesler çıkarıyor. "Skater sınıfı motor. Bunlar güzel."

Onu dürtüyorum. "Belki kibarca sorarsan onunla oynayabilirsin."

Bana şaşırtıcı derecede çocuksu bir sırıtış atıyor ve kalbim biraz eriyor. *Jabberwock'un* burada olmasıyla ilgili ne hissedersen hissedeyim, bunun Jerrok için keyifli bir ziyaret olduğu açık ve ben de bunun tadını çıkarmak için elimden geleni yapmak istiyorum. Üzerimdeki pelerin ve kaputu, yüz hatlarımı örten ooli maskesini ayarlıyorum. *Jabberwock'un* mürettebatının güvende olması gerekse de, işi şansa bırakmak istemiyoruz. Ne de olsa Bethiah gibi sürpriz bir yolcuları olabilir. Jerrok bana tüm korsanların kayıt dışı yolcu alma eğiliminde olduğunu, genellikle hızlı bir ya da üç kredi kazanmak için ve bunların çoğunun hapisane sistemlerinden ve kolluk kuvvetlerinden saklanan kaçak mahkumlar olduğunu açıkladı.

Umarım bir yolcuları vardır, çünkü o zaman belki de uzun süre kalmazlar.

"Jerrok! Seni cıvata kovası!" Rampadan aşağı inen devasa erkek mesakkah, yüzünde geniş bir sırıtışla kollarını açıyor.

"Kivian," diyor Jerrok ağırbaşlı bir selamlamayla.

Kivian... bir mesakkah korsanında görmeyi beklediğim şey değil. Gemi üniforması giyen ve silahları bellerinde kılıflı olan va Sithai kardeşler gibi olacağını düşünmüştüm. Ağır botlar giyerler ve modaya değil dayanıklılığa önem verirler. Kivian... bu notu almamış. Karşılama için kollarını açtığında, kolları dalgalanır ve 70'lerin eski diskolarındaki gibi parıldar. Tuniği, boynunda tonlarca fırfır bulunan uçuşan bir ipekten yapılmıştır ve kemeri mücevherlidir ve üzerinde tek bir silah bile yoktur. Botları ıslıl ıslıl ve o kadar çok mücevherle kaplı ki Jerrok'un eski hurda mekiğinden daha değerli olduklarından şüpheleniyorum. Kivian'ın saçları kısa ve tek gözünün üzerinde gösterişli bir şekilde toplanmış, Jerrok'un taramayı unuttuğu karmakarışık yelesiyle vahşi bir tezat oluşturuyor. Korsan kaptanı bu kadar iri ve kaslı olmasaydı, tüm bu mücevherlerle tamamen gülünç görünebilirdi.

Jerrok'a korumacı bir şekilde yaklaşmak istiyorum çünkü "bir kova cıvata" yorumu beni rahatsız ediyor ama Jerrok Kivian'ı selamlamak için ilerliyor, görünüşe göre diğer erkeğin gösterişli selamından rahatsız olmamış. Kollarını kavuşturuyorlar ve Kivian sanki şok olmuş gibi Jerrok'a bakıyor. "Bütün o kirler olmadan seni tanıyamadım. Ne oldu? Yetkililer gelip seni tuttu mu? Seni yıkanmaya mı zorladılar?"

"Oldukça otoriteler miydi?" diye sesleniyor arkasındaki iri erkek.

"Komik değil, Tarık," diye sesleniyor keskin bir kadın sesi ve bir elin bir kolu tokatlama sesi duyuluyor. "Biraz komik," diyor Tarekh denen kişi sırtarak. O... iğrenç biri. Bunu söylemenin en güzel yolu bu.

Bazı yaralı uzaylılar gördüm, ama bu adam sanki güçlü mesakkah özellikleri kırılmış ve sonra kötü bir şekilde yeniden düzenlenmiş gibi görünüyor. Yine de gülümsemesi dostça ve Jerrok onu Kivian kadar sıcak karşılıyor.

"Görüyorum ki beyninizi de yanınızda getirmişsiniz," diyor Jerrok, öne çıkan küçük bir insan

dışısını işaret ederek.

Tarekh kahkahalarla gülüyor ve kadının omzuna kocaman bir el koyuyor. "Cat bu sefer senin istasyonunu görmek istediğini söyledi. Va Sithai'nin buraya bir arkadaşını bıraktığını duyduk, biz de neden olmasın dedik."

"Zoey durmadan bundan bahsediyor," diyor Cat, adamların yanından geçerken. "Onu bana göster. Bir merhaba demem gerek."

Tamam, görünüşe göre Cat çok cesur. Ufak tefek kadın yanıma yaklaşıırken şaşkınlıkla göz kırpyorum. En fazla 1.80 boyunda ve sıırıslıklam ısılandığında belki 100 kilo olmalı. Liman filosunun verdiği bir süveter giyiyor, üzerindeki yamalar çıkarılmış ve yerine çiçekli nakışlar takılmış, kalçasında da kolu kadar büyük bir blaster asılı. Ve Dünya'dan ayrıldığımdan beri görmediğim çilleri var. Bana doğru yürüyor ve beni ölçüp biçiyor, sonra diğerlerine dönüyor. "Kesinlikle bir ooli maskesi istiyorum. Nereden aldın onu?" Tekrar bana baktı ve elini uzattı. "Bu arada, ben Catrin, Tarekh'in eşiyim. Kendisi arkadaki şapşal gülüşlü koca hödük."

Arkama bakıyorum ve çirkin Tarekh'in bize doğru gülümsediğini görüyorum. Adiron'dan bile daha iri, bu beni şaşırtıyor çünkü Adiron şimdiye kadar gördüğüm en sağlam yapılı mesakkah, ama Tarekh kendi sınıfında. Bu küçücük insan kadını nasıl ezmedi, aklım almıyor. Jerrok'a bakıyorum, sonra isteksizce maskemi çıkarıyorum. "Merhaba," diyorum sessizce. "Ben Sophie."

"Şu güzelliğe bak!" Cat'in keskin sesi tüm hangara yayılıyor. Yüzü saf bir zevk ifadesiyle buruşuyor. "Ve aksanın! Bu... Alabama mı?"

"Tennessee," diyorum utanarak. "Ama o kadar uzun zaman oldu ki artık size pek bir şey anlatamam. Dünya ile ilgili anılarım..." Garip hissederek elimi sallıyorum.

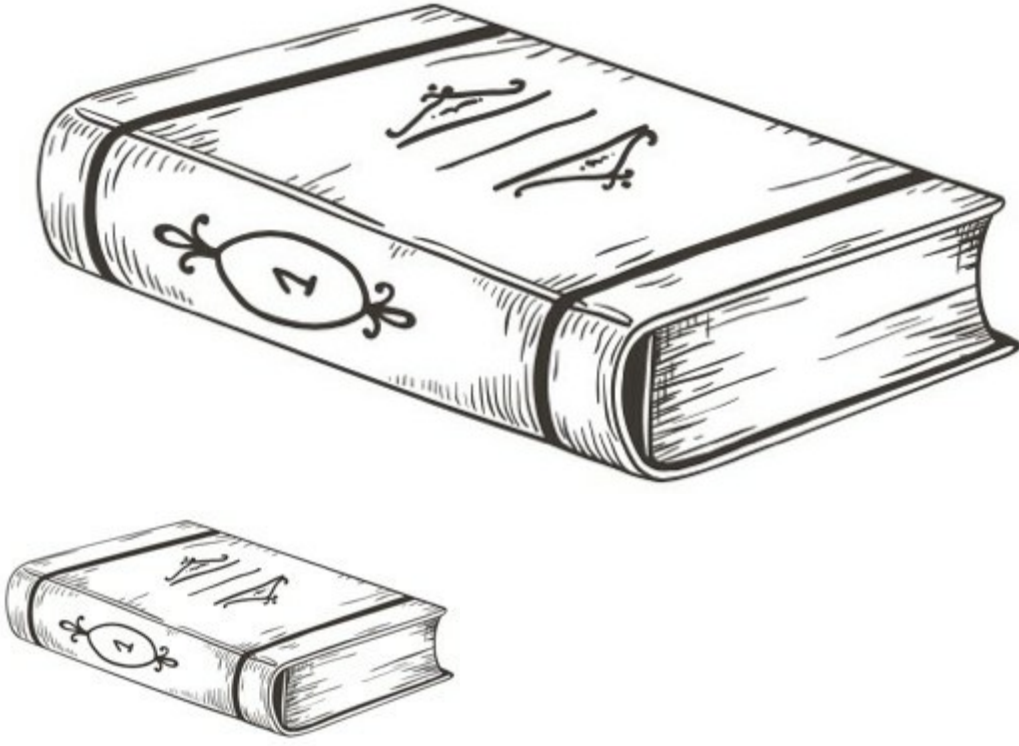
"Başka birinin hayatı gibi geliyor, değil mi? Anlayabiliyorum." Yüz ifadesi sempatik. "Bazen, evet."

Bana elini uzattı. "Diğerleri seninle tanışmayı çok ister. Özellikle de Zoey. Ama kardeşleri hakkında sorguya çekilmeye hazır ol."

Uh oh. "Izgara mı?"

"Ah evet. Günlerdir başka bir şey konuşmuyor." Cat gözlerini deviriyor, yüzünde parlak bir gülümseme var. "Görünüşe göre iletişim konusunda pek iyi değiller, bu yüzden tüm dedikoduları ona anlatman için sana güveniyor."

Zoey bu konuda yanılmıyor. Va Sithai de beni aramadı.

SOPHIE

Kedi beni diğer insan kadınlarla tanışmam için *Jabberwock*'a götürüyor, sürüklüyor, tüm coşkusuyla. Ben biraz daha isteksizim, çünkü kendi türümden olanlarla etkileşime geçmeyeli uzun zaman olmuştu. Kim, elbette, ama o aylar ve aylar önceydi. Ondan önce, bir efendiye hizmet eden başka bir köyle ara sıra karşılaşıyordum ve bu karşılaşmalar hiç hoş değildi. Kim bile mutlu olmaktan çok stresliydi ama Cat... mutluluktan köpürüyor. Yüksek sesle konuşuyor, yanından geçerken arkadaşının kışını tokatlıyor ve tamamen korkusuz görünüyor. Beni köprüye doğru sürüklüyor, çünkü "Zoey orada olacak."

Köprüye geldiğimizde ise biraz şaşıyorum. Gemi *Küçük Kardeş'ten* daha büyük, kontroller ise aşına olduğum akıl almaz düğmeler dizisinden çok daha karmaşık. Navigasyon istasyonunda iki koltuk var ve birbirlerine çok yakınlar. Ben izlerken, uzun boylu, neredeyse fazla düzgün görünümlü bir mesakkah bize doğru bakıyor. Saçları kısa kesilmiş ve gemi üniformasının düğmeleri sonuna kadar iliklenmiş. Nişastalı görünüyor. Onaylamıyor. Ama sonra yanındaki kadın dönüyor ve hiç de öyle değil. Bu Zoey olmalı ama hayal ettiğim gibi değil. Nedense gördüğüm çoğu mesakkah gibi ince ve zarif olacağını düşünmüştüm. Bu kadın kısa boylu ve iri göğüslü, yanındaki adamla uyumlu bir üniforma giyiyor ama kolları kıvrılmış ve kahverengi saçları açık yakasına değen ipeksi bir at kuyruğu şeklinde toplanmış. Şaşkınlıkla bana baktı. "Vay anasını, Sophie. Merhaba!" Cat'e kaşlarını çatıyor. "Onu neden buraya sürükledin? İstasyonlarını ziyaret edecektik, değil mi?"

"Kıçın hâlâ burada, köprüde." Cat hiç istifini bozmadan ona bir parmak sallıyor. "Siz ikinizin dikkati dağılmadan ve ben görmek istemediğim bir şey görmeden önce gelip sizi almamız gerektiğini düşündüm."

Zoey'nin yanındaki düzgün görünüşlü adam kızardı ama Zoey sırtlamakla yetindi. "İzlediysen bu benim suçum mu?"

"Köprüde sevişiyorsanız öyle."

"Bunu bir misafirin önünde konuşmak zorunda mıyız?" diye sertçe soruyor erkek.

"Doğru. Özür dilerim." Zoey eğildi ve uzaylının ağzına bir öpücük kondurdu. "İhtiyacın olursa gelip beni alır mısın?"

Yüz ifadesi yumuşar. "Git. Burada iyi olacağım."

Zoey sırttı ve sonra oturduğu yerden sıçradı. Hemen bana doğru geliyor, kollarını uzatmış... sanki bana sarılacakmış gibi.

Telaşla geri çekildim ve bir adım geri çekildim.

Garip bir sessizlik köprüyü dolduruyor. Zoey gülümsemeyi başararak, "Doğru," dedi. "Çok uzun zamandır özgür olmadığını unutmuşum."

Cat sadece omzumu okşadı. "Sonrasında uzun bir süre herkesin suratına yumruk atmaya çalıştım. Tarekh beni serbest bıraktığında yüzüne tükürdüğümü biliyorsun."

Düşündükçe yüzüm kızarıyor. "Çok mu kızgındı?"

"Hayır, aşık oldu." Bana ve Zoey'e sırttı. "Hadi gelin. Jerrok'un istasyonunu işgal edip onu perişan etmeden önce gidip diğerlerini alalım."

Cat beni gemiye doğru çekiyor ve bu kadar çok insan karşısında biraz şaşkınım. *Jabberwock'ta* sekiz mürettebat ve Fran ile Kivian'ın yeni bebeği Jasmine var. Bu sayı çok fazla gibi görünmüyor ama ne kadar gürültülü olduklarını, geminin büyüklüğüne rağmen ne kadar kalabalık olduklarını görünce şaşkına dönüyorum. Jerrok'un ıssızlığın ortasındaki istasyonunun katıksız sessizliğine kıyasla günlük olarak böyle yaşamayı hayal bile edemiyorum. Bu bana (biraz fazla) ziyaret ettiğimiz, insanların duvardan duvara birbirleriyle konuştukları uzay istasyonunu hatırlatıyor.

Uzayda işler böyle yürüyor ama ben bundan hoşlanmıyorum.

Cat beni büyük bir dinlenme odasına götürüyor ve orada iki kadınla birlikte iri bir mesakkah erkeği oturuyor. Uzaylı adam bacaklarının arasında oturan kadının saçlarını okşuyor, kadının gözleri tuhaf görünümlü bir siperlikle kapalı. Diğer kadının kucağında kocaman bir bebek var ve bebek bezi çantasının uzaydaki karşılığı gibi görünen bir şeyle uğraşıyor.

"Çocuklar," diyor Cat. "Hazır değil misiniz? Yıllar önce indik."

Adam kadının saçından başını kaldırıp Cat'e kaşlarını çatarak bakıyor. "Iris örgü istiyor. Neredeyse bitirdim."

Iris - tuhaf siperlikli kadın - bize doğru tatlı tatlı gülümsüyor. "Çok önemli bir şeyse atlayabilirim."

"Hayır," diyor arkadaşı olduğu belli olan adam. "Ben hallederim." Saçlarını bölümlere ayırıyor ve örmeye başlıyor.

"Fran?" Cat, görmezden gelindiğinde bebekli kadına bıkkın bir bakış atıyor. "Bütün bunlara gerçekten ihtiyacın var mı? Jerrok'un küçük istasyonunu ziyaret ediyoruz."

"Ah, özür dilerim. Bebekler konusunda uzman olduğumu bilmiyordum," diye karşılık veriyor Fran ve çantaya küçük bir battaniye daha atıyor. "Ben her şeyi aldığımı emin olurken gelip onu tutmak ister misin?"

Kedi alay ediyor. "Hayır."

Zoey neşeyle, "Kahretsin, var," diyor ve kollarını açarak öne doğru bir adım atıyor. Bebeği kollarının arasına alıp yanağına kadar sıkıyor ve sırtlıyor. "Ne kadar tatlı küçük bir bebek. Evet öylesin," diye mırıldanıyor, sesi tıpkı benim Sleipnir'le konuştuğum gibi çıkıyor. Yumruğunu emmekle daha çok ilgilenen bebeğe öpücük sesleri çıkarıyor. "Onu tutmak ister misin Sophie?"

"Ben mi?" Bu düşünce karşısında dehşete kapıldım. "Hayır, hayır... Hiç sanmıyorum. Bebeklerle aram iyi değildir." Zoey omuzlarını silkiyor ve küçük bebeği sevmeye devam ediyor.

"Yeterince hızlı öğreniyorsun," diyor Fran, yorgun bir gülümsemeyle bana doğru bakarak. "Kendimi tanıttım mı? Hatırlayamıyorum. Ben Fran, Kivian'ın eşi ve bu da Iris." Önce vizörlü kadını, sonra da eşini işaret ediyor. "Alyvos."

"Biliyorum," diyorum gülümsemeyi başararak. "Ben Sophie. Jerrok'un misafiriyim."

"Harika. Şimdi gidip istasyonu kontrol edebilir miyiz?" Cat soruyor. "Tarekh, Jerrok'un akı reseptörü için sakladığı bazı yedek parçalar olabileceğini söylüyor ve ben de gidip bakmak istiyorum."

"Şu anda sahip olduğumuz akı reseptörünün nesi var?" Zoey sorar, sesi savunmacıdır.

Fran bebek bezi çantasını karıştırıyor. "Jasmine'in emziğini gören oldu mu? Burada olduğuna yemin edebilirim."

Sanki herkes birbirinin üzerine konuşuyor. Fran kimseyle özel olarak konuşmamaya devam ediyor, Zoey ve Cat tartışıyor ve Alyvos sesleri gittikçe yükselirken kadınlara birkaç kısa kelime havlıyor. Jasmine dünyanın en sakin bebeği olmalı çünkü tüm bu atışmaları duymazdan geliyor. Iris de öyle. Sanki bunların hiçbiri onu en ufak bir şekilde etkilemiyormuş gibi sessizce yerde oturuyor.

Beni huzursuz ediyor. Dışarıdaki erkeklerle sohbet ediyor olsa bile Jerrok'la dışarıda olmayı arzuluyorum. Bu sadece... bunaltıcı hissettiriyor. Boğazımı olabildiğince kibarca temizliyorum ve sonra konuşuyorum. "Hâlâ kilitli olduğundan emin olmak için gidip carinoux'umu kontrol etmem gerekiyor."

Hemen herkes sessizleşir.

"Carinoux'un mu var? Gerçekten mi?" Zoey şaşırarak konuşuyor. "Ne zaman oldu bu?"

"Peki Jasmine'i getirmek güvenli mi?" Fran ayağa fırladı ve bebeğini Zoey'den geri aldı. "Gemide kalmalı mıyım?"

"Onun adı Sleipnir," diyorum, şimdi bana odaklanan tüm ilgiden biraz korkarak. "Ve o benim duygularıma uyum sağladı. Bir kadını incitmez. Bu yüzden kardeşlerin yerine benimle birlikte," diye ekliyorum Zoey'ye bakarak. "Onu bir...kaçış sırasında bulduk."

Zoey neşeyle, "Onu çaldın demek istiyorsun," dedi.

Başımı salladım. "Kardeşlerin Slatra sistemindeyken ona ben bakıyorum. Geri döndükleri anda satılacak." Bu düşünce beni incitiyor ama bu konuda yapabileceğim bir şey yok. "Ve şu anda teraryumda kilitli, yani tamamen güvendesin." *Jabberwock'un* geleceğini duyduğumda onu oraya yerleştirmiştım.

Iris'in sakin ifadesi eriyen bir ifadeye dönüşür. "Oh, bir teraryum mu? Ziyaret etmeyi çok isterim." Uzanıp arkadaşının eline dokunuyor. "Gidebilir miyiz, Alyvos?"

"Tabii ki." Bana doğru bir bakış fırlattı. "Carinoux'nun beni parçalara ayırmaması şartıyla." Başımı sallıyorum. "Çok akıllı ve usludur. Sadece biraz çiğneyici."

"Gidelim o zaman." Fran çantasını omzuna atıyor, kucağındaki bebeği sallıyor. "Ben de bir teraryum görmek isterim."

Diğerlerini gemiden indirip hangara götürürken kendimi dünyanın en beceriksiz ev sahibesi gibi hissediyorum. *Jabberwock'tan* çıktığımız anda Jerrok'un bakışları beni bulana kadar diğerlerini arıyor. Bana başıyla selam veriyor ama gözlerindeki ifade çok sıcak ve bana Iris'in üzerinde gezinmeye devam eden Alyvos kadar sahiplenici olduğunu hissettiriyor.

Kivian hemen gelip bebeği Fran'in kucağından alır ve salyalı yüzüne bir düzine öpücük kondurur. "Benim küçük güzel kızımı görmelisin Jerrok. Tıpkı babasına benziyor."

"Onunla tanıştım mı?" Jerrok karşılık verir.

Fran sadece gülüyor ve arkadaşının yanına kayıyor. Cat Tarekh'e doğru ilerliyor, kıcını tekrar avuçluyor ve sonra küçük grubumuza yeniden katılıyor.

Zoey hemen bana yaklaştı. "Ee..." diye başlıyor, yüzünde beklenti dolu bir ifade var.

Uh oh. "Evet?" İlişkimle ilgili Bethiah düzeyinde rahatsız edici sorulara karşı kendimi hazırlıyorum

Jerrok ile.

"Mathiras gece boyunca uyuyor mu?"

Göz kırpıyorum. Beklediğim bu değildi ama Zoey elbette kardeşlerini soracaktı. "Bilmiyorum. Uyumakta zorlanıyor mu?"

Başını sallıyor. "Hep öyleydi. Zihni kapanmıyor. Peki ya Kaspar? Ciğerleri nasıl? Hâlâ ölmek istiyor mu? Adiron hâlâ üzgün ve yalnız mı?"

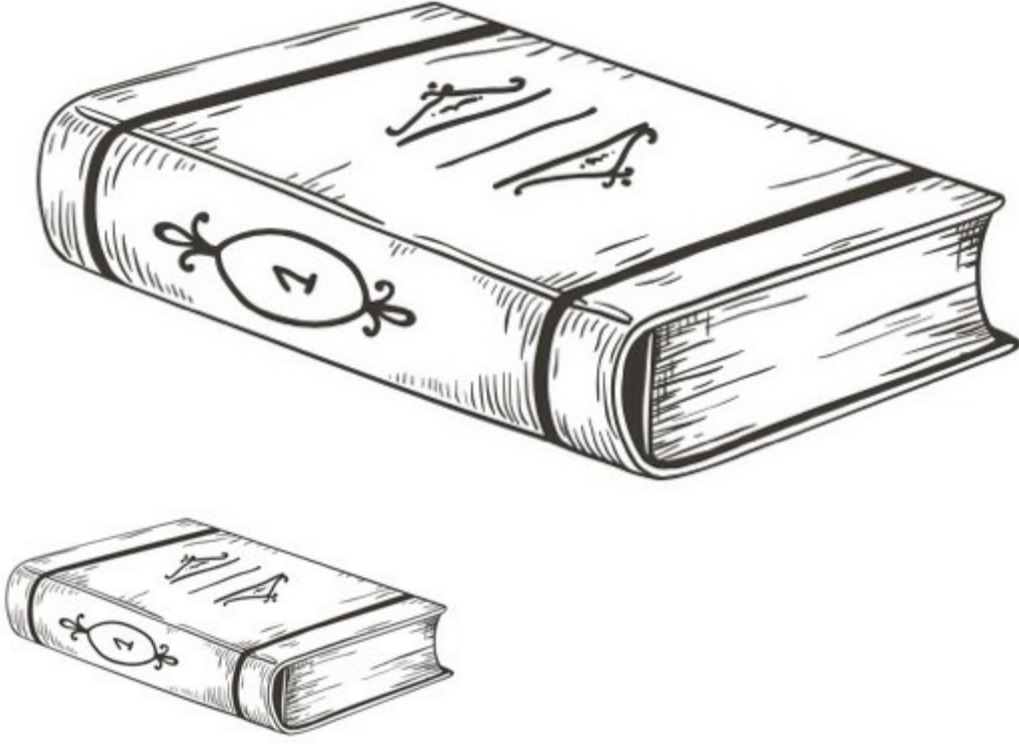
Zoey'nin kardeşleri hakkında bilgi almak için sabırsızlanan ciddi yüzüne bakıyorum ve kendimi gelmiş geçmiş en kötü insan gibi hissediyorum. Va Sithai kardeşlerin durumlarının iyi olup olmadığına hiç dikkat etmediğimi fark ettiğimde içimden suçluluk duygusu geçiyor. Bana hep iyi göründüler. Yetkin. Kontrollü. "Adiron... mutlu görünüyor mu?"

"Tabii ki öyle. İşte sana Adiron." Kollarını kavuşturmuş, bekliyor. "Alt dudağı dışarı sarkmış bir şekilde etrafta dolaşıp üzölmeyecek."

Benim gibi mi acaba? "Ben... onları henüz o kadar iyi tanımıyorum. Konuşmalarımızın çoğı benim navigasyon sistemini öğrenmemle geçti... ve pek de iyi değildi."

Bir elini havada sallıyor. "Bu tür şeyleri eninde sonunda öğrenirsin. Bir ya da iki ay içinde senin için ikinci doğa olacak."

Bundan pek emin değilim. "Teraryumu görmeye gidelim mi?" Va Sithai hakkında düşündüğömden daha az şey bildiğimi fark etmenin verdiği rahatsızlıktan kaçmaya çalışarak koridorları işaret ediyorum.

SOPHIE

Sleipnir bir hit.

Herkes büyük carinoux'ya bayılıyor ve o kimseye hırlamıyor. Herkesi dikkatle kokluyor, sonra sevmek için Iris'in yanına park ediyor ve başını onun eline sürtüyor. Biraz zamanımı alıyor ama sonunda vizörünün ona bir tür sınırlı görüş sağladığını ve bunun altında kör olması gerektiğini anlıyorum. Bu, Alyvos'un onu neden bu kadar koruduğunu ve teraryuma girerkenki çocuksu sevincini açıklıyor.

"Burada hava farklı hissediliyor ve kokuyor," diyor bize, yüzü gülümsüyor.

"Öyle," diye katılıyorum. "Burayı gerçekten seviyorum. Aşırı büyümüş bazı bitkileri temizlemeye çalışıyorum, ama kesinlikle devam eden bir çalışma."

"İstasyonun geri kalanı gibi," diye ekliyor Cat.

Zoey banklardan birine uzanmış, gözlerindeki huzursuz bakış bana Kaspar'ı fazlasıyla hatırlatıyor. "Burada olmayı nasıl buluyorsun?" diye soruyor bana. "Göründüğü kadar sefil mi?"

Sefil mi? Kaşlarımı çatıyorum. "Hayır, burayı seviyorum." "Seviyor musun?" Cat'in sesi bıçak gibi kesiyor. "Burayı mı?" "Buranın nesi var?"

Cat yüzünde inançsızlık ifadesiyle etrafımızı işaret ediyor. "Fark ettiniz mi bilmiyorum ama burası biraz hurda yığını gibi. İstasyonun çoğu yok edilmiş ve evrenin kış ucundaki bir asteroidin üzerindesiniz. Sevilecek ne var ki?"

Sözleri duygularımı incitti, çünkü Jerrok'a bir saldırı gibi geldi. "İstasyonun tamamına ihtiyacı yok. Onarılan odalar onun için fazlasıyla yeterli. Ve bu kadar çok odayı

Eğer durum buysa, tüm mekanın bakımıyla ilgilenirdi. Burada bir ekiple mutlu olmazdı. Yalnız olmayı seviyor. Hurdalara gelince... Bu onun işi. Burada her türlü şey var. Bu çöp değil. Ortaya çıkarılmayı bekleyen bir hazine." Çenemi kaldırıyorum. "Ve Jerrok her şeyi yeniden kullanma konusunda en iyisidir. Bu istasyonu sadece hurdaya çıkardığı şeylerle ayakta tutuyor. Yiyecek ihtiyacını da karşılıyor. Bence harika iş çıkarıyor."

"Eminim," diyor Cat, yüzünde sinsi bir gülümsemeyle. Diğerleri de bana gülümsüyor ve onların bilmiş bakışları beni tedirgin ediyor. Belki de Jerrok'u savunurken çok açık, çok kararlı davranıyorum. Ama umurumda değil. Burası gösterişli olmayabilir ama ferah, sessiz, sakin ve...ve Jerrok var.

Fran, kızının yapraklardan birine vuruşunu izlerken, "Ben kendi adıma bu teraryuma bayıldım," diyor. "Fırsat verilse tüm zamanımı burada geçirirdim."

"İçimden bir ses Sleipnir'in de burayı sevdiğini söylüyor," diyor Iris, carinoux'mun burnunu okşayarak.

"Öyle," diyorum heyecanla. "Çalıların arasına saklanmaya bayılıyor, genellikle elinde çiğnediği bir şeyle. Ve bütün toprağı kazıyor. Bazen o kadar da yardımcı olmasa da benim küçük yardımcım."

Grup kıkırdar.

"Hey, Sophie? Bir dakika konuşabilir miyiz?" Zoey yine yanımda, diğerlerinden biraz uzaktaki bir bankı işaret ediyor.

Daha fazla konuşmak isteyeceğinden şüphelenmiştim. Tüm bu süre boyunca oldukça heyecanlı görünüyordu ve bana kardeşleri hakkında daha fazla soru soracağını biliyorum. Bunu biliyordum ama yine de kendimi buna hazır hissetmiyorum. Bu konuda da navigasyon sistemindeki kadar kötü olacağım. Ama başımı sallıyorum, banka oturduğunda onu takip ediyorum.

Otururken bir bacağını altına sıkıştırıyor, diğer bacağı ise serbestçe sallanıyor. Zoey bana bakıyor ve sonra teraryumun etrafına bakınıyor. "Kardeşlerimden birine aşık değilsin, değil mi?"

Kekeledim, çünkü beklediğim soru bu değildi. "Ne sorusu? Hayır, hayır! Tabii ki hayır. Bana çok nazik davrandılar ama... hayır." Bu düşünce yüzümü ısıttı. "Neden böyle düşündün ki?"

Zoey omuz silkti. "Seni neden yanlarında getirdiklerini düşünmeye çalışıyordum ve kardeşlerimden birine bir şekilde bulaşıp bulaşmadığını merak ediyordum. Ama sonra Jerrok'la birbirinize nasıl baktığınızı gördüm ve gerçeği anladım."

Yüzüm kızardı. "Kardeşlerin sadece bana karşı nazik davranıyorlardı."

"Onlar korsan. Nazik olmak için para almıyorlar." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Hiç uymuyor."

"Belki de küçük kız kardeşlerini söylediklerinden daha fazla özleyorlardır," diyorum usulca. "Ve beni yanlarına aldılar çünkü onlara seni hatırlatıyordum. *Küçük Kız Kardeş*'e geldiğimden beri hiç durmadan senden bahsettiler."

Gözleri şüpheli bir şekilde ıslak görünüyor. "O salakların burada olmamasına üzülüyorum." Burnunu çekiyor ve gözlerini siliyor, bakışlarını başka yöne çeviriyor. "Slatra sistemi, ha?" Başımı salladığımda iç geçirdi. "Dur tahmin edeyim, iletişim de yok."

"Bir tane bile değil."

"O sistemdeki bir istasyonda bir dostum var. Belki onu arayıp yakıt ikmali için uğrayıp uğramadıklarına bakarım." Tekrar gözlerini kaydırıyor ve gülümsemeyi başarıyor. "Peki onlara kalacağını ne zaman söyleyeceksin?"

Kıpırdamadan duruyorum. Ellerim kucağında kenetlenmiş ve tek bir duyguya bile ihanet etmemeyi umarak onları sıkıca kavriyorum. "Kalmayacağım."

Gözleri kısıldı. "Neden olmasın? Yoksa durumu yanlış mı anladım?" Başını öne eğiyor.

"Jerrok'un boynunda bir morluk gördüğümü sandım-"

"Yanlış okumadın." Kıpırdamayacağım. Kıpırdamayacağım. Tırnaklarımı eklemlerime geçiriyorum ve acı odaklanmama yardımcı oluyor. "Ama Jerrok yalnız biri. Kalmamı istemez."

"Öyle değil mi?" Zoey'nin sesi kuru.

Ellerime bakıyorum. Tanrım, neden bütün bu insanlar bu kadar çatışmacı? Biri benimle böyle konuşmayalı o kadar uzun zaman oldu ki, bunun nasıl bir şey olduğunu unutmuşum. "Jerrok yalnızlığı sevdiğini açıkça belirtti," diyorum kararlı bir şekilde. "Biz sadece birbirimizin arkadaşlığından keyif alıyoruz."

Zoey yumuşak bir sesle, "Biliyor musun?" dedi. "Jerrok'un pisliği ve huysuzluğuyla efsaneleştiğini? Diğer korsanlar arasında onun en son ne zaman banyo yaptığına dair bahse girildiğini?"

Kaşlarımı çattım. "Bu çok zalimce. O her zaman banyo yapar. Kokmuyor. O-"

Zoey nazikçe, "O senin için banyo yapıyor," diye devam ediyor. "Kardeşlerime ona bağlı olduğun kadar bağlı değilsin. Bu çok açık. Ve sen de bu istasyonu Jerrok gibi seviyorsun. O yüzden tekrar sormak zorundayım, döndüklerinde neden onlara katılacaksın? Kendini mecbur mu hissediyorsun? Çünkü eminim senin mutlu olmanı isterlerdi. Jerrok'la kalsan muhtemelen çok sevinirlerdi. Onlar için iyi bir arkadaş ve demir atmak için güvenli bir yer. Navigasyon sistemleri hakkında endişeleniyorsan, Kaspar onları herkes kadar iyi biliyor. O sadece tembel." Meraklı bir bakışla beni inceliyor. "Yoksa Dünya'ya geri dönmeyi mi umuyorsun? Çünkü sizi temin ederim ki böyle bir şey asla olmayacak."

Başımı sallıyorum. Dünya'ya geri dönmek hiç radarıma girmemişti. Hiç olmadı. Kaçırılan kişiden çok farklıyım. Kendimle ne yapacağımı bilemezdim. "Ben sadece ait olduğum yeri arıyorum."

"Onu zaten bulduğunuzu düşünmüyor musunuz?"

Boğazımda saf bir özlem düğümü oluşuyor. "Ben... Jerrok çok uzun zamandır yalnız. Kalmamla ilgilendiğini hiç belirtmedi ve-"

Zoey açıkça, "O bir erkek," dedi. "İçimden bir ses, seninle aynı duyguları paylaşmadığını düşünürse duygularını saklamakta çok iyi olacağını söylüyor. Ama eğer paylaşmazsan, gerçeği nasıl bileceksin?" Elini uzatıp dizimi okşadı. "Burada ilk hamleyi senin yapman gerekebilir. Eğer kardeşlerimin yarısı kadar kalın kafalıysa, muhtemelen senin rahat olman ve kendini baskı altında hissetmemen için elinden geleni yapıyordur ve tüm bunları yaparken de gerçekte ne istediğini saklıyordur."

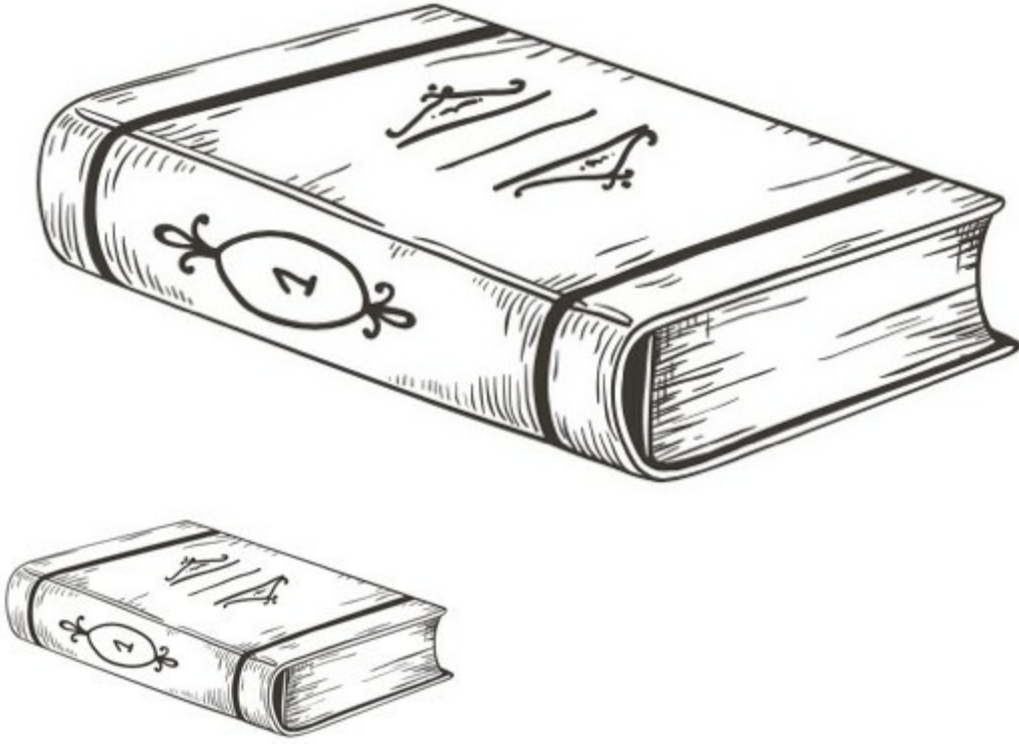
Gerçek olamayacak kadar iyi görünüyor. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü sana Sentorr'un bana baktığı gibi bakıyor," diyor Zoey. "Ve çünkü haftalardır buradasın ve seni bize fırlatmıyor ya da giderken seni de yanımızda götürmemizi istemiyor. Onun yerine banyo yapıyor. Ve gülümsüyor. İnan bana, bu büyük bir olay." Dizime son bir kez sertçe vuruyor. "Ayrıca, eğer yanıyorsam ve hayır diyorsa, zaten gidiyorsunuz, değil mi?"

Kulağa çok kolaymış gibi geliyor. Sadece nasıl hissettiğimi itiraf edeceğim ve her şeyi olurla bırakacağım. En iyisini varsay.

Ama Jerrok ve benim aramdaki bu şey... çok kırılğan hissettiriyor. Yanlış bir şey söyleyip ya da yapıp her şeyi mahvetmekten korkuyorum. Kısa süreli bir mutluluğun tadını çıkarmak mı yoksa her şeyi sonsuza dek riske atmak mı daha iyi?

Keşke bilseydim. Her iki durumda da Zoey haklı. Jerrok'la konuşmam gerek. Nasıl hissettiğimi ve kalmak istediğimi bildiğinden emin olmalıyım. Her şeyi anlatmalıyım, çünkü ne kadar korkutucu olursa olsun, duygularımı açığa vuracak kadar onu seviyorum.

JERROK

Kadınlar teraryumu görmek için istasyona girerken *Jabberwock*'un korsanları bana bilmiş bilmiş bakıyorlar. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup kanunla yaşadıkları son olayla ilgili konuşmaları dinliyormuş gibi yapıyorum ama zihnimde tek görebildiğim Sophie'nin yüzü, kadınların konuşmalarını dinlerken iri gözleri, kararsız ve biraz da endişeli bakışları. Onların varlığının onu biraz rahatsız ettiğini söyleyebilirim. O rahat gülümsemesi kayboldu ve dudakları kıvrılmış olsa da, sanki benim hatırım için onlara katlanıyormuş gibi ifadesi gergin.

Bu açıdan birbirimize çok benziyoruz. Sophie gibi mükemmel birinin kendi türünün yanında garip davranması bana garip geliyor. Onları görünce heyecanlanacağını düşünmüştüm ama sanki konuşmalarından kurtarılmak istiyormuş gibi sürekli bana baktığını fark etmeden edemedim.

Kadınlar ortadan kaybolduğu anda, Kivian korsanlık hakkında konuşuyormuş gibi yapmayı bırakıyor. Elini omzuma vuruyor. "Eee... tebrikler sırayla mı?"

"Ne için?" Elini çekmeye çalışıyorum.

"Çiftleşme, tabii ki! Çiftleşme mutluluğu. Potansiyel olarak bebekler." Elini omzuma vuruyor ve Tarekh sanki kendi sikini yeni keşfetmiş bir yavruymuşum gibi saçlarımı karıştırıyor. "Eğer rahatça konuşabilirsem -ki sanırım konuşabilirim- bence çok mutlu olacaksın. Benim Fran'im mükemmeldir ve eğer seninki de dışının yarısı kadarsa, seni en iyi şekilde ayakta tutacaktır."

"Biz çiftleşmedik," diye homurdanarak ikisine de omuz silkiyorum. Her ne kadar farklı olmasını istesem de, öyle değil. "Sadece va Sithai onun için daha iyi olacağını düşündüğü için kalıyor."

"Mmm, bana bundan daha fazlası gibi geldi." Kivian düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturur.

Tarekh, konuşmanın beni ne kadar rahatsız ettiğini görmezden gelerek söze girmeye karar

veriyor.

"Çekingen küçük şey, sanırım. Bana onu ilk bulduğumuz zamanki Iris'i hatırlatıyor. Hatırladınız mı? Tatlı, kırılgan ve her şeyden korkardı. Bir lokma yemek istemeden önce açlıktan ölürdü." Başını sallıyor.

Nedense bu beni sinirlendiriyor. Sophie'm bu kadar çekingen mi? Onun ne kadar cesur olduğunu bilmiyorlar. "Bu konuda yanılıyorsun. Buraya ilk geldiğinde bana bağırdı." Bu düşünceye gülümsedim. Benimle karakola gittiğinde de cesurdu. Beni soymayı düşünen korsanları hakladığında da cesurdu. Hayır. Sophie çekingen değil. "Sadece onu tanımıyorsun."

"O yaratık sana bağırdı mı?" Tarekh hmphs.

"Ona hakkını ver. Sandığın kadar korkmuş değil." Daha fazlasını söylemek için ağzımı açıyorum ama sonra Sophie'yle aramızda geçen bir konuşma gözümün önünden geçiyor.

Bu bunalımdan, uğruna çok mücadele ettiğim her şeyin tekrar elimden kayıp gideceği korkusundan bir türlü kurtulamıyorum. Ve... Senden hoşlanıyorum ve bu beni korkutuyor.

Bu düşünce beni dümdüz ediyor. Sophie sadece kaybedecek bir şeyi olduğunu hissettiğinde korkar. Ve şu anda korkmuş görüldüğünü mü düşündüler? *Jabberwock'un* gelişinden korktuğu için mi bir şey kaybedeceğini düşünüyor?

Benim gibi mi?

Herkesi bir kenara itip onu rahatlatmak istiyorum. "Sanırım gidip teraryumda yardıma ihtiyaçları olup olmadığına bakacağım-"

"O kadar hızlı değil." Kivian dostça bir kolunu omuzlarıma doluyor ve ben uzaklaşmadan beni yakalıyor. "Kızlar muhtemelen bir süre her türlü şey hakkında konuşacaklar. Bırak sırlarını paylaşsınlar. Takas edilecek bir şeye ihtiyacın var mı?" Korsan kaptan beni gemisine doğru yönlendiriyor, Tarekh arkamda, Sentorr ise her zamanki gibi tetikte, kapıda duruyor. "İçki? Carcinogels? Biraz daha erişte?"

"Ekstra plas-film mi?" Tarekh şaka yapıyor.

Bir an düşündüm. "İhtiyacım yok."

"Seni pis hurdacı seni," diye alay ediyor Kivian. "İstasyonuna bir insan gelir gelmez tüm hijyen kurallarını çiğniyorsun. Bunu yapabileceğini düşünmemiştim, eski dostum."

Ona ters ters bakıyorum ama Kivian'ın sataşması zararsız. İnsan dışisine sıırılsıklam aşık ve yüzündeki aptal, gururlu gülümsemeyi engelleyemiyor. "Plas-film yok," diye açıklıyorum. "Ama elinizde insan kitapları ya da kıyafetleri varsa... hatta çiçek tohumları... onları sizden alabilirim."

"Eminim bir şeyler bulmuşuzdur," diye devam ediyor Kivian. "Benim için bir şeyiniz var mı? İlgimi çekebilecek yeni silahlar ya da parçalar?"

Omuz silkiyorum. "Mağazalarım bakabilirsiniz. Ve... Yakın zamanda bir karanlık madde ikincil sürücüsü edindim." Onu işlemek için yakındaki bir istasyona götürmeyi planlıyordum, ama doğru fiyata elimden almak isterlerse ve Sophie için birkaç şey alabilirsem, onlara satmaktan mutluluk duyarım.

Sentorr, Kivian'la bakışıyor ve ilgilendiklerini söyleyebilirim. Güzel.

Ambara giden rampadan yukarı çıkarken Kivian sırtımı tokatlıyor. "Seni insan ıvır zıvırlarıyla dolduracağız, yemin ederim."

Sentorr'un yanından geçerken bize kaşlarını çatıyor. "Zoey'nin dışının va Sithai'ye ait olduğunu söylediğini sanıyordum?" Ruh halim hemen bozuldu. "Kimseye ait değil ama onların mürettebatının bir parçası, evet."

Zoey'nin yerine geçmesi için onu eğitiyorlar." Bu da kalmıyor demek oluyor. Bu da demek oluyor ki, Sophie'nin yüzünü güldürmek için *Jabberwock* mürettebatının bana verebileceği kitap, kıyafet ya da her türlü insani şeyi yüklemem... işe yaramaz.

Sadece aptalca davranıyorum.

Ama sonra onun korkmakla ilgili yorumlarını düşündüm. Ne kadar rahat ve

ne kadar mutlu olursa, o kadar korkuyor. Ve Tarekh'in Iris hakkındaki yorumlarını düşünüyorum - istemek zorunda kalırsa nasıl yemek yemeyeceğini. Sophie kalmak istiyor ama sormaya korkuyor mu... çünkü benimle mutlu mu?

Bilmiyorum. İçimden bir ses bir şey söylemiş olabileceğini söylüyor ama sonra Cat onu sürükleyerek götürürken bana doğru attığı utangaç bakışları düşünüyorum, sanki onlardan başka bir yerde olmak istiyormuş gibi.

Sanki benimle tekrar yalnız kalmak istiyormuş gibi.

Onunla konuşmam lazım. Çaresizce. "İşimize devam edelim," diyorum. Ne kadar çabuk anlaşırsak, o kadar çabuk sonuçlanır ve Sophie'yi kenara çekip onunla konuşabilirim. Ona nasıl hissettiğimi söylerim... Kalmayı düşünüp düşünmeyeceğini sorarım.

Ona benim gibi kırık bir erkeğe aşık olmasının mümkün olup olmadığını sor.

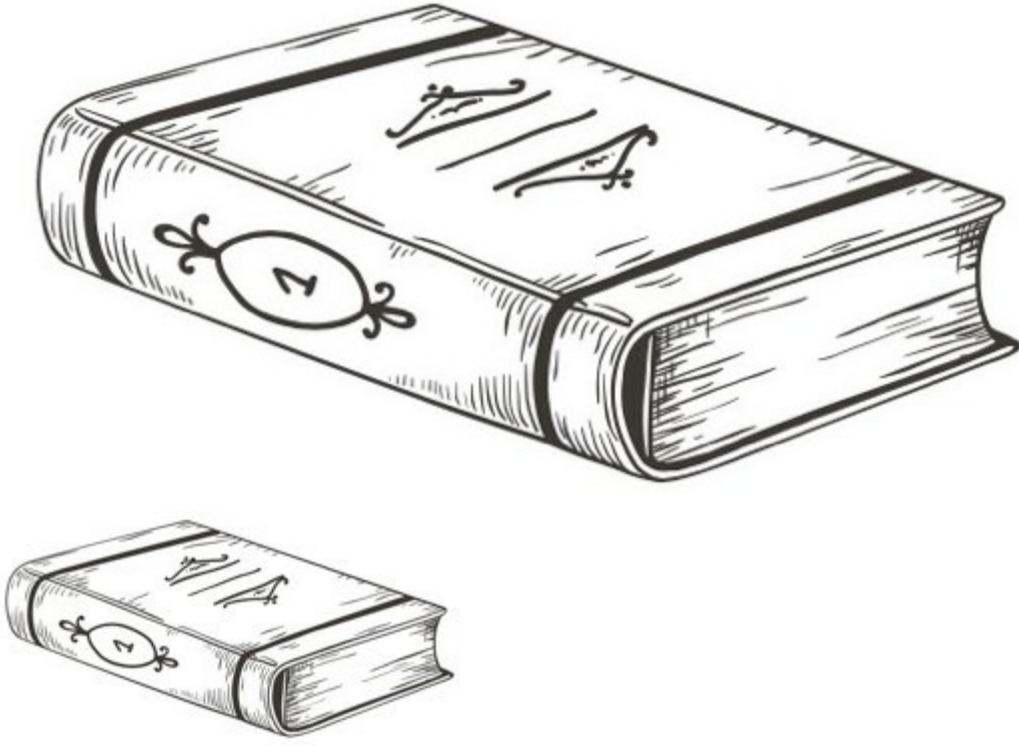
Kivian araba için pazarlık yapıyor. Tarekh şakalar yapıyor ve Sentorr her zamanki sert ifadesiyle onları dinliyor. Başımı sallayıp dinliyormuş gibi yapıyorum ama onun yerine Sophie'yi düşünüyorum. Bana utangaç öpücükler veren ve beni memnun etmek istediği için sıkıma ağzına alan Sophie'yi. Kendisine "iyi kız" denmesini seven ve sırf seğirmenin beni rahatsız ettiğini bildiği için zıpladıklarında parmaklarını devrelerimin üzerinde gezdiren Sophie. Başlangıçta ona kaba davranmama izin vermeyen ama kendini savunmasız hissettiği anda ne istediğini söylemekte çok zorlanan Sophie.

Sophie'm. O-

"Sentorr!" Korku dolu çığlık hangar bölümünden geliyor. Bir insan ve kadın.

Çok uygun erkeğin yüzü kül gibi oluyor ve ayağa fırlayarak köprüden uzaklaşıyor. Arkasından gidiyorum, çünkü aniden bir şeylerin ters gittiğinden endişeleniyorum. Birisi Sophie'ye, benim Sophie'me ya da onun evcil hayvanına zarar verdi.

Zoey'nin kendini Sentorr'un kollarına atıp hıçkıra hıçkıra ağladığını görmek için tam zamanında rampaya varıyorum. "Gittiler," diye ağlıyor. "Kardeşlerim gittiler."

JERROK

Sophie onu hiç görmediğim kadar solgun. Hangarın içinde yanımda dururken kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzünde boş ve uzak bir ifade var. Kolumu ona dolamak ve onu rahatlatmak istiyorum ama bunun hoş karşılanacağından emin değilim. Bu yüzden ona yaklaşıyorum, dokunabileceği kadar yaklaşıyorum, böylece bana ihtiyacı olursa burada olduğumu bilmesini sağlayabiliyorum.

Herkes yine hangarda toplanmıştı ve Zoey'nin ağlayışını dinlemek zordu, oysa bana onun hakkında söylenen her şey onun sert bir tip olduğu, kaba saba kardeşlerine ayak uydurabilen ve gözünü bile kırpmayan biri olduğu yönündeydi. Onu Sentorr'un kollarında ağlarken görmek... Bu hoşuma gitmiyor. Hoşuma gitmiyor çünkü benzer şeyler hissediyor olması gereken ama yine de kendini uzak tutan Sophie'yi rahatlatmak istememe neden oluyor.

Diğerleri de endişeli görünüyor. Fran neredeyse kendini Kivian'ın yanına yapıştırmış ve gösterişli korsan kızını kucığında tutuyor, çocuk onun dökümlü kolunu parçalıyor ve o bunun farkına bile varmıyor. Fran yatıştırıcı bir sesle, "Bize neler olduğunu anlat Zoey," dedi. "Yardım etmek istiyoruz ama bu konuda konuşmalısın."

Boğazımı temizliyorum. "İçmek için bir ya da iki şişe sert bir şeyim olabilir. Bir yerlerde. Getirelim mi?" İstasyonumu işaret ediyorum. "Bir Homeworld karışımı-"

Sentorr, "Sorun yok," dedi ve bir elini Zoey'nin alnında gezdirip saçlarını yüzünden geriye doğru taradı. "Ona biraz zaman ver." Huysuz denizcinin eşine bakıp onu teselli ederken hiç bu kadar şefkatli görüldüğünü görmemiştim.

Bir el benimkine dokunuyor. Önce devrelerimin sıçradığını ve yanlış anladığımı düşünüyorum

ama aşağı baktığımda Sophie'nin parmakları benimkilere değiyor. Elini kavrıyorum, dokunuşla göğsüm ısınıyor.

Bana ihtiyacı vardı.

Zoey hıçkırıklar arasında, "Ben iyiyim," dedi. Ayağa kalktı, avuçlarını bir çocuk gibi yüzüne sildi ve sonra sertçe burnunu çekti. Sentorr bir mendil çıkardı ve Zoey burnunu gürültüyle mendile sümkürdü. "Ben iyiyim," diye tekrarladı. "Onlar ölmedi. Sadece... kayıplar."

"Kimse onların öldüğünü söylemedi," diyor Sentorr nazıkçe ve eşi başını tekrar göğsüne yasladığında hepimize bir bakış fırlatarak sessizce ona karşı çıkmamamızı söylüyor.

Zoey gözlerini kapadı ve derin, ürpertici bir nefes aldı. "Tamam." Kendini toparlamaya çalışarak bir an durdu ve sonra devam etti. "Sophie kardeşlerimden de haber alamadığını söyledi ama onların Slatra sisteminde olduklarını biliyordu. Çok iyi iletişim kuramadıklarını biliyorum, bu yüzden çok üzülmedim ama..." Sentorr'un göğsüne yaslanarak hıçkırıklarla dolu bir nefes daha alıyor. "Ayrıca V'tarr'daki nakliye yollarını işleten bir adam tanıyorum ve ona danışabileceğimi düşündüm."

"V'tarr?" Iris kaşlarını çatarak soruyor. Arkadaşı arkasında duruyor, iki eli de omuzlarında. "O da ne?"

"Slatra sistemindeki gezegen. V'tarr aynı zamanda gezegenin başkentidir" diye açıklıyor Tarekh.

"Carinoux'nuzun oradaki ormanlık bir aydan geldiği söyleniyor," diye ekliyor Kivian. "Ama uygun belgeleri olmayan hiç kimsenin Slatra sistemine girmesine izin verilmiyor."

"Doğru." Zoey yine burnunu çekiyor. "Ben de arkadaşıma bir telsiz göndererek, trafik kayıtlarında *Küçük Kız Kardeş*'in gemisinin izini görüp görmediğini sordum. Bir yerde yakıt ikmali yapmaları, belki de biraz erzak almaları gerektiğini düşündüm. Eğer farklı bir isim altında olsalardı, onları yine de geminin imzasından bulabilirdim. Bu yüzden Javeri'ye bir telsiz gönderdim, bir süre cevap almayı beklemiyordum. Yine de oradaydı ve..." Dudakları titriyor ve sesi kesiliyor.

Elim sıkılıyor ve sonra Sophie öne çıkıyor, sesi nazık. "Arkadaşı dedi ki

Küçük Kız Kardeş birkaç gün önce kurtarma gemisi olarak çekilmişti. Gemi boştu. Terk edilmişti." Hangarı sessizlik kaplıyor.

"Peki ya kaçış kapsülleri?" Cat hemen sorar.

Zoey, "Hepsi sağlam," diye mırıldanıyor.

"Bu sadece başka biriyle buluştukları anlamına geliyor," diye gönüllü oluyor Sophie. "Belki de *Rahibe*'nin motorunda sorun vardı ve başka biriyle işbirliği yaptılar. Cevaplar mutlaka gelecektir."

Zoey, Sentorr'un göğsüne doğru sarsakça başını sallıyor. "Sadece... *Rahibe*'nin hurdalıkta terk edilmiş bir şekilde durması onları öldürür." Tekrar yanaklarını sıvazlıyor. "O gemiyi seviyorlar. Onu terk etmezler."

"Eminim bir sebepleri vardır," diyor Sophie. Eli benimkinde o kadar sıkı ki. "Sadece ne olduğunu bilmiyoruz."

Kivian boğazını temizler ve kucağındaki kızına bakar. Bebeğin ağzından bir parça parıltılı kılıf çıkarır ve Fran'e bakar, o daha söylemeden ne söyleyeceğini biliyormuş gibi başını sallar. "O halde ziyaretimizi kısa kesmemiz gerekecek gibi görünüyor," diyor. "Gidip *Rahibe*'yi V'tarr'dan alalım ve neler olduğunu öğrenmeye çalışalım."

Mantıklı. "Anlıyorum. Yardımcı olabileceğim bir şey olursa bana haber verin."

Kivian bana sırtıyor. "Slatra sistemine giriş iznimiz olması için kayıtlarımızda tahrifat yaparak başlayabilirsiniz."

Başımı salladım. "Eminim bir şeyler ayarlayabilirim. Bana birkaç saat verin." Asteroidimin yörüngesinde yüzen hurda gemilerin uçuş kayıtlarını kontrol etmem gerekecek, herhangi birinin erişimi olup olmadığına bakacağım ve sonra sadece uçuş kayıtlarını değiştirip *Jabberwock*'a eklemek meselesi... normalde günler sürerdi, ama o kadar uzun kalmak istemeyeceklerini

biliyorum.

O yüzden daha kısa sürede halledeceğim.

"Ne kadar?" Kivian sorar.

"Merak etme," diyorum huysuzca. "Gerekirse o kredileri yakıt için kullan. Ve diğerlerine ne olduğunu öğrenene kadar *Rahibe*'yi buraya getirmekte özgürsünüz."

Bir kriz karşısında bile hayırsever olmak bana göre değil. Kivian önerime şaşırılmış görünüyor, ama bakışları Sophie'nin elimi sıkıca tuttuğu yere düşüyor ve sonra başını sallıyor. Anlamıştı. Fran'le tanışmadan önce umursamaz bir aptaldı. Şimdi ise... bir eşi ve bir bebeği olan, biraz daha az pervasız bir aptal. Kivian'ın bile eşini tehlikeye atmamak için geri çevirdiği işler olduğunu hayal ediyorum.

Grup ayrılarak gemiye geri dönüyor. Sentorr eşini kollarına alıp rampadan yukarı taşıyor ve her zaman inatçı ve mizahtan yoksun biri olduğunu düşündüğüm Sentorr'un yüz ifadesi acı verecek kadar şefkatli. Aşık olmak herkesi değiştiriyor gibi görünüyor, çünkü onun nasıl hissettiğini biliyorum. Sophie'ye karşı, Sentorr'un Zoey'e karşı olduğu kadar korumacıyım.

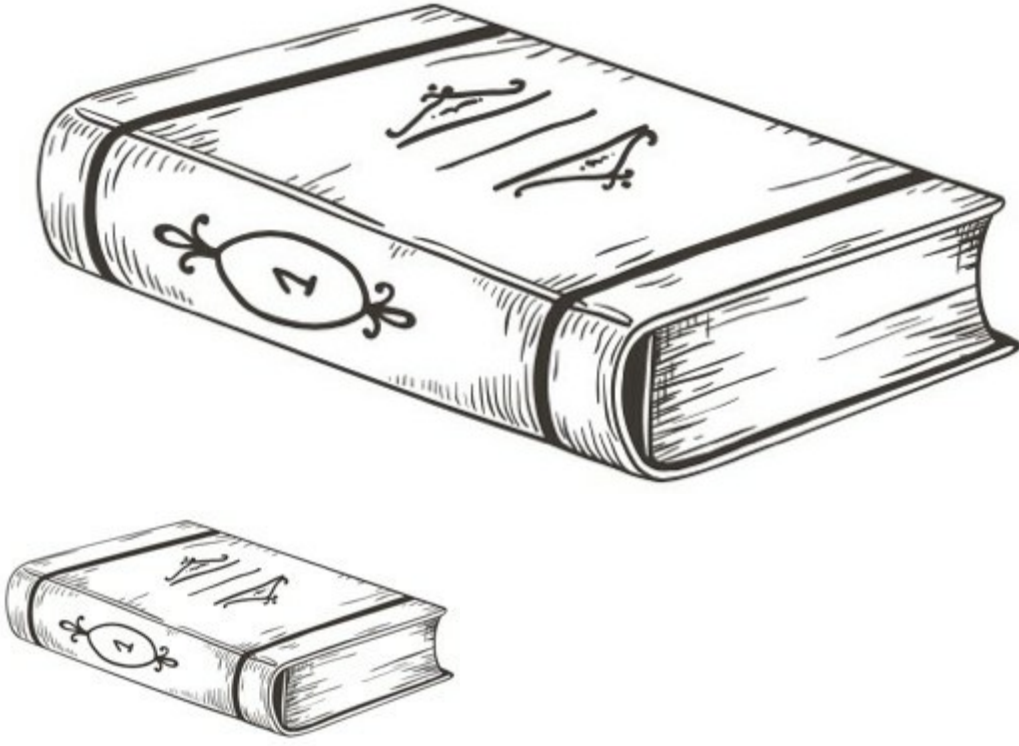
Çok geçmeden, artık boş olan hangarda sadece ben ve Sophie duruyoruz. Eli hâlâ sıkıca benimkine kilitlenmiş durumda ve ifadesi sakın ama bakışlarında beni endişelendiren bir acemilik var. İşe koyulmalıyım, çünkü Kivian'ın o uçuş kayıtlarına ihtiyacı var ama... Sophie önce gelir. Elini sıkıyorum. "Evcil hayvanın nerede, aşkım?"

Ne söylediğimin farkına varmadan ağzımdan sıradan bir kelime dökülüveriyor. *Aşk*.

Sophie fark etmedi bile. Bana yorgun bir gülümseme veriyor ve eliyle işaret ediyor. "Ona çiğnemesi için eski bir kompresör verdim ve teraryumda bıraktım. Umarım sorun olmaz."

"Sorun değil." Bana onun duşa sızmasına izin verdiğini söyleyebilirdi ve benim için sorun olmazdı. Sadece gözlerindeki o boş bakışın gitmesini istiyorum. Elini çekip onu *Jabberwock*'tan uzaklaştırıyorum. "Peki ya sen? Sen iyi misin?"

Başını sallamaya başlıyor ve bir süre sonra sertçe yutkunuyor. "Hayır. Hayır, öyle olduğumu sanmıyorum."

SOPHIE

Berbat bir öğleden sonraydı. Burada Zoey ve diğerlerinin bir süreliğine bizim alanımıza doluşacakları ve sonunda gidecekleri ve Jerrok'la tekrar yalnız kalacağım sosyal bir gün olacağını düşünmüştüm. En sevdiğim şey değildi ama yapılabilirdi. Ama sonra Zoey kardeşleri için telsizleri kontrol etmemizi istedi ve ben de düşündüm ki... ne zararı olabilirdi ki? Biz de yaptık.

Ve şimdi Zoey eşinin göğsüne yaslanmış ağlıyor, çünkü kardeşleri kayıp, gemileri terk edilmiş.

Uzayın bu ucunun güvenli olmadığını biliyorum. Tanrım, bunu tek başına olan bir insandan daha iyi kimse bilemez. Korsanlığın kabul gören bir şey olduğunu biliyorum ve va Sithai'nin gemiye binmiş, yakalanmış ve fidye için tutuluyor olması tamamen mümkün. Yetkililerin sonunda onları ensemış ve bir yerlerde hapiste olmaları da tamamen mümkün.

Ölmüş olmaları da mümkün ama bunu düşünmek istemiyorum.

Kendimi çaresiz, soğuk ve çok korkmuş hissediyorum. Zoey'nin acısı içimi kemiriyor ve kendimi bencil hissetmeme neden oluyor, çünkü o kardeşlerinin yasını tutuyor ve bunu anlıyorum... ama aynı zamanda, şimdi bana ne olacağını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Sonra da kendimi düşündüğüm için kendimi aptal gibi hissediyorum. Sadece... ne yapmam gerekiyor? Jerrok'la kalmayı çok isterdim ama şimdi bu konuyu açarsam köşeye sıkışmış gibi hissedeceğinden korkuyorum. Sanki başka kimsem olmadığı için bana kalacak bir yer vermek zorundaymış gibi. Benden kalmamı istediği için kalmamı istemesini istiyorum, kendini mecbur hissettiği için değil.

Ama bu daha sonra üzerinde durulacak bir şey. Şimdilik, *Jabberwock* mürettebatının uçuş kayıtlarına ihtiyacı var ve içimden bir ses Jerrok'un bana ihtiyacı olacağını söylüyor. Strese

girdiğinde, bazı devreleri

zıplamaya ve seğirmeye başlar, dikkati dağılır. En azından bu konuda yardımcı olabilirim.

Jerrok iş istasyonunun önüne geçerek veri tabanına benzeyen bir şey çıkarıyor. "Hurdaya çıkarılan gemilerdeki tüm dosyaları burada bir veritabanına kopyalıyorum, yani samanlıkta iğne arıyoruz. Sisteme giden biri olup olmadığını bulduktan sonra, kayıtları eski gemi yerine *Jabberwock*'u yansıtacak şekilde elle kodlama meselesi. Zor bir iş değil, sadece zaman alıcı çünkü her sistem bilgilerini kaydetmek için farklı bir dizi röle kullanıyor..." Dalgınca pazısını ovuyor.

Elbette, devrelerinden biri seğiriyor ve protez kolundan aşağı bir titreme gönderiyor.

Yanına gidiyorum, kolunu okşuyorum ve küçük dokunuşlarla seğiren devreyi arıyorum. Elim bükülen kabloları tekrar yerine oturturken bir parmağımı gevşek devre noktasına bastırırsam, işleri onun için daha hızlı normale döndürebileceğimi öğrendim. Kötü noktayı buluyorum, üzerine bastırıyorum ve o yazarken geri kalanını çalıştırıyorum. "Benden ne istiyorsun?" diye soruyorum. "Acıktın mı? Susadın mı?"

Pazusunu ovduğumda inliyor. "Sadece yaptığın şeyi yapmaya devam et, aşkım. Bu mükemmel."

Bu bana ikinci kez "aşkım" deyişi ve her seferinde içimi öyle bir sıcaklıkla dolduruyor ki... ağlamak istiyorum. İçimi sevinçle doldururken bile beni korkutuyor, çünkü ya beni gerçekten seviyorsa, ama kalmama yetecek kadar sevmiyorsa? Ya beni *Jabberwock*'la birlikte gönderirse?

Ya da ya bu sadece bir ifadeyse ve beni gerçekten sevmiyorsa?

Boğazımdaki düğümü yutuyorum ve kolunu ovmaya devam ediyorum, boynuna doğru ilerliyorum ve oradaki gerginliğin bir kısmını hafifletmeye çalışıyorum. Ona dokunmaya devam etmek, ellerimi sıcak tenine bastırmak hiç de zor değil. Sadece varlığımla ona yardım ediyor, biriken endişe düğümlerini hafifletmeye çalışıyorum. O tamamen işine odaklanmış durumda, ben de ona içecek götürüyorum ve çalışırken yemesi için bir kase erişte yapıyorum. Birkaç saat geçtikten sonra Jerrok'un devreleri yeniden seğirmeye başlıyor ve o hararetle yazarken ben de önce kolunu, sonra da iki bacağını birden çalıştırıyorum.

"Bir plak buldum," diyor bana. "*Thief of Clouds* adında eski bir yük gemisi. Aptalca bir isim ama bize ihtiyacımız olanı sağlayacak." Bakışları veri defterine kilitlendi. "Şimdi sadece uçuş kayıtlarını dönüştürmem ve kayıtlarına erişmeye çalışan diğer sistemleri geçersiz kılmaları için bazı kodlar eklemem gerekiyor."

"Bunu yapabilir misin?"

Gülüyor, kafasını kaldırmıyor. "Deneyeceğim."

Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum ve sonra eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum. "Bunu yapabilirsin. Ben gidip Sleipnir'i kontrol edeceğim."

Jerrok ben gitmeden elimi tutuyor. Gözlerimiz buluştu. "Sophie," diyor. "Bekle. Konuşmamız gerek."

Olamaz. Ses tonu son derece ciddi ve beni korkutuyor. Gülümseyerek elinden kurtulmaya çalışıyorum. "Şu anda olmak zorunda değil. Gerçekten."

Sözlerimi duymazdan geliyor, bakışları benimkilere kilitlenmiş. "Sadece endişelenmene gerek olmadığını bilmeni istiyorum."

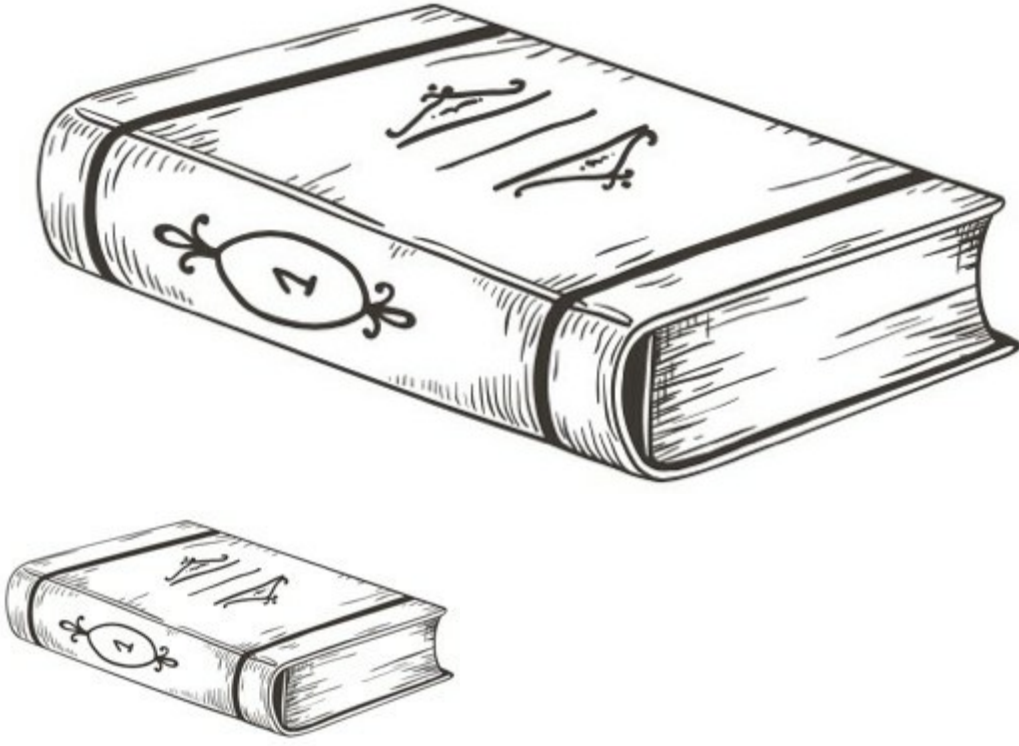
Burada her zaman bir yeriniz olacak."

Nedense bunu yüksek sesle duymak her şeyi daha da kötüleştiriyor. Beni sevdiğini ya da kalmamı istediğini söylemiyor. Endişelenmemi istemediğini söylüyor. Sertçe yutkunuyorum ve boğazımdaki düğümle savaşıyorum. "Gidecek başka bir yerim yok diye bunu söylemek zorunda değilsin. Ben idare ederim. Birinin seni sürekli rahatsız etmesine ihtiyacın yok."

Jerrok başını sallıyor ve başparmağı bileğimin iç kısmında geziniyor. "Sen... sen beni yanlış

anlıyorsun."

Ben mi? Bir parça umut kalbimi delip geçiyor. "Ne demek istiyorsun?" "Rahatsız etmiyor... seninle değil."

JERROK

Ben tam bir aptalım.

Rahatsız edici değil, seninle değil. Daha aptalca bir şey söyleyebilir miydim? Onu sevdiğimi ve ona ihtiyacım olduğunu söylemek istedim. Onu sonsuza dek istasyonda, yanımda istediğimi.

Onun yerine, rahatsız etmediğine dair aptalca bir şeyler geveliyorum ve şimdi bana şaşkınlıkla bakıyor.

"Jerrok," diyor Sophie yumuşak bir sesle. "Şu an muhtemelen bunu konuşmanın zamanı değil. Herkes sabah pişman olacağı kararlar alıyor. Gerçekten oturup düşünecek vaktin olduğunda konuşalım-"

Bileği hâlâ elimde, bu yüzden onu kendime doğru çekiyorum. Masanın etrafından dolaşıp yanıma geliyor ve kalçasını bacağıma dayıyor. Onu kucağıma çekmek, yüzünde gördüğüm endişeyi öpüp yok etmek istiyorum. Nasıl hissettiğimi itiraf etmek neden bu kadar zor? "Hızlı bir karar vermiyorum," demeyi başarıyorum. "Bu bir süredir düşündüğüm bir şey. Sen buraya aitsin. Benim yanıma."

Bana göz kırpmıyor, gözleri kocaman. Sonra hangarın uzak ucundaki *Jabberwock*'u işaret etti. "Bunu söylüyorsun çünkü-"

"Hayır. Bunu senin için söylüyorum." Elimi beline doğru kaydırıyorum ve onu kendime çekiyorum. "Çünkü beni mutlu ediyorsun. Burada olman hoşuma gidiyor. Kefing'den ayrılacağın düşüncesi içimi parçalıyor ve belki ağgözlü ve bencilim ama benimle kalmanı istiyorum. Sadece va Sithai tekrar ortaya çıkana kadar değil, her zaman. Sonsuza kadar."

Bana şok içinde bakıyor.

Boynuma sıcak bir rahatsızlık saplanıyor ama görmezden geliyorum. "Sen aynı şekilde hissetmesen bile, ben sadece

Aramızda ne olursa olsun, burada her zaman hoş karşılanacağını bilmeni istiyorum." Onun sessizliği beni çıldırtıyor. Bir şeyler söylemek için saçmalıyorum. Herhangi bir şey. "Benim yatağında olmak zorunda değil. Eğer tercih ettiğin buysa sadece arkadaş olabiliriz. Ve sana bahsettiğim gibi mekiği nasıl uçuracağını göstereceğim, çünkü o zaman istediğin gibi gelip gidebilirsin ve-"

Sophie öne doğru ilerliyor, ellerini yüzüme koyuyor ve beni öpüyor, saçmaladığım gergin sözleri susturuyor. Dudakları yumuşak ve öpücük kısa sürüyor. Çekildiğinde, yüzünde utangaç bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Bir süredir böyle mi hissediyorsun?"

Başımı salladım.

"Seni seviyorum," diyor bana. "Sonsuza kadar burada seninle kalmak istiyorum. Burada olmayı seviyorum. Senin yanında olmayı seviyorum. Seninle uyanmayı seviyorum. Ama sırf birlikte yattık diye biriyle birlikte olma konusunda kendini baskı altında hissetmeni istemedim. Özgürlüğüne ne kadar değer verdiğini biliyorum-"

Öne eğilip alnımı onunkine bastırıyorum. "Eğer seni özölüyorsam bu özgürlük değildir. Gitmek istesen bile kalmanı asla istemezdim ama... eğer kalırsan, bu beni evrendeki en mutlu erkek yapar."

Kıkırdıyor. "Bu unvan Kivian'ın terzisi tarafından çoktan alınmış olabilir."

Buna kıkırdıyorum. "İkinci en mutlu, o zaman." Onu tekrar öpüyorum, iyi şansına inanmıyorum. Kaçmıyor. Neden gitmesi gerektiğine dair bahaneler üretmiyor. Kollarımda bana gülümsüyor. Sanki bir rüya gibi. "Seni seviyorum. Seninle olmak bile beni mutlu ediyor ve mutluluğu hak ettiğimi hiç düşünmemiştim."

Sophie başını sallar. "Sen her şeyi hak ediyorsun, Jerrok. Aramızın kötü başladığını biliyorum ama bana karşı çok nazıktın. Hiç kimse bana karşı bu kadar iyi olmamıştı." Eğilip dudaklarıma bir öpücük daha konduruyor, gözleri duygu dolu. "Sorun olmayacağıma emin misin?"

"Asla."

Dudağını ısıırıyor, belli ki düşünüyor.

"Eminim," diye onu rahatlatıyorum. "Kalmanı istiyorum."

"Seninle kalmak istiyorum," diye onaylıyor Sophie, parmakları çenemde geziniyor. "Ama... benimle gelir misin?"

"Gitmek mi?"

"*Jabberwock*'la birlikte," diyor, yüzünde hâlâ o endişeli ifade. "Eğer daha fazla yardıma ihtiyaçları olursa. *Küçük Kız Kardeş'i* almaya gidiyorlar ve daha fazla yardıma ihtiyaçları olabilir. Zoey fazla yardım edemeyebilir ve Sentorr'a ihtiyacı olacak ve Fran'in yeni bir bebeği var ve..."

"Onlarla mı gitmek istiyorsun? Sleipnir ne olacak?" Şaşırdım. Diğerlerinin yanında son derece rahatsız olduğunu sanıyordum. Sadece ikimiz olduğumuzda başarılı olduğunu biliyorum, o yüzden bu konuda çok güçlü hissediyor olmalı.

"O da gelmek zorunda. Sen benimle gelmezsen ben de gelmem Jerrok, ama... en azından teklif etmemiz gerektiğini düşündüm." Yine dudağını ısırdı. "Kaybolursam birlikleri toparlayacak birini isterim."

Eskiden ben de aynı şeyi istemiyor muydum? Düşman hatlarının gerisinde esir düştüğümde ve önemli olmadığım için kimse beni almaya gelmediğinde? Va Sithai kardeşlerin onları bekleyen aileleri var. Benim yaşadıklarımı hak etmiyorlar; kimse hak etmiyor. Ben de başımı salladım. "Bu fikri Kivian'a ileteceğim, bakalım o ne düşünecek." Onu daha yakına çekiyorum. "Ama sen ve ben ne olursa olsun birlikte kalacağız. Hiçbir şey için ayrılmayız. Hiçbir şey için."

Başını iki yana sallar. "Ayrılmak yok. Bana bağlısın."

Sanki bu bir zorlukmuş gibi. Benim olduğuna inanmaya cesaret edemeyerek onu daha da yakınımaya çekiyorum. "Benim gibi biriyle birlikte olmak istediğinden kesinlikle emin misin?"

Sophie parmaklarını çenemde gezdiriyor, bakışları yüzümde dolaşıyor. Parmak uçları yukarı doğru hareket ediyor ve

Yedek gözümün etrafındaki yara izlerini takip ediyorum. "Sıkışmadı," diye fısıldıyor. "Asla sıkışmadım. Hayatımın geri kalan her gününü burada seninle geçirmekten mutluluk duyarım, hurdacılık yaparak ve erişte yiyerek. Beni güvende hissettiriyorsun. Ve mutlu. Ve özel."

"Yalnızlık çekmeyecek misin?"

Parmakları en yumuşak dokunuşlarla yüzümde gezinmeye devam ediyor, sanki parmak uçlarıyla beni ezberliyor. "Seninleyken nasıl yalnız kalabilirim ki?"

"Ve Sleipnir," diye ekliyorum, bir yanım onun övgüsünü tamamen kendime saklamak istese de.

Gülümsemesi biraz azalıyor, içine bir hüznün çöküyor. "Sleipnir bizimle gelmek zorunda çünkü o bir servet değerinde."

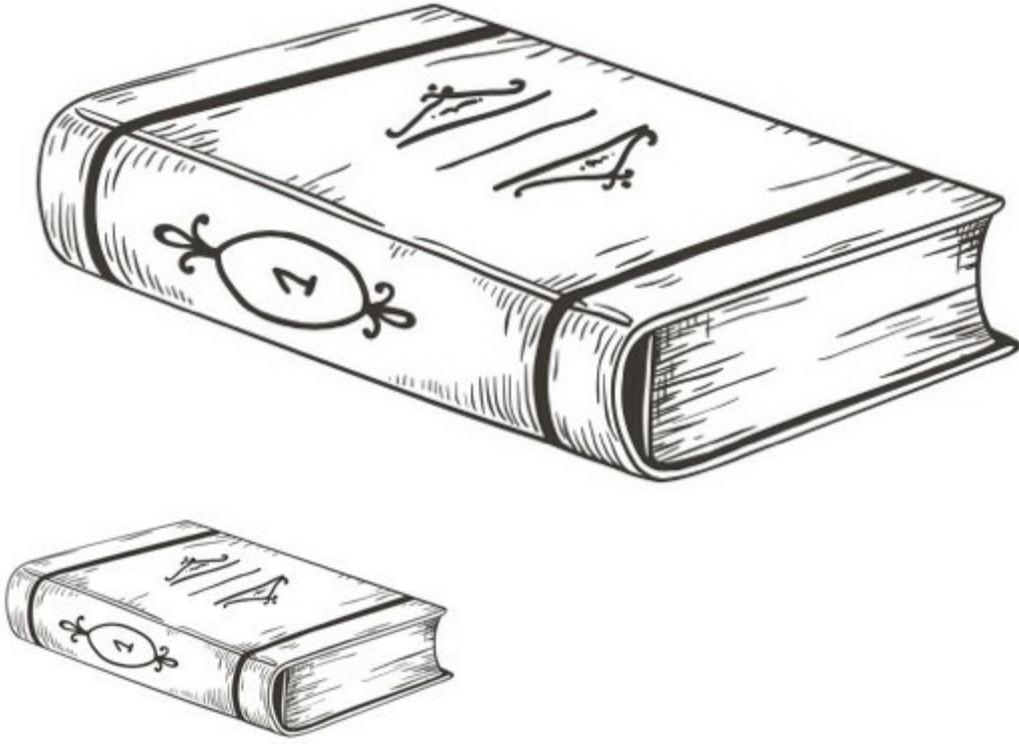
"Ve uzun süre gözetimsiz bırakılırsa istasyon duvarında bir delik açacağı için mi?"

Başını iki yana sallıyor. "Hayır, pahalı olduğu için bizimle gelmek zorunda. Eğer birisi va Sithai'yi fidye için tutuyorsa elimizdeki tek pazarlık kozu o."

Bu düşünce aklıma bile gelmedi ama o haklı. "Ondan vazgeçer miydin?"

Sophie omuz silkiyor ama bu sorunun onu rahatsız ettiğini söyleyebilirim. "Nasıl edemem? Doğru bir cevap yok. Onu başkasına vermek zorunda kalmak beni öldürür ama... o gerçekten benim değil. O va Sithai'ye ait. Onu satmak onları eve getirecekse onu elimde tutamam."

Ses tonundaki melankoliden nefret ederek onu kendime yakın tutuyorum. "Bunun olmaması için elimden geleni yapacağım."

SOPHIE

Jerrok'un uçuş kayıtları üzerindeki çalışmasını bitirmesi gece geç saatlere kadar sürüyor. Bazıları bozulmuş, bu da kayıtları sıfırdan özenle yeniden oluşturması gerektiği anlamına geliyor, yazıyor ve benim yapabildiğim tek şey izlemek ve sessizce destek olmak, o çalışırken yanağımı koluna dayamak, koltuğumu onunkinin yanına çekmek. Daha uzağa oturmaya çalıştım ama beni tekrar yanına çekti, beni hemen yanında tercih ettiğini söyledi ve kuyruğunu belime doladı.

Bu adamın benim olduğuna inanmak hâlâ zor. Hayatımda hiç iyi şeyler olmadı. Zor bir çocukluktan cinsel köleliğe sıçradım. Mutlu bir geleceği, her sabah uyanıp Jerrok'un yakışıklı yüzüne bakmayı hayal etmek benim için çok zor. Bu düşünce beni öylesine sevinçle dolduruyor ki tamamen dehşete düşürüyor. İşlerin ters gidebileceği tüm yolları düşünmek çok daha kolay ama bu düşünceleri bir kenara itmeye çalışıyorum. Onlara kafamın içinde daha fazla yer vermek istemiyorum. Kendimi rahatlatmak için elimi kuyruğunun üzerinde gezdiriyorum.

Jerrok yazmayı bıraktı ve bana kızgın bir bakış attı. "Bu seni rahatsız etti mi?" Uysalca sordum. "Özür dilerim."

"Bu bir dikkat dağıtıcı," diyor, parmağını çenemin altına koyuyor ve hızlı bir öpücük için yüzümü kendisine doğru eğiyor. "Kuyruklar hassastır."

Bunu ileride öğrenmek üzere bir yere kaydediyorum. "Geç oldu," diye belirttim. "Devam etmek için iyi misin? Bir karsinojele ihtiyacın var mı? İçecek bir şey? Yiyecek bir şey?"

Başını sallar ve ekrana dokunur. "Şu anda son halini almış kayıtları *Jabberwock*'a yüklüyorum. Yorgunsan yatağına git, ben de yakında sana katılırım."

"Ben iyiyim." Uyumak istemiyorum. Uyku bir z a m a n l a r b i r kaçıştı, saklanmanın bir yoluydu.

gerçekliğimle yüzleşmektense hayal dünyasında yaşamayı tercih ettim. Ancak şimdi, gerçekliğim her zaman istediğim bir şey - ait olduğum bir yer, beni seven harika bir adam - ve bunun bir anını bile uyuyarak boşa harcamak istemiyorum.

Eli sahiplenici bir şekilde kalçama doğru hareket ediyor ve günlükler yüklenirken ekranı izliyoruz, *Jabberwock'un* kayıtları birleştiriliyor ve ayarlanıyor, böylece Slatra sistemine sorunsuz bir şekilde girebiliyoruz. Umarım. Jerrok'un yaptığı her şeyi nasıl öğrendiği hakkında hiçbir fikrim yok ama şaşırmadım. Zeki biri ve bu eski istasyonu yıllardır sadece elindekilerle idare ediyor. Elbette bir gemiyle her şeyi nasıl yapacağını bulabilir. Bu çok mantıklı ve bu kadar zeki olduğu için onunla gurur duyuyorum. Ben de bunun nasıl yapıldığını öğrenmek istiyorum, sadece başka bir becerim olsun diye değil, ona iyi bir ortak olabilmek için.

Jerrok sonunda "Bitti," diyor ve kalçamı tekrar okşuyor.

Bu küçük dokunuş beni tahrik ederek biraz kıvrınmama neden oluyor ve kendimi onun elinin daha da yukarılara, şu anda bile nabzımın attığı yere dokunmasını umarken buluyorum. "Kivian'a ve diğerlerine haber vermeli misin?" Elimdeki işe konsantre olmaya çalışarak soruyorum.

Başını iki yana sallıyor. "O gemide bir bebek var ve galaktik standart saatlere göre gecenin bir yarısı. Sabah yakıt hücrelerini değiştirecekler, o zaman Kivian'la konuşurum. Bakalım daha fazla mürettebat istiyor mu ve carinoux'yu takas edebileceğimizi söyle."

Bu düşünce karşısında keder beni boğmakla tehdit ediyor ama başımı sallıyorum. Bir hayatla üç hayatı tartamam. Yapamam işte. Bu yapılmak zorunda. "Pekâlâ."

"Şimdilik sen ve ben yatağa gitmeliyiz." Jerrok beni kendine doğru çekiyor ve alnıma iffetli bir öpücük konduruyor.

Yatak kulağa harika geliyor. Vücudum yavaş yavaş yanan bir ihtiyaçla uğulduyor ve eşimle yatağa girip saatlerce öpüşmeye ve birbirimize giderek daha zevkli şekillerde dokunmaya hazırım. Sadece bunu düşünmek bile beni daha da ateşlendiriyor ve Sleipnir'i odamda güzel bir metal çiğneme oyuncağı ve kösele kafasına bir öpücükle yatağa yerleştirirken sabırsızlanıyorum. Jerrok'un kamarasına döndüğümde ise omuzları yorgunluktan çökmüş ve bitkin görünüyordu. İlk kez gözlerinin altında halkalar olduğunu fark ediyorum ve ne kadar uzun bir gün geçirdiğini anlıyorum.

Zavallı aşkım.

Onun yanına doğru ilerliyorum, yakamdaki otomatik fermuara dokunuyorum ve ona doğru yürürken kumaşın vücudumdan kaymasına izin veriyorum. Kıyafetleri belinde toplanıyor ve ona ulaştığımda üzerimde iç çamaşırı ve sutyen görevi gören dar bir banttan başka bir şey yok. Ellerimi omuzlarına kaydırduğımda inliyor. Başını göğüslerime bastırıyor, boynuzları kadifemsi teniyle sert bir kontrast oluşturuyor. "Yorulduñ-

"O kadar da yorgun değilim," diye karşılık veriyorum. "Ve sana ihtiyacım var."

"Biliyorum. İhtiyacının kokusunu alabiliyorum." Karnıma bir öpücük konduruyor, elleri belimde. "Kef me, ama harika kokuyorsun."

"Önümüzdeki dönemde ne kadar yalnız zamanımız olacağını bilmiyoruz," diye mantık yürütüyorum, parmağımı kulaklarından birinin kabuğunda gezdirirken. "Şu anda sahip olduklarımızdan faydalanmamız gerektiğini düşünmüyor musun?" Bana bakıyor ve ben de bandı vücudumdan kaydırarak göğüslerimi serbest bırakıyorum ve ona yaklaşıyorum. "Seni çok seviyorum Jerrok. Bu gece seninle olmayı her şeyden çok istiyorum."

"Ben de seni seviyorum Sophie." Göğüslerime sokuluyor, ağzı göğüslerimin arasındaki vadiye gidiyor ve meme ucuma gitmeden önce oraya öpücükler konduruyor. "Benim güzel, mükemmel kadınıñ."

"Mükemmelsin," diye fısıldıyorum, dudaklarıyla meme ucumu okşarken yüzünün kenarlarını okşuyorum.

Bunun üzerine homurdandı. "Parçalara ayrıldım."

"Sen de benim gibi hayatta kalmayı başarmış birisin." Başparmaklarımı çenesinin üzerinde gezdiriyorum. "Ve bunu seviyorum, tıpkı hepinizi sevdiğim gibi."

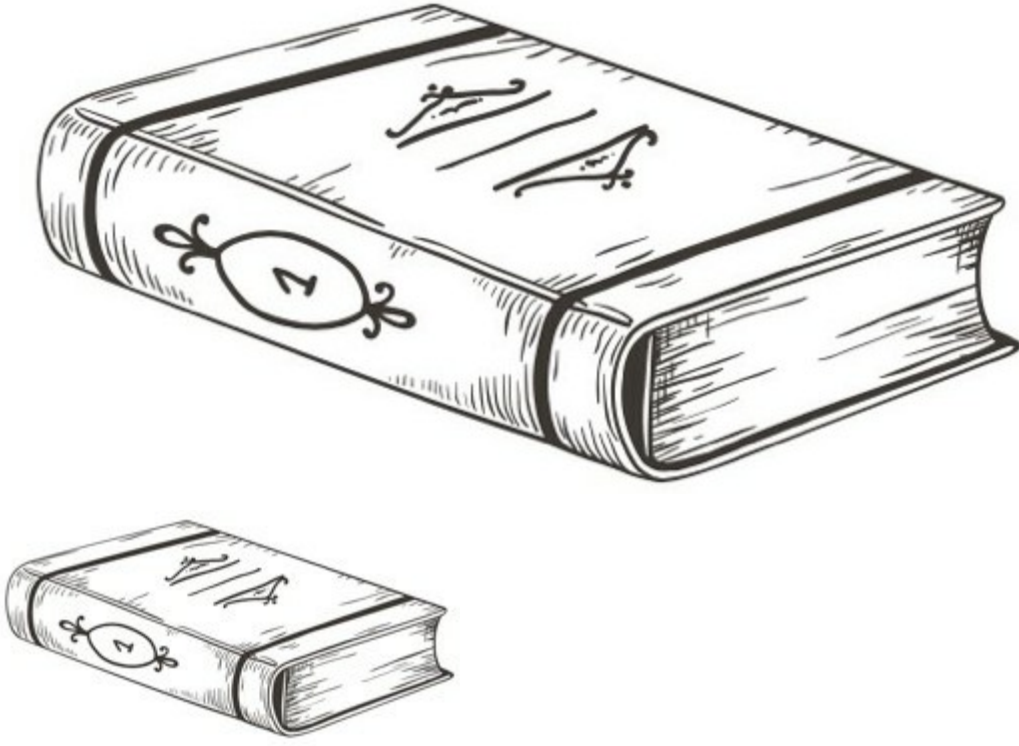
Göğsümü ısıyor ve vücuduma bir sevinç dalgası gönderiyor. Göğüslerime, göbeğime ve nihayetinde hassas ve ağırlı bir şekilde ıslak olduğum uyluklarımın arasındaki yere ilgi gösterdikçe sevinç artmaya devam ediyor. Yavaşça sevişiyoruz, birbirimize zaman ayırıyoruz ve onu battaniyelerin üzerine geri itip kalçalarına sarıldığımda ikimiz de fazlasıyla hazırız. Üzerine rahatça çıkıyorum ve sikini sürdüğümde, mahmuzu bana karşı en baştan çıkarıcı şekillerde kayıyor, kendimi ona her indirdiğimde vücuduma tıngırdıyor.

En rahat seks pozisyonu bu değil - o kadar büyük ki bazen fazla geliyor ama yine de seviyorum. Ona bindiğimde, kalçalarımın altındaki kalın yara izlerini ve protez bacağının kalçasıyla birleştiği yerdeki plas-derinin altındaki metalin biraz nahoş hissini hissedebiliyorum. Yine de bunlar beni daha da tahrik ediyor, çünkü tamamen Jerrok'a aitler ve ben boşaldığımda, onun adını haykırarak, parmaklarımız birbirine kenetlenmiş bir şekilde ona biniyorum. Sanki kendi boşalmadan önce benim boşalmamı bekliyormuş gibi bir saniye sonra boşalıyor ve beni tohumuyla doldururken bile uzunluğunun üzerinde sallıyor.

Göğsüne yığıldığımda, yeniden o korkunç sevinç duygusuyla doluyorum. Sanki her şey çok mükemmelmış de böyle devam edemezmiş gibi. Parmaklarımı saçlarında dolaştırıyorum, yanağımı göğüs kemiği kaplamasına bastırırken ona tutunuyorum ve kalp atışlarını dinliyorum. Ona tekrar "Seni seviyorum," diyorum. "Seni çok seviyorum."

"Sophie'm," diye mırıldanıyor, sırtımı okşayarak. "Benim iyi kızım."

Sanki beni huzurlu hissettirmek için bana ne söyleyeceğini biliyor. Dostumun üzerine kıvrılmış, doymuş ve memnun bir şekilde uyuyorum.

JERROK

Sabah uyandığımda Sophie'nin saçları ağızımdaydı, sikim ve kalçalarım serbest bırakılmamızla yapış yapış olmuştu ve arkadaşım horlayarak göğsümün üzerine yayılmıştı.

Hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

O uyurken parmaklarımı hafifçe omurgasında aşağı yukarı gezdiriyorum, onu uyandırmak istemiyorum. Dün gece seksten sonra duş almamız gerekiyordu ama uyuyakalmıştı ve onu kıpırdatmaya cesaretim yoktu. Yine de onun kokusunu sürünmeyi seviyorum. Acımasız, hayvani bir şekilde, başkalarının üzerimde koklamasını, onun benim olduğunu bilmesini seviyorum. Belki bu delilik, ama umurumda değil.

Sophie beni seviyor ve benimle kalmak istiyor.

Uyanmak istemediğim bir rüya gibi. Bu muhteşem, sevimli kadının çok şey yaşamış olduğunu ve hala dokunulmak istediğini düşünmek. Evrenden saklanan, hem içi hem de dışı yaralı, kırık bir savaş gazisi olan benimle mutluluğu görebileceğini düşünmek. Bir asteroitte, terk edilmiş kırık dökük bir istasyonda yaşamının kimsenin hayali olmadığını biliyorum. Çoğu insan buradan uzaklaşmak için sabırsızlanır. Çoğu iletişim bandından video yayını almak için çok uzaktayım, çoğu istasyondan kolay bir ziyaret için çok uzaktayım ve bu sadece... yalnız bir hayat. Arada sırada hurda takası yapmak isteyen ziyaretçiler dışında yalnız kalmayı bekliyordum.

Ama her güne Sophie'yle birlikte uyanma düşüncesi içimi öyle bir sevinçle dolduruyor ki... Benden daha iyisini hak ediyor, ama beni isterse, memnuniyetle onun olurum.

Sonunda, devrelerim seğirmeye başlıyor ve kalkmam gerektiğini bilerek yüzümü buruşturuyorum. Ölü gibi uyuyan eşimin altından kendimi dikkatlice çıkarıyorum. Dudaklarını

şapırdatarak battaniyenin üzerinde yuvarlanıyor ve bana güzel görünen arka tarafını gösteriyor.

Hayır. Kivian'la konuşmalıyım. Sophie, va Sithai kardeşlerin kurtarılmasına yardım etmek istiyor ve bunu anlıyorum. Yardım edebilecekseniz, ederiz. Onlara borçluyum... çünkü Sophie'yi kapımın önüne bıraktılar ve isteksizliğime rağmen onu yanıma almamı sağladılar. Şu anda burada olsalardı, minnettarlığımdan her birini öperdim. Ama burada olmadıklarına göre, kurtarmaya yardım edeceğim.

Hızlı bir duş alıp yeni bir pantolon ve iş tuniği giydikten sonra *Jabberwock* mürettebatının uyanık olup olmadığına bakmak için hangara gidiyorum.

Kivian ve Sentorr, saatin erken olmasına rağmen diğer geminin köprüsündeler ve onlara Sophie'nin planını anlatıyorum - kurtarmaya yardım etmek istediğimizi ve *Küçük Kız Kardeş'in* geri getirilmesine yardım etmemizi. Carinoux'dan da bahsediyorum, Sophie'nin ona çok düşkün olduğunu bildiğim için onu satma düşüncesi vücudumdaki her şeyi isyan ettirse de. Ayrıca daha önce kimseye söylemediğim bir şeyden de bahsediyorum; elimde bol miktarda silah ve bir zula dolusu işaretlenmemiş kredi var.

"Nasıl bu kadar çok silahın var?" Sentorr, elimde ne kadar silah olduğunu söylediğimde kaşlarını çatarak soruyor. "Sen tam bir kavgacısın."

"Öyleyim," diye kabul ediyorum. "Peki yetkililer tarafından gemiye bindirildiğinizde, silahlarınızı dışarıda mı bırakıyorsunuz yoksa geminizin her yerinde bu tür şeyleri saklamak için gizli saklanma yerleriniz var mı? Gemi bana gelmeden önce tüm saklanma yerleri bulunmuyor." Omuz silkiyorum. "Bulduklarımı saklarım, her ihtimale karşı."

"Buna ihtiyaç var," diyor Kivian kesin bir ifadeyle. Her zamanki gösterişli tavrı artık yok. Kıyafetleri bugün ruh halini yansıtır şekilde ağırbaşlı ve işlevsel.

"Umarım onların iyiliği için gereken tek şey bir fidyedir." Sentorr başını sallar. "Eğer başlarına kötü bir şey geldiyse bu dostumu paramparça eder." Bana doğru bir bakış attı. "Dişinin evcil hayvanını sunması çok cömertçe. Bu taktiği kullanmamaya çalışacağız ama neyle karşı karşıya olduğumuzu öğrenene kadar seçeneklerimizin olması iyi olur."

Sadece başımı sallıyorum. Bu düşünce benim de hoşuma gitmiyor ve Sophie'yi gülümsetmek için birikimlerimi ve cephaneliğimi boşaltmam gerekiyorsa, bunu yapacağım. "Sence öldüler mi yoksa saklanıyorlar mı?"

"Ölü değil," diyor Kivian hemen. "Her yerde kan olurdu. Gemide işlenen bir cinayet ortalığı berbat eder. Tüm prizlerde ve pervazlarda biyo-atıklar ve sadece...ugh." Başını sallar. "Ve koku."

Sentorr sadece ona bakar.

"Ne?" Kivian savunmaya geçer. "Bu doğru. Eğer onları öldürecekse, gemine getirip öldürmezsin. Pisliği arkanda bırakırsın. Gerçi bu parayla ilgili değildi, yoksa gemi uzayda serbestçe yüzmek yerine sahiplenilir ve nakliye şeridi devriyeleri tarafından alınırdı. Bu başka bir şey."

Muhtemelen haklı. Bir korsanı hemen öldürmezsin, hele de fidye ya da ödül potansiyeli varken. "Ortaya çıkacaklar," diyorum. "Sadece yanlarında getirecekleri her türlü belaya hazır olmalıyız."

"Fazladan mürettebat işe yarayacaktır," diyor Kivian. "Dişiniz bir blaster ateşleyebilir mi? Eğitime ihtiyacı var mı?"

"Kendi başının çaresine bakabilir," diyorum gururla, beni nasıl savunduğunu düşünerek.

"Onu tutuyor musun?" Sentorr sakın bir sesle sordu. "Yoksa Zoey onu elinde tutmak isteyecektir. Kardeşlerle olan bağlantısı nedeniyle Sophie'yi zaten ailesi olarak görüyor."

Kıskançlığım biraz olsun artıyor. "O kimsenin değil. Sophie kendine ait. Ve benimle kalmak istediğini söyledi ama Zoey'nin teklifini ona bildireceğim."

Kivian bana ukala bir sırıtişla bakıyor. "Kendine ait olduğunu söyleyebilir ama yine de hak iddia etmeye çalışmanızdan hoşlanıyorlar."

Yatağımdaki Sophie'yi düşünüyorum, hala tohumlarımla yapış yapış ve tüm duygulardan göğsüm ağrıyor

içinden akıyor. "Nasıl hissettiğimi biliyor."

Korsan başını sallar. "Güzel. Seni mutlu görmek hoşuma gidiyor dostum." Gülümsemesi genişler. "Keyfi yerinde bir hurdacı herkes için indirim demektir."

Homurdanıyorum. "Bu konuda fazla umutlanma." Ayağa kalkıyorum, Sophie'ye duyduğum ihtiyaç içimde öfke yaratıyor. "Ne zaman gidiyoruz?"

Kivian *Jabberwock'un* sistemlerine bağlı olan bilek telsizini kontrol eder. "Aşağı yukarı üç standart saat sonra." Bize alaycı bir sırıtışla bakıyor. "Bebek en iyi sessiz bir gemide uyur."

Onlara bir el salladım. "Hazır olacağım. Sophie ve benim için bir odanız olacak mı? Onun mahremiyete ihtiyacı var." "Bir şeylerin hazır olduğundan emin olacağım," diye yanıtlıyor Sentorr. "Yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver. silahlar."

Başımı sallıyorum ama şu anda silahları düşünmüyorum. Sophie'yi düşünüyorum, yatağında sıcacık, saçları battaniyeme dökülüyor. Ona orada tekrar kavuşmak istiyorum ve üç saat, diğerlerine katılmadan önce onu memnun etmek için bana bolca zaman veriyor. Bu yüzden çok hevesli görünmemeye çalışarak yola çıkıyorum. Koridorda Sleipnir'in yanından geçiyorum ve büyük carinoux kocaman esniyor, bana dişlerini gösteriyor. Bir an tereddüt ediyorum ve sonra "ikramlar" için ayırdığımız dolaptan bir parça hurda çıkarıyorum. "Sophie'ye seni şımarttığımı söyleme," diyorum yaratığa. "Ben hanımını uyandırırken sen de git biraz bunun üzerinde dişlerini bileyle."

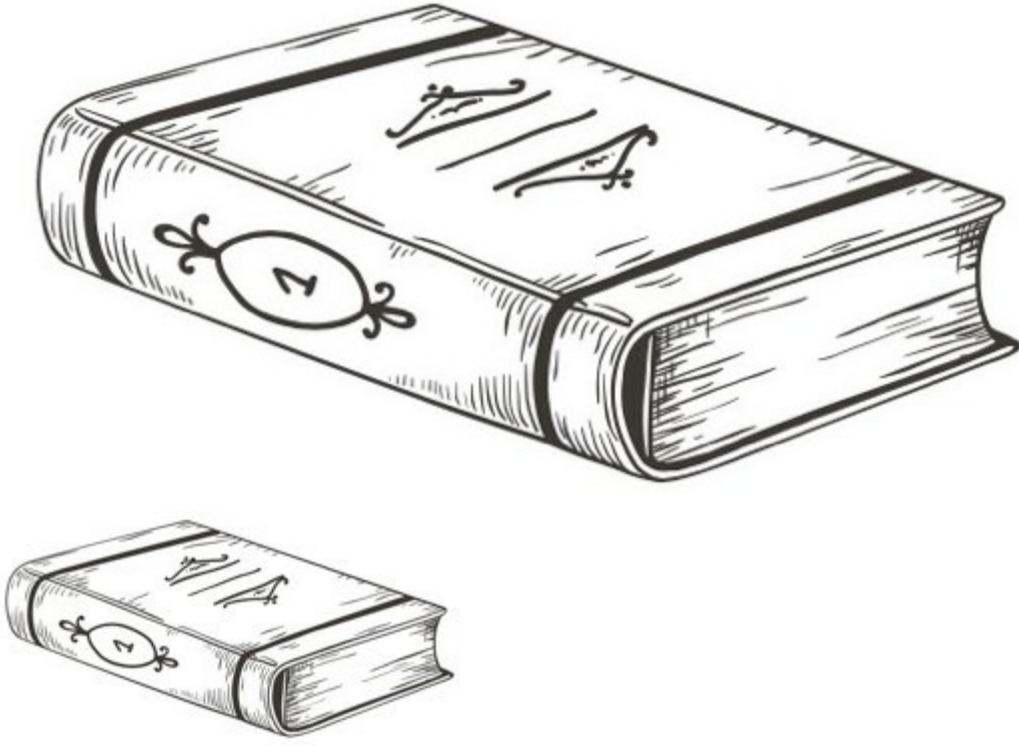
Carinoux metal parçasını neredeyse açgözlü bir hevesle alıyor ve leşi kemirmek için uzaklaşıyor. Çiğnediği onca metalden sonra dişlerinin nasıl parçalanmadığı hakkında hiçbir fikrim yok ama bundan keyif alıyor gibi görünüyor. Hayvanı meşgul ettikten sonra kamarama yöneliyorum ve kapının arkamdan hafif bir tıslamayla kapanmasına izin veriyorum.

Sophie hâlâ yatakta. Uykusu çok ağırdır, benim iyi kızım ve uykunun uzun zamandır onun kaçıışı olduğu hakkında söylediklerini hatırlıyorum. Derin ve kolay uyumak için kendini eğittiğine şüphe yok. Sorun değil. Onu nasıl uyandıracağımı biliyorum. Yatağa doğru ilerliyorum ve bedenimi yatağın köşesine bırakıyorum, uzuvlarımla yataktan daha fazla gıcırdamasından nefret ediyorum. Sophie esniyor ve bir kolunu gözlerinin üzerine atarak sırt üstü yuvarlanıyor.

Mükemmellik. Yüzümü bacaklarının arasına koyup onu en sevdiği şekilde uyandırmadan önce battaniyeleri sıyrıp bir süre güzel vücuduna hayranlıkla bakıyorum. Ellerinin saçlarımda olması, bacaklarının etrafımı sarması ve Sophie'nin saf bir mutlulukla iç çekerek adımı söylemesi uzun sürmüyor.

"Beni her gün böyle uyandırmak zorunda değilsin," diyor, dilim hassas bir noktaya değdiğinde nefesi kesiliyor.

İstemediğimi biliyorum. Sadece hoşuma gidiyor. Bu yüzden onun tatlılığını kucaklıyorum ve devam ediyorum.

SOPHIE

"Kamaranızın rahat olduğundan emin misiniz?" Fran, tuniğinin önüne bağladığı bebeği okşayarak bana soruyor. Küçük Jasmine'in yumrukları Sleipnir'in büyülenmiş dikkatini çekerek sallanıyor ama yatağımdan kıpırdamıyor.

"Harikalar, teşekkürler. Bize yer ayırdığınız için minnettarız." Ona utangaç bir şekilde gülümsedim. "Rahatsız etmek istemeyiz."

Fran sadece bana bakıyor. "Kızım, ne zamandır esaret altındaydın? Bize bir iyilik yapıyorsun. Bu bir zahmet değil. Size teşekkür etmeliyiz."

Ne zamandır esaret altındaydım? İrkildim. "Dokuz yıl. Çok uzun bir süre."

Boğazından sempatik bir ses çıkarıyor. "Benim için uzun sürmedi ama yine de sonsuzmuş gibi geldi." Bir elini Jasmine'in sırtında gezdirerek bebeği tekrar okşuyor. "Tamam, patenci sınıfı bir motora aşına mısın bilmiyorum ama hiper düzleme çıktığımızda pek çok galaksinin yanından süzülerek geçeceğiz. Tam gazda olduğumuzda, biraz kayma fark edebilirsiniz." Buz pateni yapıyormuş gibi ayaklarını yere vuruyor. "Alışırsınız ama her şeyi bağladığınızdan emin olun ve yiyecek ve içeceğinize dikkat edin." Fran bebeği tekrar okşuyor. "Bu yüzden beni bir süre sürekli bunu takarken göreceksin."

"Pekâlâ. Hatırlayacağım." Sleipnir'in yanına gidiyorum ve kulaklarının arkasındaki en sevdiği yeri ovuyorum. "Sence iyi olacak mı? Yoksa bu onun için korkutucu mu olacak?"

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. İlk kez insanlardan başka bir şey taşıyoruz ama bence onu yanınızda tutun ve oyalayın."

Başımı salladım. "Bunu yapabilirim." Uçuş harika olmayacak, çünkü *Jabberwock* çok güzel bir

gemi,

ama bir carinoux için yapılmamış. Hareket edebileceği en büyük yer kargo bölümü, ancak her şeyi çiğneme yeteneği nedeniyle gözetimsiz bırakılamaz. Bu yolculuk sırasında benim görevim dostuma göz kulak olmak olacak... ki bunu pek umursamıyorum. Ya bu olacak ya da onu kafese koyacağım - ki bundan da hoşlanmıyorum - ya da onu durağanlaştıracam. "Benden istediğin bir şey var mı?"

Fran başını sallar ve sonra sanki bir şey hatırlamış gibi duraklar. "Zoey'le konuşursan... nazik ol. Şu anda biraz kırılğan."

"Tabii ki."

Fran kapıya doğru koşar, sonra parmaklarını şıklatır. "Ufaklık uyuduktan sonra odama gelersen, eski kıyafetlerimi gözden geçirmeni istiyorum. Bebek sayesinde kalçalarım eskisinden biraz daha büyük ve sana uyabilecek bazı eşyalarım var."

Gülümsememi bastırmaya çalışıyorum. *Jabberwock* hâlâ asteroit kuşağında, kayaların tehlikeli yörüngesinden yavaşça dışarı doğru manevra yapıyor ve yolculuğumuz daha yeni başladı. Bu arada Fran bana annelik yapmak ve iyi bir ev sahibesi olmak için elinden geleni yapıyor. Bana geminin her yerini gezdirdi, yeni yatak takımları aldı, Jerrok'un özel zevkleri için taşıdıkları erişte tedarikinden bahsetti, kamaranın sıcaklığının bana uyup uymadığını sordu, Sleipnir için hurda teklif etti ve kısacası sürekli üzerimize titredi.

Bu çok tatlı. Uzun zamandır biri benimle abla-kardeş-anne gibi ilgilenmemiştii ve bu bende birazcık ağlama isteği uyandırıyor çünkü bu çok hoş. Yine de biri bana her nazik davrandığında bir bebek gibi ağlamamaya çalışıyorum, bu yüzden titrek bir gülümsemeyi başarıyorum ve Sleipnir'e sarılıyorum. "Kulağa hoş geliyor."

Fran bana başıyla selam verip koridora doğru ilerliyor. Duraksıyor ve bir an için başka bir şey teklif edeceğini düşünüyorum - Sleipnir için battaniye ya da bana atıştırmalık bir şeyler hazırlayacak belki de. "Jerrok'u istiyorsan, Alyvos'la birlikte cephanelikte."

"Teşekkür ederim. Ben iyiyim."

Sonunda gidiyor ve Sleipnir ile yalnız kalıyorum. Jerrok'u düşünerek dalgınca kulaklarını kaşıyorum. Ayrıldığımızdan beri çocuklarla birlikteydi. Eşyalarımın oluşun küçük bir çanta hazırlamıştım, çoğunlukla bir iki kıyafet ve kitaplarımdan ibaretti ve Jerrok'un da aynısını yapacağını düşünmüştüm. Sürpriz bir şekilde Jerrok bir sandık dolusu silah ve kredi dolu olduğunu söylediği bir kilitli kutu getirmişti. Jerrok'un bu kadar çok para sakladığını fark ettiğimde hâlâ biraz şaşkınım. Belki görüldüğünden daha azdır... ama oldukça fazla görünüyordu. Ne için para biriktirdiğini merak ediyorum.

Sevgilimin bir ton silahla ortaya çıkması ve benim tek endişelendiğim şeyin bir kutu para olması biraz ironik. Sadece... protezleri çok sorunlu. Neden daha iyi uzuvlar almak yerine para biriktirsin ki? Bana hiç mantıklı gelmiyor. Silahları anlıyorum. Ona yardım ederken kaç kez motor bölmelerinden veya havalandırma bacalarından rastgele şeyler çıkardım? Yiyecek ambalajları, erişte kapları, kurumuş bir portakal parmağı, boş silah fişekleri gördüm ve beni hala ürperten bir yığın kullanılmış plas-film vardı. Bu bana gençliğimde bir arkadaşımın arabasıyla dolaşırken torpido gözündeki rastgele şeyleri görmemi hatırlattı. İnsanlar araçlarına bir şeyler koyup unutuyorlar. Eğer insanlar bunu yapıyorsa, uzaylıların da yaptığını hayal ediyorum. Jerrok'un yıllar içinde neler edindiğini ancak hayal edebilirim.

Ama bu durum para meselesini daha da kafa karıştırıcı hale getiriyor. Kullanılabilecekken neden tasarruf edelim?

Ve... Zoey'nin ölmediklerine ikna olduğu ve Sithai kardeşleri kurtarma çalışmalarına yardım etmek için şimdi onu ortaya çıkardı. Uzuvları için para biriktiriyordu ve şimdi birikimlerini vermek zorunda kaldığı için kızgın mı olacak? Yoksa başka bir şey için mi biriktiriyordu?

Bir sürü soru var ama cevap yok. Jerrok daha sonra dönecek. O zaman konuyu açarım.

Sleipnir'in kulaklarını kaşıyorum ve o yatağa uzandığında belki ben de uzanırım diye karar veriyorum. Kitaplarımı çıkarıyorum... ve sonra duruyorum. *Outlander* en üstte ve kapağındaki eski saatin görüntüsü bana bir fikir veriyor. Kitabı dalgınca okşuyorum. Onu okumak benim için her zaman bir teselli, başka bir dünyaya kaçmanın bir yolu olmuştur. Ancak şu anda kitabı yarı yarıya ezberlemiş durumdayım ve dikkatini dağıtmak isteyecek başka birini düşünebiliyorum.

Zoey.

"Hadi Sleipnir," diyorum carinoux'ya, böğrünü okşayarak. "Hadi biraz yürüyelim, sen ve ben."

İri yaratık inliyor ve yatağın üzerinde yuvarlanarak uzun karnını ortaya çıkarıyor. Çok sayıdaki bacağı en tembel kediler gibi taklalar atıyor ve o kadar sevimli ki dayanamıyorum.

Ayak parmaklarından birini dürtüyorum. "Yürüyüşler ve sonra atıştırmalıklar, hmm?"

Carinoux hemen yataktan fırlıyor ve bacaklarıma sürtünmeye başlıyor, neredeyse beni deviriyordu.

Gülüyorum, başını okşuyorum. "Evet, bu noktada 'atıştırmalık' kelimesini biliyorsun, değil mi? Hadi bakalım." Kitabı kolumun altına sıkıştırıyorum ve odanın kapısını tekrar açıp *Jabberwock*'un koridoruna bakıyorum. "Gemi" kokusu var, geri dönüştürülmüş hava ve yakıt kokusu, ama sanki Fran geminin işlevsel kokusunu örtmeye çalışıyormuş gibi hafif bir bitkisel ve hoş koku da var. Karinoux peşimde koridorda ilerliyorum, metal duvar panellerini kokladığında duraklıyorum (ve biraz fazla yalamaya başladığında kafasını itiyorum). Ne kadar dolambaçlı olursa olsun yürüyüş yapmak ikimiz için de iyi olacak.

Jabberwock'un metal koridorları beklediğimden daha büyük, üstte ve altta metal ızgaralar ve ızgaraların arkasına sıkışmış her türlü kablo ve boru var. Gemiler hakkında pek bir şey bilmiyorum -nasıl sökülecekleri dışında- ama oldukça güzel görünüyor. Sanırım. Bu sade ortamı çocukken izlediğim bilimkurgu filmlerine benzetmeden edemiyorum. Şaşırtıcı derecede iyi duruyorlar, çünkü bu salon *Star Trek*... ya da *Aliens*'dan çıkmış gibi görünüyor. Bu özel salon mürettebatın kaldığı yer, aralarında epeyce mesafe olan çok sayıda kapı var. Boğuk sesler duyuluyor ve güvertenin altına inen metal bir merdiven boşluğu var. Fran'in ikinci katta ne olduğunu söylediğini hatırlamaya çalışıyorum. Bir dinlenme odası, bir eğitim odası...oh, ve cephanelik. Doğru ya.

Koridorda bir kapı tıslayarak açılıyor ve Sentorr dışarı çıkıyor. Yanımdaki carinoux otomatik olarak hırlıyor ve koruyucu bir şekilde bacaklarımin önüne geçiyor.

"Sorun yok dostum," diyorum ona usulca. "Sentorr bir arkadaş."

Zarif görümlü mesakkah bizi görünce duraksıyor, ellerini arkasında kavuşturmuş. Çok... düzgün görünüyor, özellikle de mürettebatın geri kalanıyla karşılaştırıldığında. Sürekli bir tür motor yağına bulanmış gibi görünen Tarekh ve Cat'i düşünüyorum, avazları çıktığı kadar bağırarak kahvaltılık erişte hazırlamanın en iyi yolunu tartışıyorlar. Sevmediği parlak bir şeyle hiç karşılaşmamış olan Kivian'ı ya da herkesin işine karışmayı seven Fran'i düşünüyorum. Iris ve Alyvos kendi işlerini yapıyor gibi görünüyorlar, ama Sentorr... şey, okuldaki onaylamayan koridor nöbetçisi gibi.

Onu böyle düşünmek haksızlık çünkü Zoey onu açıkça seviyor ve onun kadar havalı değil.

"Merhaba," diyorum neşeyle. "Sleipnir'i yürüyüşe çıkarıyordum ve Zoey'e bir merhaba diyeyim dedim. Bakalım arkadaşına ihtiyacı var mı?" Sleipnir tekrar bacaklarımı itince arka ayaklarına vuruyorum. "Otur. Uslu dur."

Eğer kedi kertenkeleler homurdanabilseydi, bu homurdanırdı. Yine de isteksizce oturuyor ve Sentorr'a ters ters baktığından eminim.

Uzaylı adam bir süre ikimizi de inceledikten sonra başıyla net bir selam veriyor. "Ondan biraz izin almasını istedim. Rahatla. Arkadaşlık iyi gelebilir." Tereddüt etti, sonra tekrar düşünür gibi

oldu. "Onu kontrol etmek için kısa süre sonra döneceğim."

Gülümsüyorum ve Sleipnir'in yanımda kalması için bacağıma dokunarak koridorda yanından geçiyorum. Sentorr yanımdan geçerken Sleipnir'in en küçük, en somurtkan hırıltısını çıkardığından eminim ama bunun dışında çok iyi davranıyor. Sentorr'un çıktığı kapının üzerinde bir sürü uzaylı yazısı var ama hiçbirini okuyamıyorum. Onun yerine kapıyı çaldım. "Zoey? Ben Sophie."

Kapı açıldı ve Zoey bana baktı. Saatler geçtikçe daha kötü görünüyor, üniforması dağılmış ve saçları at kuyruğundan dökülüyor. Gözleri kızarmış ve bitkin görünüyor. "Hey. İyi misin?" Bir elini yüzüne sürüyor. "Carinoux nasıl yerleşti?"

"O iyi. Senin nasıl olduğunu sormalıyım."

Bana zayıf bir gülümseme veriyor. "Bütün gece kardeşlerimden ya da yakalanan üç mesakkah mahkûmundan bahsediliyor mu diye iletişim bantlarını kontrol ettim... hiçbir şey yok. Sentorr uyumamı istiyor ama..." Omuz silkiyor. "Uyuyamıyorum. Zihnim kapanmıyor."

"Sana bir şey getirdim," diyorum. "Pek bir şey değil. Muhtemelen şu ana kadar onlarca kez okumuşumdur ama dikkatimi dağıtmaya ihtiyacım olduğunda yardımcı oluyor." Yıpranmış, kalın ciltsiz kitabı ona uzatıyorum. Bu kadar az şeyim varken ondan ayrılmak zor, ama aynı zamanda yapılacak en doğru şey gibi geliyor.

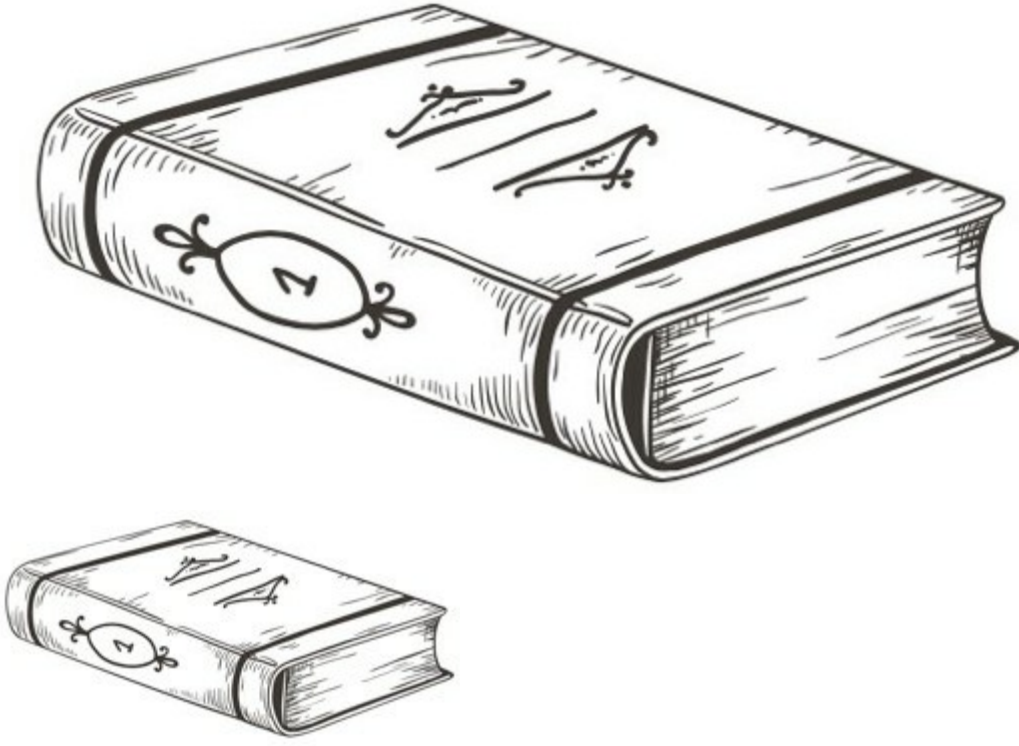
Gözleri şaşkınlıkla kocaman açıldı. "Bunu yapmak istediğine emin misin? Burada kitapların ne kadar nadir olduğunu biliyorum." Eli kapağın üzerinde sevgiyle geziniyor. "Sanırım Fran bir keresinde bundan bahsetmişti. Hiç okumadım."

"Çok romantik," diyorum ona heyecanla. "Kahraman sadece... mükemmel. Ve İskoçlar var. Ve kiltler. Ve gerçekten harika aşk sahneleri."

Zoey gülümseyerek eşiyle paylaştığı odayı işaret ediyor. "İçeri gelip oturmak ister misin? Dikkatimi dağıtmak işime yarayabilir."

"Rahatsız etmek istemem-"

Gözlerini deviriyor ve kolumdan tutarak beni odaya sürüklüyor. "Rahatsızlık vermiyorsun. Sen benim kız kardeşimsin."

JERROK

Uzun bir gün olacak.

Jabberwock'taki herkes iyi elbette. Carinoux'larla paylaşmak zorunda olsak da kamaralarımız rahat. Sentorr bizi asteroit kuşağından itiş kakış olmadan çıkarıyor ve Alyvos ile Tarekh günün büyük bölümünde benimle silahlar hakkında konuşuyor, yanımda getirdiğim patlayıcılar ve darbe bombaları için minnettarlar. Yemek için büyük bir kase sıcak erişte var ve... bu hoş.

Beni hâlâ endişelendiriyor tabii ki.

Sorun kardeşler değil. Ya da görev yerimden uzakta olmam değil. Bunu bekliyordum ve en sevdiklerim olmasa bile bir süre daha insanlarla çevrili olmaya hazırım. Buradaki mürettebat o kadar da kötü değil ve gemide dağılmak için bolca yer var. Önümüzdeki bir hafta boyunca nakliye şeritlerinde yüksek hızda "kayacağız", bu yüzden bir sonraki yakıt ikmalini beklemek dışında yapacak pek bir şey olmayacak... tabii va Sithai hakkında bilgi almazsak. İçimden bir ses alamayacağımızı söylüyor.

Yemek zamanı keyifli geçiyor. Yemekten sonra dinlenme odasında birkaç sopa oyunu bile oynanıyor ve Sophie izlemek istiyor gibi görünüyor, ben de sert bir yarı cyborg'un kolayca kalkması neredeyse imkansız olan aşırı doldurulmuş koltuklardan birine oturuyorum. Cat ve Tarekh sopalar üzerinde tartışırken, carinoux ayaklarının dibinde uzanırken, kadının gülüşünü ve parlak gözlerini izliyorum. Zoey'i yanına çekmeye çalışıyor ama diğer dişi sadece izlemekle yetiniyor ve sonunda köprüdeki eşinin yanına gitmek için ayrılıyor.

Fran ve Kivian çocuklarıyla birlikte geceyi geçirmek için ayrıldıklarında, Sophie'nin esnediğini görüyorum ve bizim de kaçmamız için iyi bir zaman olduğuna karar veriyorum. Kanepeden

kalkmaya çalışırken kendimi aptal durumuna düşürdüm ve

Sonunda yapıyorum, uzuvlarım harekete geçmeye başlıyor. Cızırdıyorlar ve vücuduma gürültülü geri bildirimler gönderiyorlar ve odamıza girdiğimizde Sleipnir'i çiğneyecek bir şeyle köşeye yerleştiriyor ve sonra benimle ilgileniyor.

Ellerini sinirli bir şekilde itmeye çalıştığımda Sophie, "Bırak yardım edeyim," diye itiraz ediyor. "Ben sakat değilim."

"Olmadığını biliyorum. Ama yardım edebilirim ve etmek istiyorum." Onu uzaklaştırma çabalarımı görmezden geliyor ve yatıştırıcı ellerini şu anda ezbere bildiği en kötü devrelerin üzerinde gezdiriyor. Kendi kendine mırıldanıyor ve benimle ilgileniyor ve ben bir aptalım çünkü gerçekten yardım ediyor. Benim ulaşamadığım yerlere o ulaşabiliyor ve onun hafif dokunuşu ve küçük parmakları çoğu zaman işe yarıyor.

Son devre rahatsız edici zıplamasını durdurduğunda "Teşekkürler," diye mırıldanıyorum.

"Neden moralin bozuk?" diye soruyor, kollarını boynuma doluyor ve kucağıma oturuyor. "Seni rahatsız eden bir şey mi var?"

İşte buradaydım, kötü ruh halimi olduğumdan biraz daha iyi sakladığımı düşünüyordum. *Jabberwock*'ta olmanın beni korkuttuğunu ona nasıl açıklayabilirim? Çünkü onun diğerleriyle gülüp konuştuğunu ve ne kadar kolay uyum sağladığını görüyorum. Zoey ile fısıldaştığını görüyorum. Fran ile vakit geçirdiğini ve hatta şu anda diğer kadınlardan birinden aldığı yeni bir tunik giydiğini görüyorum. Tüm bunları görüyorum... ve kıskanmıyorum. İnsanların arasında olmak istediğini ve yalnız istasyonumda benimle kalmanın kötü bir fikir olduğunu anlayacağından endişeleniyorum. *Jabberwock*'un mürettebatı gibi eğlenceli, şamatacı bir grupla birlikte olmak ona va Sithai ile evreni görebileceğini ve kırık dökük yaşlı bir askerle aynı yerde kalmaktan daha fazlasını yapmak istediğini hatırlatacak.

Ama bunların hiçbirini söylemiyorum çünkü benimle kalması için baskı altında hissetmesini istemiyorum. Kalmak istediği için kalmasını istiyorum. Bu yüzden yüzümü boynuna gömüp güzel kokusunu içime çekiyorum. "Bana gününüzden bahsedin. *Jabberwock*'taki ilk günün nasıldı?"

Bir süre mırıldanıyor, düşünüyor ve sonra iç çekiyor.

"Yorucu." Bu beni şaşırttı. "Yorucu mu?"

Sophie başını sallıyor ve ben başımı kaldırıncı o da kendi başını omzuma koyuyor. "Açık ve arkadaş canlısı olmaya çalışıyorum çünkü hepsi çok çaballıyor. Zoey kötü bir durumda ve ben de ona arkadaşlık etmek için elimden geleni yapıyorum. Kendimi bu konuda yardım etmek zorunda hissediyorum, anlıyor musunuz? Gemi kullanmayı bilmiyorum ama en azından eşlik edebilirim. Bu sadece... yorucu." Bir parmağını tuniğimin ön kısmına kıvrıyor. "Keşke eve dönseydik diyorum ve sonra böyle düşündüğüm için kendimi aptal gibi hissediyorum çünkü Zoey'nin kardeşlerini kurtarıyor olmamız gerekiyordu. Bu eğlenceyle ilgili değil. Onları eve sağ salım götürmekle ilgili. Ve yine de..." diye hafifçe gülümsüyor. "Yine de kaçıp saklanmak istiyorum."

Sırtını ovuyorum. Tüm bunlar beni şaşırtıyor. "Bugün eğleniyor gibi mi görünüyordun? Ne zaman arkamı dönsem, başka biri dikkatini benden çalışıyordu."

Küçük bir inilti çıkarır. "Biliyorum. O kadar çok zaman oldu ki odalarımıza geri dönüp saklanmak istedim. Herkes çok iyi ama... bu çok fazla." Göğsüme gömülüyor, yanağını protez kolumun omzumla birleştiği yere sürüyor. "Seninle yalnız olmayı seviyorum."

"Burayı daha çok sevebileceğini düşünmüştüm. Benimle yalnız kalmaktansa bir mürettebatla birlikte olmayı tercih edeceğini düşündüm," diye itiraf ediyorum. "Terk edilmiş bir istasyonda yaşamak lüksün zirvesi değil."

"Ama o bizim," diyor usulca. "Ya da en azından senin. Sessiz ve huzurlu ve sadece kendimiz olabiliriz."

Belki de düşündüğümde daha çok birbirimize benziyoruzdur. Gülümsüyorum ve kollarımı ona doluyorum. "O zaman bu gece seni rahatsız etmeyeceğim. Uyumaya ihtiyacın var."

"Beni rahatsız mı ediyorsun?" Doğrulup yüzümü inceliyor.

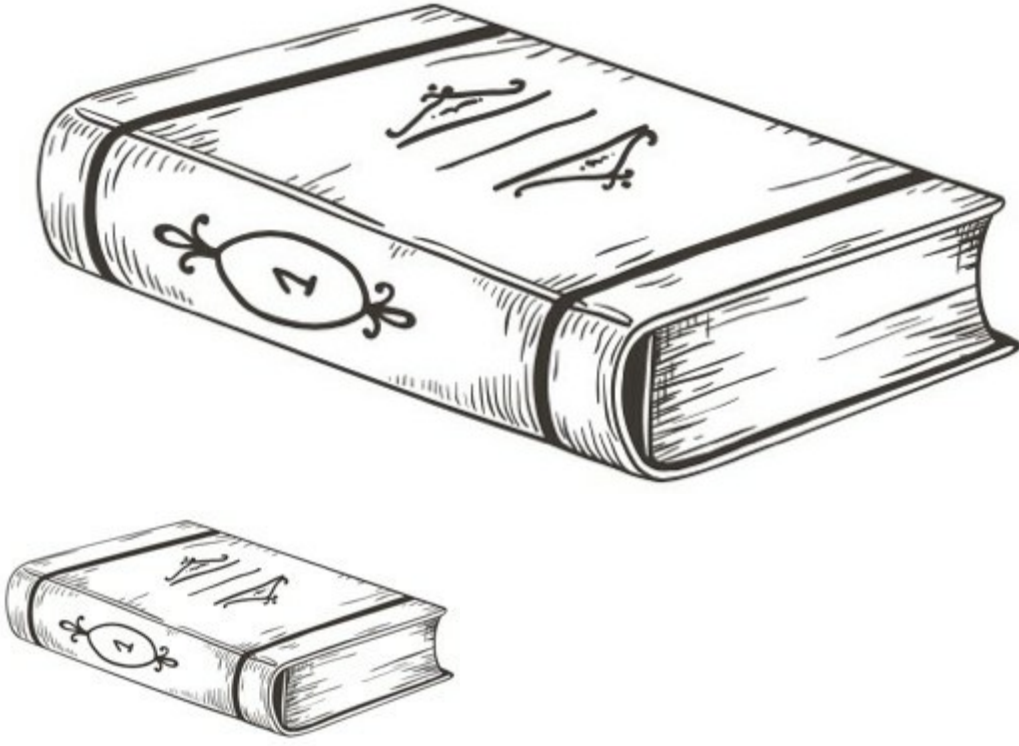
"Seksi mi kastediyorsun?" Kulaklarım ısınıyor. "Yorulduysan değil-"

"Öncelikle, Jerrok un'Rok, o kadar yorgun değilim. İkincisi, seninle seks yapmak asla sıkıntı yaratmaz. Asla değil. Bu bir zevk." Eli sikime doğru kayıyor. "Ama Sleipnir'in odada bizimle olması seni rahatsız edecek mi?"

Karşı koyamayarak alt dudağını ısıırıyorum. "Bizim tarafa mı bakıyor?"

Odanın köşesine, carinoux'nun özensiz ve gürültülü bir şekilde eski bir İngiliz anahtarını parçaladığı yere bakıyor. "Hayır."

"O zaman sanırım iyiyiz." Bir elimi yan tarafına götürüp kıcını avuçluyorum. "Eğer sen iyiysen tabii." Gözleri umutla parlıyor. "Öyleyim... ama muhtemelen üstte olmalıyım."

SOPHIE

Jerrok'un istasyonunda zaman akıp geçerken, *Jabberwock*'ta zamanın emekliyor gibi görünmesi çok komik. Teorik olarak ikisi de uzayda ama aradaki fark gece ile gündüz gibi. Zoey bana doğru yolda olduğumuzu garanti etse de, sanki Slatra sistemine asla ulaşamayacağımız gibi geliyor.

Ne kadar huzursuz olduğumu bilmesine izin verdiğimden değil. Sadece takıntılı bir kadın gibi navigasyonun üzerinde geziniyor. Pek uyumuyor, zar zor yemek yiyor ve Sentorr'un endişelendiğini biliyorum. Zoey'nin yanıtı hep aynı: "Beni geri almak için canla başla savaşırıldı, ben de onlar için aynısını yapacağım."

Bu mantıkla tartışmak zor.

Sürekli "kayma" biraz garip. Yemek kasenizi düz masanın kenarına doğru kayarken yakalamaya alışsınız. Gözlerinizi kapattığınızda kendinizi bir Tilt-A-Whirl'ün içindeymiş gibi hissetmeye alışsınız. Ve bu kesinlikle seksi ilginç kılıyor. Dün gece Jerrok içimde durdu ve ben boşalana kadar hassas bölgelerime doğru "kaydı". Tekrarlamak istediğim oldukça... benzersiz bir deneyimdi, ama sonra tekrar, Jerrok ile yapılan tüm seks harika bir sekstir.

Sadece kaymanın adamım için zor olduğundan endişeleniyorum. Gayri resmi devre sorumlusu olarak, uzuvlarının onu giderek daha fazla rahatsız ettiğini fark etmekten kendimi alamıyorum. Telleri daha sık zıplıyor, zıpladığında da geri bildirim daha yoğun oluyor. Dün, med-bay'e gitmesine rağmen geçmesi saatler süren korkunç bir baş ağrısı vardı. Kaymanın elektrikli parçalara sahip olanlara zarar verdiğini anlamak için sibernetik konusunda dahi olmanıza gerek yok. Son birkaç gündür Iris'in gözlerinin üzerine siperlik yerine bir kurdele taktığını fark ettim. Benzer bir şey olduğundan şüpheleniyorum. Jerrok'u acı içinde görmekten nefret ediyorum ve yeni hedefim, biz

yolculukta sıkışıp kalmışken ona yardım etmenin bir yolunu bulmak.

Ortalık sessizken bir gün Alyvos'u aradım.

Kimse onun Jerrok'la aynı savaşta olduğunu söylemedi. Ancak Iris, Alyvos'un zaman zaman kabuslar gördüğünden bahsetti ve Jerrok ile aynı yaşta görünüyor. Günden güne kaymaya devam ettikçe daha da belirginleşen bir topallaması var ve bu yüzden kendisinin de sahte bir uzvu olduğundan şüpheleniyorum. Eğer varsa, onunki Jerrok'unkinden daha iyi, çünkü onda protez bir şey olduğu anlaşılmıyor, Jerrok'ta ise saklamak mümkün değil. Jerrok'unun uyumsuz gözlerinin her yerinde yara izi var ve sahip olduğu uzuvlar ten rengine tam olarak uymayan "deri" ile kaplı ve dokusuna bağlandıkları yerde büyük yara izleri var. Normal uzuvlar gibi çalışıyorlar, ama aynı zamanda biraz daha ağırlar, biraz daha hantallar, sanki kimse uzuvları vücuduna uyduracak kadar önemsememiş gibi.

Muhtemelen hiç umursamadılar ve bu düşünce beni öfkeliendiriyor.

Ama Jerrok'un protezlerinin sonsuz sefaletini aşmanın bir yolu varsa, Alyvos biliyor olabilir. Bir öğleden sonra Jerrok, Tarekh ve Cat'in çevre sistemlerindeki bir şeyi tamir etmesine yardım ederken ben de eğitim odasına gittim. Alyvos, Iris'le birlikte olmadığı ya da silahlarının bakımını yapmadığı zamanlarda orada oluyor. Mürettebatı izlemek dışında pek bir şey yapmadığım birkaç günün ardından, herkesin düzenini biliyorum.

Antrenman odasına girdiğimde Alyvos şaşkınlıkla bana bakıyor. Barfikse çok benzeyen bir şey yapıyor, ama sadece tek kolunu kullanıyor ve zahmetsizmiş gibi gösteriyor. Beni fark ettiğinde öne doğru savruluyor, barı bırakıyor ve kayarak önümde duruyor. "Her şey yolunda mı Sophie?"

Parlak bir gülümsemeyle idare ediyorum. "Her şey yolunda. Vaktin varsa seninle kişisel bir konu hakkında konuşmak istiyorum."

Yüzündeki ifade temkinli bir hal alıyor ve kapıya bakıyor. "Iris'i çağırayım mı?"

Ne demek istediğimi yanlış anlamadığını umarak elimi kaldırıyorum. "Protezlerden bahsediyorum. Bazen topalladığını fark ettim ve Jerrok'a benzer bir şeyin olup olmadığını sormanın iyi bir yolu olup olmadığını bilmiyordum." Bana attığı şaşkın bakış karşısında içten içe irkiliyorum. "Kişisel olduğunu biliyorum ama sormak zorundaydım. Onu çok rahatsız ediyor ve ben de yardım etmek istiyorum."

"Bu kişisel bir şey," diye kabul ediyor sert bir sesle. Bir havlu alıyor ve yüzünü siliyor. "Kimse savaşlar hakkında konuşmuyor. Hiç kimse."

Ugh. O zaman içine girdim. "Çok özür dilerim. Bir şey söylediğimi unut-"

Bana bakmadan elini kaldırıyor. "Dizim. Tüm uzvum değil ama dizim koptu ve tamamını değiştirdiler. Neyse ki kopan bacağım yakınlarla düştü de onu yerine dikebildiler." Bana soğuk bir gülümseme veriyor. "O savaşta sahip olduğum tek şans buydu."

Dehşet içinde ona bakıyorum. "Çok özür dilerim-"

"Olma. Bunu sen yapmadın." Bir ekipman parçasına yaslanıyor ve bana meraklı bir bakış atıyor. "Gerçi bu konuda sana yardımcı olamam. Benim dizim Jerrok'un protezleri gibi değil. Kumarbazların dediği gibi, o bambaşka bir avuç sopa."

"Solucanlar karmaşası," diye mırıldanıyorum dalgınca, bunu bir insan deyişine benzeterек. "Anlıyorum. Yine de denemeye değerdi. Teşekkür ederim-"

"Yine de bir adam tanıyorum." Terli saçlarına havlu atıyor. "3N'de bağlantıları olan bir tüccar." "3N?" Kibarca soruyorum.

"Üç Nebula. Büyük bir istasyon. Oradan her türlü ticaret geçiyor. Bana Iris'in vizörünü almamı sağlayan bir bağlantı kurmayı başardı." Alyvos bana başını salladı. "Yedek protezler için de adil bir pazar var, hepsi de erkeğinizin giydiğinden çok daha kaliteli."

Kalbim boğazımda düğümleniyor. "Tam da ihtiyacım olan şey." İstasyonun adını ezberliyorum.

Üç Nebula. "Beni bir şekilde onunla temasa geçirebilir misin?"
"Hayır."

Düz bir şekilde reddetmesi beni ürkütüyor. "Oh."

"Hıyarlık etmek için hayır demiyorum Sophie." Dalgınca ellerini siliyor ve başını sallıyor.

"Zakoar of the Broken Back, önceden kredileri olduğunu kanıtlamayan kimseyle görüşmez."

"Anlıyorum."

"Onun için yeni uzuvlar bulmaya çalışman çok hoş Sophie, ama bunların ne kadar tuttuğunun farkında mısın?" "Çok fazla. O kadarını biliyorum." Yine tereddüt ediyorum. "Ve carinoux'yu alacağım, tabii fidye için ona ihtiyacımız yoksa..." Bunu söylemek bile beni boğuyor ve kusmak istiyorum. Sleipnir'in güven dolu yüzünü, bana karşı hiç ama hiç kullanmadığı dişlerini düşünüyorum. Ben ortaya çıktığımda ya da kafası kaşındığında ne kadar heyecanlandığını düşünüyorum. Onu para için nasıl verebilirim? Sürekli acı ve sefalet dolu bir hayat ile iyi bir hayat arasındaki fark buysa nasıl vermem?

Jerrok için sağlık mı?

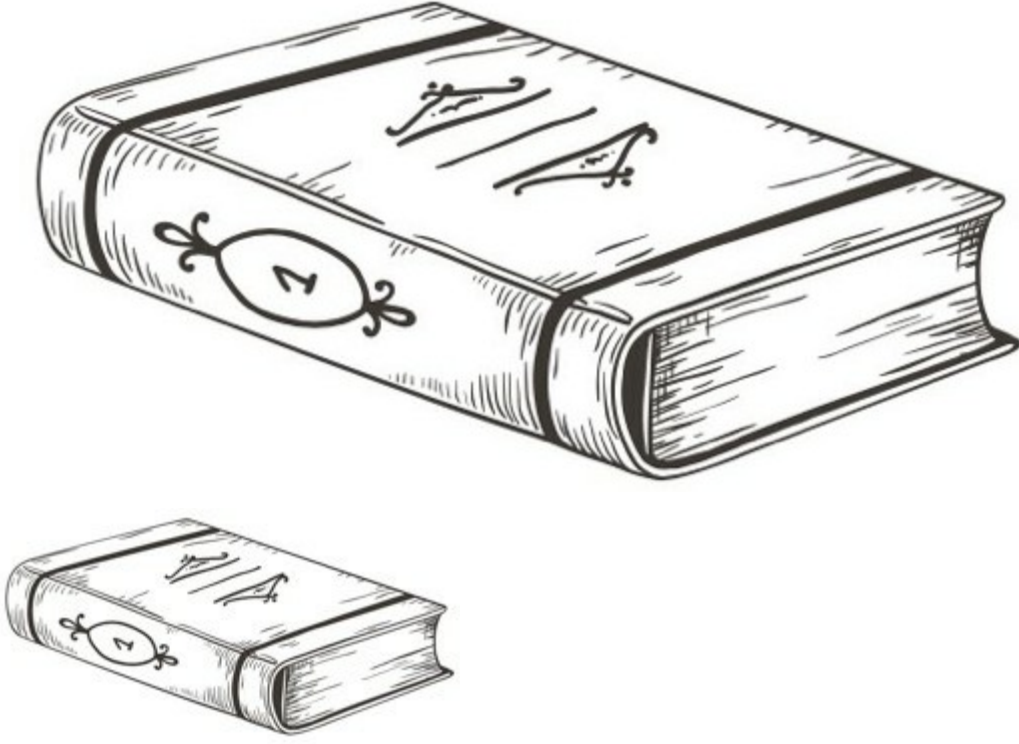
"Sürekli evcil hayvanını öneriyorsun ve elindeki tek pazarlık kozunun o olduğunu biliyorum. Yine de önce erkeğinle konuşmayı denemek ister misin?" Ona boş bir bakış attığımda devam ediyor. "O tam olarak bir fakir değil. Kurtarmaya yardım etmek için gemiye bir kasa dolusu kredi getirdi."

"Yani uzuvları için yeterince var mı? Şimdiden mi?" Para biriktirdiğini sanıyordum.

Alyvos homurdanıyor. "Üç uzvuna yetecek kadar var. Nasıl bu kadar yüklü olduğunu anlamıyorum." "İnsanlar eşyalarını gemilerinde bırakır," diyorum dalgınca, Jerrok'u düşünerek. Eşyalarını getirdiğini biliyordum.

ama hâlâ para biriktirme sürecinde olduğunu sanıyordum. Belki bu para ve Sleipnir'in satışından elde edeceğimiz gelirle bir kolunu ya da onu en çok rahatsız eden uzvunu değiştirebiliriz diye düşündüm.

Uzaylı parası hakkında hiçbir şey bilmediğim çok açık. Jerrok'la konuşmam gerektiği de açık. Hemen.

JERROK

Sophie yemekte dalgın bir ruh hali içinde. Kahkahaları her zamanki gibi tatlı ve diğerlerinin konuştuğu her şeyi hevesle dinliyor gibi görünüyor, ancak eriştesini dürtüklüyor ve sonunda çoğunu Sleipnir'e sunuyor. Bana her baktığında derin düşüncelere dalmış gibi görünüyor ve bu da kalbimin endişeyle göğsümde sıkışmasına neden oluyor.

Korktuğum şey bu muydu? İstasyonumun onun için fazla sessiz olduğuna mı karar verdi? Son birkaç gündür bana mutsuz olduğuna dair hiçbir işaret vermedi. Aslında düşündüğümünden daha mutluyduk. Her gece birlikte uyuyor ve birbirimizin vücudunun tadını çıkarıyoruz ve her gün birlikteyiz. Onun benim olduğunu bilmek bile içimi neşe ile dolduruyor. Huzur veriyor. Yıllardır kabus görmedim.

Sophie ruhumun tüm yaralı kısımlarını yeniden iyileştiriyor. Ben de onun için aynısını yaptığımı sanıyordum ama şimdi bir şeyleri gözden kaçırdığımdan endişeleniyorum. Birisi onun hassas duygularını incitecek bir şey söyledi ya da yaptı ve şimdi acı çekiyor. Ya da belki de kendini iyi hissetmiyordur? Onu inceliyorum, hastalık belirtileri arıyorum ve başka bir içecek almak için ayağa kalktığımda, tadı bozuk olabilir diye gizlice eriştesini kokluyorum.

Beni yemeğini koklarken yakalıyor ve tekrar otururken bana şaşkın bir bakış atıyor.

"Sadece tadının iyi olduğundan emin olmaya çalışıyorum," diye fısıldıyorum ona. "Fazla yemiyorsun. Takas etmek ister misin?" Muhtemelen şimdiden çok fazla yemiş olmama rağmen ona kasemi uzatıyorum.

Sophie'nin ifadesi yumuşak ve tatlı bir şeye dönüşüyor ve eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor. "Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Sadece düşünüyordum. Sonra konuşabilir miyiz?"

"Tabii ki."

Bana gülümsüyor ve parmaklarını benimkilerle birleştirerek kalçamın üzerine koyuyor. Dikkati, Tarekh'in elinin yakıt işleme borusunun içine girip girmeyeceğine dair girdiği iddiayı kaybetmesiyle ilgili saçma bir hikâye anlatan Cat'e yöneliyor. Görünüşe göre sığmamış ve Cat hikâyeyi bitirdiğinde herkes kahkahalarla gülüyor. Takdirle gülümsüyorum, ancak hikâyenin bundan başka ne hakkında olduğunu söyleyemiyorum. Sophie'mi ve onu rahatsız eden şeyi düşünmeye devam ediyorum.

Onun yükleri benim yüklerimdir ve ne olursa olsun yardım etmek istiyorum.

Iris esnediğinde rahatlıyorum ve Alyvos bunu arkadaşını yatağa götürmek için bir işaret olarak alıyor. Diğerleri soyunmaya başladı ve Sophie bana baktığında başımı salladım. Kamaramıza gidip onunla yalnız kalmaya ve günün yorgunluğunu atmaya fazlasıyla hazırım. Diğerleriyle vedalaştık ve elimi Sophie'nin sırtına koyarak onu *Jabberwock'un* koridorlarından mürettebat odalarına doğru yönlendirdim.

"Giysilerimin arasından devrelerinin seğirdiğini hissedebiliyorum," diyor bana. "Bir şey söylemeliydin."

Sırtında tuttuğum elime bakıyorum ve bir kablonun derimin altından geçerek uzvuma titreşimler gönderdiğinden emin oluyorum. Küçük sarsıntılara ve tahrişlere o kadar alışmışım ki çoğu zaman fark etmiyorum bile. "Fark etmemiştim."

Kapıdan odamıza geçerken Sophie bana endişeli bir bakış fırlatıyor.

Sleipnir dizimin arkasına kafa attığında bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ve sürekli kayma sayesinde neredeyse yere yığılıyorum.

"Jerrok!" Sophie bana doğru uzandı, gözleri telaşla açılmıştı.

"Ben iyiyim," diye homurdanıyorum, kapının pervazına tutunarak. Carinoux'ya ters ters bakıyorum ama o sadece boğazından o küçümseyici öksürüğü çıkarıyor ve yatağa atlayıp yanıma konmadan önce üç kez daireler çiziyor. "Teşekkürler Sleipnir. Bir dahaki sefere taze hurda dolu bir masaya sahip olduğumda bunu hatırlayacağım."

Carinoux sadece esniyor ve kocaman dişlerle dolu ağzını gösteriyor.

"İyi olduğuna emin misin?" Sophie'nin elleri üzerimde, göğsümde ve kolumda geziniyor. Bu benim dikkatimi dağıtıyor ve çok hızlı bir şekilde düşüncelerim onun evcil hayvanı yerine çiftleşmeye dönüyor.

Elini kalçama götürdüğünde kendi elimle kapatıyorum ve başparmağımla tenini okşuyorum. "Seninle yalnız kaldığım için şimdi daha iyiyim."

Sesimi duyunca ağzı açılıyor ve gözleri büyüyor, fark ettiğim kadarıyla bu onun tahrik olduğunu gösteriyor. Ama boğazından bir itiraz sesi çıkarıyor ve başını sallıyor. "Önce konuşmamız gerek."

"Öyle mi?" Saçlarını ensesinden geriye doğru tarıyorum. Fran ona birkaç yeni tunik vermişti, hepsi de dar ve göğüslerini ve ince belini gösteren hoş desenlere sahipti, ama aynı zamanda çözmeleri biraz zahmetliydi. Boynunun arkasındaki otomatik fermuarla uğraşıyorum, fermuar çaldığında ve nihayet açılmaya başladığında rahatlıyorum. "Sana dokunurken sen konuşsan ve ben dinlesem nasıl olur?"

"I..." Kıyafetini geriye doğru sıyrıp bir meme ucunu okşadığımda inliyor. "Bu fikri sevdim, ama... bu önemli, Jerrok."

Eğildim ve ağzımı hafifçe onunkine bastırdım. "Dinleyeceğim. Söz veriyorum."

Dudakları benimkileri ısırtıyor ve sanki beni tatmak onu daha iyi hissettiriyormuş gibi mutlu bir iç çekiyor. Sonra elimi tutup yatağa doğru yöneliyor... ve Sleipnir'in yayılmış olduğunu görünce duraksıyor. Odanın diğer tarafında bir kanepe var ve beni oraya doğru yönlendiriyor. "Burada da rahatlıkla konuşabiliriz."

Bir uca oturuyorum ve yanına oturmaya çalıştığında onu kucağıma çekiyorum. "Bacakların," diye itiraz ediyor.

"Onlar iyi. Üzerimde olsan da olmasan da devreler seğirecek.

üzerimde." Elimini tuniğinin açık ön kısmına sokuyorum ve göğsünü okşarken bile boynunu öpüyorum. "Bana ne söylemek istediğini söyle."

Göğüs ucunu bulduğumda titreyerek küçük bir iç çekti. "Sen bana böyle dokunurken konsantre olmak çok zor." Kolu boynuma dolanıyor ve tamamen dokunuşuma doğru eğiliyor. "Oh, ama sana durmanı söylemek istemiyorum."

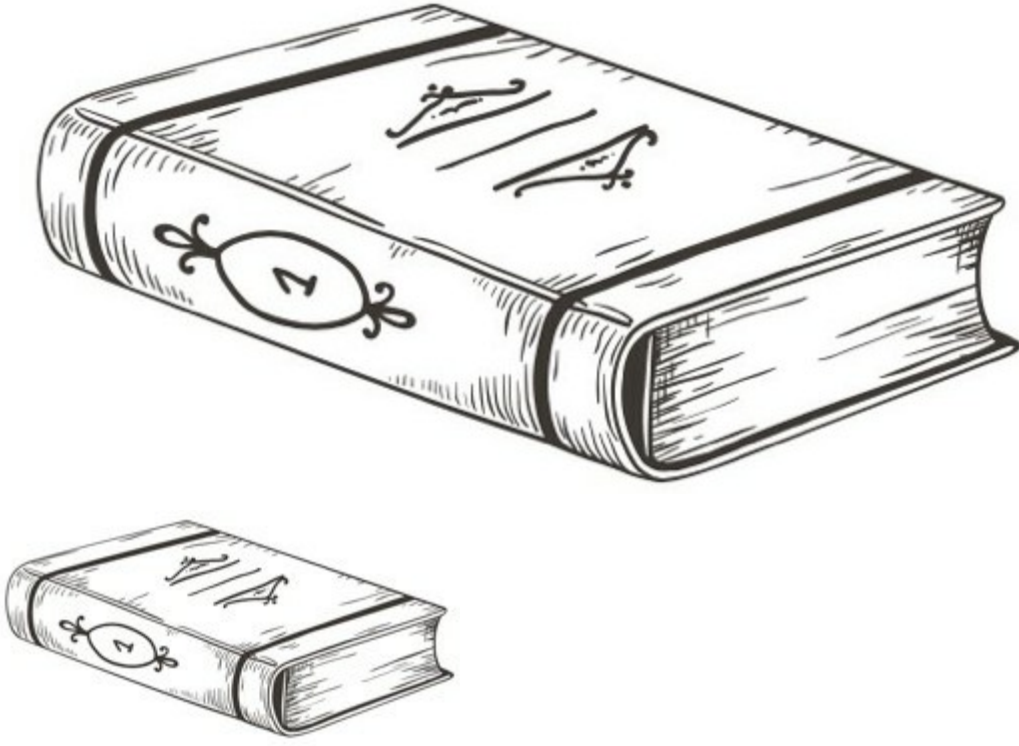
Elim kalçalarının arasında kayarken memnun bir ses çıkardım. "O zaman durmayacağım."

Sophie boynunu öperken inliyor, parmaklarım amının kıvrımlarında geziniyor. Şimdiden benim için çok ıslak, kaygan, sıcak ve muhtaç. Bir parmağımın ucunu göbeğine daldırdığımda kalçaları içgüdüsel olarak sallanıyor, dişlerim yakasındaki hassas deriyi çiziyor.

Parmağımı daha derine iterken ona "Ne kadar güzel olduğuna bak," diyorum. "Benim güzel Sophie'm. Bütün gün bu anı bekledim."

"Jerrok," diye bağıyor, ben onun güzel amını okşamaya başlarken parmakları tuniğimi pençeliyor. "Jerrok..." "Evet, aşkım? Dinliyorum."

Dokunuşuma karşı titriyor, muhtaç küçük sesler çıkarıyor. "Ne kadar... zenginsin?" Ne kadar zenginim? Bu beni duraksattı. Neden soruyor ki?

JERROK

Arkadaşımı iyi hissettirmeye o kadar odaklanmışım ki, sorusunun aklımda yer etmesi biraz zaman aldı.

Ne kadar zenginim?

Başımı sallıyorum. "Fark eder mi?" Düşüncelerim tamamen Sophie'de, refleks olarak parmaklarımın etrafında sıkılaştıran amcığında. İçine parmak sokulmasından hoşlandığını biliyorum ama en çok klitorisinin okşanmasından hoşlanıyor, bu yüzden meme uçlarına sokulurken başparmağımı ona sürüyorum. "Krediler benim için önemli değil."

Elime doğru eğiliyor, kıvranıyor. Ben ona zevk verirken elleri omuzlarıma yapışıyor, nefes nefese kalma sesine bayılıyorum. Her gece bunu yapabildiğim sürece *Jabberwock*'ta başkalarının yanında olmaya katlanabilirim. Odamızın kapısını kapattığımızda, yine sadece o ve ben, istasyonumda yalnızmışız gibi geliyor ve onu iyi hissettirmekten daha çok istediğim bir şey yok.

"Jerrok," diye sızlanıyor, parmaklarıma karşı daha sert sallanırken tamamen kaybolmuş, boşalmak için çaresiz. "Sen -Dikkatimi dağıtıyorsun."

Güzel. Kontrolünü kaybetmesini istiyorum. Yüzümü çıplak tenine bastırıyorum, elimde zıplarken meme uçlarının yamaçlarını yalıyorum. "Benim için gel Sophie. Seni iyi hissettirmeme izin ver."

Bir çığlık ve titremeye amcığı kasılıyor ve sertleşiyor. Onu daha çok çalıştırıyorum, zevkin son zerresini de çıkarmaya ve orgazmın mümkün olduğunca uzun sürmesini sağlamaya kararlıyım. Küçük bir çığlık atarak sonunda bana doğru yığılıyor, tamamen tükeniyor ve parmaklarımı kaygan kıvrımlarında gezdiriyorum, onu bu kadar sert boşalttığım için memnunum. Onu her boşalttığımda,

bu bir hediye gibi oluyor.

Elimi giysilerinden kurtarıyorum ve parmaklarımı yalayarak onun tadına bakıyorum. "İyi kız." "Haksızlık," diyor iç çekerek. "Seninle konuşmaya çalışıyorum."

"Dinliyorum," diye söz veriyorum ona, başparmağımdaki balı emerken bile.

"Mmm, öyle mi?" Eli boynumun arkasına kayıyor ve beni derin, yoğun bir öpücük için kendine çekiyor. Dili benimkine değiyor ve sonra alt dudağımı ısıyor. "Sırt üstü. Sana binmek istiyorum."

Şimdi inleyen benim.

Dudağımı tekrar ısıyor, sonra şakacı bir yalamayla ısırtığı yatıştırıyor. "Hoşuna gidiyor." "Seviyorum," diye mırıldanıyorum. Kef me, gerçekten seviyorum.

Onu kucağımdan kaydırıyorum ve kıyafetlerimi yırtıyorum, onunla olabildiğince çabuk soyunmaya kararlıyım. O da giysilerinin geri kalanını çıkarıp yere atıyor. İkimiz de yatağa yayılmış olan ve birkaç metre ötede çiftleşeceğimiz gerçeğini görmezden gelen Sleipnir'e bakıyoruz. Şimdiye kadar, Sophie'yle geçirdiğim zaman onun koruyucu içgüdülerinin çoğunu harekete geçirmiş gibi görünmüyor ama yine de tedbiri elden bırakmamak için, her seferinde o benim üzerimdeyken çiftleşiyoruz.

Kanepeye uzandığım anda Sophie bana sarıldı. Bacaklarını iki yana açıyor ve eğilip göğsümü öperken bir yandan da aramıza uzanıp sikimi kavırıyor. "Hangisini daha çok sevdiğimi bilmiyorum," diyor küçük bir iç çekişle. "Piercingleri mi yoksa mahmuzunu mu?"

"Onları... seviyor musun?" Kıvrımlarını boyum boyunca ovuşturup beni sularıyla ıslatırken nefesim boğazımdan tıslayarak çıkıyor.

"Tanrım, evet." Kelimeleri inledi. "Çok fazla." Sikimin başını vücudunun içine doğru yönlendiriyor ve uzunluğumun etrafında heyecanla sıkıldığını hissedebiliyorum. "Çok iyi," diyor bana tekrar. "Çok iyi."

Ellerimi kalçalarına koyuyorum, kalçalarının küçük seğirmeleriyle shaftımdan aşağı doğru inerken onu sabit tutmaya odaklanıyorum. Her zaman yavaş ilerliyor, ilk seferinde beni vücuduna alıyor ve bunun sıkı bir uyum olduğundan mı yoksa ona inanılmaz derecede iyi geldiğinden mi emin değilim. Belki ikisi de. Her iki durumda da, bu şimdiye kadar gördüğüm en keffing erotik şey ve sonunda kendini tamamen benim uzunluğuma oturttuğunda ikimiz de inliyoruz.

Sophie avuçlarını göğsümde birleştiriyor, kalçalarını çalıştırıp üzerime binerken bile kendini destekliyor. "İyi hissediyor musun?" diye soruyor.

"İnanılmaz," diye onu rahatlatıyorum. Kendini sikimin üzerinde çalışırken görmek hoşuma gidiyor. "Ne kadar?" diye tekrar soruyor, nefesi kesilmiş bir halde.

"Ne ne kadar?" Şimdi mi konuşmak istiyor? Her zaman mı?

Bana karşı geri sallanıyor, kendini tekrar tamamen sikimin üzerine oturtuyor ve ben bunun ne kadar iyi hissettirdiğine inliyorum. "Ne kadar kredi getirdin? *Jabberwock*'a mı?"

"Neden?" Hareket etmeyi bırakıp yüzünde ciddi bir ifade belirlediğinde kalçalarını tutuyorum.

"Sophie-" "Yeni uzuvlar almaya yetecek kadar mı?" diye bastırıyor. "Ya da en azından bir tane?" Ona göz kırpyorum. "Sanırım?"

"O zaman neden yapmadın?" Sanki aptalmışım gibi kaşlarını çatarak bana bakıyor.

"Bu konuşmayı gerçekten şimdi mi yapıyoruz? Ben taşaklarımı içine sokmuşken mi?" Kanalı beni bu kadar sıkarken doğru düzgün düşünemiyorum bile.

Kalçalarını bana doğru sallıyor ve bu şimdiye kadar gördüğüm en şehvetli -ve en kararlı- şey. "İyileşebilecekken neden berbat uzuvlarla yaşıyorsun, Jerrok? Bilmek istiyorum. Bunu hak etmediğini mi düşünüyorsun?" Hızını tekrar artırdı ve kalçaları çılgınca bir tempoyla hareket ederek kendini öfkeyle sikimin üzerinde çalışmaya başladı. "Sence... iyi şeyleri... hak etmiyor musun?"

Başımı sallıyorum, kelimeler kifayetsiz kalıyor. O güzel amcıyla beni mahvederken, benden istediğini vahşice alırken, bir sonraki boşalması için çalışırken beni kullanırken yüzündeki saf

kararlılık ifadesini seviyorum. Özellikle sert bir vuruştan sonra tüm vücudu sarsıldığında yaklaştığını anlayabiliyorum,

Elimi amina götürüp klitorisini arıyorum.

Sophie dokunduğum anda çığlık atıyor, parmaklarım mahmuzumun önüne geçiyor ve parmaklar ve mahmuz arasında sürekli zevk aldığından emin olmak zorlaşıyor, ta ki bir inleme sesi çıkarıp üzerimde sıkıca kenetlenene kadar.

"Benim kızım," diye homurdanıyorum, ellerim kalçalarına geri dönerken, onun içinde derinlere doğru sallanıyorum, zorla kendi serbest bırakılmamı talep ediyorum. "Benim eşim."

"Senin," diye ağlıyor kırık bir sesle, alt dudağı titreyerek pantolonunu indiriyor. "Senin."

Büyük bir titremeyle boşalıyorum ve sanki içimde bir şey kırılıyor. Kalçalarını uzunluğumda çalıştırırken tutarsızca homurdanıyorum, her öğütücü itme ile onun derinliklerine dökülüyorum, o benim boşalmamla dolana ve ikimiz de doyana kadar. Sophie küçük bir iç çekişle öne doğru eğilip yanağını göğsüme yaslıyor, ben de saçlarını okşuyorum. İkimiz de terli ve yapış yapıştık ve evrendeki tüm krediler için bu noktadan hareket etmezdim.

"Sen iyi şeyleri hak ediyorsun," diyor bana tekrar. "Neden böyle düşünmediğini anlamıyorum."

"Bu... bu değil," diyorum ona. Gerçekten kendimden bu kadar nefret ettiğimi mi düşünüyor?

Sonra tekrar, ben

Aksi yönde bir işaret vermedi. Belki o biliyordur. "Bir uzvunuz değiştirildiğinde sizi uyutuyorlar. Zihninizde bir tür yükleme olması gerekiyor, çünkü her şeyin bir şekilde birbirine bağlanması gerekiyor. Beyninizin kolu tanınması falan gerekiyor. Ve beni izleyecek kadar güvenebileceğim hiç kimse olmadı."

Çenesini göğsüme dayayıp bana bakıyor. "Söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum. Yeni uzuvlar istemediğim için değil." Yorgun bir kahkaha attım. "Bunu her şeyden çok isterdim. Ama o pazardaki adamların çoğu istediğin uzuvları vermeden önce seni kolayca soyar ya da öldürür."

"Alyvos'un tanıdığı biri var," diyor Sophie, gözleri coşkuyla parlayarak. "Iris'in vizörünü alan bir adam tanıyor. Tüm bunlardan sonra onunla konuşabiliriz... Tabii kardeşler için paraya ihtiyacımız yoksa. Eğer ihtiyacımız olursa, her zaman..." Sonra başını sallar. "Ya da başka bir şey teklif edebiliriz. Ben sadece..." Dudaklarını yalıyor. "Gerekmediği halde acı çekmeni istemiyorum, Jerrok."

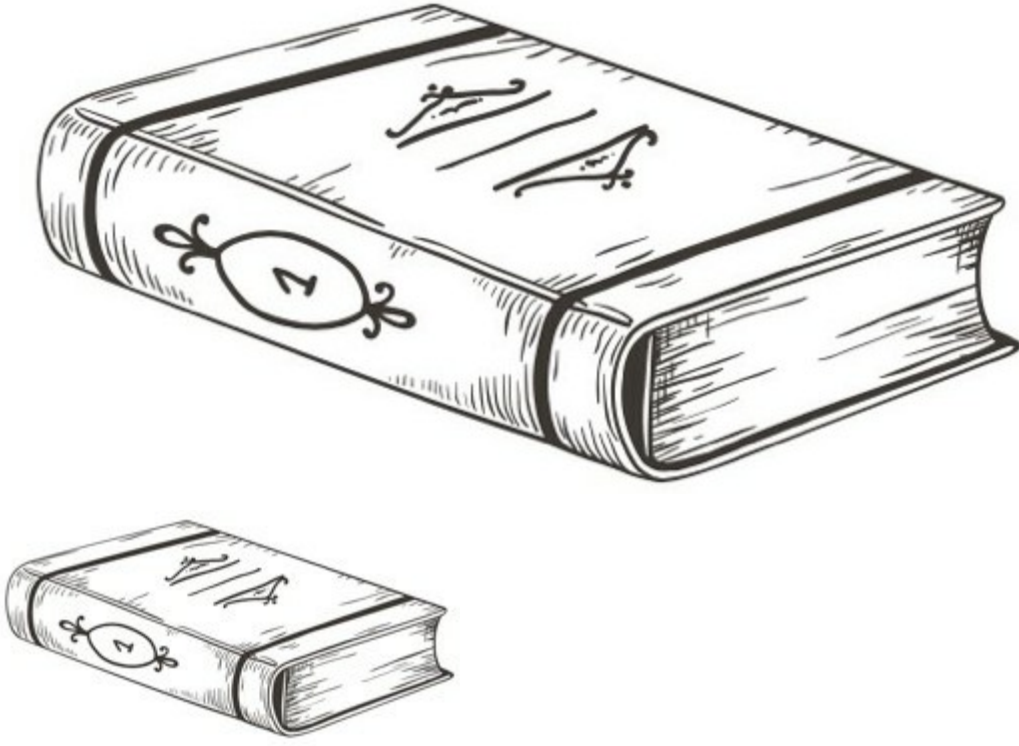
Benim tatlı kızım. Alyvos'la bu konuyu konuştu mu? Şu anda nasıl hissettiğimi anlatacak kelime yok. O kadar çok önemsiyor ki.

Çok şanslıyım.

Bir iniltiyle ona sıkıca sarılıyorum. "Seni seviyorum," diye boğuluyorum. "Her ne istiyorsan, bunu gerçekleştireceğiz."

"Seninle yaşlanmak istiyorum," diyor bana gülümseyerek. "Ve sen acı çekmeden uyanmak. Bunu gerçekleştirebilir misin?"

Deneyeceğimden eminim, çünkü bu kadını hiçbir şekilde reddedebileceğimi sanmıyorum.

JERROK

V'tarr gezegeni kalın bir bulut örtüsüyle beneklenmiş altın ve yeşil girdaplı bir top. Tüm gezegenin etrafında yapay bir halka olduğu ve bu yapay halkanın o kadar çok istasyon, gemi, özel konut ve gökyüzüne fırlatabilecekleri diğer her şeyle dolu olduğu göz önüne alındığında şaşırtıcı olan güzel görünüyor ki, gezegenin kendisi çöplerle dönüyor gibi görünüyor.

Aslında bana asteroit kuşağındaki yerimi hatırlatıyor, etrafta yüzen tüm ölü gemilerle birlikte. Bu düşünce yüzüme hafif bir gülümseme getiriyor.

"Bu... vay canına," diye nefes alıyor Sophie yanımda, dinlenme odasındaki yerimizden manzarayı seyrederken. Muhtemelen köprüde daha iyi bir manzara vardır ama biz oraya ait değiliz. Biz mürettebat değiliz. Sophie manzaradaki devasa gezegene bakarken boğazından bir ses daha çıkarıyor. "Güzel olup olmadığına karar veremiyorum. Etrafındaki tüm alanı çöpe atacaksan gezegeni tertemiz tutmanın ne anlamı var?"

"Yerdeki kimsenin umurunda olmadığı için mi?" Ona alaycı bir gülümseme veriyorum ve elimi omzuna koyuyorum, ona sahiplenici bir dokunuşta bulunabilmek hoşuma gidiyor. Onun benim olmasını ve ben ona uzandığımda eğilmesini seviyorum. "Önlerinde olması gerekmiyor, bu yüzden umursamıyorlar."

"Sanırım. Bu açıdan bakınca... iğrenç görünüyor." Burnunu kırıstırıyor ve şehir büyüklüğünde bir makine parçasının yanından geçişini izlemek için eğiliyor. "Eminim zeminde güzeldir. Tüm o yeşil. Görebilecek miyiz?"

"Muhtemelen hayır." Onu hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum ama yalan da söylemek istemiyorum. "İznimiz muhtemelen bizi bu halkadan öteye götürmeyecek. Gideceğimiz

uzay limanı bu karmaşanın içinde bir yerde, bu yüzden muhtemelen oraya gideceğiz ve *Rahibe*'yi aldıktan sonra yolumuza devam edeceğiz."

Eli, Sleipnir'in kalçasına sürtündüğü yanına doğru kayıyor. "Carinoux'lar oradan mı geliyor? Oradan mı?"

"Koruyucu-kinler sanırım aylara özgüdür. Çok yeşil ve gür olmaları gerekiyor." Bana bakıyor, gözleri parlıyor. "Sleipnir'i eve götürebilir miyiz o zaman?"

"Sophie..."

"Çok para ettiğini biliyorum." Dönüp pencere kenarındaki koltuğa oturuyor ve ona katılmam için elimi çekiyor. Carinoux onun diğer tarafındaki koltuğa zıplıyor, dikkat çekmek için koca kafasını onun saçlarına sürtüyor. Dalgın bir şekilde onu sevmek için elini kaldırıyor, dikkati hâlâ benim üzerimde. "Ama o da tıpkı benim gibi evinden alındı. Eğer onu kurtarabilirsek, bu riski göze almalıyız-"

"Aşkı," diye araya giriyorum nazikçe, elini ovuşturarak. "Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum. Sleipnir muhtemelen doğduğundan beri insanların arasında büyüdü. Bu yüzden istasyonlarda bu kadar rahat. Vahşi doğaya geri dönemez. Hayatta kalması mümkün olmaz."

"Ah." Gözleri cam gibi oluyor ve evcil hayvanına doğru dönüyor, o da hemen yanağını yalıyor. Sophie kıkırdıyor ama üzgün olduğunu anlayabiliyorum. "Sadece onun için doğru olanı yapmak istiyorum, anlıyor musun? O akıllı ve iyi bir çocuk." Carinoux'nun başını okşuyor. "Ve eğer özgür bırakılırsa daha mutlu olur-"

"Seninle mutlu," diye belirtiyorum ona. "Artık onun evi sensin. Sen ona iyi davrandığın sürece o da mutlu olacak." Elini çekip yanaklarına götürdüğünde üzgün olduğunu anlıyorum. "Hikayesinin kötü bir başlangıcı olması, kötü bir sonu olması gerektiği anlamına gelmez."

Bana dönüyor ve gülümsemesi yeniden parlıyor. "Haklısın. Onun için elimden geleni yapacağım. Ama... ya onu satmak zorunda kalırsak? Diğerlerini kurtarmak için?" "Satmayacaksınız," diyorum kararlılıkla. "Buna izin vermeyeceğim."

"Ama bir fidye-"

Başımı sallıyorum. "Sevdiğin bir şey pahasına olmayacak. Katkımız için gereğinden fazla kredi getirdim. Onu pazarlık kozu olarak getirdiğimizi biliyorum ama fikrimi değiştirdim. Kendi mutluluğunu ve onunkini bir başkası için feda etmemelisin. Başka bir yolu olacaktır. Her zaman vardır."

Evcil hayvanını ondan almalarına izin vermeden önce keffing uzuvlarımı tek tek satacağım.

Sophie kollarını boynuma doluyor ve boğuk bir hıçkırık çıkarıyor. "Bana karşı çok iyisin Jerrok. Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Önce saçlarını, sonra sırtını okşuyorum. Her yerine dokunmak istiyorum. Onu göğsüme bastırmak ve asla bırakmamak istiyorum. Günlerinin geri kalanında gülümsemesini istiyorum, çünkü o mutluluğu hak ediyor. Bana o kadar çok neşe veriyor ki, umarım o da aynısının bir kısmını hissediyordur. "Seni sevdiğimi biliyorsun."

"Seviyorum." Burnunu çekiyor ve yüzünü boynuma gömüyor. "Sürekli ağladığım için özür dilerim. Gerçekten çok yumuşağım."

Yumuşak olmasını seviyorum. O da benim kadar kırılıysaydı birbirimizi anlayabileceğimizi hiç sanmıyorum, bu yüzden yumuşak kalbi için minnettarım. Çok, çok minnettarım. "Bana karşı istediğin kadar yumuşak ol."

Sleipnir onun üzerine eğilip aşındırıcı diliyle ikimizi de şapırdatıyor ve Sophie keyifle kahkahalar atıyor. Sanki o yaratık, sonsuza kadar kalabileceğine söz verdiğim için artık her şeyden paçayı sıyrabileceğini biliyor. Görünüşe göre hayatımın geri kalanında teraryumda carinoux büyüklüğünde sışmaya mahkumum... ama Sophie'yi mutlu ediyorsa, beni de mutlu ediyor.

Kıkırdayarak yüzünü siliyor ve sonra benim yerime yanağımı siliyor. "Sleipnir de seni seviyor."
"Çok güzel," diyorum en huysuz sesimle, ama o sadece daha geniş gülümsüyor. Sadece konuştuğumu biliyor. Yapamam.

Görünüşe göre artık kimsenin gözü korkmuyor.

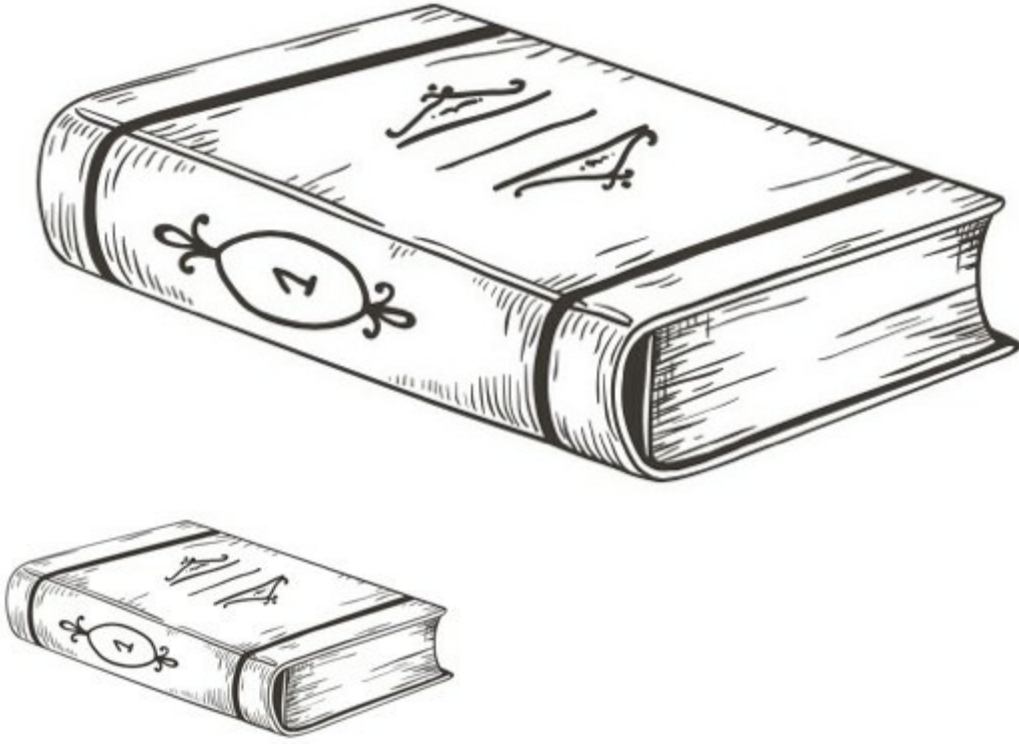
Kahkahası kesiliyor ve beni inceliyor. "Sence onları burada bulabilir miyiz?"

"Onların" kim olduğunu söylemesine gerek yok. "Bilmiyorum. Ama *Küçük Kız Kardeş* burada ve başlamak için iyi bir yer." Omzunu ovarak onu tekrar göğsüme yaslıyorum. "Onları bulacağız."

"Eğer gezegene inemezsek şehre -V'tarr'a- nasıl gideceğiz?"

Güzel bir soru ve ben de kendime soruyordum. Ama *Jabberwock* mürettebatının her şeyi kontrol altında tuttuğu konusunda bana güvence verildi. "Krediler konuşuyor. Kivian ve diğerleri gitmeleri gereken yere rüşvet vererek ulaşacaklar. Bana bir plan olduğu söylendi."

"Kivian'ın planı mı?" Sophie boğazından bir ses çıkarır. "Sormaya korkuyorum." Kef me, ben de korkuyorum.

SOPHIE

O ve diğer adamlar mürettebat üniformalarını giyip V'tarr uzay limanlarından birine gitmeye hazırlanırken Jerrok'un görünüşüne takılmamak için elimden geleni yapıyorum. Hepsinin üzerinde yardımcı kemerli ve siyah pantolonlu jenerik tunikler var; tunik koyu mavi ve kenarlarında otomatik bağlayıcıları gizlemek için parlak kromatik bir şerit var. "Gemileri "nin logosu -*Gümüş Metres*-omuzlarına işlenmiş. Ya da bana öyle söylendi, ben mesakkah yazı dilini oluşturan sembolleri okuyamıyorum. Yine de Alyvos, Sentorr ve benim Jerrok'um aynı şekilde giyinmişler. Tarekh'in bizimle kalmasına karar verildi çünkü çirkin yüzü Jerrok'un protezleri ve sibernetik gözünden daha fazla dikkat çekecek. Eminim bunun bir nedeni de Tarekh'in gemiye çıkmaya çalışan olursa koruyucumuz olacak olması ve onun kavgada nasıl olduğunu bilmeleri.

Keşke Jerrok kalsaydı ama onlarla gitmeye kararlı. Anlıyorum, çünkü onun kredilerini alıyorlar ve gemiler ve çeşitli motorları konusunda Tarekh kadar iyi (daha iyi olmasa da). Bencil ve endişeli yanımla onun tehlikeden uzak durmasını istiyorum. Bu yüzden ne kadar istesem de onun için telaşlanmıyorum.

Fran'in yaygara koparmak gibi bir derdi yok. Kivian'ın geniş yakasıyla oynuyor, saçını düzeltiyor ve kemerini ayarlamadan önce boynuzlarından birini koluyla parlatıyor. Diğerleriyle aynı üniformayı giyiyor ama... aksesuarları var. Tavus kuşuna benziyor ama sanırım bu da gösterinin bir parçası. Boynuzları ve kulakları mücevherlerle süslenmiş ve boynu birkaç parlak zincirle çevrelenmiş. Parmakları halkalı ve çizimleri dizlerinin üzerine kadar uzanıyor, ince bir şekilde işlenmiş ve yanardöner bir şeyden yapılmış, umarım carinoux derisi değildir. Gömleğinin kolları göbeğine kadar gösterişli bir şekilde açık (mücevherlerini göstermek için daha iyi) ve o sadece...

şey, eğer bu kadar iyi taşımasaydı gülünç olurdu. Bu haliyle abartılı görünüyor. Sanki bir şeyleri zorladığını biliyor gibi.

zevk sınırlarını zorluyor ama bundan paçayı kurtarabileceğini de biliyor.

Uyumsuz gözleri ve yaralı yüzüyle, saçları belli belirsiz taranmış, sade giyimli dostuma bakıyorum ve acımasızca kararlı görünüyor. Tüm bunlara benim için önemli olduğu için katlandığını biliyorum ve kalbim sevgiyle kabarıyor. Fran bebek Jasmine'i babasına veda öpücüğü vermek için dışarı çıkardığında Jerrok'a doğru ilerleyip onu da öpüyorum.

"Sağ salim dön yoksa çok kızacağım," diye fısıldıyorum ona.

"Döneceğim. Benim için endişelenme."

Nasıl olsa endişeleneceğim. Ama başımı sallayıp Tarekh, Cat, Iris ve Zoey'nin yanına gidiyorum. Iris, Alyvos'un belinde kocaman bir silahla yola çıkmasından rahatsız olmuş gibi görünmüyor ama Zoey'nin yüzündeki hayal kırıklığını görebiliyorum ve onlarla gitmek istediğini biliyorum. Elbette gidemez çünkü mesakkah mürettebatı olan bir insan, birinin evcil hayvanı olduğu anlamına gelir ve evcil hayvanlar her zaman güvende değildir ya da hoş karşılanmaz. Praksiyalı sahibimin dönmesini "güvenli" bir yerde beklerken kaç kez ellendiğimi, okşandığımı ya da kötü muamele gördüğümü sayamam. En iyisi bizimle kalması, bundan nefret etse bile.

"Eğer bu gece dönmezsen..." Fran endişeli bir şekilde başlıyor.

"Bu gece döneceğiz," diye söz veriyor Kivian. "İstasyonda kalmayacağım. Çok kirli." Gösterişli bir manşeti olan tertemiz beyaz bir eldiven giyiyor ve arkadaşına sırtıyor. "Ve temizliğin benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun."

Sadece homurdanıyor, bebeğini yakınında tutuyor.

"Onu yanaşmaya hazır hale getirdin mi Tarekh?" Kivian dikkatini iri yarı uzaylıya çevirerek soruyor.

Başını salladı, öne çıktı ve köprüdeki bir sandalyeye kayd. "Sadece söyleyin ve ben de içeri girdiğimizi onaylayayım."

"Peki ya dişiler?" Kivian küçük grubumuza bakmak için dönerek soruyor.

Fran ona, "Saklanma deliğimize gidiyoruz," diye güvence veriyor. Zoey mutsuz görünüyor ama başını sallıyor.

"Planımız gemiyi geri getirmek. *Silver Mistress* benim şahsi gemim ve çekmek için tasarlanmadı ama idare edeceğiz." Eldivenlerini çekiştiriyor, sanki manşetlerinin uyumu dünyadaki en önemli şeymiş gibi ayarlıyor. "Bu hurda yığını iyi bir arkadaşına iyilik olsun diye çekiyoruz ve zaten aceleye getirilmiş bir programım var. Takip ediyor muyuz?"

"Peki ya satın almazlarsa?" Sentorr soruyor.

"O zaman rüşvet verimiz. Bu da işe yaramazsa, zorla alırız." Gruba, durumun böyle olmasına aldırmayacağını gösteren sinsi bir gülümseme veriyor.

Panik yapmamaya çalışarak yutkunuyorum. Aniden, bu iyi bir fikir değildi. Eve gitmek istiyorum... Jerrok'la. Herkesi ve her şeyi terk edip gitmek istiyorum çünkü çok korkuyorum. Ya işler ters giderse? Ya her şey berbat olursa ve Jerrok'a bir şey olursa? Ya-

Jerrok'un bakışları benimkilerle buluşuyor. Bana sessiz bir başparmak işareti yapıyor, yabancı bir elin bu hareketi tuhaf ama düşünceli hali beni sakinleştiriyor. Endişelendiğimi biliyor ama sessizce bana sahip çıktığını söylüyor. Ben de başımı sallıyorum ve o da gülümsüyor.

Övgülerini duyar gibiyim. Aferin kızıma.

* * *

Tarekh *Gümüş Metres*'in inişe hazır olduğunu bildirdiğinde, Fran hepimizi kargo bölümüne yönlendiriyor.

Orada, duvardaki gizli bir panele dokunur ve bir tuş takımı ortaya çıkar. Elini tuşa bastırıp bir kod giriyor ve duvar kayarak açılıyor; ortaya fırlatılmış yastıklarla süslenmiş rahat bir bank, küçük bir kitaplık ve köşede bir beşik çıkıyor. Elbette hâlâ bir dolap. Çok büyük olamaz çünkü geminin içinde doğal görünmesi gerekiyor. Ama bunun her yerinde Fran var - burayı olabildiğince konforlu hale getirdiğini kabul eden küçük dokunuşlar ve içimden bir ses bu gemideki kadınların burada düzenli olarak vakit geçirdiğini söylüyor.

İçeri girerken arkadaşşıma "Hadi Sleipnir," diye mırıldandım.

Kapı arkamızdan kapandıktan sonra Cat minderli banklardan birine uzanıyor ve başını yastıkların üzerine koyuyor. "Bir şey olursa beni uyandır."

Zoey yanıma oturuyor, eline bir kitap alıyor ama ona bakmıyor. "Böyle bir zamanda nasıl uyuyabiliyorsun anlamıyorum."

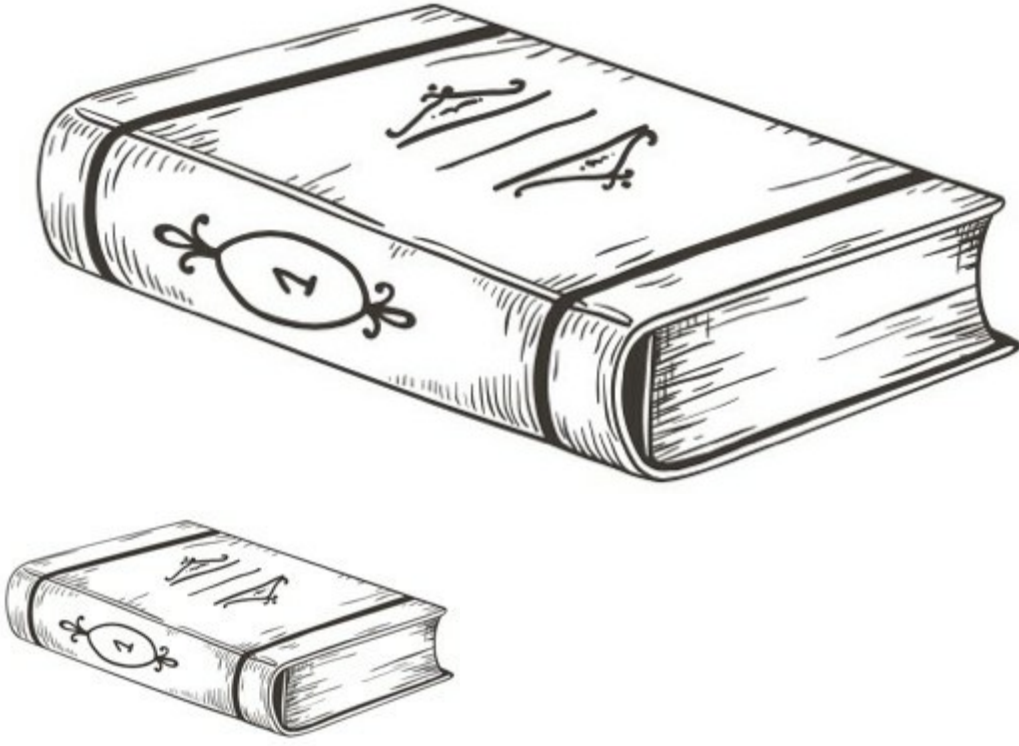
"Çok kolay," diye mırıldanıyor Cat. "Ertesi gün bu dolapta boş zaman geçireceğini bile bile bütün gece uyanık kalıp vahşi maymun seksi yapıyorsun." Etrafımıza bir el sallıyor.

Biraz dolaba benziyor. Biraz sıcak olsa da iyi aydınlatılmış ve en azından bolca oturma yeri var. Sleipnir kendini yanımdaki banka bırakıp başını kucağıma vururken kitap yığınıını karıştırıyorum. Şatafatlı mor bir kapak gözüme çarpıyor ve bir aşk romanı çıkarıyorum.

Johanna Lindsey'den *Savaşçının Kadını*.

"Bu iyiydi," diye fısıldıyor Fran yanımdan geçip kızını beşiğe yatırırken.

Okumadım. Ve kendime Zoey gibi böyle bir zamanda kitap okuyamayacağımı söylüyorum. Sadece oturup endişeleneceğimi ve kaygılanacağımı söylüyorum. Ama Sleipnir çenesini kalçama sürtüyor ve ciltsiz kitap tek elimle tutabileceğim kadar büyük, ben de açıp okumaya başlıyorum.

JERROK

Kivian tiksintiyle, "Çökmüş," diye bağırınca V'tarrialılardan bazıları kaşlarını çatarak bize baktı. "Onu kim ezdi?"

Alyvos yanımda gergin bir şekilde kayıyor ve Sentorr kaşlarını çatıyor. İçtenlikle Kivian'ın kavga çıkarmaya çalışmadığını umuyorum. Artık liman yetkilileriyle birlikte yerde olduğumuza göre, yardım edemem ama bu istasyonun her yerinde sürünen bir sürü silahlı V'tarrialı olduğunu fark ediyorum. Tepelerindeki sarı tüyler ve tüylü derileriyle kolayca seçilebiliyorlar ve dizleri arkaya doğru bükülmüş garip bir yürüyüşle yürüyorlar. V'tarriarın kuş soyundan geldiği açık, ama aynı zamanda biraz... yırtıcı görünüyorlar. Sakh İmparatorluğu'nun Slatran Konsorsiyumu ile olan savaşlarının eski tarihlerini hatırlıyorum ve o zamanlar çoktan geçmiş olsa da, sert duygular devam ediyor. V'tarrialılardan birkaç çirkin bakış alıyoruz ve Kivian'ın gösterişli davranışları da işlere yardımcı olmuyor.

Önümüzde bir veri defteri tutan V'tarrianlı öksürük ve ciyaklama arası bir ses çıkarıyor. "Bir asteroid ona çarptı ve yakınlık alarmlarını çalıştırdı. Bu şekilde keşfedildi, terk edildi." V'tarrianlı eliyle bir işaret yapıyor, seğiriyor.

Kivian ellerini kalçalarına koyup başını sallıyor. "Korkunç görünüyor. Bu pisliği kim temizleyecek?"

"O zaman sahibi siz misiniz?"

"Olabilirim." Kivian genişçe sırtıyor, ifadesi giderek flörtözleşiyor. Kuş hiç etkilenmemiş. "Bu basit bir evet ya da hayır cevabı."

Sentorr boğazını temizler ve Kivian taktik değiştirir. "Sahibi ben değilim ama onunla çok ama çok iyi arkadaşız." Yüzüklerinden biriyle oynuyor ve umarım rüşvet açısı işe yarar, çünkü ben

Bir istasyon dolusu V'tarriallı ile başa çıkabileceğimizden emin değilim. Her ihtimale karşı kafaları saymaya başladım. Bir sevkiyat panelinde iki, burada veri pad'i olan, her duvar boyunca dört, yakınlarda aynı düzeneğe sahip ikinci bir istasyon, üstümüzde bir kontrol odası...

"Sahibi nerede o zaman?" diye soruyor V'tarriallı.

Kivian çenesini sıvazlar. "Bu gemide olmalıydı. Senin tahminin de benimki kadar iyi."

V'tarriallı daha önce yaptığı el hareketini tekrar yapıyor, bir elini karşı kulağına hafifçe dokunduruyor, sanki kelimeleri engelliyormuş gibi. Bu hareketi daha önce bir yerlerde görmüştüm ve paneldeki diğer havacılara baktığımda onların da aynı hareketi yaptığını görüyorum. Geçmişimizle ilgili bir haber hafızamda canlanıyor ve Slatran Konsorsiyumu ile savaşların din yüzünden yapıldığını hatırlıyorum. O zaman hâlâ dindarlar mı?

"Sahibinden izin almam gerekiyor," diyor kuş.

"Oyuncaklarını başıboş bırakma konusunda bu kadar kötü olmasaydı sana da bir tane vereceğinden eminim." Kivian'ın gülümsemesi parlak ve kolay, sevimli. Tekrar yüzükleriyle oynar. "Eminim bir tür anlaşmaya varabiliriz."

Kuş sadece ciyaklıyor, tüylü tüyleri kabarıyor. "Bana rüşvet vermeyi mi düşünüyorsunuz, efendim?" "Rüşvet mi?" Kivian şaşırmış gibi yapar. "Hiç de değil."

Kıyafetlerimi kibarca düzeltir gibi arkamı dönüyorum ve başımı eğiyorum. Bunu yaparken, kulağımın kıvrımına bağlı iletişim cihazına konuşuyorum. "Dini bir bakış açısı dene," diye fısıldıyorum. "Tanrılara bir tür adak için gemiye ihtiyacın olduğunu söyle."

"Sadece..." Kivian yumuşak bir şekilde devam eder. "Tanrılara bir yemin ettim."

Arkamı dönüp manşetimi çekiştirirken, V'tarriallı'nın başını kuşlara özgü bir tavırla eğdiğini, yuvarlak gözlerinin hızla kırıştığını görüyorum. "Yemin mi?"

"Evet. Kardeşlerime bir şey olursa onları eve getirmek için elimden geleni yapacağıma dair tanrılara söz verdim." Başını eğerek dindar bir ifade takınıyor. "Ne olduğundan emin değilim ama en azından sevgili gemilerini geri getirebilirim."

Kuş yine o garip parmak-kulak hareketini yapıyor. "Tanrılara edilen yemin çok önemlidir."

"Öyle," diye teminat verir Kivian. "Yeminimi tutmazsam sonsuza dek günahın Kara Deliği'nin karanlığında kıvranacağım. Atalarım keder gözyaşları dökecek! Benim torunlarım-"

Sentorr sessizce, "Biraz daha sakın ol," diye uyarıyor.

Kivian ellerini kalbinin üzerinde kavuşturarak bir öksürükle sözlerini bitiriyor. "Şunu söylememe izin verin... yeminime çok şey bağlı."

V'tarriallı tekrar göz kırpar. Veri defterine bir şeyler yazıyor ve sonra pençe gibi elini uzatıyor. "Seni dini bir yeminden alıkoymak istemem. Geminin sizin olması gerektiğine dair tanrılarınıza yemin eder misiniz?"

"Kutsal Anne Fran ve Kutsal Kız Jasmine üzerine yemin ederim." Kivian yüzükle kaplı elini V'tarriallı'nın avucuna koyarken son derece içten görünüyor.

Kadınların yaptığını gördüğüm insan el sıkışmasına benziyor ama Kivian geri çekildiğinde yüzükleri parmaklarından çıkmış ve V'tarriallı giysisinin ön kısmına bir şey sıkıştırmış. "Altı standart saat içinde geri gel. Bir satın alma ücreti, vergilendirme amacıyla bir offworlder ücreti, geminizi tuttuğumuz süre için bir yaşama ücreti ve burada kaldığı süre içinde edindiği diğer bilet veya para cezalarını ödemeniz gerekecek."

"Güzel. Çok güzel."

V'tarriallı yazmaya devam ediyor. "O zamana kadar, lütfen rıhtımımı terk edin."

Kivian ellerini kavuşturur ve yüksek sesle birbirine vurur. "Öyle yapacağım! Belki de bütün

zaman dua-

Alyvos ileri atılarak kaptanı kolundan çekştirir. "Gidip bir kantinde sessizce dua edelim, olur mu? Bu güzel erkeğin tüylerinden kurtulalım."

"Elbette," diyor Kivian. Arkalarından gidiyorum ve tüm V'tarrianlıların gözlerinin bizi izlediğini hissedebiliyorum. Şimdilik bunu kabul edebilirler ama *Küçük Kız Kardeş'i* onlardan geri almak için ne tür 'ücretler' ödemek zorunda kalacağımızı hayal edebiliyorum. Rüşvet evrenin dönmesini sağlar, ancak bu oyunu dikkatli oynamalıyız, yoksa gemiyi ve kredilerimizi kaybederiz.

Alyvos ve Kivian'ın arkasından gidiyorum, ellerim silahlarımın üzerinde, Sentorr arkamda.

V'tarrian istasyonunun dar ve kalabalık koridorlarına doğru ilerlerken Sentorr bağlantılı telsizimize "Bunun bu kadar kolay olmasından hoşlandığımdan emin değilim," diye mırıldanıyor. "Daha fazla soru sormadan gemiyi öylece bırakacaklar mı? Ya çok sahtekârlar ya da bu bir tuzak."

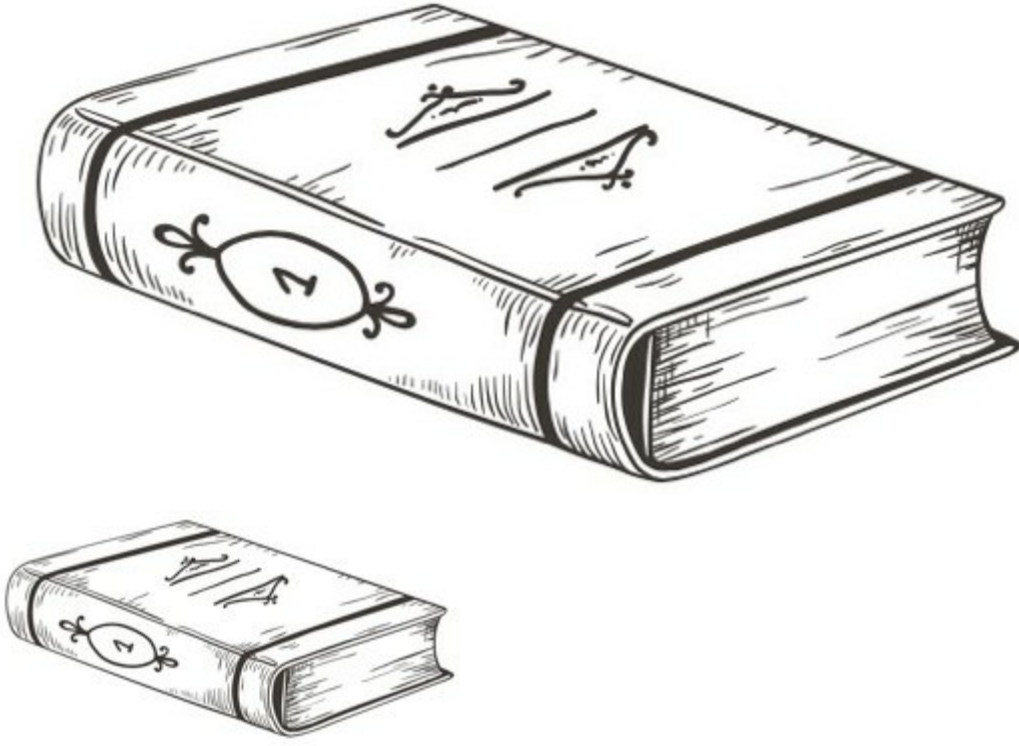
"Ya da ikisi birden," diye mırıldanıyor Alyvos.

"Dikkatli olacağız," diye ekliyorum. Artık Sophie'ye sahip olduğuma göre, onunla olan geleceğimi tehlikeye atmayacağım. "Kantinde kendinize dikkat edin. Önünüze ne koyarlarsa içmeyin. Kimseyle konuşmayın. Sadece kadehinizi tutun ve müziği dinleyin."

"Benim gibi dindar bir adamın bir kantine gitmesi gerektiğinden emin değilim," diyor Kivian. "Kutsal Fran Ana ne düşünürdü?"

"Muhtemelen çeneni kapatmanı isterdi," diyor Alyvos.

Kıkırdıyorum, çünkü muhtemelen isterdi.

JERROK

Küçük Kız Kardeş'in piyasaya sürülmesi için altı saatlik uzun bir bekleyiş var. Elbette böyle bir şey bekliyordum. Herhangi bir istasyondaki evrak işleri hiçbir zaman hızlı olmaz ve yağlanması gereken avuç sayısı arttıkça işler daha yavaş ilerleyebilir. *Jabberwock'un* bağırsaklarında diğer dişilerle birlikte saklanan Sophie için endişeleniyorum. Güvende olduğunu biliyorum ama bu, tanıştığımızdan beri ondan ayrı kaldığım en uzun süre ve... bundan hoşlanmıyorum. Ona ihtiyacım var ve onu görme arzum her geçen an daha da artıyor, ta ki kantinden ayrılıp *Jabberwock'un* konuşlandığı rıhtıma geri döndüğümüzde seğirmeye ve bir şeyler fırlatmaya hazır olana kadar. Yeterince eminim, *Kız Kardeş* söz verildiği gibi bitişikteki bölmeye çekilmiş. *Jabberwock'un* yanında çok daha kötü görünüyor, boyası matlaşmış ve geminin tam tepesinde büyük bir göçük var, sanki bir bar kavgasında kafasına birkaç kurşun yemiş gibi.

Sentorr onu görünce acı dolu bir ses çıkarıyor ve ben onun eşini düşündüğünü biliyorum. Ben de Sophie'yi ve terk edilmiş gemiyi görmenin ona zarar verip vermeyeceğini düşünüyorum. Eşim çok yumuşak. Bunu hiçbir şeye değişmezdim ama keşke onu böyle anlardan koruyabilseydim.

Kivian onu gördüğüne memnun olmuş görünüyor. Ellerini kalçalarına koyup gemiyi inceliyor, sonra bana ve Sentorr'a işaret ediyor. "Siz ikiniz. Gidip onu kontrol edin. Rıhtımdan kendi başına çıkabildiğinden emin olun ya da onu çekmemiz gerekip gerekmediğine bakın. Mecbur kalmadıkça *Gümüş Metres'i* çizmek istemiyorum." İskeleden sorumlu kuşa döner. "Ödeme detaylarını halledelim, olur mu? İnip ibadetlerime dönmek için sabırsızlanıyorum."

Gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüyle savaşıyorum. Kivian çekici olduğu için şanslı, çünkü aynı zamanda çok açık.

Yakışıklılığı ve neşeli tavırları, bu kadar çok şeyden paçayı sıyırmasının tek nedeni.

Sentorr ve ben terk edilmiş gemiye sessizce giriyoruz. Köprüye çıkarken havada asılı duran kasvetli bir his var ve içerideki her şey tamamen hareketsiz. Ölü. Her şeyin üzerinde ince bir toz tabakası var ve kardeşler her nereye gittilerse, bir süre önce gittikleri çok açık. Sophie'nin onlardan gelecek bir mesajı merakla beklemesini kışkırttığım onca zamanı düşündüm ve kendimi duygusuz bir aptal gibi hissettim. Tehlikede olabilecekleri hiç aklıma gelmemişti.

"Herhangi bir işaret var mı?" Geminin kayıtlarını çalıştırırken Sentorr bana soruyor.

Hızlıca taradım. "Hiçbir şey yok. Sadece sıradan kayıtlar. Nereye gittiklerini gösteren bir şey yok ama bu sürpriz değil." V'tarr iletişim kayıtlarını da kontrol etmiş olmalı. "Geminin geri kalanını kontrol edelim."

Ayrıldık ve oda oda dolaşıp her şeyi kontrol ettik ama hiçbir şey bozulmamış görünüyordu. Köprüde tekrar buluşuyoruz ve ben bir tarama yapıyorum ama ikimizden başka hiçbir yaşam formu görünmüyor. Sentorr Kivian'a bir telsiz gönderdi. "Burası temiz."

"Mükemmel." Kivian'ın neşeli sesi kulağımda çınlıyor. "Nazik ev sahiplerimizle ödeme detaylarını hallettim ve onlar da nezaket gösterip *Rahibe*'nin yakıt hücrelerini değiştirdiler. Gitmeye hazır olmalı, biz de hemen arkanızda olacağız."

Sentorr navigasyon istasyonuna geçerken ben de kaptan koltuğuna oturuyorum. "Siz hazır olduğunuzda ben de hazırım." Bu işi bitirmeye fazlasıyla hazırım. Sadece Sophie'yi tekrar görmek istiyorum. V'tarr yörüngesinden çıktığımız anda Sentorr'un *Jabberwock*'a geri döneceğini ve Sophie'nin buraya geleceğini biliyorum. En azından o zaman baş başa kalırız.

Sentorr, "Bir teşhis çalıştırıyorum," diyor.

Motorlarda sorun olup olmadığını kontrol etmek için mümkün olan her testi yaptık ama hiçbir şey çıkmadı. Sorun yok, arıza yok, üç kardeşin çalışan bir gemiyi terk etmesine neden olacak hiçbir şey yok. Bu hiç mantıklı değil. Kafam karıştı ve Sentorr'un da öyle olduğunu söyleyebilirim.

V'tarr rıhtımından ayrılmak için beklerken navigatör elini yüzünde gezdiriyor. "Bu hiç mantıklı değil. Bunların hiçbiri mantıklı değil. Neden *Rahibe*'yi geride bıraksınlar ki?"

"Aklıma gelen tek şey fidye," diyorum ama bu iyi bir cevap değil. Bunca zamandır esir tutuldukları anlamına geliyor.

"Eğer durum buysa, o zaman fidye nerede? Kredi talebi nerede?" Sentorr yorgun görünüyor. "Ortadan kayboldular. Zoey bir cevap alana kadar tatmin olmayacaktır."

Sophie'nin de yapmayacağından şüpheleniyorum. "Bir şey kendini belli edecektir. Üç yetişkin erkek öylece ortadan kaybolmaz. Bir yerdeler ve muhtemelen sorun çıkarıyorlar."

"Umarım." Sentorr'un sesi acımasız. "Bir mücadele belirtisi olmamasına sevindim ama yine de..."

Ne demek istediğini biliyorum. "Yine de eşine götürecek bir şeyin olmasını diliyorsun. Yardımcı olabilecek bir tür bilgi."

Başını sallıyor. "Onu teselli edememek hoşuma gitmiyor."

Ne demek istediğini biliyorum. Sophie'nin gözyaşlarını görünce darmadağın oldum. Sadece kavgacı Zoey'nin ağladığını ve bunun onu ne kadar parçaladığını hayal edebiliyorum. Ruh halim bozulurken, "Hadi artık işimize bakalım," diyorum. "Senin yüzüne bakmaktan yoruldum. Arkadaşımla bakmayı tercih ederim."

"Duygular karşılıklı," diyor Sentorr, hiç bozuntuya vermeden ve *Küçük Kız Kardeş'in* navigasyonunu *Jabberwock*'unkiyle birleştirerek bir rota belirliyor.

Her şey yolunda gidiyor ve V'tarr'ın yörüngesini geride bırakıyoruz. Yeşil ve altın renkli gezegenin arkamızda kayboluşunu, onu çevreleyen dağınık halkanın gözden kayboluşunu izliyorum. Sophie bu manzarayı özliyor. Uzak uydulardan birinin yanından geçerken Sleipnir'i ve Sophie'nin ona ne kadar taptığını düşünüyorum.

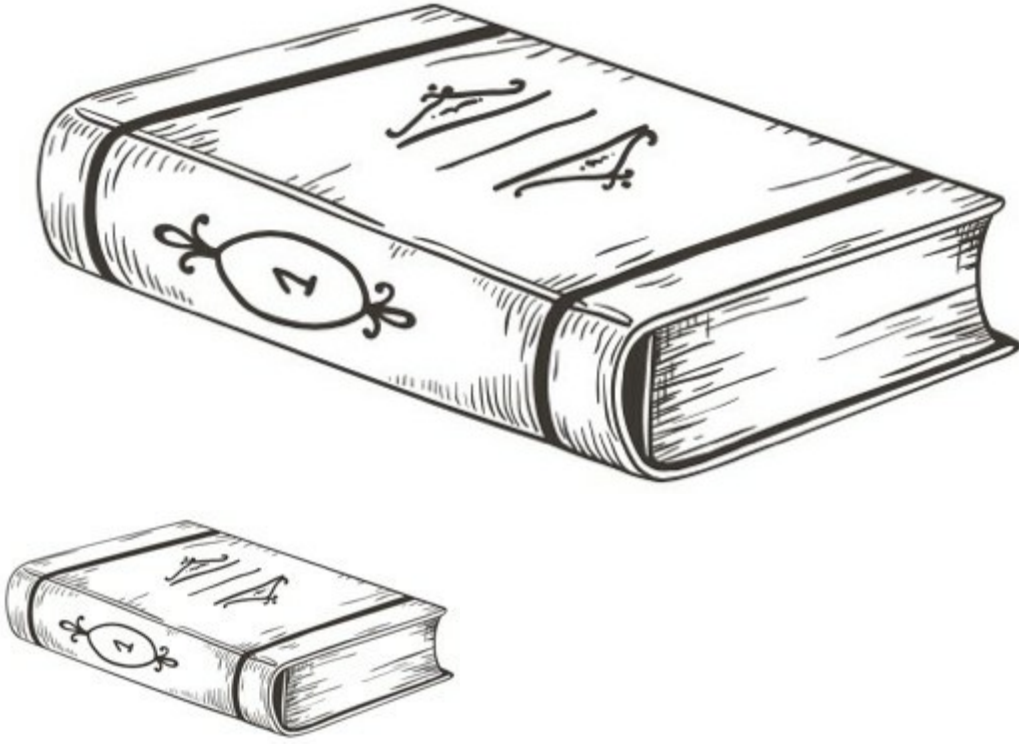
Her Őey bana kadınıımı dűőündürűyor. Sanki beynim tamamen yeniden baėlanmıő ve

Onun dışında hiçbir şeyin önemi yok. Bunu umursamıyorum bile. Aksine, bu beni memnun ediyor. Hurdaya çıkarma, savaş ya da başka bir şey yerine Sophie'yi düşünmeyi tercih ederim. V'tarr'ı arkamızda bırakırken dakikalar geçiyor ve *Jabberwock*'tan gemiye binme talebi geldiğinde, neredeyse yerimden sıçıyorum.

Sentorr da öyle ve onun da eşini tekrar görmeye fazlasıyla hazır olduğunu biliyorum. *Jabberwock Kardeş'in* yanına yanaşıp gemileri birbirine bağlayan göbek bağını uzatırken ikimiz de gergin ve huzursuzuz. Bağlantıyı kabul ediyorum ve geçide doğru ilerliyorum, her bir koruyucu kapı setinin açılmasını izliyorum.

Sonra Sophie geliyor, yüzü gülücüklerle dolu ve ben de gülümsemeden duramıyorum. Birden fazla kapının penceresinden gözlerimiz buluşuyor ve sırtışı daha da genişliyor, tünelde ilerlerken adımları hızlanıyor, carinoux peşinde.

"Senin adına sevindim dostum," diyor Sentorr alçak sesle ve sesi memnun görünüyor. Ben de kendim için mutluyum.

SOPHIE

Bu hatırladığım gemi değil.

Jerrok, *Jabberwock* ile aynı hizaya gelmek için *Küçük Kız Kardeş*'in navigasyonunu ayarlarken, ben de terk edilmiş geminin koridorlarında bir aşağı bir yukarı dolaşıyorum. Sleipnir de peşimden geliyor ama mutfağa girip etrafı koklamaya başlayınca onu takip etmiyorum. Kendimi melankolik hissederek mürettebat odalarına doğru ilerliyorum.

Burası hayalet bir kasaba gibi. Bir ev gibi hissettirmiyor ve kesinlikle Jerrok ile yaşamaya gelmeden önce yaşadığım yer gibi hissettirmiyor. Gerçi hiç evim gibi hissetmemiştim ama... böyle hissetmemiştim. Terk edilmiş gibi hissettirmiyordu. Terk edilmiş. Bir zamanlar olduğu şeyin bir kabuğu. Komik olan şu ki, bir köşeyi döndüğümde gemide kırık dökük şeyler görmeyi, sönmüş ışık panelleri ya da çalışmayan bir ekran görmeyi bekliyorum ama her şey yolunda. Tüm yüzeylerde bir toz tabakası var ve zeminler sanki üzerlerinde onlarca kez yürünmüş gibi kirli, ama bunun dışında... her şey eskisi gibi.

Adiron'un odasının önünde duruyorum, parmağımı kapısının üzerindeki oymalı yazılarda biriken tozun üzerinde gezdiriyorum. İçeri bakmak istiyorum ama etrafta olmasalar bile gözetlemek doğru gelmiyor.

Ayak sesleri. Ağır adımları tanıyorum ve dönüp yorgun bir gülümsemeyle Jerrok'a bakıyorum. "Gitmeye hazır mıyız?"

"*Rahibe, Jabberwock'un* arkasında güvenli bir mesafede duracak şekilde ayarlandı. Önümüzdeki süre boyunca otomatik pilota bağlı kalacağız." Yanıma gelip kollarını belime doluyor ve çenesini başımın üzerine koyuyor. "Sen iyi misin?"

"Evet," diyorum usulca. "Ben sadece... anlamıyorum. Böyle üç adam nereye gider? Ne yaptı da

gemilerini geride mi bıraktılar?"

"Ve silahları ve kredileri," diye ekliyor Jerrok. "Birkaç yıl önce makine dairesine onlar için gizli bir panel yerleştirdim ve daha önce kontrol ettim. Dolu. Nereye gittilerse geri dönmeye niyetlenmişler."

Bu beni daha kötü hissettiriyor. "Sence öldüler mi?"

"Dürüst olmak gerekirse ne düşüneceğimi bilmiyorum." Başımın tepesine bir öpücük konduruyor. "Ama ne olursa olsun bana ait olduğunu bilmeni istiyorum. Yarın onları bulsak ve umutsuzca bir yol göstericiye ihtiyaçları olsa bile." Elleri göğüslerime doğru kayıyor ve onları kavıyor. "Sen bana aitsin."

Kıkırdıyorum. "Beni navigatör olarak istediklerine göre çok çaresiz olmalılar."

"Hayır. Senin ne kadar akıllı, harika bir kadın olduğunu biliyorlar." Saçlarımı okşuyor, ağzını saçlarıma sürüyor. "Makine dairesine dönmeliyim. Hiçbir şeyin kurcalanmadığından emin olmak için teşhis kontrollerini izlemem gerekiyor. Sadece seni kontrol etmek istedim. İyi olduğuna emin misin?"

"Eminim." Kollarını kendime sarıyorum, kendimi çok sevilmiş ve korunmuş, göğsüne yaslanmış ve kollarıyla sarılmış hissediyorum. "Eğer senin için de uygunsa, sanırım ortalığı temizleyeceğim. Uzun zamandır kimse yapmamış gibi görünüyor." Dalgınca ayakkabımın burnunu yerdeki bir sürtünmeye sürüyorum.

"Bunların hepsi yeni olmayabilir. Ne de olsa bir gemide üç yetişkin erkek var. Bir va Sithai'nin kendi arkasını temizlediğinden şüpheliyim."

Gülüyorum, çünkü tamamen haksız değil. Kardeşlerin bir hizmetçiye ihtiyaçları olduğu kadar bir navigatöre ihtiyaçları yok.

* * *

Temizlik benim için bir zevk olduğu kadar dikkat dağıtıcı da olduğundan, temizlik robotlarını çalıştırmak yerine elle yapıyorum. Hangardaki dolaptan tüm temizlik ekipmanlarını çıkarıyorum ve hepsi bıraktığım gibi duruyor. Evet, kardeşler arkalarını toplamayı pek sevmiyorlar ama bunu biliyordum. Mutfığa gidip bir paket ve boş erişte kutuları denizini karıştırıyorum, burnumu kırıştırıyorum ve Sleipnir'in ağzından bir kapı kolu çıkarıyorum. "Onları kim aldıysa tüm eriştelerini yemeye ve paketleri atmaya karar vermediyse, içimden bir ses bunun her şeyden çok Kaspar ve Adiron'un işi olduğunu söylüyor," diyorum büyük carinoux'ya. "Onlar domuz. Mathiras biraz daha iyi ama o kadar da değil."

Ambalaj denizini temizledikten sonra tezgahları ve yerleri fırçalıyorum. Yemek dağıtıcılarını temizlik moduna alıyorum ve makineler vızıldayarak buhar çıkarıyor, ben bir sonraki odaya, bir sonrakine ve koridorun sonuna geçerken bir ton gürültü çıkarıyor. Jerrok ve benim kullanacağımız alanların olabildiğince temiz olduğundan emin olduğumda, terli alnımı siliyorum ve Jerrok'u kontrol etmek için duvar panellerinden birine geçiyorum. Hâlâ makine dairesinde, önündeki bilgi ekranıyla veri defteri arasında gidip geliyor. Görünüşe göre hâlâ arıza tespiti yapıyor. Gidip onu her yerinden öpmek istiyorum çünkü ona karşı büyük bir sevgiyle doluyum. Tüm bu olup bitenlere rağmen, onun ilkendişesi benim nasıl hissettiğim. Hiç kimse beni ondan önce düşünmemişti ve bu

inanılmaz bir duygu. Buna alışabileceğimden emin değilim. Yüzünü öpücük yağmuruna tutmak istiyorum... ve kemerinin altındaki yerleri de öpücük yağmuruna tutmak istiyorum.

Ama Jerrok'um meşgul ve önemli bir şeyi kaçırmamasına neden olmak istemiyorum. İç çekerek tuvalete doğru dönüyorum. Kalan son oda orası ve tuvaletin kendisi de başlı başına bir proje.

Kendine ait. Büyük bir buhar duşu, tuvaletler, lavabolar ve *Sister* gibi bir geminin kapasitesi olan sekiz kişilik bir birliğe yetecek kadar ekipman var. Her özel odanın kendine ait küçük bir tuvaleti var, ancak bunların içindeki duşlar sonik.

Bu su ve sıcak, buharlı bir duş düşüncesi şu anda kulağa harika geliyor.

Bir an tereddüt ediyorum ve sonra Sleipnir'i arıyorum. Koridorda volta atıyor, az önce temizlediğim çatlakları kokluyor ve sonra birine pençe atıyor.

Merakla ilerliyorum ve kapı ile koridor arasındaki bir el genişliğindeki dar alana bakıyorum. Daha fazla bot için bir yuva olduğunu düşünmüştüm ama Sleipnir onunla çok ilgileniyor gibi görünüyor. Elimi içeri sokuyorum ve soğuk metale dokunuyorum.

Parlak ve renkli, uzun saplı, ayaklı bir süpürge çıkarıyorum ve Sleipnir'in kulakları dikiliyor.

"Sen," diye azarlıyorum, süpürge'nin altını vidalarken bile. "Ne yaramaz bir bebeksin, değil mi? Sen Bütün o metal kokusunu aldı ve bir şeyler atıştırmak istedi." Süpürge'nin uzun sapını çekip Sleipnir'e uzattım.

Güçlü çenesi hemen onun etrafını sarar ve ödülüyle birlikte koridordan aşağı koşar, şüphesiz özel olarak üzerine salyalarını akıtılabileceği bir yatak bulmaya gitmiştir.

Gözlerimi deviriyorum ve tuvalete gidiyorum. En azından duş almak için mükemmel bir zaman. Tuvalet düşündüğüm kadar iğrenç, ama *Sister'da* üç erkekle birlikte yaşadıktan sonra bu duruma pek de şaşırmadım. Lavaboların üzerindeki büyük aynadaki parmak lekelerine kadar burada da hiçbir şey yanlış görünmüyor. Uzaylı olsun olmasın, lanet olası bir bulaşık makinesini çalıştırmayı bilmeyen erkeklere karşı tiksintiyle başımı sallıyorum ve kıyafetlerimi çıkarıyorum.

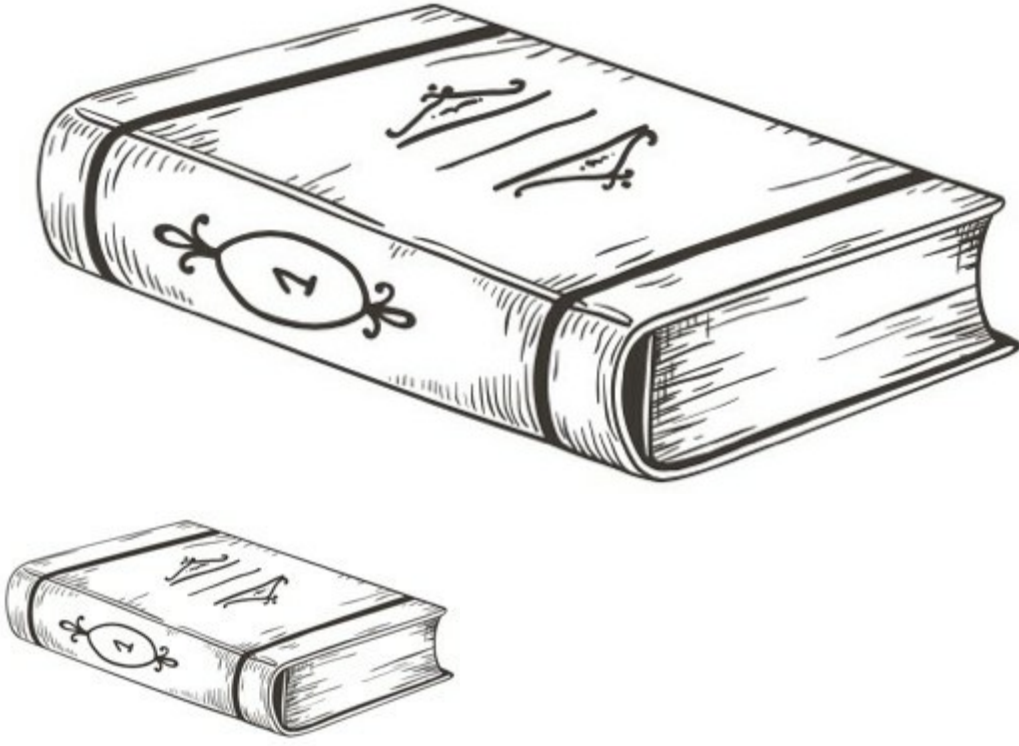
Duş başlıklarını açıyorum -hepsini- ve oda hemen buharla dolmaya başlıyor. Duş kabininin en ucunda ahşap bir bank var ve üzerine oturup gözlerimi kapatıyorum ve buharın endişelerimin bir kısmını eritmesine izin veriyorum. Burası iyi hissettiriyor, fark ediyorum, ısı vücudumdaki ağrıların bir kısmını sauna gibi hafifletiyor ve dalgın bir şekilde Jerrok'un denemesinin iyi olup olmayacağını merak ediyorum. Belki de istasyonumuza bir buhar duşu almalıyız.

İstasyonumuz. Jerrok'un aynı fikirde olacağını sanmasam da, yarısının benim olduğuna karar vermem komik.

Beni mutlu edecekse her şeyi bana verir. Yine de ondan başka bir şey istemiyorum.

Gülümseyerek gözlerimi açıyorum ve ayağa kalkıyorum. Tuvalet buhar bulutlarıyla dolu, hava yoğun ve bunaltıcı. Dalgınca aynalara bakıyorum... ve duraklıyorum.

Aynalar buğulanıyor. Buğunun içinde biri bir şey yazmış. Bu bir mesaj.

SOPHIE

Büyük bir hayranlıkla aynaya bakıyorum. Bu bir mesaj. Birisi bizim için bir mesaj bırakmış.

Ben sadece okuyamıyorum. Yazılar bana yabancı ve mesakkah'ı okuyamıyorum. Belli ki bu mesaj birinin bulması için yazılmış. Yazıya bakıyorum, anlamaya çalışıyorum ve ön taraftaki sembol belli belirsiz tanıdık geliyor. Sanırım bu "efendi" anlamına gelen mesakkah onurlandırması. Bu bir isim mi?

Jerrok bilir.

Heyecanla, buharlı olmasına ve hâlâ çıplak olmama rağmen banyonun kapısını açmaya gidiyorum. Nasıl olsa gemide başka kimse yok. Kapı koluna dokunduğumda kapı hareket etmiyor. Kaşlarımı çatıyorum, parmaklarımı kenarlarda gezdiriyorum ve kapıyı bağlayan kablolardan birinin kopmuş olduğunu, kesilmiş gibi panelin yanında gevşek bir şekilde asılı durduğunu fark ediyorum. Bunu daha önce nasıl gözden kaçırmışım?

Arkamdaki buharda bir şey hareket ediyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Bu odada yalnız değilim.

İlk içgüdüm bir topun içine kıvrılıp saklanmaya çalışmak ama bu aptalca. Burada her kim varsa benim de burada olduğumu biliyor. Bu konuda sessiz kaldığımdan değil. Aynadan uzaklaşıp silah olarak kullanabileceğim bir şey arıyorum. Hiçbir şey bulamıyorum ve ellerim pürüzsüz porselen ve metalin üzerinde geziniyor, düğmeleri çevirmeye ya da bir kolu çekip çıkarmaya çalışıyorum ki kullanabileceğim bir şey olsun. Elimdeki tek şey bir havlu. Onu elime alır almaz, bir patlayıcının klik sesini ve ateşlenmesinin hafif vınlamasını duyuyorum.

Namlu başımın yanında hareket ederken donup kalıyorum.

"Kimsin sen?" diye sordum. Kelimeler İngilizce çıkıyor, ki bu çok saçma, çünkü bu uzaylı İngilizce bilmiyor.

Bir ciyaklama sesi duyuldu ve çevirmenim devreye girdi. "Olduğunuz yerde kalın."

Kımıldamaya cesaret edemeden yapıyorum. Havluyu bankın hemen üzerinde tutuyorum, sırtım eğilmekten ağrıyor ama doğrulamayacak kadar korkuyorum. Çıplak olduğum için kendimi son derece savunmasız hissediyorum, ama bundan da öte, silahsızım. Keşke bir silahım ya da sopam olsaydı.

Ve Sleipnir. Benim Sleipnir'im. O beni korur. Acaba daha önce süpürgeyi kokladığını düşündüğümde bu davetsiz misafirin kokusunu aldı mı? Başka birinin kokusunu fark etti de ben mi yeni bir çiğneme oyuncağı istediğini sandım? Ben bir aptalım. Çok güvenmiştim ve şimdi bunun bedelini ödeyeceğim. Bakışlarımı yakalayıcıma doğru kaldırdım, ona bakmaya cesaret ettim.

Kuş insanlarından biri. V'tarr. İnce bir altın tüy tabakasıyla kaplı, yüzü gagalı ve üçgen şeklinde. Gözleri ve elleri yırtıcı kuşa benziyor ve başının arkasında yay şeklinde bir tüy var. Siyah bir üniforma ve botlar giyiyor ve Büyük Kuş ile insansı bir yaratığın şeytani bir karışımı gibi görünüyor.

Blaster'ın namlusunu tekrar bana doğru itiyor. "Kredilerin nerede?"

"Kredilerim mi? Kredim yok."

Başını eğiyor, sonra başını sallıyor ve dehşete kapılıyorum, telsizden başka biriyle konuştuğunu fark ediyorum. Bu gemide başka biri de var. "Daha önce konuştuğunuzu duyduk. Arkadaşın krediler olduğunu söyledi. Neredeler?"

Kararttım. Jerrok jenerik olduğunu söylemişti ama nerede olduğunu hatırlamıyorum. Aman Tanrım. Jerrok. Güvende mi? Onun da mı kafasına silah dayanmış? Ona ulaşmalıyım. Düşünmeye çalışarak dudaklarımı yalıyorum. Daha da iyisi, oyalamaya çalışıyorum. Eğer bu adamı yanımda tutabilirsem, umarım bu Jerrok'un güvende olduğu anlamına gelir. "Hatırlamıyorum," diyorum ve sesime gözyaşları ve mızımız bir ton katmak hiç de zor olmuyor. "Lütfen, ben sadece bir insanım."

Uzaylı bana tiksinti dolu bir bakış attı. Sorun değil. Bırak acınası olduğumu düşünsün. Bu kadar uzun süre böyle hayatta kaldım. Önünde iki büküm oluyorum ve bir yandan da zihnim yarışıyor. Burada neyim var? Ne kullanabilirim? Tuniğim, kemerimle birlikte köşede duruyor ama o dekoratif bir kemer. Botlarım? Esnek tabanları dışında yumuşak. Kahretsin. Hiçbir şeyim yok ve hayal kırıklığıyla çığlık atmak istiyorum. Sleipnir nerede? Çaresizce carinoux'umu düşünüyorum ama içinde bulunduğum tehlikeden habersiz, mutlu bir şekilde yeni metal çubuğunu çiğnediğine şüphe yok.

"Eğer bilmiyorsan, benim işime yaramazsın," diyor uzaylı, elindeki silahı yüzüme doğru sallayarak.

Dehşet içinde inliyorum, dipçiğiyle yüzümü dürttüğünde irkiliyorum. "Lütfen..." Mızımızlanmakta iyiyimdir. Kalbimdeki nefreti beslerken bunu dokuz yıl boyunca yapmayı başardım. "Ne istersen yaparım, yeter ki beni öldürme."

Söylenecek en doğru şey bu. İblis Koca Kuş'un yüzünde düşünceli bir ifade belirir ve silahını biraz indirir. "Daha önce hiç insan görmedim. Ayağa kalk ki sana iyice bakabileyim."

Ayağa kalkarken uysalmışım gibi davranıyorum, bir yandan da öfkeli düşünceler içindeyim. Silahı elinden alabilmem için biraz daha indirmesi gerekiyor, sonra da beni ve Jerrok'umu tehdit ettiği için kuş beynini delik deşik edeceğim. Yavaşça ayağa kalkıyorum ve silahla bir hareket yaptığında dönüp ona arka tarafımı gösterdikten sonra tekrar yavaşça yüzüne bakıyorum.

"İlginç bir yaratık," diye mırıldanıyor ve sonra kasıklarımı işaret ediyor. "Eee? Bir şey söyledin mi?"

Siktir git, diye düşünüyorum sessizce, önünde dizlerimin üzerine çökerken bile. *Siktir git, siktir git*. Artık korkmuyorum bile, sadece kızgınım. Elini beline yaklaştırdığını fark ediyorum ve dikkati gittikçe daha da dağıldığı için tabancayı daha gevşek tutuyor. Otomatik bağlayıcının nasıl çalıştığını

bilmiyormuşum gibi kemerini kurcalayan bir aptal gibi davranıyorum. "Lütfen," diye sızlanıyorum en üzgün sesimle. "Bana yardım eder misin?"

Elini kemeri yerine yüzüme koydu.

Yeterince yakın. Dönüyorum ve dişlerimi tenine geçiriyorum.

Kuş-uzaylı acı içinde çığlık atıyor ve blaster kaygan karo zemine takırdayarak düşüyor. Onu bırakıp silahın peşinden koşarken bir ağız dolusu tüy tükürüyorum. Ben ona ulaşmadan pençeli bir el bacağımı yakalıyor ve ben hareket edemediğim uzaylı vücudumun üzerinde sürünerek kafamı yere çarpıyor.

Yıldızlar görüyorum. Parlak bir kırmızı ve yıldızlar. Acı kafatasımda patlıyor ve tek yapabildiğim yere uzanmak, tamamen sersemlemiş bir halde beynimin tekrar kendini düzeltmesini beklemek.

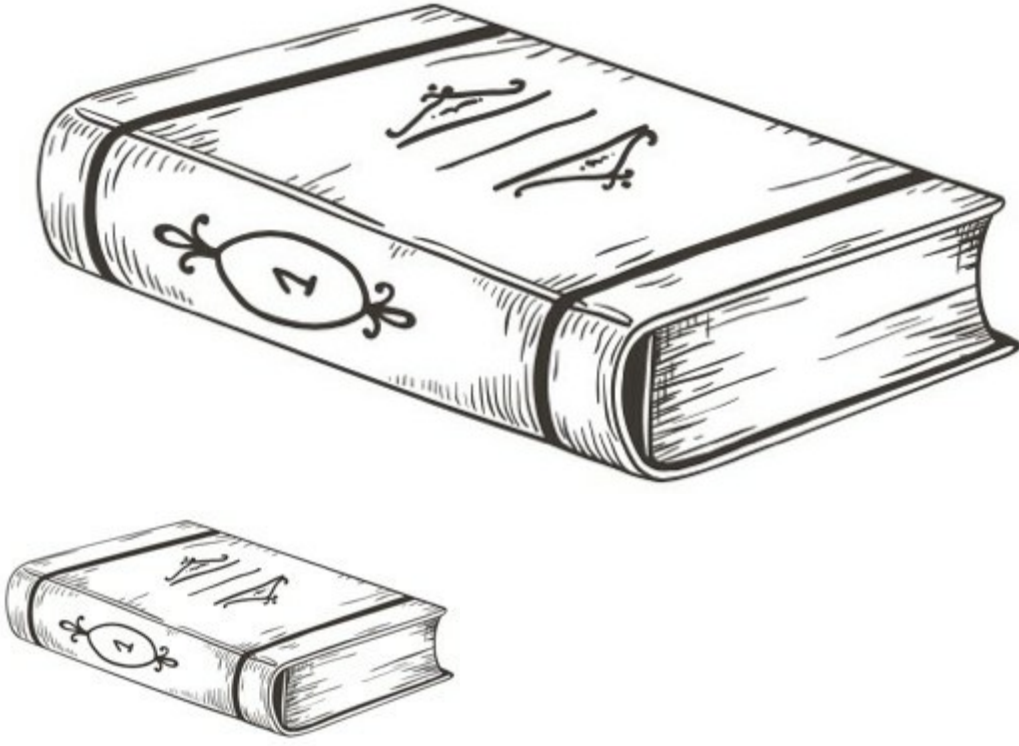
Kuş, sanki sorun benmişim gibi, "Kahrolası canavar," diye ciyaklıyor. Bir tüy daha tükürüyorum, ona sessiz bir siktir çekiyorum. En azından öldüğümde savaşmadan öldüğümü söylemeyecekler. "İnsan beni ısırıldı," diye hırlıyor kuş-uzaylı arkadaşlarına. Duraksıyor. "Hayır, henüz değil. Bırakın onu öldüreyim." Bir duraklama daha ve bir iç çekiş. "Peki."

Konuşmanın diğer tarafını duymadan bile neler olduğunu biliyorum. Beni öldürmek istiyor ama ben canlı olarak çok değerliyim. Sadece sineye çekip benimle uğraşmak zorunda kalacak.

Uzaylı bana "Ayağa kalk" dedi.

"Git kendini becer," diyorum gözlerimi kapatarak. Tutsaklık. Tekrar. Satılacağım. Jerrok ve Sleipnir'i kaybedeceğim... tabii hâlâ hayattalarsa.

Sanki benim harika, yakışıklı Jerrok'um onu düşündüğümü biliyormuş gibi, tuvaletteki telsiz çalıyor. "Sophie? Duş mu alıyorsun?"

JERROK

Doğru olmayan bir şeyler var.

Makine dairesinde bir başka arıza tespit cihazı çalıştırıp ekranda kayan rakamları izlerken bu his içimi kemiriyor. İyi görünüyorlar. Her şey olması gerektiği gibi okunuyor. Olağandışı dalgalanmalar yok, bir şeylerin en iyi şekilde çalışmadığına dair hiçbir ipucu yok. Yine de... Durumda bir terslik olduğu hissinden kurtulamıyorum.

V'tarr'dan ayrıldığımızdan beri bu genel yanlışlık hissi kafamın içinde dolaşıp duruyor. Belki de içimdeki alaycı kişi uzay limanından ayrılmamızın çok kolay olduğunu düşünüyor. *Küçük Kardeş*'i yasak bir sistemde yabancı bir ırkın pençesinden kurtarmak daha zor olmalıydı. Sanki bariz bir cevabı kaçırıyormuşuz gibi geliyor... ya da bir tuzağa doğru gidiyormuşuz gibi. Ama belki de işlerin benim için zor olmasına çok alışmışımdır. Hayal kırıklığına uğramış bir halde, teşhis cihazının her şey yolunda yanıtını vermesini izliyorum ve veri defterimi bir kenara bırakıyorum. Belki Sophie'yle biraz vakit geçirmek düşüncelerimi toparlamama yardımcı olur. Bir tür ipucu bulma umuduyla *Rahibe*'yi kontrol etmeye ve yeniden kontrol etmeye o kadar odaklanmışım ki zavallı eşimi ihmal etmişim.

Ekrana dokunup değerler arasında geziniyorum. Sophie'nin hayati göstergeleri tuvalette olduğunu gösteriyor. Temizliği çok seviyor dostum. Yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemeyerek telsizden ona sesleniyorum. "Sophie? Duş mu alıyorsun?"

Cevap vermesi biraz zaman alıyor ve ben onun sırsıklam olduğunu, ıslak elleriyle telsize uzandığını hayal ediyorum. O muhteşem göğüsleri muhtemelen sabunludur ve bu görüntü dikkatimi dağıtıyor. Sophie sonunda cevap veriyor. "Evet. Buradayım."

"Size katılabilir miyim?" Sesime bir parça vaat karışmasına izin vererek soruyorum.

Cevabı yine biraz zaman alıyor. "Hayır. Böyle iyiyim. Teşekkürler."

Telsizi kapatıyor ve verdiği net cevap beni şaşırtıyor. Sophie kucağa alınmayı sever ve daha önce birkaç kez birlikte duş almıştık. Saçlarının yıkanmasını ya da sırtını keselememi seviyor ve beni daha önce hiç reddetmedi. Onu rahatsız eden bir şey mi var? Yanlış bir şey mi yaptım? Yaralı duygularıyla savaşıyor mutfığa doğru yöneldim. Belki bir şeyler yemek kötü ruh halimi yatıştırır. Sophie'nin muhtemelen *Küçük Kız Kardeş* ve kayıp va Sithai kardeşler hakkında hissettiklerini sindirmek için zamana ihtiyacı var ve benim onu okşamama ihtiyacı yok.

Mutfığa giriyorum ve Sophie'nin buraya geldiği belli oluyor. Her şey temizlikle parıldıyor, yerler pırıl pırıl ve havada hafif bir temizleyici kokusu var. Bu manzara karşısında kendi kendime sırtıyorum ve yiyecek dağıtıcılarından birine yöneliyorum ve bunu yaparken neredeyse lanet olası carinoux'ya takılıyorum. Yere yayılmış, o gergin haliyle uyuyor.

"Hadi dostum," diyorum, botumun ucuyla ona hafifçe vurarak. "Kımıl da ya da kaybet."

Carinoux kımıldamıyor. Aslında hiç hareket etmiyor.

Yaratığa bakarken içimi soğuk bir his kaplıyor. Ölürsen Sophie'nin tamamen yıkılacağını bildiğimden nefes almak için bakıyorum ve Sleipnir'in kaburgalarının aşağı yukarı hareket ettiğini görünce rahatlıyorum. Nefes alıyor. İzledikçe sanki çok yavaş nefes alıyor gibi geliyor ve elimi üzerine koyup onu uyandırmaya çalışıyorum. Hâlâ tepki yok. Onu biraz sarsıyorum ve bunu yaparken boynunda çürük gibi bir renk değişikliği görüyorum. Üçgen şeklindeki büyük kafasını çevirip görmeye çalışırken, carinoux'nun pençelerinin altından bir sırınga çıkıyor.

Kef me.

Kef. Kef. Kef.

Anında alarma geçtim.

Bu gemide yalnız değiliz. Beni rahatsız eden şeyin ne olduğunu hemen anladım. Tüm parçalar yerine oturdu. Kayıtlar, teşhisler, her şey çok normal görünüyor. Çok normal. *Küçük Kız Kardeş* gibi eski bir gemide olması gereken dalgalanmalar yok. Gardımın düşmesini sağlamak için bunlarla oynanmış ve bahse girerim tek oynanan şey bu değil. Duvar paneline gidip *Kız Kardeş*'in kontrollerine giriş yapıyorum ve yaşam formlarını arıyorum. Sadece Sophie, ben ve Sleipnir geri dönüyor, ama bunu da geçersiz kılmak yeterince kolay. Doğru kodlamayla, *Rahibe* kendisine görmezden gelmesi söylenen her şeyi görmezden gelecek ve benim bundan hiç haberim olmayacak.

Sophie.

Bunun ne anlama geldiğini anladığımda dehşet içinde donup kaldım. Tuvaletteyken verdiği garip tepki. Reddetmesi. Onun gibi olduğunu düşünmemiştim... çünkü öyle değildi. Dehşete kapılarak tuvaletteki dahili telefonu açtım ve dinlemeye başladım. Sophie'nin ağlama sesi düşün pırtırtısından duyuluyor ve göğsüm sıkışıyor. Onun ağlaması her zaman içimi parçalıyor, çünkü bunu onun için düzeltmek istiyorum.

Sonra başka bir ses duyuyorum. Bir erkek, onunla konuşuyor. Ona kredilerin nerede saklı olduğunu soruyor.

Üzüntümün yerini soğuk, sert bir öfke aldı. Demek bu kadar. Bu bir soygun. *Rahibe*'yle birlikte gitmemize izin verdiler çünkü onun hiçbir yere gitmeyeceğini biliyorlardı. Bizi soymayı, büyük ihtimalle öldürmeyi ve sonra iki gemiyi de limana geri götürmeyi planlıyorlar. Sophie'yi taciz eden adamı dinliyorum. Yanında sadece bir ses var ve konuşmalarına bakılırsa -Sophie panik ve korkuyla cevap veriyor- V'tarlı erkek başka bir V'tarlıyla konuşuyor. Tepedeki kameraları açıyorum ve tuvalette onunla birlikte sadece bir erkek görüyorum. Sophie dizlerinin üzerinde, çıplak, ağlıyor ama başka bir zarar görmemiş.

Ona zarar vermeyecek, tıpkı Sleipnir'i öldürmedikleri gibi. Hem Sophie hem de carinoux değerli

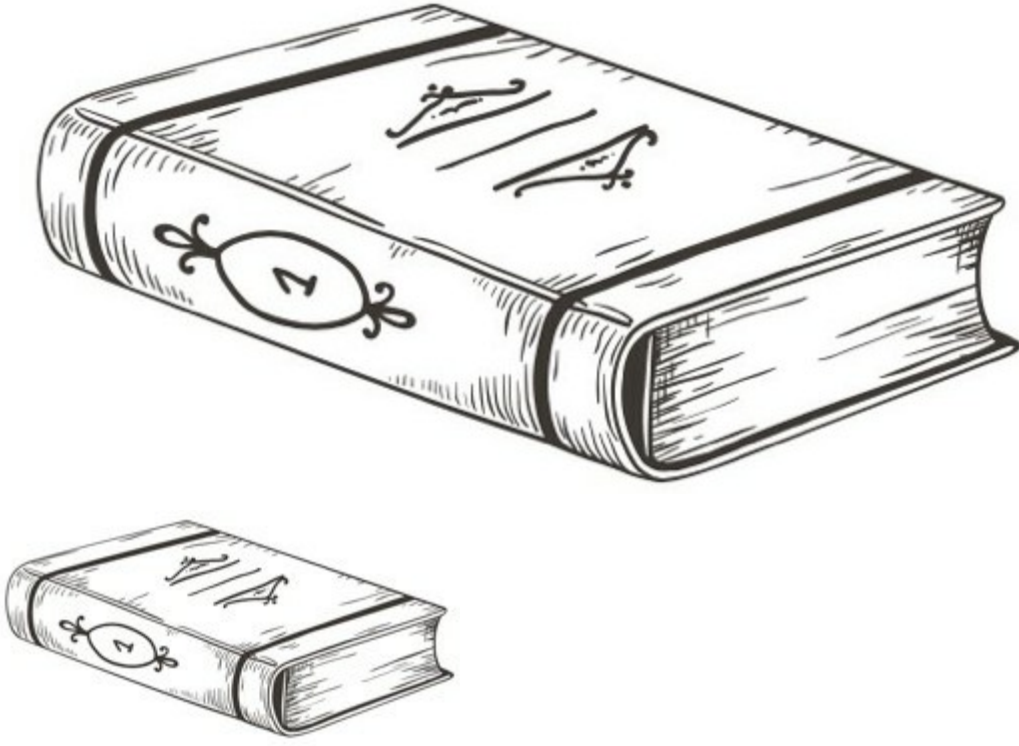
eşyalar. En azından bu kısım beni daha iyi hissettiriyor, çünkü mutfaktan hışımla çıkıp silahlarla dolu gizli bölmenin bulunduğu makine dairesine gidiyorum. Ve... sonra duruyorum. Silahların nerede olduğunu bilmiyorlar.

Silahlar saklı ama zulayı açarsam bu durum değişebilir. Eğer izleniyorsam, tüm kozlarımı kaybederim ve beni öldürürler ya da uzaya atarlar ve o zaman Sophie'ye yardım edemem.

Pekâlâ. Bunu sadece kendim için yapabileceğim silahlarla yapmak zorundayım. Ben dön-

-Ve bir patlayıcının namlusuna bakıyorum. Başka bir V'tarrianlı saklandığı yerden çıktı ve o kuş gibi kafasını hafifçe eğerek beni inceliyor.

Ellerimi kaldırdım. Teslim olma fikrinden hoşlanmıyorum ama bu şekilde beni Sophie'ye götürecekler. Onun yanındayken, onu rahatlatılabilir ve bir plan yapabilirim. Bu iş daha bitmedi. Hem de hiç. Bu yüzden ellerimi havaya kaldırırken öfkeli yerine endişeli görünmek için elimden geleni yapıyorum. "Ateş etme. Ne istersen yapacağım."

JERROK

Evrenin kıyısında bu kadar uzun süre tek başıma hayatta kalmam tamamen şans eseri olmadı. Bu sularda yaşayan korsanlarla ve katillerle nasıl yüzüleceğini biliyorum. Silahımın olmaması önemli değil. Beni esir alanlar, sırsıklam Sophie'yle birlikte beni dinlenme odasına götürdüklerinde, planım için sahneyi hazırlamaya başlamıştım bile.

Yürürken ağır ağır topallıyorum, ayaklarımı kasıtlı olarak protezlerime baskı yapacak ve devrelerimi zıplatacak şekilde yerleştiriyorum. Sanki gerçekte olduklarından daha kötülermiş gibi davranıyorum, sanki tüm uzuvlarım bana ağırlık yapıyormuş ve sadece hareket etmek bile çaba gerektiriyormuş gibi. Bırak yavaş ve kırık olduğumu düşünsünler. Bu bana saldırırken avantaj sağlar.

Ben sallana sallana dinlenme odasına girerken Sophie ayağa fırlıyor, boğazına bir hıçkırık düğümleniyor. V'tarrialılardan biri hemen onu omzundan tutup dizlerinin üzerine çöktürüyor ve bakışlarını bana dikerek daha da yüksek sesle ağlıyor. Onu gördüğümde hissettiğim öfke dalgasına karşı koyuyorum. Ona bir havlu bile vermemişler. Su damlatıyor ve soğuktan titriyor.

Uzaylılar beni arkamdan bir patlayıcıyla dürterek öne doğru itiyor ve Sophie'nin yanına yığılıyorum.

Ağlaması daha da yükseliyor, elleri üzerimde geziniyor. "Jerrok!"

Dik oturmak için mücadele ediyormuş gibi yapıyorum. Bu kadar endişeli olmasından nefret ediyorum ama gözyaşları bu anın satılmasına yardımcı oluyor. Ayağa kalktığımda odayı zihinsel olarak değerlendiriyorum. Odanın uzak tarafında içinde bitki yetişen kristal bir vazo var. Duvara monte edilmiş büyük, kavisli bir video ekranı var. Yastıklı rahat bir kanepe ve başka oturma yerleri

var ama silah olarak kullanılabilecek pek bir şey göremiyorum. Eğer bizi esir alanlar bizi bu odada yalnız bırakırlarsa, elektronik aletleri parçalara ayırabilir ve parçaları silah yapımında kullanabilirim.

Bir çeşit silah. Üniformamın uzun kollarını alıp yırtabilir, bir ucunu cıvata ve dişlilerle doldurabilir ve bir çorabın içine ağır bir taş koyup sallamak gibi bir sopa olarak kullanabilirim. Kaba ama etkili.

Sophie'nin elleri yüzümü okşuyor ve ona bakıyorum. Dehşete kapılmıştı, göz bebekleri büyümüştü ve içgüdüsel olarak kollarımı ona doladım. Onu rahatlatmam gerekiyor.

Patlayıcılardan birinin dipçiği omzuma, tam da protezimin vücuduma bağlı olduğu yere çarpıyor ve içimde bir acı kıvılcımı çakıyor. "Kadını bırak."

"Üşüyor ve korkuyor," diye hırıliyorum onlara. "Bırakın onu rahatlatayım."

"Bize kredilerin nerede saklandığını söyle," diyor ikinci bir uzaylı, yanımıza gelerek. "Ondan sonra dişiyle istediğiniz kadar oynayabilirsiniz."

Homurdanıyorum. Onlara bir şey söylediğim anda ölmüş olacağım. Bu işten canlı çıkmamın tek yolu mümkün olduğunca uzun süre bilgi vermemek. "Ne kredisi?"

"Bu gemide bir zula olduğunu biliyoruz. Bu bir korsan gemisi, değil mi?" Patlayıcılardan birini tekrar yüzüme doğrulttular.

Omuz silkiyorum, kasıtlı olarak yönüne bakmıyorum. "Ben sadece onu kaptanın istediği limana götürmek için buradayım."

"Ya senin insanın? Ya senin carinoux'un? İkisi de pahalı parçalar dostum." V'tarrian sırtıyor.

"Onlar kaptana ait. Ben sadece onları izliyorum."

"Eğer her şey kaptana aitse, o zaman kredilerinin nerede saklandığını bize söylemenizde bir sakınca yoktur." Kuş uzaylı bana şeytani bir bakış attı. "Bizimle çalışırsan seni içeri bile alırsak dostum."

Tabii ki yapacaklar. "Git kendine bak. Sana hiçbir şey söylemeyeceğim."

Patlayıcılardan birinin dipçiği alnıma çarpıyor. Yüksek bir çatırtı sesi çıkarıyor ama alnımdaki kaplama sayesinde o kadar da acıtmıyor. Başımı hafifçe sallıyorum ve onlara ters ters bakıyorum. "Bundan daha iyisini yapman gerekecek dostum."

Bu sefer uzaylı bana sert bir tekme atıyor, pençeli ayağı omzumun eklem yerine iniyor. Geriye doğru savruluyorum ve devrelerim alevlenip kablolarım gerilirken kolum geri beslemeyle cızırıyor. Normal bir erkek olsaydım, bu tekme muhtemelen kolumu yerinden oynatırdı. Bu haliyle, sadece sistemime roket gibi bir acı gönderiyor. İnleyerek yerde yuvarlanıyorum, kafam protezimin çevrimdışı olma tehlikesiyle karşı karşıya olduğu uyarılarıyla dolarken bile.

"Kef...sen..." Dişimi sıkıyorum.

"Bunu kendin için kolaylaştırabilirsin ya da zorlaştırabilirsin." Kuş üzerime doğru geliyor ve bir ayağını tekrar omzuma koyuyor. "Tek istediğimiz krediler. Bize söyle ve dişiyle birlikte gitmene izin verelim."

İşte o zaman yalan söylediklerini anlıyorum. Sophie'yi yanlarına almak umurlarında olmasaydı, onu da tekmeliyor, ondan bilgi almaya çalışıyor olurlardı. İşaretlenmemiş ve ne kadar korkunç olsa da, bunun nedeninin güzel bir kölenin dayak yemiş bir köleden çok daha fazla para getirmesi olduğunu biliyorum. Uzaylıya ters ters bakıyorum. "Beni aptal mı sanıyorsun?"

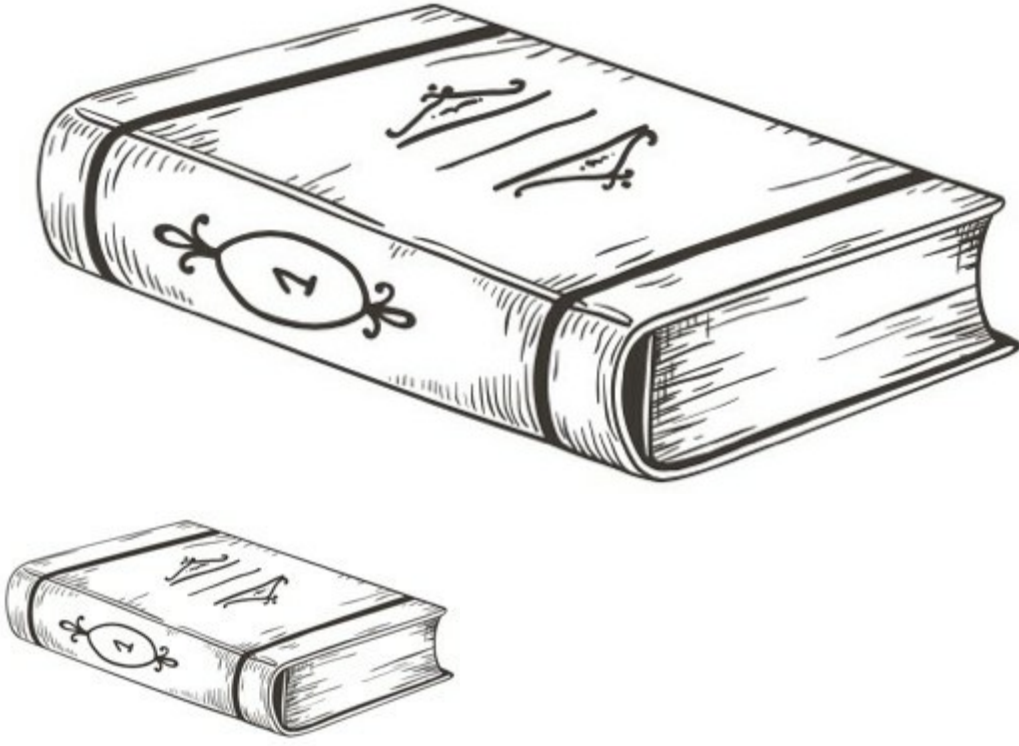
V'tarrian omzuma yaslanıyor, eklemlerim acıyla çatlayana kadar.

"Onu rahat bırak," diye hıçkırıyor Sophie, yerde sürünerek bana doğru geliyor. "Ona zarar veriyorsun."

"İşbirliği yapsaydı buna gerek kalmazdı," diyor kuş. "Ne kadar mantıksız olduğuna baksana." Ve tekrar üzerime basıp vücuduma yeni bir acı dalgası gönderiyor.

Kabloların gevşediği yeri hissedebiliyorum ve sanki gerçek bir uzuvmuş gibi vücuduma acı iğneleri gönderiyor. Bu bir kabus.

Bu bana bir fikir verdi.

SOPHIE

Jerrok'u taciz ederlerken, silahların ve kredilerin gemide nerede saklandığını itiraf ettirmeye çalışırken gözyaşlarımı tutamıyorum. Jerrok üzerine saldıkları her şeye katlanıyor, onlar yüzüne vururken, onu tekmelerken ve silahlarının dipçiklerini sopa olarak kullanırken hiçbir şey söylemiyor. Beni ağlatan sadece dehşet değil. Çaresiz olduğum için çok kızgın ve sinirliyim. Ona yardım etmek için her ayağa kalktığımda, sanki bir hiçmişim gibi beni geriye doğru itiyorlar. Jerrok bana uyarıcı bir bakış atıyor ve müdahale etmemi istemediğini biliyorum.

Ben de yardım etmeye çalışmayı bıraktım ve parmaklarımı ısırarak izlemeye başladım.

En azından bana dokunmuyorlar. Bunun iyi mi kötü mü olduğundan emin değilim. Kapı açılıp üçüncü bir kuş-uzaylı içeri girene kadar iki adam Jerrok'u acımasızca dövmeye devam ediyor. "Şansın var mı?" diye soruyor.

"Hiçbir şey."

Tüyleri kabarıyor ve bana kızgın bir kargayı hatırlatan bir ses çıkarıyor. "Şimdilik bırak ve gelip aramama yardım et o zaman. Diğerleriyle buluşmadan önce fazla vaktimiz yok."

Yani daha fazlası mı geliyor? Yoksa bizi V'tarr'a geri götürecek bir grupla mı buluşuyorlar? Her iki durumda da, hayran değilim. Bir şeyler yapmalıyız, hem de hemen.

Jerrok'u acı içinde yerde yuvarlanırken bırakıp odadan çıktıklarında nefesimi tutuyorum. Onlar gider gitmez hemen yanına koşuyorum. "Jerrok! İyi misin?"

Kolunu tutarak inliyor. Acı çok fazlaymış gibi gözlerini sıkıca kapatmış. "Onlar... gittiler mi?"

"Şimdilik." Odanın etrafına bakıyorum ama yalnızız.

Hemen ayağa kalkıyor ve kolunu döndürürken yüzünü buruşturuyor. "Kahrolası piçler." Başını

eğiyor, boynu

çatlıyor ve ben dönüşüm karşısında şaşkınlıkla göz kırpiyorum. "Çok sert olduklarını sanıyorlar," diye homurdanıyor. "O sıska boyunlarının her birini sıkmak istiyorum."

Sağlam omzuna hafifçe dokunup onu inceliyorum. "İyi misin? Saymaya ihtiyacın var mı?" Gördüğü kâbusları hatırlıyorum, kendini güçlü tutmak için yüksek sesle tekrar tekrar sayması gerekiyordu. İhtiyacı olursa elini tutup onunla birlikte sayacağım. Sadece iyi olduğundan emin olmalıyım.

Bana alaycı bir gülümseme veriyor, yüzü kan içinde. "Senin iyi olduğunu bilmek bununla başa çıkabilmemi sağlıyor."

Başımı sallayarak dudağımı ısıriyorum. Sormaya korktuğum soru dudaklarımda. "Sleipnir..."

"Uyuşturulmuş." Omuzlarım rahatlayarak çöktüğünde devam ediyor. "Ona zarar vermeyecekler Sophie. Canlı ve zarar görmemiş olması ölü olmasından daha değerli. Sen de öylesin." Bana koruyucu bir bakış atıyor. "Ne olursa olsun, güvende olacaksın."

Boğazım düğümleniyor. Yanağını okşuyorum. "Peki ya sen?"

"O lanet piçleri öldüreceğim." Sırıttıyor, dudaklarına kan bulaşmış. "Ya da denerken batacağım."

Güzel. Kana susamış ve öfke dolu hisseden tek kişinin ben olmadığımı sevindim. "Yardım etmek için ne yapabilirim? Dikkatlerini mi dağıtmalıyım? Hasta numarası mı yapayım? Ne yapmalıyım?" Odanın köşesindeki iletişim panelini işaret ediyorum. "*Jabberwock*'u arayabilir miyiz-"

Başını sallar. "İletişim kesilecektir. Her korsanın ilk vuracağı şey budur. Umarım *Jabberwock* uçuş yolumuz değiştiğinde fark edecektir. Sadece o kadar uzun süre hayatta kalmamız gerekiyor." "Anladım."

Jerrok bana sert bir bakış attı. "Yardım etmek için ne yapabileceğine gelince, bırak ben halledeyim. Bir planım var ve senin için endişelenerek dikkatimi dağıtmazsam daha iyi işleyecek."

Bundan hoşlandım mı bilmiyorum. Ağzının kenarındaki bir parça kanı sildim ve kaşlarımı çatarak ona baktım. "Kendi başımın çaresine bakabilirim. Bırak sana yardım edeyim."

"Yapabileceğinizi biliyorum. Bunu küçümsemek için söylemiyorum. Ama senin için endişelenmek dikkatimi dağıtıyor ve odaklanmam gerekiyor." Jerrok boğazındaki otomatik bağlayıcıya dokunuyor ve ardından tuniğini omuz silkerek üniformasının pantolonundan ayırıyor. Çıkarırken yüzünü buruşturuyor ve kolunun gıcirtısı her zamankinden daha yüksek ve içime bir endişe notu gönderiyor.

Tuniğini çıkarmayı bitirmesine yardım ediyorum ve sonra beni şaşırtarak tuniği omuzlarıma doluyor. "Senin için," dedi. "*Sen iyi misin?*"

Başımı sallarken gözlerim yanıyor, gözyaşlarımla savaşıyorum. Ezdikleri kişi ben değilim ama tüm endişesinin benim için olduğunu söyleyebilirim. Daha önce hiç kimse beni bu kadar önemsememişti ve bu kalbimin daha da sevgiyle dolmasına neden oluyor. Onu öpmek istiyorum ama dudağı yarılmış ve morarmış, bu yüzden kollarımı kolların arasından geçirip gömleği vücuduma doluyorum. "Bu işten kurtulduğumuzda sana gelmiş geçmiş en pis, en pasaklı, en uzun saksoyu yapacağım."

"Nasıl istersen." Kıkırdıyor, sanki yorgunmuş gibi duvara yaslanıyor. Gözlerini kapatıyor ve o kadar bitkin görünüyor ki bu beni endişelendiriyor. "Bil diye söylüyorum... Bundan sonra ne olursa olsun paniğe kapılmanı istemiyorum." Jerrok'un sesi fısıltıya dönüşüyor. "Nasıl davrandığının bir önemi yok."

"Nasıl davranacaksın?"

"Ölüyormuşum gibi."

Nefesimi içime çekiyorum, midem sıkıntıyla sıkışıyor. "Tamam." Umarım içeri girdiğinde

topallamasının nedeni budur. Umarım. Ama sonra az önce kolunun acı dolu gıcirtısını hatırlıyorum ve endişeleniyorum. "Bana bir işaret ver. Tehlikedeysen ve artık numara yapmıyorsan, işaret sözcüğünü kullan ve ben de atlayıp yardım edeyim."

Jerrok kaşlarını çatarak bana bakıyor ve gözlerini açarak bana doğru bakıyor. "Bunu yapmayacağım."

İtirazını duymazdan geliyorum, düşünürken parmaklarımı kalçama vuruyorum. "Peki ya 'teraryum' kelimesi? Eğer bunu söylersen, yardımına ihtiyacın olduğunu anlarım. Ya da 'Outlander' ama bunu bir konuşmanın içine nasıl yerleştirebileceğinden tam olarak emin değilim."

"Sophie-" Bana doğru uzanıyor.

Adam pek iyi bir dinleyici değil ama zaten ben de değilim. Beni susturma çabalarını görmezden gelip başımı sallıyorum. "Silahım olmadığını ve çok güçlü olmadığımı biliyorum, ama harika bir bilek ısırıcısıyım ve dediğin gibi, beni canlı istiyorlar-"

"Sophie, hayır. Şifreli bir kelime kullanmayacağım." Jerrok'un ifadesi kararlı. "Sen benim korumam altındasın ve ben de bunu yapacağım."

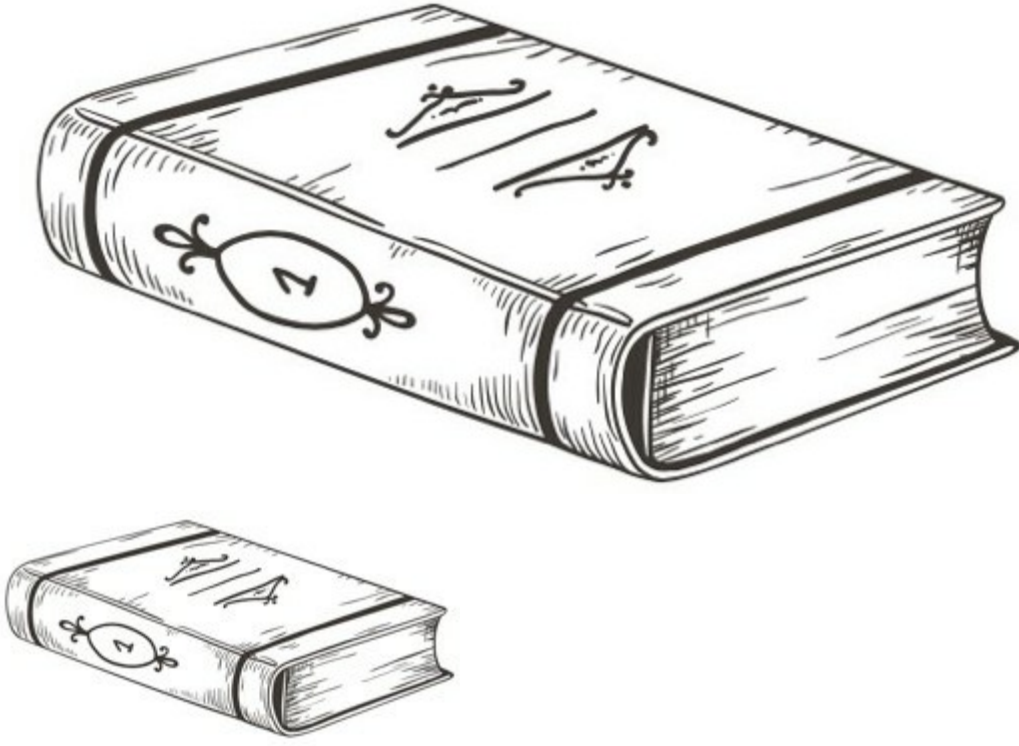
"Peki ya benim olmana ne dersin?" Aynı derecede kararlı bir şekilde söylüyorum. "Belki ben de seni korumak istiyordumdur."

Omzunu ovuştururken bile gülümsemesi acı verecek kadar tatlı. Omzu morarmış, protezinin etrafındaki deri benek benek olmuş ve ben izlerken, sanki baskı kolundan aşağı yukarı inen acıyı bir şekilde durduracakmış gibi parmaklarını derisinden gelen kaba kablolara sokuyor. "Öyle olduğunu biliyorum. Bu yüzden seni seviyorum... ve bu yüzden seni güvende tutacağım. Bana güveniyorsun, değil mi?"

Başımı salladım.

"O zaman bırak ben önden gideyim." Yüzünü buruşturuyor ve koluyla uğraşmayı bırakarak kolunun yanında gevşekçe sallanmasına izin veriyor. Sağlam eliyle bana doğru uzanıyor, yüzünde belli belirsiz bir gülümseme var.

Elini elime alıyorum, çünkü başka ne yapabilirim ki?

JERROK

Kolumdaki kablolar kopacak.

Hiçbir zaman en güçlüsü olmadı. Kolumun etime bağlandığı yer konusunda her zaman dikkatli olmam gerektiğini biliyordum çünkü ameliyatla bağlanan teller ve elektrotlar en iyi ihtimalle özensiz yapılmıştı ve en iyi zamanlarda bile her zaman biraz fazla gevşek hissettiriyorlardı. Ancak beni esir alanların saldırısından sonra kablolar sınırlarının ötesine itildi ve zihnimdeki geri bildirim uyarıları sapıttıkça vücudum o bölgeye hayalet acı gönderiyor.

Öyle bile olsa... bu iyi bir şey.

Sophie'nin neyin peşinde olduğumu bilmesine izin vermemeye çalışıyorum. Zaten yeterince endişeli. Kolumdan kopardığı nemli bir şeritle yaralarımı temizliyor, dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırıyor. Ne kadar acı çektiğimi ya da parmaklarımı omzumla birleşen tellerden oluşan örümcek ağına nasıl soktuğumu, gevşettiğimi ve kopardığımı görmesine izin veremem. Bunu yapmak zorundayım. Y yapmak zorundayım. Ne kadar acıtırsa acıtsın, daha kötülerini de yaşadım. Kendime bunu hatırlatıyorum, bir başka yakıcı acı şimşegi içimde alevlenirken bile.

Sophie yanımda ve güvende, bu da her şeye katlanabileceğim anlamına geliyor.

Bizi esir alanlar çok çabuk geri dönüyorlar ve Sophie'yle bakışlarımızı değiş tokuş ediyoruz. Omzumu son bir kez daha kazıyorum ve en büyük tellerden birinin tamamen koptuğunu hissediyorum. Tüm protez kolum sadece bir ya da iki telle asılı duruyor ve hepsi kopabilir. Pazımı tutuyorum ve sendeleyerek ayağa kalkarken bizi kaçıranlara dik dik bakıyorum. Şu anda sadece ikisi var, diğeri gemide başka bir yerde.

"Evet?" diye soruyor V'tarrialılardan biri. "Konuşmaya hazır mısınız?" Kendinden emin bir

şekilde öne doğru yürüyor ve ben olduğumdan daha zayıf ve acınası görünmeye çalışıyorum.
Omuzlarımı kamburlaştırıp geriye doğru sürünüyorum,

Bu da uzuvlarımın olduğundan yirmi kat daha ağırmış gibi görünmesine neden oluyor. Bana dar gözlerle bakıyor ve blasterının ön tarafıyla beni dürtüyor. "Siz mesakkahlar kavgada pek iyi değilsiniz. Savaşı nasıl kaybettik-"

Hırlıyorum ve güçlü bir hamleyle kolumu son bağlarından da kurtarıyorum. Vücudumun ağırlığıyla, artık ölü olan protezi bir sopa gibi kullanarak etrafımda dönüyorum ve saldırganımın yüzüne çarpıyorum.

Kemikler çatırdıyor ve kuşumsu uzaylı yere yığılıyor. Silahı yerde savruluyor, dönüyor ve Sophie'nin onu almak için çabaladığını görüyorum. Aferin kızıma.

Diğeri silahını kaldırıyor ve bana ateş ediyor. Hava tıslıyor ve yanık et kokusu odayı dolduruyor ama adrenalinin etkisiyle bunu fark edemiyorum. Ona doğru hücum ediyorum ve kolumla akıcı bir hareketle onu yere çarpıyorum. Ayaklarımın dibine düşüyor ve kolumu havaya kaldırıp ona tekrar vuruyorum. Ve tekrar. İstesem bile durabilir miyim bilmiyorum. Sadece ağır protez kolumu yüzüne çarpmanın çok iyi hissettirdiğini biliyorum ve ona her vuruşumda Sophie için vuruyorum. Her vuruş Sophie için ve onu nasıl ağlattıkları için. Onu nasıl korkuttukları. Onu nasıl tehdit ettikleri-

"Jerrok."

Acı ve öfke sarmalında, omzumda onun serin elini hissediyorum. Gözlerimi kırıştıyorum, duraklıyorum ve odaklanmamış bakışlarımı ona çeviriyorum. Tabancayı bana doğru uzattı. "O öldü. İkisi de öldü. Diğerini bulmamız gerek."

Ayaklarımın dibindeki uzaylıya bakıyorum. O... şey, kesinlikle canlı değil. Görünüşe göre bu kuşların kemikleri kırılgan ve ben de düşmanımın artık karşılık vermediğini fark edemeyecek kadar öfkeliydim. Diğerine bakıyorum, o da ölmüş, boncuk gözleri tavana bakıyor, alnının ortasında bir patlayıcının açtığı yara var.

Sophie basitçe, "Onun icabına baktım," diyor ve eliyle tabancayı almamı işaret ediyor. "Sen iyi misin? Bir dakikaya ihtiyacın var mı?"

Derin bir nefes çekiyorum ve sonra başımı sallıyorum. "Ben iyiyim." Blaster'ı elinden alıyorum, üzerimin kanla kaplı olduğunu fark ediyorum ama Sophie sakın. Yerdeki kan gölünün içinden diğer blaster'ı alıp silahı çalıştırırken sabit gözlerle beni izliyor. Beni vurdukları yerden yan tarafım ağrıyor. Kolum da ağrıyor - ki bu çok komik çünkü şu anda yerde. Gerçekten acımıyor - hepsi hayalet uzuv ağrısı - ama zihnim bunu bilmiyor.

Daha sonra çok fena ağrı çekeceğim. Şimdilik evi temizlemeyi bitirmeliyiz. Sophie'ye başımı salladım, sonra da tabancama baktım. Şu anda kapalı -bu da demek oluyor ki infaz yerine başka bir işkence turu için geliyorlardı- ve silahı kurmaya çalışıyorum... ama başka elim yok.

Yerde, eski protezim sanki cevap vermeye çalışıyormuş gibi seğiriyor. Silahımı arkadaşşıma uzattım. "Ver lütfen."

Yüzünde sert bir ifadeyle benimle silahlarını değiş tokuş ediyor.

"Ben hazırım." "Geride kalmalısın." Onun tehlikede olması hoşuma gitmiyor.

"Kolumu koparmamalı ve onunla birini dövmemeliydin ama ne yapıp ne yapmamamız gerektiğini sonra konuşuruz," diyor bana ilkel bir sesle. "Şimdilik gidip başka bir uzaylıyı öldürmemiz gerekiyor."

İçinde bulunduğum acıya rağmen ona sırtıyorum. Evrendeki tüm galaksilerdeki insanlar nasıl olur da onun

Yumuşak mı? O tanıdığım en vahşi şey. "Hadi yapalım o zaman."

Sophie bana sertçe başını sallıyor ve elini sırtıma koyuyor. En azından liderliği ele almama izin veriyor. Dinlenme odasından çıkıp koridora doğru ilerliyorum, blaster'ım havada ve harekete hazır.

Sophie bir adım arkamda, sakın ve soğukkanlı ve onunla o kadar gurur duyuyorum ki patlayabilirim. Sessizlik içinde köprüye doğru ilerliyoruz ve yerlere ne kadar kan damlattığımı fark etmemeye çalışıyorum. Daha sonra halledilebilir.

Rahibe'nin reviri var. Bana bir şey olmaz.

Köprüye vardığımızda, kapı sıkıca kapalı ve mühürlüydü. Silahımı bir kenara atmadan paneli açamıyorum, bu yüzden onun yerine ateş ediyorum. Bir cızırtı ile panel kısa devre yapıyor ve kapı kayarak açılıyor.

Ama köprü boş.

"Nasıl..." Sophie soruyor, tam o sırada bir alarm çalıyor.

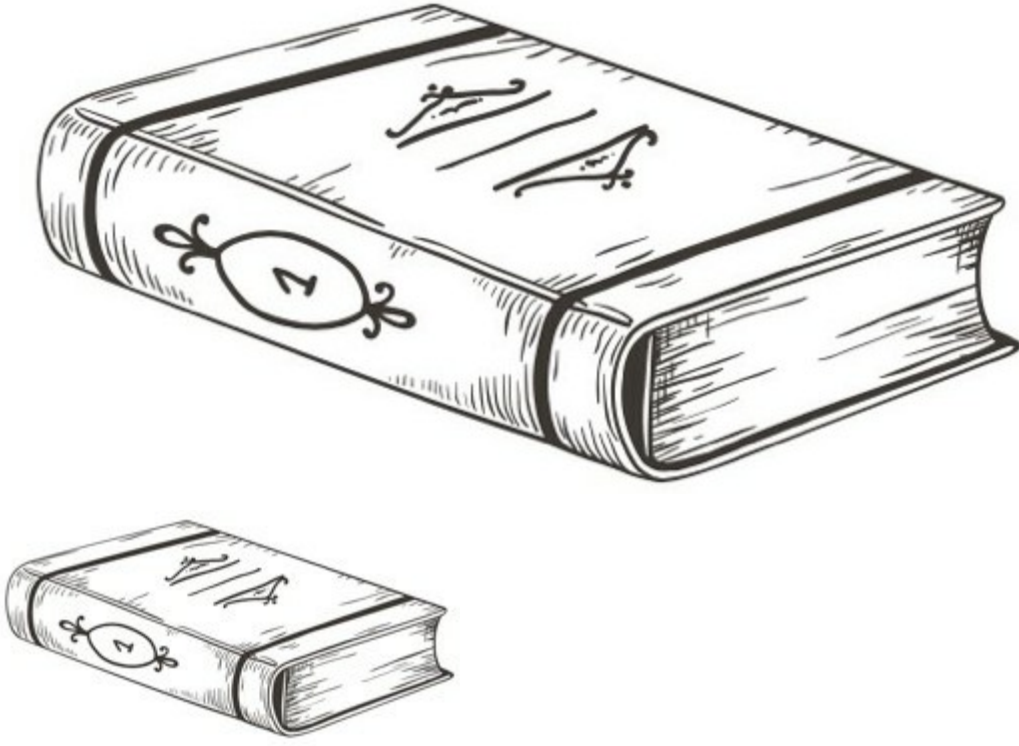
Küçük Kız Kardeş'in bilgisayar "Kaçış kapsülü fırlatıldı," diye seslendi. "Uçuş yolu ayarlandı."

İçime dolan mantıksız öfke dalgasıyla savaşarak tabancamı indiriyorum. Diğer tutsağımın işini bitiremedim. Bir korkak gibi kaçtı.

"Ne yapacağız?" Sophie bana bakarak soruyor.

En yakın koltuğa yığılıyorum ve her yerimin ne kadar acıdığını hissederek irkiliyorum.

"Telsizlerin kilidini açıp *Jabberwock*'tan onu vurmasını isteyeceğiz."

SOPHIE

Revir tüpünün üzerinde durup Jerrok'un yaralarının derisinin üzerinde hareket eden dans eden bir iğneyle dikilmesini izliyorum. Morlukları kalın bir macunla kaplanmış ve bandajlanmış; omzu ise kanlı teller ve yırtık deriden oluşan bir karmaşa. Aptal revir bilgisayarı bunun için pek bir şey yapmamış, sadece daha fazla macun sürmüş ve onu da sarmış.

Jerrok'un kolu yakındaki bir masanın üzerinde, ara sıra sessiz komutlara yanıt vermeye çalışıyormuş gibi parmakları seğiriyor.

Bu arada Jerrok huzur içinde uyuyor, iğne bağırsak yarasını dikerken koca vücudu sakin. Neyse ki tüm hayati organları ıskalamış ama çok kan kaybetmiş ve sağlam kolundaki bir tüp aracılığıyla sentetik bir replasman veriliyor.

Gemi "kayarken" ve ikimiz de otomatik olarak tutunacak bir şey ararken Alyvos bana "O iyi olacak" diye güvence veriyor.

"Biliyorum," diyorum ona ama yerimden kıpırdamıyorum. Jerrok uyanana kadar olmaz.

Jabberwock kaçan pilotumuzu vurmadı. Bunun yerine kaçış kapsülünün peşine düştüler, onu ele geçirdiler ve tüylü uzaylıyı konuşmaya zorladılar. Bana onu konuşturmak için çok fazla "teşvik" gerekmediği söylendi, ama bu teşvikin ne olduğunu sormadım. Bilmek istemiyorum ve evcil hayvanıma ve eşime yaptıklarından sonra, bir blaster alır ve onu kendim vururdum.

Diğer tüpteki Sleipnir'e bakıyorum, ona verdikleri yüksek dozdaki sakinleştiricinin etkisiyle uyuyor. Kuş uzaylının söylediğine göre, Sleipnir'in gemideki varlığından haberdar değillermiş ve güvende olması için ona tüm yüklerini boşaltmışlar. Zavallı carinoux'm nefes almakta zorlanıyor, ama uyuşturucuyu etkisiz hale getirmek için her türlü ilaç enjekte edildi ve iyileşeceği söylendi.

birkaç saat.

"Sana bir şey getireyim mi Sophie?" Alyvos koluna dokunarak kibarca sordu. "Köprüye dönüp işleri kontrol etmem gerekiyor ama eşlik etmemi istersen Iris'ten sana katılmasını isteyebilirim."

Dönüp ona belli belirsiz bir gülümseme veriyorum. "Ben iyiyim. Ben sadece burada kalacağım."

Iris ve Alyvos -Sentorr ve Zoey ile birlikte- *Little Sister'da* bize katıldılar. Kivian ve Tarekh (arkadaşlarıyla birlikte) *Jabberwock'ta* kaldılar ve iki gemimiz şu anda V'tarrialılara yanlışlıkla göndermiş olabileceğimiz her türlü izi kaybetmeye çalışmak için daha az kullanılan bazı yollardan uzayda "kayıyor". Son birkaç saattir dolambaçlı bir yolculuk oldu ama Zoey ve Sentorr'un dümeninde her şey kontrol altında. Her ihtimale karşı *Jabberwock'tan* ayrıldık ve yarın bir uçuş yolunda onlara tekrar katılacağız, ama şimdilik kendi başımızayız.

Yapılacak çok temizlik var ama... Jerrok'un yanından ayrılmayı kendime yediremiyorum. Ya da Sleipnir'in.

Biri yakında uyanmak zorunda yoksa kendimi kaybedeceğim.

Alyvos tekrar kolumu okşuyor ve ayrılıp köprüye doğru ilerliyor. V'tarrialıların yapmış olabileceği herhangi bir programlamaya güvenemeyeceğimiz için geminin sistemlerini manuel kontrole çevirdiler. Mahkûma göre, biz sadece soyulmuş uzay yolcuları serisindeki bir başka gemiymişiz. Görünüşe göre V'tarrialıların bir sistemi var; gemiyi ödemeye hazır olana fidye veriyorlar, gemiye gizli ajanlar bırakıp gemiyi alan kişiyi öldürüyorlar ve sonra limana dönüp aynı şeyi tekrar tekrar yapıyorlar. Slatra sisteminin yasak bölge olarak görülmesine şaşmamalı. Tehlikeli, tamam.

Jerrok'un eline dokunmak için çaresizce parmaklarımı tüpün üzerinde gezdiriyorum. Çok muhtacım. Sadece... o benim her şeyim. İyileşeceğini ve bilincinin kapalı olmasının tek sebebinin bu tür şeyler için standart prosedür olduğunu biliyorum - yani hasta dikiş atılırken hareket etmiyor - ama yine de bu beni çıldırtıyor. Alnımı cama bastırıyorum, perişan bir halde. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Sophie?"

Dik oturuyorum ve revire giren Zoey'e bakıyorum. Gemiye bindiklerinden beri onu ilk kez görüyorum, çünkü o gemiye pilotluk yapmakla ve milyonlarca başka şeyle meşguldü, ben de... yani Jerrok ve Sleipnir'in üzerinde gezinmekle meşguldüm. Aslında kimsenin Zoey'i *Rahibe'de* istemediğini biliyorum çünkü onun için acı verici olacağından endişeleniyorlardı ama gülümsemesi parlak ve ifadesi günlerdir olmadığı kadar rahat.

Yine de gözleri kızarmış. Alyvos bana aynadaki buharla yazılmış mesajı gördüğünde gözyaşlarına boğulduğunu ve bir süre ağlamayı bırakmadığını söyledi.

"Merhaba." Ona zayıf bir gülümseme verdim.

Zoey yanıma geldi ve kollarını bana dolayarak sarıldı. Şimdi ağlayacak gibi olan benim. Çenemi onun omzuna koyuyorum ve uzun, çok uzun bir süre sessizce birbirimize sarılıyoruz.

Zoey bir süre sonra kendini geri çekerek, "Bu kaçabildiğim ilk an," dedi. "O mesajı bulduğun için sana teşekkür etmek istedim."

"Tamamen kazara oldu," diyorum alaycı bir bakışla. "Ama ne olduğunu biliyordun?"

Gülüyor, sesi sulu ve biraz titrek. "Ah evet. Ben gençken Adiron bir yerlerde eski insan filmlerinden bir zula bulmuştu ve onları birlikte izlemiştik. İnsan teknolojisine sanki gelmiş geçmiş en komik şeymiş gibi gülerdi." Yüzü bir başka parlak gülümsemeyle aydınlanıyor. "Filmlerde gördüğümüz şeylerden biri de insanların sisli bir aynaya yazdıkları mesajlardı, değil mi? Adiron da her zaman aynaya bir şeyler yazıp -genellikle de son derece çocukça- bulmam için bırakmanın komik olduğunu düşünürdü. Bunu yıllardır yapmıyor-" Sesi takılıyor ve kendini toparlayarak

duraklıyor. "Ama en azından bu bir mesaj."

"Ne yazdığını biliyor musun? Okuyamadım, sadece bir isim olduğunu."

Zoey yavaşça başını sallıyor. "Lord Straik sa'Rin. Ana Dünya'da eski bir aile evi. Çok nüfuzlu... ya da öyleydi. Aile liderleri bir insanla evlendiğinden beri gözden düştüler."

"Tam bir sapık," diye mırıldandım. "Bu adam tehlikeli mi? Neden başka mesaj bırakmamışlar?"

Zoey, "Bilmiyorum," diye itiraf ediyor. Endişeli görünüyor, önce Jerrok'un medikal tüpüne sonra da bana bakıyor. "Straik hakkında bulabildiğim tek şey, parya olmadan önce ailesinin yüz karası olduğuydu. Lord va'Rin'in insan karısının çocuğu olmadan önce varis oydu, bu yüzden öfkeli olup olmadığını bilmiyorum. Ayrıca biraz hazine avcısı olduğu da söyleniyor, bu yüzden hepsinin birlikte çalıştığını ve bundan daha korkunç bir şey olmadığını umuyorum." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve omuz silkiyor. "En azından bu bir cevap. Ve hayatta olduklarını biliyorum."

"Ya da mesajı bıraktıkları sırada öyleydiler" diye eklemiyorum çünkü Zoey'e bunu yapmayacağım. Eğer hayatta olduklarına inanıyorsa, ben de ona inanırım. Kardeşleri herkesten daha iyi tanıyor. "Peki bu Lord Straik'i nasıl bulacağız?"

Homurdanıyor. "Mesele de bu. Uçuş kayıtlarını çıkardım ve V'tarr'daki arkadaşıma sordum ve Lord Straik sa'Rin'in gemisinin en son nerede görüldüğünü asla tahmin edemezsiniz."

Kalbim sıkışıyor. "Slatra sistemi mi?"

"Bingo."

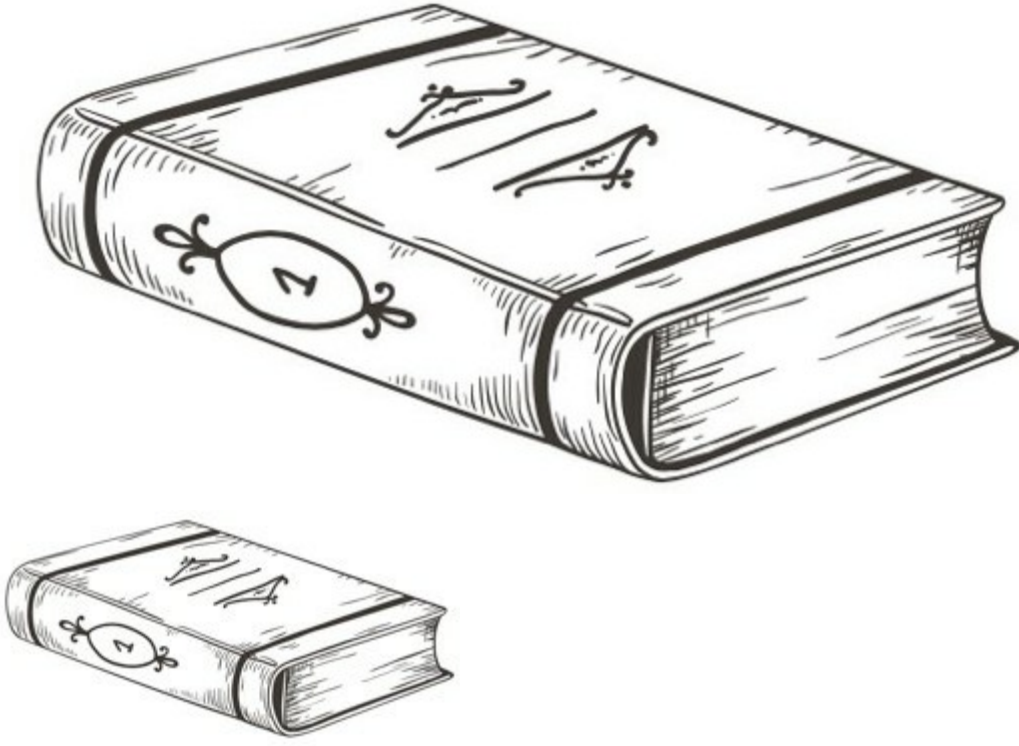
Lanet olsun. "Şimdi ne yapacağız?"

Zoey açıkça, "*Rahibe'nin* bilgisayarlarının elden geçirilmesi gerekiyor," diyor. "Programına her ne soksak ona güvenemeyiz. Sentorr Jerrok'un istasyonuna geri dönmemizi önerdi. Kardeşlerim şimdilik güvende, çünkü Lord Straik bir asi ama bir katil değil. Jerrok'un yerinde yeniden toplanabilir ve oradan nereye gideceğimize karar verebiliriz. Sanırım Slatra sistemine geri dönmemiz gerekecek, ama eğer *Rahibe*'yi de yanımıza alırsak onun için yeni bilgilere ihtiyacımız olacak, çünkü kendisi deşifre olmuş durumda."

Tüpünün içindeki Jerrok'a bakıyorum, omzunun güdük kısmı sargılı. Beni korumak için kendi kolunu kopardı ve bu yaşadığım sürece aklımdan asla çıkaramayacağım bir görüntü. Şimdi bunun bedelini ödemek zorunda, çünkü kimse protez bir kolun nasıl takılacağını ve tekrar nasıl çalıştırılacağını bilmiyor. Revirdeki bilgisayarlar bile, ne kadar gelişmiş olsalar da, yardımcı olmuyor.

"Jerrok'un Üç Nebula'ya gitmesi gerekiyor," diyorum Zoey'ye. "Henüz onun istasyonuna geri dönemeyiz." "3N? Neden?"

Ona sakın bir bakış attım. "Çünkü onun kredilerini alıp ona yeni bir kol alacağız."

SOPHIE

Üç Nebula İstasyonu'na gitmek biraz göz korkutucu. Kendim olarak gidiyorum, ooli maskemin altına saklanmıyorum. Bunun yerine Jerrok'un evcil hayvanı olarak gidiyorum ve Tarekh ve Alyvos da Kırık Sırtlı Zakoar'ı ziyaret ederken bize eşlik ediyor.

Jerrok sadece kolu için yolumuzdan çekilmemize karşı çıkıyor ama ben son derece kararlıyım ve bunda ısrar ediyorum. Biz diğerlerine yardım ediyoruz, onlar da bize yardım edebilir. Bu işler böyle yürür. Ve gece geç saatlerde, birlikte yataktayken, Jerrok'u omzundaki kütüğe dokunurken yakalıyorum. Bunun onun için ne anlama geldiğini biliyorum ve sonuna kadar gitmeye niyetliyim. O kendisi için ısrar etmiyor, ben de onun için ısrar edeceğim.

Bu kez istasyona doğru ilerlediğimizde, Jerrok'un evinin yakınında ziyaret ettiğimizden daha farklı. Sleipnir bu günlerde kesinlikle yanımdan ayrılmıyor. Onu tek başına bir odaya kapatmaya çalışırsak, tamamen yıkıcı ve vahşi oluyor, bu yüzden her zaman yanımda olması daha iyi. Bu da bir patisi kalçamda uyuduğu anlamına geliyor ve şu anda istasyonda bile yanımda, dünyanın en küçük tasmağını takıyor ve çok yakınımından geçen herkese tıslıyor.

3N'de dolaşmak için çok yerimiz var. Kimse çok yaklaşmak istemez.

Gerçekten, benim için sorun değil. Sleipnir'i etrafta dolaştırmanın bela aramak gibi geldiğini biliyorum ama beni o kadar koruyor ki onu geride bırakamayız ve yanımda olması hoşuma gidiyor. Ayrıca, bu ziyaret için tepeden tırnağa silahlıyız. Benim de kemerimde bir blaster ve botlarımın içine sokulmuş iki bıçağım var. Olabileceğim kadar hazırım.

Yine de biraz gerginim. Kendi güvenliğimden korktuğum için değil, Jerrok'un umutlarının artacağından ve ona ihtiyacı olan yardımı sağlayamayacağımızdan endişelendiğim için. Ona bir göz

attım. Vücuduna çapraz olarak asılmış bir çantası var ve eski protezi de onun içinde. Boş kolunda

Bir şey söylememiş olsa da kolu olmadan kendini garip hissettiğini hissediyorum. Son zamanlarda sessiz ve dalgındı ve Sleipnir'in yapışkanlığı sayesinde seks yapmayalı günler oldu. Stresli bir durum ama iyi günde de kötü günde de Jerrok'un yanımdayım. Bu Zakoar denen adam ona yardım edemezse, başka bir yol buluruz. Jerrok'tan vazgeçmeyeceğim. Ne şimdi, ne de başka zaman.

Elini tutmak istiyorum ama yapamayacağımı biliyorum. Elini kemerine dayamış durumda, her ihtimale karşı bir blaster çıkarması gerekiyor, ben de burada olduğumu belli etmek için ona biraz daha yaklaşıyorum. Bana bakıp gülümsüyor ve sanki ne olursa olsun beni yakınında tutacakmış gibi kuyruğunu kemerime soktuğunu hissediyorum. Bunu kabul ediyorum. Üç Nebula'nın kalabalığı

bizi ilgiyle izliyor, birkaçı biz geçerken carinoux'ya mırıldanıyor. Burada her türden yüz görüyorum, her şekil ve büyüklükte uzaylılar yanımdan geçiyor ve yüzlerce lehçede sesler yükseliyor. Uzaklarda bir yerde sazlı sözlü bir müzik çalıyor ve ben bir kantinin önünden geçerken, çıplak bir insan kadın, bir ayak bileğine ince bir altın zincir takılı bir vitrinde dans edip dönüyor.

Yüzüne bakmak için duraksıyorum, tanıdığım biri mi diye merak ediyorum, ama Alyvos kolumdan tutup beni grubumuza doğru yönlendirdi. "Hepsini kurtaramazsın Sophie."

Bunu biliyorum. Uzayda öğrendiğim en zor derslerden biri bu. Yine de kalbim penceredeki kadınla birlikte ve umarım efendisi ona karşı naziktir.

"Bu taraftan," diyor Tarekh, çok yakınımızda dolaşan pelerinli bir tüccara ters ters bakarak.

Jerrok bir kolunu belime dolayarak beni kendine doğru çekiyor ve bunun benim mi yoksa onun mu yararına olduğunu merak ediyorum. Kapısında uzaylı dilinde bir yazı olan ve başka hiçbir dekorasyonu olmayan bir dükkâna girerken kemerime tutunuyorum. İçerisi karanlık ve kalabalık, akla gelebilecek her yüzeyden ve tavandan dünyanın en çirkin rüzgâr çanları gibi makine parçaları sarkıyor. Adamlar içeri dalarken parçalar birbirlerine çarpıp şingirdiyor ve Alyvos tezgâha yönelip yumruğunu vuruyor.

Jerrok bana daha sıkı sarılıyor, neredeyse beni kendine doğru sıkıştırıyor ve gergin olduğunu biliyorum.

Birisi arka odalardan dışarı fırlıyor. "Geliyorum. Kefen keseni tut." Bir an sonra, iri yarı bir erkek uzaylı arka odalardan birinden dışarı fırlıyor ve daha fazla parçanın takırdamasına neden oluyor, sonra da kendini tam boyuna kadar açıyor.

Bu bir mesakkah, ama daha önce gördüğüm hiçbir mesakkah'a benzemiyor. İri ve kel, kafatasının sol tarafının büyük bir kısmı devasa bir metal plakayla kaplı. Kafasının diğer tarafındaki boynuz yok olmuş, törpülenmiş ve çenesinin sağ tarafının tamamı, kafasının yan tarafındaki plakayla eşleşen gümüş renginde. Doğrulurken, göğsünde bir kayıştan başka bir şey olmadığını görüyorum, ama teni sanki mavinin üç farklı tonundaymış gibi görünüyor ve ne kadarının protez olduğunu ve bir araya getirildiğini merak ediyorum.

Biraz endişe verici görünüyor, gözleri sert ve içgüdüsel olarak Jerrok'a yaklaşıyorum.

Adamın bakışları bir an bana, sonra da Jerrok'a yöneliyor. "İnsanını bu istasyonda gezdirmemelisin dostum. Güvenli değil."

"Sophie istediği yere gider," diye yanıtlıyor Jerrok. "Ve iyi korunuyor."

Otoriter hayvanımın orada olduğundan emin olmak için elimi Sleipnir'in kafasına koyuyorum. Orada... ve şekerci dükkanındaki bir çocuk gibi en yakın metal nesneyi yalıyor. İhtiyatlı bir şekilde onu botumla dürterek durmasını sağlamaya çalışıyorum.

Alyvos, Jerrok'u işaret ederek, "Hizmetinize ihtiyacı olan bir arkadaşımı getirdim," diyor.

Kırık Sırtlı Zakoar olması gereken uzaylı adam sadece homurdanıyor. "Ben de öyle düşünmüştüm. Sosyal ziyaretler için burada olduğunu düşünmemiştim." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve bunu yaparken çıplak kollarının adeta... parladığını... derinin hemen altında daha da fazla metal

olduğunu fark ediyorum. Tüm bunların ne anlama geldiğini merak ediyorum ama çok da umurumda olduğunu sanmıyorum. Sadece Jerrok'a yardım etmesini istiyorum. Zakoar Jerrok'a bakıyor. "Eee?" Jerrok ileriye doğru adım atıyor ve ben ona ne kadar tutunmak istesem de olduğum yerde kalıyorum. Onu izliyorum.

Cebinden küçük, el büyüklüğünde bir çanta çıkarır ve tezgâhın üzerine koyar. Sağlam eliyle Zakoar'a doğru itiyor. "Bununla ne yapabilirsin?"

Zakoar kapağı çevirerek açıyor ve kredi fişlerinden birini çıkarıyor. Kalın iskambil kâğıtları gibi üst üste dizilmişler ve hepsinin işaretsiz ve takip edilemez olduğunu ve bu nedenle korsan tipler arasında popüler bir para birimi olduğunu biliyorum. Uzaylı homurdanarak Jerrok'a bakıyor. "Bununla çok şey yapabilirim ama hepsini birden değil. Hayatta kalamazsın." Bir deste çıkarıp tezgâhın üzerine koyuyor, sonra kutuyu kapatıp Jerrok'a doğru itiyor. "Bir tanesiyle başla. Eğer hizmetlerimi beğenirsen, geri kalanını başka bir zaman gelip harcayabilirsin."

Jerrok bugün her şeyi halledemediği için biraz hayal kırıklığına uğradım ama Zakoar denen adamın temkinli olmasını takdir ediyorum. Jerrok'un rahatça üstesinden gelebileceğinden fazlasını yapmaya çalışmayacak ve nedense bu benim korkularımın çoğunu hafifletiyor.

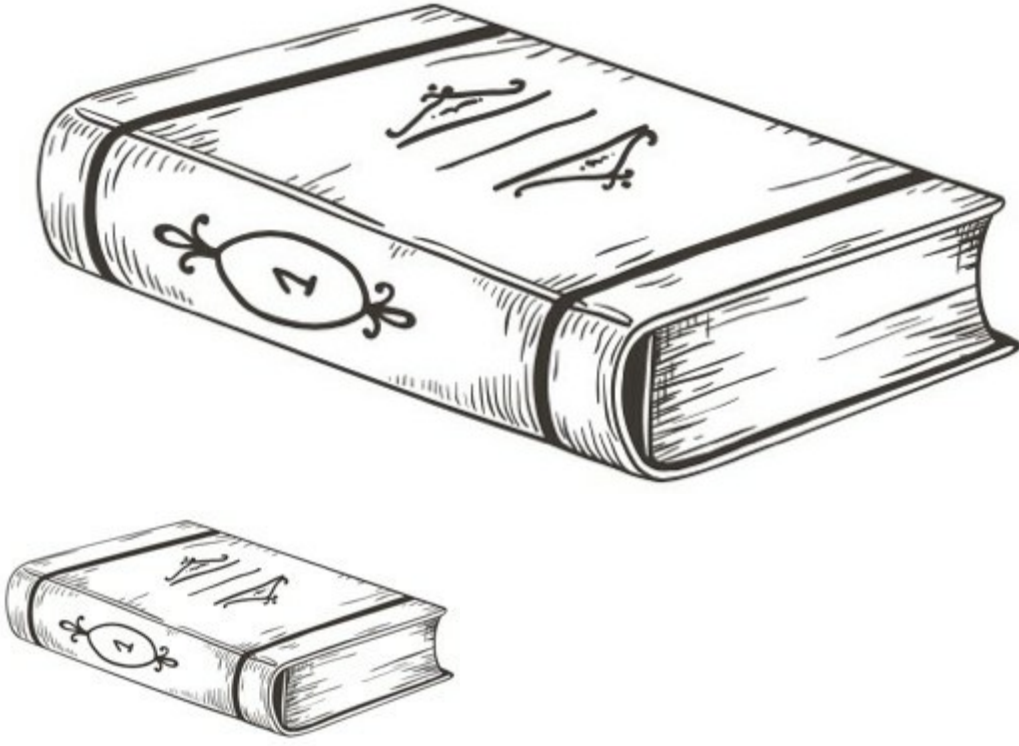
"Önce kol," diyor Jerrok. Çantayı omzundan çekip çıkarıyor ve tezgâhın üzerine koyuyor. "Yeniden takılması gerek."

Zakoar kolu çantadan çıkarır ve bir süre inceler. Dudağı kıvrılır. "Bu bok parçasını geri mi istiyorsun?"

"Daha iyi bir seçeneğin var mı?" Jerrok karşılık verir.

"Aslına bakarsanız var." Zakoar kredi kutusunu açıyor, bir deste daha çıkarıp cebine atıyor, sonra başıyla dükkânın arka tarafına doğru işaret ediyor. "Beni takip edin."

Döndüğünde, omurgasının derisinin içine girip çıkan metal çubuklar ve tüplerden oluşan bir kafes olduğunu görüyorum. Bir nefes çekiyorum. Kırık Sırtlı Zakoar, gerçekten.

JERROK

Yeni elimi esnetiyorum, ona hayret ediyorum.

Parmaklar çaba sarf etmeden akıcı bir şekilde hareket eder. Bilek tamamen dönüyor. Yaptığım yumruk sıkı. Hiçbir şey gıcırdamıyor ve en iyisi, kafamın içinde devrelerin devre dışı kaldığına ya da sistem hatalarına dair sonsuz bir geri bildirim dalgası yok. Her şey sessiz. Uykumdan uyandım ve hiç acı yoktu.

Kolum geri gelmişti... ve daha iyiydi.

"İşine yarıyor mu?" Zakoar sert bir sesle soruyor ve birkaç aletini yerine koyuyor.

"Şimdiye kadar sahip olduğum en iyi protez," diye itiraf ediyorum, hala elimi hareket ettirmenin ne kadar kolay olduğuna hayret ediyorum. Yenisini alana kadar diğerinin ne kadar çaba gerektirdiğini fark etmemiştim. Diğer elimle omzuma dokunuyorum ve açıkta hiçbir kablo, yeni çirkin yara dokusu dalgası olmamasına hayret ediyorum. Cilt tonu bile benimkine yakın.

Zakoar homurdanıyor. "Pek de iltifat sayılmaz. Sana o parçaları kim verdiyse hapse girmeli."

"Muhtemelen öyledir." Elimini tekrar esnetiyorum. "Bacaklarımı da değiştirebilir misin?"

Başını sallıyor. "Eninde sonunda. Bunu bir ay boyunca çalıştırın, herhangi bir sorun yaşamadığınızdan emin olun. Eğer olursa, gelip beni görün. Onarımlar evde yapılıyor, işimi garanti ediyorum. Sonra, eğer mutluyusan..." Zakoar başını onaylarcasına eğiyor. "Sen geri gel."

"Yapacağım." Bunu şimdiden planlıyorum. Eğer tüm uzuvlarım bu ışığı hissedebiliyorsa... bu düşünce beni hayrete düşürüyor. Zakoar'ın az önce mekiğimin bana mal ettiğinden daha fazla krediyi temizlemiş olması umurumda bile değil. Kolum harika hissediyor. "İşinde iyisin."

Bana verdiği gülümseme ince, ağzının yarısı çenesinin metali tarafından dondurulmuş. "Bir sürü

savaşta pratik yapmak." Ağır bacaklarımı işaret ediyor. "Bugün onlar için pek bir şey yapamam ama sen baygınken birkaç çipi güncelledim ve bazı hatalı kabloları değiştirdim, böylece sana eskisi kadar sorun çıkarmayacaklar. Geri dönene kadar seni idare eder." Bir bez çıkarıp ellerindeki yağı siliyor.

"Teşekkür ederim."

Erkek bana bakıyor. "Bacakların üzerinde çalışırken insanın neredeyse çözülüyordu. Gözlerimi oyacak sandım. Onu odadan çıkarmak zorunda kaldım."

Otomatik olarak Sophie'yi arıyorum. Yan odada, yüzünü cama dayamış, dudaklarında kaşlarını çatmış, sanki yanımda değil de dışarıda olmaktan hoşnut değilmiş gibi duruyor. Alyvos'un eli omzunda, bu beni rahatsız ediyor ama Sophie'nin sabırsızca tekrar kapıya yönelmeye çalıştığını ve Alyvos'un onu durdurduğunu gördüğümde, bunun benim olana dokunmaktan çok onu dışarıda tutmakla ilgili olduğundan şüpheleniyorum.

Gözlerimiz buluşuyor ve ona başımı sallıyorum.

Sophie sakinleşiyor. Gözlerinde bir soruyla bana başparmağını kaldırıyor.

Yeni elimle ona bir başparmak işareti yapıyorum ve yüzümdeki sırtışa engel olamıyorum. O da sırtıyor.

Zakoar'a bakıyorum. "Benim ona karşı olduğum kadar o da bana karşı korumacı." İfadesini okumak imkânsız. "O senin kölen mi?"

Korumacılığım alevleniyor ve ellerimi bükerek gözlerimi ona dikiyorum. "Neden soruyorsun?"

Zakoar ellerini silmeye devam ediyor, yüz ifadesi sakin. "Onu satın almak istemiyorum. Soruyorum çünkü insanların güvende olduğu bir gezegen biliyorum... eğer o kaçıyorsa. Bir çiftlik gezegeni. Onlar için iyi bir yer olması gerekiyor." Bir an duraksıyor. "Öyle duydum."

"Ben eşime bakabilirim," diye hırslıyorum ona.

"Yapamazsın demedim." Paçavrayı omzunun üzerinden atıyor. "Gel o zaman. Camdan içeri girmeden önce eşini alalım."

Ameliyat masasından atlıyorum ve bacaklarımın da daha düzgün çalıştığını fark ediyorum. Çarpmadan kaynaklanan şok dalgası yok, ayaklarım yere inerken tepki veren parçaların dalgalanması yok. Uzuvarım hâlâ çok ağır ama... bu daha iyi. Yüzümdeki gülümsemenin daha da genişlemesine engel olamayarak Sophie'ye doğru ilerliyorum.

Yeni uzuvlar ve yanımda vahşi bir eş. Gerçekten, hiçbir erkek benden daha şanslı değildir.

* * *

"Bizimle gelmeyeceğine emin misin?" Zoey ertesi gün, *Küçük Kız Kardeş'in* yenilenen sistemleri üzerinde son teşhisleri yaparken soruyor. Veri bankamdan başımı kaldırıp Sophie'ye bakıyorum. Bunu daha önce konuşmuştuk ama eğer kadının bunu istiyorsa planlarımı bir anda değiştirmeye hazırım.

Ama Sophie başını sallıyor, carinoux kucağına tırmanıp sarılmak için elinden geleni yaparken elleri Sleipnir'in üzerinde. Eşim köprüdeki sandalyelerden birine oturmuş, ama bu sandalye ona ve sekiz bacaklı bir yaratığa yetecek kadar büyük değil ve ikisi de bunun farkında değil gibi

görünüyor, çünkü Sophie lanet yaratığa yer açmaya çalışıyor. "Sadece ayak bağı oluruz, Zoey. Sleipnir şu anda olduğu gibi davranırken, yanından bir an bile ayrılamam ve Jerrok ile ben, ne olursa olsun onu satamayacağımıza karar verdik.

Ne. Erzaklarınızı ya da geminizin duvarlarını yiyip bitirmektense *Rahibe*'yi güvenli bir yere götürüp dönüşünüzü beklememiz daha iyi olur." Alaycı bir bakışla carinoux'nun burnunu okşuyor.

Daha bu sabah Sleipnir'in odamızdaki iletişim panelinin kablolarını kemirmesiyle uyandık, yani Sophie haksız değil. Boş zaman ve biraz can sıkıntısı verildiğinde, carinoux *Rahibe*'ye ciddi zararlar verebilir. En azından istasyonumda hareket etmek için bolca alan ve teraryum var. Sleipnir orada daha rahat. Burada endişeli ve yapışkan.

Ayrıca her gece Sophie ile benim aramda uyuyor ve bunun sona ermesi gerekiyor. Eşimi özlüyorum. Onun bedenine sahip olmak istiyorum. Onu her yerinden öpmek istiyorum... sekiz bacaklı arkadaşımız her hareketimi izlemeden ve ona zarar verip vermediğime karar vermeden.

Zoey iç çekerek, "Eğer eminsen," dedi.

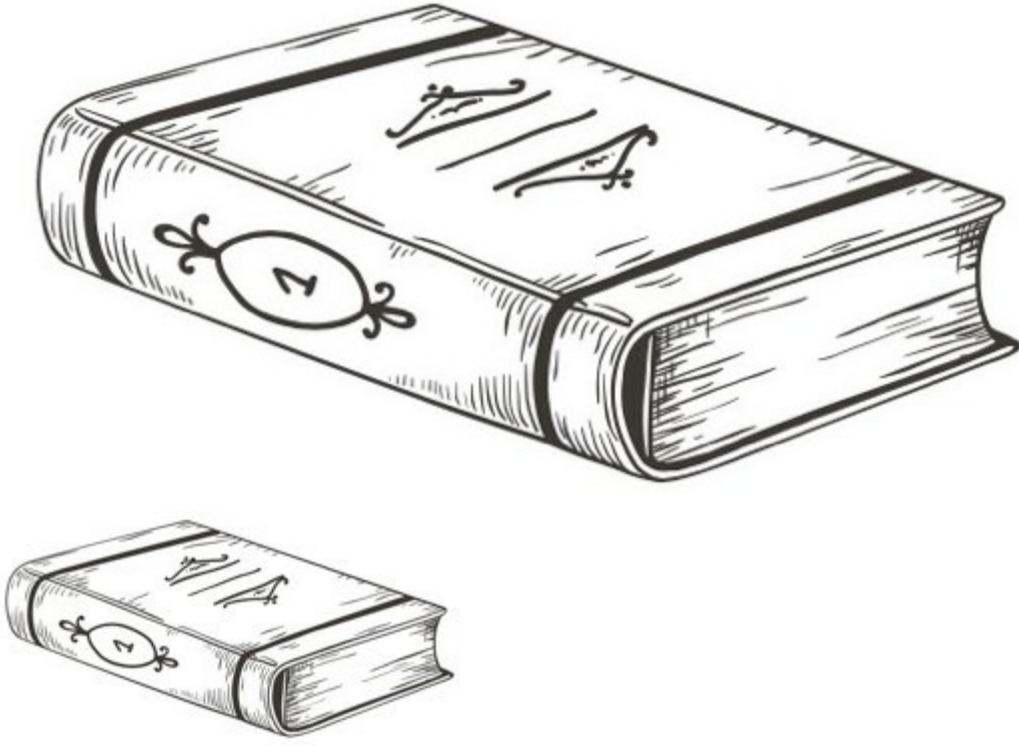
"Eminim. Nerede olduklarını biliyorsun," diyor Sophie cesaretle. "Tek yapman gereken şu Lord denen adamın peşine düşmek ve nerede saklandıklarını bulmak. Kardeşlerinin galakside muhtemelen milyonlarca saklanma noktası vardır. Ödül avcılarından saklanıyor olabilirler. Ve bize ihtiyacın olursa, nerede olacağımızı biliyorsun."

Gözlerinde umut dolu bir bakışla bana bakıyor. Üç Nebula'dan ayrıldığımızdan beri Sophie gelecekle ilgili planlarımız konusunda çok netti. V'tarrialılarla karşılaşması onu korkuttu ama kendisi için değil. O günden beri hem bana hem de Sleipnir'e karşı son derece korumacı davranıyor, sanki yanında olduğumu hatırlatırcasına sürekli üzerimde geziniyor ve koluma dokunuyor. Geceleri, aramızda uyuyan devasa canavara rağmen bana tutunuyor. Zakoar'la işimi bitirdiğimde Sophie bana açıkça söyledi.

Eve gitmek istedi.

Evime, asteroidime. Kimsenin ikimizi rahatsız etmediği istasyonuma. Teraryumdaki büyümüş bitkilerin yapraklarının altında oturup sevişebileceğimiz ve hurdacılık yapabileceğimiz evimize. Ev, birlikte yalnız kalabileceğimiz yer. Yalnız kalmayı benim kadar seven bir dişiyle tanışacağımı hiç düşünmezdim ama Sophie bu konuda kesinlikle benim dengim. Sürekli diğerlerinin yanında olmaktan şikâyetçi değil ama bunu anlayabiliyorum. Yalnız kaldığımızda omuzlarında bir gevşeme oluyor, sanki sonunda rahatlayabilecekmiş gibi.

Sophie, "*Küçük Kız Kardeş*'i kardeşlerin için güvende tutacağız," diye söz veriyor. "Evde, bizimle olacak." Kef me, ama bu kulağa hoş geliyor.

SOPHIE

Küçük Kız Kardeş Jerrok'un istasyonundaki yanaşma bölmesine nazıkçe indiğinde rahatlayarak iç geçiriyorum.

Home.

Diğerleriyle yollarımızı ayıralı bir haftadan fazla oldu. Zoey'nin seçimimden dolayı hayal kırıklığına uğradığını söyleyebilirim ama saldırımızdan sonra? Sleipnir ya da Jerrok'u tekrar tehlikeye atmayı reddediyorum. İkisini de kaybetmeye çok yaklaştım ve ikisinin de revirdeki tüplerin içindeki görüntüsü sonsuza dek aklımda kalacak. Adiron, Mathiras ve Kaspar'ı önemsiyorum ama Zoey'e de söylediğim gibi, yardımdan çok köstek oluruz. Jerrok kredilerinin büyük bir kısmını ve silahlarının çoğunu *Jabberwock'un* mürettebatına bıraktı ve biz de *Küçük Kız Kardeş'i* onun uzak, yalnız asteroid kuşağına geri götürdük.

Sister'a bindiğimizden beri gözüme uyku girmede ve çok yorgunum.

Jerrok gemide bir daha kimsenin saklanamayacağına dair bana güvence verdi. *Küçük Kız Kardeş'in* bilgisayarları silinmiş ve *Jabberwock'un* kopyalarıyla yeniden programlanmış. Okumaları tekrar kandıran kimse olamaz ve V'tarrialıların bilgisayarları doldurduğu aldatıcı programlama kaldırılmış. Geminin her santimetresinin üç kez kontrol edildiğini, her boş panelin ve gizli deliğin araştırıldığını ve kaçak yolcu olmadığını.

Fark etmez. Güvende olana kadar rahatlamayacağım. *Rahibe* indiğinde ve körfezin kapıları arkamızdan kapandığında, atmosferin körfeze dolmasıyla kulaklarım patladığında, tüm endişenin omuzlarımdan kaydığını hissediyorum.

Sonunda rahatlayabileceğimi hissediyorum. Evimizdeymişiz gibi.

Jerrok *Küçük Kardeş'e* güç verdiği anda uzun, yavaş bir iç çekiyorum. Yeni elini esnetiyor, bu son zamanlarda sıkça yaptığı bir şey ve bana bunu artık acı verdiği için yapmadığını söyledi,

Ama hareket edişini, akışkanlığını sevdiği için. Bunu anlıyorum ve onu bunu yaparken her gördüğümde içim tatlı bir acıyla doluyor. Bana dönüyor, yüzünde dikkatli bir ifade var. "Geldik."

"Öyleyiz," diye kabul ediyorum, sandalyemde arkama yaslanıp gözlerimi kapatıyorum. Ortalık çok sessiz. Uzun zamandır ilk defa geminin motorlarının uğultusunu duymuyorum ve bu bana garip geliyor. Arkamızdan bir homurtu geliyor ve Sleipnir'in yere vuran ayaklarının sesini duyuyorum. Arkamı dönüyorum ve yüzünde parlak, tetikte bir ifadeyle bize bakıyor, tıpkı birinin tasmaını çıkardığını yeni duymuş bir köpek gibi. Onu görünce kıkırdıyorum. "Eve geldik mi, bebeğim?"

"Erkek bebek mi?" Jerrok bana inanmaz bir bakış attı. "Bu şey senden daha büyük sıcıyor."

"Komik, ilk başta yere sıçanın ben olduğumu düşünmüştün," diye takılıyorum.

sandalyem. İstasyonun ağırlığı üzerime çöktüğünde yaşlı bir kadın gibi inliyorum ve Jerrok beni kucağına çektiğinde itiraz etmiyorum. Sadece ona doğru sokuluyorum, başımı boynunun kıvrımına yaslıyorum. "Evde olmak güzel."

"Daha içeri bile girmedik," diye mırıldanıyor, parmaklarını sırtımda gezdirirken. "Fark etmez. Şimdiden daha iyi hissediyorum."

Jerrok'un parmakları omurgamda hafifçe hareket ediyor. Yine onun yeni eli, fark ediyorum. Hareketlerinde hoş bir gıcırtı yok, eli biraz fazla ağır değil ve bu içimi bir özlemle dolduruyor. Onunla ilgili tüm bu küçük şeyleri seviyordum çünkü bana her zaman bunun benim Jerrok'um olduğunu söylüyordu. Onları özlemek bencilce, çünkü ona ne kadar acı verdiklerini herkesten daha iyi biliyorum. Sadece yeni eline alışmam gerekecek.

Boynuna bir öpücük konduruyorum, zihnim otomatik olarak o elle yapabileceğimiz iğrenç şeyleri düşünüyor.

Sleipnir sabırsız öksürük havlamasını tekrar çıkarıyor ve bu sefer Jerrok iç çekiyor. "İçeri girmen güvenli olmadan önce istasyonu kontrol etmeliyim, aşkım. Sadece tedbirli olmak için."

"Mmm." Uykum var, kollarına kıvrılmışım ve rahatım. Henüz hareket etmeye hazır değilim.

"Bilgisayarlar ne diyor?"

Alnıma hafif bir öpücük konduruyor. "Her şeyin yolunda olduğunu söylüyorlar ama olanlardan sonra bilgisayarlara güvenmiyorum, ya sen?"

Yeterince makul. Ayağa kalkıp beni dikkatlice tekrar sandalyeye oturturken sadece biraz sızlanıyorum. Silahlarını kontrol ediyor, beline bağlıyor ve geminin iletişim panelindeki bir şeye dokunmak için üzerime eğildiğinde, kasıkları neredeyse yüzümde.

Bana pek çok fikir veriyor. Kendi kendime mırıldanarak elimi hafifçe kalçasında gezdiriyorum.

Jerrok inliyor, doğrulurken parmakları çenemin üzerinde geziniyor. "Seni bilmem ama ben biraz yalnız kalmaya fazlasıyla hazırım."

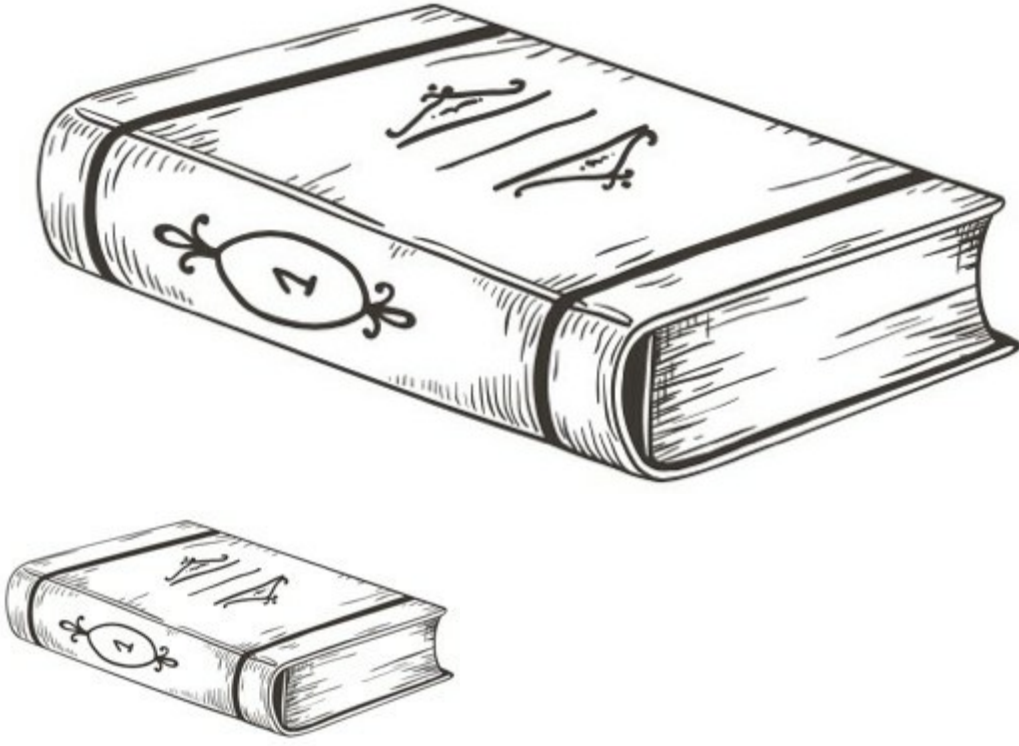
"Öyleyim," diye fısıldıyorum, eğilip giysilerinin arasından düz karnına bir öpücük konduruyorum, elim sikine doğru ilerlerken bile.

"İstasyonu kontrol etmeme izin ver, aşkım. Sleipnir'i yeni bir çiğnemeyle teraryuma yerleştireceğim ve sonra sen ve ben birlikte yalnız kalabiliriz. Kulağa hoş geliyor mu?"

"Kulağa mükemmel geliyor." İsteksizce ellerimi bırakıyorum ve carinoux'nun kafasına dokunup Sleipnir'in kulaklarının hemen arkasındaki mükemmel noktayı kaşırken onu izliyorum. Jerrok istasyona doğru ilerlerken carinoux'nun da onunla birlikte rampadan aşağı indiğini görmek beni pek şaşırtmıyor. Sleipnir Jerrok'u benim kadar sahiplenmeye başladı ki bu hoşuma gidiyor. Biz üçümüz mükemmel bir aileyiz.

Bu düşünceye gülümseyerek Jerrok'un sandalyesine kıvrılıyorum -vücut ısısı hâlâ sıcak- ve dönmelerini bekliyorum. Gözlerim kapanıyor ve esniyorum. Umarım çok uzun sürmez ve akşam

yemeği yer, duş alır ve ayak parmaklarımı kıvrarak seks yaparız...
Farkına varmadan uyuyakalmışım.

JERROK

İstasyondaki her odayı iki kez kontrol ediyorum, çünkü Sophie'yi tekrar hayal kırıklığına uğratma paranoyası yaşıyorum. *Küçük Kız Kardeş'te* olanlar için beni suçlamıyor ama bunun bir önemi yok. Sonsuza dek kendimi suçlayacağım ve onun esir tutulurken ağlama sesi sonsuza dek zihnime kazınacak. Olaydan bu yana yapışkan ve paranoyak olan tek kişi Sleipnir değil.

Ama her şey bıraktığım gibi ve istasyonun kayıtlarının yanı sıra bölgeyi izleyen çevredeki uyduları da kontrol ediyorum. Her şey sessizdi ve yakınlarda dolaşan tek şey asteroit kuşağına yaklaştığı anda rotasını değiştiren bir yük gemisiydi. Bana uyar. Sleipnir peşimde, *Küçük Kız Kardeş'e* dönüyorum... Sophie'nin onu bıraktığım yerde uyuduğunu görüyorum.

Bu manzara karşısında kalbim sızlıyor. Son zamanlarda pek uyuyamadığımı biliyorum. Bu da istasyonuma döndüğümüz için memnun olmamın bir başka nedeni. Sophie'nin kendini güvende hissedebileceği, tehlikede olduğunu düşünmeden rahatlayabileceği bir yere ihtiyacı var. Ona asla kardeşleri bulma mücadelesine yardım edemeyeceğini söylemem ama bir adım geri çekilmemiz gerektiğine karar vermesi beni rahatlattı. Gelen haberlere kulaklarımızı açık tutabilir ya da bölgeden geçen diğer korsan gemilerini kontrol edebiliriz. *Jabberwock* ön saflarda yer alabilir; biz de arka planda sessizce başka işler yapabilir ve yine de katkıda bulunabiliriz. Başka bir şey yapmazsak, havuza fon ekleyebiliriz.

Sophie'yi dikkatlice sandalyeden kaldırıp gemiden dışarı taşıyorum. Eşim kıpırdamıyor bile, sadece göğsüme kıvrılmış, hayallere dalmış. Onu yatağıma yatırıyorum - bizim yatağımıza - ve Sleipnir hemen yanındaki yatağa atladığında, battaniyeleri ikisinin de üzerine çekiyorum. "O uyurken ona göz kulak ol," diyorum carinoux'ya. "Yapacak işlerim var."

Döndüğümüze göre yapılacak milyonlarca şey var. İstasyon eski olduğu için

Her zaman bir şeyler devre dışı kalıyor ya da arızalanıyor, değiştirilmesi gereken hava filtreleri, geri döndüğümüz için tekrar çalıştırılması gereken sistemler... Ayrıca *Sister*'ın gerektiği kadar uzun süre kullanılmadan rıhtımda oturabilmesi için bakımının yapılması gerekiyor. Biz yokken biriken iş miktarı şaşırtıcı ama umurumda değil. Evdeyiz ve Sophie güvende.

Gerçekten, başka bir şeyin önemi var mı?

Arkamda ayak sesleri duyduğumda dirseklerimi bir duvar ünitesi filtreleme sisteminin içine sokmuştum. Bir an sonra Sleipnir kafasını bacağımın arkasına vurdu, dizim neredeyse pes ediyordu.

"Hey şimdi." Carinoux'nun aşırı hevesli sürtünmesinden kaçınarak kenara çekiliyorum. "Bazılarımız burada çalışmaya çalışıyor."

"Ve bazılarımız bütün gün uyudu," diyor Sophie ve ardından uzun, gürültülü bir esneme geliyor.

Ellerimi filtreleme sisteminden kurtarıyorum ve güzel arkadaşşıma bakmak için dönüyorum. Sevimli bir şekilde uykuya dalmış, saçları omuzlarında dağınık, kıyafetleri buruşuk ve yanağını çarşafırlara bastırmaktan yüzünün bir tarafında çizgiler var. Yine de gözlerinin altındaki halkalar azalmış, gülümsemesi ışıltılı ve hayatımda gördüğüm en güzel şey. "Uyanmışsın."

"Hayal kırıklığına uğramış gibisin," diye takılıyor.

Bir havlu alıp ellerimi eski toz ve yağdan arındırıyorum. "Başımı kalçalarının arasına koyarak seni uyandırmayı umuyordum."

Eliyle kapıyı işaret ediyor. "Yatağıma dönüp uyuyormuş gibi yapabilirim. Bana iki dakika ver."

Başımı sallayarak gülüyorum, o da gülüyor ve bu o kadar kolay, keyifli bir an ki ondan önce hiç yaşamadığımı neredeyse unutuyorum. Ondan önce hiç neşem yoktu. Onu neredeyse kaybettiğimin farkına varıyorum ve ciğerlerimden nefesimi alıyor.

Kef me. Eğer işler farklı gitseydi.

"Jerrok?" Sophie'nin kahkahası kesiliyor ve bana meraklı bir bakış atıyor, ben ona doğru koşarken başını eğiyor. "Sen iyi misin?"

Onu kucığıma alıp kollarımın arasına alacak kadar yaklaşıyorum. Onu göğsümde ezmek ve öyle sıkmak istiyorum ki asla gitmesine izin vermeyeceğim, çünkü şu anda sistemim onun ölü, yaralı olduğu düşünceleriyle dolup taşıyor...

Dikkatli olmak zorundayım. Sadece onun iyiliği için değil, benim iyiliğim için de, çünkü varlığım onu etkiliyor. Eğer ben ölseydim ve o tekrar köle olarak satılsaydı, bunun onu yıkacağını biliyorum. Ve Sophie'ne hiçbir şeyin zarar vermesine izin vermeyeceğim. Yeni elimin gücüne dikkat ederek onu yavaşça kendime doğru çekiyorum. Kollarımı sanki kırılğan bir cammış gibi ona doluyorum ve bir anlığına kokusunu içime çekiyorum. Kolları beni sarıyor ve elleri sırtımda aşağı yukarı geziniyor.

"Seni kaybedemem," diyorum ona. "Asla."

"Hiçbir yere gitmiyorum." Parmakları kuyruğumu sıyrıyor. "Benimle sıkışıp kaldın."

Sıkışmış. Sanki ne kadar büyük bir armağan olduğunun farkında değilmiş gibi. "Sana dokunmayı özledim," diyorum ona, aniden vücudunun içinde kılıflanmak için çaresiz kalıyorum. Onunla bağlantı kurmaya, onu altımda hissetmeye, bana boyun eğmeye, benim ona verdiğim kadar

bana vermeye ihtiyacım var. Akıl sağlığını tehdit eden hayvani, sahiplenici yanımı yatıştırmak için eşime sahip çıkmam gerekiyor.

Mesakkahların eşlerine tamamen odaklandıkları bilinmesine rağmen, kendimi hiçbir zaman çılgınca sahiplenici bir tip olarak düşünmedim. Hayatıma bir dişi girerse bunun beni etkilemeyeceğini, değişmeyeceğimi düşündüm. Ha. Ellerimi Sophie'nin arka tarafına kaydardım ve onu kollarımın arasına aldım, depodan çıkıp koridora doğru ilerlerken onu taşıdım.

"Nereye gidiyoruz?" Kolları boynuma dolanıyor, sesindeki nefes nefese nota bir fikri olduğunu gösteriyor.

"Yatağıma. Her santimini sahiplenmeyi planlıyorum. Tekrar tekrar."

"Peki Sleipnir?" Eğiliyor ve yüzünü boynuma bastıracağını sanıyorum ama onun yerine kulağıma hafifçe ısıyor.

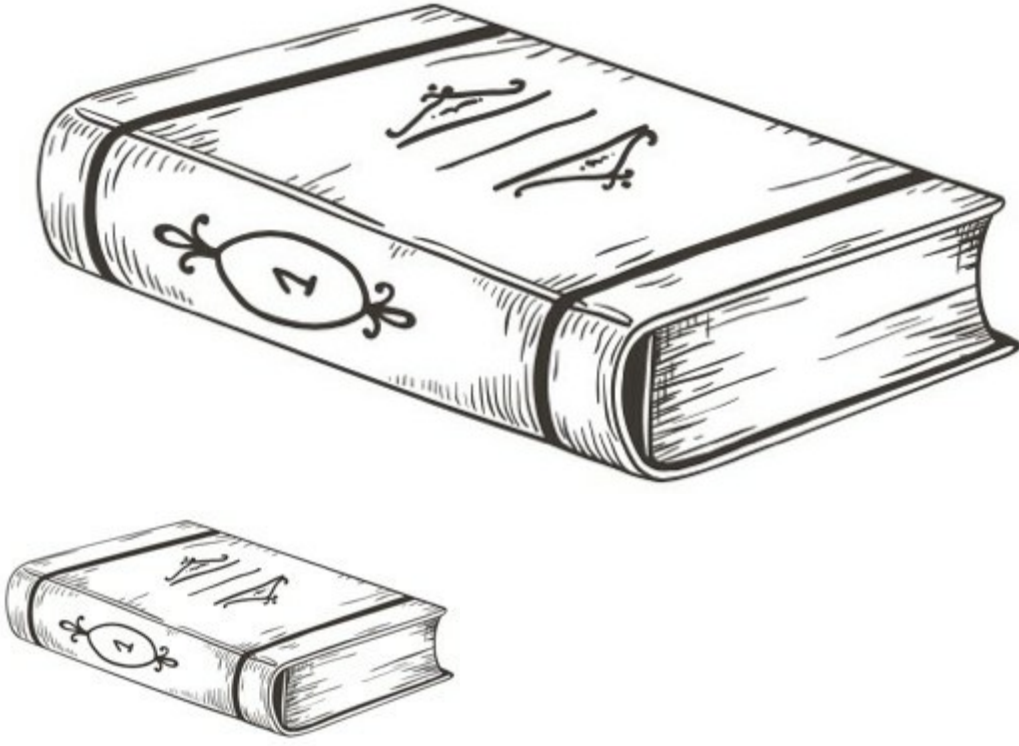
Sikim tepki olarak zıplıyor. "Onu sahiplenmeyi planlamıyorum."

Kıkırdarak koluma vuruyor. "Ona bir çeşit çiğneme verelim mi demek istemiştin?"

Şu anda, benim gibi eşim için yanıp tutuşurken? Carinoux'nun istasyonda bir delik açması umurumda değil... ama sonra duraksıyorum. İç çekiyorum. Çünkü bu sinir bozucu canavarı giderek daha çok seviyorum ve Sophie'nin de ona bayıldığını biliyorum. Onu yere bıraktım. "Ona bir şey bul. Herhangi bir şey."

Arkadaşım gözlerinde hınzır bir bakışla bana sırtlıyor. "Git ve bensiz başla. Ben yetişirim."

Onsuz mu başlayalım? Çıldırılmış mı? Ama bu bana bir fikir verdi ve yatak odasına gittim, giderken kıyafetlerimi çıkardım.

SOPHIE

Sleipnir teraryuma güzel, taze bir metal boru parçasıyla yerleştikten sonra -en sevdiği şey- koridordan yatak odasına doğru adeta koşuyorum.

Çok tahrik oldum. Jerrok'la seks yapmayalı uzun zaman oldu. Kesinlikle bir haftadan fazla. Ve bana dokunması için yanıp tutuşuyorum. Umarım tavsiyemi dinlemiş ve beni beklerken soyunmuştur, çünkü daha fazla bekleyebileceğimi sanmıyorum-

Köşeyi dönüyorum ve Jerrok'u görünce nefesim kesiliyor.

Yatakta sırtüstü uzanmış, bacakları yatağın kenarından sarkıyor ve ayakları yerde, sanki tamamen yatağa girmek çok zormuş gibi. O da çıplak, siki gururla havaya kalkıyor. Ben izlerken, yeni elini yavaşça yukarı aşağı hareket ettiriyor.

Kendine

dokunuyor. Beni

bekliyor.

Kalçalarımın arasında ısı titreşiyor ve bu manzara karşısında bir iniltiyi ısııyorum. Tanrım, adam çok güzel. Birkaç adım öne çıkıyorum, yumruğu aletini yukarı kaldırırken ve sikinin başını hafifçe sıkarken büyülenmiş gibiyim. Ben yaklaşırken başını kaldırıyor ve bakışlarında öyle bir sıcaklık var ki tüm vücudumun tepki vermesine neden oluyor. "Sensiz başlayalım demiştin," diye mırıldanıyor. "İstedğin bu muydu?"

"Bu daha da iyi," diye fısıldıyorum, kendi giysilerimi çıkarırken. "Kendine dokunduğunda iyi hissediyor musun?"

"Öyle olduğunu biliyorsun. Bunu yaptığında daha iyi hissettiğini de biliyorsun." Jerrok çenesini

kaldırarak yatağı gösteriyor. "Gel ve bana katıl."

Kullanılabilir tulumumun botlarımın etrafından yere düşmesine izin verdim, sonra onları açmak için eğildim.

İyi. Ben eğilirken Jerrok'un nefesinin tıslamasını seviyorum, çünkü muhtemelen göğüslerimi izliyor ve bu hareketin bile ona seksi gelmesini seviyorum. Saçlarımı başımın üstündeki topuzdan kurtararak doğruluyorum ve bekleyen eşime yaklaşırken kendimi Afrodit gibi, güzel ve baştan çıkarıcı bir tanrıça gibi hissediyorum.

Jerrok ben yaklaştıkça sikini daha hızlı okşuyor, bakışları bana kilitleniyor ve ben de yatağa, onun yanına sürünüyorum. Onu öpmek için eğildim ve bunu yaparken bir elimi sikinin üzerine koydum, yumruğunu kapattım ve onunla birlikte uzunluğunu çalıştırdım.

Dudaklarıma karşı çıkardığı inilti şimdiye kadarki en muhteşem seslerden biri ve beni daha fazlası için acıktırıyor.

Onu okşuyorum, bir, iki kez, dudaklarımın onunkilerin üzerinde oynamasına izin veriyorum. "Seni özledim," diyorum ona öpücükler arasında. "Tekrar yalnız kaldığımız için mutluyum."

"Ben de." Sesi çaresiz ve muhtaç bir şekilde titriyor, bu da amımın karşılık olarak sıkılmasına neden oluyor. "İsteseydin kalırdım. Senin için tüm galaksiyi geçebilirdim."

Bunun karşısında eriyorum. "Biliyorum. Ama eve gelmek istedim."

Jerrok beni tekrar öpüyor, ağzı benimkinde aç ve çaresiz. Dillerimiz birbirine değiyor ve sonra elini sikinden kaldırıp bacaklarımın arasına yerleştirdiğinde nefesi kesilen ben oluyorum. "Benim için ıslandın mı?"

"Her zaman."

"Aferin kızıma."

İnliyorum, çünkü Tanrım, bunu duymayalı ne kadar uzun zaman oldu? Beni o kadar tahrik ediyor ki dayanamıyorum. "Sana ihtiyacım var," diyorum ona tekrar. "Lütfen, Jerrok. Sana çok ihtiyacım var."

"Biliyorum." Beni tekrar öpüyor ve sonra Jerrok kontrolü ele alıyor. Elleri kalçalarıma gidiyor ve beni ustalıkla yatağa yatırıyor, ben şiltenin üzerinde olana kadar dönüyor ve o da üzerimde duruyor. "Bana bunu nasıl istediğini söyle, aşkım. Sert ve hızlı mı, yoksa yavaş ve tatlı mı?"

Bu seçim karşısında ayak parmaklarım kıvrılıyor. İkisini de istiyorum. Tanrım, ikisini de istiyorum. Yine de aynı zamanda, onsuz kendimi o kadar boş, ağırlı ve boş hissediyorum ki, bu seçimimi kolaylaştırıyor. "Sert," diye nefes alıyorum. "Hızlı. Sonra yavaş yaparız."

Jerrok boğazından memnun bir şekilde homurdanıyor ve kalçalarımı kaldırarak dizlerim neredeyse yüzüme gelene kadar öne doğru itiyor. Heyecanlı bir nefes çekiyorum, ağırlığı üzerime binerken bacaklarımı tutuyorum. Aletini kıvrımlarıma vuruyor, çıkıntılar tenime sürtünüyor ve vücudumda tüylerimi diken diken ediyor. "Şimdiden çok ıslanmışsın."

Kıvraniyorum, çünkü bu doğru. Seks konusu açıldığı anda ıslandım. Vücudum tamamen hazır ve sadece Jerrok'a dokunma düşüncesi bile vücudumun ona olan ihtiyacıyla ağrmasına yetiyor.

Kıvrımlarımda son bir kaygan vuruşla, içime derinlemesine batıyor ve bunun ne kadar iyi hissettirdiğini haykırıyorum. Her zaman ilk vuruşuyla gelen kaçınılmaz gerginlik, gerilmişlik hissi var ve ardından tamamen doldurulma hissi geliyor ve saf zevkle iç çekerken bile cildim tüylerim diken diken oluyor.

"Aferin kızıma," diyor bana o kısık, boğuk sesiyle. "Bak sikimi ne kadar iyi alıyorsun."

İçimden bir inilti kaçıyor, tüm vücudum bu seksi sözlere karşılık olarak kenetleniyor. Kahretsin, buna bayılıyorum. Beni bu kadar derinden doldurmasına ve bana böyle sahiplenici bir bakışla bakmasına bayılıyorum. Beni tutarken, bir sonraki vuruşunda sikini tekrar bedenimin derinliklerine sokarken bile nasıl bu kadar dikkatli olduğunu. Her zaman iyi olduğumdan emin olmak için

duraklıyor, sonra yüzümde mutluluktan başka bir şey olmadığını görünce devam ediyor.

"Benim kızım," diye hırlıyor. "Benim Sophie'm. Benim vahşi, güzel kızım."

Yatağı sallayan ve göğüslerimin zıplamasına neden olan sert, yıkıcı itişlerle içime giriyor. İnanılmaz bir his ve o beni yatağın içine doğru sikerken zevkten inliyorum, kanalımla

Serbest bırakılmam beni süründürürken onun etrafında sıkıca kenetleniyorum. Mahmuzu klitorisime acımasızca sürtünüyor ve ben farkına bile varmadan, boşalmak üzere olduğumu ve sert bir şekilde boşalacağımı söyleyen o her yerimdeki hisle kasılıyorum. Jerrok içime girerken parmaklarımı kalçalarımın gömüp onları göğsüme bastırıyorum. Bu.. çok. İyi.

Jerrok ağırlığını tekrar kaydırıyor, bir eli kıkımın altına kayıyor ve kalçalarımı hafifçe kaldırıyor. Ne yaptığına şaşırıyorum ama sonra tekrar derine itiyor ve içimde sihir gibi hissettiren bir noktaya çarpıyor. Bacaklarım sarsılıyor, tamamen tutarsız bir ses çıkarıyorum ve sonra boşalıyorum, sert, lezzetli bir serbest bırakma içimde kükrerken vücudum onun horozunun etrafında sıkıca kenetleniyor. Jerrok, ben gevşeyip yatağa düşene kadar şiddetli darbelerle içime girmeye devam ediyor. Ancak o zaman kendi salınımına teslim oluyor, tükenmiş bedenimi kullanırken kalçalarımı ona doğru sertçe sürüklüyor.

O üzerime yığılırken gülümsüyorum ve kollarım boynuna dolanıyor. "Seni seviyorum," diye mırıldanıyorum, neredeyse her gözeneğimden memnuniyetle mırıldanıyorum.

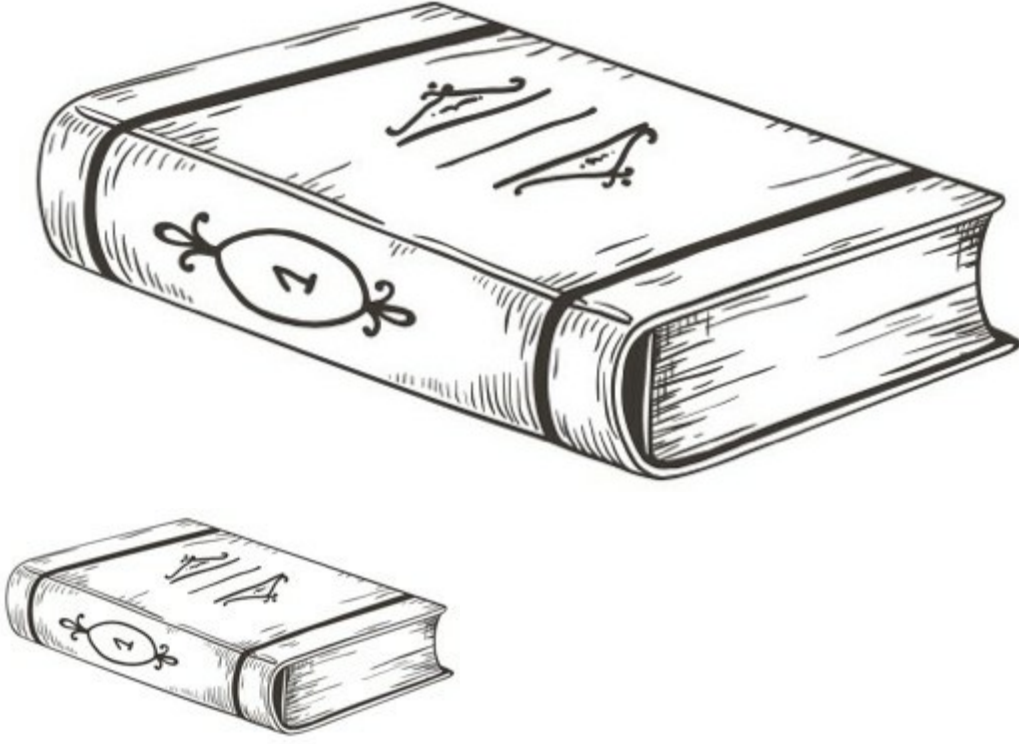
"Seni de... seviyorum..." diye pantolonunu indiriyor ve ben onun altında kıpırdanıyorum, çünkü onun bu kadar bitkin olmasına bayılıyorum. "Seni incitmedim, değil mi?"

Homurdanıyorum. "Asla." Boşaldığında parmakları biraz sıkısa da bunu sevdim çünkü onun kontrolünü kaybetmesini izlemeyi seviyorum. "Harika hissediyorsun."

"Yani altımda ezilmek hoşuna mı gidiyor?" Ağırlığını dirseklerine vererek beni biraz kaldırıyor ve sonra çenemi ve boğazımı kemirmeye başlıyor. Jerrok'a sarılabildiğim için evrendeki en şanslı kadınlardan biriyim. Seksten sonra dokunmayı, öpmeyi ve okşamayı seviyor... bu da genellikle daha fazla sekse dönüşüyor, ama ben buna hiç aldırmiyorum.

Ona daha sıkı sarılıyorum. "Beni asla ezmiyorsun. Böyle hissetmek hoşuma gidiyor." Çünkü evim gibi hissettiriyor.

Sonsöz

On Altı Ay Sonra

SOPHIE

Ayak parmaklarımı yeni küvetin serin kenarlarına bastırıyor, ıslanmanın tadını çıkarıyorum. Evrende küvetler varken nasıl bu kadar uzun süre sadece duşla hayatta kalabildik? Mutlu bir şekilde iç çekiyorum, çenem mis kokulu köpüklerin içine batıyor. Dünya'daki köpük banyosu kadar köpüklü değiller ama bu işi oldukça iyi yapan ve egzotik çiçekler gibi kokan bir sabun karışımı buldum. Son derece lezzetli ve ağrıyan kasları yatıştırmak için mükemmel... özellikle de popomdakileri. Son iki gündür temizlik yapıyorum ve bacaklarım bu yüzden acı çekiyor.

Yine de istasyonun zemini güzel görünüyor.

Duvardaki telsiz cıvıldıyor. "Bethiah yarım saat içinde burada olacak, aşkım." Jerrok'un derin ve lezzetli sesi, bunca zaman sonra bile içimde bir ürperti yaratıyor. "Hazır olacak mısın?"

"Küvetten çıkıyorum," diye sesleniyorum ona.

"Hemen şimdi." "Kurulanmak için yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır, çünkü ikimiz de biliyoruz ki sen sadece ellerini üzerime koymak için bir bahane istiyorsun," diye takılıyorum ve ayak parmağımla "suyu boşalt" düğmesine basıyorum.

"Bu neden bir sorun olsun ki?"

"Seni seviyorum," diyorum ona, küvette otururken bile başımı sallayarak. "Bir dakika içinde çıkacağım." "Ben de seni seviyorum." Telsizi kapatırken kıkırdıyor.

Ayağa kalkıp kurulandıktan sonra saçlarımdaki suyu havluyla silerken gülümsüyorum. Uzun zamandır

kimseyi görmedim. Uzayın bu ucunda işler sessizdi ve zaman zaman kurtarma malzemeleriyle gelen korsanlar bile çok azdı. Jerrok bunun sebebinin asteroit kuşağının en yakın gezegenlere olan konumu olduğunu söylüyor. Asteroit kuşağı sabit kalıyor, ancak gezegenler bizden daha uzağa sürüklendi ve trafiğin çoğunu da yanlarında göturdüler. En yakın gezegen yaklaşık iki yıl içinde tekrar yaklaşacak ama Jerrok endişelenmiyor. Bana sessizliğe fazlasıyla hazır olduğunu söyledi. Sanki zaten her zaman sessiz değilmiş gibi.

Düşünceli bir şekilde karnıma dokunuyorum. Belki Jerrok başka bir şey demek istemiştir. Belki de trafikteki durgunluk bebek büyötmek için iyi bir zamandır. Bu son zamanlarda konuştuğumuz bir şeydi. İkimiz de ebeveyn olmaya hazır değiliz ama belki ileride, önümüzde birkaç sakın yıl varken... bu çok da kötü bir fikir olmayabilir.

Bunu tekrar konuşmamız gerekecek.

Şimdilik giyinmem ve evi ziyaretçimiz için hazırlamam gerekiyor. Vardiyalı bir elbise ve kurdele ve biraz deriyle (ve biraz da inatçılıkla) kendim için yaptığım bir çift sandalet giyiyorum çünkü karşılaştığımız şeylerin çoğu insan boyutunda değil. Nemli saçlarımı gevşek bir örgüyle bağladıktan sonra teraryuma doğru ilerliyorum.

Bunu yaparken, kucagında bir sandık olan Jerrok'un yanından geçiyorum. Beni görünce gözleri parlıyor ve duraklıyor. "Çok güzel görünüyorsun."

Küçük bir dönüş yapıyorum. Elbisem kapımızın önüne getirilen batık bir gemiden aşırđığımız ipeksi bir masa örtüsünün dikişli kalıntılarından yapılmış ve ışığın vuruş şekline bağlı olarak kırmızı ile mor arasında hoş bir parıltılı renge sahip. "Beğendin mi?"

"Her şeyi güzel gösteriyorsun," diyor bana, sonra da öpmek için eğiliyor. "Doğum günün kutlu olsun, aşkım." Kelimeyi karıştırmasına kıkırdıyorum. Mesakkah doğum günlerini kutlamaz, ama geçen yıl ona benimkini ve doğum günü pastasını nasıl özlediğimi itiraf ettiğimde, ne kadar küçük olursa olsun bu yıl benim için bir parti vermeyi takıntı haline getirdi. Bugün bana üçüncü kez "doğum günün kutlu olsun" diyor ve bugün kendimi özel hissetmemi istediğini biliyorum. Sanki beni her gün özel hissettirmiyormuş gibi. "Teşekkür ederim bebeğim. Bethiah g e l m e d e n önce masa için taze çiçekler alacağım. Nerede?

Sleipnir?"

"Muhtemelen çiçeklerini yiyordur," diyor. "Biraz erişte koyayım mı?"

Başımı sallıyorum ve sırf ağzını sevdiğim için eğilip onu tekrar öpüyorum. "Yine de içine sebze ekleyeceğim."

Jerrok dehşete düşmüş bir yüz ifadesi takınır. "Mecbur muyuz?"

"Yeşil şeyler senin için iyidir, lanet olsun." Onu yanından dürtüyorum. "Ve sen onları seviyorsun."

"Onlara tahammül ediyorum," diye düzeltiyor. "Ama evet, eğer mükemmel eriştelerimizin içinde yeşil şeyler istiyorsanız, bugün sizin gününüz."

Şımarık bir göz kırpmayla, kendi kendime gülümseyerek teraryuma doğru ilerliyorum. Aramızda hiç bitmeyen bir savaş var, akşam yemeğı. Jerrok her gün ve her gün mutlaka erişte yer. Protein çubuğı şeklindeki her şeyden nefret ediyor ve bunun ona savaşı ve kötü anıları hatırlattığını biliyorum. Sadece... dostum, bazen erişteden bıkiyorum. Bir çiftlik gezegeninde yaşayan Kivian'ın kardeşı ve arkadaşından aldığımız küçük un çuvalını özlemle düşünüyorum. Farklı bir tahıl türü ama un gibi öğütölüyor ve yemin ederim, o şey varken o kadar çok ekmek yapardım ki. Ne yazık ki doğum günü pastası için saklamadım ama zaten doğru dokuya sahip olmazdı.

En azından artık sebzelerimiz var.

Teraryuma giriyorum, çünkü yapraklı sarmaşıklardan biri girişin üzerinde büyüyor ve onu kesmeye cesaretim yok. Yabani yeşillikleri seviyorum ve onlarla gerçekten yaptığım tek şey, toprak

yataklara serpiştirilmiş derme çatma kafeslerde büyümeleri için onları ikna etmeye çalışmak. Bu

Teraryumun kendisi bir güzellik abidesi, o kadar yeşil ve yemyeşil ki her girdi imde nefesimi kesiyor. Artık sadece yeşil bitkiler yerine, parlak mavi çiçeklerin yanında kocaman kırmızı çiçekler gibi parlak renk sıçramaları da var. Hanımeli gibi kokan ve üzüm salkımlarına benzeyen sarı bir  i ek var ve yanından geçerken ona doğru e iliyorum. Artık farklı tonlardaki çiçekler için koca bir yata ım var ve ona doğru ilerliyorum. Çiçeklerden herhangi birini kesmek beni öldürüyor, çünkü bir vazanın içinde birkaç gün yerine burada aylarca tadını çıkarabilirim.

Ama Sleipnir bana bu konuda "yardımcı" oluyor.

Elbette, sevgili evcil hayvanım  i ek tarhıma yayılmış, sanki dünyada umurunda de ilmiş gibi patisini yalıyor.  i eklerimi ezmiş, parlak turuncu ve sarı çiçeklerin narin saplarını kırmış. "Sleipnir!" Yaklaşırken onu azarlayarak sesleniyorum. "Orada olmaman gerektiğini biliyorsun!"

Bana sıkılmış gibi bakıyor, sonra da ayak parmaklarını yalamaya devam ediyor.

"Tanrım, bir kediden daha k t s n," diye homurdanıyorum, eteklerimi topluyorum ve çiçeklerin üzerinden geçerek onun yayılmış bedenine ulaşıyorum. Sandaletimle onu dürtüyorum. "Ayağa kalk. Hadi kalk."

Carinoux bir iniltiyle ayağa kalkıyor, sanki dünyada hiçbir şey umurunda de ilmiş gibi ağır ağır yürüyor ve sonra da * ekip* gidiyor. Bu arada, neden olduğu yıkıma i  geçiriyorum. Elbette, birkaç  i e in sapı koptu ve ben de vazoya koymak için çiçekleri topluyorum. Ona o kadar da kızamıyorum. O da çiçekleri benim kadar seviyor ve en azından artık fayanslara kakasını yapmıyor. Onun yerine, düzgün eğitilmiş bir kedi gibi i ini her zaman toprağa yapıyor. Hiç değilse bunun için o lumla gurur duyuyorum. O bir kızın isteyebileceği en iyi koruyucu ve eğer birkaç  i e in üzerine basarsa, bunu ona karşı kullanamam.

 i eklerim toplandıktan sonra bah eme yöneliyorum. Fran'in geçen yılki gezilerinden birinde bana getirdiği sebze tohumlarına yer a abilmek için her şeyi arka yataklardan birine ekdim. Bahçe benim gurur ve ne e kayna ım ve yabancı bitkiler hakkında hiçbir şey bilmesem de, deli gibi büyüyorlar ve her türlü lezzetli meyve ve sebzeyi üretiyorlar. Ispanak gibi bir tadı olan ama salatalı ın gevrek ısırı ına sahip büyük yeşil bir kaba ı koparıyorum. Eri tenin içinde çok lezzetli oluyor ve bu sayede erke ime biraz yeşillik yedirmiş oluyorum. Kendisi eri telerin besin değeri açısından dengeli olduğunu ve taze sebze yemesine gerek olmadığını söylüyor ama ben şahsen bunların bizim için iyi olduğunu d  n yorum. Biraz daha kendi kendimize yetmekten zarar gelmez ve daha fazla sebze eklemek için yabani sarmaşıklardan bir yatak daha temizlemek istiyorum.

Belki gelecek yıl. Tekrar karnıma dokunuyorum. Belki bebe imiz olursa.

Elimde  i ekler ve sebzeler, mutfa ım olarak d zenledi im odaya doğru ilerliyorum. Jerrok'a yemek hazırlama i inin çalışma masasından farklı bir alanda olması gerektiğini belirttikten sonra, iki hafta boyunca boşaltılan odalardan birini benim için mutfak ve yemek odası olarak düzenledi. Şimdi oca ım olarak kullanılan büyük bir ocak, iki lavabo ve gıda maddelerini saklamak için dolaplarım var. Odanın uzak tarafında sandalyelerle donatılmış k  k bir masam var ve Bethiah'nın izniyle masamı örtmek için güzel bir kareli masa örtüsü bile var. En yakın uzay istasyonundaki kantinden  aldı ına eminim çünkü deseni çok tanıdık geliyor ama umurumda değil. Zaten tüm istasyonlar insanlara bok gibi davranıyor ve ben de ziyaret etmekten hiç ho lanmıyorum. Bunu birkaç kez yiyecek tedariki için yapmak zorunda kaldık - Sleipnir çok yiyor - ve bu her zaman Jerrok ile asteroit ku a ındaki güzel, sessiz evimi takdir etmemi sağlıyor.

Bu kadar uzak olmasını seviyorum. Yalnız hissettirmiyor. Özel hissettiriyor. Rahat. Jerrok ve ben birbirimize eşlik etmekten hiç yorulmuyoruz. Her zaman yapacak bir şeyler, hurdaya çıkarılacak bir şeyler, okunacak ve tartışılacak bir kitap, ilgilenilecek bahçe i leri var ve Sleipnir de çok hoş bir evcil hayvan.

Bu kadar mutlu olacağımı hiç düşünmemiştim.

Kendi kendime mırıldanarak, Jerrok'un bir istasyon ziyaretinde bir tüccarın tezgahında görüp benim için satın aldığı narin bir kristal vazoyu çıkarıp çiçeklerle doldurdum ve sadece hafifçe parçalanmış

Çiçekleri en iyi şekilde görünmeleri için. Daha sonra sebzeleri doğruyorum ve Bethiah birazdan burada olacağı için kocaman bir tencere erişte yapıyorum.

Bethiah. İç çekiyorum. Sanırım evrenin neresinde olursanız olun, her türlü kayınvalide bir imtihan. Yine de o Jerrok'un ailesi ve bu yüzden gülümsüyorum ve kısa bir iskeleden uzun bir yürüyüş yapmasını istediğimde bile ziyaretlerine tahammül ediyorum. Elbette iyi anları da var, örneğin süresi dolana kadar ödülümün üzerinde oturdu ve sonra eski sahibimin onu yenilemeyi reddettiğini bana bildirdi. Ama bir de Bethiah'nın küçük, sinir bozucu şeyler yaptığı zamanlar var; ben evde kalırken Jerrok'u sürekli içki içmeye götürmeye çalışması gibi. Ya da ona bir seks robotu getirip benim adımları verdiği zaman.

Jerrok'u seviyor. Bu yüzden ona tahammül ediyorum... ama zar zor. Onu bir şekilde inciteceğimden korktuğunu biliyorum, ama neredeyse iki yıldır birlikte olduğumuz için küçük yorumlarını bırakacağını düşünürsünüz. Bethiah değil.

Huysuzca, erişteye daha fazla doğranmış sebze ekliyorum ve onlardan nefret etmesini umuyorum. Erişteyi ısıtıcıya götürüyorum, tam o sırada çevre alarmı uyarı veriyor. "Gemi yaklaşıyor. Tanımlama: *Zevk Noktası*."

Geminin adını duyunca yüzümü buruşturuyorum - Jamefin ona çektiirdiği onca şeyden sonra geminin onda kalmasına izin vermesi komik ama Bethiah'nın bize aralarında neler olup bittiğini tam olarak anlatmadığından şüpheleniyorum. Sleipnir'in salona girip yanıma geldiği sırada ellerimi silip bir tutam saçımı düzeltiyorum. Bu zamana kadar, carinoux'm bu alarmların ne anlama geldiğini biliyor ve ne zaman biri ziyarete gelse bana tutkal gibi yapışıyor. Zavallı aşkım hâlâ biraz yapışkan ama içimden bir ses her zaman öyle olabileceğini söylüyor.

Koridorda Jerrok'a rastladım. Farklı, temiz bir üniforma giymiş, dağınık saçlarını ensesinde düzgün bir şekilde toplamış. "Güzel görünüyorsun," diyorum ona, gülümseyerek. O çok yakışıklı, dostum. Ona saatlerce bakabilirim ve bundan asla bıkmam.

Koridordan aşağı dönerken elini sırtıma koyuyor ve her zamankinden daha hızlı yürüdüğünü fark ediyorum. Yeni protez bacağı yürüyüşünde büyük bir fark yarattı ve acı çekmediğini bilmek kalbimi mutlulukla kabartıyor. Kırık Sırtlı Zakoar sözünün eridir, fiyatlandırmasıyla bizi asla kazıklamaz ve her zaman adildir. Çok sık gittiği için Jerrok'un protezlerini değiştirmeyi henüz bitiremedik. Geriye bir bacağı kaldı ve onun için para biriktiriyoruz. Ama yeni kolu, yeni bacağı ve omurgası boyunca sentetik desteklerle Jerrok dindik ayakta duruyor, benim yakışıklı mesakkah'ım ve en iyisi de acı içinde uyanmıyor. Eski bacağı biraz sallanıyor ama Jerrok ağrının neredeyse hiç olmadığına yemin ediyor ve son zamanlarda çok daha fazla gülümsüyor.

Ayrıca... seks çok yoğun. Dün geceyi ve sonunda kendi zevkini almadan önce beni saatlerce nasıl boşalttığını düşünerek biraz nefes alıyorum. Dayanıklılık kesinlikle bir sorun değil. Artık değil.

Jerrok bana bakarken "Yüzün kızarıyor," diye mırıldanıyor. "Dün geceyi mi düşünüyorsun?" Çok belli ediyorum. "Belki de."

Bana sırtıyor, dün gece beni çığlık çığlığa bıraktığı için hala kendini beğenmiş bir şekilde memnun, sanki beni yatakta zaten yeterince memnun etmiyormuş gibi. "Bugün senin doğum günün. Kutlamak için bu gece özel bir şeyler yapmamız gerekecek."

"Tanrı yardımcım olsun," diye takılıyorum, içim içime sığmazken bile. Nasıl oluyor da onunla seks yapmak hâlâ eskimemiş? Hâlâ yeni evliler gibi birbirimizin üzerindeyiz ve onunla hiç kötü bir deneyim yaşamadım. Ona tamamen güveniyorum ve belki bu gece... yeni bir şey deneyeceğiz. Belki bu gece köpek stili deneriz. Bence Jerrok'la iyi olabilir.

Jerrok ile harika olabilir.

Dudağımı ısıriyorum, ona söz verir gibi bir bakış atıyorum.

Arkadaşım inliyor, beni kendine çekiyor ve sert bir öpücük veriyor, dili ağzımın kenarında geziniyor ve sonra geri çekiliyor. "Seni yatağa atmak ve partini tamamen unutmak istememe neden olacaksın."

"Sözler sözler," diye takılıyorum, nefes nefese. "Bugün benim doğum günüm, değil mi? Belki de ona her şeyi iptal ettiğimizi söyleriz ve gidip büyük yatağımızda birlikte vakit geçiririz." Bir elimi göğsünün önünde gezdiriyorum. Yatakları değiştirdik ve şimdi en büyük yatağı paylaşıyoruz ve bu da seksi... yani seks her zaman harikaydı ama şimdi duvara karşı sıkışmış değiliz.

Ama Jerrok başını sallar. "Bethiah gelmek zorunda. Hediye getirecek."

"Hediye mi alıyorum?" Şaşkınlıkla ona göz kırpıyorum. "Hediye almayacağımızı sanıyordum?" Doğum gününü kutlamak istemiyor, bu yüzden hediye istemedim çünkü son protezi için para biriktirebilecekken benim için para harcamasını istemedim. Kendim için bir şeyler almak yerine onun uzuvlarının bakımını yaptırmayı tercih ederim.

Jerrok bana kaçamak bir bakış attı. "Bethiah'nın seyahatleri sırasında rastladığı bir şey ve ona getirmesini söyledim. Söz veriyorum çok seveceksin."

"Başka bir insan olmasa iyi olur," diye homurdanıyorum. Bethiah bunu daha önce de önermişti ve sanırım ona göre bir insan yatakta bir partiyse, iki insan da bir zevk olacaktır. Bölgeci olduğumu anlamıyor gibi görünüyor... ya da belki de anlıyor ve sadece beni iğnelemekten hoşlanıyor. Her iki durumda da, eşime bakan herhangi bir kadının gözlerini kesinlikle oyarım ve sonra onu en yakın çiftlik gezegenine gönderirim.

Arkadaşım gülüyor. "İnsan değil, söz veriyorum. Sen istediğim tek dışisin -insan ya da başka türlü."

Elimi onunkinin içine sokuyorum, çünkü bunun doğru olduğunu biliyorum. "Pekâlâ, Bethiah'yı öldürmeyeceğim o zaman. Bu bir kitap mı?" Bu ihtimal beni heyecanlandırıyor. Küçük kütüphanem giderek büyüyor, şu anda altı kitabım var ama bir gün bütün bir duvarın okuma materyalleriyle dolmasını hayal ediyorum. Jerrok, müşterilerine herhangi bir tür "insani tuhaflık" ile karşılaşılırsa iyi ödeme yapacağını bildirdi ve geçen gün biri üç eski soda kutusu getirdi ve paha biçilmez hazinelermiş gibi davrandı. Çöpleri görünce kıkırdadım... ama Jerrok yine de onları satın aldı ve beni gülümsetiyorlar. Temizlendiler ve kütüphanemde onurlu bir yere yerleştirildiler, sırf bu yüzden.

Tek söylediği "Göreceksin," ve bunun beni delirttiğini biliyor.

"Sürprizlerden nefret ettiğimi biliyorsun-"

"Bundan nefret etmeyeceksin. Söz veriyorum." Elim sıkıyor ve ben de çekincelerimi dizginliyorum. Bana bu hediyeyi verdiği için o kadar heyecanlı ki, bunu onun için mahvetmek istemiyorum.

Şu anda sadece *Pleasure Spot* tarafından işgal edilen yanaşma bölümüne giriyoruz. Klasik Bethiah formunda, gemi körfezin ortasına gelişigüzel park etmiş, üç gemiye yetecek kadar yer kaplıyor. Boncuklu örgüleri sallanarak ve yüzünde geniş bir gülümsemeyle rampadan aşağı iniyor. Sanki kıvrak vücuduna boyanmış gibi görünen parlak yeşil, göz kamaştırıcı derecede parlak, dar bir kazak giyiyor ve kollarında sade bir metal kutu taşıyor. "Jerrok! Kuzen!"

"Gelebilmenize sevindim," diyor ve kuzeniyle kol kola girmek için ilerliyor.

Bethiah bana bakıyor ve sanki bana tahammül ediyormuş gibi küçük bir koklama yapıyor. "Yumuşacık. Doğum günün kutlu olsun." Kutuyu bana uzatıyor. "Bana bu eriştelerin tadının insan keki gibi olduğu söylendi, bu yüzden Jerrok senin için bir kutu getirmemde ısrar etti."

Tadı kek gibi olan erişte mi? Bu düşünceye biraz temkinli yaklaştım. Kutuyu kokluyorum ve bir koku yayılıyor... ve bu kek değil. Daha çok eski çorap gibi. Vücut kokusu. Kesinlikle kek gibi olmayan bir şey. "Onları daha sonra yememiz gerekecek," diyorum ikisinden de özür dileyerek. "Az

önce taze sebzeli kocaman bir tencere erişte yaptım. Ama hediye için teşekkür ederim. Haklıydın Jerrok. Beklediğim bu değildi." Arkadaşıma gülümsüyorum, çünkü bu hiç değilse düşünceli bir hediye. Kaç kere

Regl olduğumda çikolata ya da kek istediğimi duydu mu? Söylediğim her şeyi her zaman hatırlıyor ve onun kadar dikkatli bir erkeğe sahip olduğum için yaşayan en şanslı kadınam.

Bethiah ve Jerrok birbirlerine bakıyorlar. Jerrok bir süre sonra, "Bu şimdiki zaman değil," diyor ve yüz ifadesi çok neşeli.

"Değil mi?" Şaşkınlık içinde sırttan iki yüzlerine bakıyorum. "Dahası mı var?"

"Oh kef me, evet daha fazlası var," diyor Bethiah. "Ve özellikle bunu boşaltmak için sabırsızlanıyorum." Jerrok'u sertçe dürtüyor ve sonra rampadan yukarı gemisine doğru ilerliyor. "Burada bekle."

Jerrok'u izliyorum ama sanki tepkimi görmek için sabırsızlanıyormuş gibi saf bir zevkle sırtıyor. Tamamen şaşkınlım - her ikisini de bu kadar heyecanlandıran ve Bethiah'nın ondan kurtulmaya fazlasıyla hazır olduğu bu hediye nedir? Daha insani bir şey mi? Bu biraz heyecan verici, bir masa oyunu ya da bir deste iskambil kağıdı gibi bir şey görmek isterdim çünkü-

Bethiah yanardöner pullarla dolu kolları ve kıpırdayan bacaklarıyla gemiden çıkınca düşüncelerim son buluyor.

Boğazımdan küçük bir ciyaklama sesi çıkıyor.

Bu bir carinoux. Büyüklüğüne bakılırsa bir bebek. Kedi yavrusu gibi bir miyavlama sesi çıkarıyor ve sonra Bethiah'nın bileğini yalıyor, uzun dili minik dişlerinin arasından fırlıyor. Küçük carinoux'nun kocaman gözleri var ve Bethiah onu bileğinden çıkarıp kıvranan, kıpırdayan şeyi bana uzatırken kalbim eriyor.

"Aman Tanrım," diye sızlanıyorum bebeği kollarıma alırken. "Bunu nasıl aldın?"

Küçük carinoux hemen tüm bacaklarıyla bana yapışıyor ve çenemi hırıltılı bir dille yalamaya başlıyor. Sıcak ve ağır ve küçük pençeleri derime batıyor ama kesinlikle umurumda değil. Bu şimdiye kadar gördüğüm en sevimli şey. Yanımda Sleipnir onu kokluyor, burnunu bebeğin tenine dayıyor ve vınlıyor.

Jerrok'a dönüyorum, tamamen şok olmuş bir halde. "Nasıl karşıladın?"

Başını sallar ve ellerini inkâr edercesine havaya kaldırır. "Bunların hepsi Bethiah'nın işi. Ona sadece ilgilenebileceğini söyledim."

"Yalanlar." Bethiah gözlerini deviriyor. "Bebeğim olduğunu duyar duymaz onu sana getirmemi istedi. Hoşuna gidebileceğini düşündü." Elini uzatıp küçük kulaklarını kaşıyor. "Bu arada o bir kız. Belki onları çiftleştirebilirsin."

"Oh, ama..." Bebek carinoux çenemi yalamaya devam ediyor, hırıltılı dili cildimi aşındırıyor. İrkiliyorum ve onu göğsüme yaslamaya devam ediyorum. "Çok pahalılar."

"Öyleler ama bu hayvan uyutulacaktı. Onu satın alması gereken kişilerin alerjisi vardı. İkinci bir alıcıya gitti ama biraz çiğneyiciydi ve bana ona bir yuva bulmamı önerdiler. Çok ucuza aldım."

"Onu ana gezegenine geri götürmeli miyiz?" Endişeyle dudağımı ısıırıyorum. Sleipnir çok zeki ve geri dönmesi mümkünse zeki bir hayvanı evinden uzak tutmak istemiyorum. "Evine dönebilecekse onu tutmak pek adil görünmüyor."

"Bu yapamaz," diyor Bethiah açıkça. "Uysallık için yetiştirilmiş, genetiği değiştirilmiş bir soydan geliyor. Eğer onu o gezegene bırakırsanız canlı canlı yenir." Başını sallıyor, hâlâ küçük tomurcuk kulaklarını kaşıyor. "Bir koruyucu-kin'e neden uysallık aşılama istediğinizi bilmiyorum, ama ucuza alınmasının nedeni de bu olabilir. Kimse tembel bir koruyucu istemez."

Deri gibi küçük burnuna bir öpücük konduruyorum, çoktan aşık olmuşum. "Onu istiyorum."

Jerrok bunca zamandır sessizdi. Beni izliyor, yüz ifadesi gergin. "Emin misin? Kendini baskı altında hissetmeni istemiyorum." Sanki aniden birine hediye olarak evcil hayvan vermenin iyi bir fikir olmadığını fark etmiş gibi.

Ama bu bebek? Bu carinoux? Çok heyecanlandım. Bazen Jerrok'la - ve onunla - o kadar meşgul oluyorum ki Sleipnir'e yeterince zaman ayıramıyoruz diye endişeleniyorum. Sevişebilmek için evcil hayvanımı yatak odasından her çıkardığımızda kendimi suçlu hissediyorum. Eğer sarılabileceği bir arkadaşı olursa daha mutlu olacaktır... ve ben de tuhaf ailemizi büyütmekten yanayım.

Burnunu tekrar öpüyorum. "Adı Freyja," diye karar veriyorum, İskandinav mitolojisine uygun olsun diye. "Sleipnir, yeni kız arkadaşına merhaba de. Senin için biraz genç ama bir beyefendi olacağına güveniyorum." Kızı onun yanına yere bıraktım ve onları izledim.

Freyja tam boy Sleipnir'e gözlerini kırıştırıyor ve sonra bir köpek yavrusu gibi kıpırdanarak karnının üzerine yuvarlanıyor.

Sleipnir iğrenmeye çok yakın bir ses çıkarıyor, ayağa düşüyor ve yavru kediyi yalamaya başlıyor. Kedi hemen ön pençelerinin arasına kıvrılıyor ve Sleipnir sanki onun bu dağınıklığından iğreniyormuş gibi onu yıkamaya devam ediyor. Gördüğüm en şirin şeydi.

İkinci en şirin. Gözlerimde keskin bir bakışla dostuma döndüm. Onu tuniğinin önünden tuttum. "Sen. Seninle bir dakika yalnız görüşmem gerek." Sesim sert ve haşın. "Bethiah, bize biraz müsaade etmen gerekecek. Bir şey konuşmamız gerekiyor."

"Birinin başı dertte," diye şarkı söylüyor. "Burada onlarla takılacağım. Yemek hazır olduğunda beni ara."

Başımı sallıyorum ve Jerrok'u elinden tutup arkamdan sürüklüyorum. İtiraz etmiyor, sadece kuzeni dinlemeden konuşabileceğimizi hissettiğim kadar uzaklaşana kadar onu istasyon boyunca sürüklememe izin veriyor. En yakın oda neredeyse boş olan kütüphane, onu içeri çekiyorum ve kapının arkamızdan kapanması için düğmeye basıyorum.

"Sophie," diyor Jerrok, ben hormonlu olduğumda kullandığı o sakın ve makul ses tonuyla. "Seni üzmem istememiştim. Sadece başka bir evcil hayvan isteyebileceğini düşündüm."

Yakasından tutup kendi seviyeme çekiyorum ve onu aptalca öpüyorum. İnliyor, geri çekiliyor ve bana şaşkınlıkla bakıyor. "Sen... Kızgın olup olmadığını anlayamıyorum." "Kızgın değilim," diyorum ona, kazağının önündeki otomatik fermuara dokunarak. "Sen inanılmazsın ve

Seni seviyorum ve seks yapmak istiyorum. Hemen şimdi." Kıyafetlerini çekiştirirken ellerim çılgına dönmüştü. "Kuzenim-"

"Bizi duyup duymaması umurumda değil," diyorum ona, kıyafetleri ayak bileklerinin etrafında toplanırken bile ellerim sikine kayıyor. Onu tutup dizlerimin üzerine çöküyorum, bu delinmiş harikayı ağzıma alıp dilimi üzerinde gezdiriyorum. "Sana ihtiyacım var. Sana ne kadar harika bir adam olduğunu ve seni ne kadar sevdiğimi göstermem gerekiyor. Seni ne kadar istediğimi."

Yanağımı okşayarak inliyor. "Sophie... keş me... Seni çok seviyorum." Dilimi horozunun alt tarafı boyunca sürükleyerek ona özensiz bir yalama veriyorum. "Şu anda farklı bir şey denemek istiyorum," diyorum ona. "Bunu benimle yapar mısın?"

Yanağımı okşarken bile bana soru dolu bir bakış atıyor. "Ne istiyorsun?" Dilimi piercinglerinden birinin etrafında dolaştırarak ona şakacı bir bakış atıyorum. "Beni arkadan becermen istiyorum."

Arkadaşım sertleşiyor, yüzünde endişeli bir ifade beliriyor. "Bunu yapmak zorunda değilsin-" "Biliyorum." Sikin başına bir öpücük konduruyorum, sonra ucundan aşağı kaymadan önce dilimle bir damla ön sperm yakalıyorum. "Ama... Denemek istiyorum."

"Şimdi mi?" Şimdi her zamanki gibi iyi bir zaman. Başımı sallıyorum ve Jerrok kolunu indirerek elini tutmamı işaret ediyor. Tutuyorum ve o da bana düşünceli bir bakış atıyor, boştaki eliyle çenemin

izgilerini takip ederek yüzümü inceliyor. Eğer bir endişe belirtisi anyorsa, bulamayacak. Jerrok'a tamamen güveniyorum ve bu

Eski hayatımı düşünmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki, artık beni hiç etkilemediğini hissediyorum.

Bunu yapmak istiyorum, çünkü o zaman gerçekten özgür olacağım. "Eğer korkarsan," diye uyarıyor.

"Biliyorum. Söz veriyorum bir şey söyleyeceğim." Elimini göğsüne koyup tenini, sonra da kalbinin üzerindeki kaplamayı öpüyorum. "Benimle sevişmek istemiyor musun?"

İnliyor, elimi bileğimden tutuyor ve çekip çıkarıyor. Gözlerindeki bakış çok yoğun ve nefesimi kesiyor. "Bunu mu istiyorsun o zaman?"

Başımı salladım, hevesliydim.

"Benim için arkana dön. Ellerini duvara koy."

Sesinde bana bir şeyler hissettiren bir otorite notası var. Bir nefes çekiyorum, dönüyorum, duvara doğru iki adım atıyorum ve ellerimi duvara koyuyorum, avuç içlerim düz. Metal altlarında serin bir his uyandırıyor, ne kadar sıcak ve kızarmış olduğumla çelişiyor. Arkamdan ağır bir el omzuma dokunuyor ve hemen kaskatı kesiliyorum, kötü anılar aklıma geliyor. İri bir beden bana baskı yapıyor ve ardından şefkatli bir ağız kulağımı sıyrıyor.

"Aferin kızıma."

Aynen böyle, tekrar iyiyim. Eteklerimi tutup belime kadar sıyrırken ürpertici bir inilti çıkarıyorum.

Jerrok'un elleri her yerde. Elbisemin kumaşını yumrukluyor ve kıcımlı serin havaya maruz bırakıyor. "Bunu benim için tut, aşkım."

Bir elimi duvardan çekip bana söyleneni yapıyorum ve o yerde dizlerinin üzerine çöktüğünde bacaklarımı açıp hafifçe eğiliyorum, kızarmış yanağımı duvara bastırıp kıcımlı dışarı itiyorum. Bir an sonra ağzı orada, dili kıvrımlarımın üzerinde geziniyor ve ben inliyorum. Jerrok'un çıkıntılarla kaplı dilinin amımın üzerinde gezinmesi hissinden asla bıkmayacağım. Dilinin ucunu göbeğime daldırıyor ve sonra bana ıslak bir yalama veriyor. "Benim için çoktan ıslanmışsın. Benim için nasıl bu kadar çabuk ıslanabiliyorsun?"

"Çünkü... bana karşı çok iyisin..." Nefes nefese kaldım. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diyor otomatik olarak ve sonra elleriyle kalçalarımı kavrayıp kıcımlı geriye doğru çekiyor, dili içimde derinlere doğru ilerliyor. Haykırıyorum, sonra elimi ısıriyorum çünkü Bethiah'nın -ya da Sleipnir'in- içeri girip beni neredeyse Jerrok'un yüzüne binerken görmesini istemiyorum. "Bu güzel amcığın sevdim," diyor bana hava almaya çıktığında. "Onu sikimle dolduracağım."

"Yap," dedim ona. "Şimdi. Acele et."

Bana son bir kez derin bir yalama veriyor ve ayağa kalkıyor. Bunu yaparken tek bacağı gıcırıyor ama hareketlerine eşlik eden bir acı iniltisi yok ve Jerrok'un uzun zamandır olmadığı kadar iyi hissettiğini biliyorum. Yine de sevişmekten başka bir şey düşünmüyor. Elini saçlarıma koyup bir avuç tutuyor, başımı geriye yatırıyor ve ben onun tarafından kapana kısılmış olma hissini severek nefes alıyorum. Sadece onun tarafından. Çenemi kavırıyor ve başımı eğiyor, böylece öpüşebiliyoruz ve bu sadece Jerrok'un en iyi yaptığı gibi sahiplenme ve şefkatin hassas bir karışımı ve amımı sıkıyor.

"Benim tatlı aşkım," diye mırıldanıyor kulağıma. "Benim iyi kızım."

İnliyorum. Bu kelimeleri duymayı sevdiğimi biliyor. Hiçbir şeyin beni daha fazla ıslatamayacağını biliyor. Ne kadar mükemmel, ne kadar seksi, ne kadar güzel olduğumu bana fısıldarken sikini bacaklarımın arasına sürüyor, arka tarafımı okşuyor.

İçime girdiğinde kötü düşünceler yok, sadece zevk var. Ve Jerrok içime girerken, beni tutuyor,

arkamdan bana vururken bile kolunu belime kilitliyor, mahmuzu her derin vuruşta kıçımın büzülmesine çarpıyor. Bu şimdiye kadarki en müstehcen ve en mükemmel şey.

Tam ait olduğum yerdeyim; sevgilimin kollarında güvendeyim, el üstünde tutuluyorum ve bir bütünüm.

Boşaldığımda, gücüyle patlıyor ve salıverilmemin fişkırması uyluklarımdan aşağı kayıyor. Jerrok içime pompalarken ben de ona ve duvara yapışıyorum ve birkaç dakika sonra ben de onun boşalmasıyla ıslanıyorum. Harcadığımız nefesler birbirine karışıyor ve sonra Jerrok nefes nefese bir kahkaha atıp yüzümü öpüyor. "Doğum günün kutlu olsun, aşkım."

Gölümsüyorum, harap ama mutluyum. Jerrok yanımda olduğu sürece, her gün hayatımın en güzel günü gibi geliyor.

Yazarın Notu

Merhaba!

Bu çok uzun bir kitap oldu. Diğer Risdaverse kitaplarının kısa başladığını ve giderek uzadığını fark etmişsinizdir. Covid'i suçluyorum. Hayır, gerçekten! *She Purrs* kısa bir novella olacakken, pandemi nedeniyle oturup kitap okumak için çok fazla zamanı olmayanlara 'geri vermek' için yapacaktım. İnsanların hayatlarına küçük bir günlük neşe katmak ve bilgisayarını açtığınızda her şey kasvet ve kıyamet gibi görüldüğünde çevrimiçi olarak dört gözle bekleyecekleri bir şey vermek istedim. *Purrs'un* bir novella olması gerekiyordu ama bir romana dönüştü. Hem de uzun bir romana.

Herkes seriyi o kadar çok sevdi ki (ben de dahil!) *Purrs'ta* kısa bir rolü olan Sophie ile tekrar yapmaya karar verdim. Ama bu sefer kesinlikle bir novella olacaktı! 30 bölümden fazla olmayacak.

Aklımda mutlak bir huysuz kahraman fikri vardı; evrenin kıyısında tek başına yaşayan ve arkadaş edinmekten kesinlikle nefret eden bir hurda. Onun için, ait olacağı bir yere ihtiyaç duyan yumuşak gözlü bir insandan daha iyi kim olabilirdi? Kafamda, bu büyülü bir şeydi.

O kadar büyülüydü ki seksen yedi bölüm boyunca devam etti. TANRIM. Bir novella yazma planım buraya kadarmış. Bir gün "Bu bir novella olacak!" diyeceğim. Ve gerçekten de öyle olacak. Bu o kitap değil!

Kâğıt üzerinde acımasız bir hikâye gibi görünüyor, biliyorum. Sophie yıllar süren cinsel kölelikten ve bir köpek gibi muamele görmekten yeni kurtuldu. Jerrok orduda cehennemi yaşadı ve kendi içine çekildi. Bu benim hatam. Hikayelerim genel olarak kurgudan daha hafif tonda ve biraz daha tatlı olma eğilimindedir, ancak bu özel kurgu ile kendimi bir köşeye park ettim. Modern toplumumuz artık aya bile gidemezken insanlar neden uzayda? KÖLELİK. Ve uzaydaki mesakkah'ın çoğunun oldukça acımasız bir savaştan geçtiğini (kaybettiklerini) belirlediğim için, bu savaştan içten ve dıştan yaralanmış bir kahramana sahip olmak mantıklı geliyor. Umarım daha karanlık tuzaklara rağmen hikayeyi yine de beğenmişsinizdir!

Bu kadar hoşuma gitmesini beklemediğim bir şey de karinoux, Sleipnir'di. Sophie'nin yolculuklarında neden kardeşlerle birlikte gitmediğine ve neden onu orada kesinlikle istemeyen Jerrok'la birlikte bir istasyonda bırakılmak zorunda olduğuna dair bir nedene ihtiyacım vardı. Koruyucu, pahalı bir evcil hayvan buna uygundu ve Sophie'yi (ve daha sonra Jerrok'u!) ve onun evcil hayvanıyla olan ilişkisini yazmayı gerçekten çok sevdim.

Bethiah da bu kitapta tekrar ortaya çıktı, çünkü tabii ki çıktı! Bazı insanların Bethiah'nın abartılı açıklamalarından ve etrafını dramla çevrelemesinden rahatsız olduğunu biliyorum. Mesele de tam olarak bu zaten. Tüm bu drama, tıpkı Jerrok'un asteroidinde saklandığı gibi, kendini duygusal acıdan gizlemesi. Eninde sonunda bir hikayesi olacak ama bu yakın bir zamanda olmayacak. Süzülmesi için daha fazla zamana ihtiyacı var. Jamef'e gelince, bu kitapta gözlerini kırıştıran bir rolü vardı. Bu kasıtlıydı - kendimi sıkıştırmadan gelecekte oynamak için kendime alan vermek istedim :)

Ve tabii ki Korsanlar var. Kardeşlerle ilgili bir şeyler olduğunu ve onların da bir hikayesi olacağını söylüyordum. Buna başlamak üzereyim (bir sonraki seri olarak!) ve dört gözle bekliyorum. Bir süredir kafamda onların macerası için bir konsept vardı ve başlamak için heyecanlıyım! Doğal olarak *Jabberwock'un* mürettebatını tekrar ziyaret edeceğiz, ancak hikayenin büyük çoğunluğu kardeşler ve tanışıkları (ve aşık oldukları, çünkü bu bir romantizm) kadınlar hakkında olacak.

Bir sonraki yayın Ekim ayında olacak, ancak başka bir Risdaverse hikayesi olacak. Bunu bitirdiğimde, Zakoar'a kesinlikle takıntılı hale geldim. Sayfada görüldüğü anda onu yazmak istedim. Sanırım huysuz, yarı metal bir kahramana bayılıyorum, ne kadar çirkin olursa o kadar iyi. Tabii ki, kadın kahraman asla onun çirkin olduğunu düşünmüyor! O sadece farklı ve umutsuzca sevgiye ihtiyacı var (Kalp gözlerini buraya getirin). Kitabın adı WHEN SHE DANCES olacak ve kantinde dans eden kız hakkında olacak. Sanırım bu doğru ve bir Ruby Dixon kitabında gerçekten figüran karakter yok... çünkü görünüşe göre kendime iş vermeyi gerçekten seviyorum. Lol.

Günlük bir doz almak istiyorsanız, yakında Corsair hikayelerine başlayacağız, bu da [Facebook sayfamdan](#) veya [Ruby Dixon web sitemden](#) takip edebileceğiniz anlamına geliyor. Benimle bu yolculuğa çıktığınız için teşekkürler. Bir bölüm yayınlamak ve ilerledikçe okuyan herkesin tepkilerini görmek her zaman büyük bir zevk. Bu gerçekten çok eğlenceli ve umarım siz de katılırsınız! <3

Her zaman olduğu gibi, hayranınız olduğunuz için teşekkür ederim ve umarım orada takılıyorsunuzdur. 2020 tuhaf bir yıl oldu ama üstesinden geliyoruz!

- Yakut

Daha Fazla Okumak İster misiniz?

Tüm kitaplarım Kindle Unlimited'ta, yani gönlünüzce ödünç alabilirsiniz! Kindle'inızı doldurmak için daha fazlasını arıyorsanız işte önerilerim!

Daha fazla Risdaverse veya benzer nitelikte hikayeler ister misiniz? Bunların hepsi tek başına!

[When She's Ready](#) (novella)

When [She's Married](#) (novella)

[When She Purrs](#) (tam uzunlukta roman)

Ya da belki okumak için çok az zamanınız var ve tek başına duran tatlı ve güvenli bir şey mi istiyorsunuz?

[Uzaylı'nın Postacı Gelini Pretty Human](#)

Ya da belki de büyük, koruyucu uzaylı kahramanlar, bir sopayı sallayabileceğinizden daha fazla mahmuz ve buzlu maceralarla iyi bir alem havasındasınız?

[Buz Gezegeni Barbarları serisi](#)

İyi eğlenceler!

